

ספר
לקוטי הלכות

חלק ששי

על

שליחו ערוך: אבן העזר

יוצא לאור על ידי

נ נח נחמ נחמן מאומן

לעילוי כל נשמות ישראל ובניהם

לזכר עולם יהיה צדיק

ר' ישראל דב אודסר זצוק"ל בן ר'

אייזיק שלמה

תלמידו של ר' ישראל מקרדון זצוק"ל

תלמידו של ר' משה ברסלבר זצוק"ל

תלמידו של ר' נתן מנמירוב זצוק"ל

תלמידו של רביה"ק נחמן מברסלב

זצוק"ל

זכותם תגן עלינו ועל כל בית ישראל אמן.

© כל הזכויות שמורות, תשע"ד

להזמנות תרומות ושותפות בדפוס נא לפנות:

הוצאת מזון בשן

ד.ג. שומרון ברכה 44835

Bracha Po box. 43385 Shomron israel

טל' נייד 972+(0)52-2777007

טלפקס 972+(0)2-9947868

E mail- nanach148@gmail.com

אתר - nanach148.net - Web

ספר

לקוטי הלכות

חלק שישי

על

שלהן ערוך אבן העזר

מאת הרב הגאון הצדיק בוצינא קדישא איש חי רב פעלים מורנו
ורבנו הרב נתן זצוק"ל תלמיד מבהק לאדמו"ר הרב האמת הגאון
הקדוש האמתי נחל גבע מקור חכמה אור ישראל וקדושו מורנו
ורבנו הרב רבי נחמן זצוק"ל בעל המחבר ספרי לקוטי מוהר"ן
הקדושים ושאר ספרים.

והחבור הזה נעשה על פי פקדנת רבו הגאון הנ"ל לבאר ולחדש בכל
הלכה משלהן ערוך למצא סמוך וטעם בכל הלכה בדרך חכמת
האמת ומוסר השכל ועצות נפלאות ונוראות והתחזקות עצום
ונשגב עד אין סוף ואין תכלית שיתחזק כל אדם להתקרב לה'
יתברך בכל דרגא ודרגא מקום שהוא, יהיה מי שיהיה. וכלם
מקדים על אדני פז. וכל החבורים מהגאון החסיד הנ"ל נעתקו
ונקבצו יחד על ידי תלמידו הרב המאור הגדול מוהרנ"ת הנ"ל.

תֵּכּוֹן הָעֵינִינִים

א	הַלְכוֹת פְּרִיָּה וְרִבְיָה
90	הַלְכוֹת אֲשׁוֹת
קט	הַלְכוֹת קְדוּשִׁין
146	הַלְכוֹת כְּתָבוֹת
קנא	הַלְכוֹת גְּטִין
204	הַלְכוֹת יְבוּם
רנא	הַלְכוֹת סוּטָה
254	הַלְכוֹת אוֹנֵס וּמִפְתָּה

מפתח ההלכות

הלכות פריה ורבייה

א	הלכה א	ח"א תורה סא [חדי רבי שמעון]
12	הלכה ב	ח"ב תורה ז [כי מרחמם ינהגם]
טו	הלכה ג	ח"ב תורה כג [ששון ושמחה ישיגון]
טז	הלכה ג	ח"ב תורה כד [להיות בשמחה תמיד]
66	הלכה ד	ח"א תורה כב [חותם בתוך חותם]
68	הלכה ה	ח"ב תורה ח [תקעו - תוכחה]

הלכות אישות

א	הלכה א	ח"א תורה סא [חדי רבי שמעון]	(כלולה בהלכות פריה ורבייה הלכה א')
90	הלכה ב	ח"ב תורה ח [תקעו - תוכחה]	
לג	הלכה ג	ח"ב תורה כג [ששון ושמחה ישיגון]	(כלולה בהלכות פריה ורבייה ג' אות טז)
94	הלכה ד	ח"א תורה כד [אמצעייתא דעלמא]	
66	הלכה ה	ח"א תורה כ"ב [חותם בתוך חותם]	(כלולה בהלכות פריה ורבייה הלכה ד')

הלכות קידושין

קט	הלכה א	ח"א תורה סז [ויבן ה' אלוקים]	
קיג	הלכה ב	ח"א תורה ס [פתח רבי שמעון]	
120	הלכה ג	ח"א תורה יג [אשרי העם - השגחה]	
צז	הלכה ד	ח"א תורה כב [חותם בתוך חותם]	(כלולה בהלכות אישות הלכה ד' אות י')
78	הלכה ה	ח"ב תורה ח [תקעו - תוכחה]	(כלולה בהלכות פריה ורבייה ה' אות י"ד)

הלכות כתובות

146	.....	ח"א תורה ד [אנכי ה' אלוקיך]	.....	הלכה א
148	.....	ח"א תורה יח [קרטליתא]	.....	הלכה ב
קכט	.....	ח"א תורה יג [אשרי העם - השגחה]	.....	הלכה ג (כלולה בהלכות קידושין הלכה ג' אות י"א)
100	.....	ח"א תורה כד [אמצעייתא דעלמא]	.....	הלכה ד (כלולה בהלכות אישות הלכה ד' אות י')
פא	.....	ח"ב תורה ח [תקעו תוכחה]	.....	הלכה ה (כלולה בהלכות פריה ורביה ה' אות י"ח)

הלכות גיטין

קנא	.....	ח"א תורה נו [וביום הביכורים]	.....	הלכה א
154	.....	ח"א תורה קעג [על ידי הכתב]	.....	הלכה ב
156	.....	ח"א תורה סא [חדי רבי שמעון]	.....	הלכה ג
קפט	.....	ח"א תורה ל [מישרא דסכינא]	.....	הלכה ד

הלכות יבום

204	.....	ח"א תורה כג [צוית צדק]	.....	הלכה א
קיא	.....	ח"א תורה נו [וביום הבכורים]	.....	הלכה ב
רטו	.....	ח"א תורה נו [שאלו את ריב"ק]	.....	הלכה ג
קסז	.....	ח"א תורה סא [חדי רבי שמעון]	.....	הלכה ג (כלולה בהלכות גיטין הלכה ג' אות י"ד)
קצה	.....	ח"א תורה ל [מישרא דסכינא]	.....	הלכה ד (כלולה בהלכות גיטין הלכה ד' אות ח')
88	.....	ח"ב תורה ח [תקעו תוכחה]	.....	הלכה ה (כלולה בהלכות פריה ורביה ה' אות כה)

הלכות סוטה

הלכה א	.....	ח"א תורה נו [וביום הבכורים]	.....	רנא
הלכה ב	(כלולה בהלכות גיטין הלכה ג' אות י"ד)	ח"א תורה סא [חדי רבי שמעון]	.....	קסז
הלכה ג	(כלולה בהלכות גיטין הלכה ד' אות ט"ו)	ח"א תורה ל [מישרא דסכינא]	.....	202

הלכות אונס ומפתה

הלכה א	.....	ח"א תורה נו [וביום הבכורים]	.....	254
--------	-------	-----------------------------	-------	-----

הקדמת המחבר

ספרים אינו בכלל גדלה וחשיבות, והלואי שלא יהא לבדיון ללעג ולקלם, באשר רבו עתה המתלוצצים מספרים חדשים, ובמרים ותקרבו אליהם להביט בהם אם טוב ואם רע, ויתנבלו אליהם מקדם בנבלי ערמומיית וחבילות חבילות של ליצנות, ומכנים להם שם לגנאי, (וימה המכנה שם לחברו אין לו חלק לעולם הבא, ומכנה שם לספר שמדבר דברי תורה, דברי אלהים חיים וכו', על אחת כמה וכמה. ואין להארד בזה פאן), על כל פנים אין חבור ספרים בכלל גדלה וחשיבות בעתים הללו. אך אף-על-פי-כן נמצאים בשרים ותמימים בכל דור ודור עתה גם עתה, אשר הולכים בתם בטה, ובמושב לצים לא ישבו, אשר עליהם תפף אמרי אמת במים קרים על נפש עפה, ובקשו בכסף ובמטמונים יחפשו דברי אמת וצדק המישרים על אדני פו, על דברי רבותינו הקדושים ז"ל.

ואני בעניי דעתי כי לא הגעתי למדה זו לא מגיה ולא מקצתה, לחזות דעי אפלו לפני קל שבקלים ותפחות שבפחותים, אך זאת אודה ולא אבוש והאמת אגיד ולא אכחד, ובראש הומיות אקרא, בפתחי שערים בעיר אמרי אמר,

הפעם אודה את ה' אשר עד פה עורני, מה אדבר והוא אמר ועשה, מי פה' אליהו וכו', מקום מעפר דל, מאשפות ירים אביון כמוני, לקרבי לאור צח ומצחצח פנה, אור האורות, צח הצחצחות, מי יספר שבחו, מי יספר תהלתו. וגם כי ידוע שכל הלשונות של שבח ותהלה כבר הרגלו העולם לכתבם על מאן דהוא, אך המענין בספריו הקדושים בעין האמת, ונבון יוסיף לקח לשום עין עיינו בדברי אלה אשר חנני ה' בכחו המבארים בספרים האלה, יבין וישביל וידע כי כל השבחים ותהלות ונהגלות שפתתי עליו ז"ל עדן לא הגעתי לקרסלי שבחי תהלתו, כי שגבה מעלתו ונהגלתו ותקפו עד אין סוף ואין תכלית, מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב.

ובזמן לבות הוא יודע, שאני יודע בעצמי מעוט ערכי עלי, כי מי אנכי כי באתי עד הלום לחבר ספרים, ובפרט דברים כאלו העומדים ברום רומו של עולם, הפותחים שער לכל דופקי בתשובה החפצים לצאת מחדש לאור, להתקרב לה' ותברך לאור באור החיים. ואם אמנם עתה בדרות הללו חבור

ואדברה בערותך נגד מלכים ולא אבוש, שפושם שאני קמן בעיני מצד עצמי פאשר בוחן לבות הוא יודע, פן יקרה נפשי מצד מעלת הדרת קדשת המשפיע עליה חקמה ובינה ודעת, הוא כבוד אדוני מורי ורבי הרב הקדוש והנורא הרב האמת וזכר צדיק וקדוש לברכה, ואם אמרתי אספירה כמו אפס קצה מאת כל אשר עשה לנפשי, לא תספיק הארץ להכיל את כל דברי. "במה אקדם ה', אפה לאלהי מרום". "רבות עשית אתה ה' אלקי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו, אין ערוך אליך אנידה ואדברה עצמו מספר".

והנה מהות הספר ומעשהו יראה הוואה בעיניו שפלו מיסד ומסדר על כל ההלכות שבארבע חלקי שלחן ערוך, כי כן צויתי מפיו הקדוש לחשב ולענן בכל הלכתא והלכתא עד שיאיר ה' עיני לחדש בהם איזה חדוש. וכל מה שזפני ה' יתברך לחדש בהם הכל מיסד עליפי ההקדמות והיסודות שקבלתי מרבנו הקדוש והנורא וזכר צדיק וקדוש לברכה המבארים בספריו הקדושים שהם לקוטי מוהר"ן א' וב', ולפעמים הוצאתי איזה הקדמות נוראות מהמעשיות הנוראות שספר המבארים בספר ספורי מעשיות, כי אם אמנם רמזי המעשיות שגבו מדעתנו, כי גאו הפנים נחל אשר לא נוכל לעבר, אף-על-פי-כן ה' יתברך חונן לאדם דעת, והאיר עיני למצא בהם לפעמים איזה דברים

נפלאים, פאשר יראה המעין בעיניו בהלכות תפילין (הלכה ה) ובהלכות ברכות השחר (הלכה ג) ובהלכות תפילה (הלכה ה) ובשארי מקומות. ולפעמים לקטתי איזה ההקדמות מספר האלף בית. וכל ההקדמות שהוצאתי מספרי רבנו ז"ל וכל מה שעזרני ה' יתברך לחדש בהם, בכלם האיר ה' עיני למצא אותם באר היטב בפסוקי תנ"ך ובמאמרי רבותינו ז"ל בנמרא ומדרשים וספרי הזוהר הקדוש וכתבי האר"י ז"ל, עד שהאיר ה' עיני להכניס אותם בדרך פרד"ם (פשט רמז דרוש סוד) לתוך דיני המצות עליפי סדר ההלכות המבארים בארבע חלקי שלחן ערוך.

וקויתי לה' אשר עינד תראינה נפלאות ברב המקומות, מה גדלו מעשי ה' מאד עמקו מחשבותיו, כי עליפי דברים האלה המבארים בספרים האלה, יוכל כל אדם להבין ולהשפיל מרחוק גדלות נוראות ונפלאות כל מצוה ומצוה וכל דין ודין מפירטי המצוה, ואפלו הדינים שבין אדם לחברו המבארים בחשן משפט אשר אין איש שם על לב להבין מהם רמזים ודרכים לעבודת ה' יתברך, ובחכמי ה' פאלו הספרים יורה את נפשו הצמא לשמע דברי ה'. פי זה ידוע שכל התורה וכל הדינים וההלכות שבכל חלקי התורה, מפלים צריכים להוציא עצות ודרכים ורמזים להתקרב אליו יתברך באמת, וכמבאר בדברי רבנו

ז"ל בהתורה 'חדי רבי שמעון' בסיומן ס"א ששכל הלמודים שהאדם לומד צריכים להוציא משפטם הנהגות ישראל וכו', ע"ן שם, אבל לאו כל אדם זוכה לזה, ובעזרת ה' וישועתו הנפלאה, באלו הספרים פתחתי שער קצת למצא דרכים אמתיים בכל למודי התורה הקדושה. וברב המקומות אינם בדרך רמז ודרוש לבד, כי אם כך הוא אמתית הענין עלפי סוד פגנת המצוה, ובאור דברי אלה לא יספיקו המון ורעות לבארם, אך המשפיל באמת יבין מעט דברי אלה פשושים לבו היטב להדברים הנאמרים בספרים אלה ובספרי רבנו ז"ל.

והנה אם אמנם ידמה להקורא לפום הרקא בכמה מקומות אשר הארכתי למעניתי וכפלתי ושלשתי הדברים בכמה וכמה מקומות, דע ידידי המעין, כי גם זאת מעם ה' צבאות יצאה אשר הפליא עצה הנדיל תושבה, כי המזשים לב לענין באמת בדברי רבנו ז"ל העמקים מפל מיני עמקות שבעולם ורחבה מני ים, אשר אין ערוך אליהם, ואחר כך ישים לב היטב לדברי אלה אשר חנני ה' לחדש ולבאר בהם, יבין היטב כי לפי ענין העמקות אשר בדברים האלה, עדין לא יצאתי ידי חובת הפאור אפלו במקומות שהארכתי מאד, מפל שכן בשאר מקומות שהייתי מקצר ועולה. כי דע, שכל הדברים שגלה רבנו ז"ל הם הקדמות חדשות לגמרי, (אם אמנם

כלם בניינים ומוסדים על כל מצות התורה המקבלות בדינו מכבר, עם כל זאת הם הקדמות חדשות לגמרי), וכלם הם עצות ודרכים נפלאים להתקרב על-ידם לה' ותברך כל אחד ואחד במקום שהוא. ועקר הפינה – לקנינם בפשיטות כפי מה שיצאו מפיו בתמימות ופשיטות. אבל מעצם נשמייות גופנו ועכירת שכלנו, קשה וכבד מאוד להכניס בלב האדם תמימות ופשיטות הדברים האלה, כי דעת כל אדם נוטה אחרי חכמות של העולם שרבו מעקמין את הלב מנקרת האמת לאמתו בפשיטות ובתמימות, בפרט כי באמת לאמתו התמימות ופשיטות של דברי רבנו ז"ל עמוק עמוק מאוד, עמוק עמוק מן ומצאנו, ויש בכל דבר ודבר שגלה הוא ז"ל תלי תליון של הלכות, מענינות ותהומות יוצאים בפקעה ובהר, כי כל דבריו הם כמעין הנובע, באשר יראה הרואה מעט דמעט במקומות אשר חנני ה' למצא דברים נפלאים ונוראים וכוונות כפיה מצות בדבור אחד שגלה רבנו ז"ל.

בגזן בהתורה "ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה" (בסיומן כ"ג בלקוטי תניינא) שהוא דבור אחד לחטף היגון ואנחה לתוך השמחה כמבאר שם, וה' ותברך עזרני והאיר עיני למצא על פי הקדמה זאת דברים נפלאים הרבה הרבה, באשר יראה הרואה באבן העזר בתחלתו וכן בכמה מקומות, ואף-על-פי-כן עקר הפינה כפשוטו להתגבר לחטף היגון

יתברר, שגבול הדברים האלה צריכים לדבר הרבה עד שנופה להכניס אותם בלב האדם לקיום בפשיטות ובתמימות, כי זה העקר, כי לא המודרש הוא העקר אלא המעשה.

הן על כל אלה ההכרח להאריך ברב המקומות, כדי להסביר העצה בפשיטות כדי שביא תלמוד זה לידי מעשה. וגם מצד החדושים בעצמם, כי דברי רבנו ז"ל הם עמוקים ורחבים מאד, ובכל תורה ותורה יש כמה וכמה הקדמות וענינים וחדושים נפלאים, ובכל החדושים שיה' יתברך פקח עיני לחדוש בהם, פלם קשורים ומהדקים בקשרים הרבה בדבריו הנוראים והקדושים, ובכל מקום שמתרחב הירוש והחדוש שחדשתי בעזרת ה' יתברך, בכלם צריכין לחזור בכל פעם לכל חלקי התורה שגלה רבנו ז"ל, שכלולה מחלקים ופרטים הרבה מאד. וכאשר שמעתי מפיו הקדוש ז"ל שאמר על החדושים שלי שאין מי שיבינם היטב מחמת שצריכין לזכר היטב מאד את דברי תורתו הקדושה ולהיות בקי בכל חדריו ופרטיו ודקדקויו ועליון הכרחתי בכמה מקומות להאריך ולהרחיב הדבור ולחזור ענין אחד כמה פעמים, אולי יבנם בלב המעין חזק הפונה האמתית, לידע החדוש על בריו. והעקר שביא על ידיייה לידי מעשה להתעורר על ידיייה לקיים דברי רבנו ז"ל בפשיטות, לקיים ההקדמה שהוצאתי מדברי רבנו

ואנחה לתוך השמחה, דהינו להפך כל מיני עצבות לשמחה, כמבאר שם במקומו. אבל זה הענין בפשיטות להשתדל להתגבר על כל מיני עצבות ולהפך הפל לשמחה קשה וכבד מאד להכניס בלב האדם, וה' יתברך עורני להרחיב הדבור בזה, ולהראות ולגלות שבה תלוי קיום כל התורה, כי שמחה היא הנקדה של כל התורה והמצוות וכו', ועל ידי הרחבת הדרוש בזה, יכולין לראות מרחוק עצם מעלת השמחה וכמה וכמה צריכין להתחזק להפך העצבות לשמחה, וזכין הפונה הוא לזכות לקיים עצה זו בפשיטות, ולבקש מה' יתברך לזכות לזה.

וכן בשאר עצות ודרכים נפלאים שגלה הוא ז"ל, כמו התורה "ואיה השה לעלה" (בלקוטי תנא סימן י"ב), שהעצה המבארת שם עמוקה מאד, הינו שהפשיטות והתמימות של העצה והדרך הזה עמוק מאד, וצריכין להרחיב הדבור בזה הרבה ולדבר מזה בכמה לשונות. ובחסדי ה' האיר עיני ומצאתי שדרך עצה זו מרמז במקומות הרבה בתורה, כמבאר בהלכות גבית חוב מהותומים (הלכה ג'), אשר המשפיל יכול להבין מדעתו דבר מתוך דבר שכל התורה מלאה מדרך ועצה זאת. וכן בהתורה "אומרה לאלהי בעודי", בסימן רפ"ב המובא בהלכות השקמת הבקר הלכה א', וכן בענין הרצון וההשתוקקות לה'

ו"ל אשר עליה בניתי הבנין ההוא, כי מאד עמקו מחשבותיו.

וזה ברור וידוע לכל משכיל, ששכל המקומות שנמצא בספרים קדושים חרושים ובאורים באריכות גדול, הן בגמפ"ת (נקרא פירוש רש"י תוספות), הן בספרי קבלה ופרד"ם (פשת רמז דרוש סוד), כמו בספרי הש"ך על החשן משפט, או בספרי שאלות ותשובות בדרך ארקה מאד, או בספרי האר"י ו"ל, שכל דרוש ודרוש מתרחב והולך מאד, ועל פי רב הדרוש שבסוף מקשר מאד להדרוש שלפני פמה וכמה דפיו, ומי שקבי היטב בכתבי האר"י ו"ל מבין ששקעט כל הספר עין חיים ופרי עין חיים הם דרוש אחד גדול. כמו כן בכל מקומות הנאים בארקה כאלה, חלילה להמעט להתבהל ולפחד אידך אפשר לתפס במח ושכל דרוש ארך מאד פנה, כי על זה נאמר (משלי י'): "ועיני פסיל בקצה הארץ", כמו שפרש רש"י שם, עין שם, אכל החכם אומר: היום אלמד מעט וימחר מעט וכו', כמבאר שם בפרוש רש"י, עין שם.

וזה הענין צריכין בני הנעורים לדע מאד, וחובה על מוריהם ורביהם להודיעם זאת, לכל יתבאלו ויפתחו כלל מדרוש או חרוש ארך, רק ישימו עיניהם ולבם עליו כסדר מעט מעט, ויקשרו בתחלה ענין אחד עד שבינו אותו קצת, ואחר כך ילכו להלן כסדר בהדרגה

מחדוש לחרוש ומענין לענין עד שיגמרו עמוד או דף אחד, וכן ילכו כסדר בכל פעם מענין לענין בלי כהלה ובלבול, ואז יבואו על מקומם בשלום ויוכלו להבין אפלו חרוש ארך מאד, אפלו מי שאינו מכלל ביותר. והקרחתי להקפיד זאת כאן, מחמת שבספרנו תהלה לאל האריכות מצוי בהם מאד בכמה מקומות, על כן באתי להקפיד את המעט לבל יבהלהו רעיוניו, רק ילך כסדר בהדרגה מענין לענין, ואז ילך לכטח דרכו. ואז אם יש לבו היטב יבין שכל מה שנראה לאריכות דברים הפל נצרך אל באור הענין מאד, כי באמת בכמה מקומות מה שנדמה לאריכות הוא רק בהשקפה ראשונה קדם שמשוימין לב להבין הענין היטב לאשורו, אבל אחר כך כשמשקליו להלן יותר ויותר ומשימין עיניו ולבו אל הדברים הנאמרים שם עד שמבינים אותם היטב, אזי רואים שכל הדברים שתורתו פמה פעמים חסר ענין הרבה מה שהיו צריכין עוד לבאר יותר, כי בעזרת ה' יש בספרים אלו קרב המקומות דברים עמוקים הרבה, כי יסודתם בהררי קדש על פי ההקדמות הנוראות שגלה רבנו הגדול והקדוש, אשר כל דבור ודבור שייצא מפיו הקדוש והנורא יקר צדיק לברכה אין שעור ואין קץ להעמקות שיש בו עד אין סוף ותכלית, כאשר יבין כל חד בפנים מה דמשער בלבה מי שחפץ בהקאמת

לְאֵמֶתוֹ, (וְאִין בָּאן מְקוּמוֹ לְהַאֲרִיד בְּזוֹה, וּמַעֲט
 מְבַאֵר בְּמִקְוֹמוֹת אַחֵרִים, עֵין שָׁם), וְעַל־כֵּן גַּם
 אֵלּוּ הַחֲדוּשִׁים שֶׁחֲנִי ה' שָׁהֵם פִּלְם
 בְּגוּיִים עַל דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים, בְּכֻלָּם יֵשׁ
 בָּהֶם עֲמֻקּוֹת, מִחֲמַת שֶׁפִּלְם הֵם כְּמוֹ
 פְּרוּשׁ וּבְאוּר עַל דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים וְ"ל.
 אֲבָל בְּאֵמֶת יְדַעְתִּי בְּנַפְשִׁי שֶׁעֲדוֹן לֹא
 נִגְעָתִי בְּדְבָרָיו אֲפִלּוּ פְחוֹת מִטַּפָּה מִן
 הַיָּם.
 וְה' אֱלֹהִים אֵמֶת יִנְחֵנִי בְּדֶרֶךְ הָאֵמֶת,
 כִּי אֲשֶׁר בּוֹחֵן לְבוֹת יוֹדֵעַ צְפוֹן לְבִי
 וּמַחְשַׁבְתִּי שֶׁכָּל תְּשׁוּקָתִי הוּא רַק לְנִקְדַּת
 הָאֵמֶת. כְּרוּךְ אֱלֹקֵינוּ אֲשֶׁר טוֹב גְּמַלְנוּ
 וְנָתַן לָנוּ תוֹרַת אֵמֶת. אֱלֹה וְכֹאֱלֹה יוֹסֵף
 עִמָּנוּ וְיַזְכֵּר חֲסֵדֵי אֲבוֹת וְיִתֵּן לְעַקֵּב אֵמֶת.
 וַיִּקְרָא מִהֲרָה: "אֵמֶת מֵאַרְצֵי תַצְמַח", עַד
 יוֹכֵן בְּחֶסֶד כֶּסֶף דָּוִד וַיֵּשֶׁב עֲלָיו בְּאֵמֶת,
 כְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

117
118

הלכות פרה ורביה והלכות אישות

הלכה א

בהן אסור לשא, גרושה, זונה וחללה וכו'. בהנים ולויים וישראלים מתרים לבוא זה בזה, והולד הולך אחר הזכר. לויים וישראלים וחללים גרים וכו' מתרים לבוא זה בזה וכו'.

א עין התורה "חדי רבי שמעון" מראשו לכופו, עין שם היטב (סימן סא). והכלל, שהכל קשור זה בזה, וכלא חד, דהינו כל החינות הנאמרות שם בלא חד, כי בלם בבחינה אחת, הינו שעל-ידי שלמות אמונת חכמים, שעל-ידיה הפמיכה פראוי, שעל-ידיה כתב ישראל בתקונו, שעל-ידיה געשה בחינת ארץ ישראל, ועל-ידיה נולדו נשמות גדולות. ומפיק שם: שעל-ידי שלמות האמונה הנ"ל שעל-ידיה געשה בחינת רבוי ספרים, על-ידיה נמתקין כל הדינים, על-ידי שנשלים תורה שבכתב על-ידי תורה שבעל פה, ומקבלת מחכמה עלאה שכל הפולל קדשי קדשים, ועל-ידיה נמתקין כל הצמצומים והדינים, הן להמתיק כל צמצום ודין על-ידי שכל הפרטי השיך לו שצריכין להמשיך מחכמה עלאה לזה השכל כדי שיהיה לו כח להמתיק, והן להמתיק על-ידי חכמה

עלאה כל הצמצומים והדינים מאיזה בחינות שכל שהם. וכשיש להתורה שלמות נמתקין בלם בכלל ובפרט על-ידי בחינת חכמה עלאה הנ"ל, שעל-ידיה געשה בחינת שמחה, על-ידי הפללות שנכללין בלם בתוך בחינת קדשי קדשים, אכן שתיה, חכמה עלאה הנ"ל, עין שם כל זה היטב:

והנה הכל בחינה אחת, כי זאת ההמתקה היא בבחינת כתב, בחינת סמיכה הנ"ל, כי ההמתקה על-ידי שמקבלין הצמצומים מחכמה עלאה, וזה בחינת כתב, כי האותיות הכתוב הם בחינת הצמצומים, כי כל אות הוא צמצום, ויש לכל אות ואות שכל פרטי המלבש באתו התמונה והצמצום, וכמוכא שם בפאמר הנ"ל וכל אלו הצמצומים והשכליים, שהם האותיות, שהם בחינת חכמה תתאה - מלכות, צריכין לקבל מהשכל העליון, שכל הפולל, שהוא המוח, שהוא בחינת חכמה עלאה. וכשכותב בחינת כתב ישראל בשלמות, או ממשיך השכל העליון לתוך האותיות שכותב, ונתחבר חכמה עלאה שבמח וחקמה תתאה שבאותיות שהן צמצומים, ועל-ידיה נמתקין כל הדינים הנאחזין בהם על-ידי שמקבלין מהחכמה עלאה הנ"ל. ועל-ידי הכתב מקבל כח מן הפמיכה, כי הפמיכה שממשיך הרב לתלמיד הוא גם כן בחינה זו, כי רב ותלמיד הם בחינת חכמה עלאה וחקמה

– מלכות, בחינת אותיות פנ"ל מבחינת חכמה עלאה פנ"ל. וזה בחינת הולדה שגולדים נשמות גדולות שהוא מבחינת המתקה פנ"ל. וזה בחינת נשואין, כי הנשואין הוא המתקה על ידי שמקבלת בחינת חכמה תתאה מבחינת חכמה עלאה, פמובא, ועל כן עקר המצוה להוליד, שזה עקר ההמתקה פנ"ל:

ב וזה בחינת קדושין, בחינת קדש, שהוא בחינת שכל שעל ידיה ההמתקה, פמו שכתוב שם בפאמר הנ"ל. וזה בחינת קדושין בכתב, דהינו שטר, כי בחינת הכתב הוא בחינת שלמותה, שהיא חכמה תתאה שגשגות נמתקת על ידי בחינת כתב פנ"ל, ועל כן אפלו אם אינו מקדשה בשטר, נותן לה כתב הכתבה, כי היא מקבלת ממנו על ידי בחינת כתב פנ"ל. וזה בחינת גט פרישות שהוא בכתב דיקא, כי ספר פורתה ואין דבר אחר פורתה, כי אחר שנתחברה ונתקשרה אליו ונעשו אחד, אי אפשר להפרידה ולקרנה ממנו כי אם משרשו, דהינו שפריד ויכרית הארתה ממנו בשרשו וימשיך לה הארה זו של בחינת פרישות משרשו, ועל ידיה נפרדת ממנו. וזה אי אפשר כי אם על ידי כתב, וזהו בחינת הנט פרישות, דהינו שחזור וממשיך לה הארתה מחכמה עלאה לחכמה תתאה על ידי בחינת כתב של פרישות, ועל ידיה נכרתת ממנו משרשו. ועל כן אסורה להנשא לכהן, כי

תתאה, שכל עליון ושכל תחתון, פמובא בריש מאמר "משרא דספינא" (פ"ו ס'). ועל כן על ידי הסמיכה שמקבל התלמוד חכמה מהרב, דהינו בחינת חכמה תתאה מחכמה עלאה, על ידיה מקבל כח הכתב שהוא גם כן בבחינה זו פנ"ל, ועל כן על ידיה נעשה בחינת ארץ ישראל, כמו שמבאר שם, עין שם, הינו שנתגרש ונמתק אויר הפמא של חוץ לארץ, ונמשך בחינת קדשת ארץ ישראל, וכל זה על ידי הכתב והסמיכה כמו שמבאר שם, כי נעשה על ידיה המתקה שגמתקין כל הדינים הנאחזין בהצמצומים של האותיות פנ"ל, ועל ידיה נמתק בחינת הארץ, שהיא בחינת מלכות, פמובא. ונמתק ונחפרר כל הרע משם, עד שנתפרר האויר של חוץ לארץ ונעשית בחינת ארץ ישראל על ידי ההמתקה של הכתב פנ"ל. ותכלית כל ההמתקות – שגולדין נשמות קדושות, כי ההולדה היא עקר ההמתקה, פמובא. וכל זה נעשה על ידי אמונת חכמים, כי אמונה היא בחינת מלכות – חכמה תתאה. וכשאמונת חכמים בשלמות, אזי מקבלת חכמה תתאה אמונה מחכמה עלאה על ידי שמאמין בחכמים, ועל כן על ידיה נעשה בחינת סמיכה פראו, ובחינת כתב ובחינת ארץ ישראל, ועל ידי כל זה נמתקין כל הדינים, על ידי שמקבלין הצמצומים, שהם בבחינת חכמה תתאה

כהן הוא בחינת חֲכָמָה עֲלֵאָה, כּמוֹבֶאֱ
 בְּחִינַת קֶזֶן, בְּחִינַת הַמְּתָקָה עֲלִיּוֹנָה
 שְׁנַעֲשִׂית עַל־יְדֵי שֶׁכַל הַבּוֹלָל – חֲכָמָה
 עֲלֵאָה בְּעַצְמוֹ. כִּי יֵשׁ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת
 הַמְּתָקוֹת כִּנ"ל, הֵינּוּ שְׁמֵשׁ הַמְּתָקָה בְּפֶרֶט,
 שְׁמֻמְתִּיקוֹן הַצְּמוּזִים וְהַדִּין עַל־יְדֵי שֶׁכַל
 פְּרִטֵי הַשֶּׁדֶד לֹא. וְזֶהוּ בְּחִינַת לִוִי וְיִשְׂרָאֵל
 שֶׁהֵם בְּחִינַת שֶׁכְּלִיִּים פְּרִטִיִּים, כִּי לִוִי
 וְיִשְׂרָאֵל הֵם לְמַטָּה מִשֶּׁכַל הַבּוֹלָל הָעֲלִיּוֹן,
 כּמוֹבֶאֱ. וְעַל־כֵּן הֵם בְּבְחִינַת שֶׁכְּלִיִּים
 פְּרִטִיִּים, אֲבָל כֵּהֵן הוּא בְּחִינַת חֲכָמָה
 עֲלֵאָה הַנ"ל, שֶׁזֶּה בְּחִינַת הַמְּתָקָה עֲלִיּוֹנָה
 עַל־יְדֵי שֶׁכַל הַבּוֹלָל, וְזֹאת הַמְּתָקָה אִי
 אֶפְשָׁר כִּי אִם עַל־יְדֵי בְּחִינַת הַפְּלָלוֹת,
 כּמוֹכֵן שֵׁם כּמוֹמָר הַנ"ל, שְׁצָרִיכִין שֶׁיְהִי
 כֹּל הַנְּפֻשׁוֹת, שֶׁהֵם הַצְּמוּזִיִּים וְהַשֶּׁכְּלִיִּים,
 לְהַפְּלִיל יַחַד בְּכָל־לַיְלָה גְּמוּר בְּחִינַת
 אָבֵן הַשְּׂתֵדָה, שֶׁכַל הַבּוֹלָל הַנ"ל. וְאִזּוֹ
 יִכּוֹלִין לְהַמְּתִיק בְּחִינַת הַמְּתָקָה זֶה עַל־יְדֵי
 שֶׁכַל הַבּוֹלָל בְּעַצְמוֹ. וְזֶה בְּחִינַת "וְאַהֲבַת
 לְרַעֲךָ כְּמוֹד", אֲמֹר רַבִּי עֲקִיבָא, זֶה כָּלֵל
 גְּדוֹל בְּתוֹרָה. כִּי כָּל הַתּוֹרָה כְּלֵאָה תְלוּיָה
 בְּזוֹהַ, כִּי עֵקֶר שְׁלֹמּוֹת הַתּוֹרָה – שְׁתוּכַל
 לְקַבֵּל מִחֲכָמָה עֲלֵאָה כּמוֹ שְׁמֻבְאָר שֵׁם,
 כִּי מִשֵּׁם הַתּוֹרָה יוֹצֵאת, וְאִי אֶפְשָׁר כִּי אִם
 עַל־יְדֵי הָאֲהֲבָה וְהַפְּלָלוֹת כִּנ"ל, וְאוֹרִיתָא
 וְיִשְׂרָאֵל פְּלֵא חַד, כִּי נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל הֵם
 הֵם אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְעַל־כֵּן כִּשְׁמֵשׁ אֲהֲבָה
 בֵּין יִשְׂרָאֵל שֶׁזֶה בְּחִינַת כָּלּוֹת שְׁנֻכְלִין
 זֶה בְּזוֹהַ, וְאִזּוֹ נִכְלָלִין בְּלֵם בְּבְחִינַת חֲכָמָה
 עֲלֵאָה, וְאִזּוֹ יֵשׁ שְׁלֹמּוֹת לְהַתּוֹרָה כִּנ"ל.

וְזֶה בְּחִינַת זֶה כָּלֵל גְּדוֹל בְּתוֹרָה. כָּלֵל
 גְּדוֹל דִּקְאָ בְּחִינַת כָּלִיּוֹת גְּדוֹל שְׁנֻכְלִין
 וְנִתְאַחֲרִין זֶה בְּזוֹהַ, וְאִזּוֹ מִקְבְּלִין מִחֲכָמָה
 עֲלֵאָה שֶׁכַל הַתּוֹרָה תְלוּיָה בְּזוֹהַ כִּנ"ל,
 וְעַל־כֵּן אֶהְרֵן הַכֵּהֵן אִישׁ הַחֶסֶד בְּחִינַת
 שֶׁכַל הַבּוֹלָל חֲכָמָה עֲלֵאָה כִּנ"ל, עַל־כֵּן
 הָיָה אוֹהֵב שְׁלֹם וְרוֹדֵף שְׁלֹם, כְּדִי
 לַעֲשׂוֹת אֲהֲבָה וּכְלָלוֹת בְּנִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל,
 כְּדִי שִׁיבֵל לְהַמְּתִיק עַל־יְדֵי־זֶה בְּחִינַת
 הַמְּתָקָה עֲלִיּוֹנָה שֶׁל שֶׁכַל הַבּוֹלָל, שֶׁהִיא
 בְּחִינַת כֵּהֵן כִּנ"ל. וְעַל־כֵּן עֵקֶר הַתּוֹרָה
 נִמְסָרָה לְכַהֲנִים, כּמוֹ שְׁכַתּוּב: "יִזְרוּ
 מִשְׁפָּטֶיךָ לְעַקֵּב", וְכִמוֹ שְׁכַתּוּב: "וַיִּתְּנָה
 לְכַהֲנִים וְכוּ'", כִּי הֵם בְּחִינַת שֶׁכַל הַבּוֹלָל
 שְׁשֵׁם תְלוּי עֵקֶר הַתּוֹרָה כִּנ"ל. וְעַל־כֵּן
 גְּרוּשָׁה אִסּוּרָה לְכַהֵן, כִּי הִיא בְּבְחִינַת
 שְׁנֵאָה, כּמוֹ שְׁכַתּוּב: "וּשְׁנֵאָה, וְכַתּוּב לָהּ
 סֵפֶר בְּרִיתֹת". וְעַל־יְדֵי־זֶה נִכְרַתָּה וְנִפְרָדָה
 מִבְּעַלָּהּ, שֶׁהִיא בְּחִינַת שֶׁכַל כִּנ"ל, וְעַל־כֵּן
 אֵינָה יוֹכֵלָה לְהַנְשֵׂא עוֹד לְכַהֵן, כִּי אֵינָה
 יוֹכֵלָה לְהַפְּלִיל בְּבְחִינַת כָּלּוֹת לְקַבֵּל
 הַמְּתָקָה מִבְּחִינַת שֶׁכַל הַבּוֹלָל בְּחִינַת כֵּהֵן,
 מֵאַחַר שֶׁכָּבֵר יֵשׁ לָהּ כְּרִיתוֹת וּפְרוּד
 מֵאַחַד מִיִּשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת שֶׁכַל
 כִּנ"ל:

ג וְזֶה בְּחִינַת שְׁכַהֵן אִסּוּר בְּגִיּוֹרֵת
 וּמִשְׁחַרְרָת, כִּי כֵהֵן לִוִי וְיִשְׂרָאֵל
 עַד כָּאֵן גְּבִיל הַקְּנֻשָׁה, עַד כָּאֵן רַחֲמֵי
 הָאָב עַל הַבֵּן, כּמוֹכֵר כְּדַבְּרֵי רַבְנּוּ גֵרוּ
 יָאִיר (סִיּוֹן סד) עַל פְּסוּק "וְלִמְעַן תִּסְפָּר
 בְּאֵזְבֵיךָ בְּכָד וְכֵן בְּכָד" – עַד כָּאֵן רַחֲמֵי הָאָב

הולך הולך אחר הזכר, כי כשהקדושין על-פי התורה אינו נעשה המתקה על-ידי זה כפ"ל, ואינו היא נמתקת ונתהפכה לחסד ושכל כמותו. ועקר ההמתקה היא הולך כפ"ל, ועל-פני הולך אחריו, כי ממונו ההמתקה כפ"ל, וכשנשאת לכהן אינו ההמתקה בבחינת קדוש קדשים – שכל הפולל, ועל-פני הולך גם כן כהן כפ"ל, ועל-פני הגרים ומשחררים שהם מורע אמות העולם, שהם אחורי הקדשה ושם הקדשה והתקמה מלבש בתוך התלבשות אחר, כמובא, ואפלו כשמתגדדים הם באים תחת כפיו השכינה דיקא, ועל-פני אינם יכולים לקבל בעצמו המתקה משכל הפולל בעצמו, ועל-פני אינם יכולים להנשא לכהן כפ"ל, ואינם יכולים להתחבר רק בלוי וישראל שהם בחינת שכליים פרטיים, שהם מלבשים אפלו בעולמות התחתונים כמובא, ואינם יכולים לקבל המתקה כי אם מהם, ותכף כשנתחברים בישראל ונתערבים בהם, אינו יכולים אחר כך להכלל ולקבל אפלו משכל העליון בחינת כהן, כי תכף כשנבאים בתוך ישראל ויש להם אחיזה וחלק בתוכם על-ידי צד אחד מישראל, אינו יכולים לעלות ולקבל משכל העליון גם כן על-ידי שנתלבשו ונשתרשו בישראל, ועל-פני בגרים כשיש צד אחד מישראל הולך ישראל לכל דבר:

ד וזה בחינת זנה וחללה, שהיא בחינת מלכות הרשעה שנקראת "אשה

על הכן, הינו שבחינת הרחמנות, שהוא בחינת השכל, גמשך עד כן הכן, שהוא בחינת ישראל שהם גבול הקדשה, כי כהן לוי וישראל הם בחינת אברהם יצחק ויעקב, כי כהן בחינת אברהם איש החסד, כמו שכתוב: "אמה כהן לעולם". ולוי הוא בחינת יצחק שמשם דינו מתערו, כמובא, וישראל הוא בחינת יעקב – ישראל, שהוא כן הכן של תחלת הקדשה, שהוא אברהם, ועד שם גמשך הרחמנות, שהוא גבול הקדשה, כי הרחמנות הוא בחינת שכל, בחינת קדוש, כמו שמבואר שם. וכל אחד מישראל יש לו שרש וחלק ממש בקדשה, ועל-פני כלם נכללים זה בזה וכלא חד, ועל-פני כהנים לויים וישראלים, מתרים לבוא זה בזה, כי יש לכל אחד מישראל חלק בקדשה ויכולים להכלל לקבל המתקה משכל הפולל בעצמו בלי שום התלבשות, כי עד סיום הקדשה מלבש שכל הפולל בעצמו בלי שום התלבשות אחר בבחינת כלם בתקמה עשית. ועל-פני מתרים לבוא זה בזה, ואפלו בת ישראל יכולה להנשא לכהן ויכולה לקבל המתקה ממונו מבחינת קדוש קדשים – שכל הפולל כפ"ל. ועל-פני הולך אחר שהוא בחינת ההמתקה כפ"ל, הולך אחר הזכר והוא כהן גם כן, כי ההמתקה נעשית בבחינת המתקה עליונה בעצמו, בחינת שכל הפולל, בחינת כהן כפ"ל, כי בכל מקום שיש קדושין ואין עברה,

לקוטי הלכות

הלכות פריה ורביה א

אבן העזר

ה

שֶׁהַקִּישָׁה הַכְּתוּב לְזוּנָה וְכוּ' בְּכַמְהָ
מְקוֹמוֹת, וְעַל־פִּי אֲסוּרָה לְכַהֵן כִּפְּ"ל:

ה וְעַל פִּן בֵּית שְׁנֵי לֹא נִחְרַב בִּי אִם
עַל־יְדֵי שְׁנֵאת חָנָם, כְּמֵאמֹר
רַבְחִינוּ וְכַרְנָם לְבָרְכָה. בִּי עַל־יְדֵי־זוּה לֹא
נִבְלָלוּ וְלֹא יָכְלוּ לְקַבֵּל הַמְּתָקָה מִחֲכֻמָּה
עַל־אֵה בְּחִינַת אָבָן שְׁתִּיה - קִדְשׁ קִדְשִׁים,
וְעַל־פִּי עַל־יְדֵי־זוּה נִחְרַב הַבֵּית־הַמְּקֻדָּשׁ,
שֶׁהוּא אָבָן שְׁתִּיה כִּפְּ"ל. וְעַשָׂר הַמְּתָקָה זֶה
תְּהִיָּה בְּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ,
בְּבִחִינַת (תְּהִלִּים ט) וְעָשָׂה חֶסֶד לְמִשְׁיחוֹ,
שָׂאוּ תְהִיָּה הַהַמְּתָקָה בְּבִחִינַת שֶׁכֵּל
הַכּוֹלֵל שִׁיתְגַּלֶּה אֹז, בִּי תִמְלֵא הָאָרֶץ דַּעַה
לְדַעַת אֵת ה' בְּפִיָּם לֵאמֹר מִכְּסִים (ישעיה יא),
בִּי אִז יִהְיֶה אֲהָבָה וְכִלְלוֹת בֵּין יִשְׂרָאֵל, בִּי
יִהְיֶה לְמַמְלָכָה אַחַת וְלֹא יִחַצְוּ לְשִׁמִּי
מַמְלָכוֹת עוֹד וְכִמּוֹ שְׁפָתוֹב: "אֶפְרַיִם לֹא
יִקְנֵא אֵת יְהוּדָה וְכוּ'", בִּי יִהְיֶה אֲהָבָה
וְכִלְלוֹת וְאַחֲדוּת בֵּינֵיהֶם, וְאִז יִבְנֶה בֵּית
מִקְדָּשֵׁנוּ וְיַחְדוּר הָאָרֶץ עִם הַלְּחוֹחַת עַל אָבָן
שְׁתִּיה, וְאִז יִהְיֶה בְּבִחִינַת לִוְחֹת הָאָבָן,
כְּמוֹ שְׂמֹכָאֵר שָׁם, עֵין שָׁם, וְאִז יִשׁוּבוּ
כְּהִנִּים לְעַבְדוּתָם וְכוּ', וְיִהְיֶה נִמְשָׁד
הַמְּתָקָה עַל־זוּנָה מִבְּחִינַת שֶׁכֵּל הַכּוֹלֵל
וְעַל־יִן מֵאֵד מֵאֵד בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן:

ו וְעַל פִּן אִין מְקַבְּלִין גֵּרִים לִימוֹת
הַמְּשִׁיחַ, בִּי לֹא יִהְיֶה לָהֶם
מְקוֹם וְאַחֲזִיָּה לְכֻנָּם בְּתוֹךְ יִשְׂרָאֵל, מֵאַחַר
שֶׁיִּהְיֶה נְכֻלָּים כֻּלָּם וְיִקְבְּלוּ כֻּלָּם מִבְּחִינַת
חֲכֻמָּה עַל־אֵה שִׁיתְגַּלֶּה אֹז כִּפְּ"ל. וְהִגֵּר אִין
יְכוֹל לְכַנֵּס לְשָׁם לְקַבֵּל תַּכְף מִבְּחִינַת קִדְשׁ

זָנָה וְחִלְלָה", וְאַפְלוּ בְּשַׁחֲזוֹרַת אֵל
הַקִּדְשָׁה וְרוֹצֵה לְהַנְשֵׂא לְיִשְׂרָאֵל בְּהַתֵּר,
אִינָה יְכוֹלָה לְקַבֵּל הַמְּתָקָה בִּי אִם
מִבְּחִינַת שְׁכָלִים פְּרָטִיִּים, שֶׁהֵם, לְוִי
וְיִשְׂרָאֵל, וְלֹא מִשְׁכַּל הַכּוֹלֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת
כִּהֵן כִּפְּ"ל, בִּי נַעֲשִׂית בְּבִחִינַת הַסְּטָרָא
אַחֲרָא, שֶׁאַפְלוּ בְּשַׁחֲזוֹרַת וְנִתְהַפְּכַת אֵל
הַקִּדְשָׁה, הִיא בָּאָה תַּחַת הַשְּׂכִינָה וְאִינָה
יְכוֹלָה לְקַבֵּל בַּעֲצָמָה מִלְּמַעְלָה כִּפְּ"ל. בִּי
הֵאֱשָׁה הִיא בְּחִינַת מְדַרְגָּה אַחֲרוּנָה מִן
הַקִּדְשָׁה וְסֻמּוּכָה אֱלִיהֶם מֵאֵד, וְתַכְף
שְׁפוּנָמוֹת כִּפְּנֵם הַכּוֹלֵל, דְּהִינּוּ זְנוּת, וְיִצְאָת
מִן הַקִּדְשָׁה לְגַמְרִי, בִּי יוֹרְדַת מִמְּדַרְגְּתָהּ,
מִן הַקִּדְשָׁה, וְאִז בָּאָה מִיַּד בֵּינֵיהֶם,
וְעַל־פִּי נִקְרָאת זְנוּת, שֶׁתִּרְגַּם אוֹנְקָלוֹס,
נִפְקַת בְּרָא, וְכִמּוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י, בִּי הִיא
יִצְאָת לְחוּץ לְגַמְרִי כִּפְּ"ל. וְעַל־פִּי הֵאֱשָׁה
נִתְחַלְלָה עַל־יְדֵי זְנוּת, אָבָל אִין הֵאֱשִׁשׁ
נִתְחַלְלָה, בִּי אִין יוֹצֵא לְגַמְרִי מִן הַקִּדְשָׁה
כְּמוֹ הֵאֱשָׁה, מֵאַחַר שֶׁסְּמוּכָה לָהֶם כִּפְּ"ל.
וְהוּוּ גַם פִּן בְּחִינַת גְּרוּשָׁה שֶׁהַקִּישָׁה
הַכְּתוּב לְזוּנָה וְחִלְלָה וְאַסְרָה לְכַהֵן, בִּי
מֵאַחַר שִׁיּוֹרְדַת וְנִתְגַּרְשָׁה מֵאַחַד מִיִּשְׂרָאֵל,
אִז יוֹרְדַת בֵּינֵיהֶם וְנִאֲחֲזִין כֵּה, בִּי גַם כֵּל
אִשָּׁה בְּשִׂאִין לָהּ בַּעַל הֵם נִאֲחֲזִין כֵּה,
כְּמוּבָא. אִךְ אֶפְ"עַל־פִּיִּכּוֹן עַדִּין לֹא נִפְגַּמַת
כְּמוֹ הַגְּרוּשָׁה, בִּי לֹא נִתְרַחֲקָה וְאִין לָהּ
שְׁנָאָה וְכִרְתוּת מֵאַחַד מִיִּשְׂרָאֵל, וְעַדִּין
הִיא נְכֻלָּת כְּכֻלָּם, אָבָל הַגְּרוּשָׁה שִׁישׁ
עֲלֶיהָ שְׁנָאָה וְכִרְתוּת מֵאַחַד מִיִּשְׂרָאֵל
לְגַמְרִי, עַל־פִּי סְמוּכָה אֱלִיהֶם בְּיוֹתֵר, עַד

11

קדשים פנ"ל ועל-כן לא יוכלו לכנס כולל לתקנות ישראל. וזה שכתוב, "מי גר אמתך עלך יפול". שפרש רש"י על הגרים שבזמן הזה שהם יפלו בגבול ישראל, וזהו 'אמתך' דיקא, דהינו כל זמן שאמתה בעצמך לכדך, דהינו בעולם הזה שישראל מפזרין ומפזרין ואינם נכללים יחד, או ראוי לקבל גרים, כי יכולים לכנס לקבל מבחינת שכליים פרטיים פנ"ל, אבל לעתיד לבוא שיכללו יחד ויתגלה בחינת שכל הכולל, אז אין מקבלין גרים פנ"ל, וזהו בעצמו בחינת מה שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה, 'מי גר אמתך' – בעניינתך וכו', אבל לעתיד לבוא שיהיה גדלה לישראל אין מקבלין גרים, דהינו שעבשו שהם בענייתם וצער מחמת שאין יכולים לגלות עיון שכל העליון הנ"ל, על-כן מקבלין גרים פנ"ל, אבל לימות המשיח שיהיה כל הגדלה והטוב לישראל, כי אז יתגלה המתקה של שכל העליון, על-כן אין מקבלין גרים אז פנ"ל:

ו זהו בחינת אסור הוצאת זרע לבטלה שהוא עוון הגדול בתורה, ועליו נאמר: "דיכם דמים מלאו", שהוא בחינת פגם הדיים, בחינת פגם הכתב ישראל, כי הדיים צריכין לקבל בחינת חכמה מחכמה עליונה על-ידי הסמיכה, להמשיכה לתוך אותיות הכתב, שהם בחינת מדרגה אחרונה של החכמה ומשם נמשך הארה והמתקה לבחינת ארץ בבחינת ארץ-ישראל, שעל-ידיה

גולדין נשמות גדולות, שכל זה הוא בחינת נשואין וזווג פנ"ל. ועל-כן בעצמוציא טפי המוח לבטלה, חס ושלום, הוא פגם בכתב, פגם הדיים, ועל-כן נאמר עליו: "דיכם וכו'", כי עקר פגם עוון הגדול הזה הוא בבחינת אמונת חכמים, כי עוון זה חמור מאוד מאד רחמנא לצלן, כי הוא פגם במחשבה עליונה בבחינת חכמה שבמח, וממילא נפגם בחינת אמונה חכמה תתאה שמקבלת מחכמה עלאה, כי היא מלבשת את חכמה עלאה, כי חכמה עליונה נמשכת עד גבול הקדשה שהיא בחינת מלכות – אמונה בלי לבוש אחר, רק, שפכבכול, החכמה בעצמה מלבשת שם, ושם בגבול הקדשה מתלבשת החכמה עלאה, בבחינת חכמה תתאה – מלכות – אמונה ושם מסתיימת החכמה, כי אינה יורדת למטה מגבול הקדשה וכל העולמות התחתונים ששם יש אחיזה לספרא אחרא אינם מקבליים כי אם דרך לבושין, כמובא בכתבי האר"י ז"ל, ועל-כן זה העוון חמור מאד מאד רחמנא לצלן, כי ממשך בחינת החכמה בעצמה, דהינו טפי המוח למטה בלי לבוש, וכאלו נתן להם, חס ושלום, ניקה ואחיזה בהתחכמה בעצמה, ועל-כן זה הוא עוון הגדול בתורה, כי כל העברות אינם פוגמים בזה רק שהספרא אחרא נאחות ויונקת מן הקדשה על-ידי בחינת לבושין, אבל על-ידי עוון זה חס ושלום, באלו אפשיט

שכינה מלבושהא חס ושלום, כי בחינת החכמה עלאה הנמשכת למטה להתלבש בחכמה תתאה הוא מפשיט מלבושהא ויונקים חס ושלום, מהחכמה בעצמה, ועל-כן הוא פוגם במחשבה בעצמה, וזה שכתוב, אדם הראשון במחשבה האב, והינו על עוון זה, כי הוא פגם בזה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי אף שכל העונות פוגמים במחשבה כי אי אפשר לעשות דבר בלי מחשבה, אבל כגון פוגם במחשבה בעצמה שנמשכת להם, חס ושלום, בלי לבוש, שהיא בחינת הקטא דור הפלג ש'השחיתו דרךם, שנאמר בהם "ערום הלכו בלי לבוש" כנ"ל. ועל-דיוה ממילא נפגם האמונה, על-ידי שבטל חיותה והרחיק החכמה מפנה שמושם חיותה כנ"ל. ועל-כן הפגם הוא בבחינת אמונת חכמים. כי עקר שלמות אמונה הוא בחינת אמונת חכמים, דהינו שאמונה מלבושת ומקבלת חיות מחכמה כנ"ל. והוא פגם בזה כנ"ל, ועל-כן על-דיוה גלינו מארצנו, כמוכא בספרים. כי הפגם הוא בבחינת ארץ ישראל שנפגם על-ידי פגם הדיים, שהוא בחינת פגם עוון זה כנ"ל. וזה בחינת הרבן בית-המקדש מפני תוד שגשתלחה וכו', כי הרבן בית-המקדש הוא בחינת בצע אמרתו, בוע פורפרא דיליה, בחינת דאפשיט מלבושהא על-דיוה כנ"ל. וזה בחינת מה שכתוב שם, שעל-דיוה נלקח סוד העבור מאתנו, כי אין יכולין

להוליד נשמות גדולות, עין שם, פי על-ידי עוון זה, חס ושלום, גם כן אין יכולין להוליד נשמות גדולות, פי נעשקין שם, פי הנשמות העשוקות על-דיוה הם נשמות גדולות מאד, כמוכא:

ועל ידי זה אין לו עצה שלמה, פי גדון במותרות מדה כנגד מדה על-ידי שהפשיט לבושי המוח והמשיך טפי המוח בלי לבושין, על-דיוה עולין המותרות, שהם סטרא אחרא, ומלבישין ומסבין את מוחו מדה כנגד מדה, ועל-דיוה אין לו עצה שלמה, פי נפגמת העצה, שהיא בחינת טפי המוח, בבחינת פליות יועצות שהם פלי ההולדה שמכשילין הפפה, כמו שמוכא במקום אחר בדברי רבנו גרו יאיר. ועל-כן עצתו בבחינת עצת נשים שאין עצתם שלמה, כי הם סמוכין אל הסטרא אחרא, כמוכא, ועל-כן הם נאחזין בהם ומכבלין עצתם, אבל האיש אין סמוד להם כל כך, ועל-כן מוחו ועצתו אין מתלבש בהם ואין נאחזין בו, רק עצתו מתלבש בבחינת אמונה בתוך גבול הקדשה בבחינת עצות מרחק אמונה אמן, שהעצות הנמשכין מרחוק, שהיא בחינת חכמה, כמוכא, מתלבשין בתוך אמונה כנ"ל. אבל כשפוגם ואין מלביש עצתו, שהוא בחינת טפי המוח, בבחינת אמונה, רק שממשיכם למטה לחוץ חס ושלום, על-דיוה הם מלבישין אותם חס ושלום, ונעשה עצתו בבחינת עצת נשים כנ"ל:

ל"ה

לתמאין, בחינת מחלקת שמאי והלל, כמובא בזהר הקדוש, ועל-ידי תקון זאת המחלקת שבקדושה, על-ידיה נתמקן ונתמק מחלקת דסטרא אחרא, שהוא בחינת התנגדות מין מסאבין על מין דכון, בחינת פגם עץ הדעת טוב ורע, שהוא בחינת פגם עוון זה שנתערב טוב ורע ומתגבר חס ושלום מחלקת דסטרא אחרא שבזה פגם אדם הראשון בעץ הדעת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (פנדרין לח), אדם הראשון משוד בערלתו הנה, ועל-כן נאמר בו, "וידעו כי ערפם הם", כי זה עקר פגם הטא הנה, שנעשין בבחינת ערם גלי לבוש כנ"ל. ועל-ידי זאת המחלקת של בחינת פגם עץ הדעת טוב ורע מתגברין מין מסאבין בבחינת והמים גברו מאד מאד על הארץ, שהם מי המבול שבאו על עוון זה כנ"ל, שמתגברין, חס ושלום, עד אשר ויבסו כל החרים הגבוהים, שעולין, חס ושלום, עד המזין, שהם בחינת הרים גבוהים, ומכסין ומסבין אותם, בבחינת רשע מכתיר את הצדיק, בבחינת מותרות שהם סמרא אחרא העולין אל המוח כנ"ל, שזה בחינת משפט מעקל שאין המשפט ברור, כי אין יכולין לברר המשפט והדין על-ידי התנגדות מחלקת של הסטרא אחרא שמקבלת הדעת כנ"ל, שזה בחינת עצה שאינה שלמה, שהיא נחצית לשנים לכאן ולכאן ואינו יכול להפותה לצד אחד, שהיא בחינת

ח ותקונו על-ידי בחינת מים טהורים, בחינת וירקתי עליכם מים טהורים וכו', שהיא בחינת מקנה עליונה, חסד עליון ודעת גדול, שעל-ידיה נמשך שפע רב לתמן פגם זה, כי עקר תקון עוון זה על-ידי דעת עליון, כי עד שם פגם כנ"ל, וכן איתא במאמר "ויביום הפפורים" (סוף ט) שמים טהורים הנאמרים בפסוק וירקתי הנה"ל, הם בחינת מקנה עליונה של דעת גדול וחסד עליון, בחינת מקנה של שבועות, שהוא קבלת התורה, והיא בבחינת מן ובחינת מצה, שהיא ענה שהוציאו ממצרים וכו', שהיא בחינת מחלקת לשם שמים וכו', עץ שם, נמצא שבחינת מקנה עליונה נעשית על-ידי מחלקת שבקדושה דיקא שהוא בחינת מצה כנ"ל, ומקנה היא מתקנת עגון זה, כי עקר הטבילה לבעלי קרון ביותר, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, ענרא תקן טבילה לבעלי קרון דיקא. נמצא, שמקנה היא תקון עגון זה, והוא בחינת מים טהורים הנאמרים כאן, שהם בחינת מי מריבה שנעשין ממחלקת, הינו בחינת מקנה עליונה שנעשית מבחינת מחלקת שבקדושה כנ"ל, והיא בחינת מקנה של קבלת התורה, כי עקרה על-ידי שלמות התורה שנשלם תורה שבכתב על-ידי תורה שבעל פה, על-ידי המחלקת, כמו שמבאר שם. כי עגון זה נתמקן על-ידי מחלקת שבקדושה דיקא, שהוא בחינת תקון הברית דאפרישי בין מין עלאין

נמתק על־ידי בחינת עשות ספרים הרבה אין קץ, כי רבוי הספרים שגנעשין מחדושי דאורייתא, מהם נעשין בחינות גופין לאלו הנשמות של הטפות שהולכים ערמים, כמובא במקום אחר, שחדושי דאורייתא נעשין מהם בחינת גופין להם, כדמשמע במאמר "ויהי מקץ" (סוף טו). וזה בחינת חלוקא דרבנן, בחינת תורה שבעל פה, שהוא רבוי הספרים, כי על־ידי חדושי דאורייתא שמתחדש על־ידי שמהרהר וחושב בדברי תורה, על־ידיה מתקן פנים המוח־שבה שחשב בהרהורים רעים עד שבא לחטא זה, ועל־כן צריך שיהיה לו אמונה בהחדושי שמתחדש, כמו שכתוב שם כפי לחבר אמונה בחקמה, בבחינת אמונת חכמים לתקן מה שפגם כנ"ל:

י ועל ידי זה נעשה המתקן עליונה, בבחינת חקמה עלאה שעל־ידי זה נתקן זה העוון, כי עקר התקון של זה העוון על־ידי חקמה עלאה דוקא, כי פגם עד שם כנ"ל. וזה בחינת מה שאיתא בזהר הקדוש שאי אפשר לתקן זה העוון על־ידי התשובה, וכלהו חטאין בתיבתא תלון בר מהאי, כי כלם אינם פוגמים אלא עד בחינת תשובה, שהוא בחינת בינה - אמא עלאה, כי אין הפגם אלא בעולמות התחתונים, שהם בששה קצוות ששם אחיזתם ושם אינו מלבש אלא מבחינת בינה ולמטה בבחינת אמא מקנת בפרסאי, ועל־כן לכל החטאים

מחלקת דסטרא אחרא שאינה נכנעת והיא תמיד נחצית ונחלקת, כי אינה רוצה בהכרעה כמובא. ועל־כן תקונה על־ידי מחלקת שבקדשה, כי אין הדין נמתק אלא בשרשו, ועל־כן על־ידי מחלקת שבקדשה, בחינת מי מריבה, נמתק מחלקת שבסטרא אחרא, שהיא בחינת מין מסאבין - מותרות, ועל־כן המי מריבה מטהרין המותרות, עני שם היטב. וזהו גם כן בחינת מה שאמר רבנו גרו יאיר במאמר "בהצטרות" (סוף ה) וזה לשונו, ותאמין שכל המחלקת מצות ומריבות שיש בין הצדיקים השלמים האמתיים אינה אלא בשבילך, בחינת און שמעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלון, לשון תלונה ומריבה, שפשומוע התלונות ומריבות שבקרב חכמים צריך להאמין שהוא בשבילו, בחינת תוכחת חיים - להזכירו על שפגם בטפי מוח, שעליו נאמר: "ולא ישיגו ארחות חיים וכו'", עני שם. ויוצא משם, שדוקא מחלקת שבקדשה שבין הצדיקים הוא בשביל תוכחה ותקון לפגם טפי המח, בחינת "תוכחת חיים". נמצא, שמחלקת שבקדשה הוא תקון עוון זה בחינת מי מריבה כנ"ל:

ט ועל ידי זה נעשין רבוי ספרים, בחינת "עשות ספרים הרבה אין קץ", ועל־ידיה נתקן נמתק בחינת קץ כל בשר בא לפני, שזה נאמר על פגם עוון דור המבול שחטאו בזה כנ"ל. ועל־כן

ע"פ

ט

מועיל תשובה, פי עד שם הגיע הפגם, אבל זה העוון אין תלוי בתשובה, פי פגם למעלה משם והאב במחשבה, כפיכחל, בבחינת החכמה בעצמה כנ"ל, ועל-כן אין מועיל לו תשובה, רק תקונו על-ידי התורה, ועקר על-ידי אמונת חכמים, שהוא בחינת תורה שבעל פה שמתחבר עם תורה שבכתב ומקבל מן החכמה, ואז נתמקן במקום שפגם כנ"ל, פי תורה עולה למעלה מן התשובה, כמובא בספרים, שתורה היא תקון גדול ביותר מכל תקוני התשובה. וזה שאנו מבקשים: "השיבנו אבינו לתורתך וכו' ותחזירנו בתשובה שלמה וכו'". שמתפללין שתשובתנו יהיה על-ידי התורה, שאזי יהיה נתמקן כל מיני חטאים שבעולם ואפלו פגם המוח על-ידי עוון זה כנ"ל, ועקר זאת ההמתקה העליונה יהיה על-ידי משיח כנ"ל, פי עקר הגלות בשביל ענין זה, שעל-ידיהו אנו מפרדין ומפרדין בין האמות, ומשיח יבוא לקבץ גדיחים. וזה בחינת 'ונפצות יהודה קבץ וכו' וקרה קנאת אפרים ויהודה וכו', דהינו שיסור הקנאה והשנאה ויהיה אהבה וכללות, שהיא בחינת המתקה עליונה שעקרה על-ידי אהבה וכללות כנ"ל, שעל-ידיהו ונפצות יהודה קבץ על-ידי המתקה זו כנ"ל:

וזה בחינת יבא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב, שהוא ראשי תבות 'גור', שהוא בחינת תקון עוון זה, כמובא

בפנות. ואזי יבוא גואל צדק לציון וימתיק המתקה עליונה הנ"ל על-ידי התורה, בבחינת 'ואני זאת בריתי אותם וכו', לא ימאשו מפך וכו', שעל-ידי התורה יבוא לציון גואל, על-ידי המתקה עליונה כנ"ל: פי מראשית הולדת משיח היה לתקן עוון זה, פי התחלת התגלות משיח היה מיהודה שהוליד מתמר את פרץ ונרה, והם היו תקון על חטא ער ואונן שהשחיתו דרכם, כמובא, ועל-כן הצדק יהודה להמשיך בחינת נשמת משיח שעל-ידיהו יתמקנו, פי תקון עוון זה תלוי במשיח כנ"ל:

יא וזה בחינת דוד המלך עליו השלום, שהוא בחינת משיח, שהתפלל תמיד על החיים, כמו שכתוב (תהלים טו): "תודיעני ארח חיים וכו'" וכיצא, פי הצדק לתקן פגם טפי המוח של בני יהודה כנ"ל. וזה בחינת (שם ט) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרד רע, שהוא נאמר על עוון זה, בחינת נדיה ער כבוד יהודה רע בעיני ה', כמו שאיתא בזהר, אבל אף-על-פי-כן אני בטוח, ואני ברכ חסדך אבוא ביתך, בחינת המתקה עליונה הנ"ל, שהוא בחינת רב חסד. וזהו אבוא ביתך, בחינת בית-המקדש - קדשי קדשים, ששם הוא המתקה עליונה הנ"ל, שעל-ידיהו אובה לתקן עוון הנ"ל.

וזה בחינת: 'תודיעני ארח חיים שבע שמחות וכו', פי על-ידי המתקה עליונה הנ"ל שנעשית על-ידי הכללות והאהבה

י. ק. ד.

כַּנְל, נַעֲשֶׂה בְּחֵינֵת שְׂמֻחָה, בְּחֵינֵת אֹרֶז צְדִיקִים וְשֻׁמָּח כְּמוֹ שְׂמֻבְּאָר שֵׁם, וְהוּא תְּקוּן עוֹזֵן הַנַּ"ל, שְׁעָלוּ נְאֻמְרֵי: "לֹא יִזְכֵּי לְמַחְמֵי אִפִּי מִלְּפָא". כִּי אִי אֶפְשֶׁר לְרֵאוֹת אֹרֶז פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים כִּי אִם עַל־יְדֵי בְּחֵינֵת לְבוּשֵׁי, בְּבַחֲנֵת (שם ז') אֲנִי בְּצַדֵּק אֲחֻזָּה פְּנִיד, בְּחֵינֵת (א"כ ב"ב) צֶדֶק לְבָשְׁתִּי, וְעַל־יְדֵי עוֹזֵן זֶה הוּא עָרוֹם בְּלִי לְבוּשׁ כַּנְל, וְעַל־כֵּן אֵינִי זֹכֵר לְמַחְמֵי אִפִּי מִלְּפָא, אֲבָל עַל־יְדֵי הַמַּתְקָה הַנַּ"ל, עַל־יְדֵי מִשִּׁיחַ כַּנְל, שְׁעַל יְדֵי זֶה זֹכֵין לְשֻׁמָּחָה כַּנְל. עַל־יְדֵי־זֶה זֹכֵין לְאוֹר הַפְּנִים, בְּבַחֲנֵת (הַתְּלָם כ"א) "תְּחַדְּרֵהוּ בְּשֻׁמָּחָה אֶת פְּנִיד", שְׁוֶה נְאֻמְרֵי עַל מֶלֶךְ הַמַּשִּׁיחַ, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב שֵׁם, "חַיִּים שְׂאֵל מִמֶּךָ נִתְּתָה לוֹ וְכוּ". שְׁוֶה לְהַמְשִׁיד חַיִּים לְתַקֵּן פְּנֵי הַנַּ"ל. וְהוּו "תְּחַדְּרֵהוּ בְּשֻׁמָּחָה אֶת פְּנִיד, כִּי הַמֶּלֶךְ בְּטַח בְּה' וּבְחֶסֶד עֲלִיּוֹן כֵּל יְמוּט", 'בְּחֶסֶד עֲלִיּוֹן' דִּיקָא, בְּחֵינֵת הַמַּתְקָה עֲלִיּוֹנָה שְׁהוּא חֶסֶד עֲלִיּוֹן וְגַבְהָ מְאֹד, שְׁעַל יְדֵה זֹכֵין לְבַחֲנֵת תְּחִידָהוּ בְּשֻׁמָּחָה אֶת פְּנִיד כַּנְל. וְהוּו (שם טו'): "כִּי מִיּוּמֵי כֵּל אֲמוּטָה כִּי לֹא תַעֲבֹב נִפְשֵׁי וְכוּ' לְרֵאוֹת שְׁחַת" חֶסֶד וְשָׁלוֹם, עַל פְּנֵי שְׁהַשְׁחִיתוּ דְרָבָם כְּנִי יְהוּדָה גְּלִגְלֵי נִשְׁמָתוֹ, כִּי עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה 'תּוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים' לְשׁוֹב וּלְהַשִּׁיג 'אֲרַחֲוֹת חַיִּים', 'שְׁבַע שְׂמֻחוֹת אֶת פְּנִיד' לְרֵאוֹת בְּאוֹר הַפְּנִים עַל־יְדֵי בְּחֵינֵת שְׂמֻחָה כַּנְל, וְהוּו "נַעֲמֹת בִּימִינְךָ נִצַּח", בְּחֵינֵת הַמַּתְקָה הָעֲלִיּוֹנָה, שְׁהוּא יְמוֹן הָעֲלִיּוֹן כַּנְל:

יב וּבְשִׁיבּוֹא מִשִּׁיחַ בְּמַהֲרָה כְּיִמֵּינוּ, אֲזַנְּכָה לְאוֹרֵיחָא דְעַתִּיקָא סְתִימָאָה, שְׁהוּא חֲכָמָה עֲלִיּוֹנָה וְגַבְהָ מְאֹד, וְאֲזַ יְהִיה גְּמֵר הַתְּקוּן בְּשֻׁלְמֹת, וְדִיקָא בְּמָה שְׁפָנָם שֵׁם וְחַתְּקוֹן בְּבַחֲנֵת עוֹזֵנוֹת נַעֲשִׂין לוֹ פְּזֻזוֹת, דְּהִינוּ שְׁהַפְּנָם הִיה, שְׁפַכְּבוֹכָל, הַפְּשִׁיחַ הַחֲכָמָה מְלַבְּוֹשָׁהָ. וְעַל־כֵּן גְּמֵר תְּקוּנוֹ שְׁוֶה לְחַדְּשׁ חִידוּשֵׁין דְּאוֹרֵיחָא עַד שְׁוֶה לְאוֹרֵיחָא דְעַתִּיקָא סְתִימָאָה, שְׁוֶה הַתּוֹרָה הִיא בְּחֵינֵת תּוֹרָה בְּלִי שׁוֹם לְבוּשׁ, בְּבַחֲנֵת "אֲנִי חֲכָמָה שְׁכַנְתִּי עֲרָמָה", לְשׁוֹן עָרָם שְׁאִין שׁוֹם לְבוּשׁ לְהַלְבִּישׁ אוֹתָהּ, כִּי שֵׁם לִית עֲנָה וְלִית בְּשַׁת תְּמֹן, וְשֵׁם אִין צְרִיכִין שׁוֹם לְבוּשׁ, בְּבַחֲנֵת מַה שְׁנֻאֲמֵר פְּאָדָם הָרֵאוּשׁוֹן קָדָם הַחֲמָא: "וְהִידֵי שְׁנִיחֵם עֲרוּמִים וְלֹא יִתְבַּשְׁוּ". וְזֶה בְּחֵינֵת יְקָרָה הִיא מְפִנִינִים, שְׁוֶה נְאֻמְרֵי עַל הַתְּלָמִיד חֲכָם שְׁהוּא יְקָר מִפְּהֵן גְּדוּל שְׁנַכְנָם לְפָנֵי וְלְפָנִים, כְּמוֹ שְׁאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָרוּנָם לְבָרְכָה (מִסֻּפָּה ד' עֲמֹד ב'), כִּי הַתְּלָמִיד חֲכָם עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה עוֹלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה עַד אוֹרֵיחָא דְעַתִּיקָא סְתִימָאָה, שְׁהוּא לְמַעְלָה מִבְּחֵינֵת פְּהֵן גְּדוּל שְׁמֻחַת־לְבוּשׁ בְּלְבוּשֵׁין וְנַכְנָם לְפָנֵי וְלְפָנִים, כִּי הוּא עוֹלָה לְמַעְלָה מַעְלָה שְׁאִין שֵׁם בְּחֵינֵת לְבוּשֵׁין כַּנְל. וְזֶה בְּחֵינֵת תּוֹרַת ה' תְּמִימָה, הוּא אוֹרֵיחָא דְעַתִּיקָא סְתִימָאָה, כְּמוֹ שְׂפַתְב רַבְּנֵי גֵרוּ יְאִיר (סִינן כ"ב), מִשִּׁיבַת נִפְשׁ, מְדַרְבֵּי מִיְתָה לְדַרְבֵּי חַיִּים, כְּמוֹ שְׂפַרְשׁ רַש"י, כִּי שֵׁם נִתְּתַקְּנוֹ וְשְׁבִין

הלכה ב

חַיֵּב כָּל אָדָם לְשֵׂא אִשָּׁה וְכוּ', בִּינוּן שֵׁשִׁי
לְאָדָם זָכָר וְנִקְבָּה קָנִים מִצִּוַת פְּרִיָּה
וְרִבְיָה וְכוּ'

עַל פִּי הַתּוֹרָה "וַיְהִי מִקֵּץ" – כִּי מִרְחֻמִּים
וַנְּהַגִּים וְכוּ' (בְּלִשְׁוֹן תַּנְיָא סִיּוּן ז'), עֵינֵי שֵׁם
כָּל הַמְאֹמֵר הַיּוֹטֵב עֵינָיו בֵּן וְתַלְמִיד שֶׁצָּרִיד
הָאָדָם לְהִשְׁאִיר אַחֲרָיו, כְּדֵי שִׂיאִיר דַּעְתּוֹ
גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה הַשֶּׁפֶל אֶפְלוּ בְּשִׂימְתֵּלֶק
לְמַעַלָּה וְכוּ', עֵינֵי שֵׁם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: "אֲשֶׁר אֵין חֲלִיפוֹת לְמוֹ" –
חַד אָמַר בֵּן, וְחַד אָמַר תַּלְמִיד, כִּי עֵקֶר
הַתַּעֲנוּג וְהַשְּׁעוּשׂוּעַ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא
כְּשֶׁעוֹלָה הַעֲבוּדָה שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה
הַשֶּׁפֶל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ: "וְאִבֵּית תְּהִלָּה
מִגּוֹשִׁי עֵפֶר וְכוּ'", עֵינֵי שֵׁם. וְכִשְׂרֻצָּה
לְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ יִרְאֵת שָׁמַיִם, צָרִיד
שִׂיחֵיהּ לוֹ יִרְאֵת שָׁמַיִם כְּדֵי שִׂיחֻקֵּימוּ
דְּכִרְוֵי אֶצֶל חֲבֵרוֹ וְכוּ', וְעַל-יְדֵי
שִׂמְאִיר בְּחֵבְרוֹ וּמְתוּרָקוֹן הַפּוֹחַ שָׁלוּ, עַל-
יְדֵי-זוֹכָה לְקַבֵּל הָאֵרֶת הַמְקִיפִים וְכוּ',
וְצָרִיד שִׂיחֵיהּ לוֹ בְּחֵינֵת כָּל, בְּבַחֲנֵינֵת כִּי
כָּל בְּשָׁמַיִם וּבְכָאֲרִץ וְכוּ', שְׂיֻכַּל לְהֵאִיר
כְּדֵי מַעֲלָה וּבְדֵרִי מִטּוֹה וְכוּ', וְזֶה בְּחֵינֵת
בֵּן וְתַלְמִיד, בְּחֵינֵת אֶסְפֵּקְלָרְיָא הַמְאִירָה
וְאֶסְפֵּקְלָרְיָא שְׂאֵנָה מְאִירָה וְכוּ'. וְצָרִיד
לְכַלֵּל הָעוֹלָמוֹת עֲלוּיוֹן בְּתַחְתּוֹן וְתַחְתּוֹן
בְּעֲלוּיוֹן וְכוּ' וְעַל-יְדֵי פְלִלְיוֹת בֵּן וְתַלְמִיד,
עַל-יְדֵי-זוֹכָה לְקַבֵּל בְּשַׁעַת אֲכִילָה

מִדְרָכֵי מִיתָה לְדְרָכֵי חַיִּים, שֶׁהוּא תַקּוּן
עוֹזֵן הַג' ל' בְּשִׁלְמוֹת כַּג' ל', בְּחֵינֵת
"תּוֹדִיעֵנִי אֵרַח חַיִּים שֶׁבַע שְׂמֻחוֹת אֵת
פְּנִיד", "אֵת פְּנִיד" דִּיקָא, בְּחֵינֵת פְּנִים
בְּפְנֵים כְּלִי לְבוֹשֵׁין כַּג' ל':

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרִים לְבְרָכָה:
הַשְּׂרׁוּי בְּלֵא אִשָּׁה, שְׂרׁוּי בְּלֵא
שְׂמֻחָה, בְּלֵא תוֹרָה. כִּי בְּחֵינֵת תּוֹרָה
שֶׁבַע לְפָה, בְּחֵינֵת אֲמוּנַת חֲכָמִים כַּג' ל'
שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִשְׁלַם בְּחֵינֵת תּוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב
כַּג' ל', שְׁעַל-יְדֵי-זֶה בְּחֵינֵת שְׂמֻחָה כַּג' ל':

[שְׁנָה לְעִיל]

יֵד מְקוּנָה הוּא בְּחֵינֵת "קוּיֵי הַפְּנִים מִתַּחַת
הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאֵה
הַיְבֻשָּׁה", כְּמוֹכָא, שְׁנָה בְּחֵינֵת הַכְּרַעַת
מְחַלְקַת שְׁבַקְרָשָׁה, כְּמוֹכָא בִּדְהַר הַקְּדוּשָׁה.
נִמְצָא שְׂמֻקוּנָה הִיא בְּחֵינֵת מְחַלְקַת
שְׁבַקְרָשָׁה שֵׁשִׁי לָהּ הַכְּרַעַה, וְעַל-כֵּן
מִתְקַנֵּת פְּנִים הַג' ל' בְּבַחֲנֵינֵת מִי מְרִיבָה,
בְּחֵינֵת מוּיֵם טוֹהוּרִים כַּג' ל':

טו וְזֶה בְּחֵינֵת מַה שֶּׁתּוֹב שֵׁם: "הוֹלֵךְ
רַכִּיל מַגִּלָּה סוּד", מְגַלָּה דִּיקָא,
בְּחֵינֵת פְּנִים הַג' ל', גְּלִי דְפִסְיָא, "וְנִאֲמַן
רוּחַ מְכַסֶּה דְכָר", בְּחֵינֵת הַתַּקּוּן שֶׁחֹזֵר
לַעֲשׂוֹת לְבוֹשֵׁין לְכַסּוֹת אוֹר הַחֲכָמָה,
בְּבַחֲנֵינֵת "עַל פְּנִים כַּסֶּה אוֹר", כִּי שֵׁם
צָרִיד הַתַּקּוּן בְּבַחֲנֵינֵת הַנְּדִים, בְּבַחֲנֵינֵת
פְּתַב כַּג' ל':

הארת הרצון וכו', כי המלכות מקבלת הפרנסה מים החכמה שמואי על-ידי בן ותלמיד וכו', והמלכות הוא בחינת יראתה, כמו שכתוב: אלקלא מוראה של מלכות.

ענין שם כל זה היטב, כי לא נרשם כאן רק רמזים וימראה מקום בעלמא, וענין שם הענין באריכות גדול ותראה נפלאות תמים דעים:

וזה בחינת מה שצריכין להוליד בן ובת, כי בן ובת זה בחינת בן ותלמיד הנ"ל, כי השגת הבן, שהוא השגת דרי מעלה, זה בחינת עלמא דדכורא, והשגת התלמיד, שהוא בחינת השגת דרי מטה, בחינת מלא כל הארץ כבודו, זה בחינת מלכות, בחינת עלמא דנוקבא פידוע, כי דרי מעלה ודרי מטה הם בבחינת דבר ונוקבא, בחינת בן ובת. וכמו שאמרו רבותינו ו"ל: 'הביאי בני מרחוק' – אלו גליות שבארץ-ישראל שדעתן מישבת עליהן כבנים, ו'בנותי' – אלו גליות שבשאר ארצות שדעתן אינן מישבות עליהן כבנות וכו'. והובא בדברי רבנו ו"ל (סימן 6). נמצא, שכן הוא בחינת ישוב הדעת, וזה בחינת דרי מעלה שהשגתן גבה מאד בבחינת אספקלריא המאירה, ובת הוא בחינת דרי מטה, שוכני עפר, שהיא בחינת דעת שאינו מושב כל כך, בחינת אספקלריא שאינה מאירה, וכמוכין שם במאמר הנ"ל. כי כל אדם חייב לשא אשה כדי להוליד בן ובת, כדי לקיים מצות פריה ורביה. וזה הענין מבאר היטב

בדברי רבנו במאמר הנ"ל, כי צריך האדם שישאיר אחריו הדעת, בחינת בן ותלמיד, כדי שיאיר דעתו גם בעולם הזה השפל, כי זה עקר השעשוע של השם ותברך כנ"ל בשמקשרין גם העולם הזה השפל אליו ותברך וכו', וזה עקר מצות פריה ורביה, כי זה עקר בחינת קדושת הזיווג כדי לקשר גם בחינת העולמות המתחונים אליו ותברך, כי איש ואשה הם בחינת דרי מעלה ודרי מטה כנ"ל, וכשמתחברים יחד בקדושה ובטהרה, על-דיוה מתחברים עולמות עליונים ותחתונים, דרי מעלה עם דרי מטה, ועל-דיוה נולד ונתגלה הדעת בחינת הארת בן ותלמיד כנ"ל, דהינו כי על-ידי זה נולד בן ובת שהם מאירים גם בן בשתי בחינות הנ"ל, בבחינת דרי מעלה ובבחינת דרי מטה, וזה עקר קיום העולם. ועל-כן אפלו מי שהוא קדוש גדול אינו רשאי לפרש עצמו לגמרי לבלי לשא אשה כלל, רק צריך לקיים מצות פריה ורביה, כי זהו ענין המבאר במאמר הנ"ל, שאין זה תכלית השלמות להיות רק למעלה ולא למטה, כי עקר השלמות של הצדיק האמתי הוא רק שיהיה למעלה ולמטה שייכל להאיר בדרי מעלה ובדרי מטה. וכל מה שצדיק גבה וקדוש יותר ויותר, כמו בן הוא צריך להאיר גם למטה ביותר, כדי שיקשר גם כל המתחונים כל השוכני עפר, אפלו המנחים למטה מאד, לקרובם פלם אליו

ע"פ

הגות סופר

יתברך, וזה בחינת וויג דקדושה שצריך לקשר כל העולמות התחתונים אליו יתברך, כי אשה יראת ה' היא בחינת עקרת הבית שנותנת טרף לביתה וכו', שכל העולמות מקבלין חיות על ידה פידוע. וזה עקר בחינת גשואין דקדושה כדי שיתקשרו כל העולמות יחד, דהינו לקשר גם העולם הזה השפל, שהוא בחינת סטרא דנגבא, כנגד העולמות העליונים, לקשרו גם כן אליו יתברך על ידי וויג דקדושה פראוי:

וזה בחינת פגם נדב ואביהוא שנגבסו למשכן להקטיר קטרת אשר לא צוה אותם, ואיתא שהפגם שלהם היה בגין דלא אגסיבו, כי הם מגדל קדשתם העצומה לא רצו להוריד עצמן לקשר גם עולמות התחתונים, וזה בחינת פגם דלא אגסיבו כנ"ל, ורצו לכנס למשכן לפנים אל הקדושה, דהינו לקשר עצמם להשם יתברך פראוי להם, אבל לא הורידו עצמן לקשר גם התחתונים להשם יתברך, שזהו בחינת פגם דלא אגסיבו כנ"ל:

ועל כן היה הפגם שלהם בקטרת, שהקריבו קטרת שלא ברשות אשר לא צוה אותם, כי באמת קטרת גבה מאד מאד פידוע, וכמו שאיתא בזהר הקדוש, סליקו דקרבנא עד אין סוף, ובפרט קטרת שעולה למעלה למעלה בתכלית המעלה עד אין סוף, ואף-על-פי-כן היה בא בתוך הקטרת חלבנה שריחה רע, שמרמו על פושעי

ישראל, וכמצוה זו של קטרת הראה לנו השם יתברך ענין הנ"ל המבאר בדברי רבנו בכמה מקומות, ובפרט במאמר הנ"ל, שדיקא מי שהוא קדוש ביותר וגבה מאד מאד, כמו כן הוא יכול להוריד עצמו מאד מאד להגביה אפלו התחתונים המגזרים בשפל המדרגה ביותר. וזהו עקר שלמות מעלתו הגבהה, כי כשהוא רק למעלה למעלה ולא למטה, אין זה שלמות וכו' וכנ"ל. וזהו אגו רואין במצוה זו של קטרת שגבה מאד, ומחמת גדל מעלתו וקדושתו של קטרת שעולה למעלה למעלה, מחמת זה דיקא היה בא בתוך הקטרת חלבנה שריחה רע, להורות שאי אפשר לעלות למעלה למעלה כי אם בשכובין לירד למטה למטה להעלות כל השוכני עפר להשם יתברך, כי קטרת מקשר כל העולמות להשם יתברך אפלו מדרגות התחתונות מאד בחינת חלבנה. וזה עקר מעלת הקטרת, ועל-כן קטרת מטהר עולם העשייה פידוע, אף-על-פי שעלית הקטרת למעלה למעלה, אף-על-פי-כן, אדרבה מחמת זה דיקא הוא מטהר גם עולם השפל הזה, עולם העשייה וכנ"ל. ועל-כן אין שום דבר שיכניע את הקלפות כמו קטרת, כי קטרת מטהר כל המקומות מהקלפות אפלו הנמוכים מאד, ומעלה ומקשר הכל להשם יתברך, כי לגדל מעלתו יכול לירד אפלו למטה וכנ"ל. וזה בחינת שמן וקטרת וכו', כי

עקר מצות קטרת בשעת הדלקת הנרות כמו שכתוב: "וזה העלת אהרן את הנרות יקטירנה וכו'". פי שמן זה בחינת מקיפים, בחינת להצחיל פנים משמן, כמבאר במאמר הנ"ל. פי על ידי קטרת שמקשר כל המדרגות התחתונות להשם יתברך ועולה למעלה למעלה, שזהו בחינת הארת בן ותלמיד, כמובן במאמר הנ"ל, על ידי זה מאירין המקיפים בחינת שמן כנ"ל:

וַנִּדְב ¹¹ ואביהוא שנקנסו להקטיר קטרת ולא אנסיבו, שרצו לעלות למעלה למעלה, שזהו בחינת קטרת, אבל לא אנסיבו, שלא ירדו למטה לקשר גם כל העולמות התחתונים כנ"ל, ועל כן נקנסו בהקטרת שהקריבו, פי עקר שלמות הקטרת כשמשקשרין הכל להשם יתברך אפלו הנמוכים מאד, וכשאינ מקריבין הקטרת בבחינה זו, הוא פגום, והרי הוא כאלו חסר חלקנה מהקטרת שאז בודאי הקטרת פסול לגמרי, כמו כן כשאינ מקשרין ומעלין כל המדרגות התחתונות להשם יתברך, אז אין יכולין לקנס לפנים להקטיר קטרת כנ"ל. וזהו שנאמר לאהרן אחרי מות שני בניו הנ"ל, "ואל יבא בכל עת אל הקדש". פי אם ביום הכפורים על ידי הקרבות והקטרת, וכל סדר העבודה של יום הכפורים. פי ביום הכפורים אז הוא סליחת העונות, ועקר הכפרה על ידי הכהן הגדול, על ידי עבודתו, כמו שכתוב: "וכפר על בני

ישראל וכו'". ואז דיקא כשהוא מכפר על בני ישראל, ואז יכול להרים כל הפושעי ישראל, כל המנחים במדרגה שפלה ונמוכה, להרים כלם להשם יתברך, אז דיקא הוא יכול לקנס לפני ולפנים, אבל בכל השנה אסור לו לקנס לפני ולפנים פי אי אפשר לקנס לפני ולפנים, פי אם כשיכולין לקשר ולהעלות כל הנמוכים והשפלים אליו יתברך ולטהרם כלם מעונות, אז דיקא יכולין לעלות למעלה למעלה ולקנס לפני ולפנים וכו'ל, ועל כן הכהן הגדול ביום הכפורים צריך שיהיה לו אשה כמו שאמרו רבותינו ז"ל, וכמו שכתוב: "וכפר בעדו ובעד ביתו", זה בחינת הנ"ל, פי כשיש לו אשה, על ידי זה מקשר גם עולם התחתון להשם יתברך וכו'ל, וזה עקר עבודת יום הכפורים לקשר כל העולמות התחתונים אליו יתברך וכו' וכו'ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן, ברוך הנותן ליניח פח:

הלכה ג

על פי התורה על פסוק: "ששון ושמחה שישגו ונסו יגון ואנחה" בלקוטי תנינא סימן כ"ג:

א הכלל שצריך האדם להיות בשמחה תמיד ולהתגבר בשמחה כל כך עד שיחטף את היגון והאנחה שהם כל המרה שחורה והעצבות, יחטף אותם

וְיִכְנִסֶם לְתוֹךְ הַשְּׂמֵחָה בְּעַל פְּרָחֶם, עַד שְׂיִהְיֶה הַגִּזּוּן וְאֲנָחָה לְשִׂמְחָה, כִּי דִיקָא עַל-יְדֵי מַה שֶּׁהַבַּעַל דָּבַר מְכַנֵּים בְּלִבּוֹ יִגֹּן וְאֲנָחָה וּמְרָה שְׁחוּרָה, עַל-יְדֵי-זוֹה דִיקָא יִהְיֶה שְׂמִיחַ מְאֹד, כִּי יֹאמֶר בְּלִבּוֹ, אֶף-עַל-כֵּן שֶׁאֵינִי רְחוּק כָּל כֶּךָ מֵהַשֶּׁם יִתְבָּרַךְ, אֶף-עַל-כֵּן אֲנִי מִזְרַע יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עֲשֵׂנִי גוֹי, וְאֲנִי זוֹכֵה בְּכָל יוֹם לְקִנּוּם כַּמָּה מִצְוֹת צִיצִית וְתַפְלִין וְכַמָּה בְּרִכּוֹת וְדַבּוּרִים קְדוּשִׁים כַּתְּפֵלָה וְכַתּוּרָה שֶׁאֵינִי זוֹכֵה לֵאמֹר בְּכָל יוֹם יוֹם, וְאֶדְרָבָא, זְהוּ עֵקֶר שְׂמִיחָתִי שֶׁמִּרְחַק כְּמוֹנִי יוֹכֵה גַם כֵּן לְהַגִּיחַ תַּפְלִין בְּכָל יוֹם שֶׁהֵם כַּתְּרֵי דְמִלְכָא וְכוּ', וְכִיּוֹצֵא בּוֹה בְּשָׂאֵר הַמִּצְוֹת שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל מְקַיְמִין בְּכָל יוֹם. וְכִי שֶׁמִּתְגַּבֵּר אֶת עֲצָמוֹ עַד שֶׁבָּא לְשִׂמְחָה בְּזֹאת, עַד שֶׁמִּהְפֵּךְ כָּל הַגִּזּוּן וְאֲנָחָה לְשִׂמְחָה, הוּא דָּבַר גְּדוֹל מְאֹד, וְרַק זֶהוּ עֵקֶר מִצְוַת הַשְּׂמֵחָה לְהִיחַ שְׂמִיחַ כָּל כֶּךָ עַד שְׂיִהְיֶה הַגִּזּוּן וְאֲנָחָה לְשִׂמְחָה, וּמִזֶּה נַעֲשֶׂה יְחוּדִים גְּדוֹלִים וְשֶׁעֲשׂוּעִים גְּדוֹלִים מְאֹד לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה כְּכֹל הַעוֹלָמוֹת, כַּאֲשֶׁר הִכְנִינוּ מִתּוֹךְ דְּבָרֵי רַבְנּוּ ז"ל, בְּשֶׁעֵה שְׂזָכִינוּ לְשִׂמְעַת הַחַדוּשׁ הַנִּפְלָא וְהַנּוֹרָא הַזֶּה, גְּדוֹל הַפְּלִגָּת מַעֲלַת זֹאת הַבְּחִינָה כְּשׂוֹכִין לְשִׂמְחָה בְּזֹאת עַד שֶׁמִּהְפֵּךְ הַמְּרָה שְׁחוּרָה וְכָל הַגִּזּוּן וְאֲנָחָה לְשִׂמְחָה וְכוּ':

וְזֶהוּ בְּחִינַת "שִׂשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׂגוּ וְכוּ'", שֶׁהִשְׂשׁוֹן וְשִׂמְחָה מְשִׁיגִים וּמְגִיעִים וְחוֹטְפִים הַגִּזּוּן וְאֲנָחָה לְתוֹךְ הַשְּׂמֵחָה בְּעַל פְּרָחֶם וְכוּ', כַּמְבָּאֵר שָׁם, עֵינֵי שָׁם, וְעֵינֵי

שָׁם עוֹד בְּסִמּוּךְ (ס"טו) כִּי מַה שֶּׁכְּתוּב שָׁם מְגִדֵּל הַמִּצְוָה לְהִיחַת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, כִּי עַל-יְדֵי הַשְּׂמֵחָה זוֹכִין לְרַפְּאוֹה לְכָל מִינֵי תַחֲלוּאִים וּמַכְאוּבוֹת, כִּי כָּל מִינֵי חוֹלָאֵת כְּאִין עַל-יְדֵי קִלְקוּל הַשְּׂמֵחָה, כִּי הַשְּׂמֵחָה הִיא בְּחִינַת עֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה שֶׁהֵן מְחִינִין כָּל הָעֲשֶׂרָה מִינֵי דְפִיקוּן שֶׁבָּהֶם תּוֹלָה כָּל חֵיחַת הָאָדָם וְכָל הַרְפּוּאוֹת, שֶׁכָּלֵם תְּלוּיִים בְּהָעֲשֶׂרָה מִינֵי דְפִיקוּן שְׁחִיחַתָם עַל-יְדֵי עֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַשְּׂמֵחָה וְכוּ', וְעַל-כֵּן הָעֵקֶר בְּעַבּוּדַת ה', בְּפִרְטֵי לְהַרְחִיקִים הַבְּאִין לְהִתְקַרֵּב לְהַשֶּׁם יִתְבָּרַךְ, שֶׁיִּתְגַּבְּרוּ בְּכָל עוֹ לְהִיחַת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, עֵינֵי שָׁם מַעֲגִין גְּדוֹל הַאֲזוּרָה יִתְרָה שֶׁהוּזְהִיר רַבְנּוּ ז"ל בְּכַמָּה לְשׁוֹנוֹת שֶׁיִּכְרִיחַ הָאָדָם אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל הַכַּחוֹת לְהִיחַת אֶד שְׂמִיחַ תְּמִיד. וְזֶה בְּחִינַת קְדֻשַׁת הַבְּרִית שֶׁקָּרָא עַל-יְדֵי הַשְּׂמֵחָה, כַּמּוּבָן בְּדַבְּרֵי רַבְנּוּ ז"ל בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת, שֶׁעֵקֶר קְדֻשַׁת הַבְּרִית זוֹכִין עַל-יְדֵי שְׂמִיחָה, וְכַאֲשֶׁר שִׁמְעַתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ בְּפִרוּשׁ שֶׁעֵקֶר הַתְּגַבְּרוּת תְּאֻהָה זֹאת שֶׁל נְאוּף הוּא עַל-יְדֵי עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה, עַל-כֵּן צְרִיכִין לְהִתְגַּבֵּר עֲצָמוֹ בְּזוֹתָה לְהִיחַת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד וְכוּ':

כ וְזֶהוּ בְּחִינַת מִצְוַת פְּרִיָה וְרִבְיָה, כִּי זֶה יָדוּעַ שֶׁעֵקֶר אֲחִיזַת הָעֲצָבוֹת וְהַמְּרָה שְׁחוּרָה הוּא בְּכַחֲבִינַת הָאִשָּׁה שֶׁהִיא סְטֵרָא דְנִיגְקָא, שֶׁהִיא סְטֵרָא דְדִינָא קְשִׁיָא, שֶׁשֶּׁם עֵקֶר אֲחִיזַת הָעֲצָבוֹת, שֶׁהוּא תְּקַפָּא דְדִינָא, וְזֶהוּ בְּחִינַת מַה

שנאמר בסטרא דנוקבא (משלי ה'): "רגליה ירדות מנות". פי העצבות הוא בחינת סטרא דמוחא פידוע בדברינו כמה פעמים. וזהו בחינת "ואחריתה מרה כלענה וכו'", בחינת (קהלת ו'): "ומוצא אני מר ממות את האשה וכו'", שזהו בחינת העצבות והמרה שחורה, בחינת יגון ואנחה שנאחו בהאשה ביותר כנ"ל, פי אף-על-פי שכל זה נאמר באשה רעה, אשה זונה, אף-על-פי-כן זה ידוע שכל אחותם בהקדשה משתלשלת מסטרא דנוקבא, ועקר השמחה והחדוה הוא בבחינת סטרא דדכורא, בבחינת עו וחדוה במקומו שנאמר על קדשת הברית, פי 'בו - עו', והוא חרונה דמטרוניתא וכו'. וזהו בחינת מצות פריה ורביה שצריך האדם דוקא לקים מצוה זאת בקדשה ובמטהרה, ועל-ידי מצוה הזאת הוא זוכה לחטוף את המרה שחורה והיגון והאנחה לתוך השמחה בבחינה הנ"ל, בחינת ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה כנ"ל. וזהו בחינת ישמח את אשתו בדבר מצוה שאמרו רבותינו ז"ל, פי עקר קדשת הוויג, היא על-ידי שמחה, שהוא קדשת הברית כנ"ל, פי זה עקר בחינת היחוד והוויג דמצוה שעל ידו מתחברים איש ואשה, ואז נמתק ונתפבל בחינת היגון ואנחה, שהוא העצבות הקפא דרינא הנאחו בהאשה. ועל-ידי קדשת המצוה הזאת נתפבל היגון והאנחה ונתהפך לשמחה, שהוא עקר

קדשת הוויג, בחינת קדשת הברית כנ"ל, ועל-כן אמרו רבותינו ז"ל: השרוי בלא אשה שרוי בלא שמחה וכו'. וכמו שנאמר "ושמח את אשתו וכו'", פי זה עקר מצות הוויג להפך היגון ואנחה לשמחה, שזה עקר שלמות השמחה כנ"ל, דהיינו ליחד ולכלל אשה באיש שיתהפך היגון ואנחה הנאחו בהאשה בסטרא דנוקבא לשמחה כנ"ל, ועל-כן השרוי בלא אשה שרוי בלא שמחה, פי אין שלמות להשמחה של האישי בשהוא לבדו, פי אין שלמות להשמחה פי אם בשמחה יגון ואנחה לשמחה, שזהו עקר שלמות השמחה כנ"ל:

ג וזהו בחינת השמחה של החתנה שהיא מצוה גדולה, כמו שהפליגו רבותינו ז"ל בגדל המצוה לשמח חתן וכלה, פי עקר קדשת הברית הוא השמחה כנ"ל, והעקר הוא להפך היגון ואנחה בחינת סטרא דנוקבא לשמחה, ועל-כן בחתנה, שאז נעשה זה היחוד, שעל-ידיה מתהפך היגון ואנחה לשמחה, על-כן אז השמחה גדולה מאד מאד, פי זה עקר שלמות השמחה בשמחה יגון ואנחה לשמחה, שזהו בחינת היחוד של החתנה וכן"ל:

ד וזהו בחינת כלי-זמר שמנגנין על החתנה בשביל השמחה, פי הפליזמר הם בחינת עשרה מיני נגינה שעל ידם עקר השמחה כנראה בחוש, וכמו שאמר רבנו ז"ל כנ"ל, כמו שכתוב:

"עלי עשור ועלי נבל, כי שמחתי ה' בפעלך וכו'". ועקר הכליזמר בחינת עשרה מיני נגינה שהם מכניסין שמחה בלב, עקר הפלגת מעלתם הוא בבחינת הנ"ל שיש פח לעשרה מיני נגינה, שהם כלליות הנגונים והכליזמר, לשמח את האדם בתקופ האגרת והעצבות שלו, כנראה בחוש שעל-ידי נגון אפלו בפה, מכל שפן כששומעים הנגון מכליזמר בא האדם לתודק שמחה מתקופ האגרת והעצבות, כי העשרה מיני נגינה יש להם זה הפח לחכפ הניגון ואנחה ולהפכם לשמחה כנ"ל. ועל-כן אתערוותא דנגינה הוא מסטרא דלואי שהיו מנצחים בשיר על הדיקון, שהם בחינת סטרא דשמאלא כידוע, שזהו בחינת רוח צפונית שהיתה מנשבת בכפור של דוד וזהו מנגן מאליו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר הנגון מבחינת צפון שהוא שמאל, בחינת סטרא דלואי, כי שם בסטרא דשמאלא שם עקר אהיות הדין שהוא בחינת עצבות. ועל-כן עקר שלמות השמחה, שהוא עשרה מיני נגינה, בא משם דיקא מבחינת שמאל כנ"ל. כי זה עקר שלמות השמחה הנא על-ידי עשרה מיני נגינה, כי יש להם פח להפך הניגון ואנחה שבא משם מבחינת שמאל לשמחה, שזה עקר שלמות השמחה כנ"ל, כי אין הדין נמתק אלא בשרשו, ועל-כן בשרש הקדשה התעוררות השמחה הוא דיקא מסטרא דשמאלא, ועל-כן משם דיקא באין כל

העשרה מיני נגינה, כי דיקא על-ידיהו יכולין להמתיק ולבטל הניגון ואנחה בשרשו עד שיתהפך הניגון ואנחה לשמחה, שזה עקר שלמות השמחה כנ"ל. ומחמת שעקר היחוד של החתונה הוא בבחינה זו להפך הניגון ואנחה לשמחה, על-כן נוהגין לחייב גדול שיהיה כליזמר על החתונה, כי עשרה מיני נגינה יש להם זה הפח להפך הניגון ואנחה לשמחה, שזהו בחינת רוח צפונית המנשבת בכפור של דוד וכו'". וזה שאיתא בזהר הקדוש, אתערוותא דזווגא מסטרא דצפון, כי דיקא משם ממישיבין השמחה להפך הניגון ואנחה לשמחה, שזהו בחינת רוח צפונית המנשבת בכפור של דוד שמשם הנגינה וכו' כנ"ל, כי הנגון הוא בבחינת עולה ויורד, בחינת מי עלה שמים וירד וכו', שפרש רבנו ז"ל על הנגינה, כמבאר בהתורה "ויהי מקץ" (סיקו טו), שהמנגן מקרב הרוח טובה מן הרוח רעה, שזהו בחינת "מי עלה שמים וירד וכו'", עין שם. וזהו בחינה הנ"ל שמהפך הניגון ואנחה לשמחה על-ידי הנגינה, כי הפוך ניגון ואנחה לשמחה, זהו עקר בחינת ברור הרוח טובה מן הרוח רעה, בחינת עולה ויורד שצריך המנגן הממשיך השמחה לירד בנגונו בתקופ הרוח רעה שהוא עצבות מרה שחורה, בחינת ניגון ואנחה, ולקרב ולהעלות הקדשה והשמחה שיש שם, שהוא בחינת הרוח טובה, עד שיעלה ויכרר

הַרְיוֹח רָעָה, בְּחִינַת יְגוֹן וְאַנְחָה, לְהַפְכָה לְשִׂמְחָה, שָׂזָה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַשְּׂמֻחָה, עֵקֶר מַעֲלַת נְעִימוֹת הַנְּגוֹן עַל־פִּי מִדּוֹתָיו, כִּי מִדּוֹת הַנְּגוֹן וְעָרְבֵי וְצָרוֹפֵי קוֹלוֹת שֶׁל הַנְּגוֹן הַכְּלוּלִים בְּעֵשְׂרָה מִיּוֹי נְגִינָה שְׂמֻחָה נִמְשָׁכִין כָּל הַנְּגוּנִים שְׂבַעְעוֹלָם יֵשׁ לָהֶם כַּח לְשִׁבֵר אֶת הַלֵּב מְאֹד וְיִלְהַעֲלוֹתוֹ וְלִהְיֵשֶׁכֵּי לְהִשָּׁם יִתְבַּרַךְ מְאֹד מְאֹד, כִּי הַנְּגוֹן יֵשׁ לוֹ כַּח גְּדוֹל לְהַמְשִׁיךְ אֶת לֵב הָאָדָם לְהִשָּׁם יִתְבַּרַךְ פְּדוּעֵ, וְכִמוֹ שְׂדַבֵּר רַבְנֵי ז"ל מִזֶּה פְּמָה פְּעֻמִּים, וְאָמַר שְׂטוּב מְאֹד לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמוֹ עִם אֵיזָה נְגוֹן, וְאָמַר פְּמָה וְכִמָּה תוֹרוֹת נִפְלְאוֹת עַל עֲנָן הַפְּלָגַת רוּם מַעֲלוֹת הַנְּגִינָה הַעוֹלָה לְמַעֲלָה מַעֲלָה עַד תְּכֵלֶת הַמַּעֲלָה, כְּמוֹכֵן בְּדַבְּרוֹ ז"ל לְמִי שְׂמַעֲנֵן בְּהֵם וְרִגִיל בְּהֵם.

וְעֵקֶר מַעֲלַת הַנְּגִינָה - בְּבַחֲבִינָה הַנְּז"ל, מִזֶּה שֵׁשׁ כַּח עַל־יְדֵי הַנְּגוֹן לַעֲלוֹת וְלִירֵד עַד שְׂחִמְטָף אֶת הַיְגוֹן וְאַנְחָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַרְיוֹח רָעָה וְהַעֲצָבוֹת, לְהַפְכָה לְשִׂמְחָה, שָׂזָה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַקְּדוּשָׁה וְכֵן ז"ל:

ה וְזָהוּ בְּחִינַת קְטָרֶת (כְּמוֹכָא בְּמִקּוֹם אַחֵר), כִּי קְטָרֶת כְּמוֹשִׁיף שְׂמֻחָה, בְּבַחֲבִינַת "קְטָרֶת וְשִׂמּוֹח לֵב". וְעֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַקְּדוּשָׁה וְהַשְּׂמֻחָה שְׂנִבְרַר עַל־יְדֵי הַקְּטָרֶת הוּא בְּבַחֲבִינָה הַנְּז"ל שְׂמַהֲפְכִין הַיְגוֹן וְאַנְחָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַסְּטָרָא אַחְרָא, לְשִׂמְחָה לְסְטָרָא דְקְדוּשָׁה, שָׂזָהוּ בְּחִינַת חֲלֻבְנָה שְׂרִיחָה רַע שֶׁהִיָּה בְּקְטָרֶת שְׂמַרְמוֹ עַל בְּרוּר הַקְּדוּשָׁה מִתְקַף הַסְּטָרָא אַחְרָא וְהַקְּלָפוֹת פְּדוּעֵ כְּפִתּוּבִים. הַיְגוֹן בְּחִינָה

הַנְּז"ל, כִּי קְטָרֶת מְבַרְרַת וּמַעֲלָה הַקְּדוּשָׁה מַעֲמִיק עִמְקֵי הַקְּלָפוֹת, פְּדוּעֵ שְׂאֵן דְּבַר שֵׁינְלָה הַקְּדוּשָׁה מַעֲמִיק הַסְּטָרָא אַחְרָא כְּמוֹ הַקְּטָרֶת. וְעַל־כֵּן צָרִיכִין לֹאמַר קְטָרֶת בְּכֻנְיָה גְּדוֹלָה מְאֹד, כְּמוֹכָא בְּכֻנְיַת הָאָר"י, שָׂזָה מוֹעִיל מְאֹד לְתִשׁוּבָה לְשׁוּב מִתּוֹךְ עִמְק הַחֲשָׁךְ וְהַסְּטָרָא אַחְרָא לְהִשָּׁם יִתְבַּרַךְ, כְּמוֹכָא בְּהַסְּדוּר שֶׁל הָאָר"י ז"ל אֲצֵל קְטָרֶת, הַיְגוֹ כְּנ"ל. כִּי קְטָרֶת הִיָּה בְּהֵם חֲלֻבְנָה שְׂרִיחָה רַע שְׂמַרְמוֹ עַל הַסְּטָרָא אַחְרָא שְׂנֵם כֵּן נִכְלָלָה בְּהַקְּדוּשָׁה בְּתוֹךְ הַקְּטָרֶת הַמְשַׂמְחַת לֵב, שָׂזָהוּ בְּחִינָה הַנְּז"ל שְׂמַהֲפְכִין הַיְגוֹן וְאַנְחָה, שֶׁהֵם תְּקַף הַסְּטָרָא אַחְרָא וְהַקְּלָפוֹת, מְהַפְּכִין אוֹתָם לְשִׂמְחָה, שָׂזָהוּ עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַקְּדוּשָׁה וְהַשְּׂמֻחָה כְּנ"ל:

ו וְעַל כֵּן נִבְּרַב וְאִבִּיהוּא שְׂנִבְכְּסוּ לְהַקְטִיר קְטָרֶת וְלֹא אֲנִסִּיבוּ, עַל־כֵּן נְעִנְשׁוּ בְּמִיתָה, כִּי הַבְּרוּר וְהַיְחִיד הַנְּעֻשָׂה עַל־יְדֵי הַקְּטָרֶת הַמְשַׂמְחַת לֵב הוּא בְּחִינָה הַנְּז"ל שְׂמַהֲפְכִין הַיְגוֹן וְאַנְחָה לְשִׂמְחָה כְּנ"ל, שָׂזָהוּ בְּחִינַת חֲתָנָה, בְּחִינַת זְוִיג דְּקְדוּשָׁה פְּדֵי לְבָר וְלְהַפִּךְ הַיְגוֹן וְאַנְחָה הַנְּאָחֻוּ בְּהַאֲשָׁה לְשִׂמְחָה כְּנ"ל. וְעַל־כֵּן נִבְּרַב וְאִבִּיהוּא שְׂפָנְמוּ בְּזָה, כִּי לֹא רְצוּ לְשִׂא אִשָּׁה, כִּי הִיוּ אֲנָשִׁים גְּדוֹלִים צְדִיקִים נוֹרָאִים וְקְדוּשִׁים מְאֹד, וְהִיוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת דְּבָקִים בְּהִשָּׁם יִתְבַּרַךְ בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה מְאֹד תְּמִיד וְלֹא רְצוּ לְצַאת לְחוּץ לְפִי שְׂעָה אֵל הַיְגוֹן וְאַנְחָה, לְהַכְנִיסוֹ לְתוֹךְ הַשְּׂמֻחָה, שָׂזָהוּ בְּחִינַת הַמְצוּזָה לְשִׂא אִשָּׁה

16

כפ"ל, כי לא רצו להוריד עצמן לשם להפך היגון ואנחה לשמחה, אבל פגמו בזה, כי אין שלמות הקדשה והשמחה כי אם על-ידי-יה דיקא כפ"ל, ועל-כן נענשו על-ידי הקמרת, כי עלית הקדשה של הקמרת אי אפשר כי אם מי שהוא נשוי, שעל-ידי-יה יש לו פח להעלות הקדשה מעמקי הקלפות, ולברר היגון ואנחה לשמחה, שזהו בחינת מצות נשואין, בחינת קמרת ישמח לב וכפ"ל. ועל-כן נענשו במיתה, כי היגון ואנחה הוא סמרא דמותא כפ"ל, כי על הפות, רחמנא לצל, מתאבלין ומתמרמרו בנגון ואנחה, רחמנא לצל, ומחמת שלא היו נשואים ולא וכו' להפך היגון ואנחה לשמחה, על-כן נתאחזה בהם המיתה הנמשכת משם בעת שפגמו להקטיר קמרת, שאז צריכין גם כן לעשות בחינה זאת, להעלות היגון ואנחה להפכה לשמחה, אבל הם לא היה להם פח לזה בגין דלא אנסיבו, ועל-כן נענשו דיקא על-ידי-יה, כי כשרוצין לברר הקדשה מעמקי הקלפות ואין לו פח לזה מחמת שפגמו בזה כפ"ל, על-כן הם מתגרים ומתנגרים חס ושלום, ועל-כן נענשו במיתה על-ידי הקמרת, כי לא היה להם פח להפך היגון ואנחה לשמחה בגין דלא אנסיבו, ועל-כן נסתלקו על-ידי-יה כפ"ל:

ו ועל כן אפלו מי שהוא צדיק גדול וקדוש מאד ויכול להיות פרוש לגמרי בקדשה גדולה, בהכרח הוא מחויב

לשא אשה, כי הוא מצוה ראשונה שבתורה כדי לפרות ולרבות ולהעמיד תולדות, הינו כפ"ל. כי עקר הקדשה היא השמחה, כמבאר בהתורה הנ"ל, אבל אין שלמות להשמחה כי אם כשמבררין ומעלין היגון ואנחה ומהפכין אותו לשמחה, שזהו בחינת נשואין כפ"ל, ועל-כן אפלו הצדיק הקדוש שזוכה לשמחה בשלמות בהכרח לשא אשה כדי להפך היגון ואנחה לשמחה וכפ"ל, ועל-ידי-יה עקר ההולדה, כי עקר ההולדה היא על-ידי ברור הנעשה על-ידי הזוג של מצוה שמבררין ניצוצות קדושות מעמקי הקלפות. ועל-כן נאחו שם הסמרא אחרא מאד מחמת שצריכין לברר הקדשה גדולה מאד מאד מעמקי הקלפות, ועל-כן צריכין להתפלל הרבה להשם יתברך ולהיות גבור חזק לזכות לקיים מצוה זאת בקדשה גדולה, ולקדש עצמו כראוי, כמבאר בפסרים, וצריכין להתגבר מאד או להרחיק המרה שחורה והעצבות, ולהתגבר ולהתחזק בשמחה גדולה עד שיהפך היגון ואנחה לשמחה, שזהו בחינת עלית הקדשה מעמקי הקלפות, שעל-ידי-יה עקר ההולדה, כי ההולדה נמשכת על-ידי ברור נפשות הקדושות מעמקי הקלפות פי'דוע, ועל-כן על-ידי ההולדה נמשך שמחה, כמו שכתוב: "ישמח אביך ואמך ותגל וילדתך". וכמו שכתוב: "בן חכם ישמח אב". כי ההולדה נמשכת על-ידי ברור הקדשה מהקלפות,

שהוא בחינת שמהפכין יגון ואנחה
לשמחה, שעל-ידיה עקר השמחה
פנ"ל:

ח ועל פן חבי כל אדם להוליד בן ובת,
כמבאר בשלחן ערוך, כי עקר
מצות פריה ורביה להעמיד תולדות לקדם
העולם הוא בשביל הגדלת השמחה
בבחינה הנ"ל, (דכינו להפך בחינת יגון ואנחה לשמחה
פנ"ל), שבשביל זה נברא העולם כדי
להגדיל השמחה בבחינת ישמח ה'
במעשיו, כי אין עצבות לפני המקום ברוך
הוא, ולמעלה למעלה שם עקר השמחה
בעצם כמו שכתוב: "הוד והדר לפניו עז
וחרוה במקומו". אבל ה' ותברך רצה
להיטיב ולהגדיל השמחה ביותר שנה
עקר הטוב והתענוג האמתי בשזוכין
לשמח בו ותברך, בבחינת ישמח ישראל
בעשיו וכו', על-פני ברא את כל העולמות
מראש ועד סוף כדי שיפירו בכבודו
ותברך, ועל-ידי שיפירו בו מעולם
התחתון השפל הנה שבשבילו נברא
הכל, על-ידיה הגדל השמחה ביותר
ויותר, על-ידי שתעלה השמחה ממקומות
הרחוקים, מעולם העשיה שיש שם
אחיות היגון ואנחה, הינו בחינה הנ"ל
שעקר הגדלת השמחה ביותר הוא
בשמהפכין היגון ואנחה לשמחה, ועל-פני
ברא את כל העולמות עד עולם השפל
הנה שבו אחיות היגון ואנחה, וכשזוכין
להכיר אותו ותברך בזה העולם ולשמח
בו בזה העולם השפל והמגשם, בבחינת

ישמח ישראל בעשיו, אזי השמחה גדולה
מאד מאד גם אצלו ותברך, בבחינת
ישמח ה' במעשיו, במעשיו דיקא, כי
עקר הגדלת השמחה הוא בפעולה
השמחה מזה העולם העשיה הנשמי
שיש בו אחיות היגון ואנחה, כי זה עקר
שלמות וגדלת השמחה בשמהפכין יגון
ואנחה לשמחה פנ"ל. ועל-פני לעתיד
לבוא שאז נזכה לעקר שלמות התכלית
שיזכה כל אחד על-ידי עבודתו ויגיעתו
ותשוקתו וכו' להשם ותברך, אז תגדל
השמחה מאד מאד שנה יהיה עקר קבול
השכר, וכמבאר בכמה פסוקים מגדל
עצם הפגנת השמחה שלעתיד כמו
שכתוב: "בא יבא ברנה נשא אלמתי".
שנה נאמר על קבול השכר שלעתיד, כי
אז יתעד שיר חדש, כי יתעוררו כל
העשרה מיני נגינה שעל ידם עקר
השמחה, כמו שכתוב: "תבואי תשורי
מראש אמנה וכו'". וכמו שהפליגו
רבותינו ז"ל בגדל השמחה שלעתיד,
וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'עתיד הקדוש-
ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים לעתיד
לבוא וכל אחד יהיה מראה באצבעו
ויאמר, זה ה' וכו', כמו שכתוב: "ואמר
ביום ההוא הנה אלקינו זה קנינו לו וכו'
נגילה ונשמחה בישועתנו". ועקר השמחה
שלעתיד שנה עקר הקבול שכר הוא
בבחינה הנ"ל, בבחינת ששון ושמחה
שיגו ונסו יגון ואנחה הנאמר על
השמחה של ימות המשיח ולעתיד לבוא,

שהוא גדל השמחה שלעתיד שזוהי או לשמחה נפלאה על שזכינו לכלל העולם הנה בתוך העולם הבא, שעל-ידיה עקר הגדלת השמחה והתענגו שזוהי או, בבחינת "ששון ושמחה ישגו ונסו יגון ואנחה" הנ"ל, שאז יתהפך הכל לשמחה כנ"ל:

ט וזהו בחינת מעלת התשובה שהיא גדולה מצדיקים גמורים, כמו שאמרו רבותינו ו"ל: 'במקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד'. כי הבעל תשובה ששבו מעוונותיו, שהם בחינת יגון ואנחה, בחינת "אדאג מחפאתי", בבחינת (בראשית) ו"תעצב אל לבו", רחמנא לצלן, וכשזוכין לשוב עליהם, אז העוונות נתהפכין לזכות. נמצא, שנתהפך היגון ואנחה, שהם בחינת עוונות, לזכות ומצוות, שהם בחינת שמחה כנ"ל. ועל-פני מעלתם לעתיד גדולה מאד, כי יגדל שכרם אז מאד, כי עקר השכר הוא בחינת הפחול והשמחה שלעתידי שיהיה געשה דיקא על-ידי התהפכות היגון ואנחה לשמחה כנ"ל, שזה עקר שלמות השמחה כנ"ל:

י וזהו בחינת ראש השנה ויום הכפורים ועשרת ימי תשובה, כי הם עשרת ימי תשובה כנגד עשרה מיני נגינה שהם כלליית השמחה כנ"ל, ועל-פני בראש השנה שהוא יום ראשון של עשרת ימי תשובה, אז מעוררין כל עשרה

דיהנו מה שזוכין להפך היגון ואנחה לשמחה, שזה עקר השמחה שלעתידי שזוהי כל אחד ואחד כפי מה שזכה בעבודתו על-ידי תורה ומצוות ומעשים טובים שעשה בזה העולם השפל, ועל-ידיה זכה להרים ולהעלות זה העולם, שבו אחיזת היגון ואנחה, לתוך הקדשה שהוא השמחה, שזה עקר שלמות השמחה כנ"ל, כי נקדת כל המצוות ומעשים טובים הוא השמחה, כמו שכתוב: "פקודי ה' ישרים משמחי לב". וכמו שאנו מבקשים תמיד, ונשמח בדברי תורתך ובמצוותיך לעולם ועד, פי עקר שלמות העבודה של תורה ומצוות הוא דיקא כשזוכין לגשותם בשמחה, וכמוכא בפסרים, וכפרט בכתיב האר"י מגדל האהרה לעסק בתורה ובמצוות בשמחה, וכמו שכתוב: "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב וכו'". ועל-פני עקר כל המצוות ומעשים טובים שהם בחינת שמחה, עקר עשייתם הוא רק בעולם הזה לבד, כמו שאמרו: 'היום לעשותם', ולא למחר, בעולם הבא, כי דיקא בעולם הזה ששם אחיזת היגון ואנחה, שם דיקא זוכין להגדיל השמחה ביותר כשזוכין לעבד את ה' ולקיים התורה והמצוות בשמחה, כי זהו בחינת שמהפכין היגון ואנחה, שהוא בחינת העולם הזה, לשמחה, שהוא בחינת קדושת התורה והמצוות כנ"ל, ועל-ידיה נזכה להקבול שכר לעתיד,

מיני נגינה על־ידי מצות קול שופר, כי שְׁמִיעַת קול שופר הוא בחינת עֲשֶׂרֶה מיני נגינה, כמו שִׁפְתָּיבֹב: "היטיבו נגן בתרועה", וכמו שאומרים לפני התקיעות, "עלה אלקים בתרועה ה' בקול שופר, זמרו אלקים זמרו זמרו למלכנו זמרו". כי השופר הוא בחינת זמירות ונגונים, בחינת עֲשֶׂרֶה מיני נגינה שִׁפְתָּיבֹב הם בחינת העֲשֶׂרֶה קולות של השופר שהם, תשר"ת תש"ת תר"ת שְׁתוּקָעִין אֶצֶל עֲשֶׂרֶה מַלְכוּתִים וְעֲשֶׂרֶה זְכוּנוֹת וְעֲשֶׂרֶה שׁוֹפְרוֹת, שְׁכָל זֶה הוּא בְּבַחֲנֵי עֲשֶׂרֶה מיני נגינה פנ"ל, וכמוֹכֵן בתקונים, ועל־פִּי סִים דְּיָד הַמִּלְחָד עֲלִיּוֹ הַשְּׁלוֹם סִפֵּר תְּהִלִּים – שְׁכָלוֹל מִכָּל הָעֲשֶׂרֶה מיני נגינה שהם בחינת עֲשֶׂרֶה לְשׁוֹנוֹת, שְׁנֵאמַר בְּהֵם סִפֵּר תְּהִלִּים, וְכַמְבָּאֵר בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (בַּלְקוּשׁ תַּנְיָא סִיּוֹן צב), עַל־פִּי סִים סִפֵּר תְּהִלִּים בְּמִזְמוֹר "הִלְלוּ אֵל בְּקִרְשׁוֹ", שֶׁהוּא עֲשֶׂרֶה הַלּוּלָיִם, שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲשֶׂרֶה מיני נגינה שְׁתֵּהִלִּים כָּלוּל מֵהֵם, וְסִיּוֹם כָּל הָעֲשֶׂרֶה הַלּוּלָיִם, שֶׁהוּא סִיּוֹם כָּל סִפֵּר תְּהִלִּים, סִיּוֹם כָּל הָעֲשֶׂרֶה מיני נגינה הוּא, "הִלְלוּהוּ בְּצִלְצִי תְרוּעָה", כִּי תְרוּעָה שֶׁהוּא בְּבַחֲנֵי קוֹל שׁוֹפֵר בְּרֵאשׁ הַשְּׁנֵה כָּלוּל מִכָּל עֲשֶׂרֶה מיני נגינה פנ"ל, כִּי ראש הַשְּׁנֵה הוּא רֵאשׁוֹן לְעֶשְׂרֵת יְמֵי תְשׁוּבָה, וְעַקֵּר תַּקּוּן הַתְּשׁוּבָה הוּא בְּבַחֲנֵי עֲשֶׂרֶה מיני נגינה שֶׁהוּא כְּלִיּוֹת הַשְּׁמִחָה, בְּחִינַת הַתְּהַפְּכוֹת יְגוֹן וְאַנְחָה לְשִׁמְחָה פנ"ל, וְכַמְוֵכֵן בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל

בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת כַּמָּה צְרִיךְ הָאָדָם שְׂרַחֵק מֵעֲבוּדֵת ה' לְהִתְחַזֵּק לְשִׁמְחָת אֵת עֲצֻמוֹ בְּכָל מוֹה דְאַפְשֵׁר, בְּכָל מוֹה שְׁמוֹצֵא בְּעֲצֻמוֹ אֵיזָה נְקֻדָּה מְטוֹבָה עֲדוּן, וְעַל־יְדֵיֶיהָ עֵקֶר תַּקּוּנוֹ, כִּי עַל־יְדֵיֶיהָ נִכְנָם בְּאַמַּת לִבָּהּ זְכוּת וְיָכוֹל לְזַכּוֹת לְתְשׁוּבָה, כַּמְבָּאֵר הַיָּטִב עַל פְּסוּק "אֲזַמְרָה לְאַלְפֵי בְּעוֹדֵי" (בְּסִיּוֹן רַבב), עַיִן שֵׁם הַיָּטִב, כִּי זֹאת הַתּוֹרָה "אֲזַמְרָה לְאַלְפֵי בְּעוֹדֵי" צְרִיכִין לְחֹדֵר הַרְבֵּה וְלִלְחֵד עִמָּה, פֶּאֶשֶׁר הַהוֹדִינוּ רַבֵּנוּ ז"ל מְאֹד לִלְחֵד עִם זֹאת הַתּוֹרָה, כִּי כָּל אָדָם כָּל זְמַן שֵׁשׁ לוֹ עֲדוּן רַחֲמֵנוֹת עַל עֲצֻמוֹ וְחֹשֵׁב עַל תְּכֵלִיתוֹ הַבְּצִיחַ, צְרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל מְאֹד מְאֹד לְהַחְיִית אֵת עֲצֻמוֹ וְלִרְאוֹת לְחַפֵּשׁ לְמִצָּא בְּעֲצֻמוֹ אֵיזָה נְקֻדָּת מְטוֹבָה מוֹה שְׁזָכָה מְעוֹדוֹ לְעִשׂוֹת אֵיזָה מְצִוּוֹת וְדַבְּרִים מְטוֹבִים כְּדֵי שְׁלֵא יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ לְגַמְרֵי, וְלִשְׁמַח אֵת עֲצֻמוֹ בְּכָל מוֹה דְאַפְשֵׁר, וְלְחַפֵּד כָּל הַיְגוֹן וְאַנְחָה לְשִׁמְחָה, וְלְהַרְגִיל עֲצֻמוֹ לְפַעֲמוֹם לִנְגוֹן אֵיזָה נְגוֹן שֶׁל שְׁמִחָה, וּבְפֶרֶט בְּשִׁבְחוֹת וְיָמִים מְטוֹבִים שְׂאֵז צְרִיכִים לְהִזוֹת שְׁמִחִים מְאֹד מְאֹד בְּכָל מיני שְׁמִחוֹת מְעַרְב עַד בְּקֵר וְלְהַרְבּוֹת בְּנִגּוּנִים שֶׁל שְׁמִחָה הַרְבֵּה, כִּי עֵקֶר הַהִתְקַרְבוֹת לְהַשֵּׁם יְהִבְרַךְ, בְּפֶרֶט הַתְּקַרְבוֹת הַרְחוּקִים הַצְּרִיכִים לְשׁוּב הוּא רַק עַל־יְדֵי בְּחִינַת עֲשֶׂרֶה מיני נגינה, שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּלִיּוֹת הַשְּׁמִחָה פנ"ל, וְכַמְוֵכֵן בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל כִּי הַנּוֹרָאָה וְהַנְּפִלְאָה אֲשֶׁר לֹא נִשְׁמַע כְּזוֹאת מִיְמוֹת עוֹלָם, הִיא הַמַּעֲשֵׂה הַנּוֹרָאָה

ט"ז

האחרונה של השבעה בעטלירש אשר אמר על עצמו שאם לא היה יודע פי אם זאת המעשה היה גם כן חדוש גדול ונפלא מאוד, כי היא כלולה מבמה תורות ומבמה צדיקים קדמונים וכו'. וישם בסוף המעשה הנ"ל, בהמעשה של יום השישי במה שהתפאר בעטליר שיהיה בלא ידים נגד כל אחד ואחד שהתפאר בהכח שיש לו בידיו וכו', ענין שם הענין הנפלא והנורא הזה, אם היית בין מוצדי חקלא, ואם ראית בספרים, ובפרט בחסונים וזהר ובסבא, תבין מרחוק, כמציץ מן התרפים, נוראות נפלאות תמים דעים, ואין להאריך בזה כאן:

ובסוף מבאר שהוא התפאר בנגד כלם, כי כלם אף-על-פי שהיו גדולים במעלה מפלגת מאד מאד והיה לכל אחד ואחד כח נפלא ונורא בידיו מה שלא נמצא כזאת אפלו לחד בדרא כי אם ליחידי גדולי צדיקים נפלאים שהיו חדושים מיחדים בכמה וכמה דורות, כגון שאחד התפאר שיכול להוציא החצים בידיו אפלו לאחר שזרקו את החץ, ולאחר שהגיע החץ לתוך מי שזרק לו החץ, מי שמע כזאת, מי שמע צרופי אותיות כאלה שיתפאר אדם עם חדוש בזה אפלו בגשמיית, שיוכל האדם במקומו שזרק החץ לחזור ולהמשיך החץ בחזרה לאחר שצא החץ ונזרק לתוך הנוכחי שזרקת בו, כי רק ה' יתברך

מתפאר בזה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כשר נדם זורק חץ ואינו יכול להחזירה, והקדוש ברוך הוא זורק חץ ואחר כך מחזירה שנאמר, "ותאחו במשפט יד". ובפרט שבאמת מרמז ענין החצים על כל הפגמים של העוונות המגיעים להשכינה שהם כחצים הנזרקים ופוגמים מאד בגוף הישראלי, וכל אדם ואדם על כל עוון ופגם שהוא עושה, ובפרט פגם הברית, הוא זורק חץ מגוף לנפשו, כי ברית נקרא קשת וחצים בידוע, בבחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל: כל זרע שאינו יורה כחץ וכו'. ובדאי זה שהתפאר שיכול לחזור ולהמשיך החצים לאחר שהשיגו והגיעו לתוך הנוזק בו בודאי היה צדיק נפלא ונורא, וחדוש נפלא שלא נמצא דגמתו בכמה דורות שיתפאר שיכול לתקן תקון הברית למי שפגם בו, שהוא בחינת להוציא החצים ממקום שזרק לשם. ואף-על-פי שזה שהתפאר בזה היה חדוש נפלא ונורא בזה, אף-על-פי כן היה נחשב בלא נגד זה בעטליר שהיה בלא ידים, כי זה בלא ידים שאלו תכף, איזה מין חצים אתה יכול לחזור ולהמשיך לחזק? והשיבו, מין פלוני. ענה ואמר, אין אתה יכול לרפאות את הפת מלפה, ענין שם, ואף-על-פי שבדאי איני זוכה לידע בטפה מן הים מסוד המעשיות שספר רבנו ז"ל המובאים בספר ספורי מעשיות, ומכל שכן וכל שכן במעשה הנוראה הזאת הקדושה

ובסוף מבאר שהוא התפאר בנגד כלם, כי כלם אף-על-פי שהיו גדולים במעלה מפלגת מאד מאד והיה לכל אחד ואחד כח נפלא ונורא בידיו מה שלא נמצא כזאת אפלו לחד בדרא כי אם ליחידי גדולי צדיקים נפלאים שהיו חדושים מיחדים בכמה וכמה דורות, כגון שאחד התפאר שיכול להוציא החצים בידיו אפלו לאחר שזרקו את החץ, ולאחר שהגיע החץ לתוך מי שזרק לו החץ, מי שמע כזאת, מי שמע צרופי אותיות כאלה שיתפאר אדם עם חדוש בזה אפלו בגשמיית, שיוכל האדם במקומו שזרק החץ לחזור ולהמשיך החץ בחזרה לאחר שצא החץ ונזרק לתוך הנוכחי שזרקת בו, כי רק ה' יתברך

מבֵּלֶם כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר שֵׁם, אֶף-עַל-פִּירְכֵּן
 עֲנֵן זֶה בְּדֵאֵי מְרָמֵן בְּדִבְרֵי בְּתוּךְ פְּלִילִית
 שְׂאֵר הַעֲנֵנִים וְהַסּוּדוֹת הַנּוֹרְאוֹת שֶׁבָּנִין,
 אֲבָל עֲנֵן זֶה כְּלוּל בְּדֵאֵי גַם כֵּן בְּדִבְרֵי
 הַקְּדוּשִׁים שֶׁבְּהַמְעֵשֶׂה הַנַּ"ל, דְּהֵינּוּ שְׂוֵה
 שְׂאֵלוֹ, אִיזָה מִיֵּן חֲצִים אֲתָה יָכוֹל
 לְהוֹצִיא? פְּרוּשׁ, אִיזָה פֶּנִים הַבְּרִית אֲתָה
 יָכוֹל לְתַקֵּן? כִּי יֵשׁ פְּמֹה וּכְמֹה בְּחִינּוֹת
 בְּפֶנֶם הַבְּרִית אֲלֵפִי אֲלֵפִים וְרַבִּי רַבּוּת,
 כִּי בְּדֵאֵי לֹא כָּל הַפְּנָמִים וְהַחֲטָאִים שְׂוִים
 פְּיֻדָּע לְכָל, הַשִּׁיבֹ, מִיֵּן פְּלוּנִי. (וְעַן שֵׁם מַה
 שֶׁחֲבוּב מַעֲנֵן הַסּוּמִים שְׂמוֹשָׁהִים בְּהֵם הַחֲצִים שְׂעִל־יְדִיָּה
 מִיֵּקוּם וְכוּ', וְהַכֵּל מְרָמֵן לַעֲנֵן תֵּיִל), כְּלוֹמֵר שְׂוֵה
 הַחֶלֶק מִפְּנֵם הַבְּרִית שֶׁהוּא בְּחִינַת מִיֵּן חֵץ
 פְּלוּנִי, הוּא יָכוֹל לְחֹרֵר וּלְהַמְשִׁיךְ לְחוּץ
 וּלְתַקֵּן, הַשִּׁיבֹ זֶה שְׂבָלֵא יְדִים, עֲדוֹן אֵינְךָ
 יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אֶת הַבֵּת מִלְּפָנֶיךָ, מֵאַחֵר
 שְׂאֵין אֲתָה יָכוֹל לְחֹרֵר וּלְהַמְשִׁיךְ כִּי אִם
 מִיֵּן חֵץ אַחֵר:

וְזֶה יוֹדֵעַ שֶׁהַבֵּת מִלְּפָנֶיךָ שֵׁם מְרָמֵן עַל
 הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא בְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
 כְּלָלִית נְפֻשׁוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרָאת "בֵּת
 מִלֶּךְ", כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "כָּל בְּבוּדָה בֵּת מִלֶּךְ
 פְּנִימָה", וְכֵן בְּזֵהר וּבַחֲתוּנִים נִקְרָאת,
 "בְּרֵתָא דְּמִלְּכָא" כְּכֹמֶה וּכְכֹמֶה מְקוּמוֹת.
 וְהַשְּׂכִינָה בְּגִלוֹת מְדַפְּאֵת בְּיִסּוּרִים
 בְּעוֹנוֹתֵינוּ, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל,
 בְּזִמְן שְׂאֵרְךָ מְזַטְעַר שְׂכִינָה מַה אֲמַרְתָּ?
 קְלִנִּי מִרְאשֵׁי קְלִנִּי מִזְרוּעֵי. וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב:
 "רַחֵל מִכְּבֵּה עַל בְּנֵיהָ מֵאַנְהָ לְהַנְחִים עַל
 בְּנֵיהָ וְכוּ'". וְעַל זֶה נֶאֱמָר (אֵיבָה ט): "דְּרַךְ

קִשְׁתּוֹ וַיַּצִּיבֵנִי כַּמְמַרְא לְחֵץ, הַכִּיא בְּכִלְיָתִי
 בְּנִי אֲשַׁפְּתוּ". כִּי כָּל הַחֲצִים הָרַעִים שֶׁל
 פֶּנִים הַבְּרִית נִזְרָקִים לְהַשְּׂכִינָה וּכְנֶסֶת
 יִשְׂרָאֵל, חֵם וְשָׁלוֹם, פְּיֻדָּע, וְהוּו גַם כֵּן
 בְּחִינַת (תְּהִלִּים לז) "כִּי חֲצִידֶךָ נִחַתוּ כִּי וַתִּנְחַת
 עָלַי יְדָךְ". וְעַל-פִּנְ אֶף-עַל-פִּי שְׂוֵה הַתְּפָאֵר
 שְׂיָכוֹל לְהוֹצִיא חֵץ, אֶף-עַל-פִּירְכֵּן עֲדוֹן
 אִינּוּ יָכוֹל לְרַפְּאוֹת אֶת הַבֵּת מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁהִיא
 הַשְּׂכִינָה, כְּלָלִית נְפֻשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, מֵאַחֵר
 שְׂאִינּוּ יָכוֹל לְהוֹצִיא כִּי אִם חֵץ אַחֵר,
 דְּהֵינּוּ שְׂאִינּוּ יָכוֹל לְתַקֵּן כִּי אִם פֶּנִים
 הַבְּרִית אַחֵר יוֹדֵעַ, אֲבָל יֵשׁ עֲדוֹן חֲצִים
 רַעִים כְּאֵלוֹ שֶׁהֵם פְּנָמִים גְּדוּלִים כְּאֵלוֹ
 שְׂגֵם הוּא אִינּוּ יָכוֹל לְהוֹצִיאֵם וּלְתַקֵּנָם,
 אֲבָל זֶה שְׂבָלֵא יְדִים הַתְּפָאֵר בְּסוּף שֶׁהוּא
 יָכוֹל לְהוֹצִיא כָּל הַעֲשָׂרָה מִיֵּן חֲצִים
 שֶׁבָּהֶם כְּלוּלִים כָּל מִיֵּן חֲטָאִים וְכָל מִיֵּן
 פֶּנִים הַבְּרִית שְׂבַעְעוּלָם, כָּל הַחֲטָאִים
 וְהַעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים הַגְּדוּלִים מְאֹד מְאֹד
 רַחֲמָנָא לְצִלָּהּ, הַכֵּל כְּפֶאֶר לְכָל הוּא יָכוֹל
 לְחֹרֵר וּלְהַמְשִׁיךְ וּלְהוֹצִיא וּלְתַקֵּן הַכֵּל, כִּי
 הוּא יָכוֹל לְכַנֵּם לְתוֹךְ כָּל הַעֲשָׂרָה מִיֵּן
 חוֹמוֹת שֶׁל מִים שֶׁשֵׁם מְנַחַת הַבֵּת מִלְּפָנֶיךָ
 שְׂנֶפְלָה חֲלִשׁוֹת זֶה פְּמֹה וּכְמֹה מְאוֹת
 שְׂנִיִּים, וְהוּא יָכוֹל לְכַנֵּם לְשֵׁם, לְתוֹךְ כָּל
 הַעֲשָׂרָה חוֹמוֹת שֶׁל מִים, וְיוֹדֵעַ לְהוֹצִיא
 כָּל הַעֲשָׂרָה מִיֵּן חֲצִים יוֹדֵעַ כָּל הַעֲשָׂרָה
 מִיֵּן דְּפִיקוֹן יוֹדֵעַ לְרַפְּאוֹתָהּ עַל-יְדֵי כָּל
 הַעֲשָׂרָה מִיֵּן נִגְיָה. נִמְצָא, שְׂעַקֵּר
 הַרְפּוּאָה שֶׁל הַבֵּת מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה,
 כְּלָלִית נְפֻשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, הוּא עַל-יְדֵי

פ' פ' פ'

עשרה מיני נגינה שהם פליליות השמחה. וזה שכתב רבנו ז"ל בהתורה הנ"ל, שעקר כל הרפואות בגשמיות ורוחניות הוא על-ידי שמחה, שהוא בחינת עשרה מיני נגינה, פי עשרה מיני נגינה מחיין כל העשרה מיני דפיקין שהם חיות האדם, וכל החולאת, חס ושלוה, וכל הרפואות תלויות בהם בהעשרה מיני דפיקין פדווע, ועקר חיות העשרה מיני דפיקין הוא על-ידי שמחה, שהוא בחינת עשרה מיני נגינה, על-יפן השמחה הוא דבר גדול מאד וצריכין לחזק את עצמו בשמחה תמיד בכל הכחות, פי היא עקר רפואות הנפש והגוף, בחינת רפואת הבת מלכה פנ"ל:

נמצא, שעקר תקון התשובה, שהוא רפואת הנפש והגוף, כמו שכתוב: "לכו ונשובה אל ה' פי הוא מרף ורפאנו וכו'", הוא על-ידי השמחה, שהוא בחינת עשרה מיני נגינה, על-יפן בראש השנה, שהוא יום ראשון לעשרת ימי תשובה, מעוררין כל העשרה מיני נגינה על-ידי מצות שמיעת קול שופר שפלו מעשרה מיני נגינה. וזה שמוכא בתקונים כמה פעמים, פדוין ברתא דמלכא גאלת בעשרה מיני נגינה וכו', עז שם:

יא וזה בחינת עקדת יצחק שמוכרין בראש השנה, שהוא בחינת שופר של איל, אילו של יצחק, פי אתערותא דנגינה מצפון בבחינת רוח

צפנית המנשבת בפנור של דוד שהוא סמרא דשמאלא קדישא, סמרא דלויא, בחינת דינא קדישא פנ"ל, בחינת הו יתן בקולו קול עז, בחינת גבורת יצחק. ועל-פן נקרא יצחק על שם הצחוק והשמחה, פי עקר השמחה משם. וזהו בחינת עקדת יצחק, שהוא בחינת המתקת הדינים פדווע, הינו בחינה הנ"ל, בחינת מה שתופסין היגון ואנחה ומהפכין אותה לשמחה, שזהו בחינת עקדת יצחק, פי אחיות הדינים הוא בבחינת גבורת יצחק, ומהשתלשלות הדינים בפשאין זוכין להמתיק נאחז מהם, חס ושלוה, בחינת יגון ואנחה שאחיותם משם, פי הם תקפא דדינא קשיא, רחמנא לצלן, פנ"ל, אבל על-ידי עקדת יצחק נמתקין הדינים בשרשן, ואז נמתק בחינת היגון ואנחה עד שנתהפך היגון ואנחה לשמחה שזה עקר שלמות השמחה, ועל-יפן יצחק דיקא, נקרא על שם השמחה, פי עקר השמחה על-ידי יצחק דיקא, על-ידי שנמתקו הדינים בשרשן שהוא בחינה הנ"ל, בחינת הפוד היגון ואנחה לשמחה, שזה עקר שלמות השמחה וכו"ל. וביום הכפורים או הוא גמר העשרת ימי תשובה ונשלמין כל העשרה מיני נגינה ועל-יפן אז נמתחין כל העוונות ונתהפכין העוונות לזכות למי שזכה לתשובה באמת, פי התהפכות העוונות לזכות הוא בחינת התהפכות היגון ואנחה לשמחה פנ"ל, שזהו בחינת פעלת

הַעֲשֶׂרָה מִיַּי נִגְיָה כֻּלָּ. וְעַל־כֵּן כָּל הָעֹבְדָה שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים וְכָל הַיּוֹת וְעַל־תְּ הַשְּׂכִינָה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא עַל־יְדֵי קוֹלוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת חֲמוּשָׁה עֲנׁוּיִים שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים, כַּמּוּבָא בַּבְּנֵינׁת, כִּי קוֹלוֹת הוּא בְּחִינַת עֲשֶׂרָה מִיַּי נִגְיָה שֶׁבָּהֶם כְּלוּלִים כָּל הַקּוֹלוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁל תַּפְלוֹת יִשְׂרָאֵל וְשִׁירוֹת וְתַשְׁבּוּחוֹת וְכוּ'. וְכֵן כָּל הַקּוֹלוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁל עֵסֶק הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת הַכּוֹל כְּלוּל בְּבְחִינַת עֲשֶׂרָה מִיַּי נִגְיָה, וְהוּוּ בְּחִינַת תַּקּוּן הַקּוֹלוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁהוּא גִמּוּר עֲשֶׂרֶת יָמֵי תְּשׁוּבָה שֶׁאֵז נִגְמָרִים לְהַתְתַּקֵּן בְּחִינַת עֲשֶׂרָה מִיַּי נִגְיָה הַנִּלְעֲדִי חֲמוּשָׁה קוֹלוֹת שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים. כִּי ה' הוּא בְּחִינַת עֲשֶׂרָה מִיַּי נִגְיָה, בְּחִינַת ד' עִם יוֹד, שֶׁהוּא שִׁיר פְּשׁוּט, כְּפּוּל, מְשֻׁלֵּשׁ, מְרַבְּעֵי, שֶׁהוּא בְּחִינַת ד', וְהַיּוֹד הוּא בְּחִינַת עֲשֶׂרָה מִיַּי נִגְיָה, כַּמּוּ שֶׁכַּתֵּב רַבּוּנוּ ז"ל בְּהַתּוֹרָה "לְשִׁמּוּשׁ שֵׁם אֱהִל בְּהֵם וְכוּ'" (סִדְרָן כח), עֵינִי שֵׁם. וְיוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲלֵמָא דְאִתִּי, אֵז וְזוּכֵן לְכָל הַעֲשֶׂרָה מִיַּי נִגְיָה הַנִּלְעֲדִי שֶׁכְּלוּלִין בְּהַחֲמוּשָׁה קוֹלוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת חֲמוּשָׁה עֲנׁוּיִים, חֲמוּשׁ תַּפְלוֹת וְעַל־יְדֵי הוּא סְלִיחַת כָּל הָעוֹנוֹת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים בְּבְחִינַת אֲדִנִי שְׁמַעָה אֲדִנִי סְלַחָה אֲדִנִי חֲקִשְׁבִיה, כִּי עֵקֶר הַסְּלִיחָה עַל־יְדֵי בְּחִינַת חוּשׁ הַשְּׁמִיעַ, בְּחִינַת ה' שְׁמַעָה ה' סְלַחָה. וְחוּשׁ הַשְּׁמִיעַ הוּא בְּחִינַת הַעֲשֶׂרָה מִיַּי נִגְיָה שֶׁכְּלוּלִין כָּל

הַקּוֹלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם שְׁמַרְגְּלִישׁוּן עַל־יְדֵי חוּשׁ הַשְּׁמִיעַ דִּיקָא:

(וְעַן מִנָּה ב'עַן חַיִּים' בְּחִיכָל אֲדָם קַרְמוֹן בְּשֶׁנֶר אֵזוֹן חֲטָם פֶּה כִּפְרָק ה' כְּסוּפּוֹ כְּסוּד הַאֵזוֹן וְחוּשׁ הַשְּׁמִיעַ מְעַנֵּן יוֹם הַכַּפּוּרִים, וּמִכֵּיָא שֵׁם זֶה הַפְּסוּק "אֲדִנִי שְׁמַעָה אֲדִנִי סְלַחָה וְכוּ'", מְבַאֵר שֵׁם גַּם כֵּן שֶׁעֵקֶר בְּחִינַת יוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא בְּבְחִינַת חוּשׁ הַשְּׁמִיעַ, הַיַּי כְּנִלָּ כְּנִלָּ עֵינִי שֵׁם וְחִבּוּז):

יב וְזֶהוּ בְּחִינַת הַחֲמוּשָׁה קוֹלוֹת שֶׁל הַחֲתָנָה, כַּמּוּ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, כָּל הַחֲתָנָה מְסַעֶדֶת חֲתָן וְכֹלָה וְאֵינּוּ מְשַׁמְחִים עוֹבֵר בְּחֲמוּשָׁה קוֹלוֹת, שְׁנֵאמַר, "קוֹל שֶׁשׁוֹן וְקוֹל שְׂמִיחָה קוֹל חֲתָן וְקוֹל כֹּלָה וְכוּ'". כִּי הַחֲמוּשָׁה קוֹלוֹת הֵם בְּחִינַת חֲמוּשָׁה קוֹלוֹת שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁהֵם כְּלוּלִים מֵעֲשֶׂרָה מִיַּי נִגְיָה, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת הַכְּלִי זְמֹר שֶׁל הַחֲתָנָה כְּנִלָּ, כִּי גַם הַחֲתָנָה הוּא בְּבְחִינַת יוֹם הַכַּפּוּרִים, כִּי הַנּוֹשֵׂא אִשָּׁה מוֹחֲלִין לוֹ כָּל עוֹנוֹתָיו, כַּמּוּ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, וּבִשְׂבִיל זֶה מְתַעַנֵּן בְּיוֹם חֲתָנוּ, כִּי הוּא בְּחִינַת יוֹם הַכַּפּוּרִים. כִּי צְרִיכִין לְעוֹרֵר כָּל הַעֲשֶׂרָה מִיַּי נִגְיָה שֶׁהוּא עֵקֶר בְּחִינַת זׁוּג שֶׁל מִצְוָה כְּנִלָּ, בְּחִינַת תַּקּוּן הַכְּרִית כְּנִלָּ:

יג וְעַל כֵּן חִיב אֲדָם לְהוֹלִיד בּוֹ וּבֵת, כִּי עֵקֶר מִה שְׁמֻחֵיב כָּל אֲדָם לְהַעֲמִיד תּוֹלָדוֹת לְקַיָּם הָעוֹלָם הוּא בִּשְׂבִיל הַגְּדֵלַת הַשְּׂמִיחָה, שֶׁבִּשְׂבִיל זֶה נִבְרָא הָעוֹלָם כְּדִי לְהַגְדִּיל וּלְהַשְׁלִים הַשְּׂמִיחָה עַל־יְדֵי שְׂתַעֲלָה הַשְּׂמִיחָה מִנָּה הָעוֹלָם הַשְּׁפָל שֶׁבוֹ אַחֲזִית הַיָּגוֹן וְאִנְחָה,

פי עקר שלמות השמחה בשמחהכין היגון
 ואנחה לשמחה פנ"ל, ובשביל זה מחיב
 כל אחד להעמיד תולדות ב'ישראל פרי
 שיתרבו בני 'ישראל, שהם בחינת שמחה,
 בחינת (רמיה לא): "רגו ושמחה לעקב",
 'לעקב' דוקא, וכמו שכתוב: "גל עקב
 ישמח 'ישראל". פי בני 'ישראל יש להם
 לשמח תמיד כל ימי חייהם אשר וכו'
 להיות בחלקו הקדוש, אשר בחר בנו
 מכל עם ורוממו מכל לשון וקדשנו
 במצוותיו, ואנו יודעים ומאמינים בו
 ותקדו ובתורתו הקדושה אשר נתן לנו
 על-ידי נביאו נאמן ב'יתו משה רבנו עליו
 השלום, ואנו זוכין ל'חד שמו ערב ובקר
 בכל יום פעמים, וכמו שאנו מתפארו
 בזה בכל יום, כמו שאנו אומרים:
 "אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו"
 וכו', "אשרינו' וכו', וכל מה שמתרבו
 'ישראל ביותר נתרבה ונתגדל השמחה
 ביותר, פי גרב עם הדרת מלך, והדרת
 מלך הוא בחינת שמחה, כמו שכתוב:
 "הוד והדר לפניו עז וחדוה במקומו". וכמו
 שכתוב: "הרביה הגוי לו הגדלת השמחה
 שמוח לפניו וכו'". שכל מה ש'ישראל
 נתרבין ביותר, נגדל השמחה ביותר, פי
 כל אחד מישראל על-ידי עבודתו את ה'
 מעלה ומבדר השמחה מעמקי הקלפות,
 ומתפד ביותר יגון ואנחה לשמחה, שעל-
 ידיה תגדל השמחה ביותר עד אשר
 תתברר כל השמחה בשלמות מעמקי
 הקלפות שאחיותם בבחינת רגליו,

בבחינת רגליה ירדות מות פידוע.
 וכשתתברר השמחה משם ועלו הרגליו
 מהקלפות, אז יבוא משיח ויבא, 'ועמדו
 רגליו ביום ההוא על הר הזיתים". שהיו
 בחינת עד דמטו רגליו הרגליו, המוכא
 בזה הקדוש ומבאר בכתבי האר"י ז"ל.
 ועקר עלית הרגליו מן הקלפות הוא
 על-ידי השמחה, שעל-ידיה מעליו
 הרגליו מבחינת רגליה ירדות מות, שהוא
 עצבות ומרה שחורה, שהוא סטרא
 דמותא פנ"ל:

וזהו בחינת מעלת הרקודין של איש
 הישראלי, שכשזוכה להיות
 בשמחה כל כך עד שמתקד בזה מעלה
 הרגליו מהקלפות, וכמבאר בדברי רבנו
 ז"ל בהתורה המתחלת: 'בשארם משמח
 את עצמו והשמחה גדולה כל כך עד
 שזוגעת עד רגליו, דהינו שמרד, שבוה
 מעלה כל בחינות הרגליו, ענין שם בסוף
 לקוטי תנינא (סוף פא). וכן האריך בזה
 בכמה מקומות מסוד מעלת הרקודין, ענין
 שם, וזהו בחינת הפלגת השמחה שיהיה
 בימי המשיח שיבוא במהרה ב'מינו,
 שעל-ידיה תהיה עקר הגאולה, כמו
 שכתוב (ישעיה טו): "כי בשמחה תצאו וכו'",
 וכמו שכתוב: "רגי ושמחי בת ציון וכו'".
 וכמבאר בכמה וכמה פסוקים מוגדל
 הפלגת השמחה של ימות המשיח
 ולעתיד לבוא ואז יתהפך כל היגון ואנחה
 לשמחה בבחינת ששון ושמחה ישנו
 ונסו יגון ואנחה, הנאמר על ימות

הַמְשִׁיחַ. וְכֵמו שֶׁכְּתוּב: "הִפְכַּתִּי אֲבָלָם לְשֹׂזֵן וְנִחְמָתִים וְשִׁמְחוֹתִים מִיּוֹגָם". שְׁהֵיגוֹן וְהֶאֱבַל מִתְהַפֵּךְ לְשֹׂזֵן וְשִׁמְחָה, וְכֵמו שֶׁכְּתוּב: "הִפְכַּתְתָּ מִסְפְּדֵי לְמַחֹל לִי וְכו'". וְעַקֵּר הַשְּׂמִיחָה שֶׁל יְמוֹת הַמְשִׁיחַ יִהְיֶה עַל-יְדֵי קְבוּצַת גְּלוֹת, עַל-יְדֵי שִׁיתְרֵבוּ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "הִקְמַן יִהְיֶה לְאַלְפֵי וְכו' אֲנִי ה' בְּעַתָּה אֲחִישְׁנָה". כִּי עַל-יְדֵי שִׁיתְרֵבוּ יִשְׂרָאֵל וְיִתְקַבְּצוּ יְחִידֵי עַל-יְדֵי-יָדָה הַגְּדֻלַּת הַשְּׂמִיחָה מְאֹד בְּבַחֲנֵית בְּרָבוֹת צְדִיקִים וְשִׂמְחַת הַעַם, וְיִשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ בְּלִים צְדִיקִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וְעַמּוֹד יִשְׂרָאֵל בְּלִים צְדִיקִים וְכו'". וְעַל-פִּי זֶה הַפְּסוּק "שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁגוּ וְכו'", נֹאמַר עַל קְבוּצַת גְּלוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וּפְרִיָה ה' יִשְׁבּוּן וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרֵנָה וְכו'". שֶׁהוּא בַחֲנֵית קְבוּצַת גְּלוֹת לְצִיּוֹן, וְאֵין תְּגֻלַּת הַשְּׂמִיחָה מְאֹד, בַּחֲנֵית וְשִׁמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁגוּ וְנִסּוּ יְגוֹן וְאַנְחָה שִׁיתְהַפֵּךְ כֹּל הַיְגוֹן וְאַנְחָה לְשִׁמְחָה, שֶׁזֶהוּ בְּעֵצְמוֹ בַּחֲנֵית קְבוּצַת גְּלוֹת, בַּחֲנֵית קְבוּצַת נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל הוּא בַּחֲנֵית הַנְּדָחִין בְּעוֹגְלוֹתֵיהֶם, וּבִפְרָט עַל-יְדֵי פָגַם הַבְּרִית שֶׁעַל-יְדֵי-יָדָה, חֵם וְשָׁלוֹם, גֹּרֵם שֶׁהַנִּיצוּצוֹת וְהַנְּפִשׁוֹת שֶׁבְּתוֹךְ הַטְּפוֹת נְדָחִין וְנִתְפָּאֵרוּן לְמִקוֹם שֶׁנְּדָחִין, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, שֶׁעַקֵּר אֲרִיכַת הַגְּלוֹת הוּא בְּשִׁבְלֵי זֶה פִּדְיוֹעַ, וְעַקֵּר הַתַּקְוָן יִהְיֶה עַל-יְדֵי מְשִׁיחַ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבֵי פִשְׁעֵי בְּעַעֲבֵב", כְּמִבְאֵר בְּפָנּוֹת, עֵין שָׁם. וְכֵמו שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים קמ"ו), "בּוֹנֵה

יְרוּשָׁלַיִם ה' נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל וְכֵמו". שֶׁאֵין בְּעַת בְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם עַל-יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִיקוֹ, אֵין וְכֵמו כֹּל הַנְּדָחִין וְכֹל הַנִּיצוּצוֹת הַנְּדָחִין עַל-יְדֵי פָגַם הַבְּרִית שֶׁנִּפְלוּ, חֵם וְשָׁלוֹם, לְבַחֲנֵית יְגוֹן וְאַנְחָה, כִּי יְגוֹן וְאַנְחָה הֵם סִמּוֹן - מִם וְלִילִית, כְּמוֹ שְׁמוּבָא בְּפָנּוֹת, "הַשִּׁיבָה שׁוֹפְמֵינוּ וְכו'", שֶׁחֵם עוֹשֶׂקֵין אֶת הַטְּפוֹת, חֵם וְשָׁלוֹם, וְעַקֵּר עַל־יָתֵם עַל-יְדֵי שִׁמְחָה כְּשִׁמְתַנְבֵּר אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי אֶף-עַל-פִּי שֶׁעָשָׂה מַה שֶׁעָשָׂה וְיִשְׁמַח אֶת עֵצְמוֹ בְּהַנְּקֻדָּה טוֹבָה שְׁמוּבָא בְּעֵצְמוֹ עַדֵין, וְיִתְהַפֵּךְ כֹּל הַיְגוֹן וְאַנְחָה לְשִׁמְחָה שְׁאוֹמֵר, אֲדַרְבָּא, וְזֶה עַקֵּר שְׂמִיחָתִי וְדוֹתִי שֶׁמִּרְחֵק בְּזֶה שֶׁעָשָׂה מְעֻשִׁים כְּאַלֶּה זֹכֶה אֶף-עַל-פִּי-כֵן לֹמַר בְּכָל יוֹם פְּעֻמִּים שְׂמַע יִשְׂרָאֵל וְכו', וְאִם לֹא הִיְיָתִי זֹכֶה אֵלָּא לֹא לְכַד גַּם בֵּן רֵאיוֹ לִי לְשַׂמַּח כֹּל יְמֵי חַיֵּי, מִכֹּל שֶׁבֵּן שְׂאֵנִי זֹכֶה עוֹד לְכַמָּה וְכַמָּה מַצְוֹת צִיצִית וְתַפְלִין וְשֶׂאֵר מַצְוֹת שְׂאֵפְלוּ הַפְּחוּתִים שְׁבִי-יִשְׂרָאֵל מִקְמִין בְּכָל יוֹם, וְאִם אֲנִי עַדֵין רַחוּק מִהַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, וְעַדֵין לֹא יִצְאֵתִי מִחַל אֵל הַקֹּדֶשׁ אֲפִלוּ כְּחוֹט הַשְּׁעָרָה, אֲדַרְבָּא, וְזֶה עַקֵּר שְׂמִיחָתִי בְּיֹתֵר שְׂאֵף-עַל-פִּי-כֵן אֲנִי בְּכֹלל יִשְׂרָאֵל וְאוֹכֵל מִצֶּה בְּפֶסַח וְמוֹתְעֵנָה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים וְיוֹשֵׁב בְּסִפָּה וְכו', וְכֹל מַה שֶׁהַבַּעַל דָּבָר וְכַת דִּילִיָּה מְכַנִּים בּוֹ עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה, הוּא שְׂמַח בְּיֹתֵר, כִּי, אֲדַרְבָּא, וְזֶה עַקֵּר שְׂמִיחָתִי שֶׁמִּרְחֵק כְּמוֹנֵי יוֹכֶה לְעַד בְּדְכָרִים קְדוּשִׁים וְנֹרָאִים כְּאַלֶּה, וְכֹל מַה שְׂאֵנִי רַחוּק בְּיֹתֵר שְׂמִיחָתִי גְדוֹלָה בְּיֹתֵר, שְׂגַם

ל"ג

בבחינת ופדויו ה' ישבון וכאז ציון ברנה, שנה נאמר על קבוץ גלויות, שהוא בחינת הניצוצות הנדחין על-ידי פגם הכרית, שנה עקר הגלות כנ"ל. והנה: "וכאז ציון ברנה". כי עקר תקונם הוא בשחזורם אל הקדשה העליונה הנקראת "ציון", כידוע בבתבים. וכל תקון אלו הניצוצות שיהיו לציון יהיה על-ידי בחינה הנ"ל שמסים בסוף הפסוק הזה, שהוא בחינת "ששון ושמחה ישגו ונסו יגון ואנחה", שהוא מה שזוכין להפך היגון ואנחה לשמחה וכנ"ל, וכל הבנים שמולידין הם על-ידי בחינת ברור הקדשה והניצוצות שמבררין ניצוצות הקדשה מעמקי הקלפות שהם נפשות קדושות של הבנים כנ"ל, וברור הניצוצות והנפשות הוא בחינת מה שפעליו היגון ואנחה לשמחה כנ"ל שנהו עקר בחינת היווג דקדשה כנ"ל, ועל פן על-ידי הבנים נתרבה השמחה מאד כנ"ל, כי זה עקר השמחה כנ"ל, ועל-פן חיב כל אדם להוליד בן ובה, כי הפן הוא עקר בחינת השמחה כמו שכתוב: "בן חכם ישמח אב". אבל הפת שם אחיות היגון ואנחה שאחיותם בסטרא דנוקבא כנ"ל, אבל האדם חיב דיקא להוליד שתייהם בן ובה, כי אין השמחה נגדלת ונשלמת כי אם על-ידי שתייהם דיקא, כי צריכים להוליד גם בת ישראל, כי עקר שלמות השמחה על-ידי בת ישראל שעקר ההולדה ממנה, כי עקר ההולדה שהוא שלמות השמחה כנ"ל הוא על-ידי

אני וזכה לדברים קדושים ונזראים כאלה ציצית ותפלין ושבת ויום טוב וכו' וכו', כי מי שיש לו מוח כל שהוא ויש לו אמונה שלמה בה' ובתורתו הקדושה, יכול להתנוצץ לו מרחוק גדל מעלת יקרת קדשת כל מצוה ומצוה שאנו זוכין לקיים בכל יום, אפלו הפחות שבפחותים, ובפרט מה שאנו זוכין ליהד שמו בכל יום פעמים, שנהו עקר הכל, שאנו זוכין להאמין בה' אלקים אמת יחיד קדמון בורא כל עולמים אחד יחיד ומיוחד לעלא מן בלא ולית לעלא מיניה, ברוד הוא ומברך שמו תמיד לעולם ועד, ולמי שזוכה להרגיל עצמו ולשמח בשמחה הזאת, בודאי יזכה לכל טוב וימחלו לו כל עוונותיו, כי זהו בחינת שמהפך היגון ואנחה לשמחה כנ"ל, שנהו עקר שלמות השמחה ועל-ידיה נעשה יחוד גדול למעלה, כמו שאמר רבנו ז"ל שנגעשה יחוד גדול למעלה על-ידי בדיחא דעמיה, על-ידי שאיש הישראלי משמח את עצמו ומשפר העצבות ומתפכו לשמחה, ועל-ידיה מבררין ומעליו כל הניצוצות מעמקי הקלפות שנפלו לשם על-ידי פגם הכרית, כי עקר נפילתם הוא לבחינת יגון ואנחה כנ"ל, וכשזוכה להפך היגון ואנחה לשמחה, על-ידיה מעלה כל הנפשות והניצוצות שגדחו לשם ומחזירם לתוך הקדשה, שהוא השמחה כנ"ל:

ועקר זה התקון בשלמות יהיה על-ידי משיח שיבוא במהרה בימינו

לקוטי הלכות

הלכות פריה ורביה ג

לא אבן העזר

שלהם, ועל-כן אסור להתחתן עמהם, כי אין בנו כח להפקם אל הקדושה, לבחינת שמחה, אדרבא, יתגבר בו בחינת היגון ואנחה, שהוא תקף הסמרא אחרא. ותעקרו משני עולמות, חס ושלום, וירד בגיגון שאולה, וזה שנאמר ביפת תאר:

"ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים". ואמרו רבותינו ז"ל, פדי שתהא בת ישראל שמחה וזו עצבה. כי בת ישראל אחיותה בבחינת שמחה, בחינת שמחי וגילי בת ציון, כי היא משרש גשמת ישראל, שהם עצם השמחה, רק מחמת שאחר כמה השתלשלות מושתלשל מבחינת סמרא דנוקבא אחיות היגון ואנחה, על-כן צריכין קדושה יתרה פדי להמתיק הדין הנאחו שם פדי שלא יתאחו, חס ושלום, היגון ואנחה שהוא אחיות הסמרא אחרא, שהוא התגברות המתאנה, חס ושלום, אבל בת עכו"ם היא בחינת עצם הקלפה ששמה על שם העצבות והיללה פידוע, שהיא בחינת יגון ואנחה, ועל-כן אסור להתחתן עמהם, וגדל עצם האסור של נשגו"ז (נהי, שפחה, נויה, יונה) רחמנא לצלן, כבר מבאר בספרים, ובפרט בזהר ותקונים:

טו ועל בן אפלו שלמה המלך עליו השלום התחרט אחר כך כמו שכתוב: "לאיתיאל ואכל", ודרשו רבותינו ז"ל שאמרו איתיאל וכו' אני ארבה ולא אסור וכו'. אבל באמת לא בן הוא, כי מי עלה שמום וירד מי אסף רוח

שנכללת אשה באיש ונתיחד מדת הדין במדת הרחמים, ועל-דיריזה נמתק הדין ועל-דיריזה נתהפך היגון ואנחה לשמחה כנ"ל. ועל-כן צריך כל אחד להוליד בן ובת, כי עקר הגדלת השמחה בשלמות הוא על-ידי שניהם כנ"ל:

יד וזהו בחינת אסור להתחתן בעכו"ם, כי העכו"ם הם בחינת יגון ואנחה מאחר שלא זכו לקבל את התורה, שהוא עקר השמחה, כמו שכתוב: "לד כסיל לתנה לו". כי הם פרוכים רק אחר העולם הזה שהוא מלא יגון ואנחה וכעם ומכאובות, כמו שכתוב: "גם כל ימיו פעם ומכאובות". על-כן אסור לישראל להתחתן בעכו"ם, כי אין בנו כח להמתיק היגון ואנחה של העכו"ם, כי גם בהיחוד של ישראל צריכין התגברות גדול שזכה שיהיה זיווג בקדושה גדולה שיוכל להכניע היגון ואנחה להפכו לשמחה, כי עקר תאנת המשגל הוא בא מבחינת עצבות, יגון ואנחה, וצריכין להתגבר מאד לקדש את עצמו לשבר תאנה הנשמית, שהוא בחינת יגון ואנחה, ולדבק את עצמו בקדושה העליונה שהוא בחינת שמחה, ואז יזכה להמתיק היגון ואנחה להפכו לשמחה, שזהו עקר בחינת קדשת הנרות, אבל בת אל גבר היא עצם היגון ואנחה, אשה וונה, שהיא בעצמה בחינת מור ממנות וכו', בחינת "כי שחה אל מנת ביתה" (משל ב). ואין כח ביד ישראל להמתיק תקף היגון ואנחה

ד"ר יונתן ספייר

בפנינו וכו' (מש"כ ב) ודרשו רבותינו ז"ל כל הפסוק הזה על משה רבנו עליו השלום, שאמר שלמה שאסור לשנות מדברי תורת משה שאסר להרבות נשים, כי מי עלה שמים וירד כמותו וכו', הינו כי שלמה סבר שלגדל חקמתו ועצם קדשתו יש לו כח לשא נשים נכריות רבות, ולהמתיק עצם היגונו ואנחה שהם אחוים גם, ולהפכו לשמחה, שעל-ידיה היה נעשה תקון גדול לפי דעתו, כי כל מה שהיגונו ואנחה, שהוא הספרא אחר, גדול ביותר כשזוכין להפכו לשמחה לבחינת קדשת הנריות, נתגדל השמחה ונשלמת ביותר. ומחמת שידע בעצמו תקף קדשתו שהוא משלל מתאנה ואת לגמרי בתכלית הקדשה, ואין פגמתו כי אם לשמים להמתיק היגונו ואנחה להפכו לשמחה, על-כן יעשה תקון גדול על-ידי זה, כי שלמה בן דוד הוא בחינת משיח, שהוא בנה את הבית-המקדש, וביומו קימא סהרא באשקמותא, ואז היתה השמחה גדולה מאד, כמו שכתוב (מלכים א' - טו, ט), "ויהודו וישראל רבים וכו' אכלים ושתים ושמחים". כי הוא בנה את הבית המקדש ששם עקר השמחה, כמו שכתוב (ישעיה נ), "ושמחתים בבית תפלתי וכו'". וכמו שכתוב: "ביום חתנתו וביום שמחת לבו". ודרשו רבותינו ז"ל: זה בגנין בית המקדש. והוא זכה לעשרה מיני נגינה, שהוא בחינת שיר השירים אשר לשלמה, שהוא שיר המעלה והמבחר מכל

השירים, ועל-כן סבר שיש לו כח להמתיק ולהפך עצם היגונו ואנחה לשמחה כמו שיהיה בימי המשיח, כמו שכתוב: "והפכתי אכלם לששון" וכו' ל. ועל-כן טעה ונשא נשים נכריות, כי היה בטוח על כחו וקדשתו על גדל הפלגת השמחה שזכה בזמיו שיהפך גם אותם אל הקדשה והשמחה כנ"ל, אבל אחר כך העיד על עצמו שטעה בזה, כי אין כח לשום חכם וקדוש שבועולם, אפלו לשלמה המלך עליו השלום, לשנות שום דבר מתורת משה, ואסור לומר שום ספרא לבטל שום דבר קל אפלו יהיה חכם בשלמה, כי אין נביא ראוי להדיש דבר מעתה, כי מי עלה שמים וירד מי אסר רוח בפתניו וכו', הינו מי יש לו כח כמשה שעלה שמים וירד, כמו שדרשו רבותינו ז"ל:

ועל כן אסור לשנות בתורתו אפלו תנועה קלה, מכל שכן בדבר כזה, כי משה רבנו בעצמו שנשא בת יתרו, זה היה קדם מתן תורה שעדין לא נאסרו, וגם היה על-פי הדבור, וגם מי יתפאר עוד שיהיה לו כח כמשה, כי רק משה לכד היה וכל זאת להפך היגונו ואנחה, אפלו של העפ"ם, לשמחה, שהיה בחינת מה שגזר את יתרו, כי הגרים שמגזרין, זהו בחינת שמהפכין היגונו ואנחה לשמחה, ועל-כן עקר נתינת התורה, שהיא בחינת השמחה כנ"ל "ושמחת עולם על ראשם", כמו שאמרו רבותינו

ו"ל, לא היתה עד שבא יתרו ונתגזר, כי עקר שלמות השמחה הוא ברחיבת ששון ושמחה ושיגו ונסו יגון ואנחה, שנאמר לשמחת עולם על ראשם, שנאמר על מות תורה, דהינו פְּשִׁמְהַפְּכִין הַיְגוֹן וְאֲנָחָה לְשִׁמְחָה, שאז דיקא נשלמת השמחה, ברחיבת עולם, ברחיבת מותן תורה. וזה ברחיבת "ביום חתנתו" - זו מותן תורה, כי מותן תורה שאז נתגזר יתרו ונתהפך אל הקדשה והשמחה, והו ברחיבת חתנה פנ"ל, וזהו ברחיבת הקולות של מותן תורה, ברחיבת קול השופר של אילו של יצחק שקבל זה הוא ברחיבת עשרה מיני נגינה פנ"ל, שהוא ברחיבת חתנה, ברחיבת התהפכות היגון ואנחה לשמחה וכו"ל. ומחמת שמושה זכה לכל זה, לנגד את יתרו ולקבל את התורה ולהעלות הקדשה מעמקי הקלפות, להוציא כל ישראל מיגון לשמחה, ולהפך היגון ואנחה לשמחה, עליבן לו לבדו היה פח לשא את בת יתרו, וגם שהיה פרוש גדול אחר שהוליד בנים כמו שכתוב: "ואתה פה עמד עמדי", כמו שאמרו רבותינו ו"ל. וזהו "מי עלה שמנים וירד". על-פי מה שפרש רבנו ו"ל פסוק זה בהתורה "ויהי מקץ" בלקוטי הראשון (בסוף די), שהה המקרא "מי עלה שמנים" הוא מדבר מברחיבת נגינה, עין שם כל הענין, וזהו מקשר היטב מקרא זה מי עלה שמנים לענין דברי שלמה הנ"ל, הינו ששלמה אמר, מי עלה שמנים וירד וכו',

כמו משה, הינו מי יש לו פח לגלות כל העשרה מיני נגינה כמשה, ובאמת ענין הפשוטו של מקרא שמדבר ממעלת עלית משה למרום לקבל התורה הוא ענין אחר עם פרוש רבנו ו"ל הנ"ל שפרש לענין נגינה פנ"ל, כי מבאר בהתורה "ויהי מקץ" הנ"ל, שעלידי הנגינה עקר הנבואה של הנביאים, כמו שכתוב: "ויהי כנגן המנגן ויהי עליו יד ה'". ועל-כן משה רבנו שזכה לעשרה מיני נגינה בשלמות, שהוא ברחיבת מי עלה שמנים וירד וכו', כפי מה שפרשו רבנו ו"ל, על-כן זכה לנבואה ברוחה בתכלית השלמות יותר מכל הנביאים, כמו שאמרו רבותינו ו"ל (במות משה) שמושה ראה באספקלריא המאירה, שהוא גם בן ברחיבת מי עלה שמנים וירד על-פי פשוטו שנאמר לענין מעלת נבואתו שעלה לשמנים וקבל התורה וכו'. נמצא, ששני הפרושים כלולים יחד פנ"ל, ועל-כן הודה שלמה שאין לו לדמות עצמו למשה, כי מי עלה שמנים וירד במותו וכו"ל:

הַלְכוֹת אֲשׁוֹת

זו וזה ברחיבת פהנים לויים וישראלים מתרים לבוא זה בזה והולך הולך אחר הזכר, וכמו שאמרו במשנה: כל מקום שיש קדושין ואין עברה, הולך אחר הזכר, כל מקום שיש קדושין ויש עברה, הולך אחר הפנים וכו': כי עקר הדבקות והתקרבות להשם יתברך הוא על-ידי קולות, שהם

על פי

בחנינת עשרה מיני נגינה, שבהם כלולים כל הקולות שבעולם שעל ידם עקר ההתקרבות וישראל לאביהם שבשמים. כי כל התפלות והשירות והתשפחות והתחנות ובקשות ודו"סים ורצו"ים ופיוסים, וכל השיחות שאדם משיח בינו לבין קונו בהתבודדות וכו', הכל כלול בעשרה מיני נגינה שהם עשרה לשונות שאמרו בהם ספר תהלים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ספחים טז) במזמור, בנצחה, בנגנו וכו', כמבאר בדברי רבנו ז"ל (סימן ט) לענין העשרה קפיטיל תהלים שגלה שהם תקון למקרה לילה, עין שם. וזה ידוע שספר תהלים כלול מכל הלשונות של תפלה ותחנונים וכו', כנ"ל, כי רב ספר תהלים מדבר מצעקות וזעקות ושנועות להשם ותפלה, וכמה לשונות של תחנונים שיעזרו השם ותפלה לעשות רצונו, ולצאת ממצולות ים של עבירת תאוות עולם הזה והכליו וכו', ובתוך אלו הצעקות והתחנונים של דוד המלך עליו השלום, בתוך זה הוא מתחיל לומר ולשבח ולהודות ולהלל להשם ותפלה וכו', וכל אלו הדרכים והנתיבות הקדושים של ספר תהלים כל זה הוא בחנינת עשרה מיני נגינה שהוא בחנינת עשרה לשונות שאמרו בהם ספר תהלים, שבהם כלולים כל הבקשות וכו' ושירות ותשפחות וכו' שאמרים כל ישראל בכל מקום שהם, שעקר ההתקרבות להשם ותפלה הוא על-ידי-

זה, וכמו שכתב רבנו ז"ל, (בלקוטי תניא סימן טז): 'דע, שעקר התקרבות ותפלות ישראל להשם ותפלה הוא על-ידי התפלה וכו''. נמצא, שעקר התקרבות ותפלות ישראל להשם ותפלה הוא על-ידי בחינת קולות הקדושים של שירות ותשפחות ותפלות ותחנונים וכו', ונגונים וזמירות וכו', שכל זה הוא בחנינת עשרה מיני נגינה שעל ידם עקר התקרבות וישראל לאביהם שבשמים כנ"ל:

כי כל הקולות, שהם בחנינת עשרה מיני נגינה, זהו בחנינת חוש השמע ששם הרגשת הנגינה והקולות, בחנינת (ברכות טז) 'השמע לאוניקד מה שאתה מוציא מפיה', ועקר ידיעת האמונה הקדושה הוא על-ידי בחינת חוש השמע, כי שמיעה בלבד תליא, כמו שכתוב: 'ונתת לעבדך לב שמע'. כמו שאיתא בזהר הקדוש ומוכא בדברי רבנו ז"ל (סימן כב) ששם בהלב ששם תליא שמיעה, שם עקר ידיעת תשוקת אמונתו ותפלה בבחינת 'נדע בשערים בעלה' - כל חד לפום מה דמשער בלביה. כי זה ידוע שהשם ותפלה מרקם ומנשא למעלה מכל המושבות, כי לית מחשבה תפיסא ביה כלל, רק השם ותפלה מגדל רחמנותו שרצה להיטיב לנבראיו להטעמים מזיו מעמו ולהודיעם מאלקותו ותפלה שמו, על-פני צמצם עצמו, ככחול, בכמה וכמה צמצומים לאין תכלית עד אשר הכנים השונות אלקותו בלב הצדיקים אמתים שבכל

לקוטי הלכות

הלכות פריה ורביה ג

לאבן העזר לה

דור דודו כמו האבות הקדמונים, וכן כל הצדיקים האמתיים בכל דור ודור, שכלם וכו' על ידי עבודתם האמתית להשיג השגות אלקות דרך כמה צמצומים, וכל זה הוא בחינת שמיעה כמו מי ששומע קול המדבר והמשימע, אבל אי אפשר לראותו וכו' שכתוב במתן תורה, "קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם ראים וזילתי קול". ואפלו משה רבנו עליו השלום אמר: "הראני נא את כבוד וכו'", והשיבו ה' ותברך: "כי לא יראני האדם וחי וכו', וראית את אחרי ופני לא יראו". ועקר ההשגה שהשיג היה רק בחינת חוש השמיעה, כמו שכתוב: "ובכא משה אל אהל מועד וישמע את הקול וכו'".

מכל שכן שאר הנביאים והצדיקים שבודאי כל השגתם וידיעתם היא בחינת חוש השמיעה דתליא בלבא, שהוא בחינת נודע בשערים בעלה, כל חד בפום מה דמשער בלביה, כמו שכתוב (תקפ"ג): "ה' שמעתי שמעד יראתי וכו'". ובפרט שאר אנשים פשוטים כמונו היום שכל חייתנו וקנשנתנו היא בחינת חוש השמע שאנו שומעים לקול אבותינו שמסרו לנו התורה הקדושה, שהיא האמונה הקדושה מדור לדור, ואנו מתחילים לשמע בקולם ולקיים את כל דברי התורה הזאת. וזה שכתוב: "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד", "שמע דיקא, כי עקר האמונה היא בחינת שמיעה דתליא בלבא כנ"ל. וכן ברב הפסוקים

101

מזהיר על קיום התורה בלשון שמיעה, כמו שכתוב: "לשמע בקלו ולדבקה בו וכו'". וכו' שכתוב (דברים יא): "והיה אם שמע תשמעו וכו'". וכיצא בזה הרבה: וזהו בחינת מה שהארבנו לעיל בענין מעלת קדשת הנגונים שישראל מומרים בשביל התקרבות להשם ותברך, פי הנגונים הם בבחינת עשרה מיני נגינה שהם כלליות כל התפלות ושירות ותשבחות וכו', כלליות הקולות וקדושה, שהם בחינת חוש השמיעה שעקר דבקת ישראל להשם ותברך הוא על ידיה כנ"ל, ויותר ממה שכתוב פאן מוכן לכל אחד ואחד, לכל חד בפום מה דמשער בלביה מעלת נעימת הנגון כמה גדול כחו לעורר ולהמשיך את האדם להשם ותברך, פי לגדלתו ותברך אין חקר, ואי אפשר לדבר מגדלתו ותברך כלל רק כל חד בפום מה דמשער בלביה, כמו שכתוב: "נודע בשערים בעלה" כנ"ל. וכל אחד ואחד פפי השעור שבלבו יכול לידע בעצמו שעקר הדבקת להשם ותברך הוא על ידי דבורים וקולות ונגונים, שכל זה הוא בחינת עשרה מיני נגינה כנ"ל. וגם עסק התורה הוא גם כן בחינת עשרה מיני נגינה, שהיו בחינת הטעמים שבתורה שהם למעלה למעלה מכל הבחינות הקדושות שהתורה כלולה מהם, כי התורה כלולה מןהא, שהם, טעמים, נקודות, תיגין, אותיות פדוע. וזה דוע שבחינת הטעמים הם למעלה

למעלה מכל הבחינות מנת"א שהתורה כלולה מהם במבאר בכתבי האר"י ז"ל. ומעמים זה בחינת נגינה, בחינת נגינות הטעמים, וזה שאמרו רבותינו ז"ל לענן עסק התורה, זמר בכל יום זמר בכל יום, כי גם עסק התורה הוא בחינת נגון וזמרה וכו' כנ"ל. וכמו שכתוב: "קומי רני כלילך", (ענין מנה בדברי רבנו ז"ל בהתורה "אקראקמא" (פסוק ג) לענין תקון הנגינה על ידי למוד וקרא, ענין שם):

כי עקר כלליות המשכת התגלות קדשת אלקותו לתחתונים הוא על ידי בחינת קולות וכו' כנ"ל. וזה בחינת (אבות פ"ה ט) בעשרה מאמרות נברא העולם, וכל המאמרות הם בחינת קול ודבור שבהם נברא העולם, והם עקר החיות אלקות המלבש בכל העולמות. ועל פי עקר הדבקות של ישראל להשם יתברך הוא גם בן בחינת קולות ודבורים כנ"ל, כי על ידי קולות ודבורים קדושים מדבקין עצמן בקול ה', שהוא עקר החיות אלקות המלבש בכל העולמות כנ"ל וזהו בחינת עשרה מיני נגינה, שהם בבחינת חוש השמיעה כנ"ל:

זו וזה בחינת כהן, לוי, ישראל, שהם בחינת ימין ושמאל ואמצע, שהם כלליות הקדשה פדויע. כי כהן הוא בחינת חסד, בחינת ימין, ולוי הוא בחינת דין, בחינת שמאל הקדוש, וישראל הוא בחינת רחמים שכלול משניהם בחינת קו האמצעי המקריע פדויע כל זה, וכל זה

הוא כלול בבחינת הקול שהוא עקר המשכת אלקות שכלול מהכל, כי איתא בספרי חכמי המוזיקא, שהוא חכמת הנגינה, שיש שלש קולות, כי יש קול פשוט, שהוא קול שאדם מוציא מפיו במקום רחב שאין מוחצה נגדו, ויש קול חוזר שהוא נקרא בלשון רבותינו ז"ל "קול הברה", שהוא הקול ששומעים פיניר או בין החרים הנבחרים בשמוציאים קול, שאין שומעים בנגדו קול הברה, כאלו אחר עומד בנגדו ומוציא זה הקול והדבור שהוא מוציא מפיו. ועוד יש קול שלישי שהוא הקול המרכב משניהם, שהוא הקול היוצא מתוך כלי דחוק שהקול פוגע מיד בהקול החוזר, עד שקול החוזר נכלל מיד עם קול הישר ונעשה משני הקולות קול אחד שהוא קול שלישי, כי זה הקול משנה משני הקולות הנ"ל, שהוא קול ישר וקול חוזר, כי זה הקול כלול משניהם יחד, וזה הקול נקרא קול חוק, בחינת "הן יתן בקולו קול עז". נמצא, שעקר סוד כל הקולות שבעולם הוא שלישה קולות הללו שהם קול ישר וקול חוזר וקול מרכב ומחבר משניהם, ובאלו השלישה קולות כלולים כל מיני קולות שבעולם, ועל פי ערכי הקולות האלו וצדופיהם נתפסו ונתחברו כל מיני נגונים שבעולם, כי כלם יוצאים מאלו השלישה קולות שמשותף לם ויוציאים מהם כמה וכמה שנויים רבים, כי יש חלוקים גדולים בין ההרכבות

והחבור של קול הישר עם קול החזר, כי במקום שהמוצה רחוקה מאד שם מזירין היטב בין קול הישר וקול החזר, ובמקום צר שם מתחברים יחד כנ"ל, ויש חלוקים גדולים בענין התחברותם וזהו החלוק שבין מבנית הכלים של הנגינה (מלבד שאר מעמים שיש להם עוד בענין מבנית הכלים כפי מדות הנגינה להרים או להוריד וכו', ושאר הבחינות שיש בהן וכו', כי חכמה זו של נגינה גדולה וקרה מכל החכמות שבעולם כפי מה שהבנתי מפי רבנו ז"ל). נמצא, שכל הקולות כלולים בשלשה קולות הנ"ל שמהם יוצאים כל הנגונים שבעולם שכלולים בעשרה מיני נגינה כנ"ל, וזהו בחינת פה, לוי וישראל, כי כהן הוא בחינת חסד שהוא בחינת קול הישר, שהוא בחינת חסד פדוע. ולוי הוא בחינת דין שהוא בחינת קול החזר, כי בכל מקום אור החזר הוא בחינת דין פדוע, וישראל הוא בחינת קול המרקב משניהם שהוא בחינת קו האמצעי המכריע שהוא בחינת רחמים הכלול משניהם מחסד ודין. וזהו בחינת אברהם יצחק ויעקב שהם יסוד האמונה הקדושה שהם בחינת שלשה קולות הנ"ל ועקר הוא יעקב שכלול משני הקולות הנ"ל. וזהו בחינת הקל קול יעקב, 'הקל קול' דיקא, כי יעקב כלול משני הקולות הנ"ל, שזהו בחינת קול המרקב משניהם, בחינת רחמים וכו' כנ"ל, כי אלו השלשה קוין ימין ושמאל ואמצע,

הם כלל כל הפירות והמדות, שהם עשר ספירות, שכלם כלולים בשלשה קוין אלו פדוע. וזהו בחינת עשרה מיני נגינה שהם בחינת עשר ספירות, בחינת שיר פשוט, כפול, משלש, מרבע, שכלולים בשם הויה, שהוא כלליות העשר ספירות, וכלם כלולים בשלשה קולות הנ"ל שהם בחינת שלשה קוין הנ"ל, כי עקר שם הויה ברוך הוא, הוא רק בחינת שלש אותיות, שהם יק"ו, כי אות רביעי הוא כפול, כי שלש אותיות ראשונות יק"ו שהם שיר פשוט, כפול, משלש, הם ערכי הקולות שכלולים בשלשה קולות כנ"ל, ואחר שיש שלשה קולות אלו שיש בהם שניים, אזי צריכין לצרף ולסדר ולהעריך אותם ולחבר מהם נגונים, שזהו בחינת אות רביעי שבשם שהוא אות כפול, כי אות הרביעי הוא כמו אות השני, כי אות הרביעי אינו קול רביעי, רק כקאן מתחיל צרופ הקולות והבורם לעשות מהם נגונים לצרפם ולכללם ולחברם יחד עד עשרה מיני נגינה שהם בחינת עשר ספירות שבהם כלולים כל הקולות, שהם כלליות כל העולמות שבהם מלבש אלקותו ויברך שהוא בחינת קולות, שהוא בחינת הכלים שהם בחינת החיות והנשמות שבכל העולמות, כי הקול הוא האויר פדוע, והאויר הוא חיות האדם, שהוא בחינת הנשמה, בחינת כל אשר נשמת

רוח חיים באפיו וכל זה כלול בשלשה קולות הנ"ל שהם בחינת שלשה קוין הנ"ל:

יח ועל-בן עקר הנגינה הוא מסמרא דלויאי כנ"ל, כי עקר בחינת הנגין מתחיל מבחינת קול השני, שהוא בחינת קול החזר, ויש מתחיל עקר הפרור שצריכין לברר הטוב מן הרע, שזהו בחינת עשרה מיני נגינה שהם מבררין הטוב מן הרע, ורוח טובה מן רוח נבאה כנ"ל, כי זה ידוע שעקר אחיזת הקלפות והסמרא אחר שמהם כל העונות, חס ושלום, הוא מסמרא דשמאלא, שהוא בחינת הדין שמשם משתלשל חיות פידוע. וכמבאר בדברי רבנו ז"ל סימן ע"ב שעקר אחיזת כל הצירים רעים של כל בני-אדם שבעולם שיש בהם שנויים רבים, עקר אחיזת פלם הוא מבחינת דין, כמבאר שם במקומו, ענין שם. ובחינת הדין זה בחינת קול חזר כנ"ל, וכוה מבאר היטב מה שאמר רבנו ז"ל בהתורה "חיותם בתוך חיותם" (סימן סג), מה שגלה שם סוד נפלא ונורא מה ענין קול הברה, ובאר שם שענין קול הברה, שהוא קול החזר, הוא בחינת קול העונות שצועקין כנגד האדם, ענין שם. כי כשהאדם מתעורר להשם ויחברד ומוציא קול דקדושה, אזי מכף מתעוררים כנגדו הקלפות שנקראו על-ידי עונותיו ומתחילים לעצק כנגדו וכו', וזהו בחינת קול הברה, ענין שם. וזהו בחינת התוקע

כבוד וכו' אם קול שופר שמע - יצא, ואם קול הברה שמע - לא יצא, ענין שם, הינו כנ"ל. כי קול החזר, שהוא קול הברה בשרשו, נמשך מבחינת הדין, שהוא בחינת קול החזר כנ"ל, ומשם משתלשל אחיזת כל הצירים רעים שהם כלל העונות, חס ושלום, ועל-בן למטה אצל האדם הנשמי קול הברה הוא בחינת קול עונות ממש שמתעוררין כנגדו, כי אחיזתם מקול החזר העליון, שהוא בחינת דין שמשם אחיזתם כנ"ל. נמצא, שעקר אחיזת היצר הרע והקלפות שהוא כלל כל התאוות והמדות רעות וכל העונות בלבם, רחמנא לצלן, עקר אחיזתם הוא מבחינת קול החזר הנ"ל שהוא בחינת דין כנ"ל, ועל-בן עקר הנגינה מתחיל משם כי שם מתחיל עקר הפרור שצריכין לברר טוב מרע שהוא בחינת עשרה מיני נגינה כנ"ל:

יט כי עקר הבחירה, מתחיל מבחינת קול החזר, כי שם עקר הבחירה כי בעשרה מאמרות נברא העולם וכו', כמו שכתוב: "בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם", 'דבר ה', 'רוח פיו', זה בחינת קולות ודבורים שכלולים בעשרה מיני נגינה שבהם נבראו כל העולמות כנ"ל, ועקר אחיזת היצר הרע הוא מבחינת כפירות ואפיקורסית ואמונות כוזבות, כמבאר בדברי רבנו ז"ל כמה פעמים שתיצר הרע נקרא אל - אחר כפירות, כי עקר כלליות התורה והמצוות

לקוטי הלכות

הלכות פריה ורביה ג

אבן העזר

לט

הלוויים באמונה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (פסות כח): 'כא בחקוק והעמידן על אחת, ויצדיק באמונתו יתיה'". וכמו שכתוב: "כל מצותך אמונה". וכן להפך, עקר היצר הרע והתאוות והעברות חס ושלום הם בחינת פגם האמונה, בחינת אל אחר – כפירות שנקרא היצר הרע כנ"ל, ועקר אחיות הכפירות שהוא היצר הרע הוא מבחינת קול החזר הנ"ל. כי אם היו הכל שומעים את הקול הישר בעצמו שהוא קול ה' בעצמו שברא בו כל העולמות כלם, ועדין הוא מחיה בו כל העולמות כלם, פי דבריו חיים וקיימים וכו' לעד, כמו שכתוב: "ידבר אלקינו יקום לעולם" (שעשה ט). שהקולות והדבורים שבהם ברא שמים וארץ וכל העולמות הם חיים וקיימים גם עכשו, וקולו לא נפסק עדין והם מחיין גם עתה כל העולמות כלם (וכמוכא בשם הפעל שמיטוב ז"ל) ואלו היו הכל זוכים לשמע את הקול הזה של השם יתברך שבו ברא את העולם ובו מקיים את העולם כנ"ל, בודאי לא היה שום בחירה כלל, מאחר שהכל היו רואים ושומעים שהוא יתברך בעצמו מחיה את העולם ברוח פיו, אבל באמת זה הקול בעצם, שהוא בחינת קול הישר הנ"ל, אי אפשר לשמע כי אם היו שומעין קולו, היו בטלים בכציאות, פי אפלו בשעת מתן תורה שהיו ישראל מוכנים מאד במדרגה גבה מאד, אמרו, "כי מי כל בשר אשר שמע קול אלקים

חיים וכו', אם יכפים אנהנו לשמע את קול ה' אלקינו עוד וכו'". ועל-כן אי אפשר לשמע את בחינת קול הישר בעצמו, ועקר בחינת השגת הקולות ששומעין מגדלתו ואלקותו יתברך שמו הוא מבחינת קול החזר, שהוא בחינת יראה דיון, בבחינת ה' שמעתי שמעך יראתי", וזהו בחינת הבחירה שמתחמת שעקר השמיעה מגדלתו יתברך נמשכת מבחינת קול החזר כנ"ל, על-כן יש בחירה, פי מי שהוא חכם אמת מטה דעתו אל האמת, כמו אבות העולם שהיו אונם אל האמת עד שזכו להכין מהיכן נמשך בחינת זה הקול החזר, עד שהשיגו והבינו שזה הקול החזר אין לו מציאות בעצם, רק עקר הוא קול הישר שנמשך מפניו יתברך. רק מחמת שהמשיכו הוא יתברך לתוך בחינת מחצת הצמצום הראשון, על-כן יצא הקול, ככזול, בבחינת הפאה לתוך בחינת מחצת הצמצום, ועל-ידיה נשמע קול החזר הזה, שהוא בחינת הדיון, אבל באמת עקר הוא הקול הישר, כי זה קול החזר אין לו שום מציאות רק שהוא החזרת קול הישר בעצמו, ועל-כן דבקו עצמם רק לבחינת קול הישר, שהוא בחינת עצם חיותו יתברך המלבש בכל העולמות, והפרו ויחדו יחד, בחינת קול החזר עם בחינת קול הישר ועל-ידיה הפרידו כל אחיות הדיון והקלפות, שהם הכפירות הנאחזין בקול החזר, על-ידי

שְׁדֵרוּ וְהֶאֱמִינוּ שְׁקוּל הַחֹזֵר אִין לוֹ שׁוּם מְצִיאוֹת בְּפָנָיו עֲצֻמוֹ, חֵם וְשִׁלוֹם, רַק הוּא הַתְּוֹרֵת קוֹל הַיֵּשֶׁר בְּעֲצֻמוֹ, כַּנִּל:

אָבֵל הַאֲפִיקוּרִים וְהַכּוֹפְרִים אֵינֶם מְטִים דַּעְתָּם אֶל הָאֱמֹת וְאֵינֶם רוֹצִים לִשְׁמֹעַ כִּי אִם בַּחֲנִינֵת קוֹל הַחֹזֵר בְּעֲצֻמוֹ, כִּי אֵינֶם מְטִים דַּעְתָּם כֻּלָּל לְהֶאֱמִין וְלִידַע תַּחֲלִית שֶׁרֶשׁ מְצִיאַת הַקּוֹל וְהַחִיּוֹת הַמַּחֲזִיהַ כֹּל הַעוֹלָמוֹת כֻּלָּם, כִּי זֶה דֶרֶכָם כִּסֵּל לְמוֹ שֶׁל הַמַּחְקְרִים וְהַפִּילוֹסוֹפִים שְׁמַחְקְרִים חֲקִירוֹת גְּדוּלוֹת וְחֲכָמוֹת רַבּוֹת בְּכָל עֲנִינֵי הַבְּרִיאָה, כְּגוֹן בְּמַהוּת וְתַבְּנִית שֶׁל כָּל פְּרָטֵי הַיּוֹמָם, צוּמַח, חַי, מְדַבֵּר, וּבְכָל הָאֲרָבַע יְסוּדוֹת מַהוּ הַכֶּהֱן שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד וְעִרְכֵיכֵם אֵיבְרִיְהֵם, וְכָל פְּרָטֵי בַחֲוִיתֵהֶם וּסְגוּלוֹתֵהֶם וְרַפּוּאוֹתֵהֶם וְכוּ' וְשָׂאֵר כָּל הַחֲכָמוֹת וְכֵן בְּמַהוּת הַקּוֹל מַהוּ הַקּוֹל, וְכָל פְּרָטֵי חִלּוּקֵי הַקּוֹלוֹת וְעִרְכֵיכֵהֶם וְצִרּוּפֵיכֵהֶם, וְאֵיךְ לַעֲשׂוֹת כֻּלָּם לְכַוֵּן בְּהֵם קוֹלוֹת הַנְּגִינָה, וְכֵן בְּשָׂאֵר כָּל הַחֲכָמוֹת שֶׁהִמְצִיאוּ כֻּלָּם רַבִּים לְתוֹעֵלַת הָעוֹלָם וְכוּ', אָבֵל כָּל חֲקִירָתָם וְחֲכָמָתָם הוּא הַכָּל בְּעֲנִינֵי הָעוֹלָם הַזֶּה הַעוֹבֵר בְּהֶרֶף עֵין, כִּי זֶה הַמְצִיא כָּלֵי אֵיךְ לְהַסְתַּכֵּל מִרְחוֹק, וְזֶה הַמְצִיא כָּלֵי אֵיךְ לִשְׁמֹעַ מִרְחוֹק וּבִיּוֹצֵא בְּזֶה, וְזֶה יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל זֶה, וְזֶה יִשְׂא מִכָּל עֲמָלוֹ שְׁיַעֲמֹל בְּזֶה לְעוֹלָם הַנֶּעְחָד, כִּי בְּעוֹלָם הַזֶּה יְכוּלִים לַחֲיוֹת חַיִּים טוֹבִים כְּלֵי יָדַעַת הַכֹּלִים הַלָּלוּ, כְּמוֹ שֶׁחָיו כָּל דוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים שְׁלֵא יָדְעוּ כֻּלָּם מִכֻּלֵּים הַלָּלוּ, וְגַם עַכְשָׁיו רַב הָעוֹלָם אֵינֶם יוֹדְעִים

מֵהֶם כֻּלָּל וְחַיִּים חַיִּים טוֹבִים יוֹתֵר מִהַחֲכָמִים שֶׁחֲקְרוּ וְהִמְצִיאוּ כֻּלָּם חֲדָשִׁים הַלָּלוּ, כִּי רַבָּם הָיָה לָהֶם מִפְּלֵא גְדוּלָּה עַל־יְדֵי חֲכָמָתָם הַחֲדָשָׁה שֶׁהִמְצִיאוּ בְּעוֹלָם, כְּמִבְּאֵר בְּמִקוֹם אַחֵר. וְאִין לְהַאֲרִיד בְּזֶה לְמוֹ שֵׁישׁ לוֹ שֶׁכָּל אֲמִיתֵי כָּל שְׁהוּא שְׂאִין שׁוּם תַּכְלִית אֲמִיתֵי יוֹצֵא מִחֲכָמָתָם, מֵאַחֵר שֶׁכָּל חֲכָמָתָם הוּא בְּעֲנִינֵים הַנִּשְׁמָיִים שֶׁל זֶה הָעוֹלָם, וְכָל הָעוֹלָם וְיִמְלֹאוֹ הוּא הַכָּל דְרִיק וְאִין וְתֵרוֹן לְאָדָם מִכָּל עֲמָלוֹ שְׁיַעֲמֹל תַּחַת הַשָּׁמַשׁ, וְלֹא תִשָּׁבַע עֵין לְרֵאוֹת וְלֹא תִמְלֹא הָאֵזֶן מִשְׁמַע' אֲפֵלוּ בַחֲשׁוֹ הַרְאוֹת וְהִשְׁמַע הַפְּשׁוּט שֵׁישׁ לְכָל אָדָם, כִּי יֵשׁ לְאָדָם כֻּלָּם וּמְכַאֲבוֹת הַרְבֵּה מַחֲשׂוֹ הַרְאוֹת וְכוּ' שֵׁישׁ לוֹ כְּמִבְּעוֹ מַה שְׁמַחְתָּאָה לְמוֹתוֹרֹת הַרְבֵּה הַרוֹצִים לְהַטְרִידוֹ מִן הָעוֹלָם, חֵם וְשִׁלוֹם, מִכָּל שֶׁפִּן שְׂאִין צָרִיד לְחַפֵּשׂ עוֹד אַחֵר כֻּלָּם חֲדָשִׁים בְּתַחבּוּלוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה לְהַרְבּוֹת כְּבוֹדוֹ וּמְמוֹנוֹ וְשָׂאֵר תַּאֲוֹתָיו, כִּי כָּל פְּנֵת הַחֲכָמִים שֶׁחֲקְרִים בְּכָל זֶה, הַכָּל הוּא בְּעֲנִינֵי הָעוֹלָם הַזֶּה וּבִשְׁבִיל הָעוֹלָם הַזֶּה לְהַרְבּוֹת כְּבוֹדוֹ וְשִׁמוֹ וּמְמוֹנוֹ וּבִיּוֹצֵא בְּזֶה פִּדְיוֹעַ לְכָפִי בְּהֵם, וְאִין אִישׁ שֶׁם עַל לֵב לְשׁוּם כָּל דַּעְתּוֹ וְלָבוֹ לְדַבֵּק עֲצֻמוֹ בְּאֵזֶר הַחַיִּים לְחַשֵּׁב עַל תַּכְלִיתוֹ וְסוֹפוֹ הַנֶּעְחָד וְסוֹף כָּל סוֹף מַה יִּהְיֶה מִפְּנֵי, שְׁנֵהוּ בַּחֲנִינֵת קְדָשֵׁת יִשְׂרָאֵל שֶׁקִּבְּלָנוּ מֵאַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, שְׁנֵהוּ בַּחֲנִינֵת הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, שְׁהוּא עֶקֶר הַחֲכָמָה הָאֲמִיתִית וְהַנֶּעְחָתִית שֶׁכָּל

הַכְּמוּתֵינוּ הוּא לָקִים אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת כְּדֵי לְזַכּוֹת לַחַיִּים נְצַחִים, לְטוֹב הַנְּצִחִי, לְעוֹלָם שְׂפָלוֹ אַרְךְ וְטוֹב. וְרַק זֶהוּ נִקְרָאִים חֻקָּה בְּאֵמֶת, כִּי יִשְׂרָאֵל עוֹבְרִים עַל כָּל הַחֻקּוֹת שֶׁלָּהֶם, כִּי אֵינֶם רוֹצִים לְחַקֵּר כָּל בְּעֻנְיֵי הָעוֹלָם הַנְּשֻׁמִי, כִּי הַלְּוָא וְלֹא הֵינּוּ יוֹדְעִים אֲפִלּוּ מִה שְׂיֹדְעִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד, דִּהְיִנוּ מִה שְׂפָלוֹ אַחַד וְאֶחָד יוֹדֵעַ מְעַנְיֵי תַּאֲוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהַבְּלִי, כִּי הַלְּוָא וְהֵינּוּ פוֹרְשִׁים עֲצֻמּוֹ גַּם מִהֶם וְלִהְיוֹת תְּמוּמִים לְגִמְרֵי כְּמוֹ צְדִיקִים הַרְאוּשׁוֹנִים שֶׁלֹּא הִפְרִיּוּ צוּרַת מִמֶּנּוּ, רַק שָׂרַב הָעוֹלָם אֵינֶם יְכוּלִים לַעֲמֹד בְּזֶה, וְאִין הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כֹּא בְּתוֹרָתוֹ וְכוּ'. וְבַהֲכַרְח לְדַעַת מִה שְׂמִכְרַח לָקִים הָעוֹלָם בְּשִׁבְלֵי פְּרִנָּה, דִּהְיִנוּ מִשָּׂא זְמַן וְכִיצָא הַמְּכַרְחִים בְּיוֹתֵר, אֲבָל לְחֻשָּׁב תַּחְבּוּלוֹת בְּעֻנְיֵי הָעוֹלָם הַזֶּה יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּשִׁבְלֵי תַּאֲוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה אֲפִלּוּ כְּשֶׁמִּצְיָא חֻקָּה גְּדוּלָה אִין שְׁמוּת מְזִנָּה, מֵאַחַר שֶׁלֹּא יִצְלִיחַ עַל-יְדֵיָהּ בְּעוֹלָם הַנְּצִחִי, כִּי רַבִּים כְּבָלִם נַעֲשִׂים אֲפִיקוּרְסִים גְּדוּלִים עַל-יְדֵיָהּ וְאַחֲרֵיתָם עַדֵי אוֹבֵד בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְכַמְבָּאֵר בְּמִקּוּם אַחֵר. וְעַל-כֵּן יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה אִין חוֹקְרִים כָּל בְּעֻנְיֵי הַנְּשֻׁמִּים שְׂאֵינֶם מְכַרְחִים לָהֶם, רַק שְׂמִים כָּל מְנַמְתָּם לְדַבֵּק אֶת עֲצֻמָּם בְּאַלְקִים חַיִּים עַל-יְדֵי קִיּוּם הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, וְהֵם עוֹבְרִים עַל כָּל הַחֻקּוֹת שֶׁלָּהֶם, כִּי הֵם יוֹדְעִים הַחֻקָּה הָאֱמִתִּית וְהַנְּצִחִית,

שֶׁהוּא הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שְׂיֹדְעִים וְיִמְאֲמוּנִים שְׂפָלוֹ הָעוֹלָם וּמֵלֹאז דוּמָם, צוּמָת, חֵי וּמְדַבֵּר וְכוּ' וְכוּ' מֵרֵאשִׁי וְעַד סוּף, הֵם וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם, וְכָל בַּחוּתָם עִם כָּל דְּקְדוּקֵיהֶם וּפְרִיטֵיהֶם וְכָל מִינֵי חֻקּוֹת וְתַחְבּוּלוֹת שֵׁישׁ בָּהֶם, הַכָּל פֶּאֶשֶׁר לְכָל בְּרָא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בַּחוּז הַגְּדוֹל וְהוּא מַחֲיָה אֶת כָּל בְּכָל עַת וּבְכָל שְׁעָה, וְכָלִם נִבְרָאוּ בְּשִׁבְלֵי הָאָדָם הַשְּׂפָלוֹ הַזֶּה כְּדֵי שֶׁיַּעֲסֵק כָּל יְמָיו לְדַבֵּק אֶת עֲצֻמוֹ בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַמַּחֲיָה אֶת כָּלִם עַל-יְדֵי עֵסֵק הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, שְׂזֹאת הַחֻקָּה, שֶׁהִיא הָאֱמוּנָה הָאֱמִתִּית, שְׂיֹדְעִים שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרָא הַכָּל עִם כָּל הַחֻקּוֹת שֶׁבָהֶם הִיא עוֹלָה עַל כָּל הַחֻקּוֹת כָּלִם:

כ וְעַל-כֵּן כָּל חֻקְתָּם שֶׁל הַמְּחַקְרִים הוּא בְּכַחֲנֵית קוֹל הַחוּזֵר, שְׂאִין שׁוֹמְעִים אֶת קוֹלוֹ הַעֲצֵם יִתְבָּרַךְ כָּלִל, רַק הֵם מְבִיטִים אַחַר הַבְּרִיאָה, אַחַר הַטְּבַע לְבַד, וְחוֹקְרִים כְּכָל הַעֲנִינִים שְׂאַחַר הַטְּבַע לְבַד, אֲבָל אִין חוּזְרִים פְּנִיָהֶם לְהַטּוֹת לְכָבֶם וְאֵזֶנֶם לְהַאֲזִין וְלִהְקַשֵּׁב וְלִשְׁמַע מִכֶּסֶן מִי יֵצֵא הַקּוֹל הַזֶּה כְּדֵי לְשׁוּם כָּל תְּשׁוּקָתָם לְדַבֵּק אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי הֵם רַק חֻקְמִים לְהַרַע וְלִהְיִטִּיב לֹא יֵדְעוּ, וְהֵם רוֹצִים חֵם וְשְׁלוֹם, לְהַפְרִיד בְּחִינַת קוֹל הַחוּזֵר מִקּוֹל הַיֵּשֶׁר כֵּאלוֹ קוֹל הַחוּזֵר, חֵם וְשְׁלוֹם, יֵשׁ לוֹ מִצִּיאוֹת בְּפִנֵי עֲצֻמוֹ, שְׂזֵהוּ בְּחִינַת נִרְגָן מִפְּרִיד אֵלּוּף, שְׂמִפְּרִיד אֵלּוּף שֶׁל עוֹלָם וּמְקַצֵּץ בְּנִטְעוֹת וְכוּ' וְכוּ'

באלקים חיים, שכל זה נמשך מבחינת קול החוזר שמשם אחיות היצר הרע והכפירות כנ"ל על ידי שאינם משתדלים לידע ולהאמין שהכל נמשך מאתו ותברך לבר המוחה את פלם, וכל החכמות ששומעים ומבינים וכל הדברים שבעולם פלם הם רק בחינת קול החוזר שפאמת אין לו מציאות כלל בפני עצמו, רק היא החזרת קול הישר. ומי שפועה בשהוא ביער ושומע קול הכרה וסובר שהוא קול בפני עצמו, הוא אויל פתי ומשגע, שומה רשע, כי אין מציאות לקול החוזר כלל, רק הוא המשכת והחזרת קול הישר. בן הוא ממש כל חכמתם שחוקרים אחר הטבע ואין מחזרין פניהם לקשר קול החוזר לקול הישר, דהינו לקשר כל החכמות לשרשם, לידע ולהאמין שהכל נמשך ממנו ותברך ובללות כל דעתו וחכמתו כל ימיו לקשר את עצמו בו ותברך, שזהו עולה למעלה על כל החכמות שבעולם ובו כלולים ומפלים כל החכמות וזכה לחיים נצחיים לעולם ועד. וגם מי שזוכה לדבק את עצמו בתכלית השלמות להחכמה האמתית, שהוא התמימות, לעבד אותו ותברך בתמימות בתורה ועבודה בפשיטות, הוא יכול לזכות אחר כך להשיג גם כל החכמות שבעולם בעצמו, כמו שמצינו בכמה צדיקים אמתיים שבתחלת עבודתם עבדו רק בתמימות ובפשיטות, ושרו כל התאוות ועסקו בתורה ועבודה ותפלות

וכו' וכו' ביגיעה גדולה עד שבאו להשנות גדולות, ואחר כך וכו' להשיג מפילא כל החכמות שבעולם. ואפלו מי שאינו מביע לזה אין צורך לזה כלל, כי בעולם הזה יכול לבלות כל ימיו בטוב בלי שום ידיעה מחכמות אלו, ובעולם הבא בודאי אינם נצרכים לו כלל, אדרבא, אנשים פשוטים שלא שברו עדין את כל התאוות וכולים אלו החכמות לעקר אותם משני עולמות, פנראה בחוש, שכל אלו שעוסקים בזה, אפלו מעט מחכמות ולשונות וכו', נעשים אפיקורסים גדולים פורקים על לגמרי, רחמנא לצלן, כי רק צדיקים הגדולים במעלה מאד בני עליה האמתיים הם יכולים להשתמש בהם למה שצריכים לעבודתם, וגם כדי לשפר דעות האפיקורסים, וגם אינם מבליים זמן על זה, כי הם משיגים אחר כך מפילא כל החכמות כנ"ל, והם יכולים לקשר כל החכמות לשרשם העליון, כי יודעים שהכל נמשך ממנו ותברך:

כא נמצא, שעקר אחיות היצר הרע והכפירות הוא מבחינת קול החוזר, שהוא בחינת דין, על ידי שאין מקשרין ומחברין קול החוזר לקול הישר כנ"ל. וזהו בחינת בתחלה עלה במחשבה לברא את העולם במדת הדין, ראה שאין העולם מתקום, עמד ושתף מדת הרחמים במדת הדין, שנאמר, "ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמים". כמו

מ"ד

שְׁאֵמְרוּ רבוּתֵינוּ ז"ל כי מדת הדיון זה בחינת קול החוזר, שבתחלה רצה שיהיה קיום העולם על-ידי בחינת קול החוזר לבד, שהוא בחינת מדת הדיון פנ"ל, ראה שאין העולם מתקיים כי אם לא היה רק בחינת קול החוזר מִמְּנֵם העולם היה מתרבה האפיקורסות, כי לא היה אפשר להאדם להשיג שהכל נמשך מִמְּנוּ וְתִבְרָךְ, שְׁנֵהוּ בחינת התקשרות קול החוזר לקול הַיֵּשֶׁר פנ"ל, על-פני עמוד וְשִׁתַּף מדת הַרְחֵמִים בְּמֵדַת הַדִּיּוֹן, שְׁנֵהוּ בחינת קול השלישי המִרְכָּב מְשֻׁנְיָהֶם, שְׁנֵהֶשֶׁם וְתִבְרָךְ שִׁתַּף קול הַיֵּשֶׁר עִם קול החוזר וְהַמְשִׁיךְ בחינת קול השלישי, שהוא בחינת קול עז, קול המִרְכָּב מְשֻׁנְיָהֶם, וְעַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ קִיּוּם לְהָעוֹלָם, כִּי עֲקֻשׁוֹ מִחַמַּת שְׁקִיּוּם הָעוֹלָם עַל-יְדֵי קול המִרְכָּב, שהוא בחינת הקל קול יַעֲקֹב, עַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ קִיּוּם לְהָעוֹלָם, כִּי עֵתָה יֵשׁ לָנוּ בַּח לְדַבֵּק בְּאוֹר הַחַיִּים, לִידַע וּלְהַשִּׁיג הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהַכֹּל נִמְשָׁךְ מִמְּנוּ, וְכָל הַחֲכָמֹת וְהַעֲקוּמֹמִיּוֹת שֶׁבִּלְב הַנִּמְשָׁךְ מִבְּחִינַת קול החוזר, מִבְּחִינַת דִּיּוֹן, הַכֹּל נִמְשָׁךְ מִמְּנוּ וְתִבְרָךְ בְּעֲצֻמוֹ בְּשִׁבִּיל הַבְּחִירָה, כִּי קול החוזר אין לו מציאות רק מקול הַיֵּשֶׁר, וְכָל זֶה יֵשׁ לָנוּ בַּח לְהַשִּׁיג עַל-יְדֵי הַרְפָּכַת הַקּוֹל שֶׁהַרְפִּיב וְחִפְר הַשֵּׁם וְתִבְרָךְ בְּעֲצֻמוֹ שְׁנֵי הַקּוֹלוֹת יַחַד, שֶׁהוּא בְּחִינַת שִׁתּוּף מֵדַת הַרְחֵמִים בְּמֵדַת הַדִּיּוֹן פנ"ל, וְלוֹלֵא זֹאת, לֹא הָיָה בַּח לְהָאָדָם לְשַׁבֵּר הַבְּחִירָה כְּלָל, כִּי הָיוּ מִתְנַבְּרִים

עָלְיוּ הַקְּלָפוֹת וְהַכְּפִירוֹת הַנִּמְשָׁכִים מִבְּחִינַת קול החוזר פנ"ל, אֲבָל עֲקֻשׁוֹ יֵשׁ לוֹ בַּח לְהַפּוֹת לְכַבּוֹ אֶל הָאֱמֻת לְבְחִינַת קול הַיֵּשֶׁר שֶׁמִּמְּנוּ נִמְשָׁךְ הַכֹּל, מֵאַחַר שְׁקִיּוּם הָעוֹלָם עַל-יְדֵי הַרְפָּכַת שְׁנֵי הַקּוֹלוֹת יַחַד פנ"ל, כִּי עֲצָם הַקּוֹל הַיֵּשֶׁר בְּעֲצֻמוֹ אִי אֶפְשֶׁר לְגַלוֹת כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְבַּטְּלוּ בְּמִצִּיאוֹת פנ"ל. וְזֶהוּ בְּחִינַת מַה שְׁאֵמְרוּ רבוּתֵינוּ ז"ל, בְּעֵשְׂרֵה מֵאֲמֹרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם. וְהַקְּשׁוֹ שָׁם, הֵינִי וַיֵּאמֶר דְּבִרְאשִׁית תִּשְׁעָה נִיבְהוּ? וְתִרְצוּ, בְּרִאשִׁית נִמְו מֵאֲמֶר הוּא. וְעֵתָה לְכַאוֹרָה קִשָּׁה, מִדּוֹעַ בְּאֱמֻת לֹא בְּתִיב גַּם בְּמֵאֲמֶר הִרְאוּנוּ "וַיֵּאמֶר", כִּמוֹ בְּשֵׁאֵר הַתִּשְׁעָה מֵאֲמֹרוֹת? אֵךְ זֶהוּ בְּחִינַת הַנִּבְל שֶׁבְּרִאשִׁית הוּא בְּחִינַת מֵאֲמֶר הִרְאוּנוּ, שֶׁהוּא בְּחִינַת קול הַיֵּשֶׁר שְׁבוּ בְּלוּיִן כָּל הַעֲשָׂרָה מֵאֲמֹרוֹת, וְכָל הָעוֹלָמוֹת כְּלָם מֵרֵאשִׁי וְעַד סוֹף, כִּי כְּלָם בְּלוּיִם בְּרִאשִׁית שֶׁנִּקְרָא מֵאֲמֶר סְתוּם, שְׁכּוֹלֵל הַכֹּל, כְּמִבְּאֵר בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּמִקּוּם אַחַר (בְּלִקּוּטֵי תַנְיָא סִיּוּן יב), וּמִחַמַּת שֶׁהוּא בְּחִינַת קול הַיֵּשֶׁר בְּעֲצֻמוֹ אֵינּוּ מִכְנֵה בְּשֵׁם מֵאֲמֶר, שֶׁהוּא בְּחִינַת קול וְדַבּוּר, כִּי זֶה הַקּוֹל וְהַדַּבּוּר אִי אֶפְשֶׁר לְשַׁמְעַ וּלְהַשִּׁיג כְּלָל שֶׁלֹּא יִתְבַּטְּלוּ בְּמִצִּיאוֹת פנ"ל, רַק אַחַר שֶׁצִּיצָא הַקּוֹל הַיֵּשֶׁר, שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּרִאשִׁית שְׁכּוֹלֵל הַכֹּל, אַחַר כֵּךְ תִּכְרַף נִתְהַוָּה קול החוזר, וְאִזּו הַרְפִּיב הַשֵּׁם וְתִבְרָךְ שְׁנֵי הַקּוֹלוֹת יַחַד שֶׁהוּא בְּחִינַת קול הַשְּׁלִישִׁי הַנִּבְל, וְכֵן בְּרִא הַכֹּל. וְזֶהוּ

דליוואי, שהוא בחינת קול החזר, כי שם עקר הברור שצריכין לברר הטוב מהרע הנאחו שם על ידי שמתבררין אליו קול הישר ומחזירין הכל לקול הישר שהוא עקר הכל. כי כל הקולות שפונה העולם הם בחינת קול החזר נגד קול הישר העליון בעצמו, ושם עקר הברור שצריכין לדבק אותן בקול הישר על ידי בחינת נגינה וכו"ל:

כב וזהו בחינת קול השופר שכלול משלש קולות שהם, תקיעה, שברים, תרועה, שהם בחינת שלשה אבות אברהם, יצחק ויעקב פידוע, כי שופר הוא בחינת עשרה מיני נגינה כנ"ל, ועל פני הם עשרה קולות של מלכיות, וכן אצל זכרונות ושופרות וכו"ל, אבל עקר שרש שני הקולות של השופר הם רק שלש, שהם בחינת שלש הקולות הנ"ל, שהם שרש ויסוד של כל העשרה מיני נגינה הכלולים בקול שופר, כי כלם נמשכים משלש קולות אלו שהם בחינת תלת אבהן כנ"ל:

כג **נמצא**, שעקר בחינת עשרה מיני נגינה, שהוא עקר בחינת הברור, שהוא עקר עבודת ישראל, הוא לחבר קול החזר בקול הישר לדבק עצמנו בקול דברי אלמים חיים בבחינת לשמוע בקולו ולדבקה בו, כי הוא חייד וכו', כי עקר החיים וקיום כל העולמות נמשך מבחינת קולו הישר כנ"ל. וזהו

בחינת תשעה ויאמר דבראשית שהם בחינת קול שאפשר לשמע, כי נמשכין מבחינת קול החזר והישר המרפבין יחד שבהם נברא העולם בפרמיות, ונתחלק למינים שהם כל הדברים שנבראו על ידי תשעה מאמרות בששת ימי המעשה, כי בבחינת בראשית - מאמר סתום קול ישר שם היה הכל כלול ביחד, ולא היה אפשר עדין להפיר פרמיות הבריאה מבחינת קול סתום ונעלם מאד. וזה עקר עבודתנו לכלל הכל בבחינת בראשית, להחזיר הכל לשרשו לידע ולהאמין שהכל נמשך ממנו לבר, כי אין מציאות לקול החזר כי אם מקול הישר כנ"ל. וזהו בחינת עשרה מיני נגינה דקדושה שהם בחינת עשרה מאמרות כנ"ל, שהם מבררין הטוב מן הרע, האמונה מן הכפירות, כי הם מקשרין ומרפבין כל הקולות ומחברין היטב קול החזר עם קול הישר, עד שגשעה הנגון הממשיד הלב להשם ותברך, שממשיד ומציא הלב מן הכפירות והתאוות הנמשכין מבחינת קול החזר ומחזירין ומקשרין אותו לבחינת קול הישר, שהו בחינת כלליות הבריאה בשרשה, בחינת הדבקות בהשם ותברך שעקרו על ידי בחינת עשרה מיני נגינה כנ"ל, כי עקר הדבקות הוא האמונה, שהוא בחינת החזרת קול החזר לקול השם ותברך, שהו בחינת עשרה מיני נגינה כנ"ל, ועל פני עקר הנגינה מבחינת סמרא

בחינת השמחה הנמשכת עלידי הנגון, כי עקר שרש השמחה באמת נמשך מבחינת השמחה בו יתברך, שזהו עקר השמחה באמת, כי באמת לאמתו אין שום שמחה בעולם כי אם בשזיכין להאמין ולידע ממנו יתברך, שזה עקר החיים האמתיים לכל אחד ואחד בפנים מה דמשער בלביה, כמו שכתוב: "כי בו ישמח לבנו", "כי בו דיקא ישמח לבנו", כי אין שום שמחה אחרת באמת חוץ מזה. ודבר זה אי אפשר לבאר כלל לא בפה ולא בכתב, כי הוא רק לכל חד בפנים מה דמשער בלביה בבחינת נודע בשערים בעלה בנוצר לעיל, וכל אחד ואחד כפי מה שזוכה לפעמים להרגיש מעט ערכות נעימות מתיקות השמחה האמתית הזאת, יכול להבין זאת היטב שאין שום שמחה אחרת חוץ מזה, ואפלו המון עם ישראל הפְּשֻׁטִים שאין זוכים להרגיש זאת היטב, אף-על-פי-כן כל שמחתם של ישראל הפְּשֻׁטִים בשבתות וימים טובים ובחגגה וכיוצא בזה, הכל נמשך משמחה זאת שהוא בחינת דבקות בו יתברך, כי אף-על-פי שאינם זוכים עדין לבחינת דבקות באמת כראוי, אף-על-פי-כן, אף-על-פי דאיהו לא חזו מזליה חזו, ומחמת שבשרש נשמחם הם מרגישים לפעמים ערכות נעימות השמחה הזאת, על-דבריה נמשך עליהם גם למשה שמחה גדולה בעת שזוכים לשמח בה' באיזה שמחה של

117

מצוה. ועליכן כל ישראל הפְּשֻׁטִים רגילים בעת שמחתם לומר בסוקים ותפלות של התקרבות ישראל לאביהם שבשמים, שזה עקר שמחתם, ובפרט בשמחת תורה ופורים וכיוצא בזה, שזה עקר שמחתנו אשר בחר בנו מכל עם וכו'. וכמו שאנו אומרים בכל יום, אשרינו מה טוב חלקנו, ומה נעים וכו', וכיוצא בזה הרבה וכו'. כי באמת זה עקר השמחה מה שאנו יודעים מהבורא הכל יתברך לנצח על-ידי אמונתנו הקדושה וכו', וזהו בחינת מה שמבאר בפסוקים מהפלת השמחה בו יתברך, כמו שכתוב: "שמחו בה' וגילו צדיקים וכו'". וכתוב, "שמחו צדיקים בה" אנכי אשמח בה". וכיוצא בזה הרבה בספר תהלים וכן בספר ישעיה ובשאר הספרים, כמו שכתוב: "שוש אשים בה' תגל נפשי באלקי וכו'". וכיוצא בזה הרבה שם, וכתוב: "ואני בה' אעלוזה אנילה באלקי ישעי וכו'". ולעתיד לבוא שיתגלה אלקותו ומלכותו לעין כל כתיב, "ה' מלך תגל הארץ ישמחו אים רבים וגו'", וכתוב, "ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ה' מלך נהרות ימחאו כף יחד הרים ירגנו וכו'". וכן מבאר בפסוקים הרבה מאד מאד, כי עקר השמחה האמתית הוא מה שזיכין לידע מהבורא הכל יתברך על-ידי האמונה הקדושה שקבלנו מאבותינו על-ידי התורה הקדושה וכו':

ומחמת שעל-ידי הנגינה דקדושה
מבררין הרוח טובה מהרוח
רעה, שמבררין האמונה מהכפירות
ומאמונות כזבות ומדבקין הכל להשם
יתברך, פי מחזירין הקול החוזר לקול
הישר וכו' כנ"ל, על-כן נמשך שמחה
גדולה על-ידי הנגינה, בחינת "עלי עשור
ועלי נבל, פי שמחתי ה' בפעלך וכו'",
פי עקר השמחה היא מה שיודעין
ומאמינין בו יתברך שהוא יתברך פעל
ועשה הכל וכו' ל:

כד וזוהו בחינת פהנים ולויים וישראלים
מתרים לבוא זה בזה, והולך
הולך אחר הזכר, פי פהנים לויים
וישראלים הם עקר יסוד פלליות הקדושה,
שהם בחינת תלת קוין הנ"ל, שהם בחינת
תלת אבהו, בחינת שלשה קולות הנ"ל
שמהם נמשכין כל העשרה מיני נגינה,
שהם פלליות השמחה, שזהו עקר בחינת
חבור וזווג דקדושה של ישראל שהוא
בבחינת שמחה, להפך אחיות היגון
ואנחה לשמחה לכלל אשה באיש,
שמאל בימין, דהינו לחבר הקול החוזר
בקול הישר, שהוא בחינת המתקת הדין
על-ידי שגבלל ברחמים העליונים, שכל
זה הוא בחינה אחת וכו' ל, שמבררין
הקול החוזר על-ידי עשרה מיני נגינה,
שעל-ידיה נתרבר האמונה הקדושה,
על-ידיה נחבטל היגון ואנחה שאחיותו
מבחינת דין מסמרא דנוקבא, פי אין
אחיותו רק כל זמן שאין יודעין שגם קול

החוזר ממנו יתברך מבחינת קול הישר,
פי אין לו מציאות אחר כנ"ל, אבל תכף
כשיודעין זאת באמת, נחבטל אחיות
היגון ואנחה, ואזי נתהפך היגון ואנחה
לשמחה וכו' ל, שזהו עקר בחינת וזוג של
מצוה כנ"ל, ועל-כן עקר החבור דקדושה
הוא בחינת פהו, לוי, ישראל שהם עקר
יסוד העשרה מיני נגינה כנ"ל, שעל ידם
עקר התהפכות היגון ואנחה לשמחה,
עקר התחברות קול החוזר בקול הישר,
שהוא בחינת יחוד קדשא בריך הוא
ושכינתיה, שהוא עקר בחינת וזוג
דקדושה וכו' ל, ועל-כן הולך הולך אחר
הזכר, פי ישראל ממשכין הנשמות תמיד
מסמרא דדכורא, מחמת שכל עבודתם
ויגיעתם וכל מושבתם ועסקם הוא
להתקרב להשם יתברך על-ידי התורה
והמצוות שמקנים כל אחד כפי בחינתו,
על-כן הם פוללים כל הבריאה בשרשה,
שזהו בחינת שמחברין קול החוזר בקול
הישר עד שמתבטל קול החוזר לגבי קול
הישר, פי באתר דאית דכר נוקבא לא
אידבר תמן, פי באמת אין מציאות לקול
החוזר פלל, פי הוא רק המשכת והחזרת
קול הישר בעצמו, בחינת עצם מעצמו
יבשר מבשרו, פי בשרשן הכל אהר.
ועל-כן ישראל עם קדוש נכללין בסמרא
דדכורא לעולם מאחר שיודעין ומאמינים
באמת שהכל נמשך מהמשפיע הראשון
שהוא בחינת סמרא דדכורא, ועל-ידיה
נכללין שם לעולם, ועל-כן הולך הולך

לקוטי הלכות

הלכות פריה ורביה ג

אבן העזר

מז

תמיד אחר הזכר בביתו, לוי וישראל, שהם עקר התקנה כנ"ל:

הזכר כנ"ל:

כו וזהו בחינת 'עמוני ולא עמונית, מואבי ולא מואבית', וזה

בחינת "אל תצר את מואב וכו'", בשביל שתי פרידות טובות שיצאו מהם שהם,

רות המואבית ונעמה העמונית, שממם יצאו דוד ויוצאי חלציו, שהם בחינת

משיח שיצא מהם, כי עקר הגאולה שתהיה עלידי משיח שיבוא במהרה

בימינו הוא עלידי השמחה הגדולה שיהיה אז, עלידי שהכל יבירו וידעו אז

את אמתת אלקותו וגדלתו ותפודה ועל ידי זה תגדל השמחה או מאד מאד כמו

שכתוב: "ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ה' מלך". וכמו שכתוב:

"ואמר ביום ההוא הנה אלקינו וכו'. נגילה ונשמחה בישועתנו וכו'", וכיצא

בפסוקים הרבה כנ"ל. ועל ידי זה תהיה עקר הגאולה, כמו שכתוב: "כי בשמחה תצאו וכו' החרים והנבעות יפצחו

לפניכם רבה". וכמו שכתב רבנו ז"ל (סו

ה) ששמחה הוא עולם החרות, עני שם. ואז יתהפך כל היגון ואנחה שהוא בחינת

מרידת הגלות יתהפך לשמחה, בבחינת ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה, וכמו שכתוב: "והפכתי אכלם לששון

ונחמתים ושמחתים מיוגם". וכמבאר כל זה למעלה, ועל פני גמשה נשמת משיח

עלידי אתערוהא דנקבא דיקא, כמבאר

כה אכל במקום שיש קדושין ויש עברה, הולך הולך אחר הפגום, שהוא

בחינת יגון ואנחה. כי במקום עברה, חס ושלום, שהוא תאוות עולם הזה, נמצא

שהוא ברוד אחר תאוות זה העולם ועוקר עצמו מהשם ותפרד, ואינו מקשר

אחר הבריאה כשרשה, רק, אדרבא, הוא "גרן מפריד אלוה" - שמפריד עצמו עם

כל הבריאה התלויה בו מהשם ותפרד, על פני אינו נכלל בהקדשה, שהוא בחינת

סמרא ודכורא, רק, אדרבא, הוא ממשיך עצמו להסמרא אחרא, על פני הולך הולך

אחר הפגום, שהוא בחינת יגון ואנחה, ששם כל הפגמים, כי מי שהוא פגום

יותר שם אחיות היגון ואנחה ביותר, ואפלו אם היא פגום והאשה ממשפחה

כשרה, עקר אחיות היגון ואנחה בו, כי זה כלל שסמרא דנקבא דקדשה נחשב

לכחינת דכורא לגבי דכורא דסמרא אחרא שנחשב לכחינת נוקבא נגדה

פדיוע, ועל פני הפגום הוא בבחינת סמרא דנקבא, בחינת יגון ואנחה והולך הולך

אחריו במקום שיש עברה, כי עקר העברה, בפרט בפגם הברית הוא

מבחינת יגון ואנחה שמשם עקר התאוה כנ"ל, ועל פני במקום עברה הולך הולך

אחר הפגום, שהוא בחינת יגון ואנחה כנ"ל, אכל בוווג של מצוה, שהוא בחינת

בהו, לוי, ישראל, שם נמתק היגון ואנחה

101

ובתורה בענין בנות לוט שמקם יצאו רות
 ונעמה שמקם יצא דוד ומשיח פנ"ל. וכן
 במעשה של תמר ויהודה, כמו שכתוב:
 "ותשב בפתח עינים". וכן במעשה של
 רות ובעז, כי כל זה הוא בחינת
 התהפכות היגון ואנחה לשמחה, שהוא
 עקר בחינת משיח, בחינת והפכתי אכלם
 לששון פנ"ל, כי כל אלו הנה פונתם לשם
 שמים, כמבאר בדרברי רבותינו ו"ל
 ובפרוש רש"י, וכשהתעוררות מן
 האשה לשם שמים להחיות זרע להעמיד
 תולדות, נמצא, שהיגון ואנחה בעצמו
 נתהפך לשמחה, מאחר שהוא בעצמה,
 ששם אחיות היגון ואנחה פרצנה נעשית
 מרכבה אל הקדשה, מאחר שרצונה
 להעמיד תולדות לקיים העולם, שהוא
 בחינת שמחה פנ"ל, כי זיווג המצוה לקיים
 העולם הוא בחינת שמחה וכו' וכנ"ל:

פי ער ואונן פנמו מאד, כי השחיתו
 דרפם, כמו שכתוב בתורה, שהיו
 עוון הגדול בתורה, כי אפלו מי שהוא
 פרוש לגמרי מחמת גדל קדשותו הוא גם
 כן פגם גדול, מאחר שאינו מקמיק היגון
 ואנחה הנאחו בבחינת סטרא דשמאלא,
 בבחינת האשה וכו', ואינו מעמיד
 תולדות, שהם עקר בחינת הגדלת
 השמחה בהשם והפך, על ידי שנתרבו
 ישראל המפירין גדלתו ותפרד וכו' וכנ"ל,
 שהיו בחינת פגם גרב ואביהו וכו' פנ"ל,
 מכל שכן וכל שכן להפך ממש
 בשמשחית דרפו, ואינו אינו מקמיק היגון

ואנחה, אדרבה, היגון ואנחה בעצמם
 מקבילים המטה, חס ושלום, כי היגון
 ואנחה הם ס"ם ולילות, כמובא בפניות,
 והם עושקים המטה היוצאת לבטלה, חס
 ושלום, ועל זה נאמר, "וראתי דמעת
 העשוקים וכו', ומיד עשוקים כח ואין
 להם מנחם" פידוע, דמעת העשוקים
 דיקא, כי הם מלאים דמעות, בחינת
 בכיה ויגון ואנחה, כי שם הם עשוקים
 פנ"ל. ועל-כן גדול עונו מנשא, ועקר
 תקון תשובתו הוא על-ידי הצדיק האמת
 שיכול לעורר כל העשרה מיני נגינה,
 שהם בחינת שמחה פנ"ל, כי שם עקר
 הפגם שלו בבחינת שמחה פנ"ל, כי על
 זה הפגם נאמר: "כל באיה לא ישכון
 ולא ישגו ארחות חיים", ארחות חיים
 הוא בחינת שמחה, כמו שכתוב:
 "תודיעני ארח חיים שבע שמחות את
 פניך וכו'". וכל זה כשאינו עושה תשובה,
 אבל כשעושה תשובה ועוזב דרכו הרע
 ומחשבותיו הרעים ומתגבר בכל כחו
 לשפר מדת העצבות שמשם כל
 המחשבות רעות וכל ההרהורים רעים
 ומקרב את עצמו לצדיקים אמתיים
 ולכשרים האמתיים המשתדלים בתקנתו
 ויודעים איך להכניס בו שמחה, כי יש
 להם כח לתפס גם אותו עם תקף היגון
 ואנחה הנאחו בו ולהכניסו בתוך
 השמחה דקדשה, על-ידי זה עקר תקונו,
 כי עקר תקונו הוא כשזוכה שיתהפך
 היגון ואנחה לשמחה וכנ"ל. והיו בחינת

לקוטי הלכות

הלכות פריה ורביה ג

אבן העזר

מט

העשרה קפיטל תהלים שגלה רבנו ז"ל בשביל תקון למקרה לילה, כי אלו העשרה מזמורי תהלים הם בחינת עשרה מיני נגינה כמבאר בדברי הקדושים. ועשרה מיני נגינה, הם בחינת השמחה, בחינת התהפכות יגון ואנחה לשמחה שעל-ידיה עקר התקון של פגם הבריה כנ"ל. ועל-כן גמר תקון חטא זה יהיה על-ידי משיח, כמובא בספרים, שזהו בחינת וְכָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבֵי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב וְכוּ', כמובא בפגומות. כי משיח יתפד יגיון ואנחה לשמחה, שזהו בחינת הגדלת השמחה שיהיה אז כנ"ל, ועל-כן דוד, שהוא משיח, עסק כל ימיו בספר תהלים שיסד, שהוא בחינת עשרה מיני נגינה כנ"ל, שעל-ידיה עקר תקון חטא זה שהוא נתתקן על-ידי דוד משיח דיקא כנ"ל. ועל-כן היה נפש דוד נמשך מסטרא דנוקבא, כמובא. וכל השתלשלות המושכת נשמתו לעולם על-ידי התעוררותם כנ"ל, כי זה היה תקף כחו של דוד, שהוא בחינת משיח שיש לו כח על-ידי תפלותיו ומירותיו, שהם ספר תהלים שחבר בחינת עשרה מיני נגינה לתפד כל היגון ואנחה הנאחו בסטרא דנוקבא, לתפד הכל לשמחה, שזהו עקר שלמות הגדלת השמחה, שזהו עקר התקון והגאולה שיהיה על-ידי משיח בחינת ששון ושמחה ישנו וכו' כנ"ל, שעל-ידיה עקר התקון של כל הנדחין בעונותיהם הפאים לשוב

שיתתקנו על-ידיה דיקא, בחינת ופרווי ה' ישכון וכו' ששון ושמחה ישנו וכו' כנ"ל. ועל-כן איתא באמת שדוד היה בספנה גדולה כל ימיו, כמו שכתוב: "לילא ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי". וקמו שכתוב (שמואל א' ט): "כפשע ביני ובין הפנות". כי דוד לא היה לו חיים כלל, כי היה מסטרא דנוקבא שישם אחיות היגון ואנחה, בחינת סטרא דמוחא. והוא בתקף כחו זכה לתפד הכל מהפד אל הפד, כי הפד מנות לחיים, מיגון ואנחה לשמחה, כמו שכתוב: "אפפוני ככלי מות וכו' צרה ויגון אמצא וכשם ה' אקרא וכו', כי חלצת נפשי ממות את עיני מן דמעה את רגלי מדחי אתהליך לפני ה' בארצות החיים וכו'". וכיצא בזה הרבה, כי זכה לתפד תקף היגון ואנחה לשמחה, וכל זה על-ידי געיות ומירותיו על-ידי רבוי התפלות ותחנות ובקשות שזכה לצעק תמיד אל ה' בכל מיני קולות ולשונות של צעקה ותפלה ותחנונים וישירות ותשבחות, שזהו כל ספר תהלים, שזהו בחינת עשרה מיני נגינה כנ"ל, ועל-ידיה תפד יגון ואנחה לשמחה, מות לחיים, עד שזכה להיות נכלל בחיים לעולם, כמו שכתוב: "תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך". בחינת דוד מלך ישראל חי וקיים וכו' ל:

כו וזהו בחינת מחלקת קרח ועדתו על אהרן, כי קרח היה לוי ואהרן

ע"פ

היה כהן, ועקר עבודת הלוי הוא בשרי על הדיקון, וכל עבודתו הוא להתחבר ולכלל בהפכו, שהוא בחינת חסד, בחינת קול הישר, דהינו לחבר ולכלל קול החזרה, שהוא בחינת דין, בחינת לוי, לחברו ולכללו היטב בבחינת קול הישר, שהוא בחינת כהן כנ"ל, שזהו בחינת כל עבודת הישר של הלויים שהם בחינת עשרה מיני נגינה שעל-ידיה ממתקין הדין והינו ואנחה, שהוא סמרא דמותא הנאחו בבחינת קול החזרה, כי מקשרין אותו במקור החיים, שהוא בחינת קול הישר שבו פרא העולם, ובו מחיה ומקים את העולם, כי בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו וכו', שהוא בחינת קול ודבור כנ"ל, וכמבאר כל זה למעלה היטב, וקרח פגם בזה מאוד מאוד ורצה לחלק על הכהנה, שרצה, חס ושלום, להחריב כל העולמות ולהחזיר העולם לתחו ובהו על-ידי מולקתו, כי רצה, חס ושלום, להפך הלוי לכהן, להפך בחינת קול החזרה כאלו הוא חס ושלום בחינת קול הישר, שזהו עקר הפגם של כל הפירות של כל הכופרים כנ"ל. וזהו "ויקח קרח", ותרגומו: 'ואתפלג קרח', 'ואתפלג' דיקא שחלק והבדיל עצמו, שזהו עקר הפגם והכפירה שלו שרצה לחלק ולהפליג בחינת קול החזרה מקול הישר, שהוא בחינת חלשת הלויה מן הכהנה, ורצה לעשות הלוי לכהן כאלו קול החזרה יש לו מציאות בפני עצמו, כאלו הוא בעצמו, חס ושלום, הוא קול ישר, שזהו בחינת כפירת כל הכופרים שסוברים שחכמתם בעצמם יש להם מציאות בפני עצמה עד שכופרים באלקים חיים, וכל זה מחמת שאינם

היה כהן, ועקר עבודת הלוי הוא בשרי על הדיקון, וכל עבודתו הוא להתחבר ולכלל בהפכו, שהוא בחינת חסד, בחינת קול הישר, דהינו לחבר ולכלל קול החזרה, שהוא בחינת דין, בחינת לוי, לחברו ולכללו היטב בבחינת קול הישר, שהוא בחינת כהן כנ"ל, שזהו בחינת כל עבודת הישר של הלויים שהם בחינת עשרה מיני נגינה שעל-ידיה ממתקין הדין והינו ואנחה, שהוא סמרא דמותא הנאחו בבחינת קול החזרה, כי מקשרין אותו במקור החיים, שהוא בחינת קול הישר שבו פרא העולם, ובו מחיה ומקים את העולם, כי בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו וכו', שהוא בחינת קול ודבור כנ"ל, וכמבאר כל זה למעלה היטב, וקרח פגם בזה מאוד מאוד ורצה לחלק על הכהנה, שרצה, חס ושלום, להחריב כל העולמות ולהחזיר העולם לתחו ובהו על-ידי מולקתו, כי רצה, חס ושלום, להפך הלוי לכהן, להפך בחינת קול החזרה כאלו הוא חס ושלום בחינת קול הישר, שזהו עקר הפגם של כל האפיקורסים והכופרים באלקים חיים שאינם מסתכלים רק על הקול הנשמע בזה העולם, שהוא בחינת קול החזרה, שהוא בחינת החיות והחכמה המלכשים בזה העולם, ואינם מחזירים פניהם לקשר הכל לשרשו להסתכל ולידע ולהאמין מבטן מי יצא הקול, לידע ולהודיע ולהודע שהוא היצור, הוא הבורא וכו',

מסתכלים על שְׂרֵשׁ חַיִּית כֹּל הַחֲכֵמוֹת
 מֵהֵיכָן נִמְשָׁךְ הַכֵּל, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב: "מִי פָעַל
 וַעֲשֵׂה קִרְא הַדְּרוֹת מֵרֹאשׁ". וְכֵמוֹ
 שֶׁפָּתוּב: "שָׂאוּ מְרוֹם עֵינַיְכֶם וּרְאוּ מִי בְרָא
 אֵלֶּה וְכוּ'". וְזֶה שֶׁפָּתוּב בְּפֶסֶל מִיכָה
 שֶׁרָצָה לְהַתְּגַבֵּר עַל־יְדֵי שְׁהִיָּה לוֹ הַלְוִי
 לְכֹהֵן, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב: "כִּי תִהְיֶה לִי הַלְוִי
 לְכֹהֵן". כִּי מִשֵּׁם עֶקֶר אַחִיּוֹת הַכְּפִירוֹת
 וְהַעֲבוּדָה זָרָה בְּשׂוֹפְכֵי שִׁבְחֵינִת קוֹל
 הַחֲזוֹר הוּא בַּחֲנִינֵת קוֹל הַיֶּשֶׁר, חֵם וְשָׁלוֹם,
 כְּנִ"ל, שֶׁזֶּהוּ בַּחֲנִינֵת מַחְלֶקֶת קִרְחָ שֶׁכָּפַר
 בְּעֶקֶר וְרָצָה לַעֲשׂוֹת הַלְוִי לְכֹהֵן שֶׁזֶּהוּ
 בַּחֲנִינֵת פֶּסֶל מִיכָה, בַּחֲנִינֵת כִּי תִהְיֶה לִי הַלְוִי
 לְכֹהֵן וְכוּ' ל. וְעַל־כֵּן תִּהְיֶה עֶקֶר מַחְלֶקֶת
 קִרְחָ עַל־יְדֵי אִשְׁתּוֹ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ
 ז"ל עַל פְּסוּק: "חֲכֵמוֹת נָשִׁים בָּנְתָה בֵּיתָה
 וְאֵלֶּת בְּדִידָה תִּהְרָקֶנּוּ", זֶה אִשְׁתּוֹ שֶׁל
 קִרְחָ, כִּי עֶקֶר אַחִיּוֹת תִּיגָזוּ וְאָנְחָה הַנְּאֻחִי
 בְּקוֹל הַחֲזוֹר נֶאֱחָז בְּאִשְׁתּוֹ שֶׁנִּמְשָׁכָה מִשֵּׁם
 כְּנִ"ל, וְהַתְּגַבְּרָה בְּרִשְׁעָתָה כָּל כֶּךָ עַד
 שֶׁלֹּא רָצְתָה לְהִיּוֹת מְרַכְבֶּה אֶל הַקִּדְשָׁה
 שֶׁתִּהְיֶה נִכְלָל אִשָּׁה בְּאִישׁ, לִוִי בְכֹהֵן, וְהִיא
 בְּרִשְׁעָתָה פְּגָמָה בְּזָה, שֶׁזֶּהוּ עֶקֶר בַּחֲנִינֵת
 אִשָּׁה רָעָה, שֶׁנֶּאֱמָר עֲלֶיהָ, "וּמִצָּא אֲנִי מֵר
 מִפְּנוֹת אֶת הָאִשָּׁה":

כִּי עֲבוּדַת הַלְוִי הוּא בְּשִׁיר עַל הַדּוּכָן,
 בַּחֲנִינֵת עֲשָׂרָה מֵינֵי נְגִינָה, שֶׁעַל־יְדֵי־
 זֶה נִתְּהַפֵּךְ יָגוֹן וְאָנְחָה לְשִׁמְחָה וְנִתְּחַד
 קוֹל הַחֲזוֹר בְּקוֹל הַיֶּשֶׁר, שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת וְזוּג
 דִּקְדוּשָׁה שֶׁנִּכְלָלֶת אִשָּׁה בְּאִישׁ וְכוּ' ל,
 שֶׁזֶּהוּ בַּחֲנִינֵת כְּלִיזְמוֹר שֶׁמְנַגֵּנִן עַל

הַחֲתָנָה, וְכֵמוֹ שֶׁמְבָאָר רַבֵּנוּ ז"ל (סִפְרָן רַב) עַל פְּסוּק, "הַפַּעַם יִלְוֶה אִישִׁי אֵלַי". שֶׁהוּא
 סוּד כְּלִי זְמוֹר שֶׁמְנַגֵּנִן עַל הַחֲתָנָה, כִּי
 אָמְרָה לָאֵה הַפַּעַם שְׂנוּלָד לִוִי, שֶׁהוּא
 בַּחֲנִינֵת נְגִינָה, "עֲתָה יִלְוֶה אִישִׁי אֵלַי". כִּי
 עֶקֶר הַחֲתָּבוֹת דִּקְדוּשָׁה שֶׁל אִישׁ וְאִשָּׁה
 הוּא עַל־יְדֵי עֲשָׂרָה מֵינֵי נְגִינָה, שֶׁהֵם
 בַּחֲנִינֵת לִוִי כְּנִ"ל, עַן שֵׁם וְכוּ' ל. וְאִשְׁתּוֹ
 שֶׁל קִרְחָ פְּגָמָה בְּזָה וְרָצְתָה לְהַפְּךָ מִפּוֹשׁ
 לְחֶלֶק עַל הַבְּהֵנָה, לְהַפְּךָ הַלְוִי לְכֹהֵן וְכוּ',
 שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה אֵינּוּ נִמְתַּק תִּיגָזוּ וְאָנְחָה,
 אֲדַרְבָּא, מִתְּגַבֵּר יוֹתֵר וְכוּ' ל. וְעַל־כֵּן
 פְּאֻמַּת גְּרָמָה מִיתָה מִשִּׁנָּה מֵאֹד לָהּ
 וְלִקְרָח וְלְכָל עֲדָתוֹ, כִּי נִאֲבָדוּ בָּלֵם עַל
 יְדֵהּ, כִּי יָגוֹן וְאָנְחָה הִיא סִמְרָא דְמוֹתָא
 כְּנִ"ל, הַפֶּךָ הַשְּׂמֻחָה, שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת חַיִּים
 וְשָׁלוֹם כְּנִ"ל, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב: "כִּי בְשִׂמְחָה
 תֵּצְאוּ וּבְשָׁלוֹם תִּנְכַּלְוּ". כִּי שָׁלוֹם הוּא
 בַּחֲנִינֵת הַחֲתָּבוֹת שְׁנֵי הַפְּכִים, דְּהֵינּוּ
 בְּשִׂשְׂמָאֵל נִכְלָל בְּיָמִין, לִוִי בְכֹהֵן, שֶׁזֶּהוּ
 עֶקֶר הַשְּׂמֻחָה כְּנִ"ל, וְקִרְחָ מִמְחַלְקָתוֹ פָּגַם
 בְּכָל זֶה כְּנִ"ל. וְעַל־כֵּן נִקְרָאת הַבְּהֵנָה
 "בְּרִית שָׁלוֹם", כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב: "הִנְנִי נָתַן לוֹ
 אֶת בְּרִיתִי שָׁלוֹם וְהִיְתָה לוֹ וְלִזְרְעוֹ אַחֲרָיו
 בְּרִית כְּהֵנָּה עוֹלָם". כִּי עֶקֶר הַשְּׂמֻחָה
 וְהַשָּׁלוֹם נִמְשָׁךְ מִבַּחֲנִינֵת הַכֹּהֵן, שֶׁהוּא
 בַּחֲנִינֵת קוֹל הַיֶּשֶׁר, שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ הַכֵּל,
 וְהַכֵּל צְרִיכִין לְהִתְקַשֵּׁר אֵלָיו, שֶׁזֶּהוּ בַּחֲנִינֵת
 עֲבוּדַת הַלְוִיִּים בְּשִׁיר לְחֶבֶר הַכֵּל לְהַשְׂרֵשׁ
 עַל־יְדֵי בַּחֲנִינֵת עֲשָׂרָה מֵינֵי נְגִינָה, שֶׁזֶּהוּ
 עֶקֶר בַּחֲנִינֵת הַשָּׁלוֹם וְהַשְּׂמֻחָה בְּשִׁפְל

העולמות חוזרים לשרשן, ואינם נפרדים משרש חיותם, וזה עקר השמחה והחיים והשלום, כי שם צוה ה' את הכרחה חיים, כי כל חיות כל העולמות נמשך משם מבחינת כהן, שהוא בחינת קול הישר, שהוא שרש הכל, שרש השמחה, שהוא בחינת שלום, בחינת כי בשמחה תצאו ובשלום תוכלון וכנ"ל. נמצא, כשקרח פגם במדתו ממש, דהיינו שפגם בהשלום והשמחה על-ידי מחלקתו, על-ידי שהלך אחר עצת אשתו נחלק עצמו מן הכהנה על-ידי שרצה להפך הכהנה אליו, ועל-ידיהו כפר בעקר, שכל זה הוא הפך תקון מדתו ממש, כי כרח הוא לוי, בחינת שמאל, בחינת קול החוזר שצריך להשתדל תמיד להתקשר אל הכהן לכלל בימין שנה בחינת עבודת השיר של הלויים וכו' כנ"ל, שהוא פגם בכל זה כנ"ל:

כה וזהו בחינת עשרים וארבע מתנות כהנה שנתן לו הקדוש-ברוך הוא לאהרן אחר כך בשמחה, כמו שכתוב: "ואני הנה נתתי לך". ופרש רש"י, בשמחה, כי עקר קדשת הכהנה הוא בחינת שמחה שנמשכת משם כנ"ל. ועל-כן זכה אהרן לכהנה על-ידי שמחה דיקא, כמו שכתוב: "וראך ושמה בלב". שעל-ידיהו זכה לכהנה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי עקר הכהנה הוא בחינת שרש השמחה מפי שהשמחה במקונו. ועל-כן נתן לו השם יתברך עשרים

וארבע מתנות כהנה בשמחה דיקא, כי עשרים וארבע מתנות כהנה הם עשרים וארבעה קשואי פלה פידוע, כי קדשת הכהנה, שהוא שרש השמחה, הוא בחינת חבור ויחוד חתן וכלה, בחינת יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, שעקר החבור והיחוד, הוא על-ידי בחינת עשרה מיני נגינה, בחינת שמחה ששרשה בבחינת כהן, בחינת קול הישר, שמשם נמשך הכל והכל צריכין לחזר ולכלל בו בבחינת לשמע בקלו ולדקקה בו וכנ"ל:

כט וזהו בחינת שביעה שאסורה לכהן, כי שביעה וגלות ועבודת זהו בחינת יגון ואנחה, בחינת גלות מצרים שהיו שם בשביה בעבודת, שהוא בחינת עצבות יגון ואנחה, שזהו עקר בחינת גלות ועבודת, כי שמחה היא עולם החרות, כמו שכתוב: "כי בשמחה תצאו וכו'". כמו שכתב רבנו ז"ל, ולהפך יגון ואנחה הוא עקר הגלות והעבודת, וכמוכא בדרבי רבנו ז"ל עוד במקום אחר:

כי עקר גלות מצרים היה על חטא אדם הראשון, שהוא בחינת פגם הבירית פידוע, ועקר חטא אדם הראשון היה שעל-ידיהו המשיך, חס ושלום, בחינת עצבות, בחינת יגון ואנחה, שהוא סטרא דמותא, כמו שכתוב: "בעצבון תאכלנה וגו'". בעצבון הינו עצבות וכו', שנהו בעצמו בחינת המיתה שהביא לעולם, כי בחינת המיתה נמשך מבחינת עצבות,

יגון וְאֵנְחָה כְּנֹ"ל, וּבִשְׂבִיל זֶה הָיָה גְלוּת וְשִׁעְבוֹד מִצְרִים שֶׁעָקַר הַגְּלוּת וְהַעֲבֹדוֹת הַיָּאֵהוּ גַם כֵּן בְּחִינַת עֲצָבוּת, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲצָבוֹת וְשִׁעְבוֹד כְּנֹ"ל, בְּחִינַת יְגִיעוֹת וּמְרָחוֹת שֶׁנִּמְשָׁךְ מִבְּחִינַת בְּעֲצָבוֹן הַאֲבִלְנָה, בְּחִינַת "בֹּזַעַת אֶפְרַיִם תֹּאכַל לֶחֶם עַד שׁוֹכֵךְ אֶל הָאֲדָמָה וְכוּ'". וּבִשְׂוֹבוֹ לְצֵאת מִגְּלוּת מִצְרַיִם, עָקַר הַגְּאֻלָּה הָיָה עַל־יְדֵי בְּחִינַת הַשְּׂמִימָה שֶׁמִּשָּׁם עָקַר הַחַרוֹת בְּבִיחֵינַת כִּי בְּשִׂמְחָה תֵצֵאוּ כְּנֹ"ל, וְעַל־כֵּן אָמְרוּ שִׁירָה בְּלִיל יְצִיאַתְּוֹן מִמִּצְרַיִם, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַלֵּל שְׁלֵם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "הַשִּׁיר יְהִי לָכֶם בְּלִיל הַתְּקִדֵּשׁ חֵג". כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְל' וְכֵן בִּשְׁעַת קְרִיעַת יַם סוּף, שֶׁהוּא עָקַר גִּמְרֵ שְׁלֵמוֹת הַגְּאֻלָּה, אִזּוֹ אָמְרוּ שִׁירַת הַיָּם, כִּי שִׁיר הַהַלֵּל וְכֵן שִׁירַת הַיָּם וְכָל הַשִּׁירוֹת בְּלֵם הֵם בְּחִינַת עֲשָׂרָה מִיּוֹנֵי נְגִינָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂמִיחָה, שֶׁזֶהוּ עָקַר הַגְּאֻלָּה, וְכְמוֹ שֶׁאָנוּ אוֹמְרִים, שֶׁהוּא צִיּוֹנֵנוּ מִעֲבֹדוֹת לְחַרוֹת מִיּוֹנֵי לְשִׂמְחָה וְכוּ', וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁירָה חֲדָשָׁה. כִּי הַשְּׂמִיחָה וְהַשִּׁירָה הִיא עָקַר הַגְּאֻלָּה וְהַחַרוֹת כְּנֹ"ל. וְזֶהוּ בְּחִינַת גְּדֹל הַמִּצְוָה לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם וְכָל הַמְּרָבָה לְסַפֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם הָרִי זֶה מִשְׁבֵּת, כִּי סִפּוֹר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם שֶׁמִּסְפָּרִין בְּחֻקֵּי הַנִּסִּים שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּגֻלְתֵּי מִצְרַיִם, וּמְבַרְכִין וּמְהַלְלִין לְשִׁמּוֹ הַגְּדוֹל יִתְבָּרַךְ עַל זֶה, זֶה בְּחִינַת עֲשָׂרָה מִיּוֹנֵי נְגִינָה, בְּחִינַת שְׂמִיחָה, וְעַל־כֵּן עָקַר הַסִּפּוֹר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם בְּלִיל פֶּסַח הוּא

עַל הַיּוֹן דִּיקָא שֶׁהֵם הָאֲרַבַּע כּוֹסוֹת שֶׁל יוֹן, כִּי יוֹן הוּא בְּחִינַת שְׂמִיחָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "יּוֹן יִשְׂמַח לָכֶם אֲנֹשׁ וְכוּ'". כִּי עָקַר הַגְּאֻלָּה הִיא עַל־יְדֵי שְׂמִיחָה וְשִׁיר וְהַלֵּל, בְּחִינַת עֲשָׂרָה מִיּוֹנֵי נְגִינָה שֶׁהֵם נִמְשָׁכִין מֵאֲרַבַּע אוֹתוֹת הַשֵּׁם, בְּחִינַת שִׁיר פְּשׁוּט, כְּפֹלֵל, מְשֻׁלֵּשׁ, מְרַבַּע, שֶׁכְּנִגְדָם כְּאוֹ הָאֲרַבַּע כּוֹסוֹת שֶׁל יוֹן בְּלִיל יְצִיאַת מִצְרַיִם כְּנֹ"ל, וְעַל־כֵּן אַחַר יְצִיאַת מִצְרַיִם צְרִיכִין לְהִבְיֵא עִמּוֹר שְׁעוֹרִים. וְאִיתָא בְּזֵהר הַקְּדוֹשׁ שֶׁעִמּוֹר שְׁעוֹרִים הוּא מֵאֲכָל בְּהֵמָה, שֶׁהוּא קָרְבֵן שֶׁל כּוֹסָה, כִּי כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל נִבְדָּקַת עַל־יְדֵי עִמּוֹר שְׁעוֹרִים וְעַל־יְדֵי־זֶה נִטְהַרַת כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל מִזֵּהֶמָה מִצְרַיִם וְכוּ', כִּי כּוֹסָה הִיא בְּחִינַת פְּנֵם הַכְּרִית, בְּחִינַת מֵר מְמוֹת וְכוּ', בְּחִינַת וְאַחֲרֵיתֶיהָ מְדָה פְּלִעֲנָה, בְּחִינַת מֵיִם מְרִים מְאֹרְרִים, בְּחִינַת עֲצָבוֹת וְיִמְרָה שְׁחוֹרָה יְגוֹן וְאֵנְחָה שֶׁהוּא סְמֵרָא דְמוֹתָא. וְזֶהוּ בְּחִינַת קָרְבֵן שְׁעוֹרִים, שֶׁהוּא מֵאֲכָל בְּהֵמָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת מֵאֲכָל שְׁלֵא נִתְבָּרַר לְמֵאֲכָל אָדָם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְל' שֶׁאָמְרוּ אָדָם הָרֵאשׁוֹן, אֲנִי וְחִמּוֹר נֹאכַל בְּאִבוֹם אֶחָד. וְנִמְצָא, שֶׁמֵאֲכָל בְּהֵמָה הוּא בְּחִינַת בְּעֲצָבוֹן הַאֲבִלְנָה. וְזֶהוּ בְּחִינַת קָרְבֵן שְׁעוֹרִים שֶׁל הַכּוֹסָה, בְּחִינַת עִמּוֹר שְׁעוֹרִים שֶׁמְקַרְבִין אַחַר יְצִיאַת מִצְרַיִם, כִּי עַל־יְדֵי זֶה הַקָּרְבֵן שְׁעוֹרִים שֶׁמְבִיאִין אֶל הַכּוֹסָה, שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ הַשְּׂמִיחָה, עַל־יְדֵי־זֶה מְהַפְּכִין יְגוֹן וְאֵנְחָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת מֵאֲכָל בְּהֵמָה כְּנֹ"ל, לְשִׂמְחָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִפְסַק מִמָּטָה

מצרים, שהוא בחינת פגם הברית, בחינת יגון ואנחה שנמשך מחטא אדם הראשון, כי עקר התקון על-ידי השמחה והעקר על-ידי שמהפכין יגון ואנחה לשמחה כנ"ל. ועל-כן השבויה, שהיא בשבויה ונלויה, שהוא בחינת גלות מצרים, שהוא בחינת עצבות, יגון ואנחה כנ"ל, על-כן אסורה לכהן, כי הכהן הוא שרש השמחה ואסור לו למפאות למתים, וצריך לקדש את עצמו בקדשת הברית ביותר מכל ישראל, וכל מקום שנאחו בו בחינת פגם הברית, בחינת יגון ואנחה ביותר, אסור לו לשא אותה, שהוא בחינת נשים האסורות לכהן, גרושה, זנה וחללה וכו', כי עקר בחינת הברור על-ידי בחינת שיר ונגון הוא מתחיל מבחינת לוי, שהוא בחינת שמאל הקדוש כנ"ל, אבל הכהן קדשתו קבוע, כי הוא בבחינת קדשת שבת שאין שם ברור, ועל-כן כל המלאכות, שהם בחינת ברורים מבחינת בעצבון האכללה וכו' מבחינת יגון ואנחה, כלם אסורים בשבת, כי שבת הוא שרש השמחה, וכל הברורים שמבררים בכל ימי החל ומהפכין יגון ואנחה לשמחה כלם שבים אל הקדשה בשבת, ושם נכללין כלם בשלמות בתוך השמחה העליונה, כי שבת הוא מעין עולם הקא, שהוא בחינת שמחה, בחינת "שבע שמחות את פניך" וכנ"ל, ואז עולין כל השירות והנגונים ונכללין בשרשן בבחינת קול הישר, שהוא בחינת

שבת, בחינת כהן, שהוא בחינת שיר השירים אשר לשלמה, שהוא בבחינת שבת, שהוא בחינת מלך שהשלום שלו פדונו, כי שבת הוא בחינת שיר העליון על כל השירים, כי כל השירים של עקשו הם מתחילין מבחינת לוי, מבחינת שמאל, כמו שאיתא בזהר הקדוש, שיר לשמאלא וכנ"ל, כי כל עבודתנו בעולם הזה, שהוא בחינת ששת ימי הפעשה, בחינת היום לעשותו, הוא לברר הקדשה, שהיא השמחה מהספרא אחרא, שהיא בחינת יגון ואנחה, ולהפך יגון ואנחה לשמחה וכנ"ל:

ועל-כן כל השירות של עקשו הם מספרא דנקבא, שהוא בחינת שירה חדשה שבויה גאולים בלשון נקבה, כמובא בספרים, כי עקשו אי אפשר לשמע השיר והנגון הנמשך מבחינת קול הישר בעצמו שהוא בחינת כהן, בחינת שבת, בחינת עולם הקא, שלא יתבטלו במציאות מחמת שכלי הגופים שלנו אינם מוכנים בעוונותינו, ויש בהם אחיזת היגון ואנחה, על-כן אם היו שומעים את בחינת קול הישר בעצמו, שהוא בחינת השיר שיתער לעתיד היה בחינת רבוי אור שגורם שבירת כלים, חס ושלום, שמשם ספרא דמותא פדונו, והיו מתגברים היגון ואנחה ביותר חס ושלום, על-כן עקשו עקר התקון והברור בחינת כל הנגונים מתחילין מספרא דלואא, מבחינת שמאל, כדי להמתיק הדין

בחינת נשים האסורות לכהן, גרושה, זנה וחללה וכו', כי עקר בחינת הברור על-ידי בחינת שיר ונגון הוא מתחיל מבחינת לוי, שהוא בחינת שמאל הקדוש כנ"ל, אבל הכהן קדשתו קבוע, כי הוא בבחינת קדשת שבת שאין שם ברור, ועל-כן כל המלאכות, שהם בחינת ברורים מבחינת בעצבון האכללה וכו' מבחינת יגון ואנחה, כלם אסורים בשבת, כי שבת הוא שרש השמחה, וכל הברורים שמבררים בכל ימי החל ומהפכין יגון ואנחה לשמחה כלם שבים אל הקדשה בשבת, ושם נכללין כלם בשלמות בתוך השמחה העליונה, כי שבת הוא מעין עולם הקא, שהוא בחינת שמחה, בחינת "שבע שמחות את פניך" וכנ"ל, ואז עולין כל השירות והנגונים ונכללין בשרשן בבחינת קול הישר, שהוא בחינת

בְּשֵׁרְשׁוֹ לְכַרֵּר הַיְגוֹן וְאִנְחָה וְלִהְפְּכוֹ לְשִׁמְחָה עַל-יְדֵי הַמְתַּקֵּת הַדִּין בְּשֵׁרְשׁוֹ, עַל-יְדֵי שִׁמְהֶפְכִּין קוֹל הַחֹזֵר וּמְחַבְרִין אוֹתוֹ לְקוֹל הַיֶּשֶׁר וְכו' פנ"ל, רק אחר שִׁמְכַבְרִין אִזְוָה בְּרוּר צְרִיכִין לְהֵבִיא אוֹתוֹ וְלִהְחִיזוֹ לְשֵׁרְשׁוֹ הַעֲלִיּוֹנָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַכֹּהֵן, שֶׁשֵּׁם חֹזֵר הַכֹּל וְנִכְלָל בְּשֵׁרְשׁוֹ. וְהוּוּ בְּחִינַת כָּל הַתְּרַבְּנוֹת שִׁמְכִיבִיאִין אוֹתוֹן אֶל הַכֹּהֵן, שֶׁכָּל מִי שֶׁחָטָא אִזְוָה חָטָא וְנִמְשָׁךְ אַחַר הַסְּמָרָא אַחְרָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת יְגוֹן וְאִנְחָה בְּשׂוֹרְצָה לְשׁוּב וּלְחַסֵּן חָטָא, אִזְוִי מְכִיבִיא בְּהִמָּה לְקַרְבֵּן אֶל הַבַּיִת־הַמִּקְדָּשׁ שִׁשֵּׁם מְקוֹם הַשְּׂמִחָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וְשִׂמְחֹתִים בְּבֵית תְּפִלְתִּי". וְהַבְּהִמָּה הִיא בְּחִינַת הַעֵדֶר הַדַּעַת, שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּלוּת וְשִׁעְבּוּד, בְּחִינַת יְגוֹן וְאִנְחָה פנ"ל, וְכִשְׂמִכְבִּיאָהּ חָטָא לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְסוֹמֵךְ יְדָיו עָלָיו וּמְתוּדָה עוֹנוֹתָיו, בְּזֶה מְכַבֵּר הַיְגוֹן וְאִנְחָה, כִּי עַל-יְדֵי שִׁמְכַבְרֵי הַבְּהִמָּה לְקַרְבֵּן וּמְכִיבִיאָהּ לְבֵית־הַמִּקְדָּשׁ אֶל הַכֹּהֵן, עַל-יְדֵי־זֶה הוּא תוֹפֵס אֶת הַיְגוֹן וְאִנְחָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּהִמּוּת, וּמְכִיבִיא לְמְקוֹם הַשְּׂמִחָה, שֶׁהוּא הַבַּיִת־הַמִּקְדָּשׁ וְהַכֹּהֵן, וְאִזְוִי הַכֹּהֵן מְקַרְבֵּה לְקַרְבֵּן וְכוּלָּל הַקַּרְבֵּן בְּשֵׁרְשׁ הַשְּׂמִחָה הַעֲלִיּוֹנָה עַל-יְדֵי הַלְוִיִּים שֶׁעוֹסְקִים בְּשִׁיר עַל הַדְּיוּקָן, שֶׁהֵם מְכַבְרִין וְתוֹפְסִין הַיְגוֹן וְאִנְחָה וּמְהַפְּכִין אוֹתוֹ אֶל הַקַּדְשָׁה, וּמְכִיבִיאִין אוֹתוֹ אֶל הַכֹּהֵן, שֶׁהוּא בְּחִינַת קוֹל הַיֶּשֶׁר עַד שֶׁנִּכְלָלִין בְּתוֹךְ שֵׁרְשׁ הַשְּׂמִחָה הַעֲלִיּוֹנָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת כֹּהֵן פנ"ל. וְהוּוּ בְּחִינַת שִׁבְתָּהּ, שֶׁכָּל הַבְּרוּרִים

שִׁמְכַבְרִין בְּשִׁשֶּׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, שִׁמְכַבְרִין מִבְּחִינַת יְגוֹן וְאִנְחָה, מִבְּחִינַת כְּעֲצוֹן תִּאֲבָלָה, נִכְלָלִין בְּשֵׁרְשׁ הַקַּדְשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת שִׁבְתָּהּ, שֶׁהוּא מְעִין עוֹלָם הַבָּא פנ"ל, וְעַל-כֵּן וּוְיָן שֶׁל תְּלַמְדֵי כְּתָבִים מְשַׁבֵּת לְשִׁבְתָּהּ, כִּי אִזְוִי גִשְׁלָם בְּשִׁלְמוֹת בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת וְהַתְּהַפְּכוֹת הַיְגוֹן וְאִנְחָה לְשִׁמְחָה פנ"ל, שֶׁזֶּהוּ עַקֵּר בְּחִינַת וּוְיָן דְּקַדְשָׁה וְכו' ל:

אָבֵל בְּשִׁבְתָּהּ עֲצָמוֹ אִין בְּרוּר, רַק מִי שֶׁפָּרַח בְּעַרְב שִׁבְתָּהּ יֵאָבֵל בְּשִׁבְתָּהּ, כִּי אִזְוִי שֵׁרְשׁ הַשְּׂמִחָה שֶׁל שִׁבְתָּהּ אִין אִפְשָׁר שֶׁיִּרְדֵּי לְתוֹךְ בְּחִינַת מְקוֹמוֹת הַיְגוֹן וְאִנְחָה לְבָרְרִים וְלִהְפְּכֵם אֶל הַקַּדְשָׁה וְהַשְּׂמִחָה, כִּי שֵׁרְשׁ קָדֵשׁ הוּא וְאִין שֵׁם שׁוֹם בְּרוּר כְּפִדּוּעַ, רַק שֶׁאֵנוּ מְקַבְּלִין בִּימֵי הַחַל כַּח מְקַדְשָׁה וְשִׁמְחָה שֶׁל שִׁבְתָּהּ, וּמְשִׁיבִין הָאָרֶז מְאוּר הַשְּׂמִחָה שֶׁל שִׁבְתָּהּ לִימֵי הַחַל כְּדִי לְכַרֵּר בְּרוּרִים לְהַפְּדֵי הַיְגוֹן וְאִנְחָה לְשִׁמְחָה וְכו' ל. וְהוּוּ כְּעֲצָמוֹ בְּחִינַת הַכֹּהֵן, שֶׁכָּל הַבְּרוּרִים שְׁלֹוִיִּים וְיִשְׂרָאֵלִים מְכַבְרִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲשָׂרָה מִיְּנֵי נִגְיָה, כְּלָם הֵם כְּכַח הַכֹּהֵן, שֶׁהוּא בְּחִינַת שִׁיר בְּשׁוֹמֵ, שֶׁהוּא שֵׁרְשׁ הַכֹּל, אָבֵל הַכֹּהֵן כְּעֲצָמוֹ אִסוּר לוֹ לְצַאת מְקַדְשָׁתוֹ אֶל הַחוּץ בְּמְקוֹמוֹת שֶׁנֶּאֱמָרוּ בְּיֹתֵר הַיְגוֹן וְאִנְחָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת אִשָּׁה זָנָה וְחִלְלָה וְכו'. וְכֵן שְׂבוּיָה שֶׁנֶּאֱמָרוּ בַּח גַּם כֵּן הַיְגוֹן וְאִנְחָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲבֻדוֹת, בְּחִינַת שְׂבוּיָה גְלוּת מְצֻרִים פנ"ל, כִּי הַכֹּהֵן קָדוֹשׁ הוּא בְּבְחִינַת קַדְשַׁת שִׁבְתָּהּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב:

ה

וטרחתו בעבודת ה', כלם ישובו לשרשם
 העליון, שהוא בחינת קול הישר, שהוא
 שרש כל השמחה והחיות של כל
 העולמות, ואז יתער שיר חדש, שהוא
 בחינת שיר של חסד, שהוא בחינת כהן
 שנקרא "חסד", כמו שפכת רבנו ז"ל
 (לקוטי תניני סימן ה) שלעיתיד נזכה לבחינת
 שיר של חסד, שהוא עקר שלמות עשרה
 מיני נגינה, בחינת שיר פשוט, כפול,
 משולש, מרבע, שעולה ע"ב בנימטריא
 חסד, פי עכשו כל הנגינים והשירות הם
 רק הארה מעשרה מיני נגינה, פי עכשו
 עקר השיר מסטרא דליואי, שהוא בחינת
 דין שמשם אחיות סטרא דנוקבא, ועלפן
 כל השירות בלשון נקבה, כנ"ל. אבל
 לעתיד יתער שיר חדש בלשון זכר, כמו
 שאומרים בהגדה, ונודה לך שיר חדש,
 כמוכא. פי יתער שיר של חסד, בחינת
 שיר של שבת, בחינת 'שיר השירים' –
 שיר המעלה על כל השירים, בחינת
 כהנד' ולבשו צדק וחסיד' ורבנו
 'וחסיד' דיקא 'רבנו', בחינת שיר של
 חסד, פי אז יתבטל הגיון ואנחה לגמרי
 ויתחפד הפל לשמחה בשלמות, ואז נזכה
 לשמע בחינת קול השיר הנמשך מקול
 הישר בעצמו, שהוא בחינת כהן, בחינת
 חסד. והוא בחינת עצם רבוי השמחה
 שלעתידי, בחינת "שבע שמחות את פנד'
 וכו'", וכיצא כזה בפסוקים הרבה כנ"ל,
 אשרי שזכה לשמחה הזאת ולשיר הזה
 של חסד, שהוא בחינת הגנון שיתגנן

"וקדשתו פי קדש הוא לאלויו". וכל
 הברורים צריכין לשוב ולחזר ולבוא
 אליו, אבל הוא אסור לצאת למקומם,
 ועלפן אסור להכהן להטמאות למתים,
 ששם נאחזת הטמאה הבאה מבחינת
 גיון ואנחה, שהוא בחינת סטרא
 דמותא, בחינת תקף מרירות גיון ואנחה
 שמתאבלין על המת, רחמנא לצלן,
 וכו"ל, פי הכהן אסור לצאת למקומות
 כאלו, פי קדוש הוא בבחינת שבת
 שאין שם ברור, רק כל הברורים שבים
 לשם וכו"ל:

ל וכן בכלליות העולם כל העבודה
 שעושים כל ימי חיו, וכן כל
 העבודה שעושים כל ימי העולם הזה,
 כלם הם בחינת ברורים שמבקרין
 הניצוצות הקדושים מעמקי הקלפות,
 שהם בחינת גיון ואנחה, ומהפכין גיון
 ואנחה לשמחה. וכל הברורים הם על-ידי
 בחינת עשרה מיני נגינה של בחינת
 הלויים שממתקין הדין ומקשרין וכוללין
 הקול חזר בקול ישר, שעל-ידיה
 מהפכין הגיון ואנחה לשמחה כנ"ל, אבל
 לעתיד לבוא כשיגמר הברור בשלמות,
 ויקים "בלע המות לצח וימחה ה' אלקים
 דמעה מעל כל פנים, ואת רוח הטמאה
 אעביר מן הארץ וכו'". אז לא יהיה עוד
 שום ברור ועשיה ועבודה כלל, כי היום
 לעשותם ולא למחר לעשותן, ואז יהיה
 יום שכלו שבת, שכל הברורים שזכה כל
 אחד לברר לפי בחינתו לפי עבודתו

לעתיד על ע"ב נימין כשיתחפכו עוונות ישראל לכוזית, שהוא בחינת התהפכות היגון ואנחה לשמחה וכנ"ל, וכמבאר בהתורה תקעו-ג, עין שם, אשרי שזכה לזה:

לא וזה שכתב רבנו ז"ל שלקרב נפשות להשם ותברך הוא תקון גדול מאד לפגם הברית, כי כשמקרב רחוקים להשם ותברך זהו בחינת שרודף אחר היגון ואנחה ומכניסו בעל פרחו לתוך השמחה, כי זהו ממש בחינת מה שרודף ומשתדל לקרב רחוקים, שרודף אחר אנשים הרחוקים מהשם ותברך המנחים בחשד בתוך בחינת יגון ואנחה, שהם בחינת כל התאוות והעברות, רחמנא ל'צלו, כנ"ל והוא רודף אחריהם ומהפכם אל הקדושה ומקרבים להשם ותברך, ואז מהפך היגון ואנחה לשמחה, כי מתחלה כשזה היה רחוק מהשם ותברך, נאמר "ויתעצב אל לבו". בחינת שכניה מה אומרת קלני מראשי, ולהפך כשמחזירין אותו בתשובה ומקרבים אותו להשם ותברך, אזי נגדלת השמחה מאד אצלו ותברך, בחינת "ישמח ה' במעשיו", כי נתוסף שמחה וחדות גדולה רבה ועצומה בכל העולמות כשבא הרחוק מהשם ותברך ורוצה לקרב עצמו אליו ותברך, וכמבאר בזהר מגדל הפלגת השמחה והשעשועים שנעשין למעלה על-ידי-יהוה האיש הדין בתר תבא לאתבא ליה בתויבתא, כי אין שמחה לפני השם

ותברך כמו זאת השמחה כשחוזרים אליו הרחוקים ממנו, שזהו עקר גדלתו ושעשועיו פמוכא בדברי רבנו ז"ל כמה פעמים. כי השם ותברך מלא רחמים ורפץ להיטיב ורוצה בתשובת רשעים, ואינו חפץ במיתתם כמו שכתוב: "כי חפץ חסד הוא". והוא חושב מחשבות לכל ידח ממנו נדח, ועל-כן יקר בעיניו מאד מאד מי שמביא מתנה יקרה בואת שהם בניו הקרים שנתרחקו ממנו בעוונותיהם, ואין ערוך לשמחה זו כשזוכין להחזירם ולקרבים אל הקדושה, ועל-כן על-ידי גדל שמחה שגורם על-ידי קרבת הרחוקים, שהוא בחינת התהפכות יגון ואנחה לשמחה, על-ידי-יהוה וזכה לתפן בשלמות גדול בחינת פגם הברית, שעקר הפגם הוא מה שפגם בשמחה ונתן אחיזה ויניקה לבחינת יגון ואנחה, חס ושלום, כנ"ל, כי עכשו על-ידי קרבת הרחוקים נתהפך היגון ואנחה לשמחה גדולה כנ"ל:

לב על-פי הנזכר לעיל יכולים להבין איהו רמו קצת בענין המעשה הנזכר של השבעה בעטלירש, בענין ספור השני שהיה חרש, שאמר אני איני חרש כלל, רק שכל הקולות של כל העולם, כלם הם רק חסרונות. ואצלי אין כל העולם כלו עולה כלל שאשמע החסרון שלהם וכו', כי אני חי חיים טובים שאין בהם שום חסרון כלל וכו'. וחיים טובים שלו היה שהיה אוכל לחם

ושותה מים וכו', עין שם היטב ענין הנפלא והנורא והנשגב הזה: כי דע אחי, שקדם שספר רבנו ז"ל, מעשה זאת של יום השני, (כי המעשה הזאת של השבעה בעמל'רש לא ספרה ביום אהר רק בכמה ימים, ונמשך ענין הספור בערך שני שבועות, כאשר יבאר במקום אחר).

מעשה שהיה קד הוה, שהייתי עומד לפני הדרת קדשו, ובתחלה קדם סעדת הצהרונים דברתי עמו מענין המעשה הנוראה הזאת שספר ביום שבת קדש הקודם, עד סיום הספור של הבעמל'ר הראשון, שהוא העור אשר אנכי לא הייתי בעת הספור הזה, ואחר כך ביום רביעי הסמוך דברתי עמו מענין הנורא והנפלא הזה, ושמעתי מפיו הקדוש שהוא חפץ ומשתוקק להיטיב עמנו טובה נצחית, לספר לנו שאר המעשה, וכלתה נפשי לשמעם, אך בתוך כך בא המושרת ואמר, הגיע עת לאכל, והלקתי משם וכו', עד אחר כך בין הערבים חזרתי ועמדתי לפניו, ודברתי עמו עוד כמה ענינים מספורי העולם, וספרתי לו כמה מעשיות מארד'יט'שוב, ובתוך דברי עניתי ואמרת לפני מענין היסורים והחסרונות שיש לכל הנגידים והגבירים הגדולים, שבלם מלאים דאגות והסר להם תמיד, וכן כל החכמים והמתקנים כל חכמתם חסרה תמיד ואינם יודעים שום דבר בשלמות, כידוע להם בעצמם, ועל ענינים כאלו אמרתי

לפניו מקרא הזה, גם את העלם נתן בלבם מבלי אשר ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלקים מראש ועד סוף וכו'. (וענין קהלת ג' בפרוש רש"י שם). ענה רבנו ז"ל ואמר, הלא זה הוא ענין המעשה שלנו, ושאל תכף, היכן אנו עומדים בהמעשה? השבתי לו ברעדה, אצל הספור של יום השני. ענה ואמר, ביום השני וכו', וספר כל המעשה של יום השני, שהוא מענין החרש הנ"ל, אשרי אונים שקד שומעות וכו'. מה נאמר מה נדבר מי יוכל להעריך על הכתב חלק מאלף ממעט ההתנגצות שבמח עד היכן כל דבור ודבור של המעשה הנוראה הזאת מניע וכו' וכו', ואין להאריך בזה פאן:

לג והנה על-פי הנזכר לעיל מבאר היטב ענין החבור והסמיכות של זה שחי חיים טובים בלי שום חסרון, שהוא דיקא נקרא חרש ואינו שומע כלל שום קול של זה העולם, כי כל הקולות של זה העולם בלם הם חסרונות ואפלו השמחות של זה העולם בלם הם חסרונות, ועל-כן הוא נקרא חרש, כי אצלו אינו עולה זה העולם כלל שישמע החסרון שלהם וכו', כי כל הקולות של זה העולם הנשמעו שהם הקולות שאינם דקדשה באמת, בלם הם חסרונות בודאי, כי בלם נמשכים מבחינת קול החוזר הנ"ל שמשם כל הדינים שמשם כל החסרונות שבעולם, כי כל היסורין והחסרונות שיש

לְכָל אָדָם שֶׁעוֹלָם, בְּלֶם מִחֶמֶת מִדַּת הַדִּין וְהַצְמִצוּם הַמַּעֲכָב הַשְּׁפַע, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה בָּאִים כָּל הַחֲסֻרוֹת וְהִיּוּרִים, חֵם וְשָׁלוֹם, וְעַקֵּר הַתְּנַבְּרוּת הַדִּין, חֵם וְשָׁלוֹם, שְׁמֹשֶׁם הַחֲסֻרוֹת הוּא עַל־יְדֵי קוֹל הַחֲזוֹר, שֶׁהוּא קוֹל הַבְּרָה כַּפ"ל, הֵינּוּ עַל־יְדֵי שְׁשׁוּמַע רַק קוֹל הַחֲזוֹר בְּעֲצָמוֹ וְאִינוּ סוֹתֵם אֲזִינוּ מִקוֹל הַחֲזוֹר, שֶׁהוּא בְּחִינַת קוֹל בְּסִילוֹת שֶׁל הַבְּלִי עוֹלָם הֵזֶה לְהַפּוֹת לְבָבוֹ וְאֲזִינוּ אֶל בְּחִינַת קוֹל הַיֵּשֶׁר בְּעֲצָמוֹ, שֶׁהוּא כְּלִיּוֹת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת שְׁנִמְשַׁכֶּת מִקוֹל הַיֵּשֶׁר, בְּחִינַת קוֹל דְּבָרִים אֲתֵם שׁוֹמְעִים וְכוּ', וְעַקֵּר הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת הוּא הָאִמּוּנָה כַּפ"ל, דְּהֵינּוּ לְהַפּוֹת אֲזִינוּ וּלְכַבּוֹ לְקוֹל הַיֵּשֶׁר שְׁעַל־יְדֵי־זֶה זֶה נִבְרָא הַכֹּל, לִידַע שֶׁהַכֹּל נִמְשָׁךְ רַק מִקוֹל הַיֵּשֶׁר וְכַפ"ל. וְכֵן אֶחָד כַּפִּי מַה שְּׁפֹגֵם בְּזֶה, שֶׁהוּא בְּחִינַת פִּגְם אִמּוּנָה, בְּחִינַת עֲבוּרָה זָרָה וּבְפִירוֹת וְאִפְיֻקוּסוֹת, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מִפְרִיד הַשְּׁפַעַת כָּל טוֹב הַנִּמְשָׁךְ מִבְּחִינַת קוֹל הַיֵּשֶׁר לְכְלִיּוֹת הָעוֹלָם שֶׁבָּהֶם נִשְׁמַע בְּחִינַת הַקוֹל הַחֲזוֹר כַּפ"ל, מִזֶּה בָּאִין כָּל הַחֲסֻרוֹת, כִּי בְּאִמַּת עַקֵּר בְּחִינַת קוֹל הַחֲזוֹר נִמְשָׁךְ בְּשִׁרְשׁוֹ מִבְּחִינַת חִפְזוֹ, כִּי יִדְעַ שְׁקוֹל הַחֲזוֹר בְּנִשְׁמִיּוֹת הוּא כִּשְׁהַקוֹל פּוֹגַע בְּאִיּוֹה מְחַצֶּה וּמַכֶּה בּוֹ, כְּגוֹן בִּיעַר אוּ בֵּין הַהָרִים, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁמַע קוֹל הַבְּרָה, שֶׁהוּא קוֹל הַחֲזוֹר, וּבְשִׁרְשׁוֹ הַעֲלִיּוֹן נִמְשָׁךְ בְּחִינַת קוֹל הַחֲזוֹר מִהַפְּאֵת בְּחִינַת קוֹל הַיֵּשֶׁר, בְּבְחִינַת מְחַצֶּה הַעֲלִיּוֹנָה, שֶׁהוּא

בְּחִינַת תַּחֲלַת הַצְּמִצוּם, שֶׁהוּא בְּחִינַת נִקְדַּת הַמְּרֻכָּו שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ בְּחִינַת קוֹל הַחֲזוֹר, כִּי יִדְעַ וּמִבְּאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר שֶׁקֹּדֶם הַבְּרִיאָה הָיָה הַכֹּל אֵין סוּף וְלֹא הָיָה מָקוֹם לְבְרִיאַת הָעוֹלָם, וּכְשֶׁרָצָה הַשֵּׁם יִתְפַּרֵּךְ לְבְרֹא אֶת הָעוֹלָם צִמְצַם אֱלֻקוֹתוֹ אֶל הַצְּדָרִין עַד שֶׁנִּשְׁעֶשֶׂה חֲלָל הַפְּנּוּי בְּאִמְצַע, וְשֵׁם הַמְּשֻׁד הָאוֹר בְּרִדְךְ קוֹ, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִבְרָאוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת וְכוּ', כַּמְבָאָר בְּ"עֵץ חַיִּים" בְּתַחֲלָתוֹ. וְזֶה הַצְּמִצוּם הוּא בְּחִינַת הַמָּקוֹם וְהַמְּחַצֶּה שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, כִּי בְּלֹא הַצְּמִצוּם הָיָה הַכֹּל אֵין סוּף, וְלֹא הָיָה מָקוֹם לְבְרִיאַת הָעוֹלָמוֹת כַּפ"ל. וְתַכְּף אַחֵר הַצְּמִצוּם כִּשְׁנַעֲשֶׂה בְּחִינַת חֲלָל הַפְּנּוּי, אוּ הַמְּשֻׁד הַשֵּׁם יִתְפַּרֵּךְ אוֹרוֹ בְּרִדְךְ קוֹ הַיֵּשֶׁר, שֶׁהוּא בְּחִינַת קוֹל הַיֵּשֶׁר, שְׁעַל יְדֵי נִבְרָא הַכֹּל, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "בְּרַבֵּר ה' וְכוּ' וּבְרוּחַ פּוֹי וְכוּ'". וּמִחֶמֶת שֶׁזֶה הַקוֹל הַיֵּשֶׁר פִּגְעַ בְּנִקְדַּת הַמְּרֻכָּו, שֶׁהוּא תַּכְלִית מְחַצֶּת הַצְּמִצוּם. כִּי יִדְעַ, שְׁעַקֵּר תַּכְלִית הַצְּמִצוּם הוּא בְּבְחִינַת נִקְדַּת הַמְּרֻכָּו שְׁרַחֲוֹק בְּתַכְלִית הַרְחוֹק מִכָּל הָאוֹר אֵין סוּף הַסּוֹכֵב אֶת הַחֲלָל הַפְּנּוּי, וּכְשֶׁפִּגְעַ הַקוֹל הַיֵּשֶׁר הֵזֶה בְּמִחַצֶּת הַצְּמִצוּם הֵזֶה, שֶׁהוּא נִקְדַּת הַמְּרֻכָּו, נַעֲשֶׂה תַכְּף בְּחִינַת קוֹל הַחֲזוֹר, שֶׁהוּא קוֹל הַבְּרָה, וּמִגְדֵּל הַרְחוֹק שֶׁל הַקוֹל הַבְּרָה מִהַתְּחִלַּת הַקוֹל הַיֵּשֶׁר, עַל־יְדֵי־זֶה נִרְמָה הַקוֹל הַבְּרָה לְקוֹל כַּפְּנֵי עֲצָמוֹ עַד שֶׁאֲפָשֶׁר לְמַעוֹת, חֵם וְשָׁלוֹם, כְּאֵלוֹ זֶה הַקוֹל הַבְּרָה, חֵם וְשָׁלוֹם, הִיא

עקר הקול וכו' פנ"ל, שזוהו עקר בחינת
 הבחירה וכו' ל. כי באמת גם כל הצמצום
 הנ"ל של החלל הפנוי הוא רק בהמח
 והדעת, וכמבאר מזה קצת במקום אחר,
 וכמוכן בדברי רבנו ז"ל בהתורה "בא אל
 פרעה" (סוף סדר), שעקר הצמצום הוא מה
 שצמצם את המח והדעת, עד שלא יוכל
 המח והדעת להשיג בהכמה אלקותו
 ויתברך כי אם באמונה לבד, שמה
 נמשכין כל הקשיות של המתקרים שאי
 אפשר לישכן, כי הם נמשכין מבחינת
 הצמצום של החלל הפנוי ששם אי אפשר
 למצא אלקותו בהכמה ושכל כי אם
 באמונה לבד וכו', וענין שם בהתורה הנ"ל
 ובכל המקומות שדברנו מזה, ואם איש
 אמונות אתה ורפיץ באמת, תבין ותשפיל
 מעלת האמונה העולה על כל החכמות
 בלם ותבין הדברים היטב:

בבחינת מתצה הואת של הצמצום,
 שהוא בחינת חסרון פנ"ל. ומצא,
 שבחינת קול החזר הוא רק מבחינת
 חסרון ועפוב ההשפעה, ועל-כן כל מי
 שנמשך אחר הקול הזה הוא מלא
 חסרונות תמיד וכל מה שנמשך ביותר
 אחר זה הקול החזר, כמו כן החסרונות
 שלו רבים וגדולים ביותר. וזה בחינת
 'דעת חסרת מה קניית דעת קניית מה
 חסרת', כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי עקר
 הדעת הוא לדעת כי ה' הוא האלקים אין
 עוד מלבדו, שהוא הדעת של האמונה
 הקדושה, בחינת וארשתיד לי באמונה
 וידעת את ה', שהוא הדעת של פללויות
 ישראל עם קדוש מאמינים בני מאמינים,
 שאמאונים בה' ובמשה עבדו ומקמין את
 התורה, שעל זה נאמר: "ושמרתם
 ועשיתם כי הוא חכמתכם ובינתכם לעיני
 העמים וכו', ואמרו רק עם חכם ונבון
 הגוי הגדול הזה וכו'". כי כל הדברים
 ונעים לא יוכל איש לדבר, לא תשבע עין
 לראות ולא תמלא און משמע וכו', כי כל
 מי שנמשך אחר חקירות וחקמות של זה
 העולם הוא חסר לעולם, מאחר שאינו
 מקשר כל החכמות והחיות להשם
 יתברך שהוא עקר השלמות, כי אין
 שלמות כי אם להשם יתברך ומי שידע
 מופנו יתברך, דהינו על-ידי אמונה שלמה,
 הוא כלול בו יתברך, ויש לו גם כן כל
 השלמות, וכמבאר בדברי רבנו ז"ל
 במקום אחר, אבל תכף בנפשותם אנוני

לד ועל-כן כל הקולות של זה העולם
 שאינם של הקדושה
 בשלמות, רק יש בהם אחיות מאות עולם
 הזה והכליו וחקמותיו הם בבחינת קול
 החזר פנ"ל שנמשך מבחינת חסרון
 בשרשו, דהינו מתחלת הצמצום, שהוא
 בחינת חסרון, כביכול, דהינו מה שהשם
 יתברך חסר וצמצם אלקותו וטובו ונדרו
 מבחינת המקום של החלל הפנוי, כי
 הצמצום הוא בחינת חסרון ההשפעה
 בדרגה, ומזה נהנה בחינת קול החזר
 על-ידי שפגע בחינת קול השם, שהוא
 שרש החיות של כל הבריאה פלה, שפגע

ואינו שומע עצם הקול הישר, רק הקול החוזר הנמשך מחמת הצמצום של הדעת כפי"ל שהוא בחינת חסרון, על-כן הוא מלא חסרונות תמיד, וזהו בחינת כל החסרונות של כל העולם שפלים נמשכין מחסרון הדעת, ועקר חסרון הדעת הוא חסרון אמונה, כי מי שיש לו אמונה שלמה בהשם יתברך בשלמות וידע שהכל מהשם יתברך בהשגחתו לבד פי אלקים שופט זה ישפיל וזה ירים הוא חי חיים טובים תמיד, כי כל מה דעבד רחמנא לטב עבד בודאי, ובודאי פגנתו יתברך לטובה, וכמבאר מזה בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות שמי שיש לו אמונה שלמה בהשם יתברך, הוא חי חיים טובים תמיד, ענין שם, וכל החסרונות הוא רק מחסרון אמונה:

הוצאת ספר

שמות גדול למי שיש לו מוח בקדקדו, וכמבאר בדעת החולקים עליו, ובין פד ובין פד דעה אחת מהם שקר ולשווא עמלו החכמים - או הראשונים או האחרונים - כל ימיהם למצא חכמת התבונה, ומאומה לא נשאו בעמלם, כי האחרונים סתרו דעות הראשונים, ומו ידע האיד האמת, ובאמת הוא שלא בדברי זה ולא בדברי זה, וכן בשאר החכמות, ובפרט בחכמת הדאקטורי שגראה לכאורה שהוא לטובת העולם כדי להציל האדם מחליו, ובאמת ענינו הרואות כמה אלפים ורבבות נפשות שקעו ומתו על-ידי הדאקטורים דוקא, כאשר רואים בחוש בכל יום, כמו שאמר רבנו ז"ל שהדאקטורים הורגים נפשות רבות לאין מספר, והם בעצמן מודים שכל פד חקרו בחכמות הדאקטורי עד שעקשו אין יודעין מאומה, ויש מחלקת גדול ביניהם שלדברי זה דעה האחרת ממתה את האדם, ולדברי שבגדו הוא להפך, כמבאר בדברינו מזה:

ואם פן הלואי ולא היינו יודעים מעולם מחכמת הדאקטורי, בודאי היו עקשו בני תבל בכפלים וכיוצא בזה בשאר החכמות, ואפלו אם לפעמים נצמח מצד אחד איזה טובה על-ידי חכמתם, היא רעה מצד אחר, ואפלו צד הטובה הוא רעה גדולה, כי בעולם הזה אין שום טובה כלל ומה יתרון לאדם ששממציא נגון יפה בחכמת המוזיקא

ועל-כן החכמים והמחקרים חייבים אינם חיים כלום, כי הם רחוקים מחי החיים על-ידי חכמתם וחקירתם שעוקרת אותם משרשם וקרוכים תמיד אחר חכמות שאחר הפבע, ששם מלא חסרונות, כי העולם הזה מלא חסרונות, פעם ומכאובות ואין שום אדם שישלים תאותו בזה העולם, וסוף כל סוף מה יתרון לו מפל עמלו וכו', וגם כל החכמות אחרים עד שרבים מודים בעצמם שאין יודעים כלל, כי זה אלפים שנה שחוקרים חכמת התבונה, וזה סמוך המציא אחד תבונה חדשה פדוע, וכלם קבלו באהבה, ובאמת הוא

שׁינע עליו כל ימיו, ולבסוף על־ידי הנגון
הזה נמשך אחר תאוות נאות, שמומית את
האדם בגשמיות ורוחניות, בנראה כחוש,
שהם הולכים בבתי מרטיאות וקרקסאות
שלהם שקורין "טייאטור" ו"קומעדיוס"
וכיצא בזה, ושם מערכים זכרים ונקבות
בלי שום הדר, ושומעים שיר ענבים,
ועושים מה שעושים במפרסם כל זה,
ואינם יכולים להקחיש זאת, כי הם
בעצמם יודעים בעצמם מהשבתם
הקדושה והטהורה שיש להם שם, ומה
שעושים אחר כך, אוי להם אוי לנפשם,
ועל כל פנים הם פורשים עצמם מדרך
החיים, מדרך תורתנו הקדושה שאסרה
זאת, כמו שכתוב: "ובחקתיהם לא
תלכו", כמו שפרש רש"י שם. והם
מבלים ימים וזמן המבקר על שטותים
כאלו, ואחרית שמחה תונה, וכל הצרות
והיסורים שיש להם כל ימיהם הם
יודעים בעצמם, כי באמת רק העניים
והאביונים קטני השכל שאינם בקיאים
בטיב העולם, רק הם סוברים שאנשים
כאלו ההולכים בשרירות לבם, בדרך
הללו של החקרים שהתחילו מחדש
בעונותינו הרבים יש להם כל העולם
הזה וחיים בנחת, אבל באמת מי שיש לו
מח בפקדו ובקי בהם ובדרכיהם, הוא
יודע מעצם מירדות חיהם, שהם מלאים
פעם ומקאובות, גון ואנחה כל ימיהם,
וחורקים שנים בכל עת על החסידים
התמימים והנשרים על ששמחים שמחה

אמתית בהשם יתברך, ויש להם נחת
רוח ושמחה גדולה בשפלות וימים
טובים וכיצא בזה בכל עת שאנו זוכים
לזכר הטוב אשר היטיב עמנו השם
יתברך שהבדילנו מן הטועים האלה ושם
חלקנו בחיים להאמין בה' ובמשה עבדו,
בתורה שבכתב ותורה שבעל פה,
ובספרי הזהר והארי ו'ל והבעל-שם-
טוב ו'ל וכו', כי הם כל ימיהם אין להם
שום שמחה אמתית שתהיה מניע לחלק
מאלף מועט השמחה שיש לפחות
שבוישראל בכניסת שבת וכיצא, רק
להפך, כל ימיהם פעם ומקאובות ותמיד
חסר להם רבוי תאוותיהם לאין קץ, כי
הם רוצים שיהיה הכל בשלמות אצלם,
שהיה המלבוש תפור פרצונו דיקא בכל
הדקדקים והפרטים הרבים שהוא רוצה,
ושהיה לו פמה מלבושים שונים
המבחרים לו לפי דעתו, כי זה המלבוש
צריך בבקר לשקם ממטותו, וזה צריך
בעת יציאתו לשוק, וזה בצתהים (ובלבוש
לחוד הקבר אינו חושב כלל ככו'). וכן בענין המנעלים
ומשיחתן והכלי עין שהם הדפוסים
שעליהם מושחין אותן, וכיצא בזה רבוי
צרכיהם המבחרים להם, ולא לנו,
המבחרים את ימיהם. ומי שהוא עשיר
חסר לו הצטרבות כאלו הרבה מאד,
ובפרט בעניני הירדות שלהם וכלי הבית
שלהם, שהכל רוצים שיהיה על-פי
הכמה, עד שמחמת זה רבו צרכיהם
מאד, עד שמבחרים להפליג עצמן

למרחקים, והם כל ימיהם נעים ונדים וימם לא ינחו ויללה לא ישקוטו, ומחמת שרוצים שיהיה להם בית נאה עם כל הפלים שלהם, מחמת זה לגים על-פי רב בקפרים ובבתי נכרים ומכילים רב ימיהם בבית אחרים, וכשפאים לביתם מרודים בהבליהם, עד שאין יודעין אם הם בביתם אם הם בחוץ – בדרך, וסוף כל סוף נעשים בעלי חובות עד ששכיח אצלם הרבה שממיתים עצמם בידים בקני שרפה, או בספין, שמואבדו עצמן לדעת מחמת רבוי האוהותיהם שדרפו כל ימיהם ולא השיגום. ובאמת גם אנשי בני ישראל הכשרים צריכים מלחמה גדולה עם יצרם לבלי לרדף אחר מותרות ולהסתפק במועט בקל מה דאפשר, כי כל מה שרוצה להשלים חסרונו יותר מזה העולם, חסר לו עוד הרבה יותר ויותר בנראה בחוש, כי גם ההכרחיות של האדם המכרחים ביותר רבים גם כן מאד, וצריכים לבקש הרבה מאד מהשם יתברך שלא יטרודוהו ההכרחיות מעבודת השם יתברך, מפל שפן וכל שפן שאין צריכין לרדף אחר מותרות, ומכל שפן וכל שפן פמה רע ומר עד הנפש דרכי אלו הפורשים מדרכי ישראל, ההולכים בקל מנהגיהם בדרכי העבו"ם דיקא, שעוקרים אותם מן העולם הבא בודאי, "כי כל באיה לא ישובו ולא ישיגו ארחות חיים", וגם

בעולם הזה הם מלאים דאגות ויגונות רבות מאד מאד עצמו מספר, וכל ימיהם פעם ומכאובות הרבה, ואין להם פמה לנחם את עצמם, מאחר שרחוקים מהשם יתברך ומקדשת תורתו ומצוותיו ושמחת שבת ויום טוב, כי אנשי ישראל הפשוטים אפלו אותן שרדפין אחר משא ומתן ולהוטים אחר העשר ולא שברו תאוות עולם הזה והכליו, אף-על-פירכן מאחר שיש להם אמונה על כל פנים, ומתנהגים בדרכי אבותינו אשר מעולם, ואינם הולכים בדרכי מלבושיהם ובמנהגיהם ואינם מתנכים בניהם בלמוד ספריהם ולשונותם וכו', אלו האנשים אף-על-פי שגם הם יש להם הרבה דאגות מרובי הצרכות שלהם מחמת שאין להם מדת ההסתפקות כראוי, אף-על-פירכן יש להם חיות ושמחה קצת בשבתות וימים טובים וכיוצא בזה, ומקוים לה' שייטיב עמקם להבא וחושבים על אחריתם קצת, ומתנחמים במה שנותנים את בניהם לתלמוד תורה, ומשתדלים שילכו בניהם בדרך הישר, בדרך התורה, בדרך אבותינו מעולם, מפל שפן הנראים והכשרים המסתפקים במועט כרי חיינו בצמצום, מפל שפן וכל שפן הצדיקים אמתיים אשר פנו ערפם לגמרי מתאוות עולם הזה והכליו ומקשרים עצמם כל ימי חייהם לחי החיים, הם זוכים לעקר החיים באמת, חיים אמתיים שאין פהם שום חסרון:

והקבל, שכל העולם הזה מלא חסרונות וכל הפרוד אחריו יש לו חסרונות תמיד, וכל מי שפרוד אחריו יותר ויותר אף-על-פי שנדמה לו שיש לו עשירות ותאוות עולם הזה, אף-על-פירן הוא חסר יותר ויותר, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אין אדם מת וחצי תאוותו בידו. יש לו מנה מבקש מאתים וכו'. כי כל העולם הזה נמשך מבחינת תחלת הצמצום שהוא בחינת חסרון כנ"ל, ועל-כן הוא מלא יגונות פעם ומקאובות ודאגות וחסרונות תמיד כנ"ל, כי כל העולם הזה לא נברא כי אם בשביל הבחירה, כדי שיהיה להאדם בחירה ונסיון. והשם יתברך בטובו וברחמיו הקדים והודיע לנו על-ידי צדיקו האמתיים, וגם הראה לנו בחוש למי שיש לו שכל מעט שהעולם הזה מלא יסורים, למען גדע לבלי להניח להטעות עצמנו, חס ושלום, כמו שאמר רבנו ז"ל בזה הלשון, את זה תקבלו ממני שלא תניחו עצמכם להטעות בזה העולם, כי העולם הזה מטעה אותנו לגמרי, כי אין גם אחד שיהיה סופו טוב מזה העולם וכו', וגם לאמות העולם צריכים להודיע זאת וכו', ענין שם. ומי שרצה שיהיה לו חיים בזה העולם, אי אפשר לו להשיג כי אם בשמסתפק במעט בתכלית המועט מזה העולם כדי חיינו בצמצום, וגם זה המעט יהיה פגרתו לשם שמים על-פי התורה כדי שיוכל

לעבד את השם יתברך, שבשכיל זה נברא. וכל מה שמרחק עצמו מתאוות עולם הזה ומקשר עצמו להשם יתברך ולהתורה, נתמעטים חסרונותיו, כי בכלל בחינת שלמות יותר, כי השם יתברך עקר השלמות וכל מה שמרחק יותר מהעולם הזה ומתקרב להשם יתברך, הוא נרחק ביותר מהחסרונות וכלל בהשלמות, ועקר הוא האמונה כנ"ל, כי עקר אחיזת היצר הרע הוא מהכפירות כנ"ל, וכל הכפירות נמשכין מבחינת קול החוזר כנ"ל. ועל-כן זה חרש שמי חיים טובים בלי שום חסרון, לא היה שומע שום קול של זה העולם שבלם הם מבחינת חסרונות, כי זה תלוי בזה, כי כל החסרונות הם מבחינת קול החוזר כנ"ל, שהוא כלליית כל הקולות של זה העולם שבלם הם חסרונות כנ"ל, אבל הוא חי חיים טובים שאין בהם שום חסרון, כי הוא מדבק עצמו רק לבחינת קול הישר הנמשך ממי החיים ששם עקר השלמות בלי שום חסרון וצמצום והוא מניח את בלם כי שם ערש החיים טובים בלי שום חסרון כלל, כי מאחר שדבקים שם בודאי אין לו שום חסרון, כי שם כל השלמות כנ"ל, אבל כל הקולות של זה העולם, שהם בחינת קול החוזר, בחינת חסרונות, אינו שומע כלל, והוא חרש ממש מאלו הקולות, כי אינו שומע כלל שום קול של חסרון, שהוא בחינת קול החוזר, כי הוא חי ודבוק

תמיד בבחינת קול הישר, שהוא בחינת חיים טובים שאין בהם שום חסרון כנ"ל: וזה בחינת (ישעיה מב) "החרשים שמעו וכו'", בחינת "חכם חרשים" (שם ג), כי החרש הזה שפוחם אָוְנוֹ מקולות של זה העולם, הוא שומע יותר מכל העולם וְחַכְמָתוֹ עוֹלָה עַל פִּלְם, כי רק זה עקר החכמה לעבר על כל החכמות של זה העולם הנמשכין מבחינת קול החוזר ולדבק את עצמו לקול הישר הנמשך מחי החיים, שזה עקר החיים אמתיים, בחינת חיים טובים הנ"ל, אשרי היוזכה לזה:

לה וזה בחינת מצות מילה, שהוא מצוה שקבלו ישראל בשמחה, כמו שאמרו רבותינו ו"ל, שהוא בחינת תפון הברית, כי הערלה הוא מום בחינת חסרון, כי המום הוא חסרון ואפלו יתר איבר הוא מום בחינת חסרון, וזהו בחינת הערלה, שהוא יתרון, בחינת מותרות, אבל באמת הוא חסרון ומום, כמו שפרש רש"י "התהלך לפני והיה תמים"; שכל זמן שהערלה ביד אותה בעל מום לפני. כי זהו בחינת כל המוסף גורע, שהוא בחינת הקלפות שנקראין מותרות, שזהו בחינת עשתי עשר יריעות עוים, כמובא בידוע:

כי באמת רואין בחוש שהערלה הוא יתרון בגוף האדם, כי אין שום איבר באדם שאם יתקכו ממנו חתיכה ישאר האיבר בתכלית השלמות ויתר מבתחלה בלי שום חסרון, כמו שרואין זאת במצות

מילה, שדיקא אחר חתוד הערלה והפריעה מתגלה העמדה ורואין בחוש שזהו עקר תבנית האיבר באמת, צלם דמות תבניתו. והערלה שהיתה עליו היא רק קלפה ממש, כמו מוץ ותבן ושאר הקלפות שפביב התבואה והפרות, שאין נגר הפרי כי אם כשמפרישין ומבדילין ממנה הקלפה הקודמת לפני, כמו כן ממש רואין בחוש למו שמסתפל על האמת שהערלה היא קלפה ממש, וכשחותכין ומפרישין ומבדילין אותה, אז נראה עקר אמיתית צלם דמות האדם דקנשה, כי אז נתגלה העמדה בשלמות בלי שום הפר חתוד, כי כד נרא השם יתברך איבר זה בכונה שהוא משנה מכל האיברים שבאדם, כי אין שום איבר בזה שישתחכו ממנו איזה חלק יהיה נשאר צלמו בתמונה שלמה כמו זה האיבר אחר חתוד הערלה והפריעה. נמצא, כשמעבירין הערלה, שהוא המום, בחינת חסרון, בחינת תאוות עולם הזה וְחַכְמָתוֹ שִׁפְלָם חסרונות הנמשכין מהמותרות, בבחינת כל המוסף גורע, וכשמעבירין המותרות, אז דיקא נשלם החסרון, כי אז דיקא נקרא "תמים", בחינת "התהלך לפני והיה תמים" כנ"ל, כי אז דיקא יכול לדבק את עצמו בחי החיים ששם כל השלמות כנ"ל. ועל-פן מצות מילה היא מצוה שקבלו ישראל בשמחה, ועדין עושין אותה בשמחה, כי כשמבטלין המותרות, שהם החסרונות,

רוממות אל בנרונם, שזהו בחינת עשרה מיני נגינה שהם בחינת תקון הקב"ה וכנ"ל. ועל-כן נהגינו לנגן זה הפסוק 'רוממות אל' כשיש מילה, הינו כנ"ל:

(מן: וזהו בחינת מצות מילה' וכו' הנ"ל צריך עיון בכמה דברים):

הלכות פריה ורביה

הלכה ד

חייב אדם לשא אשה כדי לפרות ולרבות וכו'.

כל המשפחות בחוקת בשרות וכו', אף-על-פי-כן אם ראתי שתי משפחות שמתגרות זו בזו תמיד או שני בני-אדם שמתגרים זה בזה, או ראתי משפחה שהיא בעלת מצה ומריבה תמיד, או ראתי איש שהוא מרבה מריבה עם הכל ועו פנים ביותר, חוששין להם וראוי להתרחק מהם, שאלו סימני פסולות הם וכו'. וכן מי שיש בו עזות פנים ואכזריות ושונא את הבריות וכו', חוששין לו שמו גבעוני הוא. עד כאן לשון שלחן ערוך סימן ב' סעיף ב':

נמצא, שעקר פסול המשפחה הוא על-ידי עזות דסטרא אחרא, שכל משפחה שרואין בהם שהם עני פנים ביותר ובעלי ריב ומצה, צריכין להתרחק מהם שלא לשא מהם. וזה מבאר על-פי התורה "חוקם בחינת

שהם בחינת תאוות עולם הזה והכליו, או זוכה לדבק עצמו בבחינת קול הישר, בחי החיים, ששם שרש השמחה, שרש כל העשרה מיני נגינה, שעקר שמחתן ושלמותן הוא כשנגללין בקול הישר, שזה זוכין על-ידי מצות מילה, על-ידי שמעבירין הערלה, שהוא המותרות, שהוא המום והחסרון כנ"ל, שעל-ידי-זה זוכין לכפול אחיות הקלפות הנאחזו בקול החזור, ואז נכלל הכל בבחינת קול הישר, שזה עקר שלמות עשרה מיני נגינה התלויים בתקון הברית, שהוא שלמות השמחה כנ"ל:

וזהו בחינת מילה ופריעה, כי כשמעבירין תקף ההקמא, שהיא הערלה, אז יכולין לתפס שאר הקלפות שיש בהם עוד אחיות היגון ואנחה לתוך השמחה, שזהו בחינת קלפת הפריעה, שהיא בחינת נגה שנגלל בתוך הקדשה, שזהו בחינת "ששון ושמחה ישינו וכו'" - שתופסין את היגון ואנחה לתוך השמחה וכנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

וזהו בחינת "רוממות אל בנרונם וחרב פיפיות בידם", שמרמזו על מצות מילה פדוע, כי על-ידי מילה מכניעין הערלה, שהוא הסטרא אחרא, בחינת מותרות, שהוא בחינת חסרונות הנאחזו בבחינת קול החזור, ואז זוכין לדבק את עצמו בבחינת קול הישר, שהוא בחינת

חותם" (בסיון כב), מבאר שם, שעקר התרחקות מהקדושה הוא על-ידי העני פנים שברור שהם מתגברין ביותר להרחיק מצדיקי אמת שהם בחינת השבעה רועים, שכל המשכת האמונה הקדושה הוא על-ידם, על-כן אי אפשר להתקרב אל הקדושה כי אם על-ידי עזות דקדושה, שצריך כל אדם שיהיה לו עזות דקדושה כדי שיוכל לעמוד נגד עזותם הרע של העני פנים שנוטלים הממשלה לעצמן, כי עזות מלכותא בלא תנא וכו', עין שם. ועזות הוא בחינת קולות, בחינת ה' ויחן בקולו קול עז, ולבוא לעזות הוא על-ידי שמחה שזוכין על-ידי שני הפתרים, שהם בחינת נעשה ונשמע, שהם בחינת תורה ותפלה, נגלה ונסתר וכו', בחינת גראשית ברא, אב וכן וכו'. וצריך כל אדם לילך מדרגא לדרגא וכו' עד שיהיה נכלל בתחלת נגדת הברואה וכו', ואחר כך בשנגלל באין סוף שם התורה היא תורת ה' ממש, והתפלה היא תפלת ה' ממש, עין שם. וקדם שיוצאין ועולין מדרגא לדרגא צריך שיהיה לו ירידה קדם העליה, כי הירידה היא תכלית העליה וכו'. עין שם על זה היטב:

כי עקר הברואה היתה בשביל האמונה הקדושה שעל ידה יודעין מפניו יתברך שבשביל זה נברא הכל כידוע. וזה גדל החיוב לשא אשה כדי לפרות ולרבות בשביל קיום העולם, כדי שיתגלה אמונתו ומלכותו על-ידי רבוי בני-אדם

שבכל דור ודור, כי צריכין להמשיך האמונה הקדושה מדור לדור, כמו שכתוב: "ועד דר ודר אמונתו", "לדר ודר אמונתך בוננת ארץ ותעמוד". שעקר בריאת וקיום העולם שבונן ארץ ותעמוד הוא בשביל לדר ודר אמונתך שימשיכו האמונה מדור לדור, ועל-כן הזהירו חכמינו ז"ל להתרחק ביותר מעני פנים מלשא מהם כנ"ל, כי העני פנים מרחיקין מהאמונה הקדושה, כי הם המונעים הגדולים מלהתקרב לצדיקי אמת שמיהם עקר המשכת האמונה הקדושה, ועל-כן בודאי אסור לשא מהם, כי עקר הנשואין הוא בשביל להמשיך האמונה הקדושה מדור לדור כנ"ל:

ועל-כן עקר המלחמה של האדם הוא בענין תאוה זאת, כי שם העקר העזות דקדושה בחינת 'בו עז' - 'בו תקפא', ושרשו נמשך מקדושה העליונה מבחינת שני הפתרים הנ"ל שהם, נעשה ונשמע, תורה ותפלה, נסתר ונגלה וכו', שהם בחינת גראשית ברא. כי שני הפתרים הנ"ל הם בחינת חמה ולבנה, בחינת איש ואשה, שהם בחינת תורה ותפלה כידוע, שמשים נמשך עזות דקדושה, שעל-ידיה עקר המשכת האמונה הקדושה כנ"ל, אבל זה לעמת זה עשה האלקים, על-כן שם עקר אחיות העזות דסמרא אחרא, על-כן הוא מלחמה גדולה:

אָבן הַעֵזָר

שְׁפָתוֹב: "אִישׁ אֲמוּנוֹת רַב בְּרֻכּוֹת",
כַּמְבֹאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר:

הַלְבָּחָה

כָּל אָדָם חַיֵּב לְהוֹלִיד בֵּן וּבַת

א עַל־פִּי הַתּוֹרָה "תִּקְעוּ - תּוֹכַחְתָּה"
בְּלִקְוֵי תַנְיָנָא סִימָן ח', עֵינִי

שָׁם, וּבְכֵר מְבֹאֵר בְּהַלְכוֹת אֲשׁוֹת הַלְבָּחָה
ב' עַל־פִּי הַתּוֹרָה הַנִּלְלָה, עֵינֵי שָׁם, וְעוֹד
לְאַלְפֵי מַלְוִין, עַל־פִּי מֵה שְׁפָתוֹב שָׁם
בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְלָה (פָּסוּק י) עַל פְּסוּק: "וְכָל
יֹאמֵר שָׂכֵן חֲלִיתִי וְכוּ'", הַעֲנִין הַנִּפְלָא
וְהַנּוֹרָא מְאֹד מְעַצֵּם גִּפְלֹאוֹת רַבּוּי בְּתִים
שְׁנַעֲשִׂים עַל־יְדֵי שְׁנַתּוֹסַף נֶפֶשׁ אֶחָד
לְהַקְבִּיץ שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְכוּ', שְׁנַתְּרַבִּין
הַבְּתִים אֶלְפֵי אֶלְפִים וְרַבִּי רַבְּבוֹת וְרַבּוֹת
רַבְּבוֹת עַד אֵין קֶץ, כִּי שָׁלַשׁ אֲבָנִים בּוֹנֵת
שִׁשָּׁה בְּתִים, אַרְבַּע, עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה,
חֲמִשָּׁה, מֵאָה וְעֶשְׂרִים וְכוּ', עַד שְׂאֵין הַפָּה
יִכּוֹל לְדַבֵּר וְהַלֵּב לְחַשֵּׁב וְכוּ', עֵינֵי שָׁם:

ב וְעֵתָה מוֹבֵן מִמּוּלָא הַיֵּטֵב גְּדֵל הַחַיִּיב
עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהוֹלִיד
בָּנִים, וְהוּא מִצְוָה הַרְאֵשׁוֹנָה בְּתוֹרָה, כִּי
בְּשִׁמּוּלֵיד נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל, הָרִי הוּא מוֹסִיף
עַל הַקְּבִיץ שֶׁל יִשְׂרָאֵל נֶפֶשׁ אֶחָד שְׁעַל־
יְדֵי־וְהַ נִתְּרַבּוּ הַבְּתִים מְאֹד מְאֹד מֵה שְׂאֵין
הַפָּה יִכּוֹל לְדַבֵּר וְכוּ', כַּמּוֹ שְׁמִבְּאָר שָׁם,
שְׁעַל־יְדֵי־וְהַ גֹּרֵם לְהַעֲלוֹת שְׁעִשׂוּעִים
גְּדוֹלִים וְנִפְלְאִים לִפְנֵי הַשָּׁם יִתְבַּרַּךְ עַל־יְדֵי
עֵצֶם רַבּוּי הַבְּתִים וְכוּ' וְכַנּוֹבֵר לְעֵיל:

וְזֶה בְּחֵינֵת שְׂמַחַת חֲתָן וְכֹלָה שֶׁהוּא
מִצְוָה לְשִׂמְחָתָם כַּמּוֹ שְׁאָמְרוּ
רַבּוּתֵינוּ ז"ל, כִּי עַל־יְדֵי שְׂמַחָה זוֹכִין
לְעוֹזוֹת דִּקְדוּשָׁה בְּחֵינֵת כִּי חֲדוּת ה' הִיא
מְעוֹזָם, כַּמּוֹ שְׁמִבְּאָר שָׁם. וְזֶה בְּחֵינֵת
מֵה שְׁאָמְרוּ רַבּוּתֵינוּ ז"ל, כָּל מִי שֶׁנִּהְיָה
מִסְּעֵרֵת חֲתָן וְכֹלָה וְאֵינוֹ מְשִׂמְחָתָם, עוֹבֵר
בְּחִמּוּשָׁה קוֹלוֹת וְכוּ'. כִּי כָּל הַקּוֹלוֹת הֵם
בְּחֵינֵת עוֹזוֹת כַּנִּלְלָה וְעַקֵּר הַשְּׂמִיחָה שֶׁל
חֲתָן וְכֹלָה הוּא בְּשִׁבּוּל הַקּוֹלוֹת
הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵם בְּחֵינֵת עוֹזוֹת דִּקְדוּשָׁה,
כְּדִי שְׂיִזְכּוּ לְהַגְבִּיר הַעוֹזוֹת דִּקְדוּשָׁה עַל
הַעוֹזוֹת דִּסְמֵרָא אַחֲרָא, כְּדִי שְׂיִזְכּוּ עַל־
יְדֵי־וְהַ לְהַמְשִׁיךְ הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה,
שֶׁבְּשִׁבּוּל זֶה עַקֵּר מִצְוֹת הַנְּשׂוּאִין כַּנִּלְלָה.
וְזֶה בְּחֵינֵת 'שִׁבְעַת יְמֵי הַמִּשְׁתָּה' שֶׁבָּתָם
מְשִׂמְחִין חֲתָן וְכֹלָה, וְזֶה בְּחֵינֵת 'שִׁבְעַת
בְּרֻכּוֹת' כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ עַל־יְדֵי הַשְּׂמִיחָה,
שֶׁהוּא בְּחֵינֵת עוֹזוֹת דִּקְדוּשָׁה, בְּחֵינֵת
קוֹלוֹת דִּקְדוּשָׁה, לְהַמְשִׁיךְ עַל־יְדֵי־וְהַ
קְדוּשַׁת הַשְּׁבָעָה רוּעִים שְׁעַל יָדָם עַקֵּר
הַמְשִׁכַת הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה כַּמּוֹ שְׁמִבְּאָר
שָׁם עֵינֵי שָׁם. וְעַל־כֵּן הֵם שִׁבְעַת יְמֵי
הַמִּשְׁתָּה כַּנִּגַּד הַשְּׁבָעָה רוּעִים הַנִּלְלָה. וְזֶה
בְּחֵינֵת הַשְּׁבָעַת בְּרֻכּוֹת שֶׁהֵם בְּחֵינֵת
קוֹלוֹת דִּקְדוּשָׁה בְּחֵינֵת עוֹזוֹת דִּקְדוּשָׁה
שְׁמִבְּרֻכִין אוֹתָן כְּכָל שִׁבְעַת יְמֵי הַמִּשְׁתָּה,
כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ קְדוּשַׁת הַשְּׁבָעָה רוּעִים
שְׁעַל יָדָם עַקֵּר הַמְשִׁכַת הָאֲמוּנָה
הַקְּדוּשָׁה כַּנִּלְלָה, כִּי הָאֲמוּנָה הִיא בְּחֵינֵת
בְּרֻכּוֹת, כִּי הוּא מְקוֹר הַבְּרֻכּוֹת, כַּמּוֹ

ג כִּי בְּיָדָאֵי עֵקֶר הַמְצוּנָה הוּא לְהוֹלִיד בֵּן בְּשָׂרָה, בֶּן יִשְׂרָאֵל שֶׁקָּיָם הַתּוֹרָה וְהַמְצוּנוֹת. וְאִם שָׁלְאוּ כָּל אֲדָם זֹכֶה שֶׁיְהִי בְּנֵי צְדִיקִים וּבָשִׂרִים גְּמוּרִים, עַל כָּל פְּנִים מֵאַחַר שֶׁהֵם בְּכֻלָּל יִשְׂרָאֵל, הַמְּאֻמְנִים בְּהִשָּׁם יִתְפָּרֵד וּבַתּוֹרָתוֹ וְאָבִיו מִחֲפָד אוֹתָם מִנְעוּרֵיהֶם לְעִסַק בַּתּוֹרָה וּתְפִלָּה, וְלִכְנֹס לְבֵתוֹ בְּנִסּוּיֹת וּבִתֵּי מִדְרָשׁוֹת וּלְהִתְנַסֵּף עַל הַקְּבוּצָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְהַתְפַּלֵּל עִמָּהֶם יְחָד, וְלִיְחַד שְׁמוֹ יִתְפָּרֵד עִמָּהֶם יְחָד פְּעָמִים בְּכָל יוֹם, וְלוֹמֵר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְכוּ, הֲרִי גוֹרֵם שְׁעִשְׁוּעִים נְפְלָאִים לְפָנָיו יִתְפָּרֵד, מֵאַחַר שֶׁהוֹסִיף נֶפֶשׁ לְהַקְּבוּצָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּתְרַבֵּן הַבְּתִים עַד אִין קִין וְכוּ. וְגַם אוֹלֵי יַקְפוּ מִנִּיָּה בְּנֵי דְמַעְלֵי שִׁיְהִי צְדִיקִים גְּמוּרִים, וְעַל־כֵּן הַעֵקֶר שֶׁיִּרְאֶה לְחַנְכֵם לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ הַמְּאֻמְנָה הַקְּדוּשָׁה כַּאֲשֶׁר קִבְּלֵנוּ מֵאַבוֹתֵינוּ, וְכִמוֹ שְׂאֵנוּ מְזַהְרִים בְּפִרְשַׁת קְרִיאַת שְׁמַע: "וְשִׁנַּנְתֶּם לְבַבְךָ וְכוּ, וְלִמְדַתֶּם אֹתָם אֶת בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּכֶם בְּבֵיתְךָ וּבְלִבְתְּכֶם בְּדֶרֶךְ וְכוּ". וְכַתִּיב: "וְהוֹדוּתֶם לְבָנְךָ וּלְבְנֵי בְנֵיךָ." וּבְפֶרֶט לְרַחֵם בְּכָל מִינֵי הַרְחָקוֹת מִהַפְתּוֹת הַרְעוֹת שֶׁקָּמוּ בְּדוֹרוֹת הַלָּלוּ לְהַעֲבִיר חֵם וְשָׁלוֹם אֶת גַּעֲרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעֵקֶר הַדַּת הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהִעֲמִידוּ בְּתֵי תַפְלוֹת לְלַמֵּד אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֻקֵּי מוֹת הַיְצוּנִיּוֹת וְכוּ, שֶׁכָּלֶם הֵם פּוֹרְקֵי עַל לְגַמְרֵי, וְאִם בַּתְּחִלָּה מְרַמִּים אֶת אֲבֵיהֶם וְאוֹמְרִים שִׁילְמֵדוּ עִמָּהֶם גַּם לְמֹד

הַתּוֹרָה, אֲבָל הַכֹּל הוּא צְבִיעוֹת וְשִׁקְרָה, כִּי מֵעַט שְׁלוּמִדִּים עִמָּהֶם הוּא רַק מִקְרָא עִם פְּרוֹשֵׁיהֶם וּבְאוּרֵיהֶם הַרְעִים שֶׁיִּצְאוּ מֵאַפְיוֹרְסִים גְּמוּרִים מִפְּרַסְמִים, וּקְצַתָּם מֵהֵם הַמִּירוֹ דָתָם וְחִפְרוּ בְּאוּרִים וְתַרְגוּמִים עַל תּוֹרָה נְבִיאִים כְּתוּבִים, כַּמְּפָרְסָם כָּל זֶה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּשִׂרִים, (וְאִין פֶּאוּ מְקוּמֵי לְהַאֲרִיד בְּהָהּ), אֲבָל מֵאַחַר שֶׁרַב יִשְׂרָאֵל הַבָּשִׂרִים מִחְנִכִּים בְּנֵיהֶם בְּדֶרֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אֲשֶׁר מְעוֹלָם, שֶׁיִּבְלוּ יְמֵיהֶם רַק עַל תּוֹרָה וּתְפִלָּה לְהַגִּיחַ תּוֹרַת ה' בְּכַתֵּב וּבְעַל פֶּה, בְּש"ס וּפּוֹסְקִים, הֲרִי הֵם מוֹסִיפִים נֶפֶשׁ לְהַקְּבוּצָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְנִתְרַבֵּן הַבְּתִים מֵאֹד מֵאֹד, עַל־כֵּן שְׂכָרָם הַרְבֵּה מֵאֹד, וְעַל־דִּי־זֶה תְּבוּא הַגְּאֻלָּה, כִּמוֹ שְׁכַתִּיב: "הַקָּמֵן יִהְיֶה לְאַלְף וְהַצְעִיר לְגוֹי עֲצוּם אֲנִי ה' בְּעַתָּה אֲחִישְׁנָה". וְהַכֹּל עַל־יְדֵי בְּחִינַת הַנֶּל, עַל־יְדֵי רַבּוֹ הַבְּתִים, עַל־יְדֵי רַבּוֹ הַצְּרוּפִים עַד אִין קִין, שֶׁעַל־דִּי־זֶה "יִהְיֶה הַצְעִיר לְגוֹי עֲצוּם מֵאֹד" כַּנֶּל, שֶׁעַל־דִּי־זֶה יַעֲלוּ שְׁעִשְׁוּעִים נְפְלָאִים לְפָנָיו הִשָּׁם יִתְפָּרֵד עַד שֶׁיִּכְמְרוּ רַחֲמָיו וְיַחֲשִׁי לְגַאֲלָנוּ, כִּמוֹ שְׁכַתִּיב: "אֲנִי ה' בְּעַתָּה אֲחִישְׁנָה":

ד וְזֶה בְּחִינַת "וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל בְּנָיו וַיֹּאמֶר הַאֲסֹפוּ וְאֶגְדֶּה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר יִקְרָא אֹתְכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים וְכוּ". וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל וּמוֹכָא בְּפִרוּשׁ רַש"י, שֶׁבִּקֵּשׁ לְגַלוֹת אֶת קִין הַגְּאֻלָּה וְגַם תְּלַקֵּה הַיָּמִינוּ שְׂכִינָה וְכוּ, וְהַתְּחִיל לְדַבֵּר דְּבָרִים אַחֲרָיִם. וּבְיָדָאֵי מַה שְׂדַבֵּר אַחַר כֵּךְ הִנֵּה

בניו הקדושים שכלם צדיקים, על-ידי-ה
 יוכל לגלות ולקרב קץ הגאולה, אבל
 השכינה נסתלקה הימנו, ואז הבין שאי
 אפשר להביא הגאולה על-ידי בחינת
 אספה לבד, והינו שאסוף הצדיקים לבד,
 כי השם יתברך חושב לכל ידח ממנו
 נדח, וכל עכוב הגאולה ואריכות הגלות
 הוא מחמת לבוי רחמנותו על כל
 הרחוקים והנרחקים מאד שצריכין
 להתמהמה ולחכות עד שישמעו
 הרחוקים ויבואו ויתנספו על הקבוץ
 הקדוש של ישראל וכו', והוה שאמר אחר
 כך לשון קבוץ, "הקבצו ושמעו וכו'",
 שאמר, עתה אני מבין שעקר הגאולה
 תלויה על-ידי בחינת הקבצו וכו', והינו
 על-ידי שיקבצו הרחוקים מאד הנקראים
 נדחים, בחינת מקבץ נדחי ישראל, בחינת
 יהיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ויבאו
 האבדים וכו' והנרחקים וכו', על-ידי-ה
 דיקא יתגדל ויתרבה הקבוץ הקדוש
 בתוספות שכנים הרבה שהיו מתחלה
 רחוקים שעל-ידי-ה יתרבו הבהים עד
 אין קץ, שעל-ידי-ה יכמרו רחמי יתברך
 ויחיש לגאלנו כפ"ל. והוה "הקבצו ושמעו
 בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם". כי
 יעקב בחינת קטנות, בחינת עביר, ואז
 עקר המלחמה, שהוה בחינת נדח אהות
 בעקב עשו, שהיה לוחם עמו מבטנו, וכן
 עם שרו, כמו שכתוב: "ויותר יעקב לבדו
 ויאבק איש עמו וכו'". הינו בחינת
 הרחוקים מאד, שהם בבחינת קטנות, הם

מעין זה שהעלים והסתיר בתוך דבריו
 סוד הקץ, (וכמו שאיתא בזהר הקדוש על פסוק
 זה עין שם בדרך רלד: 'על וסתים' וכו') הינו כי
 יעקב ראה מטתו שלמה וכלם צדיקים
 גמורים, סבר שכבר יוכל לגלות קץ
 הגאולה, הוא קץ הפלאות וסתים מעין
 כל, ואי אפשר לגלותו ולקרבו כי אם
 על-ידי קבוץ הרחוקים דיקא, כי העקר
 המעלה הוא בשנתוסף אל הקבוץ
 הקדוש נפש חדש שהיה מתחלה רחוק
 כמו שהיה רחוק, ועכשו קרבהו
 לעבודתו יתברך שיתוסף ויהיה נעשה
 שכן אל הקבוץ הקדוש, והוה עקר
 שעשעו יתברך, כמבאר בזהר הקדוש
 ובפרט בדברינו, שהוה עקר גדלתו
 יתברך, ועל-ידי-ה דיקא נתרפין הבהים
 עד אין קץ וכו', והוה שאמר אחר כך,
 "הקבצו ושמעו בני יעקב וכו'". ובתחלה
 אמר "האספו", והחלוק בין אספה לקבוץ
 הוא, כי אספה נאמר על אספת הקהל
 שאינם רחוקים מאד זה מזה, כמו
 "אספה לי שבועים איש מזגני ישראל
 וכו'", וכו', "לך ואספת את זקני ישראל
 וכו'", אבל שם קבוץ נאמר על קבוץ
 הרחוקים מאד מאד בקצה הארץ וכו',
 כמו שכתוב: "אם יהיה נדחך בקצה
 השמים מושם וקבצך ה' אליהו וכו'". וכן
 "מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו
 לנקבציו". ועל-כן בתחלה אמר יעקב
 לשון אספה - "האספו ואגידה לכם
 וכו'", שסבר שעל-ידי האספה לבד של

נִקְרָאִים בְּחֵינַת בְּנֵי יַעֲקֹב, וְאוֹתָם צְרִיכִים לְקַבֵּץ כֹּל אֶחָד וְאֶחָד מִמְקוֹם שֶׁהוּא, בְּחֵינַת הַקְּבָצוֹ וְשִׁמְעוּ בְּנֵי יַעֲקֹב, שִׁישְׁמְעוּ אֶל דְּבָרֵי תוֹרַתוֹ הַקְּדוּשָׁה וְיִשְׁכַּחוּ אֶל ה'. וְהוּא: "וְשִׁמְעוּ אֶל יִשְׂרָאֵל אֲבִיכֶם", כִּי אַחֲרַי כִּד בְּשִׁיתְקַבְצוּ וְיִשְׁמְעוּ וְיִתְקַרְבוּ אֶל הָאֲמִת, אוֹ נִקְרָאִים בְּחֵינַת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְרָא עַל שֵׁם נִצְחוֹן הַמְּלֻחָמָה כְּשֶׁנִּצְחָה אֶת שָׂרֹן שֶׁל עִשׂוֹ, שֶׁאֵין נֹאמֵר, "לֹא יַעֲקֹב יֵאמָר עוֹד שֶׁמֶד כִּי אִם יִשְׂרָאֵל כִּי שְׂרִית עִם אֱלֹקִים וְעַם אֲנָשִׁים וְתוֹכֵל". וְעַל־יְדֵיֶיהָ יִהְיֶה עֵקֶר הַגְּאֻלָּה עַל־יְדֵי שִׁיצְמִרְפוֹ נַפְשוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם בְּחֵינַת צְרוּפֵי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה בְּצְרוּפִים רַבִּים עַד אִין קוֹן וְכו', שֶׁהֵיוּ בְּחֵינַת יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּרְפוֹ עַל כְּלָיוֹת שְׁשִׁים רַבּוֹא אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהֵם בְּחֵינַת שְׁשִׁים רַבּוֹא נַפְשוֹת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹכָא בְּכָל סִפְרֵי קִדְשׁ, שִׁישְׁרָאֵל הוּא רֵאשִׁי תְּבוֹת וְ"שׁ שְׁשִׁים רַבּוֹא אוֹתִיּוֹת לְתוֹרָה, וְכוּ"ל וְהֵבֵן הַיֵּטֵב:

ה זֶזָה שֶׁהוֹכִיחַ אֶת שִׁמְעוֹן וְלוֹי: "בְּסֻדָּם אֵל תְּבֹא נַפְשִׁי בְּקַהֲלָם אֵל תַּחַד כְּבִדִּי". וּפְרָשׁוֹ חֲכָמֵינוּ ז"ל שֶׁנֹּאמַר עַל הַקְּבוּצָה שֶׁל מַעֲשֵׂה זְמִירָה וְעַל הַקְּהָל שֶׁל מַחֲלַקַת קִרְחָ וְכו', שֶׁכָּל זֶה הוּא הַהֲפָךְ מִכָּל הַנ"ל, שֶׁעַל־יְדֵיֶיהָ עֹפֹב הַגְּאֻלָּה, כִּי כֹל הַתְּקוּן הַנ"ל נִמְשָׁךְ עַל־יְדֵי הַצְּדִיק הַבַּעַל כַּח הַגְּדוֹל שֶׁיְכוֹל לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלָּה בְּבְחֵינַת דִּין, כְּמוֹ פִּינְחָס בְּעַת שֶׁקָּנָה עַל מַעֲשֵׂה זְמִירָה, כְּמוֹ שֶׁתּוֹבֵב שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. נִמְצָא, שֶׁמַּעֲשֵׂה זְמִירָה הוּא הַהֲפָךְ

מִתְקוּן הַנ"ל, וְכֵן מַחֲלַקַת קִרְחָ שֶׁרָצָה לְהַקְּהִיל אֶת עַדְתֵּי יִשְׂרָאֵל לְחַלֵּק עַל מִשָּׁה, לַעֲקֹר אֶת הַתּוֹרָה, חָס וְשָׁלוֹם, וּבְאֲמַת קַלְקַל הִרְבָּה לְדוֹרוֹת, כִּי כֹל הַמַּחֲלַקַת שֶׁבְּכָל דוֹר וְדוֹר עַל צְדִיקֵי אֲמִת וְהַגְּלוּיִם אֲלֵיהֶם יֵשׁ בָּהֶם נִיצוּצֵי קִרְחָ, דָּתָן וְאַבְרָם, כְּמוֹכָא. כִּי אֵת זֶה לַעֲמֹת זֶה, כִּי הַסְּמָרָא אֲחֵרָא מִתְּנַגְּרָה בְּהַצְּדִיק הַבַּעַל כַּח הַנ"ל שֶׁיְכוֹל לְקַבֵּץ הַרְחוּקִים וְלְהוֹסִיף שְׂכָנִים רַבִּים עַל הַקְּבוּצָה הַקְּדוּשָׁה הַתְּרִדִים לְדַבֵּר ה', הַמְּתַנַּגֵּעִים לְהַתְּפַלֵּל בְּכַח וּבְכֹנֶה, שֶׁעַל־יְדֵיֶיהָ מַעֲלָה בְּכָל פְּעַם שֶׁעֲשׂוּעִים נִפְלְאוֹם לְהַשֵּׁם וְתִפְרָךְ וְכו', אֲבָל בְּחֵינַת מַחֲלַקַת קִרְחָ וְעַדְתוֹ מִתְּנַגְּרָ בְּכָל דוֹר וּמִתְאַסְּפִים הִרְבָּה הִרְבָּה לְחַלֵּק עַל קְבוּצָה הַקְּדוּשָׁה, וְלֹא דֵי שְׁאִינִם מוֹסִיפִים לְקָרֵב רְחוּקִים לְהַשֵּׁם וְתִפְרָךְ, אִף גַּם אוֹרְבִים וְחוֹתְרִים בְּכָל כַּחֵם בְּתַחְבּוּלוֹת רַבּוֹת לְרַחֵק הַנַּפְשׁוֹת הַרְצוּעִים לְהַתְּקַרֵב אֶל הַקְּבוּצָה הַקְּדוּשָׁה לְהַתְּפַלֵּל בְּכֹנֶה וְכו', וְהֵא בְּהָא תִּלְוִי עַל־יְדֵי מַעֲשֵׂה זְמִירָה מִתְּנַגְּרָ מַחֲלַקַת קִרְחָ וְכֵן לְהַפָּךְ, כִּי עַל־יְדֵי רַבּוֹי תְּאוֹת נֹאדָף שֶׁשְׂכִיחַ עִתָּה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, שֶׁהוּא בְּחֵינַת מַעֲשֵׂה זְמִירָה שֶׁהִיָּה בְּעַצַת בְּלָעַם הַרְשָׁע, עַל־יְדֵיֶיהָ זֶה מִתְּנַגְּרָ מִמַּחֲלַקַת עַל הַצְּדִיק הַבַּעַל כַּח בְּחֵינַת פִּינְחָס שְׁלוֹחֵם עִם בְּחֵינַת זְמִירָה וְהוֹרֵג וּמְכַנְּעֵי אוֹתוֹ וְעוֹקֵר עֲצַת בְּלָעַם מִן הָעוֹלָם, אֲבָל הַבַּעַל דְּבָר אֵינּוּ מַנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ וּמִתְּנַגְּרָ בְּכָל עוֹ לְהַרְבּוֹת מַחֲלַקַת עַל הַצְּדִיק הַזֶּה כְּפִי שֶׁלֹּא יִתְקַרְבוּ עוֹד

נפשות רחוקים, שזהו בחינת מחלקת קרה, כי כל התגברות המחלקת על הצדיק אמת ותקוניו הוא על-ידי פגם הברית, פגם מפי המח, כמו שכתוב על פסוק "אזן שומעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלון וכו'". (כמו שכתוב בתורה "במצצרות" סי' ה). וכן להפך על-ידי המחלקת על הצדיק מתגבר מעשה זמרי, רחמנא לצלן, כי אין מי שצוילם מושמוותם וקסילותם הרבים פדויע כל זה, ועל זה התפלל יעקב: "בסדם אל תבא נפש בקהלים אל תחד כבדי וכו'", שנאמר על מעשה זמרי ובחלקת קרה שלא יוכלו להתאסף ולהתקבץ יחד, כי באמת הקבוצין וקשר שלהם אינו קשר וקבוצין כלל, כי קשר רשעים אינו מן המנגן, כמו שאמרו לענין שכנא וסיעתו שתיה גדול בתורה ובגישוראל מאד, כמו שאמרו רבותינו ו"ל וחלק על חזקיה וסיעתו: "לא האמרוין קשר לכל אשר יאמר העם הזה קשר וכו'". כי עקר הקשר והקבוצין הוא בשמחמשרים הקבוצין אל מקור האחדות להשם יתברך ולהורתו ולקדשת ישראל, שהם בלא חד, כמו שכתוב בזהר הקדוש, וכמו שכתוב: "אמה אחד ושמד אחד ומי בעמד ישראל גוי אחד בארץ". אבל פשהקבוצין הוא לחלק על דרכי התורה האמתיים ולהרחיק מהצדיק האמת שהוא קוצא דאות ד' דאחד, כמו שמוכא במקום אחר ובהר הקדוש, כי עוסק לעשות שלום ואחדות בין ישראל

לאביהם שבשמים שישבו בלם לכלל באהדותו ותברך, בודאי זה הקבוצין של החולקים אינו קבוצין וקשר כלל מאחר שרחוקים ומרחיקים בדבריהם מן האחד הפשוט יתברך שמו, וכמו שאמרו רבותינו ו"ל, עשו שש נפשות היו לו ונקראים "נפשות" לשון רבים, ויעקב היו לו שבעים נפש ונקראים "נפש" בלשון יחיד, כמוכא בפרוש רש"י שם, ואפלו אם גם החולקים עוסקים בתורה ובתפלה, אף-על-פי-כן מאחר שחולקים על הצדיק האמת הם מרחיקים עצמן מן האחדות, כי זה ידוע שמעט התורה והתפלה של ההמוני עם, אף-על-פי שגם זה יקר מאד אצל השם יתברך, אבל אי אפשר שתעלה עבודתם למעלה, שתכלל במקום שצריכים להכלל כי אם בכח הצדיקי אמת אשר אליהם אנו מקשרים תפלתנו ועבודתנו, שרק הם יכולים להעלות הכל למעלה מעלה, כי כל אחד יודע פנגמיו וחמאיו הכרבים בעצמו, וכמה וכמה פגום מעט תורתו ועבודתו, בפרט התפלה שיש הרבה שגרב התפלה מושבתם טרודים בחוץ מאד, ונקמרים במחשבתם כל המושא ומתן שלהם וכל עסקי חל וכו' בשעת תפלתם, עד שאינם יודעים היכן הם עומדים בתפלה, ובקראת בחוש מפמה וכמה בגיראדם אפלו מאותן הכוכבים עצמן בשם חסידים, וכאשר הם מודים בעצמן, ואם אף-על-פי-כן מחמת נקדה הפוכה מקדשת ישראל שיש עדין

לקוטי הלכות

הלכות פריה ורביה ה

אבן העזר

עג

בקרבתם, ונזרק מפיהם איזה דבורים קדושים של תפלה וכו', בודאי אין בהם כח לעלות למעלה לעצם קטנותם ולרבויה הפסלת והמחשבות רעות רבות מאד מאד המסככים אותם, על-כן כל עקר עלייתם הוא על-ידי הצדיק האמת, וכמבאר מזה הרבה במקום אחר:

כי הצדיק עוסק בעצם כחו להעלות גם מעט האותיות והתבות שאמרו בקצת פגנה מועטת בתפלתם, וגם עוסק לעוררם ולהקצים משנתם העצומה שיפתחו פיהם ולבם, ויתגברו בכל כחם להתפלל בכונה תבות ופסוקים ומזמורים וכו' רבים ביותר בכמות ואיכות, שאיכות הפגנה תהיה ביתר שאת, וכמות התבות והאותיות יהיה רבים ביותר, כי להתפלל כל התפלה בכונה זה רחוק מאד אפילו מהקשרים הגמורים הנראים באמת כי אם צדיקים גמורים הגדולים במעלה מאד, כמבאר בדברינו במקום אחר, אבל על כל פנים המקשרים להצדיק מתפללים תבות וכו' הרבה ביותר, ובכונה גדולה ביותר ובחיות והתלהבות והתעוררות דקדושה וכו', ועם כל זה לא היה כח לתפלתם שמתעלה למעלה כי אם בכח הצדיק האמת שמקשרים אליו, שבעצם כחו הם מתפללים בכונה מה שמתפללים ובעצם כחו הוא מעלה תפלתם השמימה לרום גבהי מרומים, למקום הצריך למקור האחדות, ועל-כן רק זה נקרא קשר וקבוץ הקדוש, וכל מה שזוכין שנתוסף נפש אל

הקבוץ הקדוש הזה, נתרבה ונתגדל בית התפלה ברבוי פתים ועצומים מאד מאד עד אין חקר:

ו לעיני היטב בהתורה הנ"ל בדברינו במקומות שבארנו קצת דבריו הקדושים הנוראים האלו, והבן היטב איך מקשר הכל יחד, כי מתחלה מדבר מגדל מעלת התפלה של הבעל כח וכו' שעל-ידיה מוציא מהסטרא אחרא כל הנפשות וכו' שבלעם, עד שמוציא גם מקרבה ובטנה בחינת נפשות הגרים וכו', ואחר כך מדבר (באת 1) על פסוק: "ובל יאמר שכן חליתי", מענין הנורא הנזכר לעיל של עצם רבוי הפתים שגששין על-ידי שנתוסף שכן להקבוץ הקדוש וכו', ובאמת בלא חר, כי על-ידי שמוציא כמה נפשות מישראל שהיו נבלעים ממש בהסטרא אחרא, ביון מצולה ואין מעמד וכו', רחמנא לצלן, וגם מוציא נפשות הגרים, אלו הנפשות בעצמן הם הם בחינת השכנים הנתוספים על קבוץ ישראל שעל-ידיה מתרבה כבודו ותברך מאד, כי מתגדל בית התפלה ברבוי פתים ועצומים מאד, כנ"ל, והכל על-ידי התפלה שמעוררים להתפלל בכונה הן אותם שלא התפללו כלל בכונה או שהתפללו קצת בכונה, אבל היה מעט דמעט, והפגנה היה בצמצום ובקטנות עצום שנקרא בחינת שנה לגבי פגנה אמיתית, והכל היה על-ידי עזונותיהם הרבים ופגמיהם, והעקר על-ידי פגם

בתים רבים לאין קץ, שעכשו בשנתוסף נפש אחת נתרבין הבתים ברבוי עצום ככפלי כפלי כפלים וכו', הן מצד תוספות הנפשות, הן מצד תוספות רבוי האותיות והתבות שנתרבו עמה עד אין חקר:

(ועו בדברינו במקום שבארנו באור ופרוש על ענין הכפלים של רבוי הבתים וכו', ומשם תעמד כרעיד ומשתומם ותתפלא מאד מאד מענין רבוי הבתים עד אין חקר ותבין מרחוק גדלת ה' וגדלת תורתו וגדלת הצדיק האמת שגלה כל זה ויותר ויותר וכו', וגדלת הנפשות הזוכין להתקרב אל הגלויים אליו ומתפללים בכונה וכו', ענין שם היטב ויתצרך דברינו אלה לשם, או תבין יראת ה' וירעת אלהים וצדיקו ותורתו הקדושה תמצא):

הוא
הוא
הוא

זו נמצא, שעקר הקשר והקבוצין הוא בשמותקבצים אל הקדשה להתפלל בכונה ולחשב תחבולות ועצות להתרחק מהטאים ועוונות ופגמים וכו', שעל-ידי כל זה נכללים בהאחדות כפלי, אבל החולקים אין קשריהם נקרא קשר כלל, כי מעט הטוב שבהם אין יכול לעלות כי אם על-ידי הצדיק שעוסק להעלות גם העבודה והתפלה של החולקים עליו וכו', כמבאר במקום אחר, אבל בזה שחולקים, בזה הם מחולקים ומפזרים מאד מהאחדות בבחינת פאר לרשעים וכו', ואין קשריהם קשר כלל, כי כבר הקדים ועקב אבינו להתפלל על זה, "בסדם אל תבא נפשי בקהלם אל תחד כבדי וכו'" וכנ"ל:

הברית, בחינת מעשה זמרי, והצדיק לוחם בעדם בתפלה בבחינת דין וכו' הנ"ל, עד שמוציא אותם מהסטרא אחרא ומעוררם ומקוצם להתפלל בכונה וכו', אזי מתרבים הבתים ברבוי עצום בכמה בחינות. כי מבאר שם, שהבתים נעשים על-ידי בחינת שלש אבנים בונות ששה בתים ארבע עשרים וארבעה וכו' כנ"ל, עד וכו', שזה נאמר בפשוטו בספר הצירה על ענין התבות, שתבה בת ארבע אותיות בונה עשרים וארבעה צרופים, ובת חמש מאה ועשרים וכו', ואדונינו מורנו ורבונו ז"ל פירש הענין לענין הנפשות וכו', כמו שכתוב שם, ועתה בוא וראה והבן שהכל אחד, כי תוספות הנפשות ותוספות האותיות של התבות הכל אחד, ומזה תוכל לתבין מרחוק כמה וכמה שעשועים נפלאים נעשין על-ידי שנתוסף נפש אחת להתפלל בכונה קצת יותר מאשר בתחלה, כי למשל אפלו מי שהתפלל תחלה קצת בכונה אבל לא עלה מתפלתו כי אם עשרה תבות, וגם לא היה בהתקשרות אל הצדיק ואל הקבוצין המתפללים בכונה פאמת, ואחר כך בשנתוסף אל הקבוצין הקדוש הוא מתפלל עכשו מאה תבות וככונה ותרה מבתחלה, והוא שכן אל הקבוצין הקדוש, כמה וכמה בתים רבים ועצומים עד אין קץ נתרבים הן מצד רבוי התבות והאותיות והנקודות, הן מצד שכל זה נתוסף אל הנפשות הרבות שנעשה מהם

לקוטי הלקות

הלקות פריה ורביה ה

אבן העזר

עה

ח וזה שנסמך אחר קד מיד: "ויהודה אתה יודוך אחיד וכו'", שהתחיל יעקב אחר קד לקרב את יהודה אחר שקנטר את הראשונים, כמו שפרש רש"י שם, כי יהודה בחינת דוד ומשיח שיצא ממנו, שעל זה קרמו כל ברכתו של יהודה, כמו שכתוב בתרגום ובפרוש רש"י, הינו קרמו לו שעקר הקבוץ של ישראל שעל-ידיה תבוא הגאולה, הוא על-ידי בחינת דוד משיח שיצא ממנו, שעליו נאמר, "ונפצות יהודה יקבץ". שנקבץ הרחוקים מאד להוסיף שכנים רבים על ישראל, שעל-ידיה עקר התקרבות הגאולה כנ"ל. וזהו, "ויהודה אתה יודוך אחיד", שכל אחיד יאהבו אותך יודו וישבחו אותך ויתקבצו בלבם אליך, "קדך בערף אבידך", שמתכניע ותעקר כל החולקים והמונעים וכו'. "וישתחו לך בני אבידך", שכל ישראל שיצאו מארבע גישו שיש בהם שנוי דעות רבים ועצומים מאד, כלם ישתחו ויפגעו אליו. וזהו: "גור ארצה יהודה", שנאמר על דוד, בתחלה גור ולבסוף וכו', בתרגומו "שקטון יהי בשרווא וכו'", כל זה בחינת "אורח צדיקים באור נגה הולך ואור עד גבון היום", שאף-על-פי שבתחלה הממשלה בקטנות מאד, אבל אחר קד יתגבר ויתרבה מאד, "כי מטרף בני עליה", שאין קד שום חלק בהטורפים את הצדיק בחינת יוסף, כי בכל מקום שיש מחלקת דסטרא אחרא

אין קד שום חלק בהם, אדרבא, אתה אוהב שלום ורודף שלום ומקרב את הקריות אל התורה והתפלה להוסיף ולגדל את הקבוץ הקדוש וכו'. וזהו: "כרע רבץ פארוה וכלביא מי ויקימו", בחינת "הן עם כלביא יקום וכארי ותנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה", שנאמר על עצם המלחמות שלוחם בחינת דוד עם כל מיני חולקים עד שיאכל טרפם, שמוציא מהם כל הנפשות שבלעו כנ"ל, עד שמוציא גם הגרים, שזהו בחינת "ודם חללים ישתה" - ונקסי עממיא יידת, שהם בחינת

גרים, (כמו שמבא בתורה "ויהי הם מירישים שתיים" סיון טו ז), שעל-ידי זה הוא מוסיף שכנים רבים וכו', שעל-ידיה תתקרב הגאולה וכו' שתבוא על-ידי זרע יהודה וכו' ל:

ט וזהו: "לא יסור שבט מיהודה ומחזק מבין רגליו עד כי יבא שילה" - דא משיח וכו', הינו שברכו שאפילו בתקף הגלות הארץ באחרית הימים לא יסור שבט מיהודה ומחזק וכו', שפרש רש"י שהם ראשי גליות וכו', הינו אף-על-פי שמתגבר הממשלה דסטרא אחרא ושקר כמו שמתגבר, אף-על-פי-כן בעצבותינו לא עובנו אלקינו, ולא יסור שבט ומושל ממשלה מונעת אמיתית מיהודה, ומחזק, שהם בעלי תורה הפותחים וחוקקים בפיהם ובלשונם עט סופר מהיר ובעט סופר ממש. וזהו "מבין רגליו", שהם בחינת הגנים והתלמידים

שעוסק בכל התקונים המבארים שם, שבונה כל הפתים הנ"ל שעל-ידיה ותתקן הכל וכנ"ל:

יא וזה: "טוב מעט לצדיק מהמון רשעים רבים", כי מעט הנפשות המתקנים להצדיק מתרבים מהם פתים רבים ונפלאים כאלה שעל-ידיה ותתקן הכל, ותתברר על כל המון רשעים רבים, שהם רבוי החולקים, בחינת מחלקת קרח הנ"ל, כי מעט מן האמת דוחה הרבה מן השקר, כמו שמעט מן האור דוחה הרבה מן השקר, פמוכא. והכל על-ידי בחינת הנ"ל, על-ידי עצם רבוי הפתים שבונה בנפלאות נוראות כחו, על-ידי רבוי הצרופים הקדושים וכנ"ל. (עני עיד

מקורו אחר שדברנו מענין הצרופים הנפלאים הנ"ל ושנהו שקד לענין מחלקת קרח, כמו שנתבאר בהלכות עקב שבנים הלכה ה,

עו שם):

יב על-פי כל הנ"ל יראו עינינו וישמח לבנו, ונוכל למצא רוח והצלה להקל עלינו עצם הפחד והרעה שנופל עלינו כשרואין דברי חכמינו ז"ל הקדושים שהפליגו מאד בענין הערבות של ישראל, שכל אחד ערב בעד חברו, ומזה תסמך שערות ראשנו מי עמד בזה, כי הלוא שהיינו מפקיעים את עצמנו לקיים את כל דברי התורה הזאת, ואיך נוכל עוד לצאת ידי חובת הערבות, בפרט בדורות הללו אשר יראי חמא ומאסים ואין תוכחה והאמת נשקד ארצה, והרבה הרבה בעלי עברות

ההולכים אחר עצתם שנקראים רגליו, בחינת ברא פרעא דאבוה. וכן "וכל העם אשר ברגליו", שפרש רש"י: "ההולכים אחר עצתו", שהם בחינת התלמידים כנ"ל, שלא יסורו ולא יתפלו, חס ושלוש, עד כי יבא שילה, כי על-ידיה ותקרב הגאולה כנ"ל. וזהו "ולו יקחת עמים", ופרש רש"י: "אספת העמים, הינו בחינת הנ"ל שכל הרחוקים מאד יתאספו אל הקבוץ אפלו העושים מעשה עב"ם שפשטבין בתשובה הם בחינת גרים ממש, וכן אפלו גרים ממש מהעב"ם בלם יתקבצו ויתוספו וכו', שעל-ידיה יתרבו הפתים הנפלאים עד אין קץ, שעל-ידיה תבוא הגאולה במהרה בימינו כנ"ל:

י וזה שאיתא בזהר הקדוש שאפלו על-ידי כי בנישתא חדא או מתא חדא וכו' בשנישבו בתשובה, תבוא הגאולה. אשר לכאורה הדבר תמוה איך יתקן כל העולם על-ידי מעוט צדיקים וכשרים כאלה, שהם רק מתא חדא, מפל שפן כי בנישתא חדא? אך על-פי הנ"ל מבאר ומוכן הדבר היטב, כי אפלו על-ידי כי בנישתא חדא ומתא חדא יתרבו הפתים על-ידי רבוי הצרופים פרבוי עצום כזה כנ"ל, עד שממילא יתבססו בתוכם כל הנפשות אפלו הנשפכים בראש כל חוצות, ועל-ידיה יתקיים: "בונה ירושלים ה' נדחי ישראל ויבנם". והכל בכח הצדיק הגדול הבעל כח מאד

לקוטי הלקות

הלקות פרה ורבה ה

אבן העזר

עו

עצומות קצתם באתגליא וכפרסום
 וקצתם בהסתור, ומכנים עצמם בשם
 חסידים וחולקים ורודפים מאד מאד את
 הכשרים באמת וכו', ואף-על-פי-כן דבר
 אלקינו יקום לעולם והתורה נצחית,
 ובנדאי אינה במלה בשום זמן גם בדורות
 הללו, ועל-כן בנדאי החוב על כל אדם
 גם עתה לצאת גם ידי הערכות באשר
 קבלנו עלינו בנינו, אבל לכאורה יקשה
 עלינו מאד, ובפרט פשנשים אל לבנו
 מאמר רבותינו ו"ל בגמרא סוטה פרק ז,
 שהפליגו מאד ברבוי הבריות שנבראו
 על כל מצוה ומצוה מצד הערכות, עד
 שמשקו שם, אין לך כל מצוה שלא
 נבראו עליה ארבעים ושמונה בריות
 של שש מאות אלף ושלשת אלפים
 וחמש מאות וחמשים, ויש בכל אחת
 ואחת שש מאות אלף ושלשת אלפים
 וחמש מאות וחמשים, עין שם בפרוש
 רש"י ותוספות עד אמר רבי משרשיא,
 ערבא וערבא דערבא איפא ביניהו.
 ועתה מי יעמד בזה לצאת ידי הערכות
 לקיים אלפי אלפים ורבי רבבות בריות
 שנבראו על כל מצוה ומצוה, אבל על-פי
 כל הנזכר לעיל נכלל להמתיק הדבר קצת
 בחסדו וחמלתו אשר חמל עלינו בדורות
 הללו והאיר עינינו בהקדמות קדושות
 ונוראות הנזכרות לעיל, כי אם תשים
 לבך להבין עצם רבוי הפתים שנעשין
 בשנתוסף נפש אחת אל הקבוצ הקדוש
 שאי אפשר לשער, ואף-על-פי-כן נוכל

להכניסם בחשבון קצת על-פי המבאר
 בדברינו בבאור זה במקום אחר (עו שם
 בתחלת ספר מי מברין), ויוצא משם
 שכשנתוסף נפש אחת על קבוצ של
 תשעה עשר אנשים ונעשה עשרים, או
 גרובין הפתים עד יותר משני אלפים
 מליאן פעמים מילי מליאן, במבאר שם
 החשבון הטוב, וכשנתוסף עוד נפש אחת
 יהיה המספר כמה אלפי פעמים כל
 ה"ל, וכן להלן מה שאין הפה יכול לדבר
 והלב לחשב, במבאר בספר יצירה לענין
 צרופי אותיות התבות. וכן הוא בענין
 הנפשות פנ"ל, וכבר ידעת מספר המילי
 מליאן, שהוא מליאן פעמים מליאן, והינו
 אלף פעמים אלף פעמים אלף פעמים
 אלף, (אשר מבאר למחקרים שאילו יתה האדם יותר מעשרת
 אלף שנים אינו יכול לספר מספר הזה אחר אחר אפילו לחשבון
 שכולים לספר מספר כזה במינות אחד וכו', וכבר נזכר
 החשבון לגעיל החשבון). ועתה צא ולמד כל אחד
 לעצמו הרצוה לקיים רצונו ותברך ולצאת
 ידי חובת הערכות ועצם רבוי הבריות
 ה"ל שנבראו על הערכות פנ"ל, כי אם
 תזכה לילך בדרך ה' באמת ותשתדל
 לקרב נפש אחת להחזירו למוטב או על
 כל פנים לנתקו ולהעתיקו קצת ממקומו
 שהיה מתחלה, שימנע עתה בפנמים
 וכו' וירבה בתפלה בכונה וכו' פנ"ל,
 ויתוסף להקבוצ הקדוש ה"ל, הרי כמה
 וכמה אלפי אלפים ורבי רבבות מליאן
 פתים קדושים יהיו נעשים על-ידי-זה
 פנ"ל, שהם מרבים בכפלי כפלים אלפים

בנינו ותלמידיו בדרך הקדוש, ושייתוספו אל הקבוצה הקדושה, ועל ידיה ממילא יצא ידי הערכות על ידי רבוי הפתים שייתוספו וכו' כפ"ל. והנה "הנסתרות לה' אלקיני", כי רק הוא ותברך לבד יודע נסתרות ובראי לא יעניש אותנו על הנסתרות ממנו, וכמו שפרש רש"י לפי ענינו ושיטתו, רק והנגלת לנו ולבנינו דיקא, שאנו צריכין העקר להשתדל לקרב בנינו ותלמידיו שנקראים גם כן בניו, לקרב מה שנוכל לעבודתו ותברך ולצרכם ולהוסיפם אל הקבוצה הקדושה כפ"ל, ועל ידיה יתרבו הפתים מאד עד שיתקבצו ממילא בלם לפנים וכו' כפ"ל. והנה "עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת", הינו שעל ידיה לבד שנקרב את בנינו ותלמידיו המועטים אל הקבוצה כפ"ל, על ידיה בודאי יתקיים עד עולם קיום התורה והתפלה לעשות את כל דברי התורה הזאת, כי על ידיה סוף כל סוף יתקבצו בלם להשם ותברך באמת וכו' ל'.

הלכות קדושין הלקבה ה

יד וזה בחינת קדושין בכסף, וגמר קיחה קיחה מושרה עפרון שנאמר, "נתתי כסף השדה קח ממני". כי איש ואשה שרשם מבחינת חסד ודין פירוע שהם בחינת ה' אלקים שמושם נמשך בחינת השגחה וטבע שבאמת שניהם אחד, כי ה' הוא האלקים, הינו שהטבע,

פעמים מרובי הקריתות הנ"ל שנקרתו על הערכות, פוק דוק בחשבון ותשפת, כי אי אפשר לבאר החשבון פה, (ועד דמי מותרו) תי"ל שם מבאר קצת החשבון, וכבר מבאר בדברינו שאמר אז בעת שנגלה סוד ההקדמה הנוראה של רבוי הפתים וכו', שאמר אז שעל ידי עצם רבוי הפתים, על ידיה גם הנפשות שהם בחינת לגמרי עדיו, פונסים אותם גם כן לפנים, לתוך רבוי הפתים הנ"ל שנבנים ממילא גם סביבם מעצם רבויים וכו' כו', כמו שמבאר שם. ואז תצא גם אתה ידי הערכות על ידי התקבצות נפש אחת להקבוצה, מפל שכן בשתופה לקרב נפשות יותר מאחר שעל ידך נתרבו הפתים כל כך, עד שגם כל הרחוקים לגמרי המנחים בראש כל חוצות נתבנסו לתוך הפתים דקדשה כפ"ל, והנה היטב מאד:

יג וזהו: "הנסתרות לה' אלקיני והנגלת לנו ולבנינו עד עולם", שפרשו רש"י ו'ל על ענין הערכות, כמו שכתוב שם בפרוש רש"י, ואם האמר אתה מעניש את הרבים על הרחוקי היחיד וכו', הלא אין אדם יודע טמונותיו של חברו, אין אני מעניש אתכם על הנסתרות וכו', אבל 'הנגלת' וכו', עין שם, הינו שהכתוב מושב דעתנו ואומר לנו שלא נפחד מזה, כי אינו בא, חס ושלום, במרוגניא עמנו להעמים עלינו על שלא נוכל לקבצו, כי אין אנו צריכים לעשות רק מה שבידינו לראות לחנך

לקוטי הלכות

הלכות פריה ורביה ה

אבן העזר

עט

שהוא בחינת אלקים, בחינת מלכות, בחינת אשה, אין לה שום כח וממשלה כלל להנהיג את העולם בשום דבר גדול וקטן פי אם ה' שהוא השגחה, הוא האלקים, פי ה' ואלקים הם באמת אחדות אחד, פי רק השם יתברך לבדו הוא הבורא הקדמון, הוא המשגיח, הוא המנהיג והמושל, ואין להטבע שום הנהגה וממשלה כלל פי אם כמו שהשגחה מנהיג אותה, ועל-כן באמת בידו לשנות הטבע בכל עת כמו שראינו על-ידי המופתים הנוראים של משה ביציאת מצרים וקריעת ים סוף וכו', ואחר כך משאר צדיקים וכו', והוא כמו האשה שאף-על-פי שהיא עקרת הבית ומנהגת כל הבית שמוולדת ומגדלת את הבנים ומבשלת ואופה וכו' ומנהגת את בית בעלה בכל ההצטרכות, אף-על-פי כן אין לה שום חיות וכו' וממשלה פי אם ממה שנותן לה בעלה שממנו ההולדה, והוא נותן לה כל מיני שפע אכילה ושתייה ובגדים כו' להנהיג את הבית, רק כל מה שייכולין למעות באלו יש איזה כח להטבע, חס ושלום, כל זה נמשך גם כן מהשם יתברך בשביל בחירה, פי עקר הבחירה תלוי בזה (מבאר ומבין בדרכי בפה מקומות, ע"ן שם), ומשם נמשך גם כן מה שלפעמים האשה מורדת בבעלה או מתנגדת אליו באלו הממשלה בידה, פי אשה רעה היא בחינת עבודה זרה וקפירות, במבאר בכל ספר משלי,

כמו שפרש רש"י שם, וכמבאר בדרכי רבנו ז"ל שהמשיל את התורה והאמונה הקדושה באשה טובה, באשת חיל וכו', שזה בחינת כל שבח אשת חיל מי ומצא שמסים בו ספר משלי, שכלל השבח שהיא עושה הכל, כל ההצטרכות, בחינת "דרשה צמר ופשתים ותעש בחפץ כפה היתה פאניות סוחר וכו' וכו'", ואף-על-פי-כן נבטח בה לב בעלה, שלא תמרד ותשקר בו לומר חס ושלום שהכל שלה, שחס ושלום, הטבע בעצמה מנהיג העולם וכו', ולהפך העבודה זרה והקפירות של חכמי הטבע נקראים אשה רעה, אשה זרה, בחינת אשה המנאפת תחת אישה תקח את זרים, וכמו שפרש האלשיך במשלי, כל זה, על התרחקות מהקמות הטבע. פי כבר כלל מנחם בדינו שעבודה זרה שהיה בימי קדם והקפירות של חכמי הטבע שנתרבו אחר כך עד עתה שניהם בחינה אחת, פי הכל נמשך מחכמי קדם הרעים שמהם כל יסודות חקמתם, במבאר בדבריהם בעצמן, ועל-כן כששבין להשם יתברך ומאמינים בהשגחתו יתברך נאמר: "אלכה ואשובה אל אישי הראשון וכו'", "היא לא ידעה פי אנכי נתתי לה תדון ותתרוש ותיצהר וכו'" (דו"ט):

טו ועל-כן האשה נקנית בקספ, פי כסף הוא כלל כל ההשפעות, כמו שפתיב: "והקספ יענה את הכל". להורות שעקר הקשר שהיא צריכה לקבל

אחר חכמי הטבע שרב דעתם בכלם הם
ההפך ממש מדברי התורה הקדושה,
בדאי אי אפשר להכריח דעתו לברר לו
שטות שקר חכמת הטבע, כי הבחירה
חפשית פנ"ל, ועל-כן אין האשה נקנית
אלא מדעתה, כי האשה בחינת הטבע,
אינה נקנית לבעלה שממנו כל הויתתה
וחייתה, שהוא ההשגחה, כי אם מדעתה
ורצונה, כי הבחירה חפשית וכו' וכו' פנ"ל:

מזו נזה בחינת מה שאברהם דחק עצמו
לקנות מערת המקפלה בכסף
מלא דיקא, כמו שכתוב: "אך אם אתה
לו שמעני נתתי כסף השדה קח ממני
וכו'". וכן דוד כששקנה את מקום הבית
המקדש מארונה היבوسی וכו' שאמר,
"ולא אעלה לאלקי עלות חנם". וכמו
שאיאת בזהר הקדוש, כי אלו המקומות
היו קדושים בקדושה נוראה מאד, שהם
מערת המקפלה, שהוא שערי גן-עדן
שדרך שם עולין כל הנשמות אל עין
החיים וכו', וכן מקום הבית-המקדש הוא
שער השמים וכו' וכו', ועקר קדושתם
הוא ששם התגלות ההשגחה ביותר שזה
עקר קדושת ארץ-ישראל, כמו שכתוב:
"תמיד עיני ה' אלקיך בה". כמו שמבאר
שם בהתורה הנ"ל, ובדאי גם בארץ-
ישראל בעצמו כל מה שהקדושה גדולה
ביותר, מתגלה שם ההשגחה יותר ויותר,
כי ההשגחה הוא עקר כלליות הקדושה
שעברה בארץ-ישראל פנ"ל, ושם בארץ-
ישראל שם הם עשר קדושות עד קדש

ממנו כל ההשפעות ובה תנהיג את
ביתו, כי היא עצם מעצמו וכשרו מכוון,
כי הטבע כל הויתתו וכל כחה הכל
מההשגחה בעצמה פנ"ל, אבל היא
צריכה להיות מרצה לזה, כי אין האשה
נקנית אלא מדעתה, להורות שאי אפשר
לקרב אותם הכרוכים אחר הטבע כי אם
מדעתם ורצונם, כי הטבע שיש לה כח
להסתיר ההשגחה הוא רק בשביל
הבחירה פנ"ל, ועל-כן מי שאינו רוצה
בהאמת ורוצה לפרק על ובהפקרא נחא
ליה להטות דעתו אחר חכמי הטבע,
בדאי אי אפשר להטותו מדרך הרעה,
בחינת כל באיה לא ישובו ולא ישיגו
ארחות חיים, וכתוב: "אל תדבר באוני
כסיל כי יבזו לשכל מליך וכו'". כי
הבחירה יש לה כח גדול, כמו שמבאר
במקום אחר, אבל הבחור בחיים וחושב
על תכליתו באמת ומטה דעתו אל
האמת יכול לראות ולהבין האמת,
והעקר על-ידי שיחפש ויבקש מאד
להתקרב לצדיק אמת שיש להם בחינת
רוח הקדש, אשר כל דבריהם נובעים
ומיוסדים על תורת משה אמת בכתב
ובעל פה, כמו שמסרו לנו הנביאים
והתנאים שכלם היה להם רוח הקדש,
שרק הם יכולים לברר הדקדוק, שעל-ידי
זה נמשך אמונת הרוח העולם וכו',
שעל-ידיה נתגלה ההשגחה וכו',
כמבאר היטב בהתורה הנ"ל, אבל הרוצה
לעקר עצמו מן העולם ולהטות דעתו

קדשים ששם עקר התגלות ההשגחה, וכן במערת המכפלה שהיה מוכן לקבורת האבות לעלות דרך שם להפלל בו יתברך, אבל אלו המקומות היו תחת יד הסמרא אחרא אצל עפרון וארונה היבוסים, כי בן הדבר שבכל מקום שנעלם קדשה עצומה בזה העולם הגשמי הוא בתחלה תחת יד הסמרא אחרא פמוכא, ועקר הסמרא אחרא הוא כפירות הנ"ל של הטבע פנ"ל, על-כן לא היה אפשר להוציא הקדשה מהם בשלמות כי אם מדעתם ורצונם על-ידי כסף מלא ולא בחנם, כי כסף כלל ההשפעות פנ"ל, וכל מעותם אחר הכפירות של הטבע, שהוא בחינת עבודה זרה העקר הוא מחמת המדת המזון שבו תחובים כל השבועים עבודה זרה (כמו שכתב בקיום אחר), ועל-כן אי אפשר להוציא בלעם מפיהם ברצון טוב כי אם על-ידי המזון, כמו אברהם ודוד פנ"ל, ויש בזה הרבה הרבה לבאר והמשפלים יבינו:

פי על-ידי-זה נודע ונתגלה לכל פאי עולם נשגבות גדלתו יתברך. וההשגחה הוא כלליות הקדשה פנ"ל, ועל-כן נקרא קדושין. וזה שאומר לה: הרי את מקדשת לי פדת משה וישראל, פדת משה וישראל דיקא, הינו כמו דת משה וישראל, שהוא התורה הקדושה שנתן משה לישראל, שהוא כלליות כל מדרגות הנבואה, שעל-ידי-זה עקר ברור המדמה שעל-ידי-זה עקר האמונה שעל-ידי-זה נמשך בחינת ההנהגה של ארץ-ישראל, בחינת השגחה, כמו שכתב שם בהתורה הנ"ל, וכמו בן ממש הוא מקדש וקונה אותה, פי עקר הקדושין הוא בשביל התגלות ההשגחה פנ"ל:

הלכות כתבות ונפין הלכה ה

יח וזה בחינת כתבה שאסור לדור עם אשתו בלא כתבה, פי זה ידוע ומוכן בזה הקדוש וכתבי האר"י ז"ל שיחיד איש ואשה בשרשם גבה מאד וכל העולמות מראש ועד סוף תלויים בה, פי השם יתברך וכנסת ישראל הם בחינת איש ואשה, פמוכן בכל שיר השירים ובכל דברי רבותינו ז"ל לענין מתן תורה, ועל-כן אמרו רבותינו ז"ל: "כיום חתנתו", זה מתן תורה וכו', והוא בחינת כלליות הבריאה שנקרא בשביל ישראל, שהוא בחינת אשה וראת ה', בחינת מקבל, ובחינת קדם הבריאה, שהוא השם יתברך הבורא לבדו, שהוא בחינת איש,

זו ועל-כן נקרא קדושין, פי עקר הקשר הוא בשביל לגלות ההשגחה פנ"ל, והעקר על-ידי שיהיה מזה הולדה שיתוספ גפש ישראל אל הקבוץ הקדוש ויתרבו הפתים הנ"ל ויתגדל כבודו יתברך בבחינת אלקים בארמנותיה נודע למשגב, שעל-ידי רבוי הפתים והארמונות של ורשלים עיר הקדש, שהוא בחינת אמונה, שכל בנינה מבחינת רבוי פתים הנ"ל, על-ידי-זה נודע למשגב,

ע"פ

בחנינת ה' איש מלחמה, פמוכא. וכן משתלשל מדרגא לדרגא ומעולם לעולם ומעלה לעלה, מושכל עליון לשכל תחתון, שכל המדרגות התחתונות, בחנינת שכל התחתון, הם בחינת מקבלים, בחינת אשה נגד העליון מהם, שהוא בחינת משפיע, בחינת איש, והוא בחינת חכמה אמיתית ואמונה שהם שרש איש ואשה שבאמת בשרשם בלא חד, וגם בהשכל והחכמה בעצמה יש בחינת פח השכל וכן המדמה, והם גם בן בחינת משפיע ומקבל, בחינת איש ואשה. ועל כן עקר ברור האמונה הקדושה, שהוא בחינת אשה יראת ה', הוא על ידי המדמה, במבאר בהתורה הנ"ל, והכל בשביל לזכות לבחינת חדיש העולם, שהוא בחינת השגחה לבטל הטעות של חכמת הטבע מן העולם, רק לידע האמת שגם עתה כל הנהגת בחינת אשה, הכל על ידי ההשגחה, בחינת איש בלבד, כי הטבע ביד ההשגחה בחקר ביד היוצר ברצותו מרחיב וברצותו מקצר וכו', רק שעתה ההשגחה מסתתרת ומתעלמת בתוך הטבע בשביל הפחירה, וכל היוגים של ישראל על פי התורה, שהוא בחינת זיווג הקדושה, כלם הם בשביל כל הנ"ל, לחבר ולחד עלמא תמא בעלמא עלאה וכו', עד שיהיה נכלל בללויות אחר הבריאה בקדם הבריאה, עד שיתברר פח המדמה, שהוא ברור האמונה, על ידי הצדיק יסוד עולם, שעל ידיה תתגלה

ההשגחה וכו' פנ"ל. ועל כן כלם צריכין לקבל מהצדיק הדור האמתי שעל ידו נמשכין כל התקונים הנ"ל, ומבאר שם שתקון הברית נמשך על ידי פח הצדיק הגדול שמתפלל תפלה בבחינת דין וכו', שעל ידיה מוציא כל הנפשות וכל הדעת וכל הניצוצות הקדושות וכו' מהסמרא אחרא וכו', שעל ידיה נתרבה כבודו ותברך, שעל ידיה זוכה לרוח נבואה וכו', שכל זה הוא בחינת התקון הנעשה על ידי שנתגדל ביותר הקבוץ הקדוש על ידי תוספת שכנים הרבה וכו' וכו' שמשם נמשך רפואה, שהוא בחינת רוח נבואה וכו', ומבאר שם שבשביל זה אין הנבואה שורה אלא על חכם, גבור ועשיר, כי כל אלו הבחינות שרשם בפכוד וכו', ועל ידי בחינת רוח נבואה, רוח הקדש, על ידיה דיקא מתברר המדמה, שעל ידיה עקר ברור האמונה וכו' פנ"ל. וכל זה הוא בחינת יחוד ^{די} הקדוש של איש ואשה, שהכל הוא בשביל שילידו נפשות ישראל שיגלו האמונה הקדושה בעולם וכו"ל, כי האשה היא בחינת אמונה פנ"ל, והאיש הוא בבחינת חכמה שמקבל פחו מהצדיק האמת שיש לו רוח נבואה, והנבואה נמשכת מבחינת נצח וחד, שהם בחינת רגליו, שדרך שם נמשך הטפה הנמשכת מחכמה פניני, כי עקר היחוד על ידי בחינת רוח כמו שכתוב: "ולא קמה עוד רוח באיש". והריוח הזה בשרשו בקדשה

הַעֲלִינָה, הוּא בְחִינַת רוּחַ נְבוּאָה הַג' ל
הַנְּמוּשָׁד עַל־יְדֵי הַצַּדִּיק הַאֲמֵת שֶׁהוּא
בְחִינַת צַדִּיק יָסוּד עוֹלָם אֶל בְּחִינַת
הַמְדַמָּה לְבָרַר בְּמֵה אֲלָפִים הַשְּׁתַלְשְׁלוֹת
וְכו', וְזֶה בְחִינַת חֲכָמָה, גְּבוּרָה וְעִשְׂרוֹת
שְׁמוּשָׁם נְמוּשָׁד הַרוּחַ נְבוּאָה הַנְּמוּשָׁד
לְהַאֲמוּנָה וְכו' כַּנ"ל, שְׂפָלָם כְּלוּלִים
בְּהִיחוד הַקְדוּשָׁה, כִּי הַטְּפָה נִמְשַׁכֶּת
מִחֲכָמָה שְׁבִמָּח בְּיַדְע וְיִוֹדֶדֶת בְּבְחִינַת
גְּבוּרָה, כִּי בְרִית נִקְרָא "בְּעִז" – בּו עִז, בּו
תִּקְפָא כְּמוּבָא. וְהַטְּפָה בְּעִצְמָהּ, שֶׁהוּא
בְּשִׁבִיל הוֹלְדֵת הַנְּפֻשׁוֹת, הוּא בְחִינַת שְׁפַע
הָעִשְׂרוֹת, כִּי כָּל הַנְּפֻשׁוֹת שְׂרֻשָׁם
בְּעִשְׂרוֹת, כְּמוּבָא בְּדַבְּרוּ ו'ל (ס"א ס"ב).
וְעַל־כֵּן כָּל קַנְיָנָה עַל־יְדֵי כֶּסֶף בְּחִינַת
עִשְׂרוֹת כַּנ"ל, וְזֶהוּ בְחִינַת הַתְּכַבֵּה
שְׁצַרִּיד לְמַן לֹא שָׁלָא יִתְּהוּ בְּעִלְתוֹ בְּעִלְתָּ
זְנוּת, כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ו'ל, כִּי צַרִּיד
לְהַבְטִיחַ לֹא בְּתַבֵּב שִׁיתְּהוּ נִשְׂאָר אֲצִלָּה
כְּמוֹ שְׁפַע הָעִשְׂרוֹת אֶפְלוֹ שֶׁתִּפְרַד
כְּמוֹ עַל־יְדֵי גַט אוֹ עַל־יְדֵי מִיתָה, כְּדִי
שִׁיתְּהוּ הַקָּשֶׁר אִמְרִין וְחֻק וְקַנְיָם לְעוֹלָם
בְּשִׁבִיל לְגִלוֹת הַאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה כְּפִי
שְׂרֻשׁ גְּפֻשָׁם בְּתַרְשָׁה הַעֲלִינָה, שְׁזָה
נְמוּשָׁד עַל־יְדֵי הַמְמוֹן שֶׁל הַתְּכַבֵּה
שְׁמַכְמִיתָה שִׁישְׂאָר בְּיָדָה לְהוֹרוֹת
שְׁזִשְׁפַע שְׁמַמְשִׁיד לֹא עַל־יְדֵי הַזְּיוּג קַנְיָם
לְעוֹלָם, כִּי נְמוּשָׁד מִבְּחִינַת רוּחַ נְבוּאָה
שְׁמוּשָׁד עַל־יְדֵי חֲכָמָה גְּבוּרָה וְעִשְׂרוֹת,
שְׁזִשְׁקָר הוּא בְחִינַת הָעִשְׂרוֹת, שְׁמוּשָׁם
כָּל הַמְשַׁכֶּת הַנְּפֻשׁוֹת וְכו' כַּנ"ל. וְעַל־כֵּן

צַרִּיד שִׁיתְּהוּ קַנְיָם לְעוֹלָם, שְׁאֶפְלוֹ אִם
תִּפְרַד כְּמוֹנוּ יִתְּהוּ נִשְׂאָר בְּיָדָה שְׁפַע
הָעִשְׂרוֹת, שֶׁהוּא מֵאֲתָנִים זֶה, שֶׁהוּא שְׁעוֹר
עִשְׂרוֹת, כְּמוּבָא לְעִיל, וְעַל־יְדִירָה לֹא
יִשְׁלַטוּ וְלֹא יִנְקוּ מִמְּנָה הַחִיצוֹנִים, שֶׁהֵם
בְּחִינַת חֲכָמָה הַטְּבַע שְׁאוֹרְבִים תְּמִיד עַל
הַמְדַמָּה, בְּחִינַת אֲמוּנָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת
אִשָּׁה כְּשֶׁהִיא רְחוּקָה מִהַצַּדִּיק שֶׁהוּא
בְּחִינַת בְּעִלָּה, אֲכָל עֲקִשׁוֹ לֹא יִתְּהוּ לָהֶם
כַּח לְהַתְּאֲחוּ בָהּ, כִּי כָּבֵד קַבְּלָה מִכְּעִלָּה
הַשְּׁפַעַת הָעִשְׂרוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחַ
נְבוּאָה שְׁעַל־יְדִירָה מִתְּכַבֵּרֶת וּמִתְּחַזְּקֶת
הַאֲמוּנָה תְּמִיד כַּנ"ל:

יִט וְעַל־כֵּן צַרִּיד לְמַן לֹא הַתְּכַבֵּה בְּתַבֵּב
דִּיקָא, וְכֵן בְּשְׂרֻזָּה לְרַחֲקָה
וְלִגְרָשָׁה צַרִּיד לְמַן לֹא גַט פְּטוּרִין בְּתַבֵּב
דִּיקָא, כִּי עֲקָר הַתְּקוּן שֶׁל הַקָּשֶׁר וְהַחֲבוּר
הוּא שֶׁהִיא תְּהִיָּה טְפִלָּה אֱלוֹי, כִּי בְּאֲתֵר
דְּאִית דְּכַר, נִקְבָּא לֹא אִידְכָר תְּמוֹן, כִּי
הוּא צַרִּיד לְמוֹשֵׁל בָּהּ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: "וְהוּא
יְמוֹשֵׁל בְּךָ". כִּי כַּד נִקְבָּא שְׁלֵמָא עַל
דְּכּוּרָא, חָס וְשְׁלוֹם, אֲזִי דִינָא תְּקִיפָא, חָס
וְשְׁלוֹם, כְּמוּבָא בְּזֵהר הַקְדוּשָׁה, הִינּוּ כִּי
שְׂרֻשׁ הִיחוד לְמַעֲלָה מִעֲלָה בְּשְׂרֻשׁוֹ הוּא
בְּחִינַת יְחִיד הַיְּהִי אֱלֹקִים, שְׁזָה עֲקָר
הַתְּקוּן לִידַע וְלַהֲוִידַע וְלַהֲוִידַע כִּי ה' הוּא
הָאֱלֹקִים, כִּי אֱלֹקִים הוּא בְּחִינַת הַמְשַׁכֶּת
חַיִּית אֱלֹקוֹתוֹ הַמְתַּלְבֵּשׁ בְּתוֹךְ כָּל
הַעוֹלָמוֹת מְדַרְגָּא לְדַרְגָּא עַד עוֹלָם
הַתְּחַתּוֹן הַשְּׁפָל הַזֶּה, שְׁזָהוּ בְּחִינַת
מַלְכוּת, בְּחִינַת אֱלֹקִים, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב:

הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְמֵ אֱלֹקִים בְּרָא אֹתוֹ
 זָכָר וְנִקְבָּה בְּרָא אֹתָם". וּכְמוֹ שְׁמַכְרִיזִין
 בְּשַׁעַת הַכְּנִיסָה, אֲשֶׁר יֵצֵד אֵת הָאָדָם
 בְּצַלְמוֹ וְכוּ', רַק מִחַמַּת שֶׁכֵּל בְּגַי־אָדָם
 שְׁבוּהָ הָעוֹלָם הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה יֵרְדוּ בְּכַמָּה
 וְכַמָּה הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת עַד שֶׁבָּאוּ בְּזוֹה הָעוֹלָם
 הַנִּשְׁמִי בְּגוֹפִים הַעֲבוּים וְהַנִּשְׁמִיִּים הָאֵלֶּה,
 עַל־כֵּן נֶאֱמָרוּ בָּהֶם בְּחִינַת אֲחִיּוֹת הַדִּין
 הַרְבֵּה מְאֹד, וּבִפְרָט בְּהַאֲשָׁה, עַל־כֵּן שָׁם
 הַתְּנַבְרוֹת כָּל הַתְּאֵאוֹת וְהַיֵּצֵד הַרַע שֶׁעָקְרוּ
 בַּתְּאוּהָ הַזֹּאת, כִּי בֵּן דֶּרֶכּוֹ שֶׁבְּכָל מְקוֹם
 שֶׁהַקְּדוּשָׁה גְבוּהָ יוֹתֵר שָׁם הוּא פְּרוּךְ
 בְּיוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "כִּי הַגְּדִיל לְעֵשׂוֹת",
 כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְל', אֲבָל אֶף־עַל־פִּי
 כֵּן בְּשִׁמְתֵּנְהֵם עַל כָּל פְּנִים עַל־פִּי
 הַתּוֹרָה פָּדַת מוֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה מִכָּל
 זוֹנֵג יְהוּדִים גְּדוּלִים וְגוֹלְדִים כָּל הַנְּשֻׁמוֹת
 עַל־יְדֵי־זוֹה שְׁמַנְגִילִים אֱלֹקוֹתוֹ יִתְפָּרֵד,
 וְהַעֲקָר בְּכַח הַצְּדִיקִי אֲמַת בְּנֵי עֲלִיָּה, כִּי
 יֵשׁ צְדִיקִים גְּדוּלִים וְגוֹרָאִים שֶׁשֶּׁבְרוּ
 תְּאוּתָם הַנִּשְׁמִיּוֹת כָּל קֵד עַד שֶׁבְּמָלוּ עֲצָמָן
 לְגַמְרֵי, עַד שֶׁזָּכוּ שֶׁכָּל יְהוּדִים, אִפְלוּ
 בְּנִשְׁמִיּוֹת הוּא בְּלִי שׁוּם תְּאוּהָ לְכָל, רַק
 בְּשִׁבִיל יְחִיד הָעֲלִיּוֹן וְכוּ', אֲשֶׁרִי לָהֶם,
 וּמִפְּתָח נְמוּשָׁךְ הַתְּקוּן לְכָל בָּאֵי עוֹלָם.
 וְעַל־כֵּן כָּל תְּקוּן הָעוֹלָם הוּא שֶׁיִּכְבְּלוּ
 דַּעְתָּם בְּגַד אֵלֹו הַצְּדִיקִים דִּיקָא, שֶׁהֵם
 בְּחִינַת הָאֲבוֹת וּמוֹשֶׁה רַבֵּנוּ וְכוּ', וְעַל־
 יְדֵיהֶם עָקַר יְדִיעַת אֱלֹקוֹתוֹ יִתְפָּרֵד לְדַעַת
 כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים, שֶׁכָּל הָעוֹלָמוֹת
 הַתְּחַתּוֹנִים שְׁנֵרָאִים שְׁמַתְנַהֲגִים עַל־פִּי

"וְאֱלֹקִים מִלְּפִי מְקַנֵּם". וְשֵׁם הַיְוִה הוּא
 בְּחִינַת שֵׁם הָעֶצֶם, בְּחִינַת עֲצָמוֹת אֱלֹקוֹתוֹ
 יִתְפָּרֵד, שֶׁהוּא מִתְעַלֵּם מֵעֵין כָּל, בְּחִינַת
 זוֹ שְׁמִי לְעוֹלָם, כְּמוֹכֵן כָּל זוֹ בְּכַתְּבִים,
 וְעַל־כֵּן מוֹבָא שְׁאֵלָקִים גִּימְטְרִיא הַטָּבַע,
 כִּי בְּאֲמַת גַּם הַטָּבַע כָּל חִיּוֹת מֵאֱלֹקוֹתוֹ
 יִתְפָּרֵד מִבְּחִינַת שֵׁם אֱלֹקִים, רַק שֶׁהוּא
 יִתְפָּרֵד מִסְתַּמֵּר עֲצָמוֹ בַּתּוֹךְ הַנְּהַגַת
 הַטָּבַע בְּשִׁבִיל הַבְּחִינָה בְּכַחַת אָבֵן אֲתָה
 אֵל מִסְתַּמֵּר, וּמִהַסְתַּרָה הַזֹּאת, מִשֵּׁם
 שְׂרֵשׁ הַדִּין, שֶׁמִּשֵּׁם כָּל אֲחִיּוֹת הַיֵּצֵד הַרַע
 וְהַסְתַּרָא אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת וְכָל חִילוֹתֵיהֶם,
 וְעָקַר שְׂרֵשׁ הַיְחוּד הוּא לְיַחַד שֵׁם אֱלֹקִים
 בְּשֵׁם הַיְוִה פְּרוּךְ הוּא, לְהַאֲמִין וְלְדַעַת כִּי
 ה' הוּא הָאֱלֹקִים, כִּי הַכָּל אַחַד בְּתַכְלִית
 הַיְחוּד, כִּי חִיּוֹת הַנִּעְלָם וְנִסְתַּר כְּזוֹ
 הָעוֹלָם בַּתּוֹךְ הַטָּבַע שֶׁהוּא בְּחִינַת
 אֱלֹקִים, הוּא הַמְּהוּהָ בְּעֲצָמוֹ יִתְפָּרֵד,
 שֶׁהוּא בְּחִינַת שֵׁם הַיְוִה פְּרוּךְ הוּא. וְכָל
 זוֹ הוּא בְּחִינַת שְׂרֵשׁ אִישׁ וְאִשָּׁה בְּשֵׁרֶשֶׁם
 הָעֲלִיּוֹן פִּדְיוֹעַ, כִּי בְּשֵׁרֵשׁ נִשְׁמַתָּם שְׁנֵיהֶם
 אַחַד, כִּי כָּל הַנְּשֻׁמוֹת יוֹצֵאִים זָכָר וְנִקְבָּה
 בְּיַחַד, כְּמוֹכָא רַק לְמַטָּה הֵם נִחְלָקִים
 וְנִתְפָּרְדִים כָּל קֵד עַד שֶׁקָּשָׁה לְזוּגֵם
 פְּקָרִיעַת יָם סוּף וְכוּ', וְעָקַר חֲבוּרָם הוּא
 בְּשִׁבִיל בְּחִינַת זֹאת לְיַחַד יְחוּד הָעֲלִיּוֹן
 הַיְ"ל שֶׁמִּשֵּׁם כָּל הַהוֹלְדוֹת, וְהַכָּל בְּשִׁבִיל
 לְגַלוֹת אֱלֹקוֹתוֹ וְאַחֲדוּתוֹ יִתְפָּרֵד שֶׁבְּשִׁבִיל
 זוֹ נִבְרָא הָאָדָם, וּבְשִׁבִיל זוֹ כָּל הַהוֹלְדוֹת
 שְׁבַעֲוֹלָם, כִּי בְּצַלְמֵ אֱלֹקִים עָשָׂה אֵת
 הָאָדָם, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וַיִּבְרָא אֱלֹקִים אֵת

לקוטי הלכות

הלכות פרה ורביה ה

אבן העזר פה

מתורה שבכתב כי ליבא מלתא דלא רמזיא באורייתא:

כ פי תורה שבכתב ותורה שבעל־פה זהו בחינת ענין הצרופים הנ"ל, פי עצם התבנה כמו שהיא נכתבת בתורה זה בחינת תורה שבכתב, וכל הצרופים שיכולים לצרף ממנה זהו בחינת שרש תורה שבעל פה, שהיא מכארת ומפרשת את דברי התורה בדרך פשוט ובדרך רמז ודרוש וסוד, הן בבאורי דיני התורה בפריטיות בכל דיניהם, הן בסוד פנינת המצוות ובדרושים וחדושים נפלאים וכו', שכלם נמשכים מבחינת צרופים הנ"ל, שברוח קדשם הם משיגים לצרף אותיות התורה בכמה וכמה צרופים שונים שמהם נמשכים כל באורי התורה על־פי שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם, וכל החדושים וכל הרמזים והסודות וכו', אבל באמת שניהם אחד תורה שבכתב ותורה שבעל פה, דהינו עצמות החבות פהויתן כמו שנכתבין בתורה שבכתב עם כל הצרופים הרבים שמצטרפים מהם עד אין קץ, שהם בחינת תורה שבעל פה, פי זה עקר התקון ליחד שניהם באחד בתכלית האחדות, פי אחר כל רבוי הצרופים והדרושים והפניות והרמזים וכו', הכל עולה אל מקום אחד שהוא קיום התורה והמצוות בפשוטו, למשל מצות תפלין שכתובה בפרישת קדש "והיה פי יביאך

המבוע, שהם בכללם בבחינת אשה, מנהיגים הבורא ותכרד המשגיח עליהם ומשפיע להם חיותם בכל עת ורגע, וכלם אין להם שום חיות פי אם ממנו ותכרד, פי הכל אחד, פי ה' הוא האלקים וכו"ל. וכל זה הוא בחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שהם בחינת ה' אלקים, כמוכא. על־כן צריך לתן לה התבנה בכתב דוקא, להורות שהיא טפלה ובטלה אליו, פי כל חיותה היא רק ממנו, שהוא בבחינת תורה שבכתב, וכן בשמירתה צריך לגרשה בכתב דוקא, פי משם שרש חיותה ומשם עקר חבורם, וכן בשצריכים לפרה, משם דוקא צריך להפרידה ממנו כדי להפרידה ממנו משרשה אצלו, שהוא בחינת כתב. בחינת תורה שבכתב וכו"ל, פי תורה שבכתב ותורה שבעל פה הם בחינת שרש איש ואשה, כמוכא, ושניהם אחד בשרשם, פי אי אפשר לדע שום דבר מתורה שבכתב פי אם על־ידי תורה שבעל פה שמכארת הכל כמו שאי אפשר להאיש להוליד שום הולדה פי אם על־ידי האשה, וכמו שאיתא בזהר הקדוש דלית רשו לארקא ברפאן וכו' אלא בה וכו'. אבל אף־על־פי שכל ההולדות וכל הנהגת העולם על ידה, פי היא בבחינת עקרת הבית וכו"ל, אף־על־פירבון צריכין לדע שאין לה שום כח וחיות כלל פי אם מבטלה, מבחינת תורה שבכתב, פי כל תורה שבעל פה הכל

ה"ג

וכו'. שיש בכל אות ובכל תבה ובכל פסוק ובכל פרשה ריון וסודות עמקות ונוראות עד אין חקר ששרשם מכל הצרופים הנ"ל, אבל אף-על-פי-כן אחר כל הדרושים והפגנות וכו' העקר הוא כמו שכתוב בתורה על-פי מה שפרשו לנו רבותינו ו"ל שהוא להניח תפלין אלו שאנו מניחין שהם של עור וכו' בכל דיניהם, ובהם כלולים כל הצרופים וכל הפגנות והסודות, וכן בכל המצוות שבתורה, כי תורה שבעל פה מכארת כל דברי תורה שבכתב, אבל אין לה מציאות כי אם מבחינת תורה שבכתב, כי שניהם אחד וכו':

שבכתב כמו שהוא כתוב לפנינו, שמשם כל הצרופים הרבים עד אין קץ, שמשם כל חדושיהם כנ"ל, אבל הכל שב אל מקום אחד לקום דברי התורה ומצוותיה פרת וכדין כמו שקבלו רבותינו ו"ל. לא כן המהפכים ארחות ישר, ההולכים בדרך הפילוסופיא שרוצים להפך הקערה על-פיה, והם אומרים שרוצים רק בפשוטה של תורה ומכחישים בכל הסודות וכו', ואחר כך גמשיך מדבריהם לפרק על לגמרי בנפר מחשבתם מתוך מעשיהם הרעים, כי בודאי אם מעמי המצוות, חס ושלום, הם רק נימוסית פדי לקום הקבוצ וכו', כמו שהם בודים מלבם, בודאי אי אפשר לעמוד במלחמה לבש יצרו בשביל זה, פידוע ומובן לכל מי שיש לו ידיעה כל שהוא בדבריהם הרעים והפריים, הבוסים במדקרות חרב במעם מר חלמות שלקהם על המצוות, כי הסמרא אחרא שארי בחבורא וסיים בפרודא, שמתחילים בחבור אותיות התורה כמו שהן ואינם רוצים בקבלת חכמינו ו"ל, ואחר כך באים לפרוד גמור בחינת ונרנן מפריד אלוף, שפפרדין תורה שבעל פה מתורה שבכתב, עד שמביאים לדי פריקת על לגמרי, כאשר כבר הרבה מהם המירו דתם לגמרי על-ידי-זה. והנשארים בשם ישראל הם רק לפנים ורב המצוות הם פורקים לגמרי, כי כל פרושיהם הרעים שהם מפרשים את התורה על-פי דרכם הם

כא ומזה חבין מרחוק להבדיל בין הקדוש ובין החל והטמא, שהוא בין דרך הקדש שדרכו בו אבותינו ורבותינו בש"ס ופוסקים ובדרכי הקבלה הקדושה שקבלו ממשה רבנו עליו השלום, שעליהם נתפסד הזהר הקדוש וכתבי האר"י ו"ל על-פי רוח קדשם, ובין מרירות הפנים הזדונים של ההולכים לפרש את התורה הקדושה על-פי דרך המחקרים הפילוסופים אשר לא מבני ישראל הנה, כי כל מפרשי התורה האמתים על-פי הקבלה בפשט ובסוד כלם שבים אל מקום אחד, ומחזקים ומעזרים ומלהיבים את לב בני ישראל מאד לקום את כל המצוות בפשוטן כמו שמסרו לנו רבותינו ו"ל, כי כל פרושיהם ובאוריהם וחדושיהם הוא משרש התורה

הַאֲמִיתִית. וְהוּזוּ: "חֲכָמוֹת נָשִׁים בְּנִתָּה בִּיתָה", בְּחֵינֵת הַבָּתִּים הַנִּפְלְאִים שֶׁנַּעֲשִׂין עַל־יְדֵי הַצְרוּפִים הַרְבִּים עַד אִין קִין, שֶׁכֵּלֶם בְּנוּיִים וּמוֹסְדִים בְּחֻזֵק עוֹ, מֵאַחַר שֶׁכֵּלֶם שָׁבוּ אֶל מְקוֹם אֶחָד לְקִיָּם הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת כַּנֶּ"ל, אָבֵל "וְאֹלֶת", שֶׁהֵם חֲכָמֵי הַטָּבַע, "בְּיַדֶּיהָ תִּהְרַסְנוּ", כִּי הֵם רוֹצִים לְהָרִים כָּל הַבָּתִּים הַנִּפְלְאִים הַנֶּ"ל מֵאַחַר שֶׁכֵּל דְּבָרֵיהֶם לְרַחֵק מֵאֲמִיתוּת הַתּוֹרָה וְכַנֶּ"ל:

כַּג וְזֶה שֶׁמִּתְחִילִין בְּכַתְּבָהּ וּבְנִט: 'בְּיוֹם פְּלוּנֵי בִּשְׁבַת וְכוּ', עַד 'לְמַגֵּן שְׂאֵנו מוֹנִין לְבְרִיאַת הָעוֹלָם' לְגַלוֹת בָּהֶם אֲמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, שְׁזֶה עֶקֶר הָאֲמוּנָה שֶׁמִּתְבָּרֵר עַל־יְדֵי הַצְדִּיק הָאֲמִתִּי, שֶׁמְשַׁם כָּל תְּקוּן הַיְחָוֵד בְּשֶׁרֶשׁוֹ כַּנֶּ"ל:

כַּד וְכֵן בְּגִרוּשֵׁין שְׁצָרִיד לְגִרְשָׁה וְלִהְפָּרִידָה מִזֶּשְׂרָשָׁה אֲצִלוֹ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַפְרִידָה כִּי אִם עַל־פִּי דַת מוֹשֶׁה וְיִשְׂרָאֵל, דִּהֵינּוּ עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה שֶׁהִיא בְּחֵינֵת כָּלֵל הַרוּחַ נְבוּאָה שֶׁמְבַרֵר הָאֲמוּנָה שֶׁמְשַׁם הַחֲבוּר כַּנֶּ"ל, וְלָכֵן לְשֵׁם צְרִיכִין לְעֵלוֹת לְהַפְרִיד מִשָּׁם, כִּי הִיא אֵינָה בַת וּזְנוּ מֵאַחַר שֶׁכָּאוּ לְיָדֵי פְרוּד עַד שֶׁמְגַרְשָׁה, כִּי כִּשְׂהִיא אֵינָה בַת וּזְנוּ וְיֵשׁ קְטָמוֹת רַבּוֹת בֵּינֵיהֶם עַד שְׂאֵינָם יוֹלִים לְהִשּׁוֹת דַּעְתּוֹ, מִכָּל שֶׁכֵּן בְּשֶׁמְצָא בָּהּ עֲרוּת דְּבַר מִמֶּשׁ, אוֹי אִי אֶפְשָׁר לְיַחַד עַל יָדֵם הַטָּבַע וְהַשְּׁנֵחָה וְכוּ' כַּנֶּ"ל, כִּי לְפַעֲמִים חֲכָמֵי הַטָּבַע מִתְחַכְּמִים בְּנֶגֶד אֲמִתַּת הַשְּׁנֵחָה, שְׁזֶה בְּחֵינֵת הָאִשָּׁה

נִפְרָדִים מֵעֵצֶם אֲמִיתִית הַכּוֹנֵה שֶׁבַתְּוֹרָה שֶׁכַּתְּבָה פְּאֶשֶׁר יוֹכֵל כָּל מִשְׁפִּיל הַחֶפְזִין בְּאֵמֶת לְהִבִּין, אָבֵל אֲנַחְנוּ הַהוֹלְכִים בְּעַקְבוֹת אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ אֶשֶׁר מֵעוֹלָם כָּל הַדְּרוּשִׁים וְכָל הַחֲדוּשִׁים וְכוּ' וְכָל הַכּוֹנֵנוֹת וְהַסּוֹדוֹת וְכוּ', כָּלֵם לְחֻזֵק וְלִאֲמִין וְלַעֲוֹרֵר לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקִיָּם כָּל הַמְצוּוֹת בְּיַתֵּר שְׂאֵת בְּיָאָה וְאֶהְבָּה וּבַהֲתַעֲוֹרוֹת נִפְלָא, כִּי אֶפְלוּ מִי שְׂאֵינִי מִבִּין דְּרַבִּי הַסּוֹדוֹת וְהַקְּרוֹזִים הוּא מִבִּין מִרְחוֹק שֶׁיֵּשׁ סוֹדוֹת נְעֻלְמוֹת נִרְאוֹת וְנִשְׁנָבוֹת כָּלֵל דִּין וּבְכָל פְּרַט וּפְרַט שֶׁל כָּל מְצוּהָ וּמְצוּהָ, כִּי הַכֵּל שֶׁבֵּ אֶל מְקוֹם אֶחָד, כִּי תוֹרָה שֶׁכַּתְּבָה וְתוֹרָה שֶׁכָּעַל פֶּה כֵּלָא חַד, כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים כַּנֶּ"ל, בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאֵנוּ לְכַבּוֹד וְהַבְדִּילֵנוּ מִן הַתּוֹעִים הָאֵלֶּה וְנִתְּן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְכוּ':

כַּב וְזֶה בְּחֵינֵת "חֲכָמוֹת נָשִׁים בְּנִתָּה בִּיתָה וְאֹלֶת תִּהְרַסְנוּ" שֶׁנֶּאֱמַר לְעִנְיַן חֲכָמַת הַתּוֹרָה הָאֲמִיתִית שֶׁנִּקְרָאת אִשָּׁת חֵיל, בְּחֵינֵת "חֲכָמוֹת נָשִׁים וְכוּ'", וְלִהְפָּד כְּסִילוֹת שֶׁל חֲכָמֵי הַטָּבַע, שֶׁהֵם מְכַנִּים כָּלֵל סֶפֶר מִשְׁלֵי בְּשֵׁם אִשָּׁה וְרָה, אִשָּׁה מְנַאֲפַת, אִשָּׁת כְּסִילוֹת, כַּמְבָאָר בְּרִש"י וּבְכָל סִפְרֵי הַמְּפָרְשִׁים הָאֲמִתִּים, כִּי אִשָּׁה זוֹנָה מִמֶּשׁ וּבְפִירוֹת שֶׁל חֲכָמֵי הַטָּבַע הֵם בְּחֵינָה אַחַת מִמֶּשׁ עַל־פִּי כָּל הַנֶּ"ל. וְכֵן אִשָּׁת חֵיל, אִשָּׁה חֲכָמָה וּבִשְׂרָה, הִיא בְּחֵינָה אַחַת עִם הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה הַמִּתְבָּרֵרֶת עַל־יְדֵי חֲכָמַת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא הַחֲכָמָה

הלכות יבום וחליצה הלכה ה

כה וזה בחינת יבום וחליצה, פי כפר במבאר שעקר ההולדה כפי להרבות נפש מישראל שעל-ידיה נתרבו הבתים מאד וכו'. ועקר ההולדה נמשכת בשרשה מבחינת רוח הצדיק, שהוא בחינת רוח נבואה, שעל-ידיה מתברר המדמה, שעל-ידיה מתבררת האמונה, שהיא בחינת אשה יראת ה', שמשם כל ההולדות. וכל מה שנוגד יותר נפש מישראל הוא בחינת חדוש העולם, פי האדם הוא עולם קטן, וכל אדם הוא בחינת ענין חדש ושכל חדש לגמרי, כמבאר אצלנו במקום אחר, שאפלו הגלגול אינו מתגלגל כמו שהיה מתחלה, רק נפש זה עם רוח זה וכו', והכל בשביל הפרסם ולגלות אמונתו יתברך בבחינת ועד דר ודר אמונתו, וכל מה שנתרבה נפש יותר ונתגדל בית התפלה יותר על-ידי רבוי הבתים וכו', על-ידיה מתגדל בחינת הרוח נבואה יותר, פי הרוח נבואה בא מנפשות ישראל, כמו שמבאר שם, על-כן כל מה שנתרבין צרופי הנפשות יותר, מתרבה ומתגדל הרוח נבואה הבא מהם ביותר, ועל-ידיה יכולין להוליד עוד נפשות רבות יותר ויותר שיעלו האמונה ביותר, וכן חוזר חלילה, ועל-ידיה תבוא הגאולה כ"ל, פי אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, ועל-ידי כל הנ"ל נמשך קול הנגון המבאר שם

המנאפת תחת אישה תקח את זרים, שפרים מאמתת האמונה והולכים אחר דעות זרות וכו', ומשם נמשך כל הקלקולים גם בגשמייות בין הזוגים עד שמכרח לגרשה, ואז צריך להפרידה משרשה כ"ל:

פי כל איש ואשה הם בחינת שכליים פרטיים שצריכים לקבל זה מזה דיקא כמו שהוא בהשרש בידיעת התורה וסודותיה, שצריך כל אחד לקבל מהשכל השרש אליו דיקא, ואם יקבל משכל אחר שאינו שדך לו, וכול לקלקל מאד, ועל-כן באמת צריכין רבי גדול ומבחק ביותר שיוכל להאיר לכל אחד ואחד כפי שכלו, כפי העת והמדרגה שלו, ומשם שרש איש ואשה משפיע ומקבל כ"ל, שנפש האשה הזאת צריכה לקבל מאיש הזה דיקא, וכשאינה שיכה אליו משם נמשכין הגרושין. ועל-כן צריך שהיה הגט בכתב ולהזכיר שם אמונת הרוח העולם כ"ל, וכדת משה וישראל להורות שאינו מפרדה אלא ממנו, כי אינה שיכת אליו, אבל עדן היא מקשרת פדת התורה הקדושה ויש לה רשות להנשא לכל מי שתדעה ולהתתקן על דרו. ועל-כן נקרא הגט ספר, פי מקבל מבחינת ספר התורה, והגט הוא לה לראיה ולעד שלא נפרדה, חס ושלוש, מהתורה לגמרי, רק מאיש פרטי הזה, אבל עדן היא מקשרת בהתורה, פי נפרדה ממנו פדת משה וישראל וכו' וכ"ל:

הַמְשַׁקָּה אֶת הַגֵּן וְכוּ', שְׁעַל־יְדִיּוֹה מִתְחַבֵּר עֵקֶב דִּקְדוּשָׁה עַל עֵקֶב דְּסִמְרָא אַחֲרָא, בְּבַחֲמֵינַת וְיָדוּ אֲחֻזַּת בַּעֲקֵב עֵשׂוֹ, כְּמוֹ שְׂמֻבְאָר שָׁם, עֵזֵן שָׁם הֵיטֵב. וְזוֹה בְּחֵינַת כְּלִיזְמָר שְׂמַנְגִּין עַל הַחֲתֻנָּה, כִּי עֵקֶר הַחֲתֻנָּה הִיא בְּשִׁבִיל הוֹלְדָה וְכוּ', שְׁעַל־יְדִיּוֹה נִמְשָׁךְ קוֹל הַנְּגִין הַגַּל, וְזוֹה שְׁמֹת בְּלֵא בְּנִים, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, הוּא פְּגוּם מִכָּל הַגַּל, וְעַל־כֵּן לֹא עִיל לְפָרְגוּדָא דְמִלְכָא, כְּמוֹ שְׂאִיתָא בְּזִהַר הַקְּדוּשׁ, וְעַל־כֵּן נִשְׁאָר נִשְׁמָתוֹ קְשׁוּרָה בַּעֲקֵב אֲחִיו, כְּמוֹבָא, כִּי עַד שָׁם מִגִּיעַ הַפְּגָם בְּבַחֲמֵינַת עֵקֶב שְׂלֵא זָכָה לְאַפְשָׁא וְלֹאֲלֹדָא, שְׁעַל־יְדִיּוֹה הָיוּ נַעֲשִׂין כָּל הַתְּקוּנִים הַגַּל, עַד שֶׁהָיָה מִתְתַקֵּן בְּחֵינַת הָעֵקֶב דִּקְדוּשָׁה כַּגַּל. וְעַל־כֵּן נִשְׁמָתוֹ קְשׁוּרָה שָׁם בְּבַחֲמֵינַת עֵקֶב, וְעַל־כֵּן תְּקוּנָו עַל־יְדִי אֲחִיו שְׂהוּא כְּמוֹד אֲלִיּוֹ בְּצִרוּפֵי הָאוֹתִיּוֹת, כִּי שְׂשִׁים רַבּוּא נִפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל הֵם בְּחֵינַת שְׂשִׁים רַבּוּא אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ לוֹ אוֹת בַּתּוֹרָה וְכָל אוֹת כְּלוּל מִכָּל הָאוֹתִיּוֹת, וְכֵמוֹ כֵּן כָּל נֶפֶשׁ כְּלוּל מִכָּל הַנִּפְשׁוֹת רַק שְׁעָקְרוּ נֶאֱחָזוּ בְּזוֹה הָאוֹת, וְכֵמוֹ שְׂשִׁי בַּתּוֹרָה פְּרָשִׁיּוֹת וּפְסוּקִים וְתַבּוֹת וְאוֹתִיּוֹת, כֵּן בְּהַנִּפְשׁוֹת יֵשׁ שְׂבַטִים וּמִשְׁפָּחוֹת וְכַתִּיב אֲבוֹת וְכוּ', וְכָל אֶחָד עִם אֲחִיו הוּא כְּמוֹ חֶבְהָ אַחַת בַּתּוֹרָה שְׂשִׁי בַּה בְּפִה אוֹתִיּוֹת, כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ בְּבֵית אָבִיו כְּפִה נִפְשׁוֹת שֶׁל אֲחִיו. נִמְצָא, שְׂאֲחִיו כְּמוֹד אֲלִיּוֹ בְּצִרוּפֵי הָאוֹתִיּוֹת הַגַּל, עַל־כֵּן יֵשׁ לוֹ כַּח לְגַאֲלוֹ בְּסוּד הַיְבוּס, וְעֵקֶר תְּקוּנָו

הַיְבוּס הוּא עַל־יְדִי בְּחֵינַת הַהוּא רַחֲמָא דְיִשְׂרָי בְּגִזְהַר הַיְנוּ, בְּחֵינַת רוּחַ נְבוּאָה הַגַּל הַנִּמְשָׁךְ בְּיִשְׂרָשׁוֹ מִהַצְּדִיק שְׂמֻשָּׁם הַהוֹלְדָה כַּגַּל, וְעַל־כֵּן עַל־יְדִי הַהוּא רַחֲמָא וְכוּל לְתַקְנָו, כִּי חוּזֵר וְנִצְטִיר עַל־יְדִי הַהוּא רַחֲמָא, שְׁעַל־יְדִיּוֹה מִתְחַבֵּר הָאִמּוּנָה וְזוֹכִין לְבַחֲמֵינַת חַדוּשׁ הָעוֹלָם שְׂמֻשָּׁם הַתְּקוּנָו:

וְעַל־כֵּן כְּשִׂאִינוּ רוּצָה לְיָבֵם אָזִי: "וְחִלְצָה נַעֲלוֹ מֵעַל הַגַּל",

לְהִרְאוֹת לוֹ שְׂפָנִים בְּבַחֲמֵינַת עֵקֶב כַּגַּל, כִּי כָּל הַפְּגָם נִמְשָׁךְ מִחֻמָּא אֲדָם הָרִאשׁוֹן שְׂלֵא זָכָה לְתַקְנָו כְּפִי חִלְקוֹ, וְעֵקֶר חֻמָּא אֲדָם הָרִאשׁוֹן וּפְגָמָו הָיָה בְּבַחֲמֵינַת עֵקֶב, עַל־יְדִי הַנְּחֻשׁ הָיָה עָרוּם שְׂמֻשָּׁם כָּל הַקְּלָקוּלִים, כְּמוֹבָא בְּהַתּוֹרָה הַגַּל, שְׁעַל־יְדִיּוֹה גָרַם: "וְאַתָּה תִּשְׁוֹפְנֵנוּ עֵקֶב" שְׂמֻשָּׁם כַּחוֹ שֶׁל עֵקֶב עֵשׂוֹ, שְׂהוּא זְהֵמַת הַנְּחֻשׁ. וְהַתְּקוּנָו הוּא עַל־יְדִי קוֹל הַנְּגִין הַמְּבַאָר שֶׁם שְׂנִמְשָׁךְ עַל־יְדִי בְּרוּר הָאִמּוּנָה וְכוּ', שְׂהוּא בְּחֵינַת אֶת קִלְדָּ שְׂמַעֲתִי בְּגֵן וְאִירָא, כְּמוֹ שְׂמֻבְאָר שָׁם, וְאֵז אַחַר שֶׁהַתְּחִיל הַתְּקוּנָו כְּתִיב: "וַיַּעַשׂ ה' אֱלֹקִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כְּתַנּוֹת עוֹר וַיִּלְבָּשֵׁם", סוּד הַמַּנְעֵלִים, כְּמוֹבָא. וְעַל־כֵּן זֶה הַיְבוּס שְׂאִינוּ רוּצָה לְיָבֵם זֶה מוֹרָה שְׂאִין בּוֹ כַּח לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַתְּקוּנִים הַגַּל, עַל־כֵּן: "וְחִלְצָה נַעֲלוֹ מֵעַל הַגַּל וְכוּ' וַעֲנַתָּה וְאַמְרָה כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִבְנֶה אֶת בֵּית אֲחִיו וְכוּ'", כִּי שָׁם הַפְּגָם בְּבַחֲמֵינַת מַנְעֵלִים, שְׂהֵם בְּחֵינַת כְּתַנּוֹת עוֹר, שְׂהֵם בְּחֵינַת תְּקוּנָו הָעֵקֶב וְכוּ'. וְזוֹה

ט"ז

אבן העזר

"וירקה בפניו", שהוא בחינת בזיון הפד הבבור, כי הרוח נבואה הנ"ל נמשך מכבוד, כמו שמבאר שם, ועליבן זה שפגם בזה פגם בכבוד, ועליבן וירקה בפניו, שהוא הפד הכבוד:

יהי רצון שתצילנו ואת כל עמך ישראל שלא יבואו לידי חליצה ויבוס, ויגנם מהרה: "תקטן יהיה לאלף והעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה", ברוד ה' לעולם, אמן ואמן, ימלך ה' לעולם אלעזר ציון לדור ודור הללויה:

הלכות אשות

הלכה א בהלכות פריה ורביה הלכה א

הלכה ב

בהן לוי ישראל מתרין לבוא זה בזה, והולד הולך אחר הזכר:

א כי איתא בהתורה "תקעו ג' המדבר מתוכחה (בלשון תנא סיון ח), כי עקר התפלה היא רחמים ותחנונים, ועקר הרחמים תלוי בדעת וכו', ולפעמים בשם יגקים מן הרחמנות, אזי נפגם הרחמנות ונעשה אכזריות, ואזי נפגם הדעת וכו', ענין שם, ומזה בא, חס ושלוש, תאות נאוף, כי עקר התאווה על ידי פגם הדעת, כי המוח היא מחצה

פריסה בפני זאת התאווה, כי יש תלת מחין, ומשם נמשך שלשה מיני רחמנות שהם בחינת שלש תפלות ביום, וכל אחד מהתלת מחין הוא בחינת מחצה פריסה בפני זאת התאווה וכו', ענין שם, ואזי התפלה בבחינת דין וכו', ואזי צריכין בעל פה גדול שיוכל להתפלל תפלה בבחינת דין כמו פינתם בעת שהיה מעשה זמרי וכו', כי זאת התפלה של בעל פה עומדת להסמרא אחרא בצנארו עד שמכרח להקיא כל התפלות והתקשות שבעל, בבחינת "חיל בלע ונקאנו וכו'". וזה בחינת "אתה פוררת בעוד ים שפרת ראשי תנינים על המים", בחינת "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים וכו'", וזה בחינת ענין דשפכי מיא וכו', ענין שם כל זה היטב היטב:

ב וזה בחינת בהן, לוי, ישראל, שהם עקר קדשת היחוס של ישראל, כי ישראל עם קדוש צריכין לשמור עצמן שיהיה וזוגיהן בקדשה ובטהרה, כי זה עקר קדשת ישראל לשמור עצמו מפגם תאות נאוף פידוע, ועליבן צריכין לשמור עצמן שיהיה וזוגיהן בקדשה גדולה ולא יהיה נאחו שם, חס ושלוש, בחינת תאווה הנ"ל, ועקר השמירה מפגם תאווה זו הוא על ידי תלת מחין, שהם מחצות פרוסות בפני תאווה זו כנ"ל. וזה בחינת בהן, לוי, ישראל, שהם בחינת תלת מחין חכמה, בינה, דעת פידוע, שהם בחינת מחצות פרוסות בפני זאת התאווה, ועליבן עקר

קִדְשָׁת הַזֵּוּג שֶׁל יִשְׂרָאֵל הוּא עַל־יְדֵי
בְּחִינַת כְּהֵן, לִוֵּי, יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם עַקֵּר גֵּרֵר
הַיְחִוּם הַקְדוּשׁ, כִּי רַק הֵם לְבָדִים וְכוּלָּים
לְהִתְחַבֵּר בַּקְדֻשָּׁה כְּרָאוּי שְׂאֵל יִהְיֶה נֶאֱחָזוּ
בְּזוּגָם חֵם וְשְׁלוֹם, פָּנִים תְּאוֹת נְאוּף, כִּי
כְּהֵן, לִוֵּי, יִשְׂרָאֵל, הֵם בְּחִינַת הַתְּלַת מוֹחִין
הַנ"ל, שֶׁהֵם בְּחִינַת מַחְצוֹת פְּרוּסוֹת בְּפָנָי
זֹאת הַתְּאוּדָה, וְעַל־כֵּן עַקֵּר גֵּרֵר הַיְחִוּם
הַקְדוּשׁ הוּא כְּהֵן, לִוֵּי, יִשְׂרָאֵל, כַּמְבָאָר
בַּמִּשְׁנָה וְשִׁלְחֹן עֵרֹד וְכנ"ל:

בו פְּסוּל וְאִסוּר לְהִתְחַמֵּן עִמּוֹ, כִּי עַקֵּר
תְּלוּי בְּרַחֲמִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת דַּעַת, שֶׁהוּא
הַמַּחְצָה פְּרוּסָה בְּפָנָי זֹאת הַתְּאוּדָה כְּנ"ל:
ד וְעַל־כֵּן אִסוּר לָנוּ לְהִתְחַמֵּן וּלְהִתְחַבֵּר
עִם כָּל הָאֲמוֹת, כִּי הֵם כָּלָם
בְּבְחִינַת אֲכֻרִיּוֹת וְדִין, כִּי נִמְשְׁלוּ לְחִיּוֹת
רְעוּת, בְּחִינַת אֲכֻרִיּוֹת וְדִינִים, שֶׁהוּא פָּנִים
הַדַּעַת שְׂמוּשָׁם בְּאֵת תְּאוּדָה הַנ"ל, וְעַל־כֵּן
אִסוּר לְיִשְׂרָאֵל לְהִתְחַמֵּן עִמָּהֶם, כִּי עַקֵּר
הַחִבּוּר שֶׁל יִשְׂרָאֵל צָרִיד לְהִיּוֹת דִּיקָא
בְּבְחִינַת רַחֲמִים וְדַעַת שֶׁהוּא הַמַּחְצָה
פְּרוּסָה בְּפָנָי הַתְּאוּדָה כְּדִי שִׁיְהִי הַזֵּוּג
בַּקְדֻשָּׁה כְּרָאוּי כְּנ"ל:

ג וְזֶה שֶׁנִּתְּנוּ רְבוּתֵינוּ וְ"ל סִימֵן לְמִשְׁפָּחָה
הַכְּשָׁרָה כְּשֵׁאִינָה בַעֲלַת מִצְּהָ
וּמְרִיבָה, אֲבָל מִשְׁפָּחָה שֶׁהִיא בַעֲלַת מִצְּהָ
וּמְרִיבָה זֶה סִימֵן שֵׁישׁ בַּהּ פְּסוּל, כַּמְבָאָר
בְּשִׁלְחֹן עֵרֹד. כִּי הַרְחִמִים תְּלוּי בַּדַּעַת
כַּנּוֹכַר לְעִיל בַּמְאֹמֵר הַנּוֹכַר לְעִיל, וְכִי
שָׂאִין בוֹ רַחֲמִים אִין בוֹ דַּעַת, וְעַל־כֵּן
מִשְׁפָּחָה שֶׁהִיא בַעֲלַת מִצְּהָ וּמְרִיבָה, שֶׁזֶה
בְּחִינַת כַּעַס וְדִינִים הַפֶּד רַחֲמָנוּת, בְּוֵדָא
אִין רָאוּי לְהִתְחַבֵּר עִמָּהֶם זָרַע יִשְׂרָאֵל,
וּבְוֵדָא יֵשׁ בָּהֶם פְּסוּל, כִּי עַקֵּר קִדְשָׁת
הַיְחִוּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם רַחֲמָנִים בְּנֵי
רַחֲמָנִים, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת דַּעַת, שֶׁזֶהוּ עַקֵּר
קִדְשָׁת הַיְחִוּם שֶׁלָּהֶם בְּחִינַת כְּהֵן, לִוֵּי,
יִשְׂרָאֵל תְּלַת מוֹחִין, שֶׁהֵם עַקֵּר קִדְשָׁת
הַכְּרִית כְּנ"ל, אֲבָל מִי שֶׁהוּא פֶּעַל מְרִיבָה,
שֶׁזֶהוּ הַפֶּד רַחֲמָנוּת, שֶׁזֶהוּ פָּנִים הַדַּעַת,
אִין רָאוּי לְהִתְחַמֵּן עִמּוֹ, כִּי הוּא בְּבְחִינַת
פָּנִים תְּאוֹת נְאוּף שֶׁתְּלוּי בְּפָנִים הַדַּעַת,
שֶׁהוּא פָּנִים רַחֲמָנוּת, שֶׁזֶהוּ הַפֶּד קִדְשָׁת
כְּהֵן, לִוֵּי, יִשְׂרָאֵל כְּנ"ל. וְעַל־כֵּן בְּוֵדָא יֵשׁ

ה וְעַל־כֵּן יֵשׁ אֲמוֹת שְׂאֵפְלוּ בְּשִׂמְתֵּיגֵרִין
אִסוּרִין לְבֹא בַקְהַל ה', זֶה
מַחֲמַת שְׂנֵאִחוּ בָּהֶם הָאֲכֻרִיּוֹת וְהַדִּין כָּל
כָּד עַד שָׂאִין וְכוּלָּים לְכָלֵל בַּתּוֹד הַרְחִמִים
וְהַדַּעַת, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת קִדְשָׁת יִשְׂרָאֵל אִפְלוּ
כְּשִׂמְתֵּיגֵרִין, וְזֶה מַה שְׂאֵמְרוּ רְבוּתֵינוּ וְ"ל,
נְתִינִים דְּוֹד גֹּר עֲלֵיהֶם בְּשִׁבִיל שְׂאֵל הָיָה
לָהֶם רַחֲמָנוּת כָּלָל, כַּמְבָאָר שָׁם, אִמֵּר,
שְׁלֹשָׁה סִימָנִים יֵשׁ בְּאֲמָה זֹ, רַחֲמָנִים,
בְּיֵשֻׁנִים, גִּמְלוֹי חֲסָדִים. כָּל מִי שֵׁישׁ בוֹ
שְׁלֹשָׁה סִימָנִים הַלָּלוּ, רָאוּי לְדַבֵּק בוֹ, וְכָל
מִי שָׂאִין בוֹ שְׁלֹשָׁה סִימָנִים אֵלוּ, אִין רָאוּי
לְדַבֵּק בוֹ, הֵינּוּ כְּנ"ל. כִּי אִין רָאוּי לְדַבֵּק
בַּקְהַל ה', בְּזָרַע קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם מִי
שֶׁהוּא בְּכָלֵל הַרְחִמִים, שֶׁהוּא בְּבְחִינַת
דַּעַת, אֲבָל מִי שָׂאִין בוֹ רַחֲמִים, כְּנוֹן
הַנְּתִינִים, אִסוּרִים לְבֹא בַקְהַל ה', כִּי פָּנִים
הַרְחִמִים הוּא פָּנִים הַדַּעַת, שֶׁהוּא בְּבְחִינַת

בשם אבות

אבן העזר

זה עקר הטהרה, כי עקר האסור של דם נדות או להתחבר בעכו"ם הוא מחמת תקף הדין שהוא זהמת הנחש וכנ"ל, ועל-כן על-ידי מקוה שהוא בחינת מימי הדעת והרחמים נטהרין וכנ"ל:

כי עקר התקון כשמתנגב תאות נאוף על-ידי בחינת דינים, חס ושלום, הוא על-ידי התפלה של הפעל ב"ח, שעל-ידיה מוציא כל הדעת והרחמים שבלעה הסמרא אחרת בבחינת חיל בלע וקאנו, ואזי נתגלה הדעת בבחינת פי מלאה הארץ דעה את ה' פמים לים מכסים, וזה בחינת ענני דשככי מ"א וכו', בחינת רעמים וכו' עין שם היטב בפמאר הנ"ל. וזה בחינת מימי המקוה שהם בחינת מימי הדעת והרחמים שמתגלגל על-ידי בחינת רעמים שעל דם באים גשמים, בחינת ענני דשככי מ"א, ומאלו המים נעשה מקוה ששם נטהרין מזהמת הנחש מפגם הנ"ל הבא מפגם הרחמנות וכו' כנ"ל, כי עקר התקון על-ידיה כפוכן בפמאר הנ"ל, והבן היטב:

ו זה בחינת הפירות שחפר יצחק, כמו שכתוב: "וישב יצחק ויחפר את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים". כי באמת חפירת הבארות הוא בחינת התגלות הדעת, בבחינת "כי מלאה הארץ דעה את ה' פמים לים מכסים" כנ"ל, ועקר התגלות מימי הדעת שהוא בחינת בארות מים הוא על-ידי הקסד, בחינת

תאות נאוף, שזווג דקדשה של ישראל צריך להיות מברל מפגם תאוה זו וכנ"ל. וזה שפגמו רבותינו ז"ל לשלשה מדות, בישנים, רחמנים, גומלי חסדים. הם בחינת תלת מחין הנ"ל, שהם בחינת שלשה מיני רחמנות וכו' כנ"ל, כי גם הבושה הוא בחינת דעת ורחמים, כי עקר הבושה תלוי בדעת, כמו שכתוב: "גם בוש לא יבושו גם הכלים לא ידעו". כי הבקמה שאין לה דעת אין לה בשה, וכן מוכן בדברי רבנו ז"ל במקום אחר בפמאר "מרקבת פרעה וחילו" (סימן לה) שהבושה תלוי בדעת, גם הבושה הוא בחינת רחמים הפך העזות שהוא בחינת גבורות ודינים. נמצא, שכל השלשה מדות הנ"ל שהם, "בישנים, רחמנים, גומלי חסדים, הם שלשה מדות רחמנות, הינו כנגד בחינת שלשה מיני רחמנות הנ"ל שהם באים משלשה מחין כנ"ל, שעקר קנישת הזווג של ישראל תלוי בזה, ומי שאינו בכלל שלשה מדות רחמנות הנ"ל אסור לבוא בקהל ה', ועל-כן מחמת זה דיקא נאסרו הנתינים לבוא בקהל כנ"ל:

ו זה בחינת אסור נדה, כי דם נדות זה בחינת תקף הדין הבא מזהמת הנחש, ואז הזווג אסור וכנ"ל, ועקר התקון והטהרה של דם נדות או של העכו"ם כשמתגלגלין ורוצים לבוא בקהל הוא על-ידי טבילת מקוה, כי מקוה היא בחינת מימי הדעת והרחמים, שעל-ידי

לקוטי הלכות

הלכות אשות ב

אבן העזר

צג

אברהם, כי הדעת הוא בחינת רחמנות, כמבאר במאמר הנ"ל, ועל-כן חפר אברהם את הבארות, אך כל הבארות אשר חפרו בימי אברהם סתמום פלשתים וימלאום עפר, כי לפעמים הם יונקים מן הרחמנות ואזי נפגם הרחמנות ונפגם הדעת כנ"ל במאמר הנ"ל, כי בימי אברהם עדן לא נודפד בשלמות והמת הנחש, כמובא. ועל-כן יצא ממונו ישמעאל, ועל-כן היה התקון על-ידי יצחק, כי יצחק הוא בחינת דין והוא בחינת תפלה בבחינת דין, כמו שכתוב: "ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב" – שתקן תפלת המנחה, כמו שאמרנו רבותינו ז"ל, שהוא בחינת תפלה בבחינת דין, ועל-ידיה דיקא מוציאין כל תחיות וכו', מהסתרא אחרא, ונתגלה מימי הדעת וכו' בבחינת כי מלאה הארץ דעה פנים וכו', בבחינת "אתה פוררת בעוד ום שברת ראשי תנינים על המים" כנזכר לעיל במאמר הנ"ל. ועל-כן תקן יצחק את הבארות, שהם בחינת התגלות הדעת של אברהם שנקלקו פלשתים כנ"ל, ויצחק, שהוא בחינת תפלה בבחינת דין, תקן זאת בבחינת וישב יצחק ויחפר את בארת המים וכו', כי עקר התקון על-ידי בחינת יצחק וכו' וכו"ל. וזה בחינת מה שזמננו גבורות גשמים בכרפת אתה גבור, כי נקראים גבורות גשמים, כי הגשמים, שהם מימי הדעת, באין דיקא על-ידי בחינת גבורות יצחק, על-ידי

בחינת תפלה בבחינת דין, שעל-ידיה נתגלה הדעת כנ"ל, כי על-ידיה באין רעמים בבחינת עניי דשככי מיא כנ"ל. וזה בחינת מקנה שהיא בחינת מימי הדעת הנאים על-ידי התקון הנ"ל, כי המקנה נעשה על-ידי הגשמים, שהם בחינת גבורות גשמים, או מבאר ומעון, שהם בחינת בארות יצחק, כי דיקא על-ידי בחינת גבורות יצחק נתגלגל מימי הדעת ותרומים בחינת מקנה כנ"ל. וזה עקר התקון, כי הוא בחינת תפלה בבחינת דין של הבעל כח, כנ"ל במאמר הנ"ל, ועל-כן על-ידיה דיקא נטהרין מזהמת הנחש וכו' כנ"ל. וזה בחינת הפכילה במקנה של הנדה או של אמות העולם בשמתגדלו, כי על-ידיה יוצאין מבחינת דין, שהוא זכמת הנחש, פנים תאות נאוף ונקלליו בכלל הרחמים והדעת, שעקר קדשת היוזג תלוי בזה כנ"ל:

ח ועל-כן הכהן, שהוא בחינת תכלית הרחמים והדעת, כמובא שהכהן הוא בחינת חסד גדול, כי הכהן הוא הראש משלשה מחין הנ"ל, משלשה מיני רחמנות הנ"ל, ועל-כן הכהן מזוהר ביותר בקדשת היוזג, וצריך להתרחק מבחינת דין יותר ויותר ואפלו עם ישראל בעצמן בכל מקום שיש שום אחיות הדין בעלמא, אסורה לו. וזה בחינת פסולי כהנה שהם, גרושה, זונה וחללה שפלים הם בחינת דין, ואף-על-פי שהם מורע ישראל ומתרים פאמת לישראל, אף-על-

הלכות אשות

הלכה ד

בְּהַנִּים וְלוֹיִים וְיִשְׂרָאֵל מֵתִירִים לְכוּא זֶה בְּזֶה וְהוֹלֵךְ הוֹלֵךְ אַחֵר הַזִּכָּר. וְדִין זֶה הוּא מִהַמְשָׁנָה קְדוּשֵׁין פֶּרֶק ג', וְזֶה לִשְׁוֹן הַמְשָׁנָה: כָּל מְקוֹם שֵׁשׁ קְדוּשֵׁין וְאִין עֲבָרָה, הוֹלֵךְ הוֹלֵךְ אַחֵר הַזִּכָּר. וְאִיזָה זֶה? כְּהֵנָּה, לִזְיָה וְיִשְׂרָאֵלִית וְכו', וְכָל מְקוֹם שֵׁשׁ קְדוּשֵׁין וְיִשׁ עֲבָרָה, הוֹלֵךְ הוֹלֵךְ אַחֵר הַפְּגוּם וְכו':

א עַל-פִּי הַתּוֹרָה "אִמְצָעִיתָא דְעֵלְמָא" בְּסִימָן כ"ה, עֵין שֵׁם. וְהַכֵּלל שְׁעַל-יָדֵי עֲשִׂית הַמְצוּהָ בְּשִׁמְחָה, מְעֵלִין הַקְּדוּשָׁה מִתְּקַלְפוֹת בְּחֵינִית קְמָרָת, וְעַל-יָדֵיהֶן זֹכִין לְעֹלוֹת מְעֵלָה מְעֵלָה עַד שְׁמִמְשִׁיכִין בְּרִכּוֹת הַשֶּׁכֶל וּמְתַקְנִין הַמְסַדֵּר וְהַמְשֵׁב שֶׁל הַשֶּׁכֶל, שֶׁהוּא בְּחֵינִית כְּתֹר וְכו', וְעַל-יָדֵיהֶן זֹכִין לְהַשְׁנֵת תְּשׁוּעָה הֵיכְלִין שֶׁהֵם לְמַעְלָה מִנְּפִשֵׁין רִיחִין וְנִשְׁמָתִין, שֶׁהֵם בְּחֵינִית הַשְּׁנֵת אֹר הָאִין סוּף, בְּחֵינִית מְטִי וְלֹא מְטִי, שֶׁעֵקֶר הַהַשְׁנָה עַל-יָדֵי הַרְדִּיפָה דְמַחְשָׁבָה וְעַל-יָדֵי הַמַּעֲכָב, שֶׁהוּא הַמְסַדֵּר וְהַמְשֵׁב, שֶׁהוּא בְּחֵינִית כְּתֹר, שֶׁכָּל זֶה נִתְמַשְׁן עַל-יָדֵי עֲשִׂית הַמְצוּהָ בְּשִׁמְחָה, עֵין שֵׁם כָּל זֶה הֵיטֵב:

כ וְזֶה עֵקֶר הַמַּכְלִית שֶׁל הָאֲדָם שְׂבָא לְעוֹלָם הוּא בְּשִׁבִיל זֶה כְּדִי

פֶּרֶךְ מֵאַחַר שֵׁשׁ בָּהֶם אֲחִיזֵת הַדִּין עַל-פִּנֵּי אֲסוּרִים לְכַהֵן, שֶׁהוּא תְּכִלִּית הַרְחֻמִּים וְהַדַּעַת וְכַ"ל. וְזֶה בְּחֵינִית שְׂבוּיָה שְׂאִסוּרָה לְכַהֵן, כִּי מֵאַחַר שֶׁנֶּאֱמַר בַּהַר הַדִּין עַד שְׂבָאָה בְּשִׁבְיָה, עַל-פִּנֵּי אֲסוּרָה לְכַהֵן, שֶׁהוּא תְּכִלִּית הַרְחֻמִּים, כִּי עֵקֶר קְדוּשַׁת הַזּוּגִין תְּלוּי בְּחֵינִית רְחֻמִּים, שֶׁהוּא בְּחֵינִית דַּעַת וְכַ"ל:

ט וְזֶה בְּחֵינִית: לֹא נִתְּכַהֵן פִּינְהֵם עַד שֶׁהִרְגוּ לְזִמְרִי, כִּי עַל-יָדֵי שֶׁהִרְגוּ לְזִמְרִי וְאֵז עָשָׂה פִּינְהֵם הַתְּקוּן עַל-יָדֵי תְּפִלָּה בְּחֵינִית דִּין, כְּמִכְבָּר בְּמִאֲמַר הַנ"ל, בְּחֵינִית וְעַמּוּד פִּינְהֵם וּנְפִלָּה, וְאֵז דִּיקָא עַל-יָדֵיהֶן נִתְּגַלָּה תְּכִלִּית הַרְחֻמִּים וְהַדַּעַת, בְּחֵינִית עֲנִי דְשִׁפְכֵי מִיָּא, שֶׁזֶה בְּחֵינִית מִימי הַמְּקוּהָ, שֶׁהוּא תְּכִלִּית הַרְחֻמִּים וְהַדַּעַת שֶׁנִּתְּגַלֵּין דִּיקָא עַל-יָדֵי בְּחֵינִית גְּבוּרוֹת וְצַחֵק כַּ"ל. וְעַל-פִּנֵּי אֵז זֶה פִּינְהֵם לְכַהֵדָה, שֶׁהוּא תְּכִלִּית הַרְחֻמִּים, כִּי דִיקָא עַל-יָדֵי תְּפִלָּה בְּחֵינִית דִּין שֶׁל הַבַּעַל כַּח כְּמוֹ פִּינְהֵם, עַל-יָדֵיהֶן עֵקֶר הַתְּקוּן, וְאֵז דִּיקָא עֵקֶר הַתְּגַלְּוֹת הַרְחֻמִּים וְהַדַּעַת, שְׁעַל-יָדֵיהֶן נַעֲשִׂין גְּרִים וְנַעֲשִׂים רַעֲמִים בְּחֵינִית עֲנִי דְשִׁפְכֵי מִיָּא, הֵינִי מִימי הַדַּעַת וְהַרְחֻמִּים, וְעַל-יָדֵיהֶן זֹכִין לְבְּחֵינִית נְהַר יָצָא מַעַדָן, שֶׁהוּא בְּחֵינִית קוֹל הַמּוֹכִיחַ הָרְאוּי שְׁעַל-יָדֵיהֶן נִשְׁהַרְוִין וְנִתְמַקְנִין הַכֵּל בְּמִתְרָה בְּיִמּוּג, אִמּוּן:

הַלְבָּה ג בְּחֵלְבוֹת פְּרִיָה וְרִבְיָה הַלְבָּה ג מֵאוֹת מֵז וְכו':

לקוטי הלכות

הלכות אשות ד

אבן העזר

צה

להכיר אותו ותכרז שהוא על-ידי בחינה הנ"ל, על-ידי שיעשה המצוות בשמחה, עד שיזכה שתדרף מחשבתו להשיג האור אין סוף עד שישגיג בבחינה הנ"ל על-ידי הרדיפה והמעכב, שעל-ידיה עקר השגת אורות הצחצחות הנ"ל, שהם תכלית הידיעה, תכלית הטוב הנצחי, אשרי הזוכה לזה. וזה עקר המצוה להעמיד בנים בעולם כדי להמשיך המחזין מדור לדור, כי כח הכן מומח האב כדי שיזכה שידרף מוחו להשיג אורות הצחצחות הנ"ל, ומחמת שאי אפשר להשיג אורות הנ"ל כי אם על-ידי הרדיפה והמעכב, על-כן אי אפשר להמשיך ההולדה כי אם על-ידי הבור איש ואשה כמו שכתוב: "לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו". כי איש ואשה נמשכין בשרשן העליון משגיג הבחינות הנ"ל, שהם בחינת הרדיפה והמעכב, כי האיש הוא בבחינת המחזין והאשה נמשכת מבחינת צמצום ודין פדיוע, שזה נמשך בשרשו מבחינת המעכב הנ"ל, שאף-על-פי שלמעלה בשרשו זה המעכב הוא אור צה, כי הוא המסדר והמישב את המחזין, אף-על-פי כן מאחר שהוא בחינת מעכב את המחזין, משתלשל ממנו בחינת צמצום שמשום אחזת האשה פדיוע. ועל-כן למטה נאחזין בה הדינים ביותר ומשם נשתלשל אחזת הקלפות והסמרא אהרא שנאחו בה ביותר מחמת נמשכת מבחינת

צמצום המחזין שמשום אחזת הדינים פדיוע, אכל למעלה בשרשה נמשכת מבחינה גבה מאד, שהיא בחינת המסדר והמישב את המחזין, שהוא בחינת פתח. וזה בחינת "אשת חיל עמרת בעלה", 'עמרת' דיקא, בחינת פתח הנ"ל, כי אי אפשר להשיג שום השגה, ובפרט להוליד המחזין כי אם על-ידי תקון המסדר והמישב הנ"ל, ומחמת שאי אפשר להשיג אורות הנ"ל כי אם על-ידי שיכנס בהיכלי התמורות למקום הקלפות להעלות משם הקדשה בבחינת קמרת וכו', כמו שמבאר בהתורה הנ"ל על מאמר רבותינו ז"ל, 'אמרו ליה: מי ימר' עין שם. על-כן שם עקר המלחמה והנפיון בתאנה זאת. וזה בחינת גדל החייב לשמח חתן וכלה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל, מי שאין לו בנים ישמח אשתו בדבר מצוה. כי עקר עלית הקדשה מהקלפות הוא על-ידי השמחה, שעל-ידיה וזכה להשיג אורות הנ"ל, על-ידי התקון הרדיפה והמעכב שמשום שרש איש ואשה כנ"ל:

ג וזה בחינת פתח, לוי, וישראל, שהם חכל הקדשה, כי העקר הוא הפתח שהוא מקדש מכל ישראל, כי הפתח היה עוסק בעבודת הקרבנות וקמרת שעל-ידיה מבחרין הקדשה מהקלפות ועולין מעלה מעלה עד שזוכין לבחינת ברכות המבארין שם, שהם בחינת ברכת פהנים, בחינת וישא אהרן את ידיו אל

ג

העם ויברכם, כמו שכתוב שם. דהינו ברפת השכל, ואז ורפין המחין להשיג אור האין סוף, אבל צריכין שגם הלוי יהיה נלוה אליו לשרתו, כי עקר תקון המעפב הנ"ל הוא על-ידי בחינת הלוי, שהוא בחינת צמצום ודין פידוע, שהוא בחינת המעפב הנ"ל, ועל-כן היה הלוי עוסק בשיר בשעת העבודה, כי שיר משמאלא, כמו שאיתא בזהר הקדוש, שמאל הוא בחינת צמצום, בחינת המעפב הנ"ל. וזה בחינת ועבר הלוי הוא, שהוא בחינת פתר, כמובן בזהר הקדוש, כי הלוי בבחינת המעפב הנ"ל, שהוא בחינת פתר, ומחמת שעקר התקון הנ"ל הוא על-ידי שמחת המצוות, על-כן היו ישראל במעמדן שהיו עוסקים בתורה בשעת העבודה, כי התורה בחינת שמחה, כמו שכתוב: "פקודי ה' ישרים משמחי לב". שעל-ידי זה עקר עלית הקדשה מהקלפות, שזה עקר תקון עבודת התקדשות שהיה עוסק בהם הפהו וכנ"ל:

ד ועל-כן פהנים, לויים, וישראלים, כלולים ומקשרים זה בזה, וכל אחד צריך לחברו, כי דיקא על-ידי שלששתם נשלם חבל הקדשה וזוכין להשגת אורות הנ"ל וכנ"ל. ועל-כן פהנים ולויים וישראלים מתרים לבוא זה בזה, כי חבר הקדוש של איש ואשה, שהוא בשרשו בחינת כלליות הרדיפה והמעפב להשיג אור האין סוף הנ"ל, שזה זוכין

על-ידי שמחה וקדשה, בחינת שמחת חתן וכלה כנ"ל, זהו בעצמו בחינת כלליות פהו, לוי וישראל, כי פהו בבחינת הרדיפה של המחין, שהוא בחינת ברפת השכל, והלוי בבחינת המעפב, והישראל בבחינת השמחה של התורה והמצוות וכנ"ל. והכל נכלל יחד בשעת העבודה, שעל-ידיה נמשך השגת האור אין סוף שמשם הולדות המחין, שמשם כל ההולדות דקדשה וכנ"ל. ועל-כן הולך אחר הזכר, כי אף-על-פי שהאשה יראת ה' גבה בשרשה מאד, כי נמשכת מבחינת פתר, בבחינת אשת חיל עמרת בעלה כנ"ל, אף-על-פיכך עקר ההולדה הוא הולדת המחין לגלות ידיעת אלקותו בעולם, שזה נמשך על-ידי הזכר דיקא, שהוא בבחינת רדיפת המחין הנ"ל, ועל-כן הולך אחריו, וכל זה במקום שיש קדושתו ואין עברה, כי לשאין עברה בהוויג אף-על-פי שקלאו כל אחד וזכה שיקדש את עצמו כל כך עד שיזכה על-ידי זויגו להשגת אורות הנ"ל, אף-על-פיכך מאחר שאין על כל פנים עברה בזויגו יוכל להתתקן הכל על-ידי ההולדה שיוליד בנים, ומקים בזה מצוות התורה, כי על-ידי הולדת הבנים מדור לדור נמשכין המחין בכל דור ודור, עד שיכולין הבנים לזכות להשגת אורות הנ"ל:

ה אבל כשיש עברה אז הולך הולך אחר הפגום, כי תכף כשיש עברה גמורה בהוויג, או מתגברין היכלי

התמורות שמושם התעוררות הוויג מחמת שצרכיו לירד לשם לקרר הקרשה משם, שמוחמת זה יש מלחמה גדולה בענין זה, וכשאין עברה, על כל פנים, אזי מתגברת כח המצוה שצוה השם יתברך להוליד בנים, ונמשכין מחין קדושים על-ידי ההולדה, ואז הולד הולך אחר הוזה שמונו עקר המשכת המחין כנ"ל, אבל כשיש עברה, אזי מתגברין היכלי התמורות וממשיכין הולד אחר הפגום, כי הם אורכין תמיד על זה להמשיך הפגום חס ושלום, השם יתברך יצילנו:

האין סוף, שתהיה הרדיפה בכחינת רצוא ושוב. ועל-כן עקר התקון על-ידי המסדר והמישב, שהוא המעכב את המחין מרדיפתם, שהוא בחינת כתר, כי בלא תקון זה היתה הרדיפה כלי מעכב, והיה נשאר שם, והיה מתפטרל במציאות. והשם יתברך חפץ בקיים העולם, על-כן עקר השלמות על-ידי הרדיפה והמעכב כנ"ל, ועקר שלמות התקון הוא כשזוכה לחור ולהמשיך משם כל ההשפעות טובות, שזהו בחינת ירידת השפע שממשיכין אחר התפלה בשעת אמירת אשרי וכן לציון, כי בשעת תפלת שמונה

הלקות קדושי

ו זהו בחינת קדושי כסף שהאשה ו מתקדשת בכסף, כי המזון והעשירות בשרשו גבה מאד, כמובן בדברי אדוני מורנו ורבענו ז"ל, כי הוא נמשך בשרשו מבחינה הנ"ל, מבחינת התשעה היכלין הנ"ל שנעשו על-ידי הרדיפה והמעכב כנ"ל, כי כל מה שצאמר בהתורה הזאת שעולין והולכין מעלה מעלה עד שזוכין להשיג התשעה היכלין הנ"ל, כל זה הוא סוד פנינות התפלה. שכלל הפנינות הוא עלית העולמות שמוכות תעלה מן הקלפות ותלביש את גצת, הוד, יסוד. ונצח הוד יסוד תעלה לחסד, גבורה, תפארת וכו', כמבאר בפנינות. ומי שזוכה לעסק בתקון זה עקר השלמות הוא כשעולה מעלה מעלה, עד שמוחבתו רודפת להשיג אור

עשרה זוכין לבחינת השנת אור הנ"ל, אבל צריך להיות בבחינת רצוא ושוב כנ"ל, ואזי כשהוא בבחינת ושוב, הוא ממשך משם כל ההשפעות טובות, שמושם כל המזון והעשירות. ועקר צנור השפע שתוכל לירד למטה הוא על-ידי בחינת המעכב, על-כן שם מתחיל האור להצטמר. ואף-על-פי ששם אין שך ציור כלל, אף-על-פירבן מאחר שהוא בבחינת מעכב מתחיל האור להצטמצם קצת עד שעל-ידי זה יש כח למטה שצטמר בבחינת שפע ממש, עד שצומשך משם המזון והעשירות. וזה בחינת עטרת חכמים עשרם, כי העשירות נמשך מבחינת עטרה, בחינת כתר שהוא בחינת המסדר והמישב והמעכב את המחין בשעת רדיפתם וכנ"ל. וזה 'עטרת חכמים' דוקא, כי דוקא החכמים אמתיים שזוכין למחין הנ"ל, שהם עקר החכמה

מאד מאד מבחינת התשעה היכלין הנ"ל, על-כן הם דיקא וכולין להודיע ולגלות אלקותו בעולם. וזה 'וגבורתיך יגידו', 'וגבורתיך' דיקא, ודיהונו בחינת המעכב והמסדר שהוא שרש הגבורות הקדושות, שעל-ידי-יהוה דיקא ישבח להגיד ולפרסם אלקותו למטה לכל באי עולם. ועל-כן קמרת מעשרת, כי עקר עליית העולמות בבחינה הנ"ל הוא על-ידי בחינת קמרת ישמח לב כנ"ל, ועל-כן מעשרת, כי משם כל העשירות שהיא בחינת ירדת השפע אחר תפלת שמונה עשרה וכו' ל:

זו וזה שנצטוו על מלאכת המשכן אחר מעשה העגל, וכל מעשה המשכן היה על-ידי העשירות, שהם, זהב וכסף ונחשת וכו', כי עקר חטא העגל היה על-ידי התגברות היכלי התמורות שהתגברו על-ידי שניקו מהעשירות, כמו שכתוב: "וידו זהב" - בשביל זהב שהשפעת להם, והתגברו כל כך עד שבאו לידי עבודה זרה ממש ששם עקר התגרה בהם והכניס בדתם לחקר בענין השגות הנ"ל ולעמוד עליהם להבינם בדתם, וכוה פנמו מאד עד שבאו לידי עבודה זרה, כי באמת אסור לחקר שם כלל, כי לא מתדבקין ולא ידעין וכו', וזה שדקדק אדונינו מורנו ורבנו ז"ל, בהתורה הנ"ל שגם שם צריכין אמונה הן בבחינת ברפת השכל, שהוא בחינת רדיפות

האמתית, עד שמחם רודף אחר השגות הנ"ל, אצלם דיקא העשירות מבחינת פתר ועמרה, כי הם ממשיכין העשירות משם, מבחינת פתר, שהוא המעכב, שעל-ידי-יהוה עקר תקון המחין כנ"ל, אבל אצל אחרים יש שהעשירות שלו נמשך מהיכלי התמורות שהם ממשיכין לפעמים השפע אצלם כשאין זוכים לתקן תקונים הנ"ל כראוי. ועל-כן האשה מתקשטת בקפא, כי הקפא, שהוא שפע העשירות, נמשך בשרשו משם, מבחינת פתר, שמשם שרשה כנ"ל. וזה שכתב אדונינו מורנו ורבנו ז"ל שהעשירות הוא בחינה אחת עם האשה והוא חייתה, ובו תלויים הבנים, כמבאר בהתורה של אסור גולה, ענין שם היטב כנ"ל. כי העשירות, שהוא ירדת השפע, נמשך למטה על-ידי בחינת המסדר והמישב, שעל-ידי-יהוה רדיפות המחין הוא בבחינת רצוא ושוב, ועל-ידי-יהוה ממשך שפע משם ומצטירת שתוכל לירד למטה כנ"ל, ושם שרש חיות האשה שנמשכת מבחינת צמצום ששרשו מבחינת המעכב כנ"ל, ועל-ידי-יהוה עקר הולדת הבנים, שהם הולדות המחין, שצריכין כשנכללין שם שיהיה בבחינת רצוא ושוב, עד שיחזר וימשך המחין למטה שמשם הולדות הבנים שנמשכין מוח האב כדי שיגלו אלקותו בעולם מדור לדור, בבחינת יורד לדור ישבח מעשיו. כי מחמת שבשרשם נמשכין ממקום גבה

המחין, הן בבחינת המסדר והמישב שגם שם צריכין אמונה בבחינת אמון מפלא, כמו שמבאר שם, פי אורות אלו אי אפשר להשיג פי אם בשמץרף אמונה להשכל, ואז דיקא יכול להשיג בבחינת מטי ולא מטי, אבל אסור לעמוד ולחקר שם, פי במפלא ממך אל תדרוש וכו', פי לא מתדבקין ולא ידעין ולית מאן דקמא בהו, כמבאר היטב בלשון הזהר הקדוש שמיכא שם. וזה בחינת הפגם שפגמו ישראל בתחלה קדם מתן תורה בשלא היה להם מים, כמו שכתוב שם, "ועל גפתם את ה' לאמר ה'ש ה' בקרבנו אם אין". ואיתא בזהר הקדוש שנהפגם שלהם היה שחקרו אם בחינת יש הוא בקרבם, אם בחינת אין, ענן שם, הינו פנ"ל, שעקר הפגם שלהם היה מה שרצו לעמוד ולהבין השגות הנ"ל שהם פלולים מיש ואין יחד, אבל אי אפשר לעמוד עליהם, פי משיגין תשעה היכלין שגראה באלו הוא בחינת יש מאחר שהם בחינת תשעה היכלין, ואף-על-פי-כן לא מתדבקין ולא ידעין, שזהו בחינת אין. ומי שיש לו אמונה חזקה ואינו נכנס לחקר בזה כלל, הוא זוכה להתענג על ה' ולחיות בנעם ויוז דיקא על-ידי-יהוה, על-ידי רדיפת המחשבה והמעשב, אשרי לו, אבל חקר בשרוצה לחקר בזה נכשל בזה מאד, פי יוכל לבוא לידי פרוז, חס ושלום, שבא על-ידי היכלי התמורות, שהם הסמרא אחרא דשריא בחבורא

וסים בפרודא, דהינו שמפריד בין יש ואין עד שנסתפקו ה'ש ה' בקרבנו אם אין, פי באמת הכל אחד רק שאי אפשר להבין ולחקר בזה כלל פנ"ל. ועליבן באו לזה בעת שהיו צריכין למים, שהוא המושבת השפע שגמושד מבחינת השגות הנ"ל, ומחמת שראו שנתעכב השפע מליד להם, על-ידי-יהוה התחילו לבגס בנפסון הנ"ל בחינת על נפתם את ה' ה'ש וכו' אם אין וכפ"ל:

וזה בחינת חטא העגל שאמרו, "פי זה משה האיש לא ידענו מה היה לו". שפעו ואמרו שמושה נסתלק ונשאר למעלה, פי נכלל באין. ועליבן אמרו, "קים עשה לנו אלקים" - מנהב ועשירות, פי רצו להמושד בחינת המעכב בעצמו עליהם מאחר שכל ההשפעות נמושד על ידו, עליבן פגמו ועשו פרוז בין בחינת המעכב, שמושם כל העשירות, ובין בחינת הרדיפה, ולא רצו שתדוף מחשבתם למעלה למעלה להשיג השגות הנ"ל בבחינת מטי ולא מטי, רק רצו שימשיכו עליהם אלקותו בבחינת ישות ממוש, שזהו הפעות כל העובדי עבודה זרה שבדורות הקודמים, וכל זה מחמת תאוות עולם הזה, פי לעלות ולהכלל שם בבחינת התשעה היכלין הנ"ל צריכין לשבר כל התאוות ולהעלות הקנשה מהיכלי התמורות, והם רצו לילך אחר תאוותיהם, ורצו להפריד שפע העשירות שגמושד על-ידי המעכב הנ"ל ולעשות

ה' ט

טו

אבן העזר

ועל־כן היה הפגם שלהם בנין דלא
אנסיבו, כמו שאיתא בזהר הקדוש. כי
האשה נמשכת מבחינת המסדר והמישב
הנ"ל, ועל־כן צריך להבין שיהיה נשוי,
כמו שאיתא בזהר, ובפרט הבהן הגדול
ביום הכפורים שהיה אסור לעסק
בעבודה בשלא היה נשוי, כי אי אפשר
לתקן המסדר והמישב כי אם בשהוא
נשוי אשה, שהיא נמשכת משם כנ"ל:

ט וזה בחינת איהו עשיר השמח
בחלקו, כי עקר תקון
העשירות בקדשה הוא על־ידי השמחה
דיקא, כי דיקא על־ידי השמחה מעלין
הקדשה מהקלפות עד שזוכין לעלות
ולתקן כל התקונים הנ"ל, עד שמישיגין
אורות הנ"ל על־ידי בחינת הדיפה
והמעכב, שמישם הוא ירדת השפע,
שהוא בחינת עשירות כנ"ל:

הלכות בתבות

י וזה בחינת מה שהניב לתן לאשתו
בתבה, ואסור לדור עם אשתו
בלא בתבה, כי מברח להמשיך לה שפע
העשירות, שעל־ידיה עקר הקשר
והחבור ביניהם, כי צריך להעלותה
מהיכלי התמורות שנאחזין בה ביותר
בבחינת הגליה ירדות מות, ולהעלותה
על־ידי השמחה בבחינת הנ"ל, עד
שתעלה לבחינת פתר, בבחינת אשה
עולה עמו וכו', כדי שיהיה נמשך החבור
מבחינת יחוד וחבור וכלליות הדיפה עם

ממנו אלקות ממש, חס ושלום, ועל־כן
באו אל אהרן, מחמת שאהרן היה מסוגל
לכהנה שכל עבודת הקרבנות וקמרת על
ידו, שעל־ידיה דיקא זוכין להשגת
תשעה היכלין הנ"ל, שמישם ממישין כל
ההשפעות על־ידי שזממיה בבחינת
המעכב הנ"ל, והם פגמו ורצו לעשות
הפרוד על דו דיקא, חס ושלום, ועל־כן
היה עקר התקון על־ידי מעשה המושג
שכא מהעשירות של ישראל, ואז דיקא
נהפכו אהרן בכהנה ונצמיה על מעשה
הקרבנות וקמרת שעל־ידיה נתתקן
הכל על־ידי שהחזירו העשירות אל
הקדשה לשרשו למעלה, ועשו ממנו
משכן ששם עסק אהרן במעשה
הקרבנות וקמרת, שעל־ידיה העלה
הקדשה מהיכלי התמורות, עד שעלה
מעלה מעלה, עד שזכה להשגת אורות
הנ"ל בתקונה בבחינת מטי ולא מטי,
שעל־ידיה נתתקן כל הפגמים הנ"ל
שהיו בהפך מזה:

ח ונדב ואביהוא שהיו צדיקים נראים,
אבל הם פגמו להפך, שרצו רק
לעלות למעלה למעלה בלי מעכב כלל,
ועל־כן הקריבו קמרת שלא בזמנו ונכנסו
בלי רשות, וכל הפגם שלהם היה שלא
תקנו המעכב, שהוא המסדר והמישב,
שהו בחינת בקרבתם לפני ה' וימתי,
שנקרבו יותר מהראוי מחמת שלא תקנו
המסדר והמישב, ועל־כן הזהר אהרן,
"ואל יבא בכל עת אל הקדש וכו'".

המעבב וכו' כנ"ל. ועקר השלמות הוא כשזוכה לעלות לשם מבחינת רצוא ושוב, עד שיצפה להמשיך משם שפע, שזהו בחינת ירידת השפע אחר התפלה כנ"ל. כי יש לפעמים שאחר עולה ונכלל שם לפי שעה קלה, ותכף ומיד מגרשין אותו משם ואינו מקבל משם כלום, ולפעמים מתגרין בו אחר כך על-ידי-יהוה היכלי התמורות ביותר, כי הם אורבין עליו תמיד, וכשרואין שרוצה לברח מהם ולעלות למקום גבה הנ"ל, הם מתגרין בו יותר כשאינו ממשיך משם בחזרה רשימו טובה ותזקה שייכל על ידה לעמוד כנגדם, וכמובן מזה בהתורה "ויאמר בעין אל רות", עין שם (ס"קן סח). כי בחינת הנ"ל מעגין השגת התשעה היכלין וכו' אף-על-פי שהיא מדרגה גבה מאוד שאין זוכין אליו כי אם גדולי הצדיקים המבחרים הקדושים מאוד, אף-על-פ"כ גם באנשים פשוטים המושכים עצמם אליו ותפרד לעברו באמת, גם אצלם נמצא לפעמים שמגיע אליהם איזה הארה והתנוצצות אלקות הנמשך משם מבחינת התשעה היכלין הנ"ל, וכמובן בהתורה "אנכי" בסימן ד בלקוטי חלק א וכו', שגם לאנשים פשוטים נפתח להם אור לפעמים בהפתחם אור האין סוף, ענין שם. אך לכל אחד מגיע לפי העולם והמדרגה שהוא בו, כי גם בעולם העשייה יש בחינת התנוצצות מהתשעה היכלין הנ"ל, ואף-על-פי שגם התנוצצות בעלמא

11

הוא זכיה גדולה מאד באיזה מדרגה שהוא, אף-על-פ"כ העקר הוא כשזוכה להמשיך חיות ושפע קדשה משם שיהיה לו כח על-ידי-יהוה להחיות את עצמו אחר כך בכל מה שיעבר עליו ולעמוד במלחמה, כי בודאי אחר כך כשחזור משם מתגרין בו יותר ההיכלי תמורות כדרך שני בני-אדם שגולחמים זה בזה וכו', כמבאר במקום אחר, וצריך להתגבר נגדם על-ידי הרשימו טובה שגשאר מהתנוצצות הנ"ל, שעל-ידי - זה זוכה תמיד ביחודו ואחדותו ונעם דבקוחו, ויוכל להמשיך על עצמו יראה על-ידי-יהוה לעמוד נגד המתגרים בו אם ישמר את הזכרון היטב לומר בו ותפרד בכל פעם, אחרי אשר כבר חמל עליו השם ותפרד והאיר לו איזה התנוצצות, וכמבאר בדבריו ז"ל שמי שרק מתנוצץ לו השם ותפרד, ענין שם בסימן רכב בלקוטי א:

יא ונתחזר לעניננו, ועל-כן אסור לדור עם אשתו בלא כתובה, והכתובה לא נתנה לנבות מחיים ולא כל זמן שהיא עמו, רק לאחר מותו או לאחר גרושין, כי צריך שלא יהיה החבור, חס ושלום, כמו בעילת זנות, שהוא רק לפי שעה למלאות תאוותו חס ושלום, רק שיהיה החבור קשר גמור וקצם, כי אין שום זיווג לבטלה חס ושלום, כי אפלו כשאינו בא לידי הולדה ממש נמשכין ממנו איזה נשמות, בחינת נשמת גרים, כמובא בזהר הקדוש. על-כן צריך לתן

אבן העזר

מפסקו, "ונתן לאבי הנערה חמישים שקל כסף". כי כל ההשגות וכל ההתבוננות נמשך משם מבחינת הרשימו הנשאר מהבטול והתכלליות בבחינת התשעה היקלין הנ"ל:

דף ע"ט

וזה בחינת חמישים שערי בינה, כי שער החמישים אי אפשר להשיג וצריכין להמשיכו דרך חמישים שערים עד שיהיה נתפס במח איוה רשימו משם. וזה בחינת תרומה שהוא 'תרי מה' – תרי ממאה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, הינו אחד מחמישים, כי כל העשירות הנ"ל העקר הוא על-ידי הכהן שהמשיך ברפת השכל ובנ"ל, ועל-כן מגיע לו תרומה אחד מחמישים, כי הוא ממשיך משם בחינת חמישים שערי בינה, ועל-ידי שנותנין לכהן משפע התבואה אחד מחמישים, מתברכת כל התבואה ונמשך אליו קדשה דרך החמישים שערים הנ"ל, שעל-ידיה ראו התבואה לאכילת ישראל שייכל להכיר אותו ותפרד על-ידי אכילת התבואה הזאת, שזה עקר כל המצוות התלויות באכילה, בפרט גלחם, כדי שיתקדש המאכל, כדי שייכל על-ידי האכילה הזאת להמשיך חיות ודעת דקדשה להכיר אותו ותפרד (ובבבא מצא פסח קטנים). וזה בחינת אחוז אחד מן החמישים, שבשעובר האור דרך החמישים שערים, אז אחוז ונתפס במח איוה רשימו מהתנצצות הנ"ל. וזה בחינת חמישים קרסי זהב שהיו מקברים יריעות

לה פתה שחיב את עצמו לתן לה שפע עשירות בשתצא ממנו שלא תשוב ממנו ריקם, להורות שנשאר רשימו מהחבור, כי המשיך שפע העשירות משם שעקר המשכת השפע על ידה, על-ידי שצטמר האור בתורתו בבחינת המעכב הנ"ל. וזה סוד מה שאמרו רבותינו ז"ל שפעם הפתה כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה, הינו פנ"ל, כי צריך שיהיה הקשר קים ותוק, וזה נעשה על-ידי הפתה שמחייב עצמו שאפלו בשתצא ממנו לא תצא ריקם, רק שמחייב לתן לה שפע העשירות הנמשך מכלליות הרדיפה והמעכב ברצוא ושוב, ששפע הזאת נמשך על ידה דיקא. ועל-כן אם יוציאה ריקם, חס ושלום, אזי בעילתו בעילת ונות, כי מראה שלא המשיך על ידה שפע מלמעלה, על-כן חייב לתן לה פתה בשיוציאה שיהיה נשאר לה ממנו שפע העשירות שנמשך מהרשימו שנשאר מהחבור שעקר צנור השפע על ידה ובנ"ל, כדי שעל-ידיה תוכל להציל מבחינת היקלי התמורות הרוצים להתאחו בה ביותר, בפרט בעת שנפרדת מבעלה על-ידי מיתה וגרושין ונשארת לבדה, כי עקר חייתה וכחה נגדם הוא על-ידי שפע העשירות, שהוא בחינת הפתה שמקבלת מבעלה שנמשך מבחינת הרשימו ובנ"ל:

יב ועל-כן שעור פתה דאורייתא הוא חמישים שקל כסף, שנלמד

הפנימיות שעל בית קדש קדשים על יריעות החיצוניות, כי עקר השגת התשעה היכלין הנ"ל היה בבית קדש קדשים ששם נכנס הכהן הגדול לפני ולפנים ביום - הכפורים, ושם נכנס למקום שנכנס ועלה למקום שעלה בתכלית הכפול אל האור האין סוף, שהוא בחינת השגת התשעה היכלין הנ"ל שזכה להם ביום העשירי, שהוא יום - הכפורים אחרי אשר כבר נתקדשו ישראל וזכו לתשובה בתשעה ימים הקודמים מראש - השנה עד יום - הכפורים, שהם פגגד התשעה היכלין הנ"ל שזוכה להם הכהן הגדול לפני ולפנים ביום העשירי שהוא יום - הכפורים. ועל־כן היו חמשים קרסים מחברים יריעות החיצוניות עם יריעות הפנימיות, כי להמשיך אור הרשימו מהיריעות הפנימיות שעל גג בית קדש קדשים ששם עקר הכפול אל האור אין סוף צריך לילך ולעבר דרך חמשים שערים, שהם בחינת חמשים שערי בינה, שפגגד זה הם בחינת חמשים קרסים המחברים יחד שני היריעות הנ"ל, כי צריכין פמה קשרים לחבר ולגחד ולקשר אור הרשימו אל הפח כדי שתהיה גשוארת קשורה ודבוקה בהארם שייכל לזכר את עצמו בכל עת בו יתברך, וכמו שאיתא בתקוני זרה, בשמע ישראל קראין ליה וכו', בדין קשרין ליה בכמה קשרין דציצית ותפלין וכו', עין שם, הינו כנ"ל

והכן היטב. וזה בחינת חמשים יום של מתן תורה, בחינת חמשים שנה של יובל, כי עקר מתן תורה שאז זכו כל ישראל להשגת אלקות להכיר אותו ויתברך, כמו שכתוב: "פנים בפנים דבר ה' עמכם", עקר ההשגה נמשך מבחינת כפול הנ"ל. על־כן צריכין להכין את עצמו ארבעים ותשעה ימי הספירה כדי שגוכל לקבל אור הרשימו ביום החמשים דקא, כי אי אפשר לקבלו כי אם דרך חמשים שערים שפגגד זה הם חמשים יום וכנ"ל, והיו בעצמו בחינת חמשים שנה של יובל, כי שנת היובל מקדשת מאד מאד, ועקר קדשתה ביום - הכפורים שאז עקר הכפול אל האור אין סוף כנ"ל, על־כן צריכין לספר עד שנת החמשים וכנ"ל:

וג וזה בחינת חמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים, כי ארץ מצרים הוא בחינת מקום הסמרא אחרא, בחינת היכלי התמורות שישראל היו צריכין להיות שם בגלות כדי לברר הקדשה משם בכח הצדקים הגדולים, שדיקא על־ידי שידרו לשם ועמדו במלחמה ובררו הקדשה משם, עלו בעליות גדולות, בעליה אחר עליה, עד שזכו להשגת התשעה היכלין הנ"ל שמשם נמשך קבלת התורה, שזה בחינת מה שאמר לענק, "אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה גם עלה". הינו שדיקא על־ידי שתרד למצרים מקום הקלפות בחינת היכלי התמורות, ואנכי אעלה גם

אבן העזר

בכמה סבוכים ועכובים כדי שעל-ידיה
יתמקן בחינת המעבב הנ"ל, שאז יוכלו
לקבל אור הרשימו על-ידי בחינת חמשים
שערים, שהיו בחינת וחמשים עלו בני
ישראל מארץ מצרים וכנ"ל:

יד וכל זה עובר על כל אדם הרוצה
להתקרב אליו ותברך, שהעקר
והיסוד שצריך להתגבר מאד מאד להיות
בשמחה תמיד ולעשות המצוות בשמחה
גדולה, וכל מה שיוצא רחוק יותר צריך
להתגבר יותר ויותר להיות בשמחה,
בפרט בשעת עשיית איזה מצוה אשר
הוא גם הוא זכה לעשות מצוותיו ותברך,
אשר אור כל מצוה ומצוה אין כל
העולמות יכולין לקבל כי אם ישראל עם
קדוש שזוכין לעשותם בזה העולם, ואז
יזכה לעלות מעלה מעלה עד שבחמלת
ה' יזכה להכלל בבחינת התשעה היכלין
הנ"ל כפי בחינתו, שהיו בחינת מה
שנמשך עליו לפעמים איזה התנוצצות
אלקות כל אחד כפי מה שיוצא בנפשו
שאי אפשר לדבר בזה כלל, ואז העקר
שיתגבר שלא יעבר ממנו ההתנוצצות
למרי, חס ושלום, רק שישאר ממנו
רשימו טובה ויראה לקשר הרשימו אליו
בכמה וכמה קשרים קמים ותוקים, והינו
שלא יניח שיעבר מוחשבתו זכרון
ההתנוצצות, ועל-ידיה יזכר את עצמו
בכל פעם בו ותברך, כדי שיוכל לעמוד
במלחמה שמתגברת בו ביותר בשמחתו

עלה, שאעוף בעליה אחר עליה עד
שתוכה להשגת הנ"ל וכנ"ל, שהיו בחינת
מה שמבאר בהתורה הנ"ל על מאמר
רבתינו ז"ל, מי יימר, עין שם. והיו
"וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים",
כי בשעולין מארץ מצרים, מבחינת היכלי
התמורות ואז זוכין להשגת הנ"ל, אז
מקבלין אור הרשימו דרך חמשים
שערים, שהם בחינת חמשים שערי בינה
וכנ"ל. וזה, "ויהי בשלח פרעה את העם
ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים כי
קרוב הוא וכו'", הינו כשיצאו ישראל
מהיכלי התמורות והפטר אררא, שהם
בחינת פרעה ומצרים, ואז זוכין לעלות
להשגת התשעה היכלין הנ"ל, אז ולא
נחם אלקים דרך ארץ פלשתים כי קרוב
הוא, שלא הניחם לעלות ולהכלל שם
תכף וכמד קדם שיתמקן בחינת המעבב
הנ"ל, כי אז לא היה נשאר להם רשימו
טובה ולא היה בהם כח לעמוד במלחמה
שמתגרה ביותר געת ששכין מהבטול
וכנ"ל. "ולא נחם אלקים דרך ארץ
פלשתים" – לשון מפלש, הינו שלא רצה
להניחם דרך מפלש שיתגלה להם האור
מיד בלי סבוכים ועכובים הרבה, כי
קרוב הוא, וכשיתגלה להם מיד האור
לא יהיה נשאר ממנו רשימו, ולא יוכלו
לעמוד במלחמה כנ"ל. וזה, "כי אמר
אלקים פן ינחם העם בראתם מלחמה
ושבו מצרימה", הינו כנ"ל, ועל-כן, "וישב
אלקים את העם וכו'", שהסבם ועכבם

לקוטי הלכות

הלכות אשות ד

אבן העזר

קה

רוח ה' לפעמו להתנצנץ אליו אלקותו ותברך וכנ"ל:

טו וְכָל זֶה מִרְמֵז הַיָּמִיב בַּסּוּקִי שִׁיר הַשִּׁירִים שֶׁבְּלוּ מִדָּבָר מְנַעֵם דְּבָקוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. וְהוּא, "קול דודי דופק פתחי לי וכו'". שמוציא אליו איזה התנצנצות, וכשאינו מתעורר להתקרב אליו ותברך בראוי שזהו בחינת פשטות את פתחתי איכה אלבשנה וכו', שמתרשל ומתעצל להתעורר באמת לעבודתו ותברך, או "דודי שלח ידו מן החור", שמורמו שהשם ותברך מתחיל לעוררו על-ידי יסורים חס ושלום, כמו שפרש רש"י שם ענין כלל ישראל ששלח עליהם העבדו"ם פלשתים וכו', ואו "פתחתי אני לדודי ודודי חמק עבר וכו'".

זהו בחינת הנ"ל שלפעמים בשאין האדם מתגבר בראוי או הוא בחינת ודודי חמק עבר בקשתיהו ולא מצאתיהו, כי נסתר ממונו אורו ותברך ואינו יכול למצא אותו ותברך אף-על-פי שבנימים הקודמים התנצנץ אליו אורו ותברך. ואו נאמר, "מצאני השמרים הפככים בעיר", שהם הנטורי תרעא שהם נמשכין מבחינת היכלי התמורות הנ"ל. "הבוגי פצעוני וכו'", כי אז מתגרים בו ביותר וכנ"ל. על-כן צריך כל אדם להתגבר מאד שיאחז עצמו בהתנצנצות הנ"ל ויקשר אותו במחו ומחשבתו בקשרים חזקים כדי שלא יהיה נשכח ממונו, עד שיזכה לבוא על-ידי-זה לתכלית הטוב, בבחינת

אחיותיו ולא ארפנו עד שהביאתיו וכו', שיאחז בו בלי רפיון עד שיבוא עמו לבחינת הבית-המקדש, שהיא בחינת בית אמי, כמו שפרש רש"י שם, הינו בחינת השגת הדעת האמתי שנקרא בית המקדש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'כל מי שיש בו דעה כאלו נבנה בית-המקדש בימיו'. כמובא בדברי רבינו ז"ל כמות פועמים, אמן כן יהי רצון:

טז וְעַל-כֵּן יָצְאוּ מִמְצָרִים בַּעֲשִׂירוֹת גְּדוֹל כְּמוֹ שֶׁהִכְתִּיב לְאַבְרָהָם אָבִינוּ עַלֵּיו הַשְּׁלוֹם: "וְאַחֲרָי כֵן יָצְאוּ בְּרַב־שׂ גְּדוֹל". פִּי זָכוּ לְהַמְשִׁיךְ שֶׁפַע הַעֲשִׂירוֹת מִבְּחִינַת הַשְּׁנֵת הַנ"ל שֶׁזָּכוּ לָהֶם עַל-יְדֵי שִׁבְרוֹ הַקְּדוּשָׁה מִהִיכְלֵי הַתְּמוּרוֹת, שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת יְצִיאַת מִצְרַיִם כְּנ"ל:

יז וְזֶהוּ בְּחִינַת "וַיִּפֶן כַּה וְכַה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ זָכוּ". "וַיִּפֶן כַּה וְכַה" אֵיתָא בְּתַקּוּנֵי זֵהר שֶׁהֵם בְּחִינַת חֲמוּשֵׁן אֲתָנָן שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע, הֵינּוּ בְּחִינַת הַנ"ל כְּשֶׁנִּכְלָלִין בְּאַחֲדוּתוֹ וְתִבְרָךְ בְּשִׁמְעֵי יִשְׂרָאֵל צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ אֹדֶר הַרְשִׁימוּ מִשֶּׁם דְּרָךְ חֲמוּשִׁים שְׁעָרִים, בְּחִינַת חֲמוּשִׁים אוֹתִיּוֹת שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע. וְהוּו: "וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ", פִּי מוֹ שֶׁזָּכָה לְהַתְּפִיל וְלְהַכְּלִיל שֶׁם בְּבִחִינַת הַתְּשֻׁעָה הִיכְלִין הַנ"ל, אִזְ צָרִיךְ לְהַתְּפִיל בְּתַכְלִית הַפְּטוֹל כְּאַלּוֹ אֵינוּ בְּעוֹלָם, בְּבִחִינַת וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ, פִּי נִתְּפִיל לְגַמְרֵי בְּבִחִינַת וְכָל אָדָם לֹא יִתְּה

באהל מועד בבא וכו'. ואז "נדך את המצרי", שהוא הסמרא אחרא, בחינת היכלי התמורות הנ"ל, אז זכה להבות ולהכניעו ולשפר לגמרי את הסמרא אחרא, מאחר שפבר נתפטר בתכלית הפטול וזכה להמשיך האור משם בבחינת חמשים שערי בינה שהם חמשים אותיות של קריאת שמע וכו"ל:

(שך לעיל לענין חמשים קרסי וזב וכו')

יח וזה: "ונתת את הפרכת תחת הקרסים וכו'". כי הפרכת שבין בית קדש הקדשים לאהל מועד, זה בחינת הפרסא הנזכרת במאמר היהיר הקדוש המוכא בהתורה הנ"ל, ענין שם, שהוא בחינת המושב והמסדר, בחינת המעשב הנ"ל שעל-ידיה עקר השגת התשעה היכלין שמשויגין בבית קדש קרסי וזב שהיו מכונין על הפרכת שהיה נתון תחתם, כי משם נמשך הרישימו על-ידי בחינת חמשים שערים כנ"ל:

יט וזה: "וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח האהל פהם היום". וירא אליו ה' זה בחינת התגלות אלקות שזוכין על-ידי השגות התשעה היכלין הנ"ל שמשם כל ההשגות וכל התגלות כנ"ל, וזה אי אפשר לזכות בו אם על-ידי שזכנסין בהיכלי התמורות ומכריזין הקדשה משם, כמבאר בהתורה

הנ"ל על 'מי יומר', ענין שם, וזה בחינת באלני ממרא, 'ממרא' לשון תמורה, לשון ואם המר ימרינו. וזה 'באלני ממרא' בחינת השני אילנות, שהם, אילנא דחיי ואילנא דמותא, ששם אחיזת ההיכלי התמורות שרוצים להחליף ולהמיר אותם לרחק את האדם, חס ושלום, מאילנא דחיי אל ההפקד, חס ושלום, ועל ידם דיקא נגלה אליו ה' עד שזכה לכרר אותם, לכרר הפזב מהרע ולהעלות הקדשה משם בבחינת הנ"ל, עד שזכה להתגלות אלקות בחינת וירא אליו ה', כי זכה לעלות בעליות הנ"ל עד שזכה להשגת התשעה היכלין שמשם כל התגלות הנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל הוא שנתן לו עצה על המילה, זה בחינת ופרעה הקריב, שהקריב את ישראל לאביהם שבשמים, כי מי שחס על חייו האמתיים הנצחיים כל מה שרואה שהסמרא אחרא, שהם בחינת היכלי התמורות, מתגברים ומשתפחים ומתפשטים יותר ויותר, כמו כן הוא מתגבר ומתאמץ ומודרו יותר להתקרב להשם והכרף מומת שרואה שרוצים, חס ושלום, לדחותו לגמרי חס ושלום, וזה בחינת התרחקות תכלית התקרבות, וידה תכלית העליה. וזה בחינת הוא שנתן לו עצה על המילה, דהינו למול ערלת לקבו, כי דיקא על-ידי בחינת ממרא, בחינת היכלי התמורות שהתגברו

לקוטי הלכות

הלכות אשות ד

אבן העזר

קו

והשתטחו עליו כל כך, על-ידי-זה דיקא
נתענין למול את לבבו בבחינת ופרעה
הקריב וכו"ל:

וזה: "והוא ישב פתח האהל כהם
היום", ושיבה לשון עכבה זמן רב,
כמו, "ותשבו בקדש ימים רבים", הינו
שזכה לזה שיתגלה אליו ה' על-ידי שישב
ונתעכב ימים רבים אצל פתח האהל,
שהוא פתח הקדשה, שהוא בחינת
מלכות שהיא מדרגה הראשונה שצריכין
לעלות דרך שם עד שיבוא להשגת ה"ל,
שהיא נקראת פתח וישער פדוע, בחינת
זה הישער לה' וכו', אבל בשרוצין לכנס
לשם, מתגברין ומתפשטין כנגדו הסטרא
אחרא שהם היכלי התמורות מאד, וכל
מה שהוא סמוך יותר אל הפתח,
מתגברין ומתפשטין כנגדו מאד מאד, עד
שיש הרבה שכבר היו אצל הפתח וחזרו,
רחמנא לצלן, מחמת שלא ידעו שכבר
הם אצל הפתח, או שמושטטחין כנגדו
מאד מאד עד ששקשה לו לשברם, כמבאר
כזה בדבריו הקדושים (בלקוטי תניני במיין נא),
אבל הוא ישב ונתעכב פתח האהל, כהם
היום זה בחינת התגברות חמומות היצר
הרע, שעל זה נאמר, "איכה תרעה איכה
תריבין בצעהרים". שאז זמן רע למרעה
הצאן, כמו שפרש רש"י שם, כי צעהרים
בחינת חם היום, זה בחינת חמומות היצר
שאז זמן רע לצאן קדשים שהצדיק רועה
אותם הרוצים לגשת אל הקדש, ורבים

נתרחקו על-ידי-זה, רחמנא לצלן, כמו
שכתוב: "עד שפוח היום וכו'". כמו
שפרש רש"י שם, עין שם, שהיו ישראל
מקרבין להשם יתברך בגדלה וכבוד עד
"שפוח היום", שהתגבר חמומות היום
וכו', ועל-ידי-זה נחרב הבית, אבל מי
שאינו רוצה להמעות את עצמו וחושב
על תכליתו הנצחית באמת אינו שב
לאחור בשום אופן בעולם יהיה איד
שיהיה, רק הוא יושב וממתין ומתעכב
אצל הפתח ימים רבים פניה שיהיה,
ואף-על-פי שאין מניחין אותו לכנס לתוך
הפתח וחס היום לזכט אותו מאד אף-
על-פי-כן אינו מניח את מקומו ויושב
ומתעכב אצל הפתח האהל של הצדיקים
והכשרים עד שירחם מן השמים, בבחינת
"והוא ישב פתח האהל כהם היום" כנ"ל.
וזהו בחינת "ויהושע בן נון גער לא ימיש
מתוך האהל", ויהושע הוא בחינת
התלמיד של הצדיק האמת שנקרא משה,
כמו שכתב אדונינו מורנו ורבונו ז"ל,
שכל מקום שיש רבי ותלמיד הם בחינת
משה ויהושע ואהל מועד, ועל שם זה
נקרא התלמיד יהושע, על שם יהו
יושיעך, כמו שדרשו רבותינו ז"ל, הינו
שכל חייתו ותקותו הוא על פחו של רבו
הצדיק שמתפלל עליו תמיד יהו ישיעך,
שהשם יתברך יושעו מעצת הסטרא
אחרא המתגברין ומשתטחין עליו בכל
עת:

ה' ש' ט'

אבן העזר

וזה: "ויהושע בן נון גער", שאפלו כשהיה בבחינת גער, בבחינת מעשי גערוה, ארעל-פירכן "לא ימוש מתוך האהל", פי ארעל-פירכן עמד אצל הפתח הרבה עד שדחק את עצמו לתוך האהל ולא מש מתוכו וכנ"ל. וזהו: "וישא עניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו", "שלשה" זה בחינת עלית הקדשה הנ"ל שהוא תמיד בבחינת שלשה, פי מלכות מלבוש נצה, הוד, יסוד, שהם שלשה מדות. וכן נצה הוד יסוד מלבש חסד, גבורה, תפארת, וחסד גבורה תפארת - חכמה בינה דעת וכו', כמבאר בהתורה הנ"ל, וזה בחינת שלשה אנשים הנצבים עליו, פי הם עומדים עליו ולמעלה ממנו, פי צריך לעלות אליהם, פי בכל מדרגה שהוא עומדים עליו שלשה בחינות שהם בחינת שלשה אנשים של מדרגה הגבה יותר שכלם כוללים משלשה שלשה כנ"ל. וזה בחינת קדשה משלשת, פי כל עלית הקדשה הוא בבחינת שלש שלש כנ"ל. וזה בריד רחמנא דיהיב לן אורתא תליתאה על יד תליתאה ביום תליתאי וכו', מחמת שכל בחינת עלית הקדשה שזוכין על-ידי התורה הם בבחינת משלש כנ"ל. וזה: "וירא וירץ לקראתם", וירץ זה בחינת זריזות ושמחה, פי זריזות הוא בחינת שמחה, כמובן בהתורה "אריכת אפים" (בסיון קנה בלשוי א), וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, מצוה לרוץ לבית הפנסת ולדבר

מצוה, כמו שכתוב: "שמחתי באמרים לי בית ה' גלד".

פי מי שמסתפל על תכליתו באמת בודאי כשמיגע לילך לבית הפנסת או לדבר מצוה הוא רץ בשמחה גדולה ובוריות גדול, פי רק זה הוא חיותו ותקנתו לגנצ ורוץ מצוה הכל הכל הכלים, פי לא ישאר פלום משום דבר לא מעשירות ולא מצער העניות והדלות, ולא משום דבר תאוה וכבוד וקנאה ושאנה וקפידא, כמו שכתוב: "פי לא כמותו וקח הכל וכו'" וכו'. וכתוב, גם אהבתם גם קנאתם גם שנאתם כבר אברהם. ולא ישאר רק מה שיחמף בכל פעם איזה טוב לילך לבית הפנסת ולבית המדרש, ולעשות איזה מצוה. ועליבן בודאי מחיב כל אחד לרוץ בבוריות ושמחה גדולה לדבר מצוה, וכל מה שיודע שרחוק יותר מהשם יהפוך הוא מחיב לשמח יותר ויותר בעשית המצוה מחמת שהוא גם הוא, שרחוק כל כך זוכה גם בן לעשות מצוה. וזהו בחינת וירא פריש רשי, והבין, שהבין היטב והסתפל על התכלית באמת, ועל-ידי-זה "וירץ לקראתם", זה בחינת שמחת המצוה שעל-ידי-זה עקר עלית הקדשה מן הקלפות עד שזוכין לעלות בעליות הנ"ל, עד שבאין לבחינת השגת הנ"ל. וזהו "וירץ לקראתם מפתח האהל", זה בחינת התחלת עלית הקדשה שהוא בחינת פתח, בחינת מלכות כנ"ל,

ק"א

הלכות קדושים

הלכה א

קדושי כסף והשעור פרוטה על פי התורה ויבין ה' אלקים את

הצלע וכו' (סו"ט) עין שם היטב

והכלל, שצריך לעשות פנים להכבוד, וזה נעשה על ידי תקון תאות

אכילה ולהפך אין להכבוד פנים, ואז יונקים מן הכבוד העני פנים, ואז

המלכות והכבוד בבחינת צדק וצריך להעלותה מהם ולהשלימה, וזה נעשה

על ידי צדקה, וצריך להוליד ולהגדל הנפש, וזה נעשה על ידי בחינת שתי

דעים, בחינת "ואתה מושל בכל ובדרך פח וגבורה ובדרך לגדל וכו'", עין שם היטב:

וזה בחינת קדושים, כי קדם הנשואין היא בהחזרת פנים ואז היא בבחינת צדק

כמוכא, ועל פני קדם הוויג, שהוא החזרת פנים בפנים, צריך מתחלה להעלותה

ולעשות לה בחינת פנים, וזה נעשה על ידי הקדושים, שהם בחינת צדקה

שנותן לה פרוטה שהיא שעור צדקה, כי היא בבחינת דלה ועניה שזה בחינת

צדק, כמוכא, ועל ידי הפרוטה, שהיא בחינת צדקה, עולה מבחינת צדק

לצדקה, ואחר כך חוזר הכבוד אליו. וזה בחינת החפה, שהוא בחינת החזרת

הכבוד, כי חפה היא בחינת כבוד, כמו

"וישתחו ארצה" זה בחינת בטול וכלליות באור האין סוף, כי כל ההשתחויות הם בחינת בטול שנופל לארץ ומשתחוה ופושט ידיו ורגליו בבטול כל ההרגשות מחמת גדל אור הצח שנגלה אליו, שזהו בחינת השגת התשעה היכלין, שהם בחינת השגת אור האין סוף, בבחינת ממי ולא ממי ששם עקר ההשתחויה בבחינת בטול כנ"ל, הינו שעל ידי השמחה, שהוא בחינת וירץ לקראתם, על ידי זה וכה לבחינת השגת אורות הצמצומות הנ"ל ששם בחינת ההשתחויה כנ"ל. וזהו ויאמר ארני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר מעל עבדך, שבקש מהשם ויתברך שלא יעבר ממנו, הינו שלא יעבר ההתגלות הזאת עד שישאר אצלו ממנו רשימה וכו' שצרכין להשתדל מאד שלא יעבר ממנו ההתגלות מהרה עד שישאר לו רשימה טובה שייכל להחיות את עצמו תמיד, וזה שבקש אברהם מהשם ויתברך שנתגלה אליו אז, אל נא תעבר מעל עבדך. וזה יקח נא קעט מים, זה רמז על המושבת השפעה, שבקש שלא יעבר ממנו ההתגלות עד שימשיך משם שפע כנ"ל, שזה בחינת ירדת השפע אחר התפלה כנ"ל:

הלכה ה בהלכות פריה ורביה
הלכה ד:

אָבן העֵזֶר

וְזוּה בְחִינַת סְעֵדַת הַמְשֻׁטָּה שֶׁל נְשׂוּאִין שְׁהִיא עֵקֶר הַחֲפָה, כַּמּוּבָא בְּדִבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל בְּמִמְרָא, כִּי עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַכְּבוֹד וְהַמְלֻכוֹת בְּכַחֲנִית פְּנִים הוּא עַל-יְדֵי אֲכִילָה כַּתְּקוּנָה דִּיקָא כַּנֶּ"ל, וְכַמּוּבָא בְּמִמְרָא "וַיִּסַּב אֱלָקִים" (סוּדָן כ) שְׁעַל-יְדֵי הָאֲכִילָה נַעֲשֶׂה יְחִוּד בְּכַחֲנִית אֲפִין בְּאֲפִין בְּכַחֲנִית "וַיֹּאמֶר בְּעוֹ אֵל רוּחַ לְעַת הָאֲכִיל", דִּיקָא, "גִּשְׁי הַלֵּם", עֵין שָׁם. וְהוּוּ בְּחִינַת הַתַּעֲנִית שְׁנוֹהֲגִין חֲתוּן וְכֵלָה לְהַתַּעֲנוֹת קִדְּם הַחֲפָה, כִּי הַתַּעֲנִית הוּא חֲסוּן מֵאֵת אֲכִילָה שְׁעַל-יְדֵי-זוֹה חוֹזֶרֶת פְּנִים בְּפָנִים, כַּמּוּבָא שָׁם בְּמִמְרָא "וַיִּסַּב", עֵין שָׁם הַיִּטֵּב, וְעַל-פִּי מִקְדָּם מִתַּעֲנִין כְּדֵי לְתַקֵּן מֵאֵת אֲכִילָה, וְאַחַר כֵּן מִרְפִּין בְּסַעֲדָה דִּיקָא וְהִיא סְעֵדַת מִצְוֵה בְּחִינַת אֲכִילָה בְּקִדְּשָׁה, כִּי עַל-יְדֵי-זוֹה נַעֲשֶׂה הַיְחִוּד בְּכַחֲנִית אֲפִין בְּאֲפִין כַּנֶּ"ל. וְעַל-פִּי הַסַּעֲדָה הִיא עֵקֶר הַחֲפָה, כַּמּוּבָא בְּמִמְרָא, כִּי הַחֲפָה שְׁהִיא בְּחִינַת כְּבוֹד כַּנֶּ"ל נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי אֲכִילַת מִצְוֵה דִּיקָא כַּנֶּ"ל:

כִּי הַמְלֻכוֹת הוּא בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה שְׁשֻׁלְמוֹתָהּ עַל-יְדֵי אֲכִילָה דִּיקָא, כַּמּוּבָא שְׁכַתּוּב: "וְאֲכַלְתָּ וְשִׁבַּעְתָּ וּבִרְכַתְּ". שְׁעַל זֶה אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, וְכִי לֹא אִשָּׁא פְּנִים לְיִשְׂרָאֵל וְכו', שְׁזָה בְּחִינַת פְּנִים שֶׁל הַכְּבוֹד, כַּמּוּבָא מִמְרָא רַבּוֹתֵינוּ ז"ל הִזָּה בְּדִבְרֵי רַבְנֵי גַרְיָא דְהַנֶּ"ל, כִּי כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה נִתְמַקֵּן דִּיקָא אַחַר אֲכִילָה, כַּמּוּבָא בְּזֵהר הַקְדוּשָׁה, שְׁמִצְוֹת בְּרַפְתָּ הַמּוֹזֵן דִּיקָא

שְׁכַתּוּב: "כִּי עַל כָּל כְּבוֹד חֲפָה". וְאִין מִתְחִיל בְּחִינַת הוֹלְדַת הַנֶּפֶשׁ, כִּי הַחֲזוֹרַת הַכְּבוֹד פְּנִים בְּפָנִים, שְׁזָה בְּחִינַת יְחִוּד, בְּחִינַת חֲפָה, הַכֵּל הוּא בְּשִׁבְלֵי הוֹלְדַת הַנֶּפֶשׁ, וְעַל-פִּי נוֹטְלִין שְׁנֵי שׁוֹשְׁבֵינִין, שְׁהֵם בְּחִינַת שְׁתֵּי יְדִים, כִּי הַשׁוֹשְׁבֵינִין הֵם בְּכַחֲנִית וְיִבְאָה אֵל הָאָדָם, כַּמּוּבָא שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל וְהִבְבָּאָה הִיא בְּיָדִים, הֵינּוּ שְׁעַל-יְדֵיהֶם, שְׁהֵם בְּכַחֲנִית שְׁתֵּי יְדִים, עַל-יְדֵיהֶם וְכוּלִין לְהוֹלִיד וְלַגְדֵּל הַנֶּפֶשׁ. וְזוּה בְּחִינַת "שִׁבַּע בְּרֻכוֹת" שְׁמִקְבֶּלֶת אֵז, כִּי הַבְּרֻכוֹת הֵם מִיָּדִים בְּכַחֲנִית שְׁאֵין יְדִים קִדְּשׁ וְיָרְכוּ אֵת ה', וְעַל-פִּי מְכַרְכִּין שִׁבַּע בְּרֻכוֹת כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת הַשְּׁפָעוֹת הַיָּדִים שְׁהֵם הַבְּרֻכוֹת, שְׁעַל-יְדֵיהֶם מוֹלִידִין וּמַגְדִּילִין הַנֶּפֶשׁ כַּנֶּ"ל. וְהוּוּ בְּחִינַת "וַיְבַרְךְ כַּח וַיְבַרְךְ לְגַדֵּל" הַנֶּ"ל, שְׁזָה נֹאמֶר בְּבְרֻכוֹת דוּד, כַּמּוּבָא שְׁכַתּוּב: "וַיְבַרְךְ דוּד וְכו' בְּרוּךְ אַתָּה ה' וְכו' לָךְ ה' הַגְּדֵלָה וְהַגְּבֹרָה וְכו'". וּמוֹנָה כֵּל הַשִּׁבַּע מִדוּרָה, שְׁהֵם בְּחִינַת שִׁבַּע בְּרֻכוֹת, וְאַחַר כֵּן אָמַר: "וְאַתָּה מוֹשֵׁל כֵּל וַיְבַרְךְ וְכו'", כִּי הַשִּׁבַּע מִדוּרָה הַנֶּ"ל, שְׁהֵם בְּחִינַת שִׁבַּע בְּרֻכוֹת שֶׁל דוּד הַמְּלָךְ, בְּחִינַת וַיְבַרְךְ דוּד כַּנֶּ"ל, הֵם בְּכַחֲנִית וַיְבַרְךְ - וַיְבַרְךְ, שְׁהֵם שְׁתֵּי הַיָּדִים כַּנֶּ"ל, שְׁעַל יָדֵם הַהוֹלְדָה וְהַגְּדוּל שֶׁל הַנֶּפֶשׁ הַמְּלַפְשֶׁת בְּהַכְּבוֹד. שְׁהוּא בְּחִינַת מְלֻכוֹת וּמְשׁוּלָה, בְּחִינַת "וְאַתָּה מוֹשֵׁל כֵּל", כַּמּוּבָא שְׁמִי כֵּל זֶה בְּמִמְרָא הַנֶּ"ל:

לקוטי הלכות

הלכות קדושין א

אבן העזר קיא

אחר אכילה. וזה בחינת קדושין לשון הוקמה, כמובא בדרברי רבנו גרו יאיר (סמן 100), הינו בחינת כוס של ברכה צריך זמון, שצריך להזמין בפה מלא, כמובא בפניות הטעם, שכל דבר שבקדשה שיש בו אחיזה לסטרא אחרא, צריך להזמין בפרוש, כדי שעל ידיה יסתלק הסטרא אחרא וימשך הקדשה. וזהו בחינת קדושין לשון הזמנה, ועל פי צריך לומר דיקא הרי את מקדשת לי וכו', ואם לא אמר, אינה מקדשת, כי צריך הזמנה בפה דיקא כנ"ל, ועל ידיה נמשך הקדשה כנ"ל. וזהו בחינת קדושין לשון הוקמה, כמו שכתוב: קדשו לאכל, ולשון קדשה כנ"ל:

וזה בחינת שצריכין דיקא שני עדים לקדושין, כי אין דבר שבגרוה פחות משנים, כי העדים בבחינת אמת, כי להם הנאמנות שדבריהם אמת, כי לא איברי סהדי אלא לשקרא (כמו שאמרו רבותנו 101), ועל פי ככל מקום שאין הכחשה, אין צריכין עדים רק במקום שיש הכחשה ונאחו השקר, חס ושלום, או צריכין עדים המגלין האמת. ועל פי דבר שבגרוה צריך תמיד שני עדים, כי שם עקר אחיותם כמובא, כי עקרא דיצרא בישא לגלאה ערו. ועל פי צריכין תמיד שני עדים, ואין דבר שבגרוה פחות משנים, כדי לגרש השקר שהוא הרע והטמאה, והוא עקרא דמסאבותא, בחינת נאוף שנקרא "לדי שקר, ורע

מנאף", על פי צריכין שני עדים כדי להמשיך על ידם בחינת האמת, שהיא הקדשה, ולגרש השקר, שהיא הסטרא אחרא. וזהו בחינת קדושין כפני שני עדים דיקא כדי להזמין הקדשה בפני שנים שהם בחינת אמת לפרסם הקדשה כדי לגרש השקר כנ"ל, כי עקר ההזמנה היא בבחינת פרסום, שצריך לפרסם בפה מלא ובפני שנים כדי לגרשם, ולהמשיך ^מ ^ל הקדשה, שהיא בחינת אמת כנ"ל:

וזהו בחינת קדוש החדש, שצריכין שני עדים דיקא. ואפלו ראוהו בית דין, צריכין לעמוד ולהעיד, כי קדוש החדש בחינת קדושין, כי תלכנה מתקדשת ומטהרת פאשה לבעלה, כמו שכתוב בשלחן ערוך. ועל פי צריכין שני עדים, וגם צריכין לומר דיקא "מקדש, מקדש", כדי להזמין בפה מלא ובפני שנים כדי לגרש הסטרא אחרא ולהמשיך הקדשה כנ"ל:

וזהו בחינת ברפת המזון בשלשה, דהינו שהמכרד שזוטל הכוס של הברכה ומתקנו צריך שהיה שנים עמו כדי להזמין הקדשה בפרוש בפניהם, ולומר, הב לן ונכרד כנ"ל, כי קדם הוא בבחינת צדק, ועקר אחיותם בבחינת הקוף שגמשכת למטה בבחינת ק' של שקר, כמובא. נמצא, שעקר תקוה שהיא עולה ונתקדשה מן טמאת השקר, ועל פי צריכין שנים בחינת על פי שנים עדים יקום דבר, שהם בבחינת אמת שמקמיין

אבן העזר

ואכילה שבקדשה, שעל-דירה הכבוד בשלמות בבחינת פנים כנ"ל:

וזהו שקולעין שערוה הפלה, ואחר כך קוצצין אותם בעת הנשואין קדם החפה בבחינת שקלעה לתורה בבחינת שערוה קלועים, פמוכא שם. ועל-כן מתחלה הולכות פרועות ראש וביותר קדם הכסוי שמכסין ראשה פורעין שערוותיה, וכמ"ל בדברי רבותינו ז"ל יוצאת בהינומא וראשה פרוע, כי מתחלה יש להם וניקה וצריך לתן להם וניקתם, ועל-כן בתחלת החזרת הכבוד, הינו בהתחלת הנשואין קולעין שערוותיה כדי שינקו כל המותרות בבחינת שערוות קלועים, ועל-כן פורעין השערוות כדי שינקו ויגמרו להוציא כל המותרות, ואחר כך קוצצין אותם לגמרי, כי אזי הוא מפלתם, בבחינת ואת נפש איביך יקלענה וכו', ואחר כך צריכה לילך תמיד בכסוי הראש, כי אחר כך אסור לתן להם וניקה חס ושלום, עין כל זה במאמר הנ"ל:

וזה בבחינת שארה כסותה וענתה וכו', כי זה תלוי בזה, כי וזו דקדשה תלוי בשלמות הכבוד שהוא בבחינת שאר וכסות, כי מזונות הם בבחינת שלמות הכבוד על-ידי אכילה כנ"ל, וכן כסות הם גם כן בבחינת כבוד, בבחינת בגדי כבוד וכמוכא בדברי רבנו ז"ל, (ס"ז ע"ב):

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

את המלכות שהיא בבחינת דבר. וזהו בבחינת קדושין לשון קדש שמתהפכת משקר לקדש על-ידי הפרוטה של צדקה, שהיא בבחינת יוד, שהוא קוצא דאות ד', שעל-דירה נתבטל אל אחר ונעשה בבחינת ה' אחד, ואזי מתהפכת משקר לקדש:

וזה בבחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל, חצוף עליו מאן דמקדש בביאה, כי בודאי הוא חצוף ועו פנים, כי קדם שמתקן פני הכבוד על-ידי הפרוטה של קדושין כנ"ל יש אחיזה להעזי פנים, ועל-כן הוא חצוף כנ"ל:

וזה בבחינת וזוין של תלמידי חכמים משבת לשבת, כי בשבת עקר השביעה והאכילה שבקדשה, ועל-כן אז זמן וזוין כנ"ל. וכן מוכן בדברי רבנו גרו יאיר (ס"ז ע"ב) על פסוק, "ונתתי עשב וכו' ואכלת ושבעת". שמוכן משם כנ"ל שזוין של תלמידי חכמים בשבת מחמת שאז השביעה שבקדשה, שעל-דירה בבחינת פנים בפנים, ועל-כן תלמידי חכמים נוהרים בזה, כי הם המכניזי מדע המקבלים הכבוד בשלמות, וכל וזויןם בקדשה בבחינת כבוד, כי וזוין שבקדשה הוא בבחינת כבוד הפך הפנים, שהיא בבחינת בשת, פמוכא בדברי רבנו גרו יאיר, ועל-כן וזויןם בשבת, שאז השביעה

הלכות קדושין

הלכה ב

ובו יתבאר ענין חנפה:

א על-פי התורה המתחלת: 'פתח רבי שמעון ואמר, עת לעשות לה'

הפרו תורתך' (סו"ס). כי יש התבוננות שאי אפשר לזכות אליו כי אם על-ידי עשירות מִפְּלֵג מֵאֵד מֵאֵד וכו', ע"ן שם, וזה בחינת פסלת של לוחות שמוֹשֶׁם

נתעשר משה, ע"ן שם. ולעשירות הזאת

זוכין על-ידי בחינת עתיק, בחינת אריכות ימים, הינו שצריכין להוסיף קדושה בכל

יום ויום שגבא אחר קדי, וזה בחינת אריכות ימים, ולזה זוכין על-ידי יראת,

בחינת יראת ה' תוסיף ימים, כי על-ידי יראת נכנע בחינת הכל היפי, בחינת שקר

החן והכל היפי אשה יראת ה' היא תתהלל, ועל-יפן זוכין על-ידי יראת

לעשירות, כי על-ידי הכל היפי אין לו עשירות, כי הכל היפי נמשך מהפסק

הנשימה, ועשירות נמשך מאריכות הנשימה, ועל-ידי יראת נכנע הכל היפי

הפסק הנשימה, וזוכין לאריכות הנשימה, ועל-ידי אריכות הנשימה זוכין

להתבוננות, כי עקר השכל על-ידי אריכות הנשימה וכו' בחינת נר ה' נשמת

אדם וכו'. ע"ן שם כל זה היטב היטב. ולזכות ליראה הוא על-ידי פקידת

עקרות, ופקידת עקרות נעשה על-ידי התעוררות השנה והתעוררות השנה הוא

על-ידי ספורי מעשיות, כי יש שבועים פנים לתורה, בחינת שבועים שנים, ויש

מי שגופל לבחינת שנה, דהינו שגםחלק פניו בחינת מחין, ואז הוא בבחינת שנה,

ויש שגפל מאיזה פנים או מכמה פנים וצריך לעוררו, ועקר ההתעוררות על-ידי

שמלבישין פניו בספורי מעשיות. ומי שלא נפל ע"דן מכל השבועים פנים

לתורה, ע"דן יכולין לעוררו על-ידי ספורי מעשיות של בקרב שנים, אבל יש מי

שגפל מכל השבועים פנים לתורה, אזו צריכין לעוררו על-ידי ספורי מעשיות של

שנים קדמוניות שכל השבועים פנים נמשכין משם, שזה בחינת רב חסד וכו'.

ע"ן שם היטב היטב:

ב וזה בחינת שמונת ימי חנפה, כי מלכות ו"ן הרשעה עמדה על ישראל להשפיעם תורתו ולהעבירם על

חקי רצונו, זה בחינת הקלפה והספרא אחרא שמתגברת חס ושלום, ורוצה להשליך את האדם חס ושלום, לבחינת

שנה, שהיא בחינת הסתלקות המחין, הסתלקות השבועים פנים לתורה, ורוצה חס ושלום, להשפיע תורתו לגמרי, הינו

להפילו חס ושלום, מכל השבועים פנים, כמו שהיה בימי מלכות ו"ן הרשעה שגזרו

גזרות משנות, וכל גזרתם היה לבטל ישראל מהתורה והמצוות, כי רצו להשפיע תורתו לגמרי חס ושלום, הינו

להשפיע תורתו לגמרי חס ושלום, הינו

להשפיע תורתו לגמרי חס ושלום, הינו

להשפיע תורתו לגמרי חס ושלום, הינו

להשפיע תורתו לגמרי חס ושלום, הינו

אָבֵן הָעֶזְרָא

קדמוניות, כי שבעת הנרות הם כנגד שבעת ימים, שהם בחינת שבועים פנים, שבועים שנים שפולאים בשבעת ימים. וזה בחינת התעוררות השנה על ידי ספורי מעשיות שבקרב שנים, אבל אז שממאז כל השמנים ורצו להשפיע תורתו לגמרי, שרצו להפיל מכל השבועים פנים ולקלקל ולפגם חס ושלום, כל השמנים של שבעת הנרות וכו' כנ"ל, על-כן נעשה גם שדלק השמן שמונה ימים, ושמנה ימים זה בחינת שנים קדמוניות, שהם למעלה מכל השבועים פנים, שבועים שנים, כי שמונת ימי הנגה נמשכין מבחינת בינה - עלמא דאתי, שהוא בחינת יום השמיני כדוע, ועל-כן נעשה הנס דיקא בשמונה ימים דיקא, כי זה עקר הנס שעשה עמנו השם יתברך פלא גדול שהקשיד בחינת התעוררות השנה מבחינת שנים קדמוניות, שהוא בחינת שמונת ימים, כי מחמת שרצו להפיל את ישראל מכל השבועים פנים, על-כן לא היה אפשר לעוררם כי אם על ידי בחינת שנים קדמוניות אשר משם נמשכין כל השבועים פנים, שהם בחינת שבעת הנרות, על-כן לא היה אפשר אז להדליק שבעת הנרות שבבית המקדש, שהם בחינת השבועים פנים כנ"ל כי אם על ידי מעשה הנס של שמונת ימי הנגה, שזה בחינת ספורי מעשיות של שנים קדמוניות, בחינת יום השמיני וכו' כנ"ל, כי משם נמשכין כל השבועים פנים, כל

להפיל את ישראל מכל השבועים פנים לתורה, ועל-כן ממאז כל השמנים של המנוחה, כי שבעת הנרות של המנוחה שבבית המקדש שהיה הכהן מדליק בכל לילה זה בחינת שבועים פנים לתורה שפולאים בשבעת הנרות כל אחד כלול מעשר, בבחינת כי נר מצוה ותורה אור, כי השבועים פנים לתורה הם שבועים אורות, בחינת תורה אור, בחינת פנים מאורות, ואלו השבועים פנים שבועים אורות, כלולים בשבעת הנרות שבבית המקדש. ועל-כן היה הכהן מדליקם בכל לילה, זה בחינת התעוררות השנה על ידי השבועים פנים לתורה, כי בלילה אז מתפשטת השנה בעולם, ועל-כן אז היה הכהן מדליק הנרות, שהם בחינת השבועים פנים כדי להכניע ולשבר בחינת השנה שלא תתגבר על ישראל, חס ושלום, ועל-כן מלכות וזו הרשעה שרצו להפיל את ישראל מכל השבועים פנים, ורצו להשפיעם תורתו לגמרי, שזהו בחינת שנה כנ"ל, על-כן ממאז כל השמנים כדי לבטל, חס ושלום, שבעת הנרות של המנוחה כדי להפיל, חס ושלום, את ישראל מכל השבועים פנים, והשם יתברך עמד בעזרתנו ועשה עמנו נסים ונפלאות גדולות בימים ההם בזמן הזה, וזכו ישראל להכניעם ולהשפיעם ונעשה גם נפלא שדלק השמן שמונה ימים, שזה בחינת התעוררות השנה על ידי ספורי מעשיות של שנים

לקוטי הלכות

הלכות קדושין ב

אבן העזר

קטו

שבעת הנרות כנ"ל. ועל-כן נקבע מצוה זו לדורות בכל שנה ושנה, כי בכל דור ודור, בפרט בגלות המר הזו שהוא גלות ארץ מאד שמתגברת הסמרא אחרא בכל עת ורצוה, חס ושלום, להפיל את ישראל לבחינת שנה מפל השבועים פנים, ונתן לנו השם ותברך שמונת ימי חגכה אלו בכל שנה ושנה, שעל-ידי שאנו מדליקין את הנרות הללו של שמונת ימי חגכה לזכר הנס הגדול שנעשה בשמון של המנורה שבבית המקדש, על-ידיה אנו מעוררין וממשיכין בחינת הארה מבחינת ספורי מעשיות של שנים קדמוניות, כי פרסום מעשה הנס של השמן שדלק שמונת ימי חגכה, זה בחינת ספור מעשה של שנים קדמוניות, כי זה הנס נמשך כמשם מבחינת יום השמיני - עלמא דאתי, שהיא בחינת שנים קדמוניות כנ"ל, שמשם נמשכין כל השבועים פנים, כל שבעת הנרות. ועל-כן על-ידי פרסום מעשה נס זה של חגכה, שהוא בחינת מעשה של שנים קדמוניות, על-ידיה יכולין להתעורר מהשנה, אפלו מי שנפל מפל השבועים פנים וכולין לעוררו על-ידי מעשה נס זה של שמונת ימי חגכה, שהוא בחינת מעשה של שנים קדמוניות שמשם נמשכין כל השבועים פנים כל שבעת הנרות, שעל-ידיה מעוררין אפלו מי שנפל לבחינת שנה מפל השבועים פנים כנ"ל:

ג ועל-כן ימי חגכה הם פלילות הארפות של ימות החורף, כי אז כשהלילות הם ארפות זה בחינת התגברות השנה אריכת הגלות שדומה ללילה, ואז היקא מעוררין מהשנה ומשברין השנה על-ידי שמונת ימי חגכה שהם בחינת שנים קדמוניות, שעל ידם מעוררין מהשנה אפלו מי שהתגברה עליו אריכת השנה מאד שנפל מפל השבועים פנים לתורה, חס ושלום, כנ"ל, אף-על-פי-כן מעוררין אותו על-ידי מעשה הנס של שמונת ימי חגכה, שהם בחינת שנים קדמוניות כנ"ל. וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל ששעור השמן של המנורה חצי לג בכל לילה, וזה השעור ללילי תקופת טבת הארפים, הינו כנ"ל, כי עקר בחינת שבעת הנרות של המנורה הם בבחינת שבועים פנים לתורה, בחינת התעוררות השנה כנ"ל, ועל-כן שערו רבותינו ז"ל השמן ללילי תקופת טבת הארפים. וזה בחינת גר המערבי שהיה עדות שהשכינה שורה בישראל, כי ממנה היה מתחיל ובה היה מסים, כי זה הנר לא יכבה לעולם, לרמו שאז היו ישראל מקשרין לאביהם שבשמים, ולא נפל לבחינת שנה מפל השבועים פנים, שהם בחינת שבעת הנרות, כי לעולם נשאר גר אחד דולק, כי לעולם נשאר מקשרים באיזה פנים, אבל כשגברו העוונות ונכבה גר המערבי

לקוטי הלכות

הלכות קדושים ב

אבן העזר

ק"ז

ה' תוסוף ימים, בבחינת (כד, ה, טו) "כי ה' אלהיך אש אכלה הוא", "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים בלכם היום" (שם טו), ואיתא בזהר הקדוש ומוכא בדברי רבנו ז"ל (סיקון טו) שזהו שבח מעלת ישראל, כי האש אכלה בלא וצאי בלא, אבל ישראל עם קדוש דבקים בה' בבחינת אש אכלה, ואדרבא, מקבלים משם חיות בחינת ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים וכו'. וזה בחינת "יראת ה' תוסוף ימים", כי טבע היראה להמית ולהזיק, כי רבים מתים או נזוקים על ידי פחד ויראה, אבל יראה דקדושה, דהינו היראה מהשם יתברך, אש אכלה, אל גדול וגורא, היא מוספת חיים בחינת יראת ה' תוסוף ימים, כי אדרבא, משם דיקא מקבלים חיים ואריכות ימים. וזה בחינת האש של הדלקת נר חנכה, כי טבע האש שמוכלה כל דבר שדולק בו, ובשמן של חנכה געשה גם גדול שדלק שמן מועט שמונה ימים ולא נשרף השמן מיד, כי נמשך האש מיראה דקדושה, מבחינת "יראת ה' תוסוף ימים", שעל ידיה, אדרבא, נתוסף ברכה בהשמן שנדלק על ידי האש הזה. וזה בחינת מה שנקבע לדורות להיות מוסוף והולך בכל לילה, כי מעלין פקדש, זה בחינת יראת ה' תוסוף ימים, כי עקר האריכות ימים הוא להיות מוסוף והולך קדושה יתרה בכל יום ויום שבא אחר כך, כמו שמבאר שם היטב בפאמ"ר הנ"ל. וזה בחינת מעלין

פקדש מוסוף והולך, הנאמר בנרות חנכה, בחינת "יראת ה' תוסוף ימים" כנ"ל, כי משם נמשך עקר הנס של חנכה שלא נכלה ונשרף השמן מיד על ידי ההדלקה, רק, אדרבא, נמשך בו ברכה שדלק שמונה ימים, כי האש הזה נמשך מבחינת "יראת ה' תוסוף ימים", כי אדרבא, מקבלין ברכה וחיים ואריכות ימים משם, בחינת "כי ה' אלהיך אש אכלה הוא", "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים בלכם היום וכו'" כנ"ל. ועל ידי היראה, בחינת "יראת ה' תוסוף ימים", על ידיה נמשך עשירות גדול. וזה בחינת חנכה - חנו כ"ה, בחינת "כה תברכו את בני ישראל" שנסמך לפרשת חנכת המזבח שקורין בחנכה, (וגם יש מתחילין לקרות משם מפרשת ברכת פתנים), כי עקר ברכת פתנים הוא עשירות בבחינת "יברכך ה'" - במקומו. וזה בחינת "וישמרך" - מן הפזיקין, כי הפזיקין נמשכין מבחינת יראות הנפילות, ועל כן הם מפקדין את מי שפוגעין בו, חס ושלום, כי הם בבחינת יראות הנפילות, ועל ידי היראה דקדושה מעלין את היראות הנפילות, ועל ידיה נשמרין מן הפזיקין, כי יראה הוא בחינת שמור, שהוא מדת לילה, בחינת יראה. וזהו כל מקום שנאמר השמר, הוא לא תעשה: ו וזה שאסרו חכמינו ז"ל להשתמש לאור חנכה, הוא בחינת שמירה, בחינת יראה, בחינת לא תעשה, כמו

אבן העזר

לעני מתברר וכו'. כי צדקה הוא בבחינת יראה, בחינת יראת ה' תוסיף ימים, כי על-פי דרך הטבע היה ראוי שעל-ידי שנותן צדקה יחסר לו, כי מחסר ממונו ונותן לעני, אבל באמת, אדרבא, כל מה שמוסיף ומרבה בצדקה, נתוסף לו ברכה גדולה בממונו כנ"ל. וזה בחינת יראת ה' תוסיף ימים וכו' כנ"ל, כי צדקה היא בחינת מלכות, בחינת יראה, ועל-פני מרבין בצדקה בחגכה כדי להמשיך עשירות שעל-ידיה נמשך התבוננות גדול, שהו בחינת גר חגכה, בחינת גר ה' נשמת אדם וכו' כנ"ל:

ח וזה בחינת קדושים בכסף, כי צריכין שיהיה עקר ההתקשרות בבחינת יראה שהוא הפך הכל היפי, כי צריך שלא יתן עיניו בנוי שלא יקחנה בשביל יפי, בחינת הכל היפי, רק בבחינת אשה יראת ה' היא תתהלל, שהוא הפך הכל היפי, כמו שמבאר שם במאמר הנ"ל. ועקר אחיזת הכל היפי הוא באשה, ועל-פני עקר שבחיה הוא על-ידי יראה, כמו שכתוב: "אשה יראת ה' וכו'", כדי להכניע הכל היפי הנאחז בה שנמשך מבחינת אשה וזה על-ידי היראה כנ"ל. וקדם שהיא מתחפרת לאיש אין לה שלמות, ואז נאחז בה עדין בחינת הכל היפי, כי רגליה ירדות וכו', ועקר הקנין שקונה אותה בעלה בשעת חפה וקדושים הוא שרוצה לחדדה אליו ולתקנה ולהעלותה מבחינת הכל היפי הנמשך

שאמרו רבותינו ז"ל: השמר, הוא לא תעשה, וכל הלא תעשה שבחורה הם בבחינת יראה, כי מצוות עשה מסמרא דרחימו, ומצוות לא תעשה מסמרא דרחילו, כמו שאיתא בזה הקדוש. והו בחינת "וישמרד" - מן המזיקין, כי על-ידי בחינת יראה, בחינת שמור, נשמרין מן המזיקין הנמשכין מבחינת יראת הנפולות כנ"ל, ועל-ידיה "ברכך ה'" בממון, כי על-ידי יראה זוכין לעשירות כנ"ל. וזה בחינת חגכה, בחינת חנו כ"ה, בחינת "פה תברכו את בני ישראל", בחינת עשירות הנמשך על-ידי היראה, שהו בחינת ברפת בהנים כנ"ל:

ועל-ידי העשירות הנמשך על-ידי היראה, זוכין להתבוננות גדול, כי השכל דולק על-ידי השמנים שפגוף וכו', כמבאר שם. וזה בחינת "גר ה' נשמת אדם", כמו שמבאר במאמר הנ"ל, ענין שם, וזה בחינת גר חגכה, בחינת גר ה' נשמת אדם, בחינת התבוננות גדול שדולק על-ידי השמן של חגכה:

ז וזה בחינת מה שנוהגין להרבות בצדקה בחגכה וקורין אותו 'מעות חגכה', כי עקר בחינת חגכה, דהינו חגר חגכה, שהוא בחינת התבוננות גדול מאד נמשך על-ידי עשירות, ועקר העשירות נמשך על-ידי צדקה בבחינת עשר בשביל שתתעשר, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (בבא בתרא טו): הנותן פרוטה

לקוטי הלכות

הלכות קדושין ב

אבן העזר

קט

מאשה זונה, ולהעלותה לבחינת אשה יראת ה', כי עקר עלייתה על ידו, כי היא עולה עמו וכו', כמו שאמרו רבותינו ו"ל. ועליהם נקראו בכתבם ואל-דיריה קונה אותה, כי העשירות נמשך מבחינת אריכות הנשימה, מבחינת יראת ה', והכל היפי נמשך מהפסק הנשימה, כמבאר היטב במאמר הנ"ל, ועליהם עלי-די שמשושיך לה מעשירות שלו, דהינו על-די הכסף קדושין שנותן לה, על-דיריה מעלה אותה לבחינת אריכות הנשימה, בחינת יראת ה', כי משם נמשך הכסף והעשירות כנ"ל, ועל-דיריה מכניע ממה בחינת הכל היפי, ומעלה אותה לבחינת אשה יראת ה', בחינת יראת ה' תוסף ימים, בחינת ראה חיים עם האשה וכו'. כי באמת זוג דקדושה הוא בבחינת יראת ה' תוסף ימים, כי הזוג הוא בבחינת הפסק הנשימה, כמבאר היטב במאמר הנ"ל, והוא הפך ההתבוננות כנ"ל במאמר הנ"ל, והוא הפך אריכות ימים, כי הוא מקצר החיים והדעת, כי רבם מתים מתאזר זו, כמו שאמרו חכמי הרופאים, כמובא בשלחן ערוך בהלכות צניעות. וכל המשגעים וחסרי דעה פאים מזה פידוע לחכמי הרופאים, וכמובא בדברי רבנו ו"ל, אבל אף-על-פי-כן, על-די זוג דקדושה בקדושה ובטהרה פראוי, על-דיריה, אדרבא, נתוסף לו חיים ואריכות ימים בבחינת ראה חיים עם האשה וכו', וזוכין להתבוננות יותר על-

דיריה דיקא, כי מקבל מחין מלמעלה מעלה פידוע. וזה בחינת יראת ה' תוסף ימים וכו' כנ"ל, כי עקר זוג דקדושה הוא בבחינת יראת ה', שהוא בחינת שמירת הכרית, כמו שאמר ביוסף הצדיק, "את האלקים אני ירא". ועלי-די הכסף קדושין, בחינת עשירות הנמשך מיראה שנותן לה, על-דיריה מעלה אותה מבחינת הכל היפי לבחינת אשה יראת ה', ועל-דיריה קונה אותה, כי אזי עלי-די בחינת היראת היא נעשית בבחינת רשות היחיד, שהוא בחינת אשה יראת ה' הפך אשה זונה, שהוא בחינת רשות הרבים פידוע. כי יראת ה' היא בחינת בית, בחינת שבת, בחינת יראת ה', בחינת יראת שבת, וכמו שאמרו רבותינו ו"ל, חבל על דלית ליה דרתא, על מי שאין בו יראת ה' כי מקדם היתה בבחינת שדה, בבחינת כי בשדה מצאה, שהוא מקום הפקר, בחינת רשות הרבים ששם אחיות האשה זונה ועכשו מעלה אותה מבחינת שדה, מבחינת רשות הרבים לבחינת אשה יראת ה', בחינת בית, בחינת רשות היחיד, בחינת כל כבודה בת מלך פנימה, ועליהם עלי-די הקדושין נתתדה אליו ואסורה לכל העולם, כי נעשית בבחינת רשות היחיד, שהוא בחינת אשה יראת ה' וכו' כנ"ל. ועליהם אסור לדור עם אשתו בלא פתחה, כי צריך להמשיך לה עשירות הנמשך מיראה, כדי שהיה הזוג בבחינת יראת ה', שזה עקר קדושת הכרית כנ"ל:

הלכה ג

א על-פי התורה "אשרי העם – השגחה" בלקוטי הראשון (ספן י, וכו', עזן שם)

והכלל לענינו, שעל-ידי צדקה, על-ידי זה משברין תאות ממון בבחינת רוחא נחית לשכף חמימא דלפאי, וכד נחית האי רוחא לפא מקבל ליה בחדוה דנגנא דלואי וכו'. וכשמשבירין תאות ממון, על-ידי זה נמשך חסד, שהוא בחינת התגלות משיח, בחינת ועושה חסד למשיחו וכו', ועל-ידי החסד הזה זוכין לדעת, שהיא בחינת בגין בית המקדש וכו'. ועל-ידי זה זוכין להמשיך תורה, בחינת התגלות התורה של לעתיד לבוא, שהוא אוריתא דעתיקא סתימאה דעתידא לאתגליא לעתיד לבוא וכו', פי עקר התגלות התורה בא מיחדא דקדשא בריך הוא ושכינתה, כמו שפתיב: "שמע בני מוסר אביך" – דא קדשא בריך הוא, "ואמך" – דא כנסת ישראל ויחדם על-ידי העלאת נפשות ישראל בבחינת מין נוקבין והתקם יכול לקח הנפשות ולהעלותם בבחינת מין נוקבין, בבחינת ולקח נפשות חכם, ועל-ידי היחוד הזה נולד התורה, וכשעולה התקם עם הנפשות בבחינת עיר גברים עלה חכם, על-ידי זה ויזרד עז מבטחה. גמזא, שעקר לקיחת נקבין הנפשות הוא על-ידי הדעת והחכמה בחינת ולקח

נפשות חכם, ועל-ידי זה מעלין הנפשות בבחינת מין נוקבין וממשיכין הולדת התורה שנולד על-ידי יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה שנגעשה על-ידי הנפשות. וכל זה זוכין על-ידי הצדקה, שעל-ידי זה משברין תאות ממון, ועל-ידי זה נמשך חסד ועל-ידי חסד נמשך הדעת, ועל-ידי זה הדעת נולד לקח נפשות וכו' וליחד קדשא בריך הוא ושכינתיה, ועל-ידי זה נולד תורה בחינת התגלות אוריתא דעתיקא סתימאה וכו' כנ"ל וכמו שמבאר שם היטב, וזה בחינת תקווא דמרבבא עלאה ומרבבא תמאה וכו', עזן שם:

ב וזה בחינת קדושי כסף ששעורם פרוטה, כי הפרוטה כסף שנותן לה בשביל קדושים, על-ידי זה ממשך בחינת הארת הצדקה ששעורה גם כן פרוטה, כי באמת פרוטה של קדושים ופרוטה של צדקה הם בבחינת אחת, פי זה ידוע שהמשפיע והמקבל שהם הנותן הצדקה המשפיע והעני המקבל, הם בחינת איש ואשה שהם גם כן בחינת משפיע ומקבל, פי האשה יראת ה' היא בבחינת מלכות, שהיא בחינת אספקלריא דלא נהרא מגרמא כלום, בחינת עני, בחינת מדת דוד המלך עליו השלום, שנאמר בו, "כי עני ואביון אנכי" פידיע. וזאת הפרוטה שנותן לה החתן לקדושים, שהוא בבחינת צדיק חונן ונותן, הוא בחינת פרוטה של צדקה הנ"ל כנ"ל,

ועל-ידי זאת הפְּרוּטָה של קדושין, שהיא בחינת צְדָקָה, בחינת רוח דְּיָבָה, על-ידי זה משפְּכִין ומשְׁתַּקֵּין חַמִּימוֹת הַלֵּב, שהוא תְּאוֹת מְמוֹן, ועל-ידי־הַ נִמְתַּק הַרִין ונִמְשָׁךְ הַחֶסֶד ונתגלה הדעת שעל-ידי־הַ יבולין לקבֹץ הנִפְשׁוֹת, בבחינת ולקח נִפְשׁוֹת חֶכֶם, ולהעלותם להשְׁכִינָה וכנסת יִשְׂרָאֵל, בבחינת מִן נִקְבִּין, ועל-ידי־הַ נעשה יחוד קִדְשָׁא בְּרִיד הוּא וְשִׁכְנִיתִיהּ, ונולד ונתגלה התורה בחינת עיר גְּבוּרִים עֲלֵה חֶכֶם, על-ידי־הַ ויִרְדַּע עוֹ מִכְסֻתָּהּ וכו' כנ"ל, וכל הבחינות אלו צְרִיכִים לוֹוֶיג דְּקִדְשָׁה, כי זה ידוע שיחוד איש ואשה בקדושה ובטהרה כרמז לדברים עליונים וגבוהים וקדושים מאד מאד, בחינת יחוד קִדְשָׁא בְּרִיד הוּא וְשִׁכְנִיתִיהּ פְּדוּע, כמו שאמרנו רבותינו ז"ל (סוטה ט), איש ואשה זכו - שְׁכִינָה שְׂרוּיָה בִּינֵיהֶם וכו', לא זכו - אֵשׁ אוֹכְלָתָן, אֵשׁ זֶה בְּחִינַת חַמִּימוֹא דְּלִבָּאֵי, שהוא נור דליק, שהוא בחינת אֵשׁ, שהוא בחינת חַמִּימוֹת תְּאוֹת מְמוֹן הנ"ל, מה שהלב בוער לְמִמּוֹן שהוא בעצמו בחינת חַמִּימוֹת תְּאוֹת הַמְּשַׁגֵּל, כי תְּאוֹת נָאוֹף וְתְאוֹת מְמוֹן הֵם בְּחִינָה אַחַת וְכָל אֶחָד תְּלוּי בַּחֲבֵרוֹ, כַּמּוּבָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל שֶׁעָקַר תְּאוֹת מְמוֹן נִמְשָׁךְ מִתְּאוֹת נָאוֹף, כְּמוֹ שְׂמוּבָא בְּהַתְּוֵרָה 'צוֹיֹת צְדָק עֲדִתִּיד' וכו' (סוֹף טז), וכן להפך כְּשֶׁאֵנוּ אוֹמְרִים שֶׁעַל-יְדֵי צְדָקָה מִתְקַנֵּין וּמְשַׁבְּרִין תְּאוֹת מְמוֹן וּמְשַׁכְּבִין חַמִּימוֹת הַלֵּב הַבּוֹעֵר

לְמִמּוֹן וְעִשְׂוִיּוֹת נִכְלָל בְּזוֹה מִמִּילָא מַה שֶׁנֶּשְׁפָּר תְּאוֹת נָאוֹף עַל-יְדֵי הַצְּדָקָה, כִּי בְּנִדְאֵי אֵי אֶפְשָׁר לְשַׁבֵּר תְּאוֹת מְמוֹן כִּי אִם כְּשֶׁמְשַׁבְּרִין מִקְדָּם תְּאוֹת נָאוֹף וְאָד הַצְּדָקָה יֵשׁ לָהּ זֶה הַכֹּחַ שֶׁמְשַׁכְּבֵת חַמִּימוֹת הַלֵּב לְנִקְרֵי עַד שֶׁנֶּשְׁפָּר גַּם תְּאוֹת מְמוֹן וּמִמִּילָא נִכְלָל בְּזוֹה בְּנִדְאֵי שֶׁמְשַׁכְּבֵת תְּאוֹת נָאוֹף, כִּי בְּלֹא זֶה לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְשַׁבֵּר חַמִּימוֹת תְּאוֹת מְמוֹן, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְשַׁבֵּר תְּאוֹת מְמוֹן כִּי אִם כְּשֶׁמְשַׁבְּרִין מִקְדָּם תְּאוֹת נָאוֹף, כַּמּוּבָא בְּהַתְּוֵרָה 'צוֹיֹת צְדָק' הנ"ל:

ג וְאָנֹכִי שֶׁאֵנוּ עוֹסְקִים בְּעִנְיָן זֶה אִמְרַתִּי לְכָאֵר מַה שֶׁנֶּרְאָה לְעִנְיֹת דַּעְתִּי, בְּעִנְיָן זֶה שֶׁל שְׁתֵּי הַתְּאוֹת הַרְעוֹת הֵלְלוּ שֶׁהֵם, תְּאוֹת נָאוֹף וְתְאוֹת מְמוֹן, שֶׁהֵם הֵם הַעֶקֶר הַמְּטַרְדִּין אֶת רֹב הָעוֹלָם מִשְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, וְכַמּוֹה נִפְשׁוֹת נִשְׁקָעוּ בָּהֶם עַל שֵׁלָא הַשְׁתַּדְּלוּ לְשַׁבְּרֵם, כִּי לְכָאוּרָה הָיָה קִשָּׁה לִי בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, כִּי בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת כָּתֹב שֶׁעָקַר הַנִּסְפִּיּוֹן וְהַבְּחִירָה שֶׁל הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא תְּאוֹת נָאוֹף, שֶׁהוּא עָקַר הַמִּתְקַלָּא וְהַמְּשַׁקֵּל שֶׁל כָּל אָדָם, וְזֶה עָקַר הַנִּסְפִּיּוֹן וְהַצְּרוּף שֶׁל כָּל אָדָם שֶׁבָּא לְעוֹלָם הַזֶּה לְהַתְּנַסּוֹת אִם יִזְכֶּה לְעַמּוֹד בְּנִסְפִּיּוֹן זֶה לְשַׁבֵּר תְּאוֹתָהּ, שֶׁעַל-יְדֵי־הַ יִזְכֶּה לְרַב טוֹב הַצָּפוֹן וְיִדַּע וְיִפִּיר אֶת כְּבוֹד גְּדֻלָּה וְאַלְקוּתוֹ וְרוֹמְמוֹתוֹ וְתִפְרָד, וְיִתְגַּלֶּה לוֹ סִתְרֵי תוֹרָה גְּנוּזָא דְּמִלְכָא וכו' וכו'. כִּי אֵי אֶפְשָׁר לִידַע מַה־שֶּׁם וְתִפְרָד בִּידְעָה

התאוות שבעולם יכולין להוציא את מי שגפיל לשם חוץ מתאוות ממון, שמי שגפיל לשם אי אפשר להוציא בשום אופן פי אם על-ידי הדרך שיש להחריב שהגבור מקבל משם פח גבורתו וכו', ענין שם. מוכן שם, שאפלו מתאוות נאוף יכולין להוציא בנקל יותר מלהוציא מתאוות ממון, ולכאורה הדיברים סותרים זה את זה, אך באמת הכל נחתא:

כי בודאי עקר הנסיון והבחירה של אדם מגעוריו הוא תאוות נאוף שבווער באדם מגעוריו, וצריך כל אחד לרחם על עצמו לשבר תאוה זאת בתכלית, כי בשביל זה פא לעולם, ואז יזכה למה שיזכה אשרי לו, ואפלו אם אינו גבור חיל לכבש את יצרו ותאוותו לגמרי להיות קדוש בתכלית הקדושה פראוי, על כל פנים יחוס על עצמו ועל גפש בניו ובנותיו וכל הדורות התלוים בו ואל יפגם בבגרות באסור, חס ושלום, על כל פנים, כי האדם מחויב לקדש עצמו במתן לו, והעקר בתאוה זאת שישם עקר הקדושה, כמו שאמרנו רבותינו ז"ל (תקרא רבה סד), כל מקום שאמה מוצא גדר ערוה אמה מוצא קדושה וכו', אך על כל פנים ישמור עצמו מלבוא לידי עברה חס ושלום, בפרט בדורות הללו שגם להיות נשמרין מעברה גמורה, חס ושלום, צריכין גם כן מלקמות גדולות והתחזקות גדול, ותחנות ובקשות הרבה והתקרבות לצדיקים וכשרים אמתיים, וכמה דרכי

שלמה פראוי באמת פי אם על-ידי קדושת הגרית, מבאר בכמה תורות, בהתורה "בקרוב עלי מרעים וכו'" (ס"טו לו) שאי אפשר לבוא להתגלות בתורה ועבודה פי אם על-ידי שנתנסין ונצטרפין תחלה בגלות התאוה הזאת וכו', ענין שם, וכן בהתורה "צוית צדק וכו'" מבאר שאי אפשר לחוות בגעם ה' וכו' פי אם על-ידי שמירת הגרית בבחינת ומבשרי אהיה אלוך, שעל-ידי תקון הגרית, שהוא בחינת בשר קדוש, על-ידי זה זוכין לחוות אלוך, להשיג אלקותו ותברך, וכן בהתורה "תפלה לחבקוק" (ס"טו) ובהתורה "האי מאן דאול למינסב" (ס"טו) מבאר באריכות נפלא, שעקר התקרבות ישראל לאביהם שבשמים הוא על-ידי תקון הגרית, שעל-ידי זה פחר בנו מפל עם ורוממנו מפל לשון וכו', וכן בכמה וכמה תורות כמעט פלם מבאר זאת שהעקר הקדושה הוא שמירת הגרית, וכן בכל הספרים מבאר שזה עקר הקדושה, ובפרט בספרי הזוהר הקדוש ותקונים, ויותר מזה דבר עמנו רבנו ז"ל כמה שחות נפלאות בענין זה, והיה ממאם מאד מאד תאוה זאת, כמבאר קצת כעט בספרים הנדפסים. ומצא, שהעקר הוא לשבר תאוות נאוף, ואחר כל אלה בספור מעשה הנזרעה של הבעל תפלה שם מבאר שתאוות ממון הוא גריע עוד יותר אפלו מתאוות נאוף, כמבאר שם מה שנקלו מן המלך שמפיל

עצות קדושות ולעסוק בתורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים הרבה פדי לקבות על-ידי כל זה להנצל מעברות, חס ושלום, כי גם מי שגשגמר מעברות אף-על-פי שאינו קדוש ופרוש פראוי, אף-על-פירכן הוא גם כן בכלל שמירת הברית, כמבאר בהתורה "אני ה' הוא שמי וכו'" (סו"א), עין שם, מבאר שם שיש יחודא עלאה ויחודא תתאה, שהם בחינת שמירת הברית שכלול משתי בחינות:

כי יש מי שקדוש וטהור וזווגו בקדשה הוא רק ממשבת לשבת, והו בחינת יחודא עלאה, ויש מי שזווגו גם בימי חל, אבל על כל פנים הוא ביהתר על-פי התורה, הוא גם כן בחינת שמירת הברית בבחינת יחודא תתאה וכו', עין שם, כי יש אלפי אלפים ורפי רבבות דרגות בבחינת שמירת הברית, וכל החלוקים שבין מדרגות הצדיקים והבשרים שיש ביניהם אלפים ורבבות מדרגות עד אין קץ רבם ככלם הוא בענין שמירת הברית, אבל על כל פנים פשאינו בעל עברה, חס ושלום, הוא בכלל שמירת הברית, ואפלו אם עבר עברות מקדם, אפלו אם עבר מה שעבר, חס ושלום, אף-על-פירכן אין לך דבר שעומד בפני התשובה, ועקר התשובה שמעתי מפי רבנו ז"ל שאמר, שעקר התשובה הוא לבלי לעשות עוד מה שעשה, דהינו בשבא למקומות אלו שתיה מקדם ועכשו פונה ערף מהם ואינו

עושה עוד מה שעשה, והו עקר התשובה, ורק זה נקרא תשובה, כמבאר בלקוטי תנינא (סו"א), על-פני אם יתחיל מעתה לעוב דרבו הרע ומחשבותיו הרעים וירגיל עצמו לעסוק בתורה ותפלה ותחנות ובקשות הרבה וכו' ולא ישוב עוד לכסלה, הוא גם כן בכלל שומרי הברית וכו':

נחזור לעניננו, שעקר גסיון האדם הוא בתאוה ואת של משגל, אבל מי שאינו זוכה לעמוד בזה ופוגם בברית, חס ושלום, אינו נופל על-ידי-זה לתאות ממון שנקרא בור אין מים בו וכו', שאי אפשר להנצל משם כי אם על-ידי שמירת הברית בבחינת גם את בדם בריתך שלחתי אסירוך עבור אין מים בו, כמבאר בהתורה "צוית צדק וכו'", עין שם, וכשנפול, חס ושלום, ונשתקע בתאות ממון או חס ושלום, כמעט אפס תקנה להוציאו משם. והו בחינת מה שהבאתי לעיל דברי רבנו ז"ל בהמשעה של הפעל תפלה שאמר שמי שנפול לתאות ממון אי אפשר להוציאו משם, ומכל התאוות יכולין להוציא, אפלו מתאות נאוף, חוץ מתאוה ואת של ממון, וכוה גרוע תאות ממון גם מתאות נאוף, כי תאות ממון היא עקר הנפילה של האדם שבא לו על-ידי תאות נאוף, הינו מי שלא התגבר על יצרו ופגם בתאות נאוף, או עברה גוררת עברה, וכשאינו זוכה להתגבר לשוב או מפילין אותו נפילה גדולה,

לפרנסתו יותר ממאתים אדומים, ואם השם יתברך נתן לו אלף אדומים או יותר, הוא מרבה בכלי כסף ובשאר הנהגות גדולות עד שיש לו דחקות פרנסה לפי דעתו, ובשתובעין אותו לצדקה הוא משיב מיד, אי אתה ידע שעבשו בצוק העתים, ולא פנימים הראשונים עכשו, פי המשא ומתן נלקה ונתמעט ואין מרויחין כי אם פרנסה ברחק, כי צרכי מרבנים מאד. והוא שובח חסדי ה' שזה סמוד הרויח כל זה הסדר, כי רב העשירים לא ירשו עשירותם מאבותם, רק רבם בכלם עלו לגדלה מעניות ודחקות, כי רבם היו משרתים תחלה וכיוצא בזה, והשם יתברך תקימם מעפר ומאשפות ונתן להם עשירות כזה לכל אחד כפי מה שתנן אותו, ועינו לא תשבע בכל זה, ולפני שנה או שנתים נדמה לו בעצמו שאם היו לו ארבע מאות אדומים הנה מספיק לו מאד, כי הנה צריך להשכיר עצמו לנאמן ומשרת או להשתתף למי שיש לו רק מאתים, ועכשו יש לו בעצמו שני אלפים אדומים ועדין אינו מספיק לו לרבו צרכיו שהרבה על עצמו, כאלו הוא נולד עם כל זה, כאלו חיו תלויים בזה, ונדמה לו שאי אפשר לו לקמוץ בשום דבר רק בדרך אחד הוא מקמוץ, דהינו בצדקה, שבשתובעין אותו לצדקה הוא משיב, צרכי מרבנים והפרנסה דחוקה עכשו, ולא ישיב אל לבו לא דעת ולא תבונה לאמר,

דהינו שמפילין אותו לתאות ממון, ונופל עליו על הפרנסה ורבו הצטרכותו, וכאין עליו מרדות גדולות וגיעות רבות ודאגות עצומות וכעם ומכאובות ובלבולים רבים בענין הממון, פחינת בעצבון תאכלנה, פחינת פוגעת אפיד תאכל לחם וכו', ונמרד כל ימיו, חס ושלום, בתאות ממון, פחינת משפמי קום מאחרי שבת אכלי לחם העצבים וכו', ואז כשנמרד בתאות ממון אז אי אפשר להוציאו משם עוד כי אם על ידי הדרך שיש להגבור הנ"ל אם יזכה להתקרב לצדיק גדול ונורא כזה שידע מוטרד הנה:

ד וכן אנו רואין פחוש שכל זמן שאין האדם נופל עדין לתאות ממון, אף על פי שהוא משקע בתאוותיו, עדין אפשר לדבר עמו ביראת שמים ולהמשיכו ולקרבו להשם יתברך ולהוציאו מתאוותיו הרעות, אבל פיון שגפלו ונשקע בתאות ממון, כפרט כמו ששכיח עכשו שכל אחד רוצה דוקא להרבות צרכיו להתנהג בדרך הגנדים, ואפלו עניים ואביונים וקטנים במעלה מסתכלין בכל עת להתנהג בגדולות במלבושים נאים ובדירות וכלים נאים, ומכל שכן מי שיש לו עשירות קצת, שהוא עכשו עני ביותר, מחמת שמסתכל תכף בגדולות, ולא תשבע עינו לעולם במה שיש לו, כי תכף שיש לו מאה אדומים הוא מתנהג כד שמכרח לו

אֲדָרְבָּא, מֵאַחַר שֶׁצָּרְכִי מְרַבִּים כָּל כֶּךָ וְאֲנִי נֶצְרָךְ לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ כָּבֵל עַת וְרַגְעִי, אֲנִי צָרִיךְ לְהִרְבּוֹת בְּצִדְקָה כָּבֵל עַת. כִּי זֹאת יוֹדְעִים הַכֵּל שֶׁהַכֵּל מֵהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ לְבַד, כִּי לֹא כִכֵּחַ יִגְבֵר אִישׁ, כִּי אֱלֹקִים שׁוֹפֵט זֶה וְשֹׁפֵל זֶה וְזֶה יָרִים, וְאִין חֲכָמָה וְאִין חֲבוּנָה וְאִין עֲצָה לְנַגֵּד ה' לְאַסֵּף הוּן בְּעֲצָמוֹ, וְאִי אֲפֹשֶׁר לְהִרְוִיחַ פְּרוּטָה אַחַת כְּלִי יִשׁוּעַת ה' וְחֲסִדוֹ הַגְּדוֹל, כִּי הוּא הַגּוֹתֵן פֶּתַח וְעֲצָה לַעֲשׂוֹת חֵיל וְעִשְׂרֹת וּפְרָסָה, וְהוּא יִתְבָּרַךְ צִוָּה וְהוֹחִיר כִּכְמָה וְכִמָּה אֲוֹהֵרוֹת לְחוּם עַל דֵּל וְאֲבִיוֹן וְלִתְת לֹא בְעֵינֵי יָפֵה דִי מְחִסּוֹרֵי אֲשֶׁר יִחַסֵּר לוֹ, כְּמִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה וּבְכָל הַסְּפָרִים גְּדָל מַעֲלַת מִצּוֹת צִדְקָה שֶׁשְׁקוּלָהּ כָּבֵל הַתּוֹרָה כְּלָה. וְהַבְּטִיחַ אוֹתָנוּ, "כִּי בְּגִלְלֵי הַדְּבָר הַזֶּה יִבְרָךְ ה' אֱלֹקֵינוּ", וְכִמּוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, עֶשֶׂר בְּשִׁבְלֵי שְׁתַּתְּעִשֵׁר. וְאִידֵךְ יַעֲזֹר פְּנֵי לְקַמְצֵן בְּצִדְקָה בְּשִׁבְלֵי הַצֵּטְרָכוֹיֹתָיו הַרְבִּים שֶׁהִרְבֵּה לַעֲצֹמוֹ, כְּאֵלּוֹ הוּא מְכַרֵּחַ עַל־פִּי גִזְרַת הַמֶּלֶךְ לְקַנּוֹת מַרְגְּלִיּוֹת וְתַכְשִׁימִין לְאִשְׁתּוֹ, וְכִלִּי כֶסֶף הַרְבֵּה וּבְגָדִים הַרְבֵּה מִיְהָדִים לֹא וְלְאִשְׁתּוֹ וְלְכָל בְּנָיו וּבְנֹתָיו, הַכֵּל כְּמִנְהַג הַנְּגִידִים הַגְּדוֹלִים דִּיקָא שֵׁישׁ לְהֵם אֱלָפִים וְרַבְּבוֹת, וְעַל הַעֲנִי צוּעֵק כְּקוֹל גְּדוֹל, לְמָה אֲתֵן לוֹ, כִּי יֵשׁ לוֹ הַרְחֵבָה יוֹתֵר מִמֶּנִּי, כִּי כָּל הַעוֹפוֹת וְהַאֲזוֹת קוֹנִים הַעֲנִיִּים וְכוּ'; וְכִיּוֹצֵא בְּדַבְּרוֹרִים כְּאֵלֶּה הַנְּשֻׁמְעִים מִפִּי כְּמָה נְגִידִים, וְקֶצֶתָם מִתְּבַשְׂמִים לוֹמַר זֹאת כְּמָה מְלֵא, רַק בְּמַחְשְׁבָתָם חוֹשְׁבִים זֹאת

וְעֵינֵיהֶם צָרָה בְּשִׂרְוֵאִים שֶׁגַּם הַעֲנִי חָפֵץ לְקַנּוֹת מְנָה יָפֵה עַל שִׁבְתּוֹ, וְיִמְכֹּל שִׁפְנוֹ בְּשִׂרְוֵצָה לְאַכֵּל לְפַעֲמִים בְּשֵׁר בְּעֵרֵב וְכִיּוֹצֵא, אִוִּי בְּשִׂרְוֵאָה שֶׁהַעֲנִי עוֹשֶׂה לַעֲצֹמוֹ אִיזוֹה מִלְּבוּשׁ וְכוּ'. כִּיּוֹדֵעַ כָּל הַעֲנִיִּים הָאֵלֶּה הַנְּשֻׁמְעִים מִפִּי כְּמָה נְגִידִים, אִוִּי לְהֵם אִוִּי לְנַפְשָׁם, כִּי עַל עֲצָמָם אִינָם מְסַתְּבִלִים כְּלָל כְּאֵלּוֹ לְהֵם מִנְּעַע מִן הַשָּׁמַיִם עַל־פִּי מַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבוֹים שִׁיּוֹסִיף לְאִשְׁתּוֹ מַרְגְּלִיּוֹת כְּסֶדֶךְ מֵאֲתָם אֲרוּמִים דִּיקָא, וְלִפְתּוֹת כְּסֶדֶךְ הַמְּשִׁים אֲרוּמִים וְכִיּוֹצֵא כְּזֶה, וְכִּן בְּעֵינֵי הַמְּלַבּוּשִׁים הַרְבִּים וְכוּ' וְדִירוֹת וְכִלֵּי הַבַּיִת שֶׁלְקַנּוֹת וְכִסְאוֹת וּמִרְאוֹת גְּדוֹלוֹת וְכִיּוֹצֵא כְּזֶה. כִּי יֵשׁ דְּבָרִים הַרְבֵּה מְרַבִּים הַכֵּל, וְעַל הַעֲנִי וְעַל אִישׁ בְּשֵׁר הַעוֹסֵק בַּתּוֹרָה הוּא מְקַפֵּיד עַל שִׂרְוֵאָה שְׁקוּנָה עוֹף אוֹ חֲתִיכַת בְּשֵׁר וְכִיּוֹצֵא, וְלֹא דִי שֶׁאִינוֹ נוֹתֵן לוֹ צִדְקָה, אִף גַּם הוּא מְכַבֵּד עֲלָיו עַל מַסִּים וְאֲרֻנּוֹיֹת עַד שֶׁלְּפַעֲמִים נוֹתְנִים הַעֲנִיִּים יוֹתֵר מֵהַעֲשִׂירִים, וְלִפִּי דַעְתָּם אִינָם צָרִיכִין לְתֵן צִדְקָה רַק אִם הָיוּ רוֹאִים אֶת הַעֲנִי נְפוּחַ בְּרַעֲב, חֵם וְשָׁלוֹם, אִזּוֹ הָיוּ נוֹתְנִים לוֹ פְּרוּטָה וְסֶדֶךְ מוֹעֵט מְאֹד כְּדִי חִיוּנוּ בְּצַמְצוּם גְּדוֹל:

וְאִישׁ בְּעַר לֹא יַדַּע וְכִסִּיל לֹא יִבִּין אֶת זֹאת, כִּי כָּל מְרֻדוֹתָם וְכִלְפוּל דַּעְתָּם שֶׁל כָּל הָעוֹלָם הֵן הַעֲשִׂירִים, הֵן הַבְּיַנּוּיִים, הֵן שֶׁאֵר הַהֶמְזֵן הַרוֹדְפִים אַחַר הַמָּמוֹן וְהַפְּרָנְסָה בִּיעִינֹת גְּדוֹלוֹת וּמְרֻדוֹת וְיִסּוּרִים וְדַאגּוֹת הַרְבֵּה, כָּל זֶה נִמְשָׁךְ רַק

ממניעת ההצדקה, מחמת שאין נוהגין צדקה ברוח ובפזויר גדול, כמו שכתוב (תהלים קכ), "פזר נתן לאביונים צדקתו עמדת לעד וכו'". כי כל המרדות וכל היסורים וכל הבלבולים של כל העולם בעניני המזון והפרנסה, כל זה הוא בחינת תאות מזון שאי אפשר לשברה כי אם על-ידי צדקה כנ"ל בהתורה הנ"ל. נמצא, שאם היו נוהגין צדקה בהרחבה היו נצולים מהקלקלה של בועת אפקי תאכל לחם, שהוא מרדת רדיפת המזון והיה להם חיים, כי רב העולם אין להם חיים כלל מחמת מרדת המזון, שהוא עבודה זרה בלילה מפל שבעים עבודות זרות, שהוא בחינת אפסין חשוכין, מרה שחורה, עצבות ודאגות סמרא דמותא, שהוא מבלה חיי האדם והורגת את האדם משני עולמות, כמבאר בהתורה "צוית צדק". וכל תקון שבירת תאות מזון הוא על-ידי ההצדקה כנ"ל. נמצא, שהנסיון של האדם העקר הוא תאות נאוף, ותאות מזון הוא הנפילה הנמשכת מפגם תאוה זאת שעל-ידי שפגם בתאות נאוף, חס ושלום, גרם שהפילו אותו בתאות מזון, שהוא בור אין מים בו שמשם אי אפשר לצאת כי אם על-ידי הדרך של הגבור הנ"ל, וכמו שמבאר בהתורה "צוית צדק", שכל הנפילות של האדם בשרוצין לגרשו מפגים וקדשה או מפילין אותו לתאות מזון, שהוא בחינת שמד, עבודה זרה בלילה מפל השבעים

עבודות זרות שבועלים, כמו שמבאר שם על פסוק, "ויגרש מפניך אויב ויאמר השמר". ועל-פני צריך האדם לרחם על עצמו ולהתבונן היטב אם יש לו פח לחלק על הצדיק הזה, כי אולי הוא שומר הכרית יותר ממנו ואין יכול להפיל אותו לתאות מזון שהוא בחינת שמד עבודה זרה וכו' כנ"ל, כי אי אפשר לשבר תאות מזון בשלמות כי אם בכח הצדיק הגדול, שהוא בתכלית שמירת הכרית בבחינת מלח מזון חסר, וכמבאר כל זה בהתורה "צוית צדק", ענין שם:

ה ותכלל, שתאות נאוף ותאות מזון תלויים זה בזה, ועל-ידי צדקה, שעל-ידי-זה משברים תאות מזון כנ"ל, ללילה בזה ממילא שבירת תאות נאוף. כי אי אפשר להנצל מתאות מזון כי אם על-ידי שבירת תאות נאוף כנ"ל. וכן מבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר שצדקה לעניים הגונים הוא תקון הכרית, ענין שם. והוא בחינת קדושים, כי בתחלת הארוסין ממשכין התקון היורד ומתקן עד קצה האחרון, שהוא תקון ההצדקה, שהוא בחינת הקדושים שמתקן ומשפך המימות הלב של תאות מזון, שהוא הפגם הגדול הנמשך מתאות נאוף כנ"ל, ועכשו בשעת הקדושים ממשכין שפך ותקון לחמימות הלב עד קצה האחרון, שהוא תאות מזון, שהוא תכלית הפגם והנפילה הנמשך על-ידי תאות הנאוף

לקוטי הלכות

הלכות קדושין ג

אבן העזר

קבו

שהיא בעצמה חמום הלב פדוע. כי הקדושין הוא בחינת צדקה כנ"ל שמתקן חמום הלב כנ"ל, ועל-ידיה זוכין להסד ולדעת, ועל-ידיה יכולין לקח הנפשות וכו' ולהעלותם בבחינת העלאת מין נוקבין, ולהביא ולהוליד התגלות התורה וכו', וכל זה צריכין לזווג דקדשה כנ"ל, שהוא בשביל הולדה, להוליד נפשות ישראל הקדושים. כי הולדות נפשות ישראל על-ידי זווג דקדשה הוא בחינת הולדת התורה על-ידי יחודא דקדשא בריד הוא ושכינתיה, כי נפש ישראל היא בעצמה בחינת התורה, כמו שכתוב: "ואת התורה אדם", כי היא כלולה מרמ"ח איברים ושם"ה גידים שהם בחינת רמ"ח מצוות עשה ושם"ה לא תעשה, שהוא כלליות התורה וכמוכא. נמצא, שהולדות נפשות ישראל הוא בחינת הולדות התורה שנגעשה על-ידי הדעת שזוכין על-ידי שכירת האות מוון, שזוכין על-ידי הצדקה כנ"ל. וזהו בחינת הקדושין, שהוא בחינת הצדקה כנ"ל, שעל-ידי הפרוטה של קדושין שהתן נתן להפלה, הוא ממשד בחינת הארת הצדקה, ועל-ידי זה זוכה לשפך חמימות הלב וכו', ועל-ידיה זוכה להסד ולדעת, שעל-ידי זה זוכה לקח הנפשות, להעלותם בבחינת העלאת מין נוקבין וכו', שעל-ידיה נולדו נפשות ישראל, שהם בחינת הולדות והתגלות התורה כנ"ל:

וזהו שאומר לה: הרי את מקדשת לי וכו' ברת משה וישראל. ברת משה וישראל, דיקא, הינו כמו דת משה וישראל, שהוא כלליות התורה שנגמשת על-ידי הצדקה, שעל-ידיה יכול לקח הנפשות וכו', שעל-ידיה נולד התורה כנ"ל, כמו כן יהיה נמשך בחינת התקון הנה על-ידי הקדושין, שהוא בחינת הארת הצדקה, שעל-ידיה יהיו נמשכין כל הבחינות הנ"ל כדי לזכות להוליד נפשות ישראל בקדשה גדולה, שהם בחינת התורה כנ"ל:

ו זהו שאמרו רבותינו ו"ל, (קדושין) בכסף מנול? שנאמר "כי יקח איש אשה" - אין קיחה אלא בכסף. קיחה זהו בחינת ולקח נפשות חכם הנ"ל, שזהו עקר בחינת הקיחה של הקדושין, בחינת פי יקח איש אשה, כי צריך לקבץ ולקחת כל פזורי הנפשות והניצוצות השוכים לשרשם ולהביאם להאשה יראת ה', שהוא שרש כל הנפשות בחינת אם כל חי כדי להעלותם ולחדשם, כדי שיהיו נולדים נפשות ישראל בקדשה גדולה שהם בחינת התורה כנ"ל. ועל-כן אין קיחה אלא בכסף שהוא בחינת כסף של צדקה שנקרא כסף, בחינת חסד הנמשך על-ידי הצדקה כנ"ל, בחינת אם כסף תלך את עמי את העני, שהוא בחינת צדקה, כי עקר הקיחה, בחינת לקיחת הנפשות, בבחינת "ולקח נפשות חכם"

ע"פ

אבן העזר

הוא על-ידי הכסף של קדושין, שהוא בחינת צדקה כנ"ל:

ו זוהו שאמרו רבותינו ז"ל: "ביום חתונה" - זה מתן תורה, כי מתן תורה הוא בחינת חתונה, שעל-ידי זה נולדו נפשות ישראל, שהוא בחינת הולדת התורה, בחינת מתן תורה כנ"ל. וזהו: "ביום שמחת לבו" - זה בנין בית-המקדש וכו', כי הא בקא תליא, כי עקר מתן תורה, שהוא בחינת חתונה, הוא על-ידי הדעת, שהוא בחינת בנין בית-המקדש, שזוכין על-ידי הקדושין, שהוא בחינת צדקה כנ"ל, כמבאר בהתורה הנ"ל, ענין שם:

ההארה גם למטה בבחינת קדושין, שהוא בחינת הרצועה שנותן על האצבע או, שהוא בחינת ארוסין וקדושין, בחינת וארשתיד לי לעולם. וארשתיד וכו' שאומרים או, כי כל זה הוא בחינת קדושין כנ"ל:

וכן מבאר בדברי רבנו ז"ל שתקון המרפבה הוא על-ידי החתונה, כמבאר בהתורה הקדושה שכתב על כל הענינים שעושין על החתונה (סימן כס), ענין שם שמבאר שם שהחתונה היא בחינת מתן תורה וכו', והתאפין שזורקין על החתן הוא בחינת כי רוח החיה באופנים וכו', מוכן שם שהחתונה הוא בחינת תקון המרפבה, הינו כנ"ל, כי הקדושין היא בבחינת הצדקה וכו', שעל-ידי-יה מקבצין הנפשות ומולדין התורה וכו', שהוא בחינת תקון המרפבה, תקווא דמרפבתא עלאה ומרפבתא תתאה כנ"ל:

כי שם במרפבה, שם האהבה דקדושה שורה, בבחינת "מרפבו ארגמן טובו רצוף אהבה מננות ירושלים וכו'", כמבאר בהתורה "תקעו ג" (בלקוטי תנינא סימן ה). וזה צריכין לתקן בשעת הקדושין כדי שלא יתגברו האהבות הנפולין, רק יזכה לשרש האהבה דקדושה שהוא על-ידי תקון המרפבה שנעשה על-ידי הקדושין כנ"ל:

ט ועל-כן נקראין קדושין לשון קדש, שהוא בחינת חכמה פידועה, כי על-ידי הקדושין, שהוא בחינת צדקה,

ח וזהו מה שאיתא שפריכת הרצועה על האצבע האמצעי הוא בחינת קדושין שנותן לה הטבעת על האצבע, כי כל התורה הנ"ל של הצדקה שמשפרת תאות ממון וכו' עד שזוכין לקח הנפשות ולהביא תורה וכו', כל זה כלול במצות תפילין, כמבאר שם בהתורה הנ"ל שכל זה הוא בחינת תקווא דמרפבתא עלאה ומרפבתא תתאה וכו'. וזהו בחינת שין של שלשה ראשין ושין של ארבעה ראשין וכו'. ועל-כן דיקא אחר שפניחין השל ראש ששם שני השינין הנ"ל, שהם שני השכליות, בחינת השכל לקבץ ולקח הנפשות בחינת ולקח נפשות חכם, ובחינת השכל השני לעלות עם הנפשות ולהוריד תורה וכו', כמבאר שם, ובכח קדשת הארה זאת ממשיכין

לקוטי הלכות

הלכות קדושין ג

אבן העזר קכט

נמשך החכמה והדעת, בחינת ולקח נפשות חכם, שעל-ידיה עקר הוויג וקדושה בחינת "והאדם ידע", כמו שכתב רבנו ז"ל:

וזהו בחינת "תורה צוה לנו משה מורשה", אל תקרי "מורשה" אלא "מארכסה" (כמו שאמרו רבותינו ז"ל), כי התורה נמשכת על-ידי ההצדקה שהוא בחינת ארוסין וקדושין כנ"ל, ועל-פני כל התורה נקראת בשם "צדקה", כמו שכתוב: "וצדקה תהיה לנו כי נשמר לעשות את כל דברי התורה", כי המשכת התגלות התורה זוכין על-ידי צדקה כנ"ל:

וזהו בחינת "עשיית חג שבועות לה' אלקיך מפת נדבת ירך אשר נתן וכו'", "חג שבועות" הוא בחינת התגלות התורה, כי בשבועות נתנה תורה. וזהו חג שבועות וכו' מפת נדבת ירך וכו', דינינו צדקה, כי כפי ההצדקה פן זוכין לבחינת שבועות, שהוא בחינת התגלות התורה כנ"ל:

הלכות כתבות

יא וזה בחינת כתבת מאתנים ומנה, כי עקר בחינת הכתבה הוא שמכתיב לה להעלותה מעניית לעשירות, שזהו בחינת כתבת מאתנים. כי מאתנים זה הוא השעור של כפול העניות, כי מי שיש לו מאתנים, שוב אינו בכלל עני, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, מי שיש לו

מאתנים זה לא יפול מן ההצדקה. ועל-פני האיש מכתיב לאשתו בכתבתה לתן לה מאתנים זה, שהוא בחינת כפול העניות כנ"ל, כי הוא מחיב להעלותה מעניות לעשירות, כי זה עקר קדושת הוויג בחינת שמירת הכרית, כי עקר הקדושה להתדבק בהשם ויתקרב, לזכות לחזות בגלם ה' הוא על-ידי שמירת הכרית, כמבאר בדברי רבנו ז"ל על פסוק "ומכשרי אחזה אלוק", שעל-ידי בחינת בשר קדש, שהוא שמירת הכרית, על-ידיה יכולין לחזות אלקות, שהוא בחינת שרש השפע של העשירות, שאז זוכין לקבל המזון בקדושה, כי נתפול חמדת המזון, שהוא בחינת עבודה זרה בלילה מפל העבודות ורות של השבעים לשון וכו', כי שרש המזון למעלה הוא קדושה גבה מאד וכו', עין שם בהתורה "צוית צדק". נמצא, ששמירת הכרית הוא בחינת הנסיון והמושקל של כל אדם שעומד על המושקל, כי מי שזוכה לקדש את עצמו בקדושת הכרית שהוא נקרא צדיק פדוע, אזי זוכה לדבק את עצמו בהשם ויתקרב, ולחזות ולהסתכל באלקות, לראות שרש השפע של המזון והעשירות, שהוא שרש הנפשות, כמבאר במקום אחר. ואז ממשך המזון והשפע בקדושה גדולה, ואז נשפע כל השפע הקדושה להשכינה וכנסת ישראל, כמו שיהיה לעתיד לבוא משכבו משיח ויבנה בית-המקדש במהרה בימינו, שאז יתקיים: "אפס כי לא

אבן העזר

כנ"ל. ואין השכינה וכן נסת ישראל, כביכול, בעניות ודלות, ועל-ידיה על-פי רב הצדיקים והקשרים בעניות ובחסר, והעפ"ם והרשעים עשירות שלהם גדול, כי כל השפע של העשירות נמשך להסטרטא אחרת שמושם מקבלים העפ"ם והרשעים, ובאמת העשירות שלהם אינו עשירות כלל, כי כל ימיהם פעם ומבאבות, והם מלאים דאגות ויגונות כל ימיהם, וכל מה שיש להם עשירות וממון יותר, חסר להם יותר ונתרפן דאגותיהם ויגונות שלהם יותר ויותר, בחינת מרבה נכסים מרבה דאגה, עד שהממון והעשירות שלהם מבלה ימי חייהם, כמבאר שם בהתורה "צוית צדק" על פסוק, "ועפר תאכל כל ימי חייך וכו'", ע"ן שם. וכל זה מחמת שפגמו בכרית, ואין מקבלין העשירות פקדושה רק דרך הקלפות והסטרטא אחרת כנ"ל, שנהו בחינת גלות השכינה וכן נסת ישראל, בחינת מעוט הירח פנימת הלכנה, כי אין השכינה וכן נסת ישראל יכולין לקבל השפע מחמת שפגם הצנור, שהוא בחינת קדשת הכרית קדש, ואין פקדושה ישראל בחינת ענייה ודלה, ורב השפע מקבלין הסטרטא אחרת והקלפות, שהם העפ"ם והרשעים, שנהו בחינת פנימת הלכנה, בחינת מארת חסר. ומחמת שעקר קבלתם ויניקתם של העפ"ם והרשעים הוא מבחינת חסרון ופנימת הלכנה כנ"ל, מבחינת מארת חסר, על-כן

יהיה כך אכיון. כי והבטל העניות והדלות מן נסת ישראל, כי השכינה וכן נסת ישראל יקבלו כל השפע הקדושה משרשו העליון וזר אל יתערב בתוכם. וכל זה זוכין על-ידי קדשת הכרית, שעל-ידיה זוכין לעלות למעלה לחיות בגנם ה' בשרש השפע העליונה, שהוא בחינת צדקה אור הפנים, בחינת אני בצדק אחזה פניך וכו', ואין זוכין להמשיך כל השפע והעשירות להשכינה וכן נסת ישראל לבד מבחינת והריותי לכם ברכה עד בלי די וכו', כי שמירת הכרית הוא הצנור של כל ההשפעות פדושה, ועל-כן זוכין על-ידי שמירת הכרית להמשיך כל השפע והעשירות דקדושה לכן נסת ישראל לבד. והיו בחינת בטול המדת ותאות ממון, כי עקר תאות ממון שהוא עבודה זרה וכו', הוא על-ידי פגם הכרית, שהוא הצנור של השפע כנ"ל, ומי שפגם בו, חס ושלום, אין אינו יכול להמשיך השפע אל הקדושה לכן נסת ישראל לבד, ואין חס ושלום, העפ"ם והקלפות יניקו מהשפע, חס ושלום, ואין כשיווד השפע למטה, נתעלם ונסתר קדשת אלקות, שהוא שרש השפע, ואין נתגשם העשירות והממון ונתאחזו בו ביותר כל הקלפות והסטרטא אחרת, עד שנעשה הממון בחינת עבודה זרה גמורה, שהיא תאות ממון ורדיפת העולם הזה ביגיעה גדולה, שהיא בחינת עבודה זרה כלולה מכל עבודות זרות של השבעים עפ"ם

לקוטי הלכות

הלכות קדושין ג

אבן העזר קלא

הם מלאים חסרונות ויגונות תמיד, בחינת "מארת ה' בבית רשע", בחינת "בטן רשעים תחסר", כי בהעשירות שלהם נאחזין כל הקלפות והסמרא אחרא, שהם בחינת תאות ממון שהוא עבודה זרה כלולה מפל העבודות זרות וכו', שהם מתאווים תמיד להרבות הון וצועקים ככלבים הב הב, וכל מה שיש להם אינו שלהם, כי חסר להם הרבה תמיד, כמו שכתוב: "איש אשר יתן לו האלקים עשר ונכסים, ולא ישליטנו האלקים לאכל ממונו ולשאת את חלקו וכו'". כי הם מלאים חסרונות ודאגות ויגונות וכעס ומכאובות בחינת מארת חסר כנ"ל:

ועקר התקון לזה הוא צדקה לעניים הגונים, ולהחזיק לומדי תורה העובדים את ה' באמת, כי על-ידי צדקה משבר תאות ממון כנ"ל ואז חוזר לדבק את עצמו בשרש השפע דקדשה ולקבל הממון בקדשה להיות שמח בחלקו ולכלי להיות נבהל להון ואין להעשיר, רק להסתפק במה שחננו ה' ולבטח בו יתברך תמיד אשר ברכו עד פה והשפיע לו פרנסתו או עשירות עד הנה, שגם עד זקנה ושיבה לא יעזבו האלקים הרועה אותו מעודו וברכו ויוון אותו בחסדו תמיד, שזהו עקר העשירות, בחינת איזהו עשיר השמח בחלקו. ואז זוכין להמשיך כל השפע אל הקדשה, כמו שכתוב: "כי

בגלל הדבר הזה וברוך ה' אלקיך". וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, עשר בשביל שתתעשר, פי צדקה ושמירת הברית תלויים זה בזה, כמו שכתב רבנו ז"ל בהתורה המתחלת, 'דע שיש אריך אופן וכו' (סימן רכב), שעקר שמירת הברית להציל מהרהורים רעים המתנגדים ביותר שקשה מאד להציל מהם, העקר הוא על-ידי צדקה לעניים הגונים, בחינת וצדקה תציל ממות וכו', עין שם. כי הא בהא תליא כשזוכין לשמירת הברית, נמשך השפע אל הקדשה ואז נתבטלון הפירות והעבודה זרה, שהוא בחינת תאות ממון כנ"ל. וכן להפוך בשמבטלון תאות ממון שהוא העבודה זרה, דהינו על-ידי שמירה בצדקה כנ"ל, על-ידי זה זוכה להציל מלבוא לידי פגם הברית, כי על-ידי הצדקה מקשר את עצמו בשרש השפע, שהוא רוחניות אלקות, ואז אין הקלפות, שממם כל התאוות, יכולין להתאחו בשפע הקדשה כלל, ועל-כן נצול על-ידי זה מתאות נאוף שבא על-ידי התנגרות עכירת הדמים, שנמשך מהיצר הרע והקלפות, שהם בחינת אל אחר - בפירות, שעקר אחיותם כשמתנגרת העבודה זרה, חס ושלוש, שהוא תאות ממון, כי כל אחד תלוי בחברו, על-ידי שמירת הברית, נתבטל העבודה זרה, שהוא הממון כנ"ל. וכן להפך על-ידי הצדקה, שהוא בטול העבודה זרה של הממון, נתבטלון

הקלפות שמוקם נמשך חמימות תאות נאוף וזוכה לשמירת הברית וכנ"ל:

יב וכלל המזון של ישראל נקרא מזון דקדושה, כי ישראל בכלל נקראים כלם צדיקים, כמו שכתוב: "ועמד ישראל כלם צדיקים וכו'". כי כלם נקראים צדיקים, שהוא בחינת קדשת הברית על-ידי שהם נמזלים, כמו ששמעתי מפי רבנו ז"ל בעת שגילה התורה "צוית צדק" הנ"ל. וכן כלם רחמים בני רחמים, גומלי חסדים בני גומלי חסדים, ואפלו הפחותים

שבישראל רבם ככלם נותנים צדקה, כי אין שום אמה ולשון שיגמלו חסד זה עם זה ויתנו צדקה זה לזה כמו ישראל קדושים, וגם רב המזון של ישראל הכל הם מוציאין על-ידי דברים שבקדושה, כגון לתן את בניו לתלמוד תורה ולהשיאם אשה והוצאת שבתות וימים טובים, ולקנות ציצית, טלית ותפלין ומזוזות ואתרוג ומצות וכו', וגם כל מאכליהם על-פי התורה שעל-ידיה צריכין לקנות ביקר כל מאכליהם, כי צריכים לתן מעות שחיטה ובשר מרפה בזול גדול, והם צריכין לקנות בשר בשר בחוש ביקר גדול וכיוצא בזה הרבה, על-יכן כל המזון של ישראל בכלל נקרא מזון דקדושה, בחינת צדקה:

ג וזה בחינת הפתחה שאסור לדור עם אשתו בלא פתחה, כי הפתחה שמכטיח לה זהו בחינת מזון דקדושה,

בחינת שפע העשירות דקדושה שממשיך הצדיק לכנסת ישראל, שהם בחינת איש ואשה בידוע. ועל-ידי השפע הקדושה הזאת הנמשך על-ידי הפתחה דאורייתא ודרבנן, על-ידיה ממתיק ומכביל בחינת אחיות הקלפות והסמרא אחרא מבחינת האשה יראת ה' שמשם נמשך העניות והדלות, שהוא בחינת תאות מזון, בחינת ראש עשה כף רמיה וכו' וכנ"ל. כי על-ידי הפתחה הוא ממשך כל השפע דקדושה לכנסת ישראל לכד וזר אל יתערב, ולא ידוה להם שום אחיה בהשפע, וכשמכבילים ינקתם ואחיהם, שהוא בחינת פטול העבודה וזה והפירות כנ"ל, על-ידיה נתבטל חמימות תאות המשגל הנמשך משם וזכין שיהיה הזוג בקדושה ובתורה, ועל-יכן אסור לדור עם אשתו בלא פתחה, כי עקר קדשת הברית הוא בבחינת המשכת שפע העשירות בקדושה, שזהו בחינת צדקה, בחינת פטול העניות שזהו בחינת הפתחה וכנ"ל:

יד וזהו בחינת מאתים ומנה שנותנין לבתולה מאתים ולא למנה מנה, כי כבר מבאר שהמזון שנותן האיש לאשתו, שהם הקדושים והפתחה, הוא בבחינת צדקה הנ"ל שמשפר תאות מזון, שהוא בחינת רוחא נחית לשפך חמימא דלבאי וכו', שעל-ידיה יכולין לקח הנפשות ולהעלותן בבחינת מין נוקבין ולהוליד ולהמשיך תורה, שזהו

בְּחֵינֵת וְזוּג דַּקְדָּשָׁה שְׁצָרִיכִין גַּם בֵּן לְכַרֵּר
 נִצְוֹצוֹת וּנְפֻשׁוֹת בְּחֵינֵת הַעֲלָאָת מִזֵּן
 נֹקְבִין וְהַלּוּדִי נַפְשׁוֹת הַבְּנִים בְּקַדְשָׁה
 שֶׁהֵם בְּחֵינֵת הַתּוֹרָה, כִּי יִשְׂרָאֵל הֵם
 בְּעֶזְמֵן בְּחֵינֵת הַתּוֹרָה וְכַ"ל, וְעַל־יְדֵיֶיהָ
 זוֹכִין לְהַמְשִׁיד הַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה שֶׁהוּא
 בְּחֵינֵת הַשְּׂכֵת הַהִבְטָה וְהַרְאִיָּה, כְּמִבְאֵר
 הָעֵינָן הַיָּטִב בְּהַתּוֹרָה "אֲשֶׁרֵי הָעַם" הַנִּ"ל,
 עֵינֵי שָׂם. וְזוּהוּ בְּחֵינֵת מְאֵתִים שֶׁהוּא
 הַשְּׁעוֹר שֶׁל עֲשִׂירוֹת, כִּי מִי שֵׁשׁ לוֹ
 מְאֵתִים יוֹצֵא מִקְּלָל עֵינֵי וְאִסּוּר לוֹ לְמַל
 צְדָקָה, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל כַּ"ל, כִּי
 עֵקֶר הַשְּׁפַע גְּמֻשָׁד מִהַשְּׁגָחָת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ
 הַשְּׁלֵמָה שְׁזוֹכִין עַל־יְדֵי הַצְּדָקָה כַּ"ל, כְּמוֹ
 שְׁנֵאמַר בְּאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל שְׁמוֹשֵׁם כָּל הַשְּׁפַע,
 "תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵיךָ כִּי מֵרַאשֵׁית הַשְּׁגָחָה
 וְכוּ", שְׁשֵׁם עֵקֶר הַשְּׁגָחָתוֹ הַשְּׁלֵמָה. וְעַל־
 כֵּן שֵׁם עֵקֶר כָּל הַהֲשַׁפְעוֹת. וְכָל הַשְּׁפַע
 הַגְּמֻשָׁד מְלַמְּעֵלָה מֵאֵין לְיֵשׁ עַל־יְדֵי
 הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרֵךְ גְּמֻשָׁד מִמָּה לְמָאָה
 בְּבִחֵינֵת אֵל תִּקְרִי מַה אֶלָּא מְאָה, כְּמוֹכֵן
 בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּמִקּוֹם אַחֵר. וְזוּהוּ בְּחֵינֵת
 מְאָה בְּרֻבּוֹת, בְּחֵינֵת מְאָה אֲדָנִים, וְזוּהוּ
 בְּחֵינֵת "וְיִזְרַע יִצְחָק בְּאֶרֶץ הַהוּא וַיִּמְצָא
 בְּשֵׁנָה הַהוּא מְאָה שְׁעָרִים וַיְבָרְכֵהוּ ה'",
 כִּי עֵקֶר הַבְּרָכָה וְהַשְּׁפַע הִיא בְּבִחֵינֵת
 מְאָה שְׁעָרִים, מְאָה בְּרֻבּוֹת, כִּי הַשְּׁפַע
 גְּמֻשָׁד מִ'מָּה' לְמָאָה' כַּ"ל, וְעַל־כֵּן
 שְׁעוֹר הַפְּחוֹת שֶׁל הָעֲשִׂירוֹת הוּא מְאֵתִים,
 שֶׁהוּא שְׁעוֹר הַכְּתָבָה דְּאוֹרְתָא, כִּי עֵקֶר
 שְׁלֵמוֹת הַשְּׁפַע הִיא בְּשִׁנְמוֹשָׁכָת הַשְּׁפַע

116

בְּבִחֵינֵת הַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה, שְׁזָה עֵקֶר
 הַרְאִיָּה עַל־יְדֵי שְׁמִיכָה כִּי הַרְאִית בְּהַדְּבָר
 הַנִּרְאָה וּמִכִּיָּא אֵת הַדְּבָר הַנִּרְאָה לְעֵינָיו
 וְנִצְטָרֵד בְּעֵינָיו וְעַל־יְדֵיֶיהָ רוֹאֵה הַדְּבָר,
 כְּמִבְאֵר הַיָּטִב בְּהַתּוֹרָה הַנִּ"ל, שְׁזָהוּ
 בְּחֵינֵת הַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה שְׁזוֹכִין עַל־יְדֵי
 הַצְּדָקָה עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה שְׁמִמְשִׁיכִין עַל
 יְדָה, כְּמוֹ שְׁמִבְאֵר שֵׁם, עֵינֵי שָׂם. וְכַשְׁזוֹכִין
 לְהַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת כְּפִילַת
 הַהִבְטָה, בְּחֵינֵת וְהַחִיּוֹת רְצוּא וְשׁוֹב,
 שְׁעַל־יְדֵיֶיהָ עֵקֶר בְּחֵינֵת הַרְאִיָּה
 וְהַשְּׁגָחָה כַּ"ל, אִזֵּי גַם הַשְּׁפַע הַגְּמֻשָׁד
 מִשֵּׁם כְּפִילָה בְּבִחֵינֵת מְאֵתִים, כִּי הַשְּׁפַע
 הַגְּמֻשָׁכָת, שֶׁהִיא בְּחֵינֵת מְאָה, בְּחֵינֵת
 מְאָה שְׁעָרִים, כִּי גְמֻשָׁכָת מִמָּה לְמָאָה
 כַּ"ל, הִיא נִכְפַּלַת לְשֵׁמִי מְאוֹת עַל־יְדֵי
 הַשְּׂכֵת וְהַחִיּוֹת הַרְאִיָּה וְהַהִבְטָה, שֶׁהוּא
 עֵקֶר הַרְאִיָּה וְהַהֲשַׁגָּחָה בְּשְׁלֵמוֹת וְכַ"ל,
 כִּי רַק אַחַר כֵּךְ בְּשַׁחֲזוֹר הַדְּבָר הַנִּרְאָה
 לְעֵינָיו אִזֵּי עֵקֶר הַרְאִיָּה שְׁרוֹאֵין הַדְּבָר.
 נִמְצָא, כְּשֵׁאֵנִי זוֹכִין לְהַמְשִׁיד הַשְּׁגָחָתוֹ
 בְּשְׁלֵמוֹת עֵלֵינוּ, אִזֵּי אֵנִי מִמְשִׁיכִין,
 כְּכּוֹבֵל, רְאִיתוֹ וְהַשְּׁגָחָתוֹ עֵלֵינוּ כְּכַפְלִים,
 כִּי מִתְחַלֵּה גְמֻשָׁד כִּי הַרְאִית, שֶׁהוּא
 בְּהַתּוֹרָה, עֵלֵינוּ. וְעַל־יְדֵי שְׁאֵנִי קְרוֹבִין אֵל
 הַתּוֹרָה, עַל־יְדֵיֶיהָ אֵנִי חוֹזְרִין וְנִצְטָרֵדִים
 בְּעֵינָיו, וְאִזֵּי עֵקֶר הַרְאִיָּה וְהַהֲשַׁגָּחָה
 שְׁמוֹשְׁגִיחַ עֵלֵינוּ בְּהַשְּׁגָחָה שְׁלֵמָה כַּ"ל.
 נִמְצָא, שֶׁהַרְאִיָּה וְהַהֲשַׁגָּחָה הַשְּׁלֵמָה
 נִכְפַּלַת, וְעַל־כֵּן הַשְּׁפַע הַגְּמֻשָׁד מִשֵּׁם
 נִכְפַּלַת גַּם כֵּן בְּבִחֵינֵת שְׁמִי פְעָמִים מְאָה,

זוכין להמשיך בקדושה על ידי הגדקה שנותנין שהוא בחינת רוחא, בחינת רוחא נחית לשפך המימא דלכא הנ"ל, שעל ידי זה עקר בחינת העלאת מין נוקבין ביחוד העליון להמשיך תורה, פמבאר בהתורה הנ"ל שעקר בחינת העלאת מין נוקבין והיחוד נעשה על ידי הגדקה, שהוא בחינת רוחא פנ"ל, וזהו בחינת סוד ההוא רוחא הנ"ל שעל ידי זה כל העלאת מין נוקבין, הינו על ידי מצות צדקה, שהוא בחינת רוחא פנ"ל, וזהו בחינת הקדושים והפתיחה שהם בבחינת תקון הגדקה פנ"ל, שעל ידי זה מוכיחין בקדושה ההוא רוחא הנ"ל, שעל ידי זה הוא בחינת העלאת מין נוקבין, שכל הוויגים וההולדות דקדושה הם על ידי זה פנ"ל, ועל פני הבתולה שעור כתבתה מאתים שנמשך מבחינת השגחה שלמה שנמשך מבחינת והחיות רצוא ושוב, שהוא בחינת לקיחת הנפשות להעלותם בבחינת מין נוקבין והולדת הנפשות פנ"ל. נמצא, שבהוויג הראשון צריכין להמשיך תקון לשתי הבחינות הנ"ל שהם בחינת לקיחת הנפשות, שהוא בחינת תקון הכלי של העלאת מין נוקבין, ואחר כך הולדת הנפשות, ששתי בחינות אלו הם בחינת רצוא ושוב, שהם בחינת השגחה שלמה וכו' פנ"ל, וזהו בחינת כתבת מאתים וכו' ל:

אבל באלמנה עקר הכתבה הוא בשביל תקון המושבת הנפשות של

שהוא שעור המושבת השפעה, בחינת מאה שערים וכו' פנ"ל, ועל פני מאתים הוא התחלת העשירות, פי אחר כך בשבב זכה לבחינת השגחה שלמה, שהוא בחינת מאתים, אזי בקל יכול לזכות לרב שפע טובה וברכה מרבה, פי בשהשגחה בשלמות שחזורים ונצמורים בעניו, פביכול, אזי הראיה בפולה ומכפלת בלי שעור והשפעה נמושבת בשפע גדול עד בלי די:

טו ועל פני שעור הכתבה, שהוא בחינת המושבת השפעה והעשירות דקדושה פנ"ל, הוא מאתים, שהוא בחינת העשירות דקדושה הנמשך מבחינת השגחה שלמה שנמשך על ידי הגדקה, שהוא בחינת רוחא נחית וכו' פנ"ל, שזהו עקר בחינת היחוד והוויג דקדושה פנ"ל, ועל פני רק לכתולה נותנין מאתים, פי מבאר בכתיבי האר"י ז"ל על מאמר רבותינו ז"ל, אין האשה פורתת ברית אלא למו שעושה אותה בלי, שהוא סוד ההוא רוחא דשיבין בגוה הנאמר בהספא, שהוא סוד העלאת מין נוקבין, שעל ידי ההוא רוחא דשיבין בגוה בביאה ראשונה, על ידי זה עושה בה בחינת כלי להעלות מין נוקבין, וכל הוויגים וכל ההולדות צריכין לקבל מההוא רוחא, ועל פני אין האשה מתעפרת מביאה ראשונה וכו', עני שם, ובחינה הזאת של העלאת מין נוקבין שנעשה על ידי ההוא רוחא הנ"ל, זה

לקוטי הלכות

הלכות קדושין ג

אבן העזר קלה

ההולדה, כי תקון הפלי בשביל העלאת מין נוקבין אין צריך לתקן עוד כנ"ל, על-כן אין פתחה אלא מנה, שהוא שעור המשכת השפע תמיד כנ"ל:

טז וזה בחינת "האלף לך שלמה ומאתים לנמרים את פריו",

כי שרש השפע למעלה בשרשה הוא בבחינת 'מה' ואין לה שום ציור, ואחר כך בשמתחלת להצמיד קצת מחמת גדל האור אזי עדין השפע בבחינת אלפים, בבחינת האלף לך שלמה, שהוא מלך שהשלום שלו, שמשם כל ההשפעות הנמשך דרך הצנור הקדוש, שהוא בחינת ברית שלום, ובשרש השלום, בחינת שלמה - מלך שהשלום שלו, שם עדין השפע בבחינת אלפים, בחינת האלף לך שלמה כנ"ל, וכמוכא שבועולמות העליונים למעלה למעלה שם הכל בבחינת אלפים, ואז בשאור השפע הוא עדין בבחינת אלפים אי אפשר לקבלו מחמת רבוי אור, כי אי אפשר לקבלו עד שמתלקין האלפים למאות, וכמבאר רמז מזה בהסוד הגדול והנורא שגלה רבנו ז"ל מענין חלקת האלפים למאות, עין שם, כי צריכין לחבר שרש העליון, שהוא בחינת מה, עם בחינת האלף, ואז נעשה הפלי והצמצום של השפע בבחינת מאה, ואז מקבלין השפע, שהיא בחינת מאה ברכות וכו' כנ"ל, והעקר כשהשפע, שהוא בחינת אור ההשגחה, נכפלת בבחינת רצוא ושוב, שזהו בחינת

מאתים, שהוא שעור התחלת העשירות כנ"ל. וזהו: "ומאתים לנמרים את פריו". שהם התלמידים חכמים השומרים את התורה שמשם כל השפע כנ"ל, שהם ממשיכין השפע על ידי ההשגחה שלמה בבחינת מאתים כנ"ל:

זו ועל-כן צריך לתן לה הכתבה בכתב דיקא, ואפלו בשמבטיח לה בקנין גמור בעל פה אינו מועיל ואסור לדור עמה עד שיתן לה הכתבה בכתב דיקא, כי איש ואשה שרשם נמשך מבחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה כידוע אשר בשרשם הכל אחד, כי ה' אחד ושמו אחד, כי ה' אחד' זה בחינת תורה שבכתב, 'ושמו אחד', זה בחינת תורה שבעל פה שהוא בחינת מלכות, בחינת שם, כמו שכתוב: "ועש דוד שם", פמוכא בדברי רבנו ז"ל. וזהו בחינת השגחה שלמה הנ"ל בחינת והחיות רצוא ושוב שנמשך על ידי המשכת התורה שכלולה מופעמים נקודות תיגין אותיות, כי כל התורה שמשכיכין צריכה להיות כלולה מתורה שבכתב ותורה שבעל פה שבאמת בלז חד, ועל-כן ההשגחה הנמשכת על ידיה כפולה גם כן בבחינת רצוא ושוב, זהו בחינת השגחה שלמה, כי רצוא ושוב זהו בחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שהם בחינת אור ושר ואור חוזר, כי עקר האור חוזר הוא בבחינת מלכות שהוא בחינת תורה שבעל פה כידוע, שעקר השלמות שיהיה

16

אבן העזר

ג. ק"ד

בשרש, וצריך שיכלל הכל בכחית תורה
שבכתב, שהוא כחית אור הישר, שהוא
כחית השגחה שלמה וכו' כנ"ל:

יה כי תורה שבכתב ותורה שבעל פה
הם כחית ידיעה בכלל וידיעה
בפרט, המוכח בהר הקדוש. פי יש
ידיעה בכלל, והינו מה שידועין ומאמינין
בהשם ותפוד בכלל שיש יחיד נמצא
אדון כל מנהיג ומשאל ותפוד שמו, ואחר
כך צריכים לידע בפרטיות שהוא כחית
השגת אלקות שזוכה כל חד כפום מה
דמשער גלביה כפי מה שזוכה לשפר
תאוות עולם הזה ולסגל מצוות ומעשים
טובים, ושני הידיעות האלה שהם כחית
ידיעה בכלל וידיעה בפרט, הם כחית
תורה שבכתב ותורה שבעל פה. כי תורה
שבכתב זהו כחית ידיעה בכלל, ועל-כן
עקר שרש התורה הוא 'אנכי' ולא יהיה
לך' ששמענו מפי הגבורה, שהוא כחית
ידיעה בכלל שהודיעם שהוא אלקינו ואין
עוד, ושאר כל מצוות התורה הם
כחית ידיעה בפרט, כי כל מצוה ומצוה
היא ידיעה פרטית שידועין רצונו ותפוד
שרצונו הוא להניח תפלין בכל יום,
ושיהיה דיקא ארבע פרושיות אלו ובתוך
בתים של עור דיקא, ושאר דיניהם, וכן
רצונו להתעטף בציצית וכו', וכיצא
בשאר המצוות. ועל-כן על-ידי כל מצוה
ומצוה שאנו מקיימין שהם כחית התגלות
ידיעת רצונו בפרטיות, על-ידי-זה זוכין
להשיגו ותפוד כל חד כפום מה דמשער

נכלל כחית האור חוזר בהאור הישר
שיהיה נמשך השגחה שלמה על-ידי-זה,
ואז חוזר ונכלל הכל בכחית אור ישר
לכד, כי באתר דאית דבר, נוקבא לא
אדבר תמן, כי כל העולמות הגלולים
בכחית מלכות, שהוא כחית אור חוזר
כשזוכין להיות סמוכין להשם ותפוד
על-ידי התורה שישאל ממשכין
ומקבלים עליהם בכל עת, אזי הם חוזרים
ונצטרפים בעיניו, כביכול, ומשיגים עליהם
בשלמות. נמצא, שחוזר כחית האור
חוזר, ונכלל בהאור הישר ונחזר הכל
לכחית אור הישר שהוא כחית חסד,
וחוזר ונכלל כל כחית תורה שבעל פה
בתורה שבכתב, כי ליפא מידי דלא
רמיא באורייתא, ועל-כן צריך למנן לה
הכתבה בכתב דיקא כדי לכלל הכל
בתורה שבכתב, כי זה עקר התקון שהיא
תהיה טפלה אליו פידוע, כי הכתבה היא
כחית השגחה שלמה שנומשך מבכחית
התורה שכלולה בטעמים, נקודות, תגים,
אותיות, שהוא כחית תורה שבכתב
ששם כל הטעמים, נקודות, תגים
ואותיות, כי עקר הטעמים, נקודות, תגים
ואותיות הם בתורה שבכתב שקורין
אותה בטעמים ונקודות וכתובה בתגין
ואותיות בדקדוק גדול פראוי. ועל-כן
צריך למנן לה הכתבה בכתב דיקא, שהוא
כחית תורה שבכתב, כדי לכלל תורה
שבעל פה עם תורה שבכתב, שהוא
כחית יחוד איש ואשה ששיגים אחד

בלבית, שזוהי בחינת ידיעה פְּרִטוּיַת הַנֶּזֶל, שזוּכָּה כֵּן אַחַד כְּפִי קַדְשָׁתוֹ וְטַהֲרָתוֹ לְהַבִּיר אוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ בְּעוֹלָם הַבַּחֲיִנַת יְדִיעָה פְּרִטוּיַת הַנֶּזֶל, שְׁזוּהוּ עֵקֶר הַגִּדּוּךְ וְהַהֲבֵדֵל שִׁיתִיָּה לְעֵתִיד בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאֻמוֹת הָעוֹלָם, וְכֵן בֵּין יִשְׂרָאֵל בְּעֶצְמָן שִׁיתִיָּה הַפֶּרֶשׁ וְהַבְּדֵל גְּדוֹל בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע, וְאִפְלוּ בֵּין הַצַּדִּיקִים בְּעֶצְמָן וּבֵין הַכַּשְׁרִים וְהַבַּיּוֹנִים בְּעֶצְמָן וְכוּ', כִּמוֹ שְׂכַתּוֹב: "וְשִׁבְתֶּם וְרֵאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע בֵּין עֶבֶד אֱלֹקִים לְאִשֶּׁר לֹא עֲבָדוּ":

וְעַקֵּר הַחֲלּוּק וְהַהֶפְרֵשׁ בְּסוֹף תַּכְלִית הַאֲחֵרוֹן יִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת יְדִיעָה פְּרִטוּיַת הַנֶּזֶל, שֶׁכֵּן מִי שֶׁיֵּנֵעַ יוֹתֵר בְּעֹבֶרֶת ה', וּפֶרֶשׁ אֶת עֶצְמוֹ מִהָעוֹלָם הַזֶּה בְּיוֹתֵר, וְעָשָׂה נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרוֹ בְּיוֹתֵר בְּאִמּוֹת יִזְכֶּה לְהַשְׁגָּה וְתִרְהַ בְּיוֹתֵר בְּיַדִּיעַתּוֹ הַפְּרִטוּיַת הַנֶּזֶל. וְיֵשׁ צַדִּיקִים וְכַשְׁרִים שְׁגָם בְּעוֹלָם הַזֶּה זֹכֵין מְעַט לְבַחֲיִנַת יְדִיעָה הַפְּרִטוּיַת הַנֶּזֶל שֶׁהִיא בַחֲיִנַת הַהֲשִׁגוֹת שֶׁל כָּל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּם שֶׁמְשִׁיגִין גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה מִה שֶׁמְשִׁיגִים. וְנִמְצָא, שֶׁכֵּן הַתּוֹרָה הִיא בְּבַחֲיִנַת יְדִיעָה הַפְּרִטוּיַת, אֲבָל זֶה יְדוּעַ שֶׁכֵּן בַחֲיִנַת וּבַחֲיִנַת בְּלוּלָה מִכָּל הַבַּחֲיִנוֹת, וְעַל־כֵּן גַּם בְּהַתּוֹרָה בְּעֶצְמָהּ יֵשׁ שְׁתֵּי בַחֲיִנוֹת, בַּחֲיִנַת כָּלָל וּפְרִט, שֶׁהִיא בַחֲיִנַת תּוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב וְתוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה. כִּי תוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב הִיא נִמְשַׁכֵּת מִבַּחֲיִנַת יְדִיעָה כְּכֵן מִמְּנוֹ וְתַבְרָךְ, וְתוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה נִמְשַׁכֵּת מִבַּחֲיִנַת יְדִיעָה בְּפֶרֶט, כִּי תוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב הִיא בְּבַחֲיִנַת כָּלָל נִגְדֵּ

תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, כִּי בַתּוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב כַּתּוּבִים כֵּן הַמְצוּוֹת כְּכֵל, כְּגוֹן מְצוֹת תַּפְלִין נֶאֱמָר בְּהַתּוֹרָה כְּפֶסֶק אֶחָד כְּכֵל, "וְקִשְׂרֶתֶם לְאוֹת עַל יָדָךְ וְהָיָה לְטוֹמֶפֶת וְכוּ'", אֲבָל פְּרִטֵי הַמְצוּוֹת, כְּגוֹן כָּל דִּינֵי הַתַּפְלִין בְּפְרִטוּיַת אִין יוֹדְעִים כִּי אִם עַל־יְדֵי תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, כִּי הִיא בַחֲיִנַת יְדִיעָה בְּפֶרֶט. וְכַאֲמֹת שְׁתֵּי הַיְדִיעוֹת אֵלוֹ שֶׁהֵם בַּחֲיִנַת כָּלָל וּפְרִט, הַכָּל אֶחָד, כִּי ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד, כִּי כָּל מִה שִׁיּוֹדְעִין וּמְשִׁיגִין הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּם רְצוּנוֹ וְתַבְרָךְ וְהַשְׁגוֹת אֱלֹקוֹת בְּבַחֲיִנַת יְדִיעָה פְּרִטוּיַת, חוֹזְרִים תְּמִיד אֶל הַכָּלָל, שֶׁהוּא בַחֲיִנַת יְדִיעָה הַכָּלְלוּיַת, שִׁיּוֹדְעִין הַכָּל בְּסֵתֶם שֶׁהוּא בַחֲיִנַת שְׁלֵמוֹת הָאֲמוּנָה שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל שֶׁמְאִמִּינִין בּוֹ וְתַבְרָךְ כְּכֵל שְׁזוּהוּ הָעֵקֶר. וּמִכָּל הַיְדִיעוֹת הַפְּרִטוּיַת צְרִיכִין לְחוֹר לְשֵׁם בְּבַחֲיִנַת כָּלָל וּפְרִט וְכֵלָל, שֶׁבַתְחִלָּה יוֹדְעִין כְּכֵלָל וְאַחַר כֵּן מִי שְׁזוּכָּה לְאִיזָה הַשְׁגָּה לְבַחֲיִנַת יְדִיעָה פְּרִטוּיַת צְרִיךְ לְחוֹר כְּכֵל עַת לְבַחֲיִנַת יְדִיעָה הַכָּלְלוּיַת, וְכַמְבָּאֵר בַּזֶּה הַקְּדוּשׁ בַּהַקְּדָמָה, בִּיּוֹן דְּשָׂאֵל בַּר גִּשׁ וּמִפְּשָׁפֶשׁ לְאִסְתַּכְּלָא וְלִמְבַרְעַ וְכוּ', בִּיּוֹן דְּמִטִּי תַפְּן מִה חֲמִית מִה יְדַעַת מִה פֶּשְׁפֶּשֶׁת וְכוּ', כִּי תַכְלִית הַיְדִיעָה שְׁלֹא נִדַע:

נִמְצָא, שְׁחוֹזְרִין לְעוֹלָם אֶל הַכָּלָל, שֶׁהִיא יְדִיעָה הַכָּלְלוּיַת הַנֶּזֶל, רַק שֶׁעַל־יְדֵי בַחֲיִנַת הַיְדִיעָה הַפְּרִטוּיַת שֶׁל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים אֶף־עַל־פִּי שְׁלֵעוֹלָם הֵם חוֹזְרִין אֶל הַכָּלָל כִּנֶּזֶל, אֶף־עַל־פִּי־כֵן הוּא זְכוּת

ל"א

להם וטובה גדולה מאד, כי על-ידיה נהחזק ביותר ידיעה הכללית בכל פעם, כי כל מה שמשויגין יותר השגות אלקות בבחינת ידיעה פרטית, הם ממשיכין לנו אמונה שלמה ביה שאת יותר עו, שזהו בחינת ידיעה הכללית כנ"ל, כי באמת הכל אחד ושתי הידיעות האלו צריכים זה לזה בבחינת מכלל שהוא צריך לפרט, ומפרט שהוא צריך לכלל, כי באמת שניהם הם אחדות פשוט בלי הבדל ואין אחד בלא חברו, כי תורה שבועל פה בלא תורה שבכתב אינו כלום, כי ליכא מידי דלא רמזא באורייתא, וכל דיני תורה שבועל פה פלם בגוים על תורה שבכתב, וכן תורה שבכתב בלא תורה שבועל פה גם כן אינו כלום כי אין יודעין משום מצוה מהתורה שבכתב לבד, כי שום דין ממצות תפלין לא נאמר בתורה רק וקשרתם וכו', ואין יודעים אם על הקברת אם על כף היד כנראה מפשט הכתוב, כי בודאי בלא הקבלה של תורה שבועל פה לא היה עולה על הדעת לפרש וקשרתם לאות על ירך, על מקום הקברת דיקא, כמו שהוא באמת. וכן והיו לטומפת' לא היינו יודעים שמרמזו על ארבעה בתים, וכן כל דיני התפלין שהיו של עור דיקא ותפורים בגדין וקשורים ברצועות ושיגין של תפלין ושאר דיניהם, וכן כל דיני המצוות בודאי אי אפשר לידע שום מצוה מתורה שבכתב לבד. ועל-כן מי שפופר בדבר

אחד מדברי סופרים הוא אפיקורוס לכל התורה בלה כמו הנראים שדינם עכשו בעפ"ם לכל דבריהם, כי מאחר שבפרים בתורה שבועל פה אין להם חלק גם בתורה שבכתב, כי אין יודעין שום דבר מתורה שבכתב בלא תורה שבועל פה, כי אין אחד בלא חברו כנ"ל, וכן בהידיעות הנ"ל הוא גם כן כן, כי אי אפשר לידע ממנו יתברך אפלו בכלל כי אם על-ידי התורה והמצוות, שהם בבחינת ידיעה הפרטית. וכן להפך, אי אפשר להשיג שום השגה, בחינת ידיעה פרטית, כי אם כשחוזרין בכל עת לבחינת ידיעה בכלל, שהוא בחינת שלמות האמונה בכלל כנ"ל. ועל-כן עקר האמונה בשלמות אין וזכין כי אם ישראל על-ידי שמקמיין התורה והמצוות, אבל העפ"ם אף-על-פי שרבים בכלם מאמינים בכלל באלקותו ואחדותו יתברך, כי זה הכל מודים, אבל אף-על-פי-כן אין אמונתם שלמה כמו ישראל, ויש להם דעות זרות ונפסדות מאד מאד, ובפרט הפילוסופים והמתחמרים שנבוכו בדעות רעות מאד על-ידי שרצו לפנים בידיעות פרטיות בלא קדשה וטהרה, בלא תורה ומצוות, והם משקעים בתאוותיהם בנוף ושאר תאוות ורוצים לחקר באלקות, על-כן נתעו ונבוכו בכפירות גדולות ובשמותים הרבה מאד, כי אי אפשר לכנס בשום השגה וידיעה פרטית כי אם על-ידי קדשה וטהרה

לקוטי הלכות

הלכות קדושין ג

אבן העזר קלט

וקיים התורה והמצוות ופרישות מתאוות
עולם הזה:

יט **נמצא**, שתורה שבכתב ותורה
שבעל פה הם בבחינת
ידיעה בכלל וידיעה בפרט, וזה בחינת
נגלה ונסתר, תורה שבכתב היא בבחינת
נגלה, בחינת ידיעה בכלל, שזאת הידיעה
צריכה לגלות לכל בני-אדם מגדול ועד
קטן לידע ולהודיע ולהודע שהוא היצור,
הוא הבורא וכו', ועל-כן התורה שבכתב
שנמשכת מבחינת הידיעה הזאת נתנה
לכתב, כי בחינת הידיעה הזאת יכולין
לכתב בכתב באר היטב שהשם יתברך
יחיד קדמון ברא הכל אחר העדר הגמור
כל העולם ומלאו יש מאין המחלט, שהוא
בחינת תורה שבכתב שמתחלת,
"בראשית ברא אלקים את השמים ואת
הארץ". וצריכה לכתבה דוקא כדי
להמשיך הארת הידיעה הזאת לתוך
בחינת העשיה, שהוא העקר להמשיך
האמונה השלמה שהיא בחינת ידיעה
בכלל, עד העשיה הנשמית, שהוא
בחינת פתיכה בידים, שהיא בחינת
עשיה, שעל-ידי פתיכת התורה ממשכין
הארת הידיעה הזאת, שהיא בחינת
האמונה שלמה, לתוך העשיה, שהוא
עקר פונת בריאת כל העולמות שכלם
לא נבראו כי אם בשביל העולם הנשמי
הזה כדי שידעו גם בעולם הנשמי הזה
מיחודו ואלקותו יתברך, שהו עקר פונת
הבריאה, פמואב בספרים. אבן תורה

שבעל פה היא בחינת נסתר, בחינת
סודות התורה, בחינת השגות אלקות
שמשגיגין הצדיקים השלמים כל חד בפום
מה דמשער בלביה, שאלו ההשגות אי
אפשר לכתבן כלל, ואפלו בעל פה אי
אפשר לדבר מהם כי אם אחר התלבשות
בכמה לבושין וצמצומים שאו אפשר לפה
לגלות רמו מהם מפה לאזן לחכם ויכין
מדעתו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ולא
במרכבה לחיד אלא אם בן היה חכם
ויכין מדעתו. וזה עקר בחינת תורה
שבעל פה, ומחמת שכל בחינת התורה
שבעל פה נמשך מבחינת ידיעה זאת,
על-כן אסור לכתב כל תורה שבעל פה,
כי נמשכת מבחינת ידיעה והשגה זאת
שאי אפשר לכתבה ולדבר מפנה כי אם
ברמו בעלמא, בעל פה דוקא:

כ **אבן** אחר חרפן הפית בתקף
התנברות הגלות התירו
תכמינו ז"ל לכתב תורה שבעל פה משום
עת לעשות לה' הפרו תורתך כמו
שאמרו רבותינו ז"ל, כי בתקף הגלות
התנברה הסמרא אחרא עד שהתחילו
האפיקורסים להתפשט בעולם
בדעותיהם הרעות, עד שפמה מגדולי
ישראל נלכדו ברשתם והלכו בדרך
חקירותיהם וגרמו מה שגרמו להם
ולחידות הפאים אחריהם, ובפרט עכשו
שרואין מה שצמצמו מזה, השם יתברך
יחוס עלינו מעתה, וכבר דברנו מזה כמה
פעמים אך אם היה מועיל מה שנדבר

ע"פ

אבן העזר

האי ואולי ישמעו וישוכו אחד מהם מאותן שהתחילו לפל למצודה הרעה של דרכיהם הרעים הנ"ל:

ומחמת תקף מרירת הגלות הזה, שהם הקפירות והאפיקורסות

שהתגברו, שנה עקר גלות השכינה וכנסת ישראל שמשם נמשך השכחה, כי עקר השכחה נמשך מכחינת כפירות, כמבאר בהתורה "ואלה המשפטים" – אמונה (ספ"ו). על־כן התירו חכמינו ז"ל לכתב גם תורה שבעל פה כדי שלא תשכח התורה מישראל, כי כל מה שהגלות נמשך יותר, הוא סמוך לביאת משיח ביומה, וכל מה שסמוך יותר לביאת משיח, נתגליו סתרי תורה יותר.

וכמבאר מזה הרבה בכתבי האר"י ז"ל והבאים אחריו, שפלא הביאו ראיות חזקות אמתיות מהזהר הקדוש ותקונים שבסוף הקמים נתגליו סתרי התורה הרבה, ועל־כן התירו לכתב וגם להדפיס כל ספרי הזהר הקדוש ותקונים וגם כל כתבי האר"י ז"ל שהם סתרי רזי התורה שלא נתנו להגלות בימים קדמונים, כמבאר בספרים באריכות. כי השם יתברך מקדים רפואה לפני, כי מחמת שהוא יתברך ראה שיתגברו רשעים ואפיקורסים פאלה בעולם שירצו, חס ושלום, להוציא את ישראל מן תדת, חס ושלום, כמו הכת הרעה שהיתה בתחלה בסביבותיהם, ואחר כך נתפשטה הנגע מיום ליום עד שנה סמוך באה פגובולנו

עוד מזה היה פדאי, שכל מי שגוגע וראת ה' בלבו יצעק על זה תמיד מערב עד בקר, ולהרחיב הדבור בפיו ובכתב אלפים ורבות ורעות להזהיר את העם לבלתי נגוע בקצה הפס המות הזה, המר והזר של דרכי ספרי המחקרים, אך ידעתי כי מי שנתעה בזה לא יועילו לו דברי ולא דברי רבים וגדולים מפני המזהירים על זה מאוד מאוד, כמבאר בכמה וכמה ספרים קדושים כמה אזהרות על זה בכמה לשונות בלי שעור, אך מי יוכל להתאפק מלצעק על צרה כזאת, ובפרט עכשו שפשתה המספחת הרעה הזאת בעונותינו הרבים, אשר לא היתה כזאת מימי קדם, ומי יודע מה יולד יום, וכמו שאמר רבנו ז"ל, אוי ואבוי, שאין אנו חושבין כלל בשביל בנינו ודורותינו אך להצילם ממים הדונים הרעים האלה הרוצים לשטוף את העולם, חס ושלום, שהם דרכי הלמודים הרעים של חכמות ושלשונות ופילוסופיא המתפשטים עכשו בעולם, והאפיקורסות הולך ומתרבה בעולם בעונותינו הרבים, ומה נעשה לבנינו ודורותינו שינצלו מזה, על־כן בהקרח להזכיר לפעמים מזה למען יהיה למשיב נפש לאותן הכשרים אשר לפס דנה על זה למען יתחזקו באמונה ותרד על־ידי דברינו, ויוכלו לעמוד פעמוד ברזל וכחומת נחשת נגד כל הקמים עליהם להמשיכם, חס ושלום, מדרך האמת אשר דרכו בו אבותינו מעולם, וגם פולי

דף ב

בעונותינו הרבים והעמידו בית פסל ומסכה על פי עצת הרשע ראש הקשר הרע הזה שאסור להזכירו בשם ישראל, שמו ימחה מן העולם וכיוצא בהם רבים, על-כן הקדים השם ותברך רפואה למכה וכבר היו צדיקים נוראים פאלו בעולם שגלו סודות נוראים בעולם והמשיכו התגלות אלקות בעולם, עד שבמה נסתרות נעשו נגלות, ועל-דריגה נתחזקה האמונה ביותר ויותר, כי הצדיקים כל מה שמשגיג ידעות פרטיות יותר, הם חוזרים ושבים אל הכלל יותר ויותר, ומחזקין את האמונה הפללית ביותר, אבל השגותיהם עצמו מאתנו ולא היה אפשר לנו לקבל מהם כי אם רמז בעלמא, אבל עקשו כבר היו צדיקים נוראים פאלו שגועו וטרוחו ועבדו את ה' ביגיעות גדולות מאד מאד עד שזכו להשיג השגות אלקות בתכלית שלמות ההשגה, בתכלית המעלה, עד שזכו לצמצם השגותיהם בדרכים נפלאים ונוראים עד שהיה להם יכלת לגלות לנו השגותיהם הנוראות, ועל-דריגה הכניסו אמונה שלמה ביהושע, כי כל מה שנתרפין הידעות הפרטיות, בחינת תורה שבעל פה, נתחזק יותר ויותר בחינת הידיעה והאמונה הפללית, שהוא בחינת תורה שבכתב פנ"ל, ועל-כן עקשו צריכין לכתב הכל, כי כל ההשגות והחידושים שמחידשים כל ישראל הכשרים, שהם בחינת תורה שבעל פה, בלם צריכים

לכללם תכף בתוך תורה שבכתב, לחזק את האמונה, להמשיך חזק האמונה לתוך בחינת העשיה שהוא בחינת כתב פנ"ל, כי עקשו יש לנו יכלת לזה על-ידי הצדיקים הגדולים שקמונו שעשו תקונים פאלה שנוכל להמשיך בחינת תורה שבעל פה בחינת סודות התורה לתוך בחינת הכתב, שהוא בחינת נגלה, כדי להמשיך חזק האמונה בהתגלות נפלא לכל פאי עולם למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד:

וזהו בחינת מה שכתב רבנו ז"ל בהתורה "חותם בתוך חותם"

(בסיון כב) שהצדיקים עושין מהנשמע נעשה, מנסתר נגלה וכו', עין שם, הינו בחינת הנ"ל שהם עושין צמצומים ותקונים באפן שיוכלו לגלות סתרי נסתרות כדי להמשיך הנסתר לבחינת נגלה, כדי לעשות מבחינת נשמע, בחינת תורה שבעל פה, בחינת נעשה, שהוא בחינת תורה שבכתב כדי להאיר האמונה בתקף העשיה וכפ"ל. ועל-כן התירו רבותינו ז"ל לכתב תורה שבעל פה, כי אז בשהתירו כבר היה ספר הזהר הקדוש בעולם שעקר המשכת התקונים לגלות סתרי תורה היו על ידו, ועל-דריגה נעשה מהנסתר נגלה, מנשמע נעשה, שהוא בחינת כתב פנ"ל, על-כן יכולין וצריכין עקשו לכתב הכל פנ"ל:

כא וזהו בחינת הדפסת ספרים קדושים של התורה הקדושה

שנתפשטה עכשו ביותר שהוא דבר גדול והוא התקרבות משיח, כמבאר בהתורה "חדו רבי שמעון" (ספין סא) שרבו הספרים הם טובה גדולה ותקון גדול לישראל, כמו שבובא שם, שכבר יש ספרים הרבה ועוד עתידו להיות ספרים רבים, וכלם צריכים להעולם ואסור להלעיג על אחד מהם וכו', כי רק הספרים המדברים מחקירות צריכו להרחיק כמסתנו קשת ולבערם מבתו כבעור חמץ ושאר ויותר ויותר, אפלו אם חברים גדולי ישראל יהיה מי שיהיה צריכים בעור מבתו ורשותו, כי אסורים במשהו יותר מחמץ ושאר, כי חמץ ושאר הם לא תעשה אחת או שתיים, אבל ספרים אלו כל דבריהם נוגעים בכלל אמונת בית ישראל, עליבן בודאי אין לחלק כבוד בענין זה אפלו לגדול שבגדולים, מאחר שכולין להקשיל על-דרייה, לולל כבוד כל התורה ומשה וישראל, כי כל דבריהם כמדקרות חרב נגד דברי כל התנאים והאמוראים הקדושים והנוראים אשר קטן שבכלם היה יכל להחיות מתים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'ידענא דוומרי דכבו ידעי להחיות מתים'. ולפעמים אלו ספרי החקירות גונבים דעת ישראל ורוצים להכניס דעותיהם הרעות והזרות בתוך דברי רבותינו ז"ל הקדושים, ולפעמים הם מסירים הבושה מעל פניהם ומעזים מצחם נגדם וחולקים עליהם וכופרים בדבריהם בפרוש, ופוסקים דין לעצמם

שמותר לחלק על דברי הנמרא במקום שאין דין יוצא משם, או לאונים שפך שומעות, כי איך יפצו פה שאין דין יוצא משם, כי הלא כל דיני התורה יוצאים מאלו האגדות שהם חולקים עליהם, מאחר שאלו האגדות מחזקים את האמונה על-ידי ספור הנסים והנפלאות ומוסרם הנפלא וכיוצא, שכל דבריהם כנחלי אש כדי להדריך את האדם בדרך התורה הקדושה בדרך אבותינו, והם רוצים להפך את הקערה, חס ושלום, כאלו יש רשות לחלק על אגדת רבותינו ז"ל, או לעינים לראות בספר בדרים האלה, עד שיש שבופרים בשדים שכל דברי רבותינו ז"ל כולאים מזה והוא מוסדות האמונה. כי צריכים לידע ולהאמין שיש מלאכים קדושים ולהפך בהסתרא אחרא יש קלפות ושדים, שהם משפחות רבים מאד מאד ואוכלים כבני אדם וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ששה דברים נאמרו בהם וכו', והם מוזקי עלקא וכל הענשים על ידם, רחמנא לצלן, וכמו שכל בית ישראל מאמינים בזה כמו שהוא באמת, וכמו שכבר ארעו כמה מעשיות מזה אין מספר, כמובא בדרברי רבותינו ז"ל כנמרא ובשאר ספרים רבים מאד, ואיך יעלה על הדעת לחלק כבוד לגדול שבגדולים בדרך שנוגע נגד אמונת ישראל שהוא יסוד כל התורה, ובפרט שכבר נתפשטו ספרי הזר הקדוש וכתבי האר"ל ושאר ספרים קדושים

לקוטי הלכות

הלכות קדושים ג

אבן העזר

קמז

ההולכים עליפי דרכיהם הקדושים, ובודאי כל דבריהם של הספרים ההולכים בדרכי החקירות במלים ומבטלים נגד דבור אחד מדברי רבי שמעון בר יוחאי ז"ל ותלמידיו גדולי התנאים והאמוראים, ואין להאריך בזה בדרך המוכן מאליי. על-כן ספרים כאלו ההולכים בדרכי החקירות צריכין בעור, מפל שפן שראוי לגור שלא להפיקם עוד, אכל כל הספרים ההולכים בדרכי התורה הקדושה בדרך אבותינו, בדרך האמונה הקדושה בודאי מצוה גדולה להדפיסם, להרבות ספרים בחול הים, כי כל ספר שמדבר מעניני תורה הן בדרך הפשט, או דרוש, או רמז, או סוד, או פרוש, או באור, או ספרי פוסקים ושאלות ותשובות, או ספרי מוסר ואגרות וכיוצא בהם, בלם נבוחים למבין ובלם צריכים להעולם, בלם אהובים, בלם קדושים, כי בלם מדברים מרצונו ותברך הנעלם בהתורה והמצוות, ובודאי אסור לקוץ ברבוי ספרים כמו שנמצאים קצת אשר עיניהם צרה בשרואים שנתחדש עוד איזה ספר חדש, ועתק יצא מפייהם כאלו מצטערים על הראשונים שכתב יש הרבה ספרים ולמה לו עוד. ובאמת לא בדעת ודברו, כי לכל עת וזמן לכל חפץ, כי מי יכריח אותו ללמוד זה הספר ואם לא יהיה לו פנאי ללמוד זה הספר החדש רק יבילה ימיו בספרים שיש מקבר מי ימחה בידו, ומה אכפת ליה

שיש עוד ספרים בעולם או לי יש בני אדם שמסוגל להם זה הספר דקא, כמו שרואין בחוש שיש בני-אדם להם חיות מספר זה, ויש בני-אדם שמתיה אותם ספר אחר, וגם באדם אחד בעצמו יש שנויים בין הזמן, לפעמים מתעורר להשם ותברך עלידי דבר זה שבספר זה, ולפעמים אינו יכול להתעורר כי אם עלידי דברי תורה ומוסר שבספר אחר, וגם מי שנפשו חשקה בתורה ומבילה ימיו עליה בראוי כי לכה נוצר יש פנאי בימי האדם אשר הוא חי על פני האדמה לענן ולהביט בספרים הרבה מאד, כמו שראינו כמה גדולים שהיו בקיאים בכמה ספרים הרבה מאד, ולמה לא נלמד קל וחמר מהעפ"ם, כי לא קבלו את התורה הקדושה וכל עניני חקמתם בעסקי העולם הזה שהוא הכל וריק צל עובר, ואף-על-פי-כן יש להם הרבה ספרים אלפים ורובות באריכות גדול מאד, ובכל מדינה ומדינה נתחדשים אצלם ספריהם הרבה מאד בכל שנה וכמעט בכל יום, ואינם קצים ברבוי ספריהם, ומדוע נבגד אנהגו, חס ושלום, להקפיד, חס ושלום, על רבוי הספרים של התורה הקדושה אשר היא חיינו וארץ ימינו בעולם הזה ובעולם הבא לעולם שפלו ארץ וטוב לעולמי עד ולנצח נצחים, והלא כמה תחבולות עושין, וכמה ספרים לאלפים ורובות מחברים בשביל עסקי עולם הזה, קל וחמר בן פנו של קל וחמר כמה אלפי

אבן העזר

מתפשטין אלו הספרים, והם מחיין עצמן בהם, ובמקומות אחרים מחיין עצמן בספרים אחרים דיקא וכנ"ל:

כב נחזור לענינו כי השם יתברך עשה עמנו חסד גדול שנתגלה מלאכת הדפוס בעולם שעל-ידיה נתרבין הספרים הקדושים:

כי בחינת ההדפסה הוא בחינת לקיחת וקבוץ הנפשות שעל-ידיה מגולין תורה כנ"ל, כי כשבוהבין ספר אזי פותבין אות אחר אות, אבל בהדפסה לוקחין ומקבצין כמה וכמה אותיות הרבה מאד על הדפוס ומדפיסין בפעם אחת דף שלם, והאותיות של התורה הם בחינת יצוצי נפשות, כי כל הנפשות שרשם באותיות התורה כדוע. נמצא, שקבוץ האותיות של ספרים קדושים הם בחינת לקוטי הנפשות כנ"ל, כי גם הספרים בעצמן נתחברו על-ידי לקיחת הנפשות בבחינת ולקוח נפשות חכם, שעל-ידיה המושך זה החכם התורה שגלה וחדש הכתיבה בספר הזה שמדפיסין עכשו, ועל-פני על-ידי ההדפסה נתעורר ביותר בחינת השרש של אלו החדושים שנמשכו על-ידי לקיחת הנפשות שמהם בעצמן נתהוו אלו אותיות התורה שבוה הספר, כי גם עכשו לוקחין אלו האותיות ומקבצין אותן יחד וממשיכין ומגולין התורה בעולם על-ידי שמדפיסין בפעם אחד דף שלם כמה וכמה פעמים רצופים, שעל-ידיה מזבין את הרבים

אלפים ורבי רבבות ספרים עד אין קץ אנו צריכים לחבר ולהדפיס בשביל התכלית האחרון לעולם הבא, כי אנו צריכין להכין לעצמנו עצה לדרבנו הרחוק מאד מאד, וכבר נלכדו רבים מאד מאד בתאוות עולם הזה והכליו וטעותיו, וכמה תחבולות וכמה ספרים אין מספר אנו צריכין לחדש בכל יום כדי למצא עצה ותחבולה להציל את נפשתינו ונפש בנינו ובנותינו והתלויים בנו, להציל פלם מני שחת ולחיותם על פני האדמה בחיים נצחיים, למרובם אל התורה ואל העבודה, וגם כי העולם אומרים בשם הפעל שם טוב וזר צדיק וקדוש לברכה, כי תורת ה' תמימה עדיו, כי לא נגוע בה עדיו. נמצא, שקל הספרים הקדושים והנוראים שקבר נמצאים בעולם עדיו לא נגעו בעצם התורה, ועתה ראה והבן כמה ספרים צריכים עוד עד שנתחיל לנע בהתורה, מפל שפן וכל שפן לבוא חדריה ולירד לעמקה, על-פני כל הספרים הקדושים שנתחברו עד הנה עדיו אינם חלק מאלף מעצם רבוי הספרים שיתגלו עוד בעת שיתגלו סתרי רזי התורה האמתיים, על-פני צריכין להזהר לכלי להלעיג ולבזות, חס ושלום, שום ספר החולף על-פי דרכי התורה הקדושה, על-פי הגמרא ומדרשים וספרי הזמר וכתבי האר"י ז"ל, כי פלם צריכין להעולם, וגם כי יש כמה וכמה מדינות ועירות של ישראל ובמקומות אלו

לקוטי הלכות

הלכות קדושים ג

אבן העזר קמה

111

ומאירין פני תבל בספרים הרבה
היוצאין בעולם ומעוררין את ישראל
לתשובה שלמה:

וזהו בחינת השיגין של תפלין שנעשין
על ידי דפוס דיקא, בחינת "פתוחי
חותם קדש לה" שנאמר על תפלין,
כמבאר בדברי רבנו ז"ל (בלקוטי תנייא סימן ט).
כי פתוחי חותם הוא בחינת דפוס,
כמובא בפוסקים לענין קדשת הספרים
הנדפסין, שמביאין שם ראיה מאבני
החשן שנעשו בדפוס בחינת פתוחי
חותם, כמבאר בהלכות ספר תורה בטורי
זהב בסימן רעא בשם תשובת משאת
בנימין, עין שם. כי מבאר בהתורה "אשרי
העם" הנ"ל שבחינת המשכת התורה
על ידי לקיחת הנפשות הוא בחינת
תפלין, בחינת שין של שלשה ראשים
ישין של ארבעה ראשים, עין שם, כי
אותיות השיגין של התפלין נעשין בדפוס
וזהו בחינת הרפסת ספרים קדושים,
שהם בחינת לקיחת וקבוץ האותיות,
שהם הנפשות שעל ידם נמשך התורה
בעולם כנ"ל, שזהו בחינת השיגין של
תפלין כנ"ל שנעשין בדפוס דיקא כנ"ל.
ועליבן אשרי הוזכה לתן מעות לצדקה
נוראה בזאת לתרפים ספרים קדושים
לשם שמנים, כי על ידי כל הצדקות
שנותנין, וזכין לקח הנפשות ולהמשיך
תורה בחינת אוריתא דעתיקא סתימאה,
כמבאר בהתורה הנ"ל, מפל שפן
כשנותנין צדקה בשביל זה בעצמו כדי

לתרפים ספרים קדושים, שהרפסת
ספרים אלו בעצמן הם בחינת לקיחת
הנפשות, שהם האותיות והמשכת
התורה כנ"ל, שבנודאי אשרי חלקו שזכה
לזכות את הרבים להאיר הדושי תורה
הקדושים לכל ישראל, ועל ידי זה זכין
להשגחה שלמה, שעל ידי זה נמשך שפע
טובה וברכה וכל טוב לבית ישראל כנ"ל:

כג וזהו שמבקשת השכינה ונכסת
ישראל מהשם ותברך:
"שימיני כחותם על לבך פחותם על
זרועך". חותם הוא בחינת הרפסת
ספרים, כי ההרפסה הוא בחינת חותם
וכנ"ל, שזהו בחינת תפלין כנ"ל, כי זה
הפסוק "שימיני כחותם" מרמז על תפלין,
כמובא, הינו שהשכינה ונכסת ישראל
מבקשין מהשם ותברך שידפסו ספרים
קדושים הרבה שהם בחינת תפלין,
בחינת חותם, כי על ידי ספרים קדושים
הללו הנדפסין נקשרים כלל ישראל
בהשם ותברך פחותם וכו', כי עזה כפנות
אהבה קשה בשאל קנאה, כי העבד
והרשעים מתקנאין בישראל מאד עד
שצריכין ישראל למות על קדוש השם,
כמו שפרש רש"י שם, הינו כי מתגברים
הקפירות והאפיקורסות מאד שפחמות זה
הם רוצים, חס ושלום, להעביר ישראל
על דת עד שצריכים למסר נפשם על
קדוש השם, שזהו בחינת כי עזה כפנות
אהבה וכו' כנ"ל, על כן אנו צריכים
לתרפים ספרים קדושים הרבה כדי

אבן העזר

כתבה. בתולה פתתה מאתים

ואלמנה מנה:

דף תר

על פי מה שכתב רבנו ו'ל פתתורה על "אנכי ה' אלקיך" (סימן ד) על

דברי רבה בר בר חנה: 'ומלאו מחד גלגלא דעינא תלת מאה גרבי דמשחא, שיש בחינת בטול לאין סוף בתוך התפלה לפעמים, ושם בלו אהר, בלו טוב, ה' הוא האלקים. ואחר כך בשחזור אל הישות, כי אי אפשר לשאר כך, כי יתבטל המציאות והשם יתפרד רוצה שיחיה הצדיק בעולם הזה בגופו, כמו שכתוב: "ואביה תהלה מוגשי עפר ומקרוצי חמר וכו'". על-כן צריך להיות בבחינת "יהחיות רצוא ושוב", ובשחזור אל הישות אזי צריך שאיר לו הרשימה של הבטול בדעתו, שידע בדעתו כי ה' הוא האלקים בבחינת אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים, עין שם היטב, כי מתחלה בשעת הבטול אל האין סוף לא ידע כלל, אפלו הוא עצמו לא ידע וכו', עין שם. ואת ההארה שממשיכין ומאירין מבחינת הבטול אל האין סוף, אל הישות, הוא בבחינת אל תקרי "מה" אלא "מאה", שממשיכין ממה למאה, שזה בחינת תלת מאה גרבי דמשחא, עין שם כל זה היטב היטב:

וזה בחינת כתבה מנה ומאתים, כי ההולדה היא בבחינת אל תקרי מה אלא מאה שגומשכת מאין לישות מתחלת קדימת ראשית המושבה עד

שיתפשט האמונה בעולם ולעקר ולבטל ולבער דעות האפיקורסים מן העולם שיעקר שמם וזכרם מן העולם. וזהו "אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בזה יבזו לו", הינו אם ירצו העפוסים והסמרא אחרא להתגבר על ישראל, חס ושלוש, בתאות ממוזן לפתותם, חס ושלוש, על-ידיה, שזה עקר הגלות עכשו, 'בזו יבזו לו' - גלעג ונשחך מהם, כי כבר זכו ישראל לתן צדקה הרבה בשביל הרפסת ספרים קדושים שעל-ידיה משברים תאות ממוזן כנ"ל וזוכים להיות פחותם על לב על-ידי התורה הקדושה שנתגלה בעולם על-ידי הרפסת הספרים, (שכל זה נמשך על-ידי ההשגחה שמשברת תאות ממוזן) שעל-ידיה זוכין לשוב להשם ויתברך בתשובה שלמה ונקשרין בו פחותם בבחינת תפלין כנ"ל:

אמן ואמן:

הלכה ד בהלכות אשות הלכה ד אות ו:

והלכה ה בהלכות פריה ורבייה הלכה ה אות יד:

הלכות כתבות

הלכה א

אסור לדור עם אשתו בלא

למטה במלכות ששם כל הישות, ושם נעשה ממה מאה יש מאין, ועל-כן בשביל זה נותן לה ההשפעה של הכתבה מאה וקוקים כסף ציור, אך בכתיבה יש שני בחינות הולדות, כי אין אשה מתעברת מביאה ראשונה ובאמת גם הביאה ראשונה הוא בחינת הולדה דשביק בה האי רוחא שהוא בחינת עשית הכלי שמושם מקבלין כל ההולדות אחר כך, בבחינת גנומין הצדיק. נמצא, שיש בה שתי בחינת הולדות, על-כן כתבתה מאתים שתי פעמים מאה, שתי בחינות השפעות של הולדה, שהם בבחינת אל תקרי מה אלא מאה כנ"ל:

וזה שאמרו רבותינו ו"ל שצריך לטן לה כתבה כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה, כי וזוג דקדשה של ישראל הוא גבה מאד מאד וצריך שיהיה בבחינה הנ"ל, בבחינת "אמה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים", כי מתחלה צריך לעלות למעלה למעלה בבחינת בטול אל האין סוף, ושם מתחברין שניהם איש ואשה בתכלית היחוד, כי שם כלו טוב כלו אחד כנ"ל, אך אי אפשר לשאר כך, כי אזי יתבטל במציאות ולא יהיה ההולדה של הבנים, כי שם אב וכן כתרא ועקר הפונה בשביל הולדה שהיא קיום העולם, על-כן צריך שיהיה בבחינת ותחיות רצוא ושוב שאחר כך חוזר מאין ליש, ואזי נמשכת ההולדה בבחינת הישות, ועקר שלמות הקדשה הוא שגם אחר כך

בשחזור אל הישות ואזי נפקס החבור, אף-על-פי-כן לא יהיה פריד גמור, חס ושלום, רק שגם אחר כך יאיר מהרשימו של הבטול, שהוא תכלית היחוד לדעת כי ה' הוא האלקים, שגם אחר כך בבחינת הישות יהיה גם כן בלא אחד כנ"ל. וזהו שלמות הקדשה, כי זהו החלוק שבין הקדשה ובין הסטרא אחרא, כי בתחלת שרשם גם הסטרא אחרא ועמק הקלפה יש להם איזה שרש בקדוה ובהעלם גדול בתוך הקדשה, רק שהקדשה גם למטה בסוף גבול הקדשה הוא בלא חד כמו בתחלה ואין פריד, חס ושלום, אכל הסטרא אחרא למטה מתפרדת ובגרתת מן הקדשה, וזה בחינת שארי בחבורא וסיים בפרודא, שתחלת התחלתם ממקום החבור והאחדות, כי בודאי יש להם שרש דק שם, אך למטה מתפרדו כנ"ל, וזה בחינת מה שכתב רבנו גרו יאיר בפמאמר "אמר רבי עקיבא" (פ"ו נא), שעל-ידי השגחתו עלינו, על-ידי זה אחר הישות כלו חד אב וכן כתרא כמו קדם הקריאה, וזה בחינת קדשת ישראל שעליהם השגחתו ותברך בשלמות, אכל הם, שהם בבחינת ילדי שקר והשגחתם מאחורי כתפא, על-כן הם בבחינת פריד, שאינם מחברים ומקשרין אחר הישות כמו קדם הישות, ועל-כן קדשת היווג וההולדה של ישראל צריך שיהיה בבחינת הקדשה הנ"ל שגם אחר שנתרחק הישות יהיו גם כן מחברין

בָּמֹה בַתְּחִלָּה כַּנ"ל וְזוֹ בְּחִינַת הַתְּתִיבָה
 שְׁצָרִיד לְמֵן לֵה כְּדִי שְׁלֵא תִהְיֶה קִלְהָ
 בְּעֵינָיו לְהוֹצִיאָהּ, כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה תָּמִיד
 מְקֻשָּׁרֶת בּוֹ עַל־יְדֵי בְּחִינַת הַהִשְׁפָּעָה,
 שְׁהִיא בְּחִינַת הַשְּׁנִיחָה שֶׁל הַתְּתִיבָה
 שְׁיִזְנָקָת וּמְקַבְּלַת מִמֶּנּוּ בְּחִינַת הַהִשְׁפָּעָה
 שֶׁל הַתְּתִיבָה תָּמִיד כֹּל זְמַן שְׁהִיא עִמּוֹ, כְּדִי
 שְׁעַל־יְדֵיֶיהָ תִּהְיֶה מְקֻשָּׁרֶת עִמּוֹ וְלֹא
 תִּהְיֶה קִלְהָ בְּעֵינָיו לְהוֹצִיאָהּ, כְּדִי שְׁלֵא
 יִתְּוֶה, חֵם וְשְׁלוֹם, פְּרוּד בִּינֵיהֶם, רַק שְׁגַם
 אַחַר הַחֲבוּר יִהְיוּ מְקֻשָּׁרִין בְּבְּחִינַת אַחֲדוּת
 כְּמֹה בַתְּחִלָּה כַּנ"ל וְעַל־כֵּן אֲסוּר לְדוּר
 עִמָּה בְּלֹא תְּתִיבָה כְּדִי שְׁלֵא יִתְּוֶה, חֵם
 וְשְׁלוֹם, בְּבְּחִינַת שֶׁל הַסְּמָרָא אַחֲרָא,
 שְׁהוּא בְּחִינַת שְׂאֵרֵי בְּחַבְרָא וְסִים
 בְּפִרְזָא כַּנ"ל, שְׁאַחַר כֵּךְ נִתְּפָרְדִין וְאִין
 לְהֵם שׁוּם הַתְּקֻשָּׁרוּת. וְזוֹ בְּחִינַת מַה
 שְׁנֵאמַר בְּאַמְנוּן: "כִּי גְדוּלָה הַשְּׁנֵאָה אֲשֶׁר
 שְׁנֵאָה מֵאַהֲבָה אֲשֶׁר אַהֲבָה" (שְׁמוֹטָל - ב טו),
 כִּי שֶׁם הִיָּה וְזוּג שֶׁל זְנוּת וְסְמָרָא אַחֲרָא,
 שֶׁתְּחִלָּתוֹ אַהֲבָה וְחֲבוּר וְסוֹפוֹ שְׁנֵאָה
 וּפְרוּד כַּנ"ל, אֲבָל קִדְשָׁת וְזוּג צָרִיד שְׁגַם
 אַחַר כֵּךְ יִהְיוּ מְקֻשָּׁרִין כְּמֹה בַתְּחִלָּה כַּנ"ל:

כְּפִרוּשׁ, כִּי בְּשַׁעַת הַתְּתִיבָה מִתְּתִיבָה
 הַמְּחֻשְׁבָּה שְׁבִיחָה עִם סוֹף הַמְּעֻשָׂה שְׁהֵם
 אוֹתִיּוֹת הַתְּתִיבָה הַנִּקְבָּטִין בְּמַעֲשֵׂה הַיָּדִים
 בְּתַכְלִית הַחֲבוּר, וְאִין שׁוּם פְּרוּד בִּינֵיהֶם,
 וְאַחַר כֵּךְ כְּשֶׁנִּתְּרַחֲקוּ וְנִפְרָד הַכּוֹתֵב מֵן
 הַדְּבָר הַנִּקְבָּט, אַף־עַל־פִּי־כֵן עֵדוּן הֵם
 מְחַבְּרִים כְּמֹה בַתְּחִלָּה, כִּי נִשְׁאָר
 הַמְּחֻשְׁבָּה שְׁבִיחָה כְּתוּב בְּתוֹךְ אוֹתִיּוֹת הַתְּתִיבָה, כִּי
 בְּתוֹךְ אוֹתִיּוֹת הַתְּתִיבָה רוֹאִין וְיִודָעִין מַחוּ
 וְדַעְתוֹ, כִּי הוּא מְבַאֵר דַּעְתוֹ וְחֻקְמֹתוֹ
 בְּתוֹךְ הַתְּתִיבָה, וְעַל־כֵּן הַתְּתִיבָה הוּא בְּבְּחִינַת
 תְּכִלִּית, שְׁהוּא בְּחִינַת כְּלוֹ חַד סוֹף
 הַמְּעֻשָׂה וְתַחֲלַת הַמְּחֻשְׁבָּה, כִּי בְּתוֹךְ
 הַתְּתִיבָה נִשְׁאָרִין מְקֻשָּׁרִין לְעוֹלָם כַּנ"ל, וְכִמּוֹ
 שְׁכֵתֵב רַבְּנֵי גֵרָו יְאִיר, שְׁבְּתוֹךְ הַתְּתִיבָה
 וְהַסְּפָר שֶׁל אָדָם רוֹאִין שֶׁם פְּנָיו שֶׁל
 הַמְּחַבֵּר, עֵינָי שֶׁם. נִמְצָא, שְׁבְּתוֹךְ הַתְּתִיבָה
 נִשְׁאָר פְּנֵי הַכּוֹתֵב, דְּהֵינּוּ חֻקְמֹתוֹ שְׁמִיבִינִין
 וְלוֹמְדִין מִתּוֹךְ הַתְּתִיבָה, וְשֶׁם הֵם מְקֻשָּׁרִין
 לְעוֹלָם כַּנ"ל. וְזוֹ בְּחִינַת הָאֵרֶת הַתְּתִיבָה
 שְׁנֵתָן לֵה בְּתִיבָה, כִּי הָאֵרֶת בְּחִינַת
 הַתְּתִיבָה הוּא כְּדִי שְׁיִהְיוּ מְקֻשָּׁרִין תָּמִיד
 כַּנ"ל וְזוֹ בְּחִינַת תְּתִיבָה כַּנ"ל:

(גם בהלכות פריה ורבייה הלכה א אות ב מבאר
 הלכות קטבות):

הלכות קטבות

הלכה ב

עֵינָי תְּתִיבָה. עַל־פִּי מַה שְׁכֵתֵב רַבְּנֵי וְלֵא
 בְּמֵאמְר "קְרִטְלִיתָא" בְּסִפְר לְקוּטִי

לקוטי הלכות

הלכות קטבות ב

אבן העזר קמט

מורה"ר הראשון (סימן י"ח), ענין שם כל המאמר:

להמחשבה כנ"ל, ענין שם כל זה היטב היטב, כי הם דברים עמוקים מאד:

כי לכל דבר יש תכלית וכו', והתכלית הוא מקשר להמחשבה וקרוב להמחשבה יותר מזה הדבר שהתכלית בא ממנו בבחינת סוף מעשה במחשבה תחלה וכו', ועקר התכלית של הבריאה הוא שעשוע עולם הבא, וזה התכלית אי אפשר להשיג כי אם הצדיקים משיגים זה התכלית, וכל אחד כפי שראו שיש לו בתוך גשמת הצדיק בן מקבל ממנו גם בן זאת התכלית כפי הפרת הפעם ברחמנות וכו'. והכלל, שעל ידי שהצדיקים מקבלים את בחינת המלכות והמנהיגות, על ידיהם הצדיקים יודעים את התכלית, כי על ידי אחיותם בבחינת מלכות, על ידיהם הם אוהים בשלמות האותיות שבמלכות, ועל ידיהם שאוהים באותיות השלמים, על ידיהם הם אוהים בתכלית, שהיא שלמות האותיות, שהיא בחינת יוד, בחינת עולם הבא וכו', ענין שם היטב. וזה בחינת בכל דרכיך דעהו שיוכל האדם להשיג התכלית בכל דבר, כי כל דבר נברא באותיות וכו' והתכלית נקרא תכלית, כי התכלית מערב שחור ולבן וכשנתחבר שחור ולבן כמו הפתח שהוא שחור על גבי לבן בודאי תהיות האות וכו' וכו', כי בן הדבר שהתכלית, שהוא סוף המעשה, הוא במחשבה תחלה וקרוב

וזה בחינת כתבה שצריך לכתב לאשתו כתבה, ובכלל כתבה אסור לדור עמה, כי בכל הדברים שהאדם עושה צריך להסתפל על התכלית וזה בחינת בכל דרכיך דעהו הנ"ל, כי עקר הוא התכלית ועקר התכלית הוא בבחינת סוף מעשה במחשבה תחלה, דהינו שיתקשר ויכלל סוף המעשה בתחלת המחשבה, שזה עקר פונת הבריאה, וזה עקר התכלית של כל הבריאה בלה. וזה ידוע שעקר השגת התכלית תלוי בשמירת הברית שהוא בחינת מלכות, שעל ידיהם הצדיקים שהם שומרי הברית וזכין לבחינת מלכות, שעל ידיהם משיגים התכלית על ידי בחינת מלכות כנ"ל, כי עקר התכלית, שהוא בחינת סוף מעשה במחשבה תחלה, הוא על ידי בחינת מלכות דיקא, כי מלכות הוא בחינת סוף מעשה פדוע והוא בחינת סוף מעשה במחשבה תחלה, בבחינת קטר מלכות, בחינת מלכות בראש ומלכות בסוף, בחינת אני ראשון ואני אחרון בפומבא בספרים, וכמו שאמר אליהו, פתר מלכות עליה אתמר, "מניד מראשית אחרית וכו'". כי עקר הבריאה היתה בשביל לגלות מלכותו. נמצא, שמלכות הוא בחינת סוף מעשה במחשבה תחלה, כי התגלות המלכות אי אפשר כי אם אחר הבריאה, כי אין מלך בלא עם. נמצא,

אבן העזר

לחויז, דהנינו שאינו מקשר וכולל סוף המעשה במחשבה תחלה, רק אדרבא, הוא מפריד, חס ושלום בין סוף המעשה לתחלת המחשבה:

וזה שתקנו חכמינו ו"ל לתן כתבה לאשתו כדי שיהיה ביניהם התקשרות גמור, כמו שאמרו חכמינו ו"ל: שלא תהא קלה בעיניו להוציאה, פי על-ידי הכתבה נעשה בחינת התקשרות בין איש ואשתו, שהם בבחינת סוף מעשה ותחלת המחשבה פיודע, דהנינו שמקשרים ונכללים יחד בבחינת סוף מעשה במחשבה תחלה, שזהו בחינת התכלית שעקר זיווג דקדושה תלוי בזה כנ"ל. כי הכתב הוא בבחינת התכלית, בבחינת התחברות שחור ולבן, בחינת תכלית, כמבאר שם במאמר הנ"ל, ענין שם, ועל-יבן על-ידי הכתב, דהנינו הכתבה, על-ידי-יה דיקא נתחברים בבחינת זיווג דקדושה, שהוא בבחינת התכלית, בבחינת סוף מעשה במחשבה תחלה, שהוא בחינת כתב כנ"ל. ועל-יבן נותן לה כתבה על כסום מעות שחייב לתן לה, פי המזון והעשרות הוא בבחינת סוף מעשה, פי המזון הוא עקר בחינת עשיה, וכמוכן בדברי רבנו ו"ל במקום אחר (סימן י"ו) שמזון היא בחינת עשיה, ושרש המזון הוא בבחינת מחשבה תחלה, בבחינת מספרא דימינא מוחא הורא ככספא. נמצא, שהמזון הוא בבחינת סוף מעשה במחשבה תחלה,

שהוא בחינת סוף מעשה, כי אי אפשר להתגלות מלכות, פי אם בסוף המעשה, דהנינו כשנשלם הבריאה בלה, אבל הוא במחשבה תחלה, פי תחלת המחשבה של הבריאה בלה לא היתה רק בשביל זה, כדי לגלות מלכותו, וזה עקר התכלית בשזוכין שיחור סוף המעשה ויכלל בתחלת המחשבה, הינו שבחינת מלכות, שהוא בחינת כלל הבריאה, בחינת סוף מעשה, יחור ויכלל בשרשו בתחלת המחשבה, שזה עקר התכלית כנ"ל והבן. וכל זה תלוי בשמירת הברית דיקא שהוא יסוד כל התורה בלה, וזה עקר בחינת זיווג דקדושה כדי לקשר ולחבר סוף המעשה בתחלת המחשבה, כי אשה יראת ה' זה בחינת מלכות, בחינת סוף מעשה, ועל-ידי זיווג דקדושה בראוי מתחבר ונכלל סוף המעשה בתחלת המחשבה, ועל-ידי-יה נקראים בשם צדיק על-ידי שמירת הברית וזוכים להשגת התכלית וכנ"ל, ולהפך חס ושלום, מי שאין זיווג דקדושה חס ושלום, ופגום בברית חס ושלום, הוא בבחינת ונרנן מפריד אלוף (משל ט), פי עושה פרוד, חס ושלום, בין סוף המעשה לתחלת המחשבה. ועל-יבן פגם הברית נקרא זנות לשון הפסק ויוצא לחויז, כמו שפרש רש"י על פסוק: "עתה יזנו תזנותיה" – עתה יצאו תזנותיה ממנה וכו', ענין שם (מקראל כ), הינו פי זנות, פגם הברית חס ושלום, זה בחינת פרוד והפסק ויוצא

לקוטי הלכות

הלכות גטין א

אבן העזר קנא

ח משנה ח), מי שיש לו מאתים וזו לא ימל מן הצדקה. ונמצא, שפאיתים וזו הם בחינת עשירות, כי נמשך עשירות לסוף המעשה על-ידי שנקלל בתחלת המחשבה, שזה בחינת פתב, בחינת פתבה פנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

הלכה ג בחלכות קדושין הלכה ג אות יא:

הלכה ד בחלכות אשות הלכה ד אות יוד:

הלכה ה בחלכות פריה ורביה הלכה ה אות יח:

הלכות גטין

הלכה א

עג"נ גט, על-פי התורה "ויבום הכפורים" - למען יארוך ימים על ממלכתו (ספ"ו, ע"ז שם היטב)

ויצא משם שצריך להמשיך חיים לתוך בחינת המלכות, וזה נעשה על-די התורה שהיא שמה דקדשא ברוך הוא, שעל-ידיה קורין את מי החיים וממשיך חיות לתוך המלכות, פי התורה היא בחינת ימים ומדות, בחינת פלים שהוא בחינת השם שעל ידה ממשוכין

ועל-פן על-ידי המזון שמתחייב לה בפתחה, על-ידיה מתקשרים בבחינת סוף מעשה במחשבה תחלה, שזה בחינת התכלית שעקר וזוג דקדשה תלוי בזה פנ"ל. כי עקר התכלית משיגין הצדיקים על-ידי בחינת קרטליתא דאתתא דרבי חנינא בן דוסא דעתידיא למישדי ביה תכלתא וכו', ע"ז שם היטב במאמר הנ"ל, הינו אשה יצאת ה' וכו"ל. ועל-פן מתחייב לה כמזון ועשירות בכתבתה, פי בשמותקשר ונקלל סוף המעשה בתחלת המחשבה, שזה בחינת וזוג דקדשה פנ"ל, אזי נמשך חיים ורב שפע מתחלת המחשבה לסוף המעשה פדוע. וזה בחינת העשירות שמתחייב לה בכתבה בחינת שפע עשירות שנמשך לסוף המעשה על-ידי שנקלל בתחלת המחשבה, ועל-פן אסור לדור עם אשתו בלא כתבה כדי שלא יהיה הזוג חס ושלום בבחינת פרוה, שזה בחינת זנות, דהינו שאין נכלל, חס ושלום, סוף מעשה במחשבה תחלה שזה בחינת פתב, ואז אין נמשך עשירות לסוף המעשה, חס ושלום, פנ"ל, על-פן חייב לתן לה פתבה כדי שיהיה ההתקשרות בבחינת פתב, בבחינת התכלית, בבחינת התקשרות פללית סוף המעשה בתחלת המחשבה שאז נמשך שפע ועשירות לסוף המעשה פנ"ל, שזה בחינת מאתים וזו שמתחייב לה בכתבתה. פי מאתים וזו הוא בחינת עשירות, כמו שאמרו רבותינו ו"ל (פאה ב"ק

אבן העזר

תורה המלכּוּשֶׁת וּנְעֻלְמַת בְּתוּךְ בְּחֵינַת
הַהֶסְתֵּרָה, וְעַל־יְדֵי שְׂפוּתוּבֵין וְנִתְּנֵין לָהּ
הַגֵּט מִגִּלּוֹן חַיִּית וְהַתּוֹרָה הַמְּלַכְּשֶׁת
בְּתוּךְ הַהֶסְתֵּרָה, וְעַל־יְדֵי־זוֹ נִמְשָׁךְ לָהּ
חַיִּית לְתוּךְ בְּחֵינַת הַהֶסְתֵּרָה, וְאִזּוּ יִכּוּלָה
לְפָרֵד מִבְּעֻלָּה בְּהֵתֵר וְלֹא תִרְדַּ גַּפְשָׁה
לְשֹׂאֵל, לְבַחֲנֵינַת סְטָרָא דְמוֹתָא, חֵס
וְשְׁלוֹם, עַל־יְדֵי הַהֶסְתֵּרָה וְהַפְּרוּד, כִּי כָּבֵר
הָאִיר לָהּ חַיִּית וְדַעַת לְתוּךְ הַהֶסְתֵּרָה
בְּעֻמָּה, וְעֵשָׂה מִן הַהֶסְתֵּרָה וְהַפְּרוּד
בְּעֻמָּו תּוֹרָה, דְּהֵינּוּ גַּט שֶׁהוּא בְּחֵינַת
תּוֹרָה הַמְּלַכְּשֶׁת בְּתוּךְ הַהֶסְתֵּרָה כְּנ"ל,
וְעַל־כֵּן פּוֹתְבֵין בְּגִט 'כֶּדֶת מִשָּׁה וְיִשְׂרָאֵל',
הֵינּוּ בְּחֵינַת תּוֹרָה כְּנ"ל:

וְעַל־כֵּן מְרַמֵּז לָהּ בְּגִט שֶׁהִיא נִפְרָדָת
מִמֶּנּוּ וְאֶפֶּי־עַל־פִּירְכֵן עֲדִין הִיא
רְאוּיָה לְאִישׁ יִשְׂרָאֵל, וְכוֹתֵב לָהּ, וְהָרִי אֶת
מִתְרַת לְכָל אָדָם וְשֹׁאֵר לְשׁוֹנָת כִּי־צִיא
בְּזוֹה, וְזוֹ עֶקְרוֹ שֶׁל גַּט, הֵינּוּ שְׂזָה עֶקֶר
הַגֵּט, שְׂכּוֹתֵב לָהּ אֶף שֶׁהִיא בְּבַחֲנֵינַת
הַסְתֵּרָה וְנִפְרָדָת מִבְּעֻלָּה מִמְּקוֹד חַיִּים
עִם כָּל זֶה בְּאֵמַת גַּם שֵׁם בְּתוּךְ הַהֶסְתֵּרָה
בְּעֻמָּה מְלַכְּשֶׁת הַתּוֹרָה, כְּכִיכּוֹל, כְּנ"ל.
נִמְצָא, שֶׁעֲדִין הִיא קְשׁוּרָה בְּחֵי חַיִּים,
וְעַל־כֵּן הִיא רִשָּׁאָה וְשִׁלְמָאָה לְנִשָּׂא לְמִי
שֶׁתְּרַצָּה מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי הִיא קְשׁוּרָה עֲדִין
בְּקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל וְיִכּוּלָה לְהִנְשֵׂא לְיִשְׂרָאֵל
לְקַבֵּל עַל יְדוֹ חַיִּית מְחֵי חַיִּים, כִּי לֹא
נִפְרָדָה וְנִכְרְתָה מִקְדְּשַׁת יִשְׂרָאֵל לְגַמְרֵי,
חֵס וְשְׁלוֹם, עַל־יְדֵי הַהֶסְתֵּרָה, כִּי גַם
בְּתוּךְ הַהֶסְתֵּרָה בְּעֻמָּה מְלַכְּשֶׁת הַתּוֹרָה,

חַיִּית בְּמִדָּה וּבְשֵׁעוֹר, עֵינ שֵׁם, וְאִזּוּ
מִמְשִׁיכֵין חַיִּית לְהַמְּלִכּוֹת, וְהַחַיִּית הוּא
בְּחֵינַת דַּעַת, כִּי הַחֲכִמָּה תַחֲיָה, וְעַל־יְדֵי
הַדַּעַת יוֹדְעִין שְׂגָם בְּתוּךְ הַהֶסְתֵּרוֹת
מְלַכְּשֶׁ גַם כֵּן הַשֵּׁם וְהַפְּרָד, דְּהֵינּוּ תּוֹרָה,
וְעַל־יְדֵי־זוֹ בְּעֻמָּה נַחֲזֵרַת הַהֶסְתֵּרָה
וְנַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה דַּעַת, הֵינּוּ תּוֹרָה, וְעַל־יְדֵי
כֵּן כָּל הַרְשָׁעִים חֲזוּרִים בְּתִשׁוּבָה, עֵינ
שֵׁם הַיֵּטֵב:

וְזוֹ בְּחֵינַת גַּט, שֶׁהוּא בְּחֵינַת שְׂמִינְלוֹן
הַתּוֹרָה הַמְּלַכְּשֶׁת בְּתוּךְ בְּחֵינַת
הַסְתֵּרַת פְּנִים, כִּי הָאִשָּׁה הִיא בְּחֵינַת
מְלִכּוֹת וְכָל חַיִּיתָהּ עַל־יְדֵי בְּעֻלָּה
שְׂמִינְשׁוּךְ לָהּ חַיִּית הֵינּוּ דַּעַת, וְעַל־כֵּן
הָבָא עַל אִשָּׁת אִישׁ בְּמִיתָה, כִּי לְשִׁנְפָּרְדָת
מִבְּעֻלָּה וְתַחַת אִישָׁה תִּקַּח זָרִים אִזּוּ
נִפְרָדָת מִמְּקוֹד חַיִּיתָהּ, וְאִזּוּ סְטָרָא דְמוֹתָא
שְׁלִיט, כִּי הִיא מְקַשֶּׁרַת בְּבְעֻלָּה וְכָל
חַיִּיתָהּ מִמֶּנּוּ, שֶׁהוּא מִמְשׁוּךְ לָהּ חַיִּית
כְּנ"ל. וְעַל־כֵּן לְשִׁנְעֵשָׂה שְׁנֵאָה בֵּין אִישׁ
וְאִשָּׁה, שֶׁהוּא בְּחֵינַת הַסְתֵּרַת פְּנִים, אִי
אֶפְשָׁר לָהּ לְפָרֵד מִמֶּנּוּ בּוֹלָא כְּלוּם, כִּי
יִתְגַּבֵּר סְטָרָא דְמוֹתָא, חֵס וְשְׁלוֹם, עַל־יְדֵי
בְּחֵינַת הַהֶסְתֵּרָה, כִּי הַהֶסְתֵּרָה הוּא הַפְּקוּד
הַחַיִּית כְּנ"ל, בְּחֵינַת "תְּסִתִּיר פְּנֵיךְ וְיַחֲלוֹן
תּוֹכָךְ רוּחָם יִגְעוּן וְכוּ'", וְעַל־כֵּן צִוְּתָהּ
הַתּוֹרָה שִׁיכְתּוֹב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתוֹת, 'סֵפֶר'
דִּיקָא בְּחֵינַת תּוֹרָה, וְכִמּוֹ שְׁלִמְדוֹ רְבוּתֵינּוּ
וְ"ל מִפְּסוּק זֶה, "וְכָתֵב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתוֹת",
שֶׁדִּישֵׁינּוּ בְּסֵפֶר לְעֵינֵן פְּמָה דְּכָרִים, הֵינּוּ
שְׂהַגְמָ, שֶׁהוּא סֵפֶר כְּרִיתוֹת, הוּא בְּחֵינַת

לקוטי הלכות

הלכות גטין א

אבן העזר

קנב

שנה בחינת הגט ספר פרייתות פנ"ל. וזה בחינת "וכתב לה ספר פרייתת ושלחה מביתו ויצאה והיתה". ולמדו רבותינו ו"ל: מ"קיש הויה לציאה, הנינו שהויה מתחיל מן הציאה בעצמה, שתכף ומיד בשמגיעה לתכלית ההסתרה והפרוד, דהנינו בשעת קבלת הגט, אזי תכף מתחיל בחינת הויה שיכולה להתהוות ולהתקשר בקדשת ישראל שהם דבקים באלקים חיים. כי הגט בעצמו מגלה שגם בתוך ההסתרה מלבש תורה פנ"ל, שעל ידי בן היא רשאה ושלטאה בנפשה למתקד למינסבא לכל גבר מישראל. גמצא, שבהגט בעצמו מקשר אותה בקדשת ישראל פנ"ל בחינת ויצאה והיתה פנ"ל, כי גם בתוך ההסתרה מלבש תורה רק שהיא בהעלם, ותכף בשנתגלה זאת על ידי הגט פנ"ל אזי חוזרת ההסתרה לדעת. גמצא, שגם בתוך תכלית ההסתרה עדין היא מקשרת בחיים על ידי שמגלין ההסתרה ועושין ממנה דעת ותורה שנה בחינת גט פנ"ל:

ועל כן עקר הגט הוא שמו ושמה, כי כמו שפכחינת כלליות מלכות ישראל צריך להמשיך החיות על ידי התורה שהיא שמא דקדשא בריד הוא, שעל ידה נמשך החיות משמו לשמה, כביכול, כי התורה היא בחינת שמו ושמה, הנינו שמו ותבדך ושם מלכות ישראל, כי שמו משתף בשמנו, הנינו התורה שהוא שמא דקדשא בריד הוא

הוא עצמו בחינת שם המלכות, כי עקר השם הוא בחינת מלכות, פמוכא, כמו שכתוב: "ועש דוד שם", וכל אחד מישראל יש לו אות בתורה, שהוא בחינת שמו, כי שמות בני ישראל, שהם כלליות המלכות, נרשמים בתורה בבחינת ואלה שמות בני ישראל הנאמר בתורה, כמו בן בפרטיית בשצריכין להמשיך חיות לתוך בחינת מלכות בפרטיית כדי לגלות ההסתרה פנ"ל, שנה בחינת גט פנ"ל, צריכין להמשיך החיות משמו לשמה פנ"ל:

וזה בחינת הזמן שפוחבין גנט, וכותבין היום והשבע והחדש והשנה, שנה בחינת כל גבולי הימים והזמנים כדי להמשיך החיות בבחינת ימים ומדות, בבחינת ומדת ימי וכו', פמוכא שם, וכל זה כדי שיתיה נמשך חיות, שהיא בחינת דעת, כדי לגלות ההסתרה, שנה בחינת הגט ספר פרייתות פנ"ל:

וזה בחינת "ואנכי הסתר אסתיר פני וענתה השירה הזאת ככם לעד". שגם בתוך ההסתרה שבתוך הסתרה מלבש תורה פנ"ל. וזה בעצמו מעיד שלא תשכח וכו', כי עדין קשורים בחי החיים, כי גם שם מלבש חיותו ותבדך פנ"ל, וזה בחינת הגט שהוא לעד ולראיה שהיא יכולה לדבק בקדשת ישראל פנ"ל:

ועל כן הקמנה יוצאת במאון, כי הקמנה שאין בה דעת אין מקשרת בבעלה כלל. כי עקר

אבן העזר

התקשרות, ועל-כן היא אסורה בקרובי וכו', כי עדן יש להם בחינת התקשרות בהעלם גדול לעולם:

**גם בהלכות פריה ורבייה הלכה א
אות ב מבאר הלכות גטין:**

הלכה ב

ענין גט כריתות שעל-ידי מה שכותב לה על השטר שהיא מגרשת ממנו ברצון נפשו, על-ידי-זה היא נפרדת ממנו **כי מבאר בדברי רבנו ז"ל** בפסר לקוטי מוהר"ן הראשון (סימן קעג) שעל-ידי הכתב יכולין להכיר הנפש ופנימיות הנפש שהיא בחינת שכניתא פנימית ושכניתא חיצונית וכו', בבחינת אונ'י שדרשו רבותינו ז"ל, אגא נפשי פתבית יתבית, שהכותב נותן לנפשו בתוך הכתב וגם נותן פנימיות נפשו. כי הכ"ה, שהיא בחינת הכ"ת, היא בחינת כ"ת, כמובא בתקונים, "אנכי", דא שכניתא פנימיות. "אני", דא שכניתא חיצונית וכו', עין שם:

נמצא, שעל-ידי הכתב שכותבין מגליון בחינת הנפש ופנימיות הנפש, ועל-כן עקר התקשרות ישראל לאביהם שבשמים בתחלה היה על-ידי בחינת כתב, דהינו על-ידי תורה שבכתב שהתחלה היה על-ידי הלווחות שנתנו ככתב שמתחילין כתבת אנכי, בחינת אגא נפשי פתבית יתבית, וכמו שכתוב:

ההתקשרות על-ידי הדעת בבחינת והאדם ידע וכו', ועל-כן אינה יכולה להתקשר בבעלה פי אם על-ידי אביה בבחינת אב בחקמה שעל ידו נקשרת בבעלה פנ"ל, אבל בשאין לה אב, ודעת עצמה אין לה, אין לה התקשרות כלל פנ"ל. ועל-כן יוצאת במאון בלא גט, כי אין מלבש בתוך ההסתרה דעת כלל, כי אפלו בההתקשרות אין דעת פנ"ל:

ועל-כן היא נפרדת במאון מבעלה לגמרי, והיא מתרת בקרובי והוא מתר בקרובותיה, כי געשה ביניהם פרוד לגמרי, מאחר שהיה ההתקשרות בלא דעת פנ"ל. וזה בחינת מלכות הרשעה, מלכות עשו, שנאמר עליה, "קמן נתחיד בגוים וכו'". שהיא לעולם בבחינת קמן ומלכותו בלא דעת וחיית כמובא לעיל, ועל-כן הוא בבחינת שארי בחבורא וסיים בפרודא, כי אחר כך נפרדו לגמרי ואין לו שום התחברות מאחר שהוא בלא דעת פנ"ל, כי הקמנה עדן יש בה אחיזה של הספרא אחרא שהיא מלכות הרשעה פידוע:

אבל כשיוצאת בגט נשארת מקשרת בבעלה לעולם, ועל-כן היא אסורה בקרובי וכו', כי הגט הוא בחינת דעת המלבש בתוך ההסתרה, ועל-כן אף-על-פי שגנפרדת ונסתרת ממנו, אף-על-פי-כן עדן היא קשורה בו קצת על-ידי הדעת המלבש בתוך ההסתרה בעצמה, שהיא בחינת הגט, והדעת הוא

לקוטי הלכות

הלכות גטין ב

אבן העזר

קנה

"כתב לך את הדברים האלה, כי עלי פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל". כי ישראל נתקשרו אז להשם ותברך לעולם ועד, כי, כביכול, הם מקשרים בפנימיות הנפש, כביכול, כי זה כלל שהפדרנה העליונה אינה מאירה בפדרנה התחתונה כי אם בכחינת נפש, כמובא במקום אחר, ועל־כן מה שהשם ותברך מאיר ומשפיע לישראל מפדרנה העליונה למדרגה התחתונה היא בכחינת נפש, שהיא כחינת שכינה פתחתונים, שהיא כחינת מדרגה התחתונה של כחינת מדרגה העליונה פידוע, ומחמת חבתן של ישראל שהם בני ממש לה' אלקים, על־כן הם מקשרים גם בפנימיות נפש, כביכול, וזה כחינת אנכי שהתחיל בזה העשרת הדברות שהוא ראשי תבות אָנָּה נִפְשִׁי כְּתִבִית וְיִבִית, והכ"ף שהיא מרמזת על הכתב, היא כחינת כ' – כתר כחינת שכינתא פנימיות, כחינת פנימיות הנפש, נמצא, שישראל מקשרין לאביהם שבשמים בפנימיות הנפש, כביכול, וכל זה על־ידי כחינת כתב, כחינת הלוחות, כחינת תורה שבכתב וכו' וכנ"ל:

ופנימיות הנפש כנ"ל, כי האשה היא בכחינת נפש פידוע כמובא בספרים וכמובא בדברי רבנו ז"ל במאמר "גולה" (סימן סט), עין שם, וצריכה להתקשר עם בעלה בקשר אמיץ וחזק בפנימיות נפשו, כי ההתקשרות שביניהם היא בכחינת נפש, כי הבעל הוא כחינת מדרגה העליונה והיא כחינת מדרגה התחתונה, ועקר ההתקשרות הוא בכחינת נפש, הינו בפנימיות הנפש, כי צריך שיהיה ההתקשרות חזק בכחינת התאחדות גמור, ועל־כן עקר הקשר על־ידי כחינת הכתב שעל ידו נתגלה הנפש ופנימיות הנפש, ועל־ידיה מתקשרת ומתחברת עמו בכחינת פנימיות הנפש, שזהו עקר הקשר וכנ"ל. ועל־כן אי אפשר להם להפרד בשום אופן בעולם כי אם על־ידי הכתב, דהינו על־ידי הגט בריתות שנותן לה ככתב, כמו שכתוב: "וכתב לה ספר בריתת". ודרשו רבותינו ז"ל, ספר כורתה ואין דבר אחר כורתה, כי אי אפשר שיהיה בריתות ופרוד ביניהם כי אם על־ידי הכתב שעל ידו נתגלה הנפש ופנימיות הנפש. ועל־כן על־ידי הכתב דיקא היא גפרדת ממונו, כי על־ידי הכתב הוא מנלה נפשו ופנימיות נפשו כנ"ל. וזה שפותב לה בהגמט, צבית ברעות נפשי. כי העקר שהיא צריכה להפרד ממונו מבחינת הנפש ופנימיות הנפש, ששם בכחינה זו היה ההתקשרות שביניהם, וזה אי אפשר בשום אופן כי אם על־ידי

הכתב, שעל-ידיה נתגלה הנפש ופנימיות הנפש פנ"ל:

ועל-כן צריך לדבר לה גם בפי בשעה שמגדשה, כי צריך לומר לה: הרי זה גטך וכו', כמבאר בשלחן ערוך, כי הדבור הוא מהות הנפש בעצמה, כמבאר שם במאמר הנ"ל, ועל-כן על-ידי הכתב והדבור נפרדת ממנו מבחינת הנפש ומפנימיות הנפש וכנ"ל. ועל-כן בהכרח לכתב הגט לשמה דיקא, כי עקר הכריתות והפרוד מנפשו וכו' הוא על-ידיה הכתב שבגט, שעל-ידיה הכתב מגלה נפשו ופנימיות נפשו, ועל-ידיה נפרדת ממנו פנ"ל, ועל-כן בודאי צריך שיקחב זה הכתב לשמה דיקא כדי שיהיה תורה נפרדת מפנימיות נפשו על-ידיה הכתב שכותב לה. כי על-ידי הכתב בעצמו נפרדת ממנו והכתב דיקא עושה הפרוד בין נפשו לנפשה, ועל-כן בהכרח שיהיה נכתב לשמה לגלות פנימיות הנפש אליה שרוצה ברצון נפשו להפרידה ממנו, וזה נתגלה על-ידי הכתב שכותב לשמה דיקא פנ"ל:

וזה שכתוב (ישעיה ג, א): "כה אמר ה', אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחתיה וכו'". כי מאחר שישאל הם כבר נתקשרו לאביהם שבשמים בפנימיות הנפש, כביכול, על-כן בודאי לא יהיו נפרדו בשום אופן, וזה שמוכיח להם השם ותברך ומראה להם שבודאי אינם נפרדו ממנו בשום אופן, אף-על-פי שעשו

מה שעשו ונתרחקו מעל שלחן אביהם, אף-על-פי-כן עדו הם מקשרים בפנימיות הנפש, כי מאחר שלא נתן להם ספר כריתות בכתב, כמו שכתוב: "אי זה ספר כריתות אמכם". על-כן בודאי עדו הם מקשרו בפנימיות נפשו, כביכול, כי אי אפשר להפרד כי אם על-ידי בחינת כתב פנ"ל כמו שהתקשרות היה על-ידי כתב פנ"ל. ועל-כן מאחר שלא נתן להם ספר כריתות בכתב, בודאי אי אפשר להם שיהיו נפרדו בשום אופן בעולם, ובודאי עדו הם מקשרים בפנימיות נפשו, ועל-כן עדו יש תקנה לשוב אליו ותברך, כי בודאי ישוב וירחמו, כי עדו אנו מקשרים בו ותברך פנ"ל:

הלכה ג

ענין גט שהוא ספר כריתות, כמו שכתוב: "וכתב לה ספר כריתות ונתן בידה וכו'".

א על-פי התורה "חדי רבי שמעון ואמר" בלקוטי הראשון (פסוק סא), עין שם פל המאמר. והכלל לענינו, שעל-ידי פגם אמונת חכמים נפגמו כל הבחינות המבארים שם, ועל-ידיה נחלקה עצתו וכו', עין שם. והתקון לכל זה הוא על-ידי המים המטהרין ומתקנין הכל, והמים הם בחינת מי מריבה, בחינת מחלוקת שעל-ידי המחלוקת שבא על האדם, על-ידיה הוא שב בתשובה, וחוזרים ונחשבים

א"ת

אֶצְלוֹ כֹּל הַסְּפָרִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְאֵין נִתְּנִים הַסְּפָרִים עַד אִין קִין בְּחִינַת עֲשׂוֹת סְפָרִים הַרְבֵּה אִין קִין וְכוּ', וְעַל-יְדֵי רַבּוּי הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּתְּרַבֵּין עַל-יְדֵי הַמַּחְלָקָת בְּחִינַת וְסֵפֶר כְּתָב אִישׁ רִיבִי, הִיגוּ עַל-יְדֵי שְׁנַתְּעוּרְרִין בְּתַשׁוּבָה עַל-יְדֵי הַמַּחְלָקָת כַּנִּלְ, עַל-יְדֵי-זוֹהַ נִמְתְּקִין כֹּל הַצְּמֻצוּמִים וְכֹל הַדִּינִים שֶׁבְּעוֹלָם, וְכֹל מְקוּם שֶׁיֵּשׁ אִיזָה דִין הַכֹּל נִמְתְּקַ, כִּי כֹל צְמֻצוּם וְדִין צְרִיכִין לְהַמְתִּיקוּ בְּשֵׁרֵשׁוֹ, כִּי אִין הַדִּין נִמְתְּקַ אֱלָא בְּשֵׁרֵשׁוֹ, וְשֵׁרֵשׁ הַדִּינִים הוּא הַשֶּׁכֶל, כִּי כֹּל מְחַשְׁבָה אַחֲרֵירוֹ, וְיֵשׁ שֶׁכֶל פְּרָטִי לְכֹל צְמֻצוּם וְדִין, שְׁנָה הַשֶּׁכֶל הוּא שֵׁרֵשׁ אוֹתוֹ הַדִּין וְהַצְּמֻצוּם, שְׂאִין הַדִּין הַזֶּה וְהַצְּמֻצוּם הַזֶּה נִמְתְּקַ אֱלָא עַל-יְדֵי-זוֹהַ הַשֶּׁכֶל הַיָּקָא שֶׁהוּא שֵׁרֵשׁוֹ, אֲבָל יֵשׁ שֶׁכֶל הַכּוֹלָל, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲכָמָה עֲלָאָה, שֶׁהוּא כּוֹלָל כֹּל הַשֶּׁכֶלִּים וְכֹל הַצְּמֻצוּמִים שֶׁבְּעוֹלָם, וְשֵׁם בְּחִינַת שֶׁכֶל הַכּוֹלָל נִמְתְּקִין כֹּל הַצְּמֻצוּמִים וְכֹל הַדִּינִים שֶׁבְּעוֹלָם בְּשֵׁנֵי בְּחִינּוֹת, כִּי בַשֶּׁכֶל הַפְּרָטִי אִין וְכוֹלִין לְהַמְתִּיק כִּי אִם אוֹתוֹ הַצְּמֻצוּם וְהַדִּין הַשֶּׁקֶד אֱלִיּוֹ שְׁמַשְׁקֵד מִמֶּנּוּ, אֲבָל בְּחִינַת שֶׁכֶל הַעֲלִיּוֹן, שֶׁכֶל הַכּוֹלָל, שֵׁם נִמְתְּקִין כֹּל מִינֵי צְמֻצוּמִים וְדִינִים שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי הוּא שֶׁכֶל הַעֲלִיּוֹן הַכּוֹלָל הַכֹּל, וְגַם בְּשִׁמְתִּיקִין אִיזָה צְמֻצוּם וְדִין עַל-יְדֵי הַשֶּׁכֶל הַפְּרָטִי הַשֶּׁקֶד אֱלִיּוֹ שֶׁהוּא שֵׁרֵשׁוֹ גַּם כִּן אִי אֶפְשֵׁר לְהַמְתִּיק עַל יְדוֹ כִּי אִם כִּשְׁמֻקְבֵל זֶה הַשֶּׁכֶל הַפְּרָטִי

מִהַשֶּׁכֶל הַכּוֹלָל, שְׁעַל-יְדֵי-זוֹהַ יֵשׁ לוֹ כַּח לְהַמְתִּיק אוֹתוֹ הַצְּמֻצוּם וְהַדִּין הַשֶּׁקֶד אֱלִיּוֹ. נִמְצָא, שֶׁשֶּׁכֶל הַעֲלִיּוֹן הַכּוֹלָל מִמְתִּיק כֹּל מִינֵי צְמֻצוּמִים וְדִינִים שֶׁבְּעוֹלָם בְּשֵׁנֵי בְּחִינּוֹת כֶּכָּל וּבְפָרְט וְכַנִּל. וְהַתּוֹרָה יוֹצֵאת מִבְּחִינַת הַשֶּׁכֶל הַכּוֹלָל הַעֲלִיּוֹן, כִּי אוֹרִיתָא מִחֲכָמָה עֲלָאָה נִפְקַת, אֲבָל אִי אֶפְשֵׁר לְהַתּוֹרָה לְעֵלוֹת וְלִהְיֵל כֵּשֵׁם בְּבְחִינַת חֲכָמָה עֲלָאָה, שֶׁהוּא שֶׁכֶל הַכּוֹלָל, כִּי אִם כִּשְׂשֵׁי לְהַתּוֹרָה שְׁלֵמוֹת, וְשְׁלֵמוֹת הַתּוֹרָה הוּא עַל-יְדֵי רַבּוּי הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁנִּתְּרַבֵּין כֶּכָּל פַּעַם, וְאֵין נִשְׁלַמַת הַתּוֹרָה בְּיֹתֵר וְיֵשׁ לָהּ כַּח לְעֵלוֹת וְלִהְיֵל בְּבְחִינַת חֲכָמָה עֲלָאָה, שֶׁהוּא שֶׁכֶל הַכּוֹלָל, שֶׁהוּא בְּחִינַת אָבִין שְׁתֵּיָהּ, קְדָשִׁי קְדָשִׁים. כִּי הַשֶּׁכֶל נִקְרָא קְדָשׁ, שְׂמֻשֵׁם הַיְשֻׁעָה וְהַמְתִּיקָה כַּנִּל, בְּבְחִינַת יִשְׁלַח עֲזָרְךָ מִקְדָּשׁ. וְהַשֶּׁכֶל הַכּוֹלָל הוּא בְּחִינַת קְדָשִׁי קְדָשִׁים, בְּחִינַת אָבִין שְׁתֵּיָהּ, וְאֵין הַתּוֹרָה בְּבְחִינַת לֹחוֹת הָאָבִין שֶׁנִּכְלָלַת בְּבְחִינַת אָבִין שְׁתֵּיָהּ, קְדָשׁ קְדָשִׁים, שֶׁהוּא הַשֶּׁכֶל הַכּוֹלָל. וְאֵין כִּשְׁהַתּוֹרָה נִכְלָלַת שֵׁם וּמְקַבֵּלַת מִשָּׁם, אֵין נִמְתְּקִין כֹּל הַצְּמֻצוּמִים וְהַדִּינִים שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי עַל-יְדֵי שֶׁכֶל הַכּוֹלָל נִמְתְּקַ הַכֹּל כַּנִּל. וְזֶה בְּחִינַת אֲבִינִי יַעֲקֹב שֶׁנִּכְלָלוּ כֹּל מִתּוֹךְ הָאָבִין שְׁתֵּיָהּ וְכוּ', וְזֶהוּ בְּחִינַת "הֵן תּוֹי שְׂדֵי יַעֲנִי". רִאשִׁי תְּבוֹת "שְׁתֵּיָהּ" שֵׁשֵׁם נִמְתְּקִין כֹּל הַרְשִׁימוֹת וְהַצְּמֻצוּמִים וְכוּ'. וְזֶהוּ: "וְסֵפֶר כְּתָב אִישׁ רִיבִי", שְׁעַל-יְדֵי רַבּוּי הַסְּפָרִים שֶׁנִּעֲשִׂין עַל-יְדֵי הַמַּחְלָקָת

אבן העזר

וזהו בחינת אסור אשת איש, כי עקר הווינו דקדושה הוא בבחינת המשבת השכל דקדושה להמתיק הצמצום השידך אליו דיקא שהיא אשתו, כי כל צמצום ודון, שהוא בחינת האשה, יש לה שכל שצריכה לקבל המתקה על ידו דיקא, שהוא בעלה וכו"ל, אבל לאחר היא אסורה בקמור האסור של אשת איש, כי כבר נתקשרה לבעלה על-ידי הנשואין ושוב אסורה לכל העולם, כי לא די שאינה יכולה לקבל המתקה חוץ מבעלה, כי אין הדיון נמתק אלא בשרשו דיקא שהוא השכל השידך לאותו הצמצום, שהוא בחינת בעלה כו"ל, אף גם מתגבר ביותר תקף הסמרא אחרא והקלפות חס ושלום חס ושלום, אם תמעל מעל חוץ מאישה, כי בשהצמצום, שהוא בחינת האשה, מקבל חס ושלום, משכל אחר שאינו שדך אליו שאין בו פח להמתיק זה הצמצום, איו לא די שאינו מקמתיק הצמצום אף גם מתגבר הצמצום והדיון חס ושלום בהתגברות גדול וקשה מאד, רחמנא לצלן, כי עקר שרש ואחיות הדיון הוא מהשכל, ובעלי הדיון מתגברים תמיד לינע מהשכל כדי להגביר דינם, חס ושלום, אבל על-ידי השכל בעצמו הוא המתקתם, כי יש פח בהשכל להמתיקם בשרשו וכו"ל. אבל בשהצמצום מקבל חס ושלום, מהשכל שאינו שדך אליו שאין לו פח להמתיקו, איו זה הצמצום ינע פח יותר מזה השכל להתגבר בדיון

כו"ל, על-ידיה נשלמת התורה ונכללת באבן שתיה בבחינת קדש קדשים, בבחינת שכל הכולל, ועל-ידיה נמתק הכל כו"ל, עין שם כל זה היטב:

ב וזה בחינת ספר פריהות שעל-ידיה נפטר אשתו ממנו ויכולה להנשא למי שתרצה, כי האשה היא בבחינת צמצום ודון, כי עקר כל בחינת הצמצומים והדינים הם בבחינת שמאל, שהוא סמרא דנוקבא פידוע, והאיש הוא בחינת השכל המתמיק את הצמצום, וכמוכא בדברי רבנו ז"ל שעקר השכל בחינת ישוב הדעת, הוא בבחינת סמרא דרכורא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל:

"הביאו בני מרחוק" - אלו גליות שבבבל שדעתן מושב עליהן כבנים. "ובנותי" - אלו גליות שבשאר ארצות, שדעתן אינו מושב עליהן כבנות. נמצא, שעקר ישוב הדעת, בחינת שכל, הוא בסמרא דרכורא, והאשה היא בבחינת דעת שאינו מושב, שהוא בחינת צמצום ודון, כמבאר במקום אחר שעקר אחיות הדינים והצמצומים הוא מדעת שאינו מושב. ועל-כן כל חיות האשה היא על-ידי בעלה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אין האשה מתברכת אלא מפרי בטנו של איש, כי האיש, שהוא בחינת השכל, הוא ממשיך המתקה, להמתיק בחינת הצמצום והדיון הנאחז בה, שעל-ידיה נמשך הברכה והשפע והחיות:

לקוטי הלכות

הלכות גטין ג

אבן העזר

קנט

חס ושלום, ואזי חס ושלום, מתגבר הדין ביותר, שזהו בחינת חמור האסור של אשת איש, רחמנא לצלן, כי מהתגברות הדינים על-ידי שמתחבר הצמצום עם השכל שאינו מינו, חס ושלום, על-ידי-יה עקר אחיות הפטרא אהרא ותקף הקלפות כדוּע:

ועל-כן כשהבעל אינו חפץ באשתו ורוצה לפטרה ממנו, אזי צריך לכתב לה ספר בריתות, שהוא הגט, כי הגט נקרא ספר, בחינת ספר בריתות, ועל-ידי-יה הספר של הגט שצותה התורה, על-ידי-יה עולה לבחינת שכל העליון הכולל ששם כולל כל השכליים והצמצומים, ועל-כן יכול להמשיך משם בחינת בריתות ופירוד שתפרד אשתו ממנו, דהינו שהצמצום והדין שמשם שרשה יהיה נפרד משכלו ולא יהיה לו עוד שום התקשרות אליו. כי עקר החלוק שבין השכליים הפרטיים והצמצומים שזה הצמצום שגד רק לזה השכל דיקא, וצריך להתמתק על-ידי-יה השכל דיקא, וזה הצמצום צריך להתמתק רק על-ידי שכל אחר דיקא כנ"ל, כל אלו החלוקים והשנויים אינם רק למטה, אבל למעלה בחינת שכל הכולל שם אין שגד שום שנוי וחלוק בין השכליים והצמצומים, כי שם הכל אחד. ועל-כן בשרוצין להפריד הצמצום מהשכל שיהיה לה פח להתחבר למי שתוצה צרכיו לעלות עד השכל העליון הכולל ששם הכל אחד, ויכולין

לבטל שם לגמרי ההתקשרות שבין זה הצמצום עם זה השכל, כי שם נתבטל הכל, ואחר כך יורדין משם בבחינת ספר בריתות שנפרדין זה מזה. וזהו בחינת גט, שהוא ספר בריתות, וספר דיקא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ספר בורחה ואין דבר אחר בורחה, כי אי אפשר לה להפרד ממנו כי אם על-ידי בחינת ספר, שהוא הגט, שעל-ידי מצות ספר בריתות עולין עד חכמה עלאה, כי אי אפשר לעלות לשם כי אם על-ידי בחינת ספר, בחינת וספר כתב איש ריבוי, וכשנכללין שם, שם נתבטל הקשר שביניהם, כי שם אין שגד קשר, כי שם הכל אחד, ואחר כך חוזרים משם בבחינת ספר בריתות וגט פטורין, שנפטר ממנו, כי כבר נתבטל הקשר בשרשו העליון כנ"ל:

ג וזהו בחינת קדושי שטר, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, מקיש הנייה ליציאה מה יציאה בשטר, אף הנייה בשטר. כי ההתקשרות שביניהם וכן ההתחלקות, הכל על-ידי שטר, שהוא בחינת ספר, כי בשעת נשואין, שצרכיה להתחבר עמו, אזי עולה עמו על-ידי קדושי שטר, שהוא בחינת ספר, עד בחינת חכמה עלאה ושם נכללין יחד ומקבלין משם חיות ושכל בבחינת התקשרות והתחברות, ועל-כן ההתחברות הוא תמיד על-ידי בחינת ספר, שהוא בחינת קדושי שטר כנ"ל, ואפלו אם אינו מקדשה בשטר, הוא צריך לכתב לה כתבה, שהוא גם כן

110

בחנינת ספר, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, והלא מספר כתבתה נלמד כי אי אפשר לה להתחבר עמו כי אם על-ידי בחינת ספר, שעל-ידי-זה היא עולה עמו לקבל חיות ושכל מבחינת חכמה עלאה שאי אפשר לקבל משם כי אם על-ידי בחינת ספר כנ"ל, ושם אור פשוט הכולל הכל, ויכולין להמשיך משם האור לבחינת השכליים והצמצומים הפרטיים כצדונו, או בבחינת התחברות שיתחבר הצמצום עם זה השכל על-ידי האור שממשיכין שם על-ידי בחינת הספר, שהוא הכתבה וקדושי שטר, וכל ההמקות של כל הזוגים יהיו נמשכין מבחינת הכח והחיות שמקבלין משכל הכולל על-ידי בחינת הספר הזה, וכן להפך בשרוזה לפטרה צריך לתן לה גט, שהוא ספר בריתות, בחינת ספר שעל-ידי-זה חוזר ועולה לשם לבחינת שכל הכולל הכל ושם מבטל הקשר לגמרי בשרשו העליון, וחוזר וממשיך שכל וחיות משם בבחינת בריתות שלא יתהו עוד שום התחברות לזה הצמצום אליו, כי כבר נתבטל הקשר שביניהם בשרשו העליון הכולל הכל וכנ"ל:

אחר הסופר לכתב לה גט, בתוך כך נתפס עם אשתו, אמר שצא חלוק אי אפשר צא וכפל לה כתבתה וכו', הינו כנ"ל. כי עקר הגט שהוא ספר בריתות נמשך על-ידי שחזרין ונכללין בשכל העליון, ושם מבטלין הקשר שביניהם כנ"ל, אבל חכף פשעולין לשם, נמתקין כל הצמצומים וכל הדינים שבכולם, ועל-יבן שכוח הרבה פעמים שהאיש מתקוטט עם אשתו כמה פעמים עד שבאים אל הרב לכתב לה גט, ואז דיקא מתרצים ומתפסים, וזהו מבחינה הנ"ל, כי חכף פשנתעורר בחינת גט, שצריכין להמשיך הפרוד, בטול הקשר משכל העליון הכולל הנ"ל, אבל שם נמתק הכל, על-יבן מאחר שדברו מנט, נמשך לפעמים עליהם משם דיקא בחינת המתקה מבחינת שכל הכולל שממתיק הכל, שמשם צריכין להמשיך בטול הקשר שביניהם כנ"ל, וגם משם נמשך כל ההתחברות וכל ההמקות כנ"ל. ועל-יבן יכולין להתרצות על-ידי-זה דיקא, כי נמשך המתקה ופיוס מהשכל העליון הכולל שרצו לעלות לשם לבטל שם הקשר על-ידי הגט, וכיון שהיינו עצמם לעלות לשם, לבטל הקשר, נמשך עליהם הארה והמתקה משם ועל-ידי-זה חזרו ונמלכו ונתרצו ונתפסו עכשו דיקא, כי עקר כל ההמקות ובטול כל המחלקת נמשך משם דיקא כנ"ל, אבל בני-אדם אין יכולים לקבל משם כי אם הארה

ד וזהו (חושבן): "והיה מספר בני ישראל כחול הים וכו', והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי". ופרש רש"י: מה ענין נחמה וצרה סמוכים זה לזה? אלא, משל למלך שהיה לו פעם עם אשתו ושלח

בְּעֵלְמָא, וְעַל-פֶּן עַל-פִּי רַב נִגְמַר הַגַּט, כִּי אֵין לָהֶם כּוֹחַ לְהַמְתִּיק הַמַּחְלָקֶת שְׂבִיעֵיהֶם רַק, אֲדַרְבָּא, עוֹלוֹן לְשֵׁם לְבַטַּל הַקְּשָׁר בְּשֵׁרְשׁוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַגַּט כַּ"ל, אֲבָל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא חֲפִץ חֶסֶד, וְכָבֵד בְּחַר בְּנו מִכָּל הָעַמִּים בְּמַעֲמַד הַר סִינַי שֶׁנִּקְרָא "יוֹם חֲתָנָתוֹ", כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, "בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ", זֶה מֵתֵן תּוֹרָה, וְכָבֵד נִשְׁבַּע לְאַבּוֹתֵינוּ וְלָנוּ שְׁלֵא לְרַחֲקֵנוּ לְעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "אִם תִּפְרוּ אֶת בְּרִיתִי הַיּוֹם וְכוּ' גַם בְּרִיתִי תִפֹּר וְכוּ'". וְכֵמוּ שֶׁכְּתוּב: "וְאַף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאֶרֶץ אֲבוֹתֵיהֶם לֹא מֵאִסְתִּים וְכוּ'". וְכֵן הִרְבֵּה הַבְּטוּחַ שֶׁהַבְּטִיחַ לָנוּ שֶׁאֵנְחָנוּ עִם כְּנֻלָּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, וְכֵמוּ שֶׁכְּתוּב: "אֵיהָ סֶפֶר בְּרִיתוֹת אִמְכֶם אֲשֶׁר שִׁלַּחְתִּיתֶם וְכוּ'". עַל-פֶּן מֵה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִזְבִּיר לְפַעֲמִים לְשׁוֹנוֹת שֶׁל הַתְּרַחֲקוֹת, חֵם וְשְׁלוֹם, אֵין כְּנֻנָּתוֹ כִּי אִם בְּשִׁבִיל הַתְּקַרְבוֹת כְּמִשְׁלַל הַמִּלֻּךְ הַגָּ' שֶׁנִּקְרָא לְסוֹפֵר לְכַתּוֹב גַּט וְכוּ', וְאַחַר כֵּן הוֹסִיף לָהּ בְּתַבְתִּיהָ עַל-יַד-יְהוָה דִּיקָא, כִּי עַל-יַד-יְהוָה דִּיקָא שֶׁנִּקְרָא לְסוֹפֵר לְכַתּוֹב גַּט לְהַתְּרַחֲקָה, חֵם וְשְׁלוֹם, וְהַתְּרַחֲקוֹת לְבַטַּל הַקְּשָׁר שֵׁשׁ בִּיעֵיהֶם מִכָּבֵד אֵי אֲפָשֶׁר כִּי אִם בְּשַׁעוֹלוֹן עַד בְּחִינַת חֲכָמָה עֲלֵאָה שֶׁכָּל הַכּוֹלָל שְׂאֵי אֲפָשֶׁר לְבַטַּל הַקְּשָׁר כִּי אִם שֵׁם בְּשֵׁרְשׁוֹ הַעֲלוֹן כַּ"ל, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מֵלֵא רַחֲמִים וְתַכֵּף בְּשַׁעוֹלוֹן לְשֵׁם אֲזִי תַכֵּף נִבְמָרִין רַחֲמֵי הַמְּרַבִּין, וְאֲזִי נִתְהַפֵּךְ הַדְּבָר, וְלֹא מִבְּעֵינָא שְׂאִינוּ מִכְּבַל הַקְּשָׁר שֵׁם, חֵם

וְשְׁלוֹם, אֲדַרְבָּא, מִמְּשִׁיךְ מִשֵּׁם הָאֵרָה גְּדוּלָּה לְבַטַּל כָּל הַצְּמֻזּוּמִים וְכָל הַדִּינִים שֶׁבְּעוֹלָם, וְכָל הַכְּעָסִים וְכָל הַקַּפְדוֹת שֶׁהָיָה לוֹ עַל יִשְׂרָאֵל מֵעוֹלָם בְּכָל וּבְכָרְט, הַכֵּל מִמְּתִיק וּמִכְּבַל עַל-יַד בְּחִינַת חֲכָמָה עֲלֵאָה שֶׁנִּתְעוֹרֵר לְהַמְשִׁיךְ הָאֵרָה מִשֵּׁם בְּבִחִינַת סֶפֶר בְּרִיתוֹת חֵם וְשְׁלוֹם, כִּי עֲכָשׁוּ נִתְהַפֵּךְ, וְאֲדַרְבָּא, נִמְשָׁךְ מִשֵּׁם הַמְּתַקֵּה גְּדוּלָּה לְהַמְתִּיק הַכֵּל, כִּי כָּל עֵקֶר כְּנֻנָּתוֹ שֶׁנִּקְרָא הַסּוֹפֵר לְכַתּוֹב גַּט, דְּהֵינּוּ מֵה שֶׁהוֹפִיר שֵׁם הַתְּרַחֲקוֹת, חֵם וְשְׁלוֹם, כָּל כְּנֻנָּתוֹ הָיָה לְטוֹבָה גְּדוּלָּה בְּשִׁבִיל הַתְּקַרְבוֹת וְזֵהוּ בְּחִינַת הַתְּרַחֲקוֹת תְּכִלִּית הַתְּקַרְבוֹת הַמּוֹבָא בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, כִּי דִיקָא עַל-יַד שֶׁהוֹפִיר בְּחִינַת הַתְּרַחֲקוֹת שֶׁצְּרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ בְּטוֹל הַקְּשָׁר, חֵם וְשְׁלוֹם, מִשֵּׁרְשׁוֹ הַעֲלוֹן מִבְּחִינַת חֲכָמָה עֲלֵאָה, תַּכֵּף נִבְמָרוּ רַחֲמֵי וְנִמְשָׁךְ מִשֵּׁם הַמְּתַקֵּה גְּדוּלָּה, וְנִמְתַּק הַכֵּל וְכַ"ל. וְזֵהוּ "וְהָיָה בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר יֵאמֹר לָהֶם לֹא עָמְו אַתֶּם יֵאמֹר לָהֶם בְּנֵי אֵל חַי'". 'בְּמִקּוֹם' דִּיקָא, כִּי דִיקָא בְּמִקּוֹם הַתְּרַחֲקוֹת בְּחִינַת גַּט חֵם וְשְׁלוֹם, שֶׁצָּרָה לְכַתּוֹב בְּמִקּוֹם הָיָה דִיקָא יִתְהַפֵּךְ וְנִמְתַּק הַכֵּל וְיֵאמֹר לָהֶם בְּנֵי אֵל חַי, כִּי מִשֵּׁם דִּיקָא נִמְשָׁךְ כָּל הַהִתְמַתְּקוֹת שֶׁבְּעוֹלָם וְכַ"ל:

הַ זֵהוּ בְּחִינַת הַפֶּרֶת נְדָרִים מֵה שֶׁהַכֵּל מִפֶּר נְדָרֵי אִשְׁתּוֹ, כִּי נְדָרִים הֵם כְּבִינָה שֶׁהוּא בְּחִינַת קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים, בְּחִינַת שֶׁכָּל הַעֲלוֹן הַכּוֹלָל בְּחִינַת יוֹם הַכַּפּוּרִים

אבן העזר

על־ידי הנדר, ואז הדבר היה אסור עליו כשאר אסורים שבתורה. נמצא, שעשה לעצמו תורה חדשה על־ידי הנדר, כי מבחינת הנדר שהוא בחינת שכל העליון הכולל יכולין להמשיך הארה החדשה אל התורה, כי כל התורה נמשך משם פנ"ל, ועל־כן יש פח ליחיד ממחה או לשלשה הדיוטות להתיר הנדר, כמו שכתוב: "לא יחל דברו" – הוא אינו מוחל, אבל אחרים מוחלין לו. כי עקר ההארה מבחינת שכל הכולל אי אפשר להמשיך כי אם על־ידי צדיק הדור שהוא בחינת יחיד ממחה, שהוא עקר בחינת שכל הכולל פנגד שאר העולם, כמבאר שם בהתורה פנ"ל, ועל־כן היחיד ממחה יכול להתיר נדרו, כי הוא יכול להמשיך הארה גדולה ביותר מבחינת חכמה עלאה, שכל הכולל, שעל־ידיה נחבטל נדרו הנמשך משם, כי החכם שהוא עקר בחינת שכל הכולל יש לו פח לבטל פח נדרו שהוא בחינת הארה בעלמא שנמשך משם, וכן שלשה הדיוטות יכולין גם כן לבטל הנדר, כי שלשה מישראל הם בחינת קדושה משלשת, שהוא בחינת פלגיות הקדושה, בחינת קדוש קדוש קדוש שבזה כלולים כל המתקנות, כי הצמצום שיש לו פח מהשכל שנקרא קדש פנ"ל, כשפומתיקין אותו אזי היא קדושה כפולה, כי אזי נמשך השכל, שהוא בחינת קדש, לבחינת הצמצום, ואזי גם הצמצום והדין נקרא קדש על־ידי שנכלל בהשכל

פידוע שאז נכנס הכהן הגדול לפני ולפנים להאבן שתיה בחינת קדש קדשים לכפר על כל עוונות ישראל, שהוא בחינת המתקנות כל הדינים שבעולם, כי אין מיתה בלא חמא ואין יסורים בלא עון, (כמו שאמרו רבותנו ז"ל) שכל היסורים והדינים חס ושלום הם על־ידי חמאים חס ושלום, וכפרת עוונות שפמשיך הכהן הגדול מהאבן שתיה זהו בחינת המתקנות כל הדינים וכו"ל. ועל־כן אומרים כל נדרי ביום־הכפורים פידוע, כי נדרים הם בבחינת יום הכפורים בחינת קדש קדשים, בחינת שכל העליון הכולל, הינו כי הנדר הוא שהאדם אסור על עצמו דבר ואז הדבר אסור עליו כשאר כל האסורים שבתורה, והוא פלא אידך יהיה פח להאדם לעשות לעצמו תורה חדשה לאסור אסור על גפשו מה שאינו כתוב בתורה, אך הוא על־פי הנ"ל, כי אורייתא מחכמה עלאה נפקת וכל אדם יש לו חלק בתורה, כי האדם הוא התורה, כמו שכתוב: "זאת התורה אדם". כמו שכתב רבנו ז"ל כמה פעמים, ועל־כן על־ידי הנדר שהוא בחינת שכל העליון שרש התורה יש פח להאדם להמשיך על עצמו משם אסור חדש שיהיה אסור עליו באסור גמור מן התורה, כי משם, מבחינת נדר, נמשך כל התורה פנ"ל, וכל אדם יש לו פח לעלות לשם על־ידי הנדר ולהמשיך לעצמו אסור חדש משם לאסור אסור על גפשו

לקוטי הלכות

הלכות גטין א

אבן העזר

קסג

שנקרא קדש, אבל אין פח להשכל הקדש לבדו להמתיק הצמצום שיהיה נקרא קדש גם כן כי אם בשמקבל פח מהשכל העליון הכולל, שהוא קדשי קדשים. וזהו בחינת קדשה שלישית שהוא בחינת קדשה העליונה, בחינת קדש קדשים, וזהו בחינת קדשה משלשת, הינו קדשה העליונה, בחינת שכל הכולל קדשי קדשים. וקדשת השכל וקדשת הצמצום שנקבל גם כן בתוך קדשת השכל, שזהו המתקנתו בשרשו כנ"ל. וכל מקום שיש שלשה מישראל, שהם בית דין, הם בבחינת תלת אבן בחינת קדשה משלשת הנ"ל, ועל-כן יש להם פח לעלות לשכל העליון ששם שרש הנדר ולבטל הנדר שנגר זה ולחתירו, כמו הניחוד מןהה שפותיר גם כן הנדר על-ידי שיש לו פח לכלל ביותר בבחינת השכל העליון הכולל, שעל-ידיה המר הנדר הנמשך משם וכנ"ל:

שמשם הנדר הוא על ידו דיקא, ועל-כן יש לו פח לקדם נדרה או להפירו, כי הכל תלוי בו וכנ"ל:

ו ועל-כן מתירין כל הנדרים וכל השבועות קדם נתינת הנט, כי אי אפשר לפטר אשתו שנתקשרה בו בקשר אמיץ וחזק על-ידי חפה וקדושתו כי אם על-ידי הנט פטורין על-ידי שממשיך הארה מבחינת שכל העליון הכולל ששם נתבטל הקשר בשרשו וכו' כנ"ל, על-כן מתירין נדרים קדם, כי על-ידי התרת נדרים עולין לשם לבחינת שכל העליון הכולל, שזהו בחינת כל נדרי שאומרים בכניסת יום הכפורים כדי שייכלו לכנס לפני ולפנים, לבחינת קדש קדשים ששם נכנס הכהן הגדול ביום הכפורים, שמשם עקר קדשת יום הכפורים, עקר סליחת העוונות על-ידי התשובה שהיא בחינת המתקנת כל הדינים שבעולם כנ"ל. וזה שאומרים לכל העומדים בשעת הנט שיהיהרו בתשובה, כי התשובה היא בחינת יום הכפורים, בחינת התרת נדרים על-ידי החרטה, שהיא בחינת התשובה, שכל זה נמשך מבחינת שכל הכולל ששם נמתקין כל הדינים שבעולם שמשם צריכין להמשיך הארה לבטל הקשר על-ידי הספר פריחת וכנ"ל:

וזהו בחינת הפרת נדרים של הפעל והאב, כי הפעל הוא בחינת השכל המתמיק הצמצום והדין שהיא בחינת פת וזגו וכנ"ל, ועקר ההמתקה הוא על-ידי שמקבל משכל הכולל וכנ"ל, ועל-כן יש לו פח להפר נדרה, כי אין לה פח לקבל מבחינת שכל הכולל שמשם נמשך הנדר כי אם על-ידי בעלה דיקא וכנ"ל. ועל-כן כל נדרה תלויה בו דיקא, כי אישה יקימנו ואישה יפירונו, כי המושכת ההארה משכל הכולל אליה

ו ועל-כן יעקב אבינו בעת שהלך לשא אשה אז דיקא פגע במקום ההוא, שהוא מקום האבן שתיה, מקום

אבן העזר

קדש קדשים, ושם נכללו כל האבנים באבן שתיה בבחינת קדש קדשים, שהוא בחינת המתקת כל הצמצומים והדינים, כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. כי כבר מבאר שגם עקר הקשר שבין איש לאשתו על-ידי חפה וקדושתו נמשך גם כן מבחינת שכל העליון הכולל, שמשם ממשך הארה לקשרה אליו שיקשרו תמיד שכל משם להתמית הצמצום והדין שהוא בחינת האשה הנשאת אליו, שזהו בחינת חתונה וקדושתו וכנ"ל, ועל-כך נקראו קדושתו לשון קדש שהוא השכל שנקרא קדש שמשם המתקת הצמצום וכנ"ל. ועל-כך אז דיקא בעת שהלך יעקב לבקש זוגו, אז דיקא וכה לבחינה זאת לכלל בתוך השכל העליון, בחינת קדש קדשים, ולכלל שם כל הצמצומים וכל השכליים וכל הנפשות, שזהו בחינת כל השנים עשר אבנים שנקבלו באבן אחת, באבן שתיה בבחינת קדש קדשים כנ"ל, ועל-ידיה דיקא וכה לשא אשה יראת ה' ולהוליד שנים עשר שבמים קדושים, כי וכה להתמית כל הצמצומים בשרשם, שזהו בחינת נשואין וכנ"ל, ועל-כך אז תקף בשראה זאת, מיד "יחד יעקב נדר וכו'", כי אז בודאי היה צריך לעלות למקום הנדר שהוא בחינת שכל הכולל, בחינת קדש קדשים, שזהו בחינת כל נדרי שאומרים ביום הכפוי:

בשואין לו אשה כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי אי אפשר לו להתמית הצמצומים והדינים על-ידי השכל הכולל בחינת קדש קדשים וכו' כנ"ל כי אם כשהוא נשוי אשה, כי עקר המתקת הצמצומים הוא על-ידי נשואין דקדושה, ואז יש לו פח להעלות כל הצמצומים לשרשם ולהתמית הפל על-ידי שכל הכולל בחינת קדש קדשים כנ"ל:

ט ועל-כך כהן אסור לשא גרושה, כי כל הפהנים פלולים בהפנה הגדול שהוא ממתין כל הדינים שבפועלם על-ידי שכל הכולל בחינת קדש קדשים, וכל הפהנים מקבלים ממנו, כי כל הפהנים פלם צריכין תמיד להתמית דינם, שהוא בחינת פפרת העונות על-ידי הקרננות שמקריבין הפהנים תמיד לכפר על ישראל, כי פפרת כל העונות הוא בחינת המתקת הדינים כנ"ל. ועל-כך הפהן הוא איש חסד, בחינת שלום, שזהו עקר בחינת הפהנה, כמו שכתוב: "הנני נתן לו את בריתי שלום והיותה לו וכו' ברית פהנת עולם". ועל-כך היה אהרן הפהן הראשון אוהב שלום, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כמו שכתוב (מלאכי ב): "בריתי היתה אתו החיים והשלום". כי אי אפשר לעלות לשם לבחינת שכל הכולל ולהתמית הדינים כי אם על-ידי אהבה ושלום, כמבאר בסוף התורה הנ"ל על מאמר הנהר הקדוש: "אנן פתכיבוחתא תליא", שצריכין ישראל לאהב זה את זה

ח ועל-כך אסור לכהן גדול לעבד העבודה ביום הכפורים

מאד אהבת נפש, ואז נכללין בלם יחד בתוך גשמות הצדיקי אמת, שהם בחינת כהן גדול, שעל-ידיה נמתקין כל הדינים שבעולם. ועל-כן הגרושה אסורה לכהן, כי גרושין הוא בחינת ריב ומחלוקת, כי הוא ממשך לה הארה מבחינת שכל הכולל, בבחינת בריתות ופרוד ורחוק, שזהו בחינת דין ומחלוקת, ועל-כן אסורה להכהן שהוא איש שלום כנ"ל:

י וזהו בחינת אסור מחזיר גרושתו משנשאת, כי אי אפשר לה להנשא לאחר כי אם בכח הגט שהוא הפסד בריתות שנותן לה בעלה הראשון. נמצא, שבעלה השני הוא בעל מחלוקת גדול להבעל הראשון, כי דעתם הוא בהפוך ממש מהפוך אל הפוך, כי הוא המושך לה פטור מהשכל הכולל בחינת התרחקות, דהיינו שאי אפשר לו להמתיק הצמצום והדין שלה, ועל-כן הוא פוטר מבעול וממושך לה הארה משכל הכולל בבחינת פטול הקשר שביניהם בשרשו שהוא בחינת הגט כנ"ל, ובכח הגט הזה היא הולכת ונשאת בכח הזה דיקא לבעלה השני, כמו שכתוב: "ויצאה והיתה לאיש אחר". מקיש הויה ליציאה, כי הויה השנייה נעשית על-ידי היציאה של הראשון שהוא הגט שאי אפשר לה להנשא להשני כל זמן שאינה מבררת שיש לה גט בריתות מבעלה הראשון, ובכח הגט הזה היא נשאת להשני. נמצא, שהשני הוא ההפוך ממש מן הראשון, כי

הראשון המושך אליה מבחינת השכל הכולל בחינת פרוד והתרחקות, וזה הבעל השני מהפך ציור ההתרחקות הזאת, שהוא הגט, והולך ונושאה בכח הזה שתהיה אשתו, דהיינו שהוא מקשרה אליו בכח ההארה הנמשכת משכל הכולל להמתיק צמצומיה ודיניה, שזהו עקר בחינת התקשרות הנשואין כנ"ל. נמצא, שהוא ההפוך ממש מהראשון. וזה שפרש רש"י על "ויצאה והיתה לאיש אחר", אין זה כן וזהו של הראשון וכי, כי הוא בהפוך ממש ממנו כנ"ל, ועל-כן אי אפשר לבעלה הראשון לשוב לקחתה אחרי אשר הטמאה, כי נקראת כממאה אצלו אחרי שנתקשרה בכח התרחקותו להפוך ממש שהוא בעלה השני שנושאה וקשרה אליו בכח התרחקותו, כי זהו בחינת מחלוקת הפוך הדעת שמשום אחיות הטמאה והסמרא אחר, ועל-כן אי אפשר לו לשוב לקחתה עוד, כי אין לו כח להמתיק צמצומיה ודיניה עוד מחמת תקף בחינת המחלוקת כנגדו שנתאחו בה על-ידי נשואי השני שהוא ההפך מדעתו ממש כנ"ל. ועל-כן גרושה שזנתה, מתרת לבעלה, ואין האסור אלא על-ידי קדושין או נשואין שאם נתקדשה לאחר אף-על-פי שלא בא עליה, אסורה לבעלה הראשון, כי עקר האסור הוא דיקא מחמת ההתקשרות של השני שחברה על-ידי קדושין או נשואין, וההתחברות צריך להיות על-ידי כח

אבן העזר

ההארה שממשיכין מהשכל הכולל כנ"ל, שזה השני לא היה לו פח לזה לנשואה לקשרה אלו על-ידי הארת שכל הכולל כי אם בכח הגט ונתהדרקות של הראשון שנמשך גם בן משם כנ"ל. וזהו עקר בחינת תקף המחלקת שמשם תוכל להתעורר הממאה כנגד הראשון אם ישוב לקחתה מחמת גדל המחלקת והפחד הדעות וכנ"ל. וזהו שפנים הפסוק:

"לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה וכו', ולא תחטא את הארץ וכו'", כי זה הפנים נוגע לארץ ישראל שמקבלת קדושתה מכתב ישראל שהוא בחינת קדושת הספרים של התורה הקדושה וכמבאר בתחלת התורה הנ"ל, ועל-כן פנים מחזיר גרושתו, שהוא בחינת

פנים הספר כריתות, בחינת פנים כתב ישראל הוא פנים בקדושת ארץ-ישראל, בחינת ילא תחטא את הארץ, כי פח הגט לפטר את אשתו שהוא בחינת הכח שמקבלין מהשכל הכולל לבטל הקשר זהו בחינת פח כתב ישראל שמקבל מידי הפסיקה של החכם הדור שהוא בחינת שכל הכולל שממקוד את תלמודיו, וממשיך על כל אחד הארה משכל הכולל שמשם מקבל פח הכתב של ישראל שמשם עקר קדושת ארץ-ישראל, אבל על-ידי החטא של מחזיר גרושתו, שהוא פנים הגט, פנים כתב ישראל יכול לגרם חס ושלום לגרש את ישראל מארץ-ישראל, כי גרוש מארץ-ישראל חס

ועל-כן יש שנים עשר שיטין בהגט כנגד שנים עשר אבני יעקב שהם כנגד שנים עשר שכמים שנקבלו באבן שתיה בעת שהלך לישא אשה, שדיקא בפח היה צריכין עכשו לבטל הקשר בשרשו כנ"ל:

ק"ד

ועל-כן נוהגין שיהיה מגן עשרה בשעת נתינת הגט, כי אין קדושה בפחות מעשרה, כי הפטור של הגט צריכין להמשיך מבחינת שכל הכולל שהוא שרש הקדושה בחינת קדושי קדושים כנ"ל, שאי אפשר להמשיך הקדושה משם כי אם על-ידי עשרה פדוע, שזהו בחינת קדושה שאין אומרים אותה בפחות מעשרה, בחינת קדושה משלשת, קדוש

קדוש קדוש, שהוא בחינת שלש בחינות הנ"ל, והינו להמשיך הקדושה מהשכל הכולל, שהוא קדושה עליונה, להשכל הפרטי, שהוא קדושה שנייה, ומשם צריכין להמשיך הקדושה והשכל לקדש את הצמצום והדין שיהיה נכלל בקדש שזהו בחינת המתקת הדין בשרשו, שזהו בחינת שלש קדושות פנ"ל, ומקדושה העליונה הזאת צריכין להמשיך הפטור של הגמ, ועל-כן צריכין מעשרה, כי אין קדושה בפחות מעשרה פנ"ל:

יב ועל-כן צריכין להזכיר שמו ושמה ושם מקומם והזמן בתוך הגמ, שזהו עקר תורה הגמ, כי שמים ושם מקומם והזמן הם בחינת כלליות כל הצמצומים שכלם כלולים בבחינת השם, שהוא שרש כל הצמצומים שבעולם פדווע, וכלליות כל הצמצומים נכללין בבחינת מקום וציור וזמן, כמבאר במקום אחר, שזהו בחינת שם המקום והזמן ושמים של עצמם שזהו בחינת ציור, כי בחינת ציור הוא גוף הדבר העומד ונצטרך במקום הזה ובזמן הזה כגון בית או שאר דבר דומם או צומח, או חי, או מדבר, ועל-כן אי אפשר לשום דבר בלא שישנה צמצומים אלו שהם בחינת מקום וציור וזמן שבהם כלולים כל הצמצומים, והוה בחינת שם המקום והזמן ושמים של עצמם פנ"ל שכלם צריכים להזכיר בתוך הגמ כדי לבטל כלם בשרשם בבחינת השכל העליון הכולל, כדי להמשיך פטור

לאשתו משם, שזהו עקר בחינת הגמ וכנ"ל:

יג וזהו בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל: 'כל המגרש אשתו ראשונה אפלו מזבח מוריד עליו דמעות', 'מזבח' דיקא, כי המזבח היה בבית המקדש ששם היו מקריבין קרבנות לכפר עוונות שהם בחינת המתקת הדינים פנ"ל, שמקבלין זה הכח מבחינת קדשי קדשים אבן שתיה שהיו בבית המקדש שמשם נמשכין כל הכפרות וכל ההתמקות וכנ"ל, והמגרש אשתו ראשונה הוא צריך להמשיך משכל הכולל מבחינת קדש קדשים לבטל הקשר פנ"ל, ועל-כן הוא התפודי ממש מבחינת מזבח, כי הוא אינו רוצה להתחייב הדין והצמצום ומגרש אשתו, ועל-כן מזבח מוריד עליו דמעות, כי בחינת המזבח הוא התפודי מזה ממש, כי על-ידי המזבח ממתקין כל הדינים ומכפרין כל העוונות על-ידי השכל הכולל בחינת קדש קדשים, בחינת אבן שתיה שהיה בבית המקדש פנ"ל:

יד וזהו בחינת יבום וחליצה, כי כל אחד מישאראל צריך להשאיר בנים אחריו, ואם לאו, חס ושלום, אין נשמתו יכולה לעלות למעלה, כמבאר בזהר הקדוש. ועקר המצוה הגדולה הזאת להוליד בנים בעולם הזה להשאיר אחריו ברכה היא בבחינת תקון העצה הנ"ל, שהוא בחינת המתקת הצמצומים על-ידי השכל, שהוא בחינת זיווג דקדושה פנ"ל,

אבן העזר

על-ידי כל יחוד ודקדושה פדוע. וזהו בחינת חפה וקדושו, כי מבחינת חפה, שהוא בחינת שכל הפולל, בחינת קדש קדשים כנ"ל, משם מקבל השכל הפרטי, שהוא בחינת קדש, להמתיק הדין והצמצום, שזהו בחינת קדושו לשון קדש, כי עקר ההמתקה על-ידי השכל, שהוא בחינת קדש כנ"ל:

טו **נמצא**, שעקר מצות נשואין הוא בחינת המתקת הצמצום והדין על-ידי השכל, על-ידי שמקבל מבחינת קדש קדשים שמשם עקר ההתקשרות, כי משם עקר כח ההמתקה כנ"ל, וכל זה נעשה על-ידי רבוי הספרים ודקדושה שהם תקון המחלקת, שעל-ידי זה נתמקן העצה שגזולין מעצות חלוקות, מעצת נשים, וזוכין לעצה שלמה, כמבאר בהתורה הנ"ל. כי עצה שלמה הוא בחינת המתקת הדינים, כמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר על פסוק "ותשועה ברב יעני", עני שם. וזהו בחינת גדל החיוב להשאר בנים אחריו שכל זה הוא בשביל תקון העצה, כי כלליית כל התורה נקרא בשם "עצה", כמו שכתוב: "לי עצה ותושיה". ועליבן התרנג"ג מצוות נקראין בזהר הקדוש תרנג"ג עטין דאורותא, כי כל הבריאה בלה שנקרא בשביל ישראל בשביל שיקמו התורה, הכל היה בשביל שנוכה להכיר אותו ותברך, כמו שאיתא בזהר, בגין דישתמודעין ליה, כי זה עקר

כי איש ואשה הם בבחינת השכל והצמצום כנ"ל, שעקר מצות הנשואין הוא בשביל שעל-ידי החבור הקדוש יהיה נמתק בחינת הצמצום שהוא בחינת סטרא דנוקבא על-ידי בחינת השכל שהוא סטרא דדכורא פדוע וכנ"ל, ועל-פון אי אפשר להברם כי אם על-ידי חפה וקדושו, כי אי אפשר לשום שכל שהוא בחינת קודש להמתיק שום צמצום ודין כי אם על-ידי שמקבל משכל הפולל, שהוא בחינת קדש קדשים כנ"ל. וזהו בחינת חפה וקדושו, כי חפה הוא בחינת שכל העליון הפקוף, שהוא בחינת שכל הפולל חכמה עלאה שהוא בחינת מקיף לגבי שכלים הפרטיים, שזהו בחינת הפית'המקדש קדשי קדשים שנקרא חפה, כמו שכתוב: "אפריון עשה לו המלך שלמה וכו'". ופרש רש"י: חפת סתר לכבוד, שהוא מרמז על בית המקדש, על קדש הקדשים, על הארון הקדש שהיה עומד במקום האבן שתיה, כמו שפרש רש"י שם על "רפידתו זהב מרכבו ארגמן וכו'". וסו"ס, "תוכו רצוף אהבה מנגות ורושלים". כי שרש האהבה בנקדושה העליונה של איש ואשה הכשרים נמשך משם מבחינת קדש קדשים, שהוא שכל העליון הפולל, שהוא בחינת אפריון וחפה, שמשם נמשך הכח להשכל הפרטי להמתיק הצמצום והדין, שהוא עקר החבור והיחוד ודקדושה, בחינת המתקת הדינים שנעשו

168

התכלית של כל התכליתין, ואי אפשר לידע ממנו יתברך כי אם על ידי התורה, שהיא בחינת עצה, בחינת תר"ג עטין דאורייתא, כי כל התר"ג מצוות וענפיהם ופרטיהם, וכל המצוות דרבנן וכל הדקדוקים והמנהגים הקדושים של ישראל בכלל ובפרט, הכל הוא בחינת עצות לזכות לדעת ולהפיר אותו יתברך, שזהו כל שכר עולם הבא, כמו שכתוב: "כי תמלא הארץ דעה לדעת את ה' וכו'". וכל הספקות וכל חלוקת העצה שיש לכל אחד עקר הספק וחלוקת העצה גמשה מבחינת שרש הספק, שהוא הספקות וחלוקת העצות שיש בעבודת ה', שיש שם גם כן פמה וכמה ספקות ועצות חלוקות, כגון האבעיות והספקות בכמה דינים שנמצא בש"ס ופוסקים, שכל זה הוא בחינת חלוקת העצה שאין יודעין איד לקנם המצוה שהוא בחינת עצה כנ"ל, וכן הספקות וחלוקת העצה שיש לכל אחד בפרטיות למי שרוצה לקנם בעבודת ה' שעל פי הרב יש לכל אחד ואחד פמה וכמה עצות חלוקות בעבודת ה', בתחלה נדמה לו שצריך להתנהג בעבודתו בדרך זה, ולאחר כך נדמה לו שצריך להתנהג בדרך אחר פדוע למי שגבנם קצת בעבודת ה', ומשם נשתלשלין עצות חלוקות בעולם בשאר דברי הל, במשא ומתן וכיוצא. כי באמת אין שום עצה נקראת בשם עצה כי אם כשזוכין על ידי עצה זאת

להתקרב יותר להשם יתברך, לסור מרע ולעשות טוב, כי אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה', הינו שכל הדברים שהם נגד ה' שאינם להתקרב אליו יתברך, אינם נקראים בשם חכמה ועצה כלל, כי באמת הכל הכלים כל העולם ותאוותיו הכל הכל ומה יתרון לאדם בכל עמלו, ואם ימצא עצה נפלאה איד להשיג ממון או שאר תאוות וכי זה נקרא עצה שצנת עצה לנפשו איד להמית את עצמו, ואיד לרחק את עצמו מחיים נצחיים וכי, ובודאי אין שום עצה נקרא עצה באמת כי אם כשזוכה על ידי עצה זאת לבוא לעבודת ה' או לדברים הנזעמים לעבודתו באמת. ועל כן עקר העצות הם מה שהזכין ישראל בכל דור דור להמשיך עצות ושכל משכל הפולל איד להתקרב אליו יתברך לדעת ולהפיר אותו יתברך. וזהו בחינת גדל החיוב להשאיר בנים בעולם, כי כל אחד מישראל הוא בחינת שכל פרטי וידיעה פרטית, בחינת עצה חדשה איד להפיר אותו יתברך, כי אין שני בני אדם שוין פדוע וכן אין שני דורות שוין, ומעולם מיום ברא אלקים אדם על הארץ עד הסוף עדין לא היו ולא יהיו שני בני אדם שוין אפלו בשני דורות, כי אפלו מי שמגלגל מנשמת חברו גם כן אינו שונה לחברו, כמו ששמעתי מפי רבנו ז"ל, כי אין הקדוש ברוך הוא עושה שני פעמים דבר אחד, ועל כן לעולם אינו נתגלגל בחברו כל

חלקו נשמת הראשון ממש, רק נשמת זה בצרוף נפש אחרת ממקום אחר או רוח זה עם נפש זה וכיוצא בזה. נמצא, שהוא עגון אחר מן הראשון, ועל-כן כל נשמה מישראל שפאה בזה העולם הוא בחינת שכל חדש ועצה חדשה להשיג ולהפיר אותו ותרדו, כי כל מה שנתרבין ישראל יותר נשלים ביותר, כפיכח, צלם דמות תבניתו, כמבאר במקום אחר. וצלם דמות תבניתו, בחינת צלם אלקים הוא פלגיות כל המחין פדוע שעל ידם וזכין לידע ולהשיג ולהפיר אותו ותרדו. נמצא, שכל מה שגולד נפש מישראל ביותר, נמשכין ביותר עצות שלמות להתקרב אליו ותרדו, שזה עקר בחינת עצה שלמה כנ"ל. וזהו עקר גדל המצוה והחיוב להעמיד תולדות כנ"ל, וזהו בעצמו בחינת המתקת הצמצום, כי התגלות העצה שנמשך על-ידי נפש מישראל שהקשיד בעולם, הוא בחינת המתקת הצמצום כנ"ל:

טז ואז דיקא יכול הנפטר לעלות למקום קדשים ששם עלית הנשמות לאחר הסתלקותן, בבחינת "מי יעלה בהר ה' וכו'", כמבאר בהר הקדוש, כי מחמת שזכה בחייו להוליד בנים בזה העולם, שהוא בחינת המושבת העצות, בחינת המתקת הדינים מהשכל הפולל, על-ידי זה זכה עכשו לעלות לשם לבחינת קדשי קדשים שמשם שרש הבנים, שרש

כל השכליים וכל העצות וכו"ל. ועל-כן נקראים הבנים למודי ה', כמו שכתוב (ישעיה טז): "וכל בנדך למודי ה' ורב שלום בנדך". כי למודי ה' הם בחינת נצח והוד, בחינת עצות פדוע וכמוכא בדברי רבנו ז"ל כמה פעמים. וזהו 'וכל בנדך למודי ה'', ורב שלום בנדך 'ורב שלום' דיקא כי הבנים שהם למודי ה' בחינת עצות הם בבחינת שלום הפך המחלקת, כי אין זוכין לעצות שלמות, שהם בחינת בנים כי אם על-ידי תקון המחלקת, על-ידי ששכין בתשובה ומתקנין פגם המחלקת, כמבאר בהתורה הנ"ל. וזהו, "וראה בנים לבנדך שלום על ישראל", שלא יצטרכו לבוא לידי חליצה ויבום, כמו שדרשו רבותינו ז"ל. כי עקר החליצה והיבום הוא בשביל לתקן פגם העצה, שהוא פגם השלום כנ"ל, כי צריך להשאיר בנים אחריו כדי שיהיו נמשכין עצות שלמות להשגת אלקות כנ"ל, אבל כשאין זוכה לאפשא ולהעמיד תולדות, אזי אין נשמתו יכולה לעלות למעלה, לבחינת קדש קדשים, לבחינת שכל הפולל, מחמת שלא זכה להקשיד בחייו עצות משם ולהמתיק הצמצומים, שזהו בחינת הבנים כנ"ל. ועל-כן אשתו צריכה יבום לתקן נשמתו על-ידי אחיו, והיא אסורה לשוק עד שתתיבם או תחלין, כמו שכתוב: "לא תהיה אשת המת החוצה וכו'". כי עדין היא קשורה בו כמו בחייו, כי הנאות לא הפריד ביניהם, מאחר שאין נשמתו

לקוטי הלכות

הלכות גטין א

אבן העזר קעא

דיקא, וכל צמצום יש לו שכל פרמי שעל דיו דיקא נמתק זה הצמצום ולא על-ידי שכל אחר, שזהו בחינת אסור אשת איש, מכבאר לעיל:

וזהו בחינת אסור עריות שכל הקרובות, אסורות, כי עקר המתקת הצמצום, שהוא בחינת התגלות העצה לידע אותו והפרד, הוא דיקא מפרחק, בבחינת "מפרחק תביא לחמה" הנאמר באשת חל. וזהו בחינת "מרחוק ה' נראה לי", 'מרחוק' דיקא, כי עקר מניעת ההשגה והידיעה ממנו יתפרד הוא מחמת רבוי אור שאי אפשר לנו לקבל אור השגתו שהיא בחינת אין סוף, כי רבוי השמן גורם פבוי הור, ועל-כן עקר התקון הוא על-ידי רבוי הפלים והצמצומים הקדושים שעל ידם זוכין לקבל השכל של השגת אלקותו יתפרד בהדרגה ובמדה, ועל-כן אסר לנו את העריות שהם כל הקרובות פדי שלא יהיה הווג בבחינת רבוי אור, שאז אין יכולין להמתיק הצמצום מחמת רבוי אור פדוע, ועל-כן כשמת בלא בנים חס ושלום, נדחה האסור של אשת אח, כי מאחר שאחיו מת בלא בנים ולא זכה לעלות לבחינת קדש קדשים שמשם עלות הבנים פנ"ל, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל על בית קדשי הקדשים, 'למה נקרא שמו חדר המפות? ששם פרין ורבונו של ישראל', כי משם מבחינת קדש קדשים עקר ההולדה שהיא בחינת התגלות העצה, בחינת המתקת הצמצום פנ"ל.

יכולה לעלות למעלה מחמת שלא זכה בחייו להמתיק בחינת הצמצום, שהוא בחינת אשתו, ולא זכה לגלות בחינת העצה שלמה, שהם בחינת הבנים, שזה עקר בחינת ההמתקה, ועל-כן מחמת שלא זכה לזה וגשמתו נשארת משוממת למטה, על-כן אשתו קשורה בו עדיו, כי ההתקשרות של איש ואשה והפרוד ביניהם שתהיה מתרת לאחר הכל על-ידי השכל העליון הכולל הכל, ששם יכולין להתקשר או להתיר הקשר, שזהו בחינת הגט, בחינת ספר בריתות פנ"ל, ועל-כן כשמשאיר בנים אחריו, שאז המתיק הצמצום לפי בחינתו על-ידי הארה משכל הכולל שמשם שרש הבנים וכל ההמתקות פנ"ל, ועל-כן גם במוות נפרדת אשתו ממנו על-ידי ההארה משכל הכולל ששם עלית הנשמה אחר ההסתלקות שזוכה לאיזה בחינת עליה לשם על-ידי הבנים שהשאיר שנמשכין משם פנ"ל, אבל כשאין לו בן ולא שום זרע, אין יכול לעלות לשם, ועל-כן עדן לא התר הקשר, כי אי אפשר להתיר הקשר שבין איש ואשתו כי אם כשעולין לשם, ועל-כן אשתו אסורה לחוץ גם לאחר מיתתו, כי עדן קשורה בו מחמת שאינו יכול לעלות לשכל הכולל להתיר הקשר, מאחר שלא השאיר בנים פנ"ל:

זו ועל-כן התקון על-ידי אחיו דיקא, שצריך אחיו ליבם את אשתו, כי אין הדין נמתק אלא בשרשו

הח"ט

אבן העזר

יותר מהמדה שגורם שבירה לנמרי חס
ושלום, פדיוע:

דף 20

ועל-כן בשהאשה נפרדת מפעלה על-
די גמ, או על-ידי מיתת הפעל,
אסורה לכל קרוביו, כי אסור להמשיך
לה עוד הארה מבחינת אותו השכל
הכולל שצבר נמשך לה ממנו על-ידי
פעלה הראשון פדי שלא לגרם רבוי אור
שגורם שבירת פלים חס ושלום, פנ"ל,
אבל אשת אח שאין לו בנים, מצוה
ליבם, כי אחיו מת בלא בנים ולא זכה
לעלות לבחינת קדש קדשים, להמשיך
האור בשלמות עד שיהיה נמשך הולדה.
שהוא התגלות העצה וכו' פנ"ל, על-כן
צריך שיהיה התקון על-ידי אחיו דיקא, כי
אח לצרה יולד. לצרה, הינו בחינת דין
וצרה הנמשך מתקף הצמצום שלא זכה
אחיו להמתיקו מאחר שלא העמיד
תולדות, על-כן תקונו והמתקתו על-ידי
אחיו בבחינת אח לצרה יולד, כי אחיו
סמוך אליו ומקבל מאותו שכל שהוא
מקבל ממנו, שהוא בחינת האב, שהוא
בחינת שכל הכולל נגדם. ועל-כן אחיו
יכול לחזר ולהמשיך מאותו בחינת שכל
הכולל, לתמן ולגמור המתקת הצמצום
שלא זכה אחיו להשלים, שהוא בחינת
סוד היבום שמנעם את אשת אחיו,
שהוא בחינת הצמצום שנתתקן עקשו
על-ידי השכל הסמוך אליו בשרשו שהוא
אחיו פנ"ל, כי אי אפשר שיהיה היבום
על-ידי האב בעצמו לחזר לבחינת השכל

ועל-כן זה שמת בלא בנים, חס ושלום,
ולא זכה לעלות לשם, נשאר קשור ברגלי
אחיו וכל תקונו על-ידי אחיו דיקא, כי זה
ידוע שכל בחינה פלוזה מכל הבחינות,
ועל-כן כמו שבכלל יש בחינת שכל
הכללי ושכליים פרטיים פנ"ל, כמו כן כל
משפחה וזית אב הוא בחינת שכל
הכללי ושכליים פרטיים, כי האב הוא
בחינת שכל הכולל, כי אב בהקמה
בחינת חקמה עלאה, שהוא בחינת שכל
הכולל וכל הבנים הנמשכין ממנו הם
בחינת שכליים פרטיים, וכן אחר כך
צריך להמשיך כל אחד מבניו שכלו
לבחינת שכליים פרטיים נגדו שהם
הבנים שמוליד כל אחד מבניו וכן מדור
לדור לעולם, שצריך להמשיך השכל
מאב לבן, משכל הכללי לשכל הפרטי
כדי להמתיק כל הצמצומים ולברר כל
הסינים, כדי לגלות העצות הקדושות
הנמשכין מהשכל הכולל, כדי לגלות
אלקותו ואמתתו לכל באי עולם, כמו
שכתוב: "אב לבנים יודיע אל אמתד".
וכל אלו השכליים פרטיים הנמשכין מאב
אחד, שהם הבנים שמוליד, פלם הם
אחים וסמוכים זה לזה מחמת שפלם
נמשכו מבחינת שכל הכולל אחד,
ומחמת זה בעצמו אסור אשת אח שלא
במקום מצוה פדי שלא לגרם רבוי אור,
חס ושלום, אם היה נמשך משני שכליים
הסמוכים להמתיק צמצום אחד, כי היה
נתרבה, חס ושלום, אור שכל הכולל

הכולל בעצמו, כי אז יהיה בודאי בחינת רבוי אור מאחר שהאב הוא בחינת שכל הכולל נגדם, ולשווק היא אסורה בודאי, כי עדון לא נפרדה מאחיו, מאחר שלא זכה לעלות לבחינת שכל הכולל, על-כן תקונו על-ידי אחיו שהוא בחינת השכל הפסוק אליו, כי עכשו אין אסור אשת אב פלל, כי לא יהיה רבוי אור חס ושלום, מאחר שאחיו מת בלא בנים ולא זכה להמשיך האור מבחינת שכל הכולל, ועל-כן, אדרבא, עכשו יהיה עקר התקון על-ידי אחיו דוקא שהוא בחינת השכל הפסוק לו שכול לחזר ולהמשיך ההתמקה מאותו שכל הכולל של אחיו, כי הם יונקים מבחינת שכל כולל אחד, ועל-כן ותקון ותמיתק בחינת הצמצום שיהיה צריך אחיו להתמיתק ויקום על שם אחיו וכו'.

משצריכים להעלותם לשם לבחינת קדש קדשים, צריכין חליצת מנגעלים, בחינת חליצת המנגעל ביום הפורים וכו' פנ"ל. וזה בחינת סוד החליצה, כי בפשאונו רוצה ליבמה צריך להעלותה לבחינת קדש קדשים כדי להתיר שם הקשר פנ"ל, ולזה צריכין חליצת מנגעלים בבחינת חליצת המנגעלים ביום הפורים שגם אז עולין לבחינת קדש קדשים פנ"ל:

יט כי ידוע בבגנות יום הפורים שאז השכינה בחינת מלכות, עולה עם הבינה יחד למעלה, שזהו בחינת יום הפורים תרין וכו', כמבאר בפגנות:

כי השנת אלקות אי אפשר להשיג כי אם על-ידי פמה צמצומים משכל עליון לשכל תחתון, וכל הצמצומים שמהם כל הנבראים שבעולם פלם כלולים בבחינת מלכות, שהוא בחינת שכל תחתון שמקבלת חיות ושכל על-ידי פמה וכמה שכליים פרטיים וכלליים זה למעלה מזה עד השכל העליון הכולל הכל, ועל-דבריה נמתקים כל הצמצומים והדינים ותגליון עצות, בחינת הנהגות ודרכים וישרים, להתקרב לעבודתו ותברך, לזכות להפיר ולדע אותו ותברך. ותמיד אי אפשר לבחינת מלכות, שהוא כלליות כל הצמצומים לקבל כי אם על-ידי פמה שכליים פרטיים, שהם בחינת צנורות וכלים לקבל על ידם מהשכל העליון הכולל. וזה זוכין על-ידי מצוות התורה, שהם תרין ג עטין

יח וזהו בחינת חליצה, זה בחינת: "של געליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא", בחינת חליצת המנגעלים ביום הפורים, כי אז עולין לבחינת קדש קדשים שמושם כל הפירה של יום הפורים, ושם צריכין חליצת מנגעלים. וזהו בחינת לא יכנס אדם לחר הבית וכו' ולא מנגעלו. ועקר קדשת הבית מקדש הוא מבחינת קדש קדשים שמושם עקר הקדשה של כל העשרה קדשות, ובשצריכין להעלות בחינת המלכות, שהיא בחינת אשה וראת ה', בחינת כלליות כל הצמצומים

ובמקום אחר מקלין יותר מדיאי. ויש
 מן הקדקים בחמורות וקרה שחרות, ואחר
 כך עושים עברות גמורות, רחמנא לצלן,
 ויש שאין עושין עברות גמורות בידים,
 אבל הם הולכים בטל מתורה ומתפלה
 בכונה ואינם שוקדים על דלתי העבודה
 באמת, רק כל חסידותם ועבודתם הוא
 מה שפרבין בחמרות יתרות משנות
 בעניני הנהגת קצת דברים, וכיצא כזה
 הרבה מה שעצותם והנהגותם מהפך מן
 האמת. וכל זה נמשך מחמת החמאים
 והעוונות, כי על-ידי שעוברים על איזה
 מצוה או נתקלקל העצה כפי המצוה
 שפגם בה, וכמו כן אינו יכול לקבל
 משכל הכולל מחמת שנתקלקלו הכלים
 והנתיבות והצנורות שמקבלין על דם,
 אבל השם יתברך חפץ חסד הוא ורוצה
 בתקנתנו, על-כן מאהבתו ומחמתו
 הקדים רפואה למכה והקדים תשובה
 לעולם, ונתן לנו את יום הכפורים הקדוש
 שאז נמחלין כל העוונות על-ידי
 התשובה, הינו שבוים-הכפורים וזכין על-
 ידי התשובה שבחינת המלכות, בחינת
 קלליית כל הצמצומים, תעלה למעלה
 למעלה לבחינת שכל הכולל העליון
 מעצמות, שלא על-ידי שכללים הפרטיים
 כמו שמתנהג תמיד, כי מחמת העוונות
 או אפשר לקבל דרך השכליים פרטיים,
 כי נתקלקלו הנתיבות על-ידי העוונות,
 רק וזכין על-ידי התשובה לעלות לבחינת
 שכל הכולל בעצמו, לתמתיק שם כל

דאורייתא, שכל מצוה היא בחינת עצה
 הנמשכת משכל פרטי, שעל ידה נמשך
 ציור ונתיב לקבל הארה וחיית ושכל
 מבחינת השכל העליון הכולל בחינת
 קדש קדשים, שעל-ידיה זוכין להפיר
 אותו ותרד, כי אי אפשר לקבל מהשכל
 הכולל כי אם על-ידי השכליים הפרטיים,
 שהם בחינת כלים וצנורות, לקבל על דם
 הארת השכל העליון, כי מהשכל הכולל
 בעצמו אי אפשר לקבל מחמת רבוי אור
 כנ"ל, אבל פשום ושלום פוגמין במצוות
 התורה ועוקרין עליהם חס ושלום, או
 לפי העברה והפגם בן נתקלקל והפגם
 אותו הדרך והנתיב, שהוא בחינת השכל
 הפרטי, ואז אינו יכול לקבל מהשכל
 הכולל מחמת רבוי אור שגורם שבירת
 כלים, חס ושלום, ואז יש ניקה להסתרא
 אחרא שיונקים מהשכל ועל-ידיה הם
 מעקמין את מחו ומבלבלין את דעתו
 בדעות ורות ועצות של שקר לקרב מה
 שראוי לרחק ולרחק מה שראוי לקרב,
 לאסר את ההתר ולהתיר את האסור,
 כמו שנמצא בכמה בני-אדם שתעו מדרך
 האמת שבקצת דברים מחמירים על
 עצמם יותר מדיאי ויש להם מרה שחורות
 ודקדוקים רבים מה שאפלו כמה צדיקים
 גדולים אמתיים לא הקפידו עליהם, והם
 מרבים לדקדק ומבלבלים דעתם בכמה
 מרה שחורות, עד שאין יכולין להתפלל
 בראוי ולעשות שום מצוה בראוי מחמת
 בלבול דעתם מהמרה שחורות שלהם,

הצמצומים והדינים, שהוא בחינת כפרת כל העוונות להמתיק הכל על-ידי השכל הכולל בעצמו שלא על-ידי שכליים הפרטיים. וזהו מעלת יום הכפורים, כי אז הבהן גדול נכנס לפני ולפנים למקום האבן שתיה קדש קדשים בעצמו, וממתיק שם במקום קדש קדשים בעצמו כל הדינים ומכפר על כל עוונות ישראל, כי בכל השנה אסור לנכנס לשם למקום קדש קדשים, כי אי אפשר לנכנס לשם, להמתיק הדינים והצמצומים על-ידי השכל הכולל בעצמו, כי אדרבא, חס ושלום ותקלקל יותר, כי אי אפשר לקבל מהשכל הכולל בעצמו מחמת רבוי אור שגורם שכירת כלים, שהוא בחינת מיתה פדוה. וזהו "ואל יבוא בקל עת אל הקדש אל פני הכפרת וכו'" ולא ימות בדרך שמתו נדב ואביהוא מחמת רבוי אור שגורם שכירה, שהיא בחינת מיתה חס ושלום, כנ"ל, אבל ביום הכפורים אז הוא עת רצון, ואז על-ידי פח התשובה של ישראל שעשו בקל עשרת ימי התשובה מראש השנה עד יום הכפורים, אז יש פח להבהן גדול לנכנס לפני ולפנים בעצמו למקום קדש קדשים, להמתיק שם כל הדינים על-ידי השכל הכולל בעצמו, שזוהי בחינת סליחת כל העוונות שנמשך משם כנ"ל:

ואפילו ביום הכפורים אי אפשר לנכנס לשם כי אם הבהן הגדול שקדשתו גבה מאד, ועליבן עקר

התשובה מי שרוצה לזכות לתשובה באמת לתקן עוונותיו אי אפשר כי אם על-ידי הצדיק הגדול האמתי, כי הצדיק האמת הוא גדול יותר מן הבהן הגדול, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוטה ד): "יגרה היא מפנינים", מבהן גדול שנכנס לפני ולפנים. ועליבן הצדיק האמת יכול לנכנס למקום שיכנס ולהמתיק שם כל הצמצומים והדינים שבעולם ולתקן כל העוונות על-ידי בחינת השכל הכולל בעצמו וכו' ל:

כ וזהו מה שנאמר בהתורה הנ"ל שיש שתי בחינות המתקות, דהינו על-ידי שכל הפרטי ועל-ידי שכל הכולל. ומפיק שעקר ההמתקה על-ידי השכל הכולל, כי אפילו בשממתיקין על-ידי בחינת השכל הפרטי אי אפשר להמתיק על ידו כי אם בשמקבל מהשכל הכולל, וגם אי אפשר להמתיק על-ידי השכל הפרטי כי אם אותו הצמצום והדין השקד לו, אבל על-ידי השכל הכולל יכולין להמתיק הכל, ענין שם. ואם כן לכאורה קשה, אם כן ימתיקו לעולם על-ידי השכל הכללי בעצמו שיש לו פח יותר להמתיק הכל בהמתקה יתרה, ולמה לנו להמתיק על-ידי השכל הפרטי, מאחר שלעולם גם השכל הפרטי צריך לקבל משכל הכללי? אך על-פי הנ"ל ניחא היטב, כי אי אפשר להמתיק על-ידי שכל הכללי בקל עת מחמת רבוי אור כנ"ל, ועליבן צריכין לעולם להמתיק על-ידי

בחנינת שכל הפרטי שמקבל משכל הפולל ולא על-ידי שכל הכללי בעצמו, כפי שלא יהיה בחנינת רבוי אור, חס ושלום, אצל ב'שש' עת רצון, כמו יום הפפורים, או יכול הכהן גדול, שהוא בחנינת צדיק הדור, לבגס למקום קדש קדשים בעצמו, שהוא בחנינת שכל הפולל, ולהמתיק כל הצמצומים והדינים על-ידי בחנינת השכל הפולל בעצמו, כי לגדל קדשת הצדיק שהוא בחנינת כהן גדול ולגודל קדשת יום הפפורים או יש כח לקבל משם על-ידי כח התשובה, ואז הוא עלית הפולכות בעצמה, שהמלכות בעצמה, שהיא בחנינת כלליות הצמצומים, עולה בעצמה לבחנינת קדש קדשים, ויש לה כח לקבל אור הגדול של שכל הפולל ולהמתיק כל הדינים עד שנתבטלון לגמרי בחנינת מנגעלים, שהם בחנינת תכלית הצמצומים הנשמיים כ"ל:

כא וזהו בחנינת חליצת המנגעלים בתשעה באב וכן במגדה ואבל חס ושלום, כי כמו שבעת רצון, שהוא בחנינת יום הפפורים, או צריכין חליצת מנגעלים, ומחמת שאז צריכה המלכות, בחנינת כלליות הצמצומים, לעלות בעצמה שלא על-ידי בחנינת שכליים הפרטיים לבחנינת שכל הפולל וכו' כ"ל, ששם אי אפשר לעלות במנגעלים, שהם צמצומים גשמיים ביותר, כי שם הוא בחנינת אור באלף ולא בתנות עור, שהם בחנינת מנגעלים, שהו בחנינת: בתורתו של רבי מאיר היה כתוב בתנות

בחנינת שכל הפרטי שמקבל משכל הפולל ולא על-ידי שכל הכללי בעצמו, כפי שלא יהיה בחנינת רבוי אור, חס ושלום, אצל ב'שש' עת רצון, כמו יום הפפורים, או יכול הכהן גדול, שהוא בחנינת צדיק הדור, לבגס למקום קדש קדשים בעצמו, שהוא בחנינת שכל הפולל, ולהמתיק כל הצמצומים והדינים על-ידי בחנינת השכל הפולל בעצמו, כי לגדל קדשת הצדיק שהוא בחנינת כהן גדול ולגודל קדשת יום הפפורים או יש כח לקבל משם על-ידי כח התשובה, ואז הוא עלית הפולכות בעצמה, שהמלכות בעצמה, שהיא בחנינת כלליות הצמצומים, עולה בעצמה לבחנינת קדש קדשים שלא על-ידי בחנינת השכליים הפרטיים, ואז נמתקים ונתבטלים כל הדינים והצמצומים בהמתקה יתרה עד שנתבטלים לגמרי בחנינת הצמצומים והכלובשים הנשמיים ביותר שהם המנגעלים, כי תמיד מחמת שצריכין לקבל האור דרך כפה לבושין וצמצומים כפי שלא יתגברו הסיוגים והקלפות על-ידי רבוי אור חס ושלום, כידוע, על-פני צריכין לבושין רבים וגשמיים ביותר עד שצריכין לבחנינת מנגעלים, שהם תכלית הצמצומים, בחנינת פתנות עור, והם שמייה גדולה נגד הקלפות שלא ינקו מן האור, כי המנגעלים שהם תכלית ההתלבשות והצמצומים, הם חוצצין בפניהם, ועל-פני באמת בכל השנה צריכין

אור באַלף, כּמו שאָמרו רבּוֹתינוּ ז"ל. מחמת שֶׁהוא הִיה זוכה לאור התורה בְּשֵׁרֶשֶׁהּ, עד שֶׁתִּלְמִידוֹ לא הִיו יְכוּלִים לַעֲמֹד עַל סוֹף דַּעְתּוֹ, מחמת שֶׁזָּכָה לְבַחֲנֵית שֶׁכָּל הַבּוֹלָל שָׂאֵי אֶפְשָׁר לָנוּ לְהַבִּינּוּ, וְשֵׁם הוּא בַחֲנֵית הַתְּשׁוּבָה, בַּחֲנֵית יוֹם הַכּוֹפְרִים, בַּחֲנֵית עוֹנוֹת נִתְּהַכְּפִין לִזְכוּיֹת, וְעַל־כֵּן הִיה אוֹמֵר ק"ן [מֵאָה וְחִמְשִׁים] פְּנִים טָהוֹר וְק"ן פְּנִים מְאֹא, כּמו שאָמרו רבּוֹתינוּ ז"ל. בִּי הִיה לֹא פַח לְהַעֲלוֹת מִמֵּמֵאָה לְטַהֵרָה וְלִהְפֹּךְ עוֹנוֹת לִזְכוּיֹת עַל־יְדֵי שְׂרָשֵׁי הַתְּשׁוּבָה, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית שֶׁכָּל הַבּוֹלָל, בַּחֲנֵית יוֹם הַכּוֹפְרִים, וְשֵׁם נִתְּבַטְּלִים בַּחֲנֵית פְּתוּגֹת עוֹר, שֶׁהֵם בַּחֲנֵית מוֹנְעִים כּנ"ל, כּמו כֵּן לְהַפִּךְ בַּתְּשׁוּבָה בָּאֵב שֶׁאֵו הִיה חֲרָפָן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהִיא בְּלִיּוֹת כֹּל הַקְּדוּשׁוֹת וְכָל הַשִּׁבְלִים פְּרִטִים, שֶׁכֵּלֶם נִחְרְבוּ וְנִתְקַלְקְלוּ עַל־יְדֵי עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלֹא גִשָּׁר בִּי אִם בַּחֲנֵית שֶׁכָּל הַבּוֹלָל, שֶׁשֵּׁם אִין פְּנִים מְגִיעַ, אֲכָל אֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ מַחְמַת רַבּוֹי אֹר, וְעַל־כֵּן בָּאֵמַת אֵו הוּא בַּחֲנֵית שְׁבִירַת פְּלִים, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית חֲרָפָן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ וְכִלּוֹ, שֶׁכָּל הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ וְכִלּוֹ הִיו בַּחֲנֵית פְּלִים וְצַנּוּרוֹת וְכוּ, לְהַמְשִׁיךְ חַיִּית וְהַמְתַּקוֹת מִשְׁכָּל הַבּוֹלָל, מִבַּחֲנֵית קֹדֶשׁ קִדְשִׁים, וְעַכְשָׁו נִשְׁפָּר וְנִחְרַב הַכֹּל, וְאֵו אִין יוֹנְקִים בִּי אִם מִבַּחֲנֵית הַשִּׁבְלִים הַבּוֹלָל בַּעֲצָמוֹ, וְאֶף־עַל־פִּי שָׂאֵי אֶפְשָׁר לִינֹק מִמֶּנּוּ מַחְמַת רַבּוֹי אֹר שְׁנֹרֶם שְׁבִירַת פְּלִים, שֶׁמִּשֵּׁם

אַחִיּוֹת הַקְּלָפוֹת וְכוּ, חֵם וְשָׁלוֹם, בָּאֵמַת אִין יוֹנְקִים מִמֶּנּוּ בִּי אִם מְעַט דְּמַעַט בְּתַכְלִית הַצְּמִצּוֹם וְהַהֶעֱלֵם וְהַהִסְתַּרְהָ, אֲכָל עַל כָּל פְּנִים מְעַט חַיִּית שֶׁשֵּׁם לְהַעֲלוֹם כְּדֵי שִׁיחְקִים וְלֹא יִחְרַב לְגַמְרֵי בַתְּשׁוּבָה בָּאֵב בַּעַת חֲרָפָן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ הוּא רַק מִבַּחֲנֵית הַקְּדוּשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה הַנֶּעֱלַמַת שֶׁהוּא בַּחֲנֵית הַשִּׁבְלִים הַבּוֹלָל, בַּחֲנֵית קֹדֶשׁ קִדְשִׁים, וְכַמוֹכֵן בְּדַבְּרֵי רַבּוֹנוּ ז"ל בְּכַמּוֹה מְקוֹמוֹת שֶׁבַּעַת תַּקַּף שְׁלִיטַת הַסְּטֵרָא אַחֲרָא, דְּהִינּוּ בְּתַקַּף הַגְּלוּת, בְּתַקַּף הַיְרִידָה שֶׁל נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל בְּשִׁנּוּפֵל מְאֹד, חֵם וְשָׁלוֹם, לְסַטְרָא דְּמִסְאָבָא חֵם וְשָׁלוֹם, אֵו דִּיקָא אִינוּ יְכוּל לְקַבֵּל חַיִּית מִשׁוּם קֹדֶשָׁה פְּרִטִית בִּי אִם מִבַּחֲנֵית הַקְּדוּשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה מְאֹד שֶׁהִיא יְכוּלָה לְהַתְּעַלֵּם וְלִהְסַתֵּרָה גַם בְּמִקְוֹמוֹת הַטְּמֵאִים לְגַמְרֵי, וְלִהְחַיִּית הַנּוֹפְלִים לְשֵׁם חֵם וְשָׁלוֹם, בְּבַחֲנֵית וְעַבְרַתִּי בְּאַרְצָא מִצְרַיִם אִינוּ וְלֹא מְלֵאדָּה. שְׁבִאֲרֵץ מִצְרַיִם שֶׁהִיָּתָה מְלֵאדָּה גְּלוּלִים וְטוֹנּוּפִים וְיִשְׂרָאֵל הִיו מְשַׁקְעִים שֵׁם בְּמִי"ט שְׁעָרֵי מְטָאָה, אֵו דִּיקָא לֹא הִיה לְהֵם חַיִּית בִּי אִם מִהֵשֵׁם וְחֲפָדָה בַּעֲצָמוֹ, כְּבִיכּוֹל, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית קֹדֶשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה מְאֹד בַּחֲנֵית שֶׁכָּל הַבּוֹלָל וְכַנ"ל, וְכַמוֹכָר בְּהַתּוֹרָה "וַיִּבְיֹם הַכּוֹפְרִים" - הַסְּטֵרָה שְׁבִתוֹד הַסְּטֵרָה וְכוּ' (סִיפּוּ טו), עֲנִן שֵׁם, וְכֵן מוֹכֵן וְמוֹבָאָר בְּהַתּוֹרָה עַל פְּסוּק "וַאֲיִה הִשָּׁה לְעוֹלָה" (בְּלִישׁוֹי תַּנְיָא סִיפּוּ יב) עֲנִן שֵׁם, שֶׁהוּא בַּחֲנֵית יְרִידָה תַּכְלִית הַעֲלִיָּה, עֲנִן שֵׁם:

קדשים, לירר עמה כדי להחיותה בנפילתה שלא תפול לגמרי, חס ושלום, שזהו בחינת "ותלכנה שתיחן" – תרין החין כחדא. שזהו בחינת "ככו תכבה" – שתי בכיות על שתי חרפנים, על ירושלים של מעלה וירושלים של מטה, שהוא בחינת מה ששכל הכולל, בחינת בינה צריך להתעלם בגלות להחיות בחינת המלכות בגליות העולם, בגליות הצמימים, כי אי אפשר לה לקבל כי אם מבחינת קדושה העליונה בעצמה כנ"ל, ועל-כן אז הוא גם בן בחינת חליצת הפוגעים מחמת שמעט החיות מקבלין רק מהשכל העליון הכולל, שהוא בחינת קדושה העליונה מאד, שמשם דיקא מקבלין חיות בהעלם גדול, בעת הירידה והגלות כנ"ל, ועל-כן צריכין חליצת מנגלים אז גם כן, כי שם בבחינת קדושה העליונה הנ"ל צריכין חליצת מנגלים, בבחינת "של געליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא" כנ"ל:

כב ועל-כן באמת וירדה היא תכלית העליה, כי מאחר שעל כל פנים באמת מקבלין בעת הירידה והגלות מהקדושה העליונה מאד, על-כן אין שום יאוש בעולם כלל, כי מפל המקומות הרעים והממאים שבעולם יכולין לחזר אליו ותברך, כי אדרבא, שם דיקא מלבש ונסתר ונעלם קדושה עליונה מאד, ועל-כן אם יזכר אדם זאת בתקף וירידתו

וזהו בחינת חליצת המנגלים בתשעה באב וכן במגדה ואכל שפלים בחינה אחת, שמחמת תקף הסמטרא אחרת והדינים וסמטרא דמותא אז חס ושלום, על-ידי חרבן בית-המקדש, שהוא בחינת כפול ופגם השכליים הפרטיים כנ"ל, וכן מגדה שעבר על מצות התורה, שהוא גם בן בחינת פגם השכליים הפרטיים כנ"ל, וכן אכל שנפטר נפש מן-ישראל, שהוא בחינת עצה ושכל פרטי, על-כן אז אי אפשר לקבל משום קדושה פרטית כדי שלא יתאחזו הקלפות יותר, על-כן אי אפשר לקבל חיות כי אם מהקדושה העליונה בעצמה, מבחינת שכל הכולל בעצמו בדרך העלם והסתרה בתכלית הצמצום, ועל-כן אז הוא גם בן חליצת מנגלים כמו ביום הכפורים, כי בכל עת שצריכין לקבל מבחינת הקדושה העליונה, בחינת השכל הכולל בעצמו, אז צריכין בחינת חליצת מנגלים, רק שביום הכפורים עליון לשם מחמת גדל העת רצון שמואיר אז מחמת גדל כח התשובה של ישראל, ואז מקבלין האור בשפע גדול וממתקין כל הדינים, כי אז הוא בחינת יום כפורים תרין, שהמלכות מתחברת עם הבינה יחד, שהיא בחינת קדש קדשים וכנ"ל, אבל בתשעה באב הוא מחמת בחינת הירידה, שמחמת חרבן בית-המקדש פגם השכליים הפרטיים אז יורדת המלכות, ואז צריכה הבינה, שהיא בחינת קדש

לקוטי הלכות

הלכות גטין ג

אבן העזר

קעט

ונפילתו ונאמין זאת במאמנה שלמה ודיקא במקומו מסתיר את עצמו השם יתברך בעצמו להחיותו, ומרמו לו רמזים מרחוק לשוב אליו בנקל בשב ואל תעשה לבד, או בודאי יכול לזכות להתקרב אליו יתברך מכל מקום שהוא ולהפך הירידה לעליה, ובמבאר במקום אחר. ועלין גם חליצת המגעלים בתשעה באב ומגדה ואבל, חס ושלום, הם טובה גדולה, כי על ידי שמפיר את מקומו ומקנים מצות חכמינו ו"ל בתשעה באב וכיוצא שמבין שאו צריכין חליצת מגעלים להורות שפגם בכל הקדשות, ואין לו שום חיות כי אם מהשם יתברך בעצמו בהעלים גדול כי אין לו פלים, שהם המצוות, לקבל משם, רק שהשם יתברך ברחמינו בעצמו מתעלם ומסתתר להחיותו בעצמו, בכבול, בתקף ירדתו, שמתמת זה חולצין המגעלים להורות שאין לו פלים וצמצומים לקבל האור בראוי וכו', עלין על ידי ירידה בעצמו יכול להתעורר בתשובה מאחר שעל כל פנים השם יתברך מתוהו, אף על פי שהוא בבחינת ירידה, אף על פי כן מאחר שהשם יתברך בעצמו מתוהו, יכול להתעורר גם עתה בתשובה ולשוב אליו ממקומו באשר הוא שם ולהפך הירידה לעליה גדולה, דהינו שיזכה לתשובה, שהוא בחינת יום הכפורים, שעל ידי ירידה עולין לשם, לבחינת קדשה העליונה, לבחינת קדש קדשים וכו', בבחינת עליה, כי

על ידי התשובה ראויין לעלות לשם ולקבל משם שפע גדול ורב טוב לבית ישראל להמתיק כל הצמצומים והדינים שהוא בחינת כפרת כל העוונות, ואו נתבטלין ונתהפכין העוונות לזכות, שהיו בחינת ירידה תכלית העליה וכו"ל. כי זה ידוע שגם חליצת המגעלים של תשעה באב ואבל ומגדה חס ושלום, הכל בשביל תשובה ותקון פדוע, הינו כנ"ל בבחינת ירידה תכלית העליה כנ"ל:

כג וזהו בחינת לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים, כי שניהם בחינה אחת, כי ט"ו באב הוא בחינת התקון וההמתקה של תשעה באב, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שבתשעה באב היתה הגזרה של מתי מדבר, שאו היו מתים בכל שנה במדבר, ובט"ו באב פסקו מתי מדבר. ומצא, שט"ו באב הוא בחינת התקון וההמתקה של תשעה באב, ועלין הוא בבחינת יום הכפורים, כי כשזוכין בתשעה באב להתעורר בתשובה על ידי שרואין גדל ירדתו ומאמינים ששם דיקא נסתר ונעלם השם יתברך בעצמו, על ידי ירידה זוכין לבחינת תשובה, לבחינת יום הכפורים שאו עולין לשם באמת ונמתק הכל כנ"ל, ועלין ט"ו באב, שהוא ההמתקה והתקון של תשעה באב ויום הכפורים הם בחינה אחת כנ"ל. וזהו: שבהם בנות ישראל יוצאות וכו' ואמרות, בחור, שא נא עניך וכו', כמו

בכחינת הרגליו ששם אחזרתם דיקא
 בכחינת רגליה ירדות מות. פי עקר
 התנברות הקלפות והסטרטא אחרת הם
 על כחינת העצות דקדשה שהם כחינת
 רגליו, כמו שכתב רבנו ז"ל, כמו שכתוב:
 "וכל העם אשר ברגליו", ודרשו רבותינו
 ז"ל, ההולכים אחר עצתו. פי רגליו הם
 כחינת נצח והוד, שהם כחינת עצות
 פדוע, כי בעצם שרש השכל אין לנו
 תפיסה כלל, וגם שם אין להקלפות שום
 אחיזה כלל, כי שם כתיב, "לא יגרד רע".
 רק כל התנברותם הוא למטה, במקום
 הרגליו, שהוא כחינת העצות, הינו
 פשרואין עצות דקדשה, שהם כלליות
 התר"ג מצוות, שהם תר"ג עטין
 דאורייתא וכל שאר העצות דקדשה
 הכלולין בהם, אזי הסטרטא אחרת
 מתנברת להחליש העצות חס ושלום,
 ולהטיל בהם ספק ומהפך לו הדרך
 ומכניס בו טעיות וספקות ובלבולים בכל
 העצות דקדשה, עד שלפעמים מהפך לו
 העצה לגמרי עד שאומר לרע טוב ולטוב
 רע ומתיר את האסור ואוסר את ההתר
 וכו', ולפעמים מכניס בו ספקות ובלבולים
 עד שאינו יודע לשות עצות בנפשו בשום
 דבר ועצתו חלוקה תמיד, פי הקלפות הם
 כחינת זהמות הנחש, שהם כחינת עצות
 דסטרטא אחרת, כחינת "הנחש השיאני"
 (לשון עצה), שהם רוצים לקלקל ולהכניס
 ספקות בעצה דקדשה. והמנגעלים, שהם
 שמירה לרגליו מאחיות הקלפות, הם

שפתוב: "צאינה וראינה בנות ציון במלך
 שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום
 חתנתו וביום שמחת לבו". הינו שאז
 דיקא בט"ו באב ויום הכפורים, אז הוא
 כחינת החתון דקדשה, פי החתנה
 והנשואין דקדשה נמשך מכחינת קדש
 קדשים כנ"ל, שזהו כחינת שכל הפולל,
 שהוא כחינת פתח, כחינת כלליות
 שלשה ראשונות, שהיא כחינת בעטרה
 שעטרה לו אמו, שהיא בינה פדוע. והו
 'וביום חתנתו', והו מתן תורה. 'וביום
 שמחת לבו', זה בנין בית המקדש וכו',
 פי שניהם כחינה אחת, כי אורייתא
 מחכמה עלאה נפקת, שהיא כחינת קדש
 קדשים שמושם כל קדשת הבית המקדש
 כנ"ל, ומשם עקר ההתנברות של
 החתנה והנשואין דקדשה כנ"ל. וזה זכין
 בט"ו באב ויום הכפורים דיקא ששניהם
 כחינה אחת, שאז זכין לעלות לכחינת
 שכל הפולל להמתיק הכל, שזהו כל
 הכחינות הנ"ל כנ"ל:

כד וזה כחינת חליצה של היבמה
 שבשאינו רוצה היבם ליבמה
 אינה יכולה להפדר ממנו כי אם על ידי
 החליצה, פי צריכין חליצת מנגעלים כדי
 לעלות לכחינת קדש קדשים, לכחינת
 שכל הפולל ששם מבטלון הקשר
 בשרשו וכו' ל:

כי המנגעלים הם בכחינת תקון שלמות
 העצה, פי המנגעלים הם שמירה
 לרגליו מניקת הקלפות שלא יתאחו

לקוטי הלכות

הלכות גטין ג

אבן העזר קפא

בחינת תקון שלמות העצה, ועל-כן נקראים מנגעלים לשון געולה וסגירה, כי הם חוצצין בפני הקלפות שלא יתאחו ברגליו דקדושה, שהם בחינת העצות דקדושה, שלא יוכלו הקלפות להכניס ספקות בהעצה דקדושה, שהוא בחינת רגליו, ולא יוכלו לחלק את העצה לשנים חס ושלום, רק תהיה העצה שלמה, געולה וסגירה בלא ספק וחלקה. כי המנגעלים דקדושה נמשכין מבחינת אור התפליון, שהם בחינת פתנות עור וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: בתפליון פן מנגעלים. ותפליון הם בחינת אמת, בחינת יעקב, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר. כי העצות, שהם בחינת רגליו, הם בחינת דרך שנגעשה על-ידי הרגליו, כי פשיודע העצה איד להתנהג זהו בחינת שידוע הדרך לילך, ועל-כן כל התורה, שהיא בחינת עצות והנהגות דקדושה, נקראת "דרך", כמו שכתוב: "בכל הדרך אשר צויתי אתכם תלכו". ובתיב (תהלים קיט): "דרך מצותיך ארוץ", וכיצא בזה הרבה, וכשאין יודע העצה איד להתנהג והעצה חלוקה אצלו זהו בחינת שאינו יודע באיזהו דרך הוא מהלך, ועל זה בקש דוד המלך עליו השלום (שם קמג): "הודיעני דרך זו אלך וכו'". (שם קיט) "הדריכני בנתיב מצותיך וכו'", ועקר תקון שלמות העצה לידע באיזה דרך לילך הוא על-ידי האמת, כי האמת הוא אחד, וצריך כל אדם בשמספק באיזה דרך והנהגה איד

להתנהג ואינו יודע לשיט עצות בנפשו, עקר תקנתו הוא האמת שיראה למשך עצמו רק אל האמת לאמתו ולהסתכל רק על האמת ולבקש מהשם יתברך שיוליכו ויודריכוו בדרך האמת, כמו שכתוב (תהלים כח): "הדריכני באמתך ולמדני וכו'". וכמו שכתוב (שם נב): "הורני ה' בדרךך אהלך באמתך וכו'". וכמו שכתוב (שם מג): "שלח אורך ואמתך המה ינחוני ביאומי אל הר קדושך ואל משכנותיך". ועל-ידי אור האמת זוכה לעצה שלמה. אבל כדי שלא יתגברו הקלפות בכל פעם להתאחו, חס ושלום, ברגליו, שהם בחינת עצות ולכלכל העצה בכל פעם, על-כן נמשך מבחינת אור האמת, בחינת המנגעלים שהם בחינת שמירה לרגליו שהם נועליו וסוגריו העצה דקדושה שלא יגע בהן זר לכלכלה ולחלקה, חס ושלום, כי המנגעלים נמשכין מאור האמת מבחינת תפליון כנ"ל, כי המנגעליון נמשכים גם פן מבחינת החשמ"ל שלמטה ברגליו נתגשם לבוש החשמ"ל בבחינת מנגעלים פדיוע, והחשמ"ל נמשך מאור האמת שבלב, כמבאר בהתורה "אשרי העם" - ורקא (סוף לה), עין שם:

כה **אבל** זאת הבחינה של המנגעלים אינו נעשה כי אם בשמקבלין המתקת הצמצומים דרך השכלים פרימים וכו' כנ"ל, אבל ביום הפפורים שאז עולין עד השכל הכולל בעצמו, אז

א"ת

ח"ב

אבן העזר

נחבטלין המונעלים לנמרי, כי אז אין צריכין שמירה כלל, כי שם בשרש השכל בבחינת השכל הכולל, שם אין להם שליטה כלל ואין שך שם חלקת העצה כלל וכו"ל, ועל-כן אסור געילת הסנדל ביום הכפורים וכו"ל, ובתשעה באב הוא להפך, שאז הוא תכלית הירידה ואז נחלקקלו ונפגמו כל הדרכים וכל השבילים וכל העצות דקדשה על-ידי חרבן בית-המקדש שנחרב בעוונותינו, ואז צריכין גם בן לחלין המונעלים, להורות שעכשו אי אפשר לנו להמשיך השמירה של המונעלים ועל-כן אז פאמת אין חכמה ואין תבונה ואין עצה, פי מסתלקין כל המחין ואין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים, שהוא בעצמו ירחם עלינו ויחיה אותנו על-ידי השכל הכולל בעצמו המתעלם ומסתתר אז בעצם הירידה, שאז מקבלין מעט החיות משם דוקא כנ"ל. ואז בעת הירידה, כגון בתשעה באב, או באבל ומגדף חס ושלום, וכן בכל לילה בחצות הלילה, שאז הקדשה בתכלית ההסתרה, אז צריכין חליצת מונעלים שמרנו על בטול העצה וחלקתה להורות שעכשו נסתלקו כל המחין והשבילים בעוונותינו, ועל-כן פאמת אין לנו שום עצה שלמה, והעצה נחלקת אצלנו ואין אנו יודעין לשות עצות בנפשנו איד לשוב מעמק הגלות של כל אחר ואחד שנפל למקום שנפל, פי פאמת לפעמים נופל האדם

לספקות ועצות חלוקות כל כך עד שאין אפשר לו בשום אופן לידע האמת איד להתנהג, וכל מה שחותר למצא עצה שלמה, מבלבלין עצתו בכמה פעמים, וכמו ששמעתי מפי רבנו ז"ל שיש לפעמים שגורמה להאדם שהוא צריך להתנהג כך וכך ונגמר בדעתו בסכרות חזקות שכך הוא צריך לנהג בנדאי, ואחר כך בשיגמר בדעתו לנהג כך, בתוך כך עולה על דעתו סכרא אחרת עד שנסתרת עצתו הראשונה לנמרי ועולים סכרות בדעתו שצריך להתנהג בהפוך ממש ממה שחשב מקדם. וזהו בחינת עצות חלוקות הנ"ל. ולפעמים מתגבר חלקת העצה כל כך עד שאינו יודע בשום אופן להכריע העצה לכאן או לכאן, וכשהאדם רואה בעצמו שהוא מנח בחשך זה זמן רב והוא רוצה בכל פעם לחתור למצא עצה לצאת מן החשך לאור ותהי תוחלתו נכזבה, ועודנו לא ישוב מהחשך שנלבד בו עד שגורמה לו שאין לו עצה איד לצאת ממה שצריך לצאת ועצתו חלוקה מאד, אזי זהו בעצמו תקנתו שיצעק על זה בעצמו להשם יתברך שנפל כל כך עד שאינו יודע העצה שלמה איד לצאת מחשך לאור, כי בנדאי אין שום יאוש בעולם כלל, ובנדאי גם במקומו נמצאין עצות איד לצאת מחשך לאור, מרע לטוב, רק שבעונותינו געלמו ממונו העצות בבחינת (אי"ב לה) "מי זה מחשיך עצה במלון וכו'". ועל-כן

תקנתו שידע על כל פנים האמת שנפל
 כל כך ונתרחק כל כך עד שאינו יודע
 שום עצה, ויצעק על זה בעצמו להשם
 יתברך שיורהו העצה והדרך איד
 להתנהג באמת, וכמו שדוד המלך עליו
 השלום צעק על זה הרבה, כמו
 שכתוב (תהלים י'): "עד אנה אשית עצות
 בנפשי וכו'":

כי מי שרצה לבנם בעבודת ה' באמת
 צריך להתפלל מאד מאד להשם
 יתברך שיזכהו לעצה שלמה אמיתית
 באפן שיזכה לשוב באמת, כי בכל מקום
 שהוא, בודאי יש שם עצה איד לצאת
 משם, רק שצריכין להתפלל הרבה להשם
 יתברך שיזכה לידע העצה השלמה, כי
 מידם צריך שיעברו עליו ספקות ועצות
 חלוקות הרבה מאד, כמו שמצינו שאפלו
 על דוד המלך עליו השלום עבר ענין זה
 של חלפת העצה הרבה מאד, עד
 שהתפלל "עד אנה אשית עצות בנפשי",
 שגראה מדבריו שהיה מספק הרבה מאד
 בענין העצה, והיה משיח עצות בנפשו
 בכל פעם איד להתנהג, ועדין לא ידע
 העצה בשלמות עד שצעק להשם יתברך,
 עד מתי ועד אנה אשית עצות בנפשי. כי
 באמת על הצדיקים הגדולים במעלה
 מאד עוברים עליהם גם כן עצות חלוקות
 בעניני הנהגת העולם וכו', כמו שהבטתי
 מפי רבנו ז"ל, מפל שפן וכל שפן קמוצי
 הערד, מפל שפן הנלכדים במאסר
 התאוות ובהרהורים וכו', וכו', רחמנא

לצלן, שצריכין להתפלל מאד להשם
 יתברך שיורהו עצה שלמה איד לשוב
 אליו, כי בודאי בכל מקום שהם יש שם
 גם כן עצה ותחבולה איד לצאת ולשוב
 משם, איד שאין יודעין העצה ועצתם
 חלוקה תמיד, על-כן תקנתם שידעו
 האמת שאין יודעין שום עצה ויתפללו
 על זה להשם יתברך כנ"ל שזהו בחינת
 מה שצעק דוד: "טבעתי ביון מצולה ואין
 מעמד באתי במעמקי מים וכו'":

וזהו בחינת (שם סג): "בארח זו אהלך
 טמנו פח לי, רשת הכינו לפעמי
 וכו'" (שם טו), הינו שדוד המלך עליו
 השלום, התפלל על פלל ישראל, וראה
 שיש שנופלים כל כך עד שגדמה להם
 שאין להם שום עצה איד לצאת מן
 החשך וכו', כי בכל דרך ועצה שרוצים
 לילך כדי לזכות להתקרב אליו יתברך
 טומנים פחים ורשתות הרבה עליהם
 ומקלקלים עצתם תמיד, אבל באמת כל
 תקנתם הוא זהו בעצמו שיצעקו כך
 להשם יתברך וירגישו בעצמם זה האמת
 בעצמו שאין יודעין שום עצה, ויתפללו
 הרבה על זה להשם יתברך, ואז יזכו
 שתהיה הירידה תכלית העליה, כי זהו
 בעצמו בחינת מה שמוכא בהתורה על
 פסוק: "ואיה השה לעלה". ומבאר שם,
 שכשהאדם נופל לספקות ובלבולים,
 בחינת לבי סתרהר, אזי זהו בעצמו
 תקנתו כשהולך ודורש ומבקש ומחפש
 איה מקום פבורו וכו', ענין שם היטב

בסימן י"ב לקוטי תנינא ויגעם לך כל ענין הנפלא הזה, וכבר מבאר בדברינו בענין זה הרבה במקום אחר, ואז זוכה לעלות לבחינת א"ה, שהוא בחינת קדושה העליונה, בחינת קדש קדשים, בחינת שכל הכולל וכו' פנ"ל, וזהו בחינת חליצת המנגלים בתשעה באב וכו' פנ"ל, כי חליצת המנגל מורה על הסתלקות בחינת העצה השלמה הנשמרת על ידי בחינת המנגלים פנ"ל, כי עכשו נסתלקו המחין ואין עצה פנ"ל, וזהו בעצמו התקון כשיודעין שאין עצה וצוּעקין וכוּכין על זה לפני השם ותברך, שזהו בחינת איכות וקיוּת שאומרים בתשעה באב, כי איכה זהו בחינה הנ"ל שמתודין להשם ותברך שנפלטו כל כך בעוונותינו עד שנחרב הבית המקדש ונסתלקו כל השכליים, ואין אהנו יודע עד מה, ואין אנו יודעין שום עצה איד לשוב ולהתקרב אליו ותברך, כי עבר קציר בלה קוץ ואנחנו לא נושענו, ואין יודעין עתה מה נדבר ומה נצטרק, רק לצעק איכה כמה פעמים, כמו שאומרים בתשעה באב איכה כמה וכמה פעמים, שהוא עקר כלל הקינות, כי אין אנו יודעין רק לצעק איכה, שהוא בחינת א"ה הנ"ל, הינו שאנו כוכין על נפשנו שנתרחקנו כל כך עד שאין אנו יודעין כלל איכה אנחנו ואיכה הדרך והעצה לשוב אליו ותברך:

בחינת מחסר תקון והגון נכפפת ונעשית 'קינות', ולעתיד יתמקן הכל, ואז נתמקן ה'תיקו', כי יפשוטו כל האבעיות והספקות ואז יחזר ויהיה נעשה מ'קינות' 'תיקון', ענין שם. כי תיקו הנאמר על האבעיא והספק שבש"ס זהו בחינת חלקת העצה, דהינו שאין יודעין הדין באיזה מצוה שהיא בחינת עצה פנ"ל, וכל זה מחמת חסרון התקון, שהוא בחינת פגם כל השכליים פרטיים שמשם כל ההמקשות והעצות שנפגמו בלם בעוונות ישראל, שזהו בחינת חרבן בית המקדש פנ"ל. כי כל השכליים בלם הם בחינת תקונים להמשיך השכל של השגת ידיעת אלקותו ותברך על דם, בחינת עולם התקון פדוע, כי כל צמצומי האורות דרך פמה שכליים בלם הם בחינת תקונים פדוע, אכל בשעת חרבן בית המקדש נפגמו התקונים הנ"ל, ואז נסתלק הגון של תקון ונעשה תיקו, שהוא בחינת ספקות, בחינת חלקת העצה פנ"ל, ואז נעשה מהתקון בחינת קינות, שהם בחינת איכה פנ"ל, ועל ידי זה בעצמו חוזר ונתמקן בחינת התיקו והספק, בחינת חלקת העצה, כי על ידי הבחינת הקינות בעצמו נתמקנין וחוזרים ועושים מקינות תקון, כי על ידי זה בעצמו שאומרים קינות, שהם בחינת איכה, בחינת א"ה, דהינו שבוכין ואומרים שאין יודעין כלל איכה לחתור למצוא עצה לשוב אליו בשלמות באמת, על ידי זה

וזהו מה שאמר רבנו ז"ל (סימן רטו) ש'תיקו' הנאמר בש"ס הוא

בַּעֲצֻמוֹ הַשֶּׁם יִתְבָּרַךְ מֵרַחֵם עָלָיו וּמוֹרָהּוּ הַדְרָךְ הַיֵּשֶׁר וְהַנְּכוֹן וְהָאִמָּת, וְיִודַע הַעֲצָה אֵיךְ לְהַתְנַהֵג וּנְעֻשָׁה מַסְיֻנּוֹת תַּקּוּן וְנִתְמַקֵּן הַתִּיקוּן, שֶׁהוּא הַסַּפֵּק, חֲלָפֶת הַעֲצָה, כִּי זֹכֵין עַל־יְדֵי צַעֲקוֹת אֵיכָה לְזִכּוֹת לִידַע הַדְרָךְ וְהַעֲצָה אִמָּתִית אֵיךְ לְהַתְנַהֵג, שֶׁהוּא בְּחִינַת פְּשִׁיטוּת הָאֲבִיעָא בְּחִינַת הַתְּהַפְּכוֹת הַתִּיקוּן וְהַסְיֻנּוֹת לְבְּחִינַת תַּקּוּן כַּנֶּלֶל:

כּוֹ וְזָהוּ בְּחִינַת "נַחְמוּ נַחְמוּ עַמִּי וְכוּ" דְּבָרָו עַל לֵב יְרוּשָׁלַיִם כִּי נִרְצָה עֲזָה, כִּי לָקַחָה מִיַּד ה' כְּפָלִים בְּכָל חַמְאֻתֶיהָ. "נַחְמוּ נַחְמוּ עַמִּי", נַחְמָה כְּפֹלָה. 'כִּי נִרְצָה עֲזָה', שֶׁהַעֲוֹנוֹת נִתְּפָכוּ לְזִכּוֹת וְרָצוֹן. 'כִּי לָקַחָה מִיַּד ה' כְּפָלִים בְּכָל חַמְאֻתֶיהָ, כִּי בְּכָל הַחַמְאִים גּוֹרְמִים הַפֶּגֶם בְּכְפָלִים בְּבְחִינַת "שִׁלַּח תְּשַׁלַּח" - תְּרִין תְּרוּכִין, בְּחִינַת "וַתִּלְכְּנָה שְׂמִיתוֹן" - תְּרִין תְּהִין כְּתָרָא, שְׂכִינְתָא עֲלָהּ וְשְׂכִינְתָא תַּתָּא, שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת הַתְּעַלְמוּת וְהַתְּסַרְתּוֹת הַקְּדֻשָׁה הַעֲלִינָה לְמִטָּה גַּעַת הַזְרִידָה וְהַתְּרַחֲקוֹת כַּנֶּלֶל, וְכִשְׂרוּצָה לְשׁוֹב עַל־יְדֵיהָ בַּעֲצֻמוֹ עַקֵּר עֲלִיתוֹ וְכוּ' וְכַנֶּלֶל. וְאֵז זֹכָה עַל־יְדֵי הַתְּשׁוּבָה שֶׁהַעֲוֹנוֹת יִתְּפָכוּ לְזִכּוֹת וְהַזְרִידָה תְּהִיָה תְּכִלִּית הַעֲלִיָה, וְאֵז זֹכָה לַעֲלוֹת לְבְּחִינַת יוֹם הַכַּפּוּרִים, בְּחִינַת קִדְשׁ קִדְשִׁים, שֶׁשָּׁם הוּא עֲלִית אֲמָא וְכְתָמָא כְּתָרָא, בְּבְחִינַת יוֹם כַּפּוּרִים תְּרִין, הַפֶּד מִן הַזְרִידָה שֶׁיִּרְדוּ שְׂמִיתוֹן, בְּבְחִינַת וַתִּלְכְּנָה שְׂמִיתוֹן, כִּי עֲכָשׁוּ עוֹלִין שְׂמִיתוֹן

בְּיַחַד, וְאֵז הַנְּחֻמָּה כְּפֹלָה, בְּחִינַת "נַחְמוּ נַחְמוּ כִּי לָקַחָה מִיַּד ה' כְּפָלִים וְכוּ". כִּי עַל־יְדֵי שְׁלָקָתָהּ בְּכְפָלִים, בְּבְחִינַת "כְּבוֹ תְּכַבֵּה" תְּרִין, בְּחִינַת "שִׁלַּח תְּשַׁלַּח וְכוּ", שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת וַתִּלְכְּנָה שְׂמִיתוֹן כַּנֶּלֶל. וְעֲכָשׁוּ כְּשׁוֹכֵין שְׂמִיתוֹן הַכָּל, אֵז הַנְּחֻמָּה כְּפֹלָה בְּבְחִינַת "נַחְמוּ נַחְמוּ", כִּי הַמְּלָכוֹת, בְּחִינַת הַקְּדֻשָׁה שְׁלֵמָה, עוֹלָה וְנִכְלָלָת בְּקִדְשָׁה שְׁלֵמָה בְּבְחִינַת יוֹם כַּפּוּרִים, שֶׁאֵז אֲמָא וְכְתָמָא סֵלְקִין כְּתָרָא, כִּי אֵז נִכְלָלִין בְּבְחִינַת קִדְשׁ קִדְשִׁים שֶׁשָּׁם נִמְתַּק הַכָּל כַּנֶּלֶל:

כְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

כּוֹ וְזָהוּ בְּחִינַת "וַיִּרְקָה כַּפְּיָו". כִּי אִיתָא בְּסַפְרֵי רַפּוּאוֹת שֶׁהֵרַק הוּא כְּמוֹ בּוֹרִית שְׂמֻנָּה כֹּל דְּבַר מַהֲיָהּמָא וְהַפְּסִלַת כֹּן הֵרַק מוֹעִיל לְכַח הַמְּכַבֵּר וְהַדּוֹחָה, כִּי הֵרַק מִפְּרִיד חֲלָקִי הַמַּאֲכָל בְּתוֹךְ הַתְּבָבָה זֶה מְזָה וּמוֹעִיל אֵל הַעֲפּוֹל וְכוּ'. וְכַבֵּר מְבַאֵר בְּהַתּוֹרָה "חֲדִי רַבִּי שְׂמֻעוֹן" הַנֶּלֶל שֶׁעַקֵּר חֲלָפֶת הַעֲצָה נִמְשָׁךְ עַל־יְדֵי שְׂגִדוֹן בְּמַתְרוֹת הַמַּאֲכָל שְׁעוֹלִים אֵל הַמַּח וְהַלֵּב וּמְכַלְכְּלִים עֲצָתוֹ עַד שֶׁנִּחְלָשְׁת וְנִחְלָפֶת עֲצָתוֹ בְּבְחִינַת גַּעַת נְשִׁים שְׂמֻסְדְּרִין כֹּל מִלְּיָהּוּ בְּבִית הַכַּסָּא וְכוּ', עֵין שָׁם. וְכָל זֶה גּוֹרְמִין עַל־יְדֵי פֶגֶם אֲמוּנַת חַכְמִים וְכוּ', עֵין שָׁם. וְכַבֵּר מְבַאֵר שֶׁהַנְּבִיִּים שְׂמוּלִידִין הֵם בְּחִינַת בְּרוּר שְׁלֵמוֹת הַעֲצָה, שֶׁזָּהוּ עַקֵּר בְּחִינַת זְוִיג וְהַקְּדֻשָׁה וְכוּ' כַּנֶּלֶל. וְעַקֵּר הַבְּרוּר עַל־יְדֵי הָאִישׁ, כִּי עַקֵּר בְּרוּר

10

אבן העזר

שלמות העצה הוא מסטרא דדכורא כפ"ל, כי עקר בחינת חלקת העצה הוא מסטרא דנקבא, בחינת עצת נשים כפ"ל. וזהו סוד הרק של החליצה, כי הרק הוא בחינת כח המכרר והדוחה את הפסלת והמוותרות כפ"ל, שזהו מועיל לבחינת ברור העצה, כי כשנתברר צחות המאכל ונדחה הפסלת לחוץ ואינו מתגבר המותרות אנו העצה ברוחה ושלמה, ואנו זוכה להוליד בנים בקדושה, שהם בחינת עצות שלמות כפ"ל. וזהו שמוכא בכתבים מענין הרק שמצוי בפה קדם הזווג, ומכאן ראה מדברי רבותינו ז"ל שאמרו שהרק מצוי בפהו וכו', ואיתא שם, שזהו סוד זווג הנשיקין שקדם זווג הגופני וכו', ענין שם, הינו שהרק הוא בחינת כח המכרר את הטוב מן הפסלת והמוותרות, שזהו מועיל אל הזווג דקדושה, שהוא בשביל הולדה, שהוא בחינת ברור העצה השלמה, כי על-ידי ברור ודחיות הפסלת שנעשה על-ידי הרק כפ"ל, על-ידיהו העצה בשלמות, שהוא עקר תקון הזווג דקדושה, בחינת הולדה דקדושה. והאשה מקבלת זה הפח של המכרר והדוחה, שהוא בחינת ברור העצה, מקבלת זאת מבעלה על-ידי שהוא רוחא דשדי בגוה כידוע. כי עקר ברור העצה, שעל-ידיהו עקר ההולדה, נמשך מן הפעל מסטרא דדכורא, שהוא דיקא יש לו פח זה לברר העצה מבחינת עצת נשים, מבחינת עצות חלוקות, כי גם בההולדה גופא צריכין

כמה ברורים, כי המפה נתפררת בכמה ברורים ונתברר הטוב והרע, והפסלת נדחה לחוץ שעל-ידיהו עקר תקון ההולדה, שהיא בחינת ברור העצה כפ"ל, וזה הברור מקבל פח גם מהרק שמועיל אל הפרוד כפ"ל, ועל-פני החליצה שצריכה לחלק ולפרד מבעלה הראשון שלא יתא פנייהם עוד חבור כלל, על-פני צותה התורה, "וירקה בפניו". ואיתא שבהרק נראה פני המת, דהינו שעל-ידי הרק מוציאה ממונה החיות שקבלה ממנו, שהוא בחינת ההוא רוחא דשדי בגוה, שעל-ידיהו היתה קשורה עמו, וזה מוציאה על-ידי הרק דיקא, כי עקר ההוא רוחא דשדי בגוה, דהינו כח החיות שהמשיך אליו, הוא רק בחינת כח ברור העצה, שהוא עקר ההולדה. כי כל החיות שהמשיך בגוה הוא בשביל הולדת הבנים שהם בחינת למונדי ה', בחינת עצות לגלות אלקותו ותברך כפ"ל, וזה הברור נעשה על-ידי בחינת הרק שמכרר המאכל מן המותרות כפ"ל, על-פני עכשו צריכה לירק בפניו, כי כח החיות, שהוא ההוא רוחא שקבלה מבעלה, שהוא בחינת כח המכרר את העצה, שהם בחינת הבנים כפ"ל שצריכה עכשו להוציא ממנה בפני החולץ כדי לפרד מבעלה, זה יוצא ממנה על-ידי הרק, שהוא גם כן בחינת כח המכרר כפ"ל:

כח ראה והבן והבט נפלאות ה', נפלאות תמים דעים, כפיה

שהדברים מתנוצצים בדרעתי, השם ותפרך יאיר עינינו בתורתו באמת, אמן:

הלכות סוטה

כט וזהו בחינת מחיקת פרישת סוטה על הפנים קדושים שבבית המקדש,

וגם נותנין עפר מקרקע הבית המקדש, ועל ידי כל זה נברכת הסוטה, ואם

טהורה היא אזי נמשך לה טובה על ידי זה בחינת ונקתה ונזרעה זרע, שהיא

בחינת המתקת הדין שאז נמשכין חסדים וטובות. כי הסוטה שמעלה מעל באישה

ופגמה בהשכליים הפרטיים שצריכה לקבל משם המתקה על ידי השכל השך

אליו דיקא, והיא מעלה מעל באישה וקבלה מאחר, שעל ידיה מתגבר הדין

ביותר ומתגברת הספרא אחרא והקלפה מאד, רחמנא לצלן, שזהו בחינת חמור

אסור אשת איש כנ"ל, ועל-כן בהכרח למחוק פרישה מן התורה על ידה, דהינו

פרישת הסוטה עצמה, ועל ידיה נברכת, כי מחיקת פרישה מן התורה זהו בחינת

בטול שכל פרטי, ואז אין יכולין לקבל כי אם מהשכל הכללי בעצמו, ועל-כן על-

דיה נברכת לטוב, או לרע, כי מהשכל הכללי בעצמו מקבלין בשתי בחינות,

דהינו בשעת החטא והרפן בית המקדש, חס ושלום, שאז נפגמו ונסתלקו כל

המחזין והשכליים הפרטיים, ואין יונקים כי אם מעט חיות בהעלם גדול מהשכל הכללי, ואז אם אינו זוכה לשוב, אזי

גבורות הבורא נוראות ונפלאות יש בכל דבר של האדם, וכמה סודות נעלמים

שבכל דבר, עד שגם בהרק יש חידושים נפלאים אפלו בגשמיות על-פי חכמי

הנתיח והרפואות, מה שהשם ותפרך ברא פחות נפלאות באדם בכל דבר מה

שאי אפשר לשער, והכל מקבל חיות מסתרי נסתרות ה', שהם סודות נוראות,

סודות עליונות, רזון דאורייתא שיש בכל פרט ופרט שבאדם, שזהו בחינת מצוות

התורה שתלויים בכל איברי האדם כמובא, עד שעל ידי הרק דיקא נפטר

היבמה מעלה, כי הרק הוא מועיל לכה המקבר שעל ידיה עקר ברור העצה,

שזה עקר בחינת הולדת הבנים פרו לגלות עצות רבות לגלות ולהודיע

אלקותו ותפרך לכל באי עולם וכנ"ל. למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא

האלקים אין עוד:

והבן הדברים היטב, כי איני רוצה לכתב 'דוק' 'הבן' בדברינו בכל מקום

שצריכין לדקדק ולהבין מחמת שידעתי שבכל מקום צריכין לדקדק ולהבין היטב,

כי צריכין מקדם להיות בקי היטב בדברי רבנו ז"ל, ואז יוכל להבין דברינו אם ישים

לבו עליהן היטב, על-כן לא רציתי לכתב בכל פעם ופעם דוק והבן, רק לפעמים

לא וכלתי להתאפק וכתבתי והבן וכיוצא, מחמת שידעתי שהם דברים עמוקים מאד

ואי אפשר לבאר בכתב היטב כפי מה

160

ומותת רשע רעה, כי מהשכל הפללי אין לו פח ליגק, ואין חס ושלום, הפרת תפרת הנפש ההיא עונה בה בזמן שעונה בה שאינו זוכה לשוב, כי רבוי אור גורם שכירת פלים, שהוא בחינת מיתה וקרת חס ושלום, אבל השם יתברך חפץ חסד ומאריך אף לרשעים ומקים העולם כחסדו וממשיך חיות וחסד בהעלם גדול אפילו על הרשעים וגמורים מהשכל הפולל העליון דיקא פנ"ל כדי להטותו לתחייה, כדי שיוכל לשוב ולהתקן אם ירצה, וגם פשיטת לשוב בתשובה או יוכל לזכות שהידידה תהיה תכלית העלייה, ומפרת יהיה געשה פתח, שהוא שרש השכל הפולל העליון שנקרת משם על-ידי שפגם בהשכליים פרטמים, על-ידי העברות שעבר, והעקר על-ידי פגם הברית, שהוא יסוד הפל, אבל כל ימי חייו שהשם יתברך מאריך אפו עמו כדי שיזכה לשוב עדן לא נקרת לגמרי, כי אם היה נקרת לגמרי כבר היה מת לגמרי, אבל מאחר שהוא חי עדן, בודאי נמשך לו עוד איזה חיות, ותחיות שגמשיך להרשעים והנופלים נמשך דיקא מהשכל העליון הפולל, שהוא שרש התשובה והחסד וכנ"ל, ועל-כן אם יזכה להתעורר לשוב, אין יזכה להפך עונות לזכות, והידידה תהיה תכלית העלייה שיזכה לעלות אל הקדשה הנעלמת, שהיא בחינת שכל הפולל שהיתה מחיה אותו בהעלם גדול בעת ירדתו והתרחקותו, כי

180 97

עכשו יזכה לעלות לשם בבחינת תשובה ויום הכפורים שאז עולין לשם בבחינת עליה וממתקים שם הכל ומכפרין כל העונות וכו' וכנ"ל. ועל-כן הפוסטה נבדקת על-ידי מחיקת הפרשה, שהוא בחינת בטול השכל פרטמי בעוונותיה, שאז צריכין לקבל החיות מהשכל העליון הפולל, ואז אם טמאה היא יהיה לה מפלה על-ידיה, וכאז בה המים המאדירים למרים. כי מהשכל העליון הפולל אי אפשר לקבל מחמת רבוי אור פנ"ל, מאחר שפגמו השכליים פרטמים, ואין תקלפות יונקים, חס ושלום, שהם מדיקי עלמא וגוקמין בה וכו' אם לא שיש לה זכות שתולה לה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, יש זכות תולה וכו'. כי הזכות יכול להועיל לה שאריך לה השם יתברך איזה שנים עד שתשוב כדי שלא תפרת לגמרי משני עולמות, כי תשובה מועיל תמיד וכנ"ל, אבל אם טהורה היא אין, אדרבא, נמשך עליה חסד גדול והמתקה יתרה על-ידיה, כי עכשו נתעורר בחינת השכל הפולל שמשם דיקא נמשך החיות, מחמת שגממקה הפרשה וכנ"ל, ומחמת שבאמת היא טהורה אין היא זוכה שעל-ידיה נמשך לה המתקה יתרה, כי שם נמתק הפל פנ"ל, ועל-כן נמשך לה טובה יתרה על-ידיה בחינת ונקמה ונזרעה זרע. אם היתה יולדת בצער, יולדת ברוח וכו'. כי משם כל המתקנות וכל טוב וחסד:

לקוטי הלכות

הלכות גטין ד

אבן העזר קפט

ברוך ה' לעולם אמן ואמן

ועל-כן מוחזקין הפרשה אל המים קדושים. מים קדושים זה בחינת מים טהורים הנ"ל שעל ידם זוכין לתקן אמונת חכמים ולהשלים העצה ולעלות לבחינת קדש קדשים, וזהו בחינת זמן העפר אשר יהיה בקרקע המשפון, כי צריכין לקח מעפר המשפון, שנקדשותו נמשכת מבחינת קדש קדשים שלשם עולין לברק הסוטה פנ"ל, פי בשענת הפגם החיות נמשך משם לבר, ומחמת שאין פלים לקבל מחמת שגפגמו השכליים הפרטיים על-ידי העונות חס ושלום, אזי יכולין חס ושלום, מוצקי עלמא להתגבר, שמישם כל הענשים חס ושלום, אבל השם יתברך מאריך אפו כדי שישוכו וכו' פנ"ל, ועל-כן בשזוכין נמשך משם כל ההתקנות וכל טוב פנ"ל:

בחינת שעורא דאתון דאוריתא וכו', וזה בחינת בת היתה לו לאברהם אבינו וכו', בחינת בת תחלה וכו'. פי הצמצומים הנ"ל, שהם ההקדמות והספוכים דקדושה, שעל ידם באים להשגות אלקות, הם בחינת שכל התחתון, בחינת חכמה תתאה, שהיא בחינת בת, בחינת בת אברהם שעל ידה באין להשגות אלקות שהוא שכל עליון, בחינת חכמה עלאה, ולבוא להשכל התחתון הנה הוא על-ידי שזנא בצע וכו', וצריכין להחיות החכמה תתאה על-ידי אור הפנים המאיר בשלש רגלים וכו', ולפעמים נופל חס ושלום, בחינת הפולכות דקדושה, שהיא החכמה תתאה הנ"ל, לגלות של הארבע מלכיות וכו', וצריכין לחתכה משם על-ידי החסד שגזגלה על-ידי התוכחה וכו', עין שם כל זה היטב:

הלכה ד

א על-פי התורה מ'ישרא דספינא וכו' בסימן למד, עין שם מה שכתבאר שם

כי השגות אלקות אי אפשר להשיג פי אם על-ידי פמה צמצומים וכו', כמו המלמד וכו', וצריך כל אחד לבקש מאד רבי ומלמד הגון פנה שיוכל להבין ולהסביר לו שכל עליון כזה שהוא השגת אלקות וכו', וזה בחינת שערות וכו',

ב פי זה ידוע שאיש ואשה הם בחינת

חכמה עלאה וחכמה תתאה (וכמוק)

בהתורה הזאת, כמו שמוכא שם על "הביא בני ובנותי וכו'", עין שם, ועקר החבור שלהם בקדושה הוא בשביל הולדת והמשכת המוחין בעולם, שהם נשמות הבנים שמושיכין בזוגם. פי הנשמה היא המתה, כמו שכתוב: "ונשמת שדי תבינם". והכל בשביל לגלות ולהודיע אלקותו בעולם, כמו שכתוב: "דור לדור ישבח מעשדך". וכתוב, "אב לבנים יודיע אל אמתך". ועל-כן הוהירנו השם יתברך לשא אשה, פי האשה היא בבחינת שכל התחתון הנ"ל שאי אפשר

א
ט
ט

אבן העזר

ג וזה בחינת חמר אפור אשת איש, כי המלכות, שהיא בחינת חכמה תמאה, בחינת האשה, שם עקר אחיזת הסטרא אחרא שהם כלולין מארבע מלכויות, כי היא מדרגה האחרונה של הקדשה וממנה ולמטה הם הסטרא אחרא והקלפות, ועל-כן שם עקר אחיותם וצרכין להשתדל תמיד לחתכה מהם ולהעלותה מביניהם. ועקר התגברותם הוא שהם רוצים להמשיך השכל התחתון הנ"ל לתוך החכמות חיצוניות שלהם, שהם באמת פסילות גמור כנגד זה השכל התחתון הנ"ל, כי מחמת שגה השכל התחתון הוא בחינת צמצומים והקדמות וסבוכים כדי לבוא על ידו להשגות אלקות, על-כן הם רוצים להתדמות בקוף בפני אדם באלו הם הולכים גם כן בדרך זה, כי כל דרכי חכמתם הוא בדרך הקשים ודמיונות שמתחילין לחקר מדברים נמוכים ופשוטים מאד שהם המשפלות הראשונות, והולכין ונדרמין ומקישין דבר לדבר עד שרוצים להרם ולעלות אל ה' על-ידי-יה, דהינו להשיג דיעת אמתו על-ידי-יה, על-ידי דרכי החקירות האלו, ובאמת לא זה הדרך ולא זה הנתיב להשיג אלקותו ויחפר על-ידי דרכי החקירות הנבוכות האלו בדרך הניגון, אשר הם בעצמם מודים ששכל האנושי הוא נבדק וקצרה ידו להשיג שום דבר על

להמשיך שום השגה וידעה באלקותו ויחפר כי אם על-ידי-יה, על-ידי שיש לו השכל התחתון, על-כן צריך לשא אשה כדי שעל-ידי-יה ימשיך בחינת השכל התחתון, כדי שיוכל על-ידי-יה להשיג ולהודיע השגות אלקות בעולם, שגהו בחינת הבנים שמולידין, שהם כלולין בבחינת הארבעה בנים שעל ידם מגלין ומודיעין אלקותו מודר לדור כנ"ל. וכמבאר בהתורה הנ"ל מעגן ארבעה בנים, עין שם. ועל-כן האשה מתקדשת בכסף, כי כסף הוא בחינת מלכות, בחינת חכמה תמאה הנ"ל. ועל-כן אי אפשר לזכות לחכמה תמאה הזאת כי אם על-ידי שונא בצע, כדי שלא יהיה נמשך אחר המזון הנשמי ששם אחיזת הסטרא אחרא שהם הארבע מלכויות, רק צריך להיות שונא בצע בתכלית השגאה שישנא גשמיית המזון של זה העולם, ואז יוכל לזכות לחכמה תמאה, שהיא בחינת שרש העשירות דקדשה, שהיא בחינת עשירות שלמה המלך עליו השלום, שזכה לחכמה תמאה הנ"ל, בחינת אין כסף נחשב בימי שלמה, כמו שמבאר שם. ועל-כן מתקדשת בכסף, כי כסף הקדושין היא ממן דקדשה, כי נקרא קדושין לשון קדש, כי על-ידי כסף הקדושין ממשך לה הארת החכמה תמאה הנ"ל, שהיא בחינת עשירות דקדשה כנ"ל:

בריו אפלו בשאר החכמות, כגון בחכמת התכונה והכמות הרפואות, כי אין שום חכמה על בריה, והם חוקרים כבר אלפים שנים רבבות רבבות חכמים, ועתה הפל מודים שעדיין לא חקרו לידע שום דבר על מתכנתו ואמתתו, מפל שפון וכל שפון בהשגת אלקות אשר לית מחשבה תפיסא ביה כלל, ואי אפשר להשיג שום השגת אלקות כי אם על-ידי הצמצומים הקדושים שממשיכין הצדיקים המבחרים האמתיים, שהם בחינת כלל התורה והמצוות הקדושות שקבלנו על-ידי משה רבנו עליו השלום:

וְעַל-כֵּן בָּאֵמֶת כָּתַב שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַזֶּה לְשִׁירֵיכִין לְבַקֵּשׁ מָאֵד אַחֵר רַבִּי כֹהֵן שְׂיִיכָל לְהַמְשִׁיךְ לֹא הַשְּׁגַת אֱלֹקוֹת עַל-יְדֵי הַצְּמֻצוּמִים, כִּי אֶפְלוּ גְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְהַמְּנַהֲיִים לֹא־כָל אֶחָד זֹכֵר לָזֶה הַשִּׁכָּל שְׂיִיכָל לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׁגוֹת אֱלֹקוֹת עַל יְדוֹ, עַל-כֵּן צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ מָאֵד אַחֵר רַבִּי כֹהֵן שְׂיִיכָל לְהַלְבִּישׁ לֹא שִׁכָּל עֲלוּזֵן כֹּהֵן הַתַּחְתּוֹן, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצְּמֻצוּמִים הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַקְּדָמוֹת וְסוּבּוּבִים כְּדִי לְבֹא עַל יְדֵם לְהַשְׁגוֹת אֱלֹקוֹת, כִּי אִלוּ הַצְּמֻצוּמִים וְהַסּוּבּוּבִים הָאֱמֵתִיִּים לְבֹא עַל יְדֵם לְהַשְׁגַת אֱלֹקוֹת אִינֶם בְּדֶרֶךְ הַהִקְשָׁה שֶׁלָּהֶם כִּלְלֵם חֵם וְשֵׁלֹם, כִּי עַל-יְדֵי דְרָבִי הַהִקְשָׁה וְהַדְּמִיּוֹן רֹצִים לְהַגִּיעַ וְלַגֵּעַ מִמֶּשֶׁה בְּהַדְּבָר שְׁחוֹקְרִים, כְּגוֹן לְמִשְׁלֵ, כְּשֹׁחֶקֶר בְּתַהֲלּוּכוֹת הַפּוֹכְבִּים וְהַגְּלָגָלִים וְהַלֹּךְ בְּדַעְתּוֹ וְחוֹקֵר מְדַבֵּר לְדָבָר

ומסברא לסברא עד שמוגיע בדעתו ונגוע בשכלו בדרכי תהלוכות הפוכים והגלגלים, אבל מחמת ששכל מהלכם גבה מאד, על-כן באמת אינם יכולים להגיע לשם, ועל-כן עד הנה אינם יודעים על ברזן איד הוא מהלכם, כי כל המחקרים עד זה סמוך בערך מאה שנה או יותר אמרו שהגלגלים מקיפים הארץ, ובסמוך קם אחד (קופרניקוס שמו) ואמר שהארץ מסבבת וכו' וכו', וכלם הולכים עתה בדרך השקר הזה, והם בעצמם מודים שברבות הימים יכול להיות שימצא אחד דרך אחר. ואנחנו אומרים שבודאי אינו בדבריהם, כמבאר באריכות בדברי החולקים עליהם הפחזקים הדרך הישן שהוא על פי דעת רבותינו ז"ל, וכן בשאר חכמות אינם יכולים להגיע לשום דבר על בריה, מפל שפון בהשגת אלקות, כי איד אפשר שיגיעו ויגעו בהשגתו ותפרד אשר לית מחשבה תפיסא ביה כלל:

אָבֵל כָּל הַצְּמֻצוּמִים וְהַסּוּבּוּבִים דְּקִרְשָׁה שֶׁל הַצְּדִיק הַרְבִּי הָאֵמֶת הֵם רַק בְּבְחִינַת מַפְרָח תְּבִיא לְחִמָּה, שֶׁהֵם מְסַבְּבִים סוּבּוּבִים כְּאֵלֶּה שְׂאֵי אֶפְשֵׁר לִידַע בְּשִׁכָּל הָאֲנוּשִׁי אִיד אֶפְשֵׁר לְבֹא לְהַשְׁגֹתוֹ עַל-יְדֵי הַסּוּבּוּבִים הָאֵלֶּה, רַק שֶׁבָּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ אִלוּ הַסּוּבּוּבִים הֵם כְּלֹלִים וּמְחֻדָּדִים בּוֹ וְתִפְרָד וְעַל יְדֵם בָּא עַל הָאָדָם מִמִּילָא קְדֻשָׁת הַדַּעַת שֶׁל הַתְּנוּצְצוֹת אֱלֹקוֹת שֶׁנִּפְתַּח לֹא עַל יְדֵם

אבן העזר

אור האין סוף וזוכה להשיג מה שמשויג, פי עקר הסבובים והצמצומים דקדושה של הצדיק האמת הם על-פי דרכי התורה והמצוות, שהם אחדותו ותברך שמו, אבל בשכל אין אנו מבינים כלל איד על-פי המצוות האלה נבוא להשיגו, פי בודאי אין אנו יודעין בשכל איד על-ידי מצוות ציצית או ספה וכו' נבוא להשגת אלקות, אבל באמת אנו מאמינים שמצוות ציצית הקדושים נמשכים ממקום גבה וקדוש פנה, שהוא כלול ומיוחד באחדותו ותברך שמו אשר על-ידיה נבוא להשגת אלקות, וכן בשארי המצוות. וכמו כן הם כל הדרכים והנהיבות והקדמות והסבובים של הצדיק האמת שמשפב עמנו כדי לבוא להשגת אלקות, שפכלם הם בדרכי התורה והמצוות שהם אחדותו ותברך שמוצוה אהנו היום ללמוד דיני הפוסקים ושארי הנהגות קדושות, ובזמן אחר הנהגות אחרות, ומגלה לנו חדושי תורה בדרכים נפלאים שעל-ידיה ממלא בא על האדם התנוצצות ודיעת השגתו ממקום רחוק מאוד מאד אפי' על-פי שאינו נוגע שם בדתו כלל, בבחינת ממרחק תביא לחמה, שגזון מלחם התורה, שהיא השגות אלקותו ותברך 'ממרחק' דיקא, אבל אינו נוגע שם בבחנתו ודעתו, בבחינת 'אכרתי אחכמה והיא רחוקה ממני', פי אלו ההקדמות והסבובים הם בבחינת בטישא שמבטשין הגוף על ידם

כדי שיוכל לקבל אור הנשמה, כמו שאיתא בזהר הקדוש, אגא דלא סליק ביה גהורא מבטשין ליה, גופא דלא סליק ביה גהורא דנשמתא מבטשין ליה, שעל-ידי הסבובים הקדושים על-פי דרכי התורה והמצוות נתקדש הגוף, עד שיוכל לתפס ולאהז בו אור הנשמה הקדושה כמו שנתפס האור בהנהגה, ועל-ידיה משיג מה שמשויג:

ד וזה בחינת עריות, שכל הקרובות אסורות, כדי שלא יתאחזו מהחבור החכמות חיצוניות שכל חכמתם בדרך קרבה ודמיון כנ"ל. פי עקר החבור דקדושה של חכמה עלאה עם חכמה תתאה, שהם בחינת איש ואשה, צריך להיות בבחינת ממרחק תביא לחמה וכנ"ל, פי הסמך אחרת היא בבחינת שארי בחבורא וסיים בפרודא, כמו שמוכא במקום אחר, פי הם רוצים לחבר דבר בדבר בדרך התקש והדמיון, ולהגיע על-ידיה לדיעתו ותברך. ועל-ידין סיים בפרודא, שהוא בחינת נרנן מפרוד אלוה, פי בדרך זה אי אפשר להגיע אליו כנ"ל, אבל ישראל קדושים מזהרים פן יתרוסו אל ה' לעלת, רק עומדים ממרחק ומאמינים בו ותברך באמונה לבד. וזה בחינת ויסתר משה פניו פי ירא מהביט אל האלקים, שאפלו משה רבנו עליו השלום, הסתיר פניו וירא מהביט אל האלקים, ועל-ידיה דיקא זכה להשגות עצמות באלקותו ותברך בחינת ותמונת

דף ע

לקוטי הלכות

הלכות גטין ד

אבן העזר

קצנ

ה' יביט וכו'. וזה בחינת "שלום שלום לרחוק ולקרוב", שדיקא על-ידי התרחקות הוא מתקרב וכנ"ל:

ה ועל-כן אשת איש אסורה לאחר והאסור חמור מאד מאד, כי מחמת שהאשה היא בבחינת השכל התחתון שהספרא אחרא והקלפות הם סמוכים לשם ויונקים משם וחותרים ומתגרים תמיד ליגן ולהתאחז שם ביותר וכנ"ל, על-כן צריכין להשתדל תמיד לחתכה מפניהם ולהעלותה לאור הפנים, ועל-כן אפלו בהתר הוא מלחמה גדולה פדוע, ועל-כן צריך שיהא הוי"ו רק למינהו, כי עקר וניקת הספרא אחרא הוא מתערובות. על-כן אם חס ושלום, תתחבר עם אחר אוי ותאחזו הספרא אחרא והקלפות שם ביותר עד שפלו שניהם, הנואף והנואפת לתוכם בירידה שאין לה תקומה ותהיה ההולדה, שהיא בחינת המשכת המחין, תהיה מזוה או מזוהת, שהם פסל ומסכה, כמו שאיתא בזהר הקדוש, הינו אל אחר - כפירות, כי אז על-ידי התערובות השכליים וניקתם של הספרא אחרא חזקה מאד, רחמנא לצלן, עד שיכולים להפך הצמצומים לרביהם הרעים, עד שנגעשה מזה כפירות, רחמנא לצלן, כי הם אורכים על זה תמיד ליגן מחכמה תתאה הנ"ל. ועקר וניקתם מתערובות חס ושלום. וזה "איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעלה" (במדבר ח).

ז"ל, שמועלת באיש מלחמה' שלמעלה, ואישה שלמטה. הינו פנ"ל, פי על-ידי שמועלת באיש שלמטה, על-ידי-זה מתגברים הקלפות, שהם החכמות חיצוניות, ומהפכים הצמצומים הנ"ל לכפירות וכנ"ל, על-כן מועלת בודאי באישה שלמעלה, מאחר שעל-ידי-זה מתגברין ביותר הכפירות, רחמנא לצלן, וכנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל: "איש איש כי תשטה אשתו", שאין המנאפין נואפין אלא אם פן נכנס בהם רוח שטות, רוח שטות בודאי שנמשך מהקלפות, שהם בחינת חכמות חיצוניות, שהם כסילות ושטות באמת, שהם הפך החכמה האמתיות פנ"ל. ועל-כן נמשך מהם רוח שטות מפוש:

ו וזה בחינת גט שאי אפשר להפרידה מאתו כי אם על-ידי כתב דיקא, שהוא כתב הגט, פי הצמצומים הנ"ל הם בבחינת כתב, בחינת שעורא דאתון דאורייתא, פי תמונת כל אות ואות הוא בחינת צמצום מיוחד כדי לבוא על ידו להשגת אלקות, ועל-כן אסור להתחבר עמה פי אם על-ידי כתב, שהוא הכתבה. וכלא הכתבה אסור לדור עמה, פי להמשיך השגות אלקות צריך עמה וכמה צמצומים בכמה וכמה בחינות לצמצם השכל העליון בכמה וכמה השתלשלות וצמצומים מדרגא לדרגא וכו', כמו שמבאר בהתורה הנ"ל שצריכין עמה וכמה צמצומים מעלה לעלול, משכל

אבן העזר

ספר בורתה ואין דבר אחר בורתה. כי צריכה ברייתות ממש על-ידי פתב דיקא מאחר ששם נקשרה פנ"ל:

ז ועל-כן צריך להזכיר בגט שמו ושמה ושם מקומם והזמן, כי השם והמקום והזמן הם בחינת כלליות הצמצומים של כלל הבריאה, כי כל דבר ודבר של הבריאה יש לו שם מקום וזמן, והשם יתפרד ברא הכל ויחניה ומקנם הכל על-ידי שצמצום עצמו בכמה צמצומים מאין סוף עד אין תכלית, עד שנתהוה בחינת צמצום השם והמקום והזמן, שבהם כלול כל הדברים שבאר, והכל נברא בשביל האדם כדי שיבין וישגי אלקותו יתפרד על-ידי שינקדש ויטהר עצמו עד שזוכה להשגות אלקות על-ידי הצמצומים הנ"ל. וכבר מבאר שעקר חבור איש ואשה הוא רק בשביל זה, כדי להמשיך המחזן של השגות אלקות על-ידי זה, על-ידי הצמצומים הנ"ל, ועל-יכן בשמפרידה מאתו צריך להזכיר בהגט השם והמקום והזמן, שהם כלל הצמצומים, ששם צריך להפרידה מאתו. כי יש בהצמצומים שתי בחינות, לפעמים הם בשביל המשכת השפע, ולפעמים להפקד, חס ושלום, בשביל געילת וסגירת השפע, הינו בשצריכין להמשיך שפע, אזי הצמצומים הם לטובה גדולה, כדי להמשיך השפע על ידם דיקא, כי בלא הצמצומים לא היה אפשר להמשיך מחמת רבוי אור, כי רב טובה

עליון לשכל התתון, וזה בחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שהם בבחינת איש ואשה, בחינת חכמה עלאה וחכמה תתאה פדויע, הינו בשחכמה עלאה רוצה להשפיע בחכמה תתאה צריכה לצמצם עצמה בכמה צמצומים עד שנגעשה בחינת פתב, שהוא בחינת תמונות אותיות של תורה שבכתב, ועל-ידיה מושפיע בבחינת תורה שבעל פה שמקבלת מתורה שבכתב, ועל-יכן אסורה להתחבר עמו כי אם על-ידי הפתב, שהוא הפתבה שנותן לה. כי השכל התחתון, בחינת האשה, אינה יכולה לקבל מהשכל העליון כי אם בשצמצום עצמו בבחינת פתב פנ"ל, שזהו בחינת תורה שבעל פה שמקבלת מתורה שבכתב פנ"ל, ועל-יכן גם בשנפרדת ממנו אינה יכולה להפרד ממנו כי אם על-ידי פתב, דהינו פתב הגט, כי תכף בשנתחברה עמו, נכללה היא גם כן בבחינת פתב, כי אשה עולה עמו וכו' (בב) שאמר רבותי ז"ל, כי 'באתר דאית דבר נוקבא לא אידבר תמן', כמובא בזהר הקדוש. ועל-יכן היא גם כן כלולה עמו בבחינת פתב, ועל-יכן אי אפשר לה להפרד ממנו כי אם על-ידי פתב שצריך לצמצם עצמו באותיות הפתב, ועל-ידי זה דיקא יפרידה מאתו, כי כבר נקשרה ונכללה עמו בבחינת פתב, ועל-יכן אי אפשר להפרידה ולכרתה משם כי אם על-ידי הפתב, כמו שאמר רבותינו ז"ל,

בבחינת פתב, כי אשה עולה עמו וכו' (בב) שאמר רבותי ז"ל, כי 'באתר דאית דבר

אי אפשר לקבל, ועליפן הצמזומים הם מוכה גדולה, כי הם בחינת פלים וצנורות להמשיך הדעת והשפע על ידם, אבל לפעמים בשאין רוצין להשפיע, אזי מצמזמין הצמזומים יותר ויותר עד שחם ושלום, נסגרין הצנורות לגמרי ואין השפע יורדת למטה. וגם זה למוכה, כדי שלא ינקו מהשפע אותם שאינם צריכים לינק משם. וזה בחינת הנט שמצמזם עצמו בבחינת הצמזומים הנ"ל, שהם בחינת תמונות אותיות התבט שכלולים בשם ומקום וזמן, ומצמזם עצמו בבחינת פרוז, דהינו בחינת סגירת וסתימת הצמזומים לגמרי, שאותן הצמזומים שעל ידם היה משפיע בה וכנ"ל, אותם דיקא הוא סוגר וסותם עתה שלא ישפיע בה עוד, ועל ידיה הוא בורחה ומפרידה ממונו, כי נפסק הקשר מאחר שנסתמו צנורות הצמזומים שעל ידם היו מקשרים יחד וכנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל, "וצאה והיתה" - מקיש הניה ליציאה לעגון פמה דינים. כי בנדאי ההניה והיציאה הם שוין, כי שניהם בבחינה אחת על ידי בחינת הצמזומים הנ"ל, רק שבהנהיה הצמזומים בשביל השפע דרך צנורות, וביציאה הוא בבחינת סתימת הצנורות האלו בעצמם, ועליפן מקיש אותם להדדי וכנ"ל:

הלקות יבום וחליצה הלקה ד

ח וזה בחינת יבום וחליצה, כי האדם בא לעולם רק בשביל זה כדי שימשיך

השגות אלקות על ידי הצמזומים, וצריך שישאיר השארה אחריו בעולם, דהינו בנים כדי שהם ימשיכו אחריו השגות אלקות, כי משם נמשכה נשמתם כנ"ל. כי כל מה שמסבב השם ותבדך בבריאת עולמו וקיומו הכל פאשר לכל הוא רק בשביל זה, כי כל הבריאה היא בגין דישתמודעין ליה פדוע, וכשאין האדם מניח זרע בעולם, חם ושלום, אזי אין נשמתו יכולה לעלות אל מנוחתה ואל מקומה, דהינו לאור הפנים, מחמת שלא השתדל לחתך ולהעלות את המלכות חכמה תתאה מבין הארבע מלכות ולהעלותה לאור הפנים המאיר בשלש רגלים שעל ידיה היה זוכה להשתטת אלקות, והיה זוכה להמשיך ידעת אלקותו לדורות הבאים, שגוהו בחינת כנגד ארבעה בנים דברה תורה, בחינת והגדת לבנד וכו', בחינת והודעתם לבנד ולבני בנד, כי משם נמשכים כל הבנים וכנ"ל, ובין שלא הניח זרע של נקמא, פגם בכל זה, ועליפן אינו יכול לעלות אל אור הפנים פדוע. וזה "ישבעו בנים וכו'", אז דיקא "אני בצדק אחיה בנד אשבעה בהקין תמונתך", כי השלים צלם דמות תבניתו על ידי הפנים, אבל בשאין לו בנים חם ושלום, אזי הוא פאלו ממעט את הדמות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ועליפן אינו זוכה לבחינת אחיה בנד, כי אינו יכול לעלות לאור הפנים כנ"ל, כי צלם דמות תבניתו הוא בחינת פלליות

טו

אבן העזר

אשתו זקוקה לכם, כי אם לצרה יולד, כי אחיו יש לו פה להקימו לחור ולהמשיך נשמתו על ידי הבן שיליד, כמו שפתיב (דברים שם): "יקום על שם אחיו המת" פירושו:

ועל-בן מי שיש לו בן, מפל מקום, פוטר את אשתו מן החליצה ומן היבום, כי אפלו בן רשע פוטר, כי כנגד ארבעה בנים דברה תורה, ואחד מהם רשע, וגם הוא בכלל הארבעה בנים אשר על ידם ממושיכין השגות אלקות ומגלין ומודיעין ידעת אלקותו מדור לדור, וכמו שפתיב: "כל פעל ה' למענהו, וגם רשע ליום רעה". שגם על ידו נתגדל ונתגלה ידיעתו ותברך, כי אף-על-פי שהוא רשע, בעונו ימות, על ששאל שלא בהגון והוציא את עצמו מן הכלל וכפר בעקר, אבל על ידי שמקדין את שניו ומשיבין לו, בעבור זה עשה ה' לי וכו', על ידי זה דיקא נתגדל השם ותברך ונתגלה ידיעתו ותברך, כי כשכפר גלה הרשע הכפירות והאפיקורסות שלו והצדיקים וזכין לשבדם ולהקהות את שניהם, אזי הוא מוכה גדולה מה שכפר הוציאו לחוץ מלבם מחשבתם הרעה. כי זה מוכה לדורות, כי לא יוכל עוד אחר לומר שטות הקשיא והכפירה הזאת, כי כבר נשמע שמות חקירה זאת והצדיקים סתרוה ושברוה, ועתה מה יש להם עוד לומר, וכשביל זה השם ותברך מאריך אף לרשעים ונותן להם פה שיאמרו מה

השגת אלקות על ידי בחינת הצמצומים מעלה לעלול, משכל עליון לשכל תחתון ה"ל, כי יש שכל שהוא נקרא בחינת עין, ויש שכל שנקרא בחינת ד, ויש שכל שנקרא רגל, וכן בשאר האיברים וכן בפרטי פרטיות כל איבר וכל גיד שיש לאדם בפנים ובחוץ, כלם הם כנגד שכלים של השגות אלקות, שהם בחינת שמונתו הקדושים, וכל הידורות באין לעולם בשביל זה להשלים צלם דמות תבניתו, כביכול, על ידי ידיעתם אותו ותברך, כי אי אפשר להשלים זה הכגון הנורא בדור אחד, על-בן צריכין להניח בנים כדי שישלים לפי בחינתו צלם אלקים, ועל-בן בשאין לו זרע, אינו יכול לעלות לאור הפנים, ועל-בן אסורה אשתו להנשא לחוץ אפלו אחר מותו, כמו שפתיב (דברים סח): "לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר וכו'". כי האשה יוצאת מפעלה על ידי מיתתו מחמת שאו נשמתו נסתלקה מזה העולם ואין נשאר קשר ביניהם, אבל זה שמת בלא בנים עדין נשארה נשמתו בזה העולם קשורה ברגלי אחיו, כי אנה יכולה לעלות לאור הפנים ונשארה קשורה ברגלי אחיו בבחינת ותגל מרגלותיו, ומחמת זה אשתו קשורה בו עדין על ידי ההוא רוחא דשרי בגיה שאינו יוצא ממנה מחמת שאינו יכול להפרד מזה העולם, מחמת שלא הניח זרע בזה העולם להפיר אותו ותברך אשר בשביל זה פא לעולם כ"ל, ועל-בן

שְׂאִימְרוּ פְּדֵי שְׂוִיצִיאוּ מִלְבָּם כָּל רְשָׁעוֹתֵם וּכְפִירוֹתֵם הַמּוֹזֵן בְּלִבָּם, עַד שְׁלֹא יִהְיֶה לָהֶם מִה לְזַמֵּר עוֹד, וְאַחַר כֵּן בְּדַבּוּר אַחַד שֶׁל הַצְּדִיק הָאֵמֵת יִפֵּל וְיִתְבַטֵּל כָּל שְׁמוֹת דְּבָרֵיהֶם הַרְעִים. וְזֶה בְּחִינַת "כָּל רוּחוֹ יוֹצִיא כְּסִיל וְחֶסֶד בְּאַחֹר וְשִׁבְחָנָה", וְזֶה בְּחִינַת "וְאוֹלָם בְּעֵבֹר זֹאת הָעֲמֻדָּה בְּעֵבֹר הַרְאֵתָךְ אֵת כְּחֵי וְלִמְעַן סֵפֶר שְׂמִי כְּכֹל הָאָרֶץ" (שְׁמוֹת ט) הֵינּוּ כַּנ"ל. וְעַל־כֵּן בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ כְּשִׁנְאוֹל הַגּוֹאֵל צֶדֶק וְיִתְגַּלֶּה הָאֵמֵת בְּעוֹלָם יִהְיֶה מוֹבָה גְדוֹלָה מִה שְׂפָכֶר הָיוּ כָּל כֵּן מַחְקָרִים וְאַפְסוּרִים וּכְפָרִים בְּעוֹלָם שְׂפָכֶר חֲקָרוּ מִה שְׂחָקוֹ, וְאָמְרוּ מִה שְׂאִמְרוּ וְהָיוּ מְבוּזִים אֵת יִשְׂרָאֵל וּמְתוֹלֹצְצִים כָּל כֵּן, וְאֵי יָרְאוּ בְּעֵינֵיהֶם שֶׁהַכֹּל הוּא בְּהַפֵּךְ וְשִׂאֲרוֹ כְּאֵבֶן דוֹמָם וְלֹא יוֹכֵל לִפְתּוֹחַ פִּיהוּ עוֹד וְיִוְדוּ הַכֹּל עַל הָאֵמֵת. וְעַל־כֵּן בֵּן הַרְשָׁע הוּא גַם בֵּן מִן הָאֲרֻבָּעָה בְּנִים שְׁעַל יָדָם מוֹדִיעִין אֲלֵקוּתוֹ וְתִבְרָךְ בְּעוֹלָם, וְגַם שְׂיֻכּוֹלִים לְצֵאת מִפְּנֵי בְּנֵים בְּשָׂרִים, כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, דִּילְמָא נִפְקֵי מִנְיָה בְּנֵי דְמַעְלִי, וְכְמוֹ שְׂאִיתָא בִּזְהַר הַקְּדוּשָׁה אֲלֵמְלֵא הִיא הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ-הוּא מְמִית אֵת הַנֶּחֱסֵי קָדָם שְׂרָצָא מִפְּנֵי אַבְרָהָם, לֹא הִיא אַבְרָהָם וְכָל הָאֲבוֹת בְּעוֹלָם וּמִשָּׁה רַבְּנֵי וּמִשִּׁיחַ וְכָל הַצְּדִיקִים וְכו', עַל שֵׁם:

רמ"ב

הַמְּלָכוֹת מִן הַסְּמָרָא אַחֲרָא וְלִהְעוֹלוֹתָהּ לְאוֹר הַפְּנִים הַמְּאִיר בְּשִׁלְשׁ רְגָלִים שְׁעַל-יְדֵיָהּ מַחֲיִין אֵת הַמְּלָכוֹת, בְּחִינַת הַחֲכָמָה תִּתְּנָה שְׁעַל-יְדֵיָהּ וּזְכִין לְהַשְׁנֵת אֲלֵקוּת, שְׁזָהוּ עֵקֶר בְּחִינַת הַחֲבוּר דְּקַנְדְּשָׁה שֶׁל אִישׁ וְאִשָּׁה שְׂמוּשֵׁם הוֹלְדַת הַבְּנִים כַּנ"ל. וְעַקֵּר הַקְּנֵן שְׁהָאִשָּׁה נִקְנֵת לְבַעֲלָהּ הִיא רַק מַחְמַת בְּחִינָה זֹאת, מַחְמַת שְׂבַעֲלָה מַעֲלָה אוֹתָהּ מִן הַסְּמָרָא אַחֲרָא וּמְחִיָּה אוֹתָהּ מִבְּחִינַת אוֹר הַפְּנִים הַנִּזְל בְּבְחִינַת רְאֵה חַיִּים עִם הָאִשָּׁה וְכו', כִּי אִשָּׁה עוֹלָה עִמּוֹ וְכו' (ובְּמִקְוֵי בְּתוּרָה "עוֹלָה" שְׂפָדֶר שֵׁם מַעֲנֵן קְדוּשׁוֹן שְׂהָא מְהַקְּדֵשׁ מִסְּמָאֲתָה וְכו', עַל שֵׁם סִימָן סט לְקוּפֵי חֶלֶק א), וְכָל חֲשׂוֹכֵי בְּנִים, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, נִמְשָׁךְ רַק מִשֵּׁם מַחְמַת שְׁלִפֵי בְּחִינָתוֹ לֹא הִיא לוֹ פֶּה לְהַעֲלוֹת בְּחִינַת הַשֶּׁכֶל הַתְּחִתּוֹן הַנִּזְל, לְחַתְּכוֹ מִן הַסְּמָרָא אַחֲרָא וְלִהְחִיּוֹתוֹ מְאוֹר הַפְּנִים, לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת הָאֲרֵת הַשְּׁנֵת אֲלֵקוּת שְׂמוּשֵׁם שְׂרָשׁ הַהוֹלְדָה. כִּי אֶף-עַל-פִּי ^ע שְׁלָאוּ כָּל אֲדָם זֹכֵר לְהַשְׁנֵת אֲלֵקוּת, אֶף-עַל-פִּי־כֵן שְׂרָשׁ הַהוֹלְדָה בְּקַנְדְּשָׁה נִמְשָׁךְ מִשֵּׁם, וְיֵשׁ שְׂחַטָּאוֹ גוֹרְמִים שְׂאִינוּ יוֹכֵל לְהַמְשִׁיךְ נְשָׁמוֹת הַהוֹלְדָה מִשֵּׁם אוֹ שְׂמוּצָד פְּגָם הַגְּלִגּוֹל אִינוּ זֹכֵר לְהַעֲלוֹת הַמְּלָכוֹת וְכו', וְיֵשׁ בְּזֶה פְּמָה בְּחִינּוֹת, אֵךְ עֵקֶר מְנִיעַת הַהוֹלְדָה, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, נִמְשָׁךְ מִזֶּה מַחְמַת שְׁלֹא הָעֵלָה אֵת הַמְּלָכוֹת לְפִי בְּחִינָתוֹ אֵל אוֹר הַפְּנִים שְׂמֵאִיר בְּשִׁלְשׁ רְגָלִים, עַל־כֵּן אִם לֹא יַחְפֵּץ הָאִישׁ לְקַחַת אֵת יְבִמְתּוֹ לְהִקְיָם

ע

אבן העזר

לְאָחוּי שֶׁם לְתַנּוּן אוֹתוֹ, וְזוֹ מַחֲמַת שְׂאִין
 לוֹ כִּחַ לְהַעֲלוֹת הַמַּלְכוּת – חֲכָמָה תִּמְאָה
 וְכו' פ"ל, ע"ל פ' ו' וְחֻלְצָה גַּעֲלוּ מֵעַל
 רַגְלוֹ", כִּזוֹ מֵרֵאשִׁית לֹא שָׁפְנִים בְּשֵׁלֶשׁ רַגְלִים
 שְׂבָהֶם עוֹלִין בְּרַגְלָיו לְבֵית־הַמִּקְדָּשׁ
 לְהַעֲלוֹת הַמַּלְכוּת אֶל אוֹר הַפְּנִים, שְׁעַל
 זֶה נֶאֱמַר, "מִה יָפוּ פַעֲמִיד בְּנִעְלִים בַּת
 גְּדִיב וְכו'", כִּמוֹ שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל.
 וּמֵאַחַר שֶׁהוּא אֵינוֹ רוֹצֵה לְיֻבֵם, כִּזוֹ
 מֵרֵאשִׁית שְׂאִי זָכָה לְזוֹה לְכַחֲמֵת גְּלוּת
 רַגְלִים לְקַבֵּל מֵאוֹר הַפְּנִים, שֶׁהוּא בַּחֲמֵת
 'מִה יָפוּ פַעֲמִיד בְּנִעְלִים'. ע"ל פ' ו' וְחֻלְצָה
 גַּעֲלוּ, כִּי הַמַּנְעִלִים הֵם תַּסּוּן הַרְגְּלוֹ, הַיְנוּ
 כִּי הַרְגְּלוֹ הֵם בַּחֲמֵת מִדְּרַגָּה הָאֲחֵרֹנָה
 שֶׁל הַתְּקִיפָה, וּמִשֵּׁם וּלְמַטָּה הוּא אֲחִיזוֹת
 הַסְּמִירָא אַחֲרָא, וְעַל־כֵּן מַחֲמַת שְׂהֵם
 סְמוּכִים אֶל הַסְּמִירָא אַחֲרָא, ע"ל פ' ה' הֵם
 כְּרוּכִים שֶׁם בְּיֹתֵר, וְעַל־כֵּן אִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ
 ז"ל: 'הַיְנוּ בְּרַפִּי דְרַבְּנָן דְּשִׁלְחֵי מוֹיְנִיָּהוּ'. וְזוֹ
 בַּחֲמֵת מַלְכוּת, חֲכָמָה תִּמְאָה, שְׂכָל
 הַתַּחְתּוֹן הַגָּל, שֶׁהוּא בַּחֲמֵת רַגְלֵין כְּנֶגֶד
 הַשְּׂכָל הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא הַשְּׂנֹת אֲלֻקוֹת.
 וְהָאִשָּׁה בְּכָלֵל הִיא בַּחֲמֵת חֲכָמָה תִּמְאָה,
 בַּחֲמֵת רַגְלֵין, כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "רַגְלֵי חֲסִידוֹ
 יִשְׁמְרוּ" – דָּא אֲתַתָּא, כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב אֲדוֹנָנוּ
 מוֹרְנוּ וְרַבְנוּ ז"ל בְּמִקּוּם אַחֵר, כִּי אִישׁ
 וְאִשָּׁה הֵם בַּחֲמֵת הַרְבֵּי וְהַתְּלִמִּיד
 שֶׁהַתְּלִמִּיד בְּכָלֵל הוּא בַּחֲמֵת רַגְלֵין,
 בַּחֲמֵת הַשְּׂכָל הַתַּחְתּוֹן כְּנֶגֶד הַרְבֵּי, וְהַרְבֵּי,
 שֶׁהוּא בַּחֲמֵת הַשְּׂכָל הָעֲלִיּוֹן, צְרִיד
 לְצַמְצֵם עֲצָמוֹ בְּכַמָּה צִמְצוּמוֹם, שְׂהֵם

בַּחֲמֵת שְׂכָל הַתַּחְתּוֹן כְּדִי שְׂיֻכַּל לְהֵאִיר
 בְּהַתְּלִמִּיד, כְּדִי לְהַעֲלוֹת אֶת הַתְּלִמִּיד
 לְכַחֲמֵת הַשְּׂנֹת אֲלֻקוֹת שֶׁהוּא בַּחֲמֵת
 שְׂכָל הָעֲלִיּוֹן, כִּי בְּכָל בַּחֲמֵת וּבְכָל מִדָּה
 יֵשׁ בַּחֲמֵת קוּמָה שְׂלֵמָה, וְעַל־כֵּן גַּם
 בַּבַּחֲמֵת חֲכָמָה עֲלָאָה בְּעֲצָמָה, שֶׁהוּא
 בַּחֲמֵת הַרְבֵּי, יֵשׁ בַּחֲמֵת רֵאשִׁית וְרַגְלֵין, שְׂהֵם
 בַּחֲמֵת חֲכָמָה עֲלָאָה וְחֲכָמָה תִּמְאָה.
 וְהַתְּלִמִּיד בְּכָלֵל הוּא בַּבַּחֲמֵת רַגְלֵין,
 בַּחֲמֵת חֲכָמָה תִּמְאָה כְּנֶגֶד הַרְבֵּי, וְגַם בּוֹ יֵשׁ
 קוּמָה שְׂלֵמָה, אֲבָל בַּחֲמֵת רֵאשִׁית שְׂלוֹ
 מְקַבֵּל חַיִּית מִרַגְלֵי הַרְבֵּי, כִּי בַּחֲמֵת
 הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל מְדְרַגָּה הַתַּחְתּוֹנָה הִיא
 נְמוּכָה וְצְרִיכָה לְקַבֵּל חַיִּית מִבַּחֲמֵת
 הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁל מְדְרַגָּה הָעֲלִיּוֹנָה כְּדִי
 וְזוֹ גַּם כִּן בַּחֲמֵת אִישׁ וְאִשָּׁה פְּנִ"ל,
 וּמַחֲמַת שְׂהַרְגְּלוֹן סְמוּכִין אֶל הַסְּמִירָא
 אַחֲרָא, ע"ל פ' צ' צְרִיכִין שֶׁם שְׂמִירָה בְּיֹתֵר
 שְׂלֵא יִתְאֲחִיזוּ בְּהֵם. וְזוֹ בַּחֲמֵת הַמַּנְעִלִים,
 שְׂהֵם שְׂמִירָה לְהַרְגְּלוֹ, וְהֵם בְּשִׂרְשׁוֹן
 גְּמִשְׂכִּים מִבַּחֲמֵת גְּבָהּ, מִבַּחֲמֵת 'חִשְׂמִ"ל'
 שְׂנַעֲשֵׂה 'מְלוּבֹשׁ' לְכָל הַגּוֹף. וְלְמַטָּה
 בְּרַגְלֵין נַעֲשִׂין בַּחֲמֵת מַנְעִלִים, וְחִשְׂמִ"ל
 גְּמִשְׂךְ מֵאוֹר הַפְּנִים כְּמוּכָא, כִּי הוּא
 גִּימְטְרִיא שַׁע"ח שְׂהֵם שַׁע"ה גְּהוֹרִין שֶׁל
 אוֹר הַפְּנִים וְכו'. וְזוֹ בַּחֲמֵת 'בְּתַפְלִין כְּדִי
 מַנְעִלִים', כִּי תַפְלִין הֵם אוֹר הַפְּנִים כְּדִי
 וּמִשֵּׁם גְּמִשְׂךְ עַל הָאָדָם שְׂמִירָה לְרַגְלֵין,
 שְׂהֵם בַּחֲמֵת מַנְעִלִים שְׂלֵא יִתְאֲחִיזוּ בְּהֵם
 הַסְּמִירָא אַחֲרָא, כִּי הַשְּׂמִירָה לְרַגְלֵין
 צְרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ מִמְּקוֹם גְּבָהּ מֵאוֹר כְּדִי

שלא יתאחזו בהם החיצונים שפסוּכים לשם פנ"ל, ועל-כן מְכַרְכִּין על המַנְעָלִים, שַׁעֲשֵׂה לִי כַל צָרְפִי, כי בהם פְּלוּלִים כַּל צָרְפִי הָאָדָם, כי כַּל הַשֹּׁפֵעַ שֶׁל הָאָדָם בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת נִמְשָׁךְ מֵאוֹר הַפְּנִים, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים, "כִּי בְּאוֹר פְּנִיךָ נִתְּתָ לָנוּ תוֹרַת חַיִּים וְכוּ' וְצִדְקָה וּבְרָכָה וְכוּ'". אָבֵל הַשֹּׁפֵעַ יוֹרֶדֶת תְּמוּדָה, אֵד אִי אֶפְשֶׁר לְקַבֵּל הַשֹּׁפֵעַ כִּי אִם עַל-יְדֵי בְּחִינַת מַלְכוּת, שֶׁהִיא עֹקֶרֶת הַבֵּית פִּדְוּעַ, אָבֵל בְּשִׁבְחֵינַת מַלְכוּת נּוֹפֵל בִּינְיָהֶם, חֵם וְשָׁלוֹם, אֲזִי הֵם יוֹנְקִים מִהַשֹּׁפֵעַ הַרְבֵּה, כְּמוֹ עֵכָשׁ בְּגִלוּת בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים שִׁישְׂרָאֵל נִזְנָן רַק מִתְּמַצִּיַת פִּדְוּעַ, וְעַל-כֵּן עֵקֶר הַמְּשַׁכֵּת הַשֹּׁפֵעַ הוּא כְּפִי מַה שֶׁמַּעֲלִין אֶת הַמַּלְכוּת מִהַסְּטֵרָא אַחֲרָא וּמְחִינִין אוֹתָהּ מֵאוֹר הַפְּנִים, שַׁעֲלֵי-יְדִידָהּ נִמְשָׁךְ הַשֹּׁפֵעַ רַק אֶל הַקִּדְשָׁה לְבֵנוּ יִשְׂרָאֵל, אֵד כִּשְׁמַעֲלִין בְּחִינַת מַלְכוּת, שֶׁהִיא בְּחִינַת רַגְלִין, צָרְכִין לְהַמְשִׁיךְ תַּקּוּן הַמַּנְעָלִים, שֶׁהֵם שְׂמִירָה לְהַרְגְּלוֹן, שְׂלֵא יִתְאַחֲזוּ בָהֶם הַקַּלְפוֹת פִּנ"ל, וְעַל-יְדִידָהּ מִמְּיֹאֵל נִשְׁמֵר כַּל הַשֹּׁפֵעַ שְׂלֵא תִרְדַּ לְהֵם, חֵם וְשָׁלוֹם, רַק לִישְׂרָאֵל פִּנ"ל, עַל-כֵּן מְכַרְכִּין עַל הַמַּנְעָלִים, שַׁעֲשֵׂה לִי כַל צָרְפִי כִּי כַּל צָרְפִי הָאָדָם, שֶׁהֵם כֻּלָּל הַשֹּׁפֵעַ תְּלוּיִים בְּמַנְעָלִים, שֶׁהֵם שְׂמִירָה לְרַגְלִין פִּנ"ל. וְעַל-כֵּן בְּאֵמַת אִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְלֵל, לְעוֹלָם יִמְכַר אָדָם כַּל מַה שֶׁיֵּשׁ לוֹ וְיִקַּח מִנְעָלִים לְרַגְלָיו. כִּי כַּל מַה שֶׁיֵּשׁ לוֹ, דְּהֵינּוּ כַּל הַשֹּׁפֵעַ תְּלוּיָהּ בְּמַנְעָלִים פִּנ"ל. וְהוּוּ בְּעַצְמוֹ

מַה שֶׁצָּנְנוּ הַשֵּׁם יִתְכַדֵּךְ לְעֹלוֹת לְרַגְלֵי, שַׁעֲקֵר הַמַּצְוָה תְּלוּיָהּ בְּרַגְלִין וּבְמַנְעָלִים לִילָךְ בְּרַגְלָיו לִירוּשָׁלַם לְבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, לְקַבֵּל מֵאוֹר הַפְּנִים, שַׁעֲלֵ זֶה נֵאמַר, "מַה יָּפוּ כַּעֲמִיד בְּנְעָלִים וְכוּ'". כִּי הֵא בְּהֵא תְּלִיָא, כִּי עֵקֶר הַתַּקּוּן שֶׁמְקַבְּלִים בְּרַגְלִים בְּבֵית - הַמִּקְדָּשׁ, מֵאוֹר הַפְּנִים, עֵקֶר הַתַּקּוּן הוּא לְרַגְלִין שֶׁהִיא בְּחִינַת הַכְּמוּה תַּתְּאָה הַנ"ל שְׁצָרְפִים לְחֻתְכָה מִהַסְּטֵרָא אַחֲרָא וְלַחֲחִיּוּתָהּ מֵאוֹר הַפְּנִים פִּנ"ל, וְעַל-כֵּן הַמַּצְוָה תְּלוּיָהּ בְּרַגְלִין דִּיקָא - לִילָךְ בְּרַגְלָיו לִירוּשָׁלַם, כִּי עֵקֶר הַתַּקּוּן לְבְּחִינַת הַרְגְּלוֹן. וְעַל-כֵּן נִקְרָאִין "שְׂלֵשׁ רַגְלִים", וְעַל-כֵּן אֵיתָא שְׁהִי יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים מְכַבְּבִין אֶת הַמַּצְוָה הוּאֵת, שֶׁאֵף-עַל-פִּי שֶׁהִיא לְהֵם עֲגֻלוֹת צָב, הִיּוּ יוֹרְדִין מִהַעֲגֻלוֹת וְהִיּוּ הוֹלְכִין בְּרַגְלֵיהֶם דִּיקָא, כִּי כֵּד יָפָה לְהֵם, כִּי עֵקֶר הַתַּקּוּן נִמְשָׁךְ לְרַגְלִין וְלַחֲמִשְׁדֵּי בְּחִינַת מַנְעָלִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׂמִירָה לְרַגְלָיו, שְׂלֵא יִתְאַחֲזוּ עוֹד הַחִיצוֹנִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת מַה יָּפוּ כַּעֲמִיד בְּנְעָלִים וְכוּ' פִּנ"ל:

יֵא וְזָה בְּחִינַת גְּדֵל הַמַּעֲלָה וְהַזְכוּת שְׂאִין לוֹ שַׁעוֹר שֶׁל אֲנָשִׁים הַבְּשָׂרִים הַחֲסִים עַל חִיָּהֶם הַנְּצָחִים, הַמְּשַׁתְּדָלִים לְהַצִּיל וּלְמַלֵּט נַפְשָׁם מִנִּי שַׁחַת, שֶׁהֵם הוֹלְכִים בְּרַגְלֵיהֶם דִּיקָא לְקַבֵּל פְּנֵי רַבָּם, כִּי עֵקֶר הַהֲלִיכָה אֶל הַרְבֵּה הוּא פְּדִי לְזֻבוֹת לְהַשְׁנוֹת אֲלֻקוֹת, כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר בְּהַתוֹרָה הַנ"ל שְׁצָרְפִי כַּל אֶחָד לְכַפֵּשׁ מֵאוֹד מֵאוֹד רַבִּי אֵמַת כְּזֶה שִׁיבֵל לְהֵאִיר בּוֹ הַשְׁנוֹת

אלקות וכו', ענין שם, על-פי צריכין לילך ברגליו דיקא פדי לתפן הרגליו, שהם בחינת חכמה תמאה, בחינת הצמצומים והסבובים הנ"ל שאי אפשר לזכות להשגות אלקות כי אם על-ידיה פנ"ל, (וענין בספר חיי מיתרין מה שמוכא פניה):

יב וזה מה שאמרו רבותינו ז"ל שהגוף היה תופר מנגעלים, כי הגוף זה מט"ט שר הפנים, משם נמשך תפון המנגעלים שהם שמירה לרגליו, שהוא חכמה תמאה, כי תפון המנגעלים נמשך מבחינת אור הפנים וכו"ל, והוא 'במדמיתא פתנות אור באלק, לבתר דקאבו אתעברו פתנות עור, כי מפתנות אור באלק, בחינת אור הפנים, נעשין בחינת פתנות עור, שהם בחינת מנגעלים, שהם של עור, שהם שמירה לרגליו בחינת חכמה תמאה שלא ינקו מהם החיצונים פנ"ל, כי אם לא היה חוטא אדם הראשון לא היה להספרא אחרא פח להתאהו בבחינת הרגליו, בחינת החכמה תמאה ולא היו צריכין לקבל השמירה על-ידי בחינת פתנות עור לבר, אך אחר התקא, שהם פרוכין אחר בחינת הרגליו, הוא תפון גדול שנעשו מבחינת פתנות אור, בחינת פתנות עור, שהם בחינת מנגעלים, כי הם שמירה לרגליו פנ"ל:

יג כי עקר חטא אדם הראשון היה על-ידי בחינה הנ"ל, על-ידי

שנתאחזה הספרא אחרא, שהוא נחש הפךמוני, בבחינת חכמה תמאה, השכל התחתון הנ"ל, שהוא בחינת חנה אשה, ועל-ידיה פתה אותה עד שאכלה מעין הדעת טוב ורע שהם בחינת חכמות חיצוניות וכו', כמו שנאמר שם. והשם יתברך ברחמיו השתדל לחתכה משם על-ידי התוכחה שהוכיח אותם מיד ואמר לו: "אנייה, המן העין וכו'". וקלל אותם וכו' והכל למוכח, כי כל זה הוא בחינת תוכחה בדרך בנין, כי הוכיח אותם אז ואמר להם, "המן העין, וכו'", וגם קלל אותם, שנה בחינת בנינות, הינו בחינת תוכחה בדרך בנין, והכל למוכח כדי שיתגלה על-ידיה חסד שמתגלה על-ידי תוכחה דיקא, כמו שמוכר בפתורה הנ"ל, ענין שם מה שמוכא שם שצריכין לקבל התוכחה אף על-פי שהיא בדרך בנין וכו', ועל-ידיה נתגלה אז חסד גדול, דהינו מה שעושה יזמו של אדם לזימו שלו, שהוא אלק שנה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שעל זה נאמר, "וכר רחמיה ה' וחסדיה כי מעולם הפה". כמו שפרש רש"י שם, ואז נאמר, "ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו פתנות עור וילבישם". זה בחינת מנגעלים שהם שמירה לרגליו, כי עתה צריכין מנגעליו דיקא, בחינת פתנות עור, לשמירה, והם נמשכין מבחינת פתנות אור, מבחינת אור הפנים שמקבלין בשלש רגליו וכו' פנ"ל, ועל-פי פשיאנו רוצה ללבם שנה מורה

יב וזה מה שאמרו רבותינו ז"ל שהגוף היה תופר מנגעלים, כי הגוף זה מט"ט שר הפנים, משם נמשך תפון המנגעלים שהם שמירה לרגליו, שהוא חכמה תמאה, כי תפון המנגעלים נמשך מבחינת אור הפנים וכו"ל, והוא 'במדמיתא פתנות אור באלק, לבתר דקאבו אתעברו פתנות עור, כי מפתנות אור באלק, בחינת אור הפנים, נעשין בחינת פתנות עור, שהם בחינת מנגעלים, שהם של עור, שהם שמירה לרגליו בחינת חכמה תמאה שלא ינקו מהם החיצונים פנ"ל, כי אם לא היה חוטא אדם הראשון לא היה להספרא אחרא פח להתאהו בבחינת הרגליו, בחינת החכמה תמאה ולא היו צריכין לקבל השמירה על-ידי בחינת פתנות עור לבר, אך אחר התקא, שהם פרוכין אחר בחינת הרגליו, הוא תפון גדול שנעשו מבחינת פתנות אור, בחינת פתנות עור, שהם בחינת מנגעלים, כי הם שמירה לרגליו פנ"ל:

יג כי עקר חטא אדם הראשון היה על-ידי בחינה הנ"ל, על-ידי

שפגם בכל זה כנ"ל, על-פינו, וְחִלְצָה גַעלוּ מעל רגלו" כנ"ל:

יד וּבָזָה שְׁחֻלְצָת גַעלוּ, על-ידי-יהוה היא נפדרת ממנו ומתרת לשוק, כי אז נפדר גשמת המת מרגלו ויוצא ממנה ההוא ורחא דשדי בגוה על-ידי הרק שְׁמִירְקָה בְּפָנָיו, כמו שפתיב: "וּרְקָה בְּפָנָיו", 'בְּפָנָיו' דִּיקָא בְּגַד הַפָּנִים שֶׁפָּגַם בְּאֹר הַפָּנִים, וּמַחֲמַת שְׁפָל מַצּוּוֹת הַחֲלִיצָה וְהַרְק גַּעשָׁה בְּפָנֵי הַזְקֵנִים, שְׁהֵם הַדִּינִים, כְּמוֹ שֶׁפִּתּוּב: "וַנִּגְשָׁה וְכַמְתּוֹ אֵלָיו לְעֵינֵי הַזְקֵנִים וְחִלְצָה גַעלוּ וְכו' וְרָקָה בְּפָנָיו וְכו'". על-ידי-יהוה נתתקן גשמת המת, על-ידי הזקנים שהם הדינים, שהם מְקַבְּלִין כַּח מַהֲצִדִּיקִים אֲמִיתִים, שְׁהֵם עוֹסְקִים לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׁנוֹת אֱלֻקוֹת בְּעוֹלָם, כִּי כָל הַדִּינִים צְרִיכִים לְקַבֵּל כַּח מַהֲצִדִּיק הַחֲכָם הָאֲמִתִּי שֶׁהוּא בְּחִינַת רֵאשִׁי הַסִּנְהֶדְרִית גְּדוּלָה שֶׁהוּא יוֹשֵׁבִין בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁשָּׁם מְקַבְּלִין מֵאֹר הַפָּנִים, כִּי כָל הַדִּינִים שְׁלִיחוּתָא דִּיהוּ עֲבָדֵי, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. וְזֶה בְּחִינַת "וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל בֵּית חֲלוּץ הַגַּעַל", 'בֵּית' דִּיקָא, כִּי חֲלִיצַת הַמַּנְעֵל מוֹרָה שְׁאִין עוֹד כַּח לְאָחִיו לְתַקֵּן גַּשְׁמָתוֹ עַל-יְדֵי מַצּוֹת יְבוּם, אֲבָל הַתּוֹרָה חָסָה עַל גַּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וְצוּתָה לַעֲשׂוֹת הַמַּצּוּה הַזֹּאת לְעֵינֵי הַזְקֵנִים, כְּמוֹ שְׁאִיתָא, מַצּוֹת חֲלִיצָה בְּשִׁלְשָׁה. וְעַל-יְדֵי-יהוה הַזְקֵנִים, שְׁהֵם צְדִיקֵי אֲמִתִּי, מְתַקְּנִים אוֹתוֹ עַל-יְדֵי חֲלִיצָה דִּיקָא וּמַעֲלִין גַּשְׁמָתוֹ אֶל אֹר הַפָּנִים

שְׁמִקְבְּלִין בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ בְּרַגְלִים. וְזֶה בְּחִינַת בֵּית חֲלוּץ הַגַּעַל, 'בֵּית' דִּיקָא, שְׁאִין גַּשְׁמָתוֹ חָס וְשָׁלוֹם, גַּשְׁמַת הַמַּת בְּחוּץ חָס וְשָׁלוֹם, רַק מְכַנְסִין אוֹתוֹ לְפָנִים, לְתוֹךְ הַבַּיִת, לְבְּחִינַת הַבֵּית-הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא עֶקֶר הַבַּיִת בְּאֲמִתִּי, שֶׁשָּׁם מֵאִיר אֹר הַפָּנִים, שֶׁהַזְקֵנִים מַעֲלִין אוֹתוֹ לְשָׁם עַל-יְדֵי תַקּוּן הַחֲלִיצָה, כִּי מַעֲלִין חֲלִיצַת הַמַּנְעֵל לְבְּחִינַת חֲלִיצַת הַמַּנְעֵל שְׁחֻלְצִין בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁהוּא יוֹם סְלִיחָה וּמַחֲלָה. וְכֵן חוֹלְצִין הַמַּנְעֵל בְּשִׁנְכַּנְסִין לְבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, כִּי יֵשׁ בְּחֲלִיצַת הַמַּנְעֵל שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת, כִּי אֲבָל וּמַנְדָּה, רַחֲמָנָא לְצַל, צְרִיכִין חֲלִיצַת מַנְעָלִים, לְהַזְרוֹת שְׁנִסְתַּלַּק הַחַיִּית מֵאֹר הַפָּנִים, שֶׁזֶה בְּחִינַת אֲבִלוּת, רַחֲמָנָא לְצַל, וְזֶה בְּחִינַת מַנְדָּה עַל שֶׁפָּגַם בְּמַצּוּוֹת הַתּוֹרָה וְעֶקֶר הַנְּדוּי עַל שֶׁפָּגַם בְּכַבּוֹד הַרַב וְתַלְמִיד חָכָם שֶׁעַל-יְדֵי-יהוה אֵינוֹ מְקַבֵּל מֵאֹר הַפָּנִים, וְעַל-פִּי חֵיב בְּחֲלִיצַת הַמַּנְעֵל כְּנ"ל, כִּי אִין לֹא עָתָה שְׁמִירָה לְרַגְלִין מִחֲמַת שֶׁפָּגַם בְּאֹר הַפָּנִים כְּנ"ל, אֲבָל חֲלִיצַת הַמַּנְעֵל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא בְּהַפְּךָ מוֹה, כִּי מִחֲמַת שְׁאִין אִין שְׁלִיטָה לְהַסְמִירָא אַחֲרָא כְּלָל, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, עַל-פִּי חוֹלְצִין הַמַּנְעָלִים, כִּי אִין צְרִיכִין שְׁמִירַת הַמַּנְעָלִים, וְזֶה בְּעַצְמוֹ חֲלִיצַת הַמַּנְעָלִים בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, כִּי שָׁם עֶקֶר אֹר הַפָּנִים וְאִין לְהַסְמִירָא אַחֲרָא אַחֲזִיזָה שָׁם, עַל-פִּי אִין צְרִיכִין שְׁמִירָה שָׁם עַל-יְדֵי הַמַּנְעָלִים, עַל-פִּי חוֹלְצִין אוֹתָם בְּשִׁנְכַּנְסִין

הלכות סומה

טו וזה בחינת סומה, שצריכין לקח מעפר שבקרקע המושפן לתן אל המים הפורים ועל-ידיה נבדקת. פי הבעל חייב לקנאות לאשתו אל תסתרי, זה בחינת תוכחה הנ"ל שמוכיח אותה שלא תסתיר עצמה, ואף-על-פי שהוא בדרך בנין, פי בודאי הוא לה בנין גדול מה שחושדה ומקנא לה, אף-על-פי כן היא מתיבת לקבל התוכחה ועל-ידיה דיקא נתגלה חסד ואהבה, בבחינת 'כל רחימותא דלא קשיר עמה קנאה לאו רחימותא רחימו', שדיקא על-ידי הקנאה, שהיא בחינת תוכחה, על-ידיה נתגלה אהבה, שהוא בחינת חסד, בחינת אהבת חסד, וזה החסד הוא עקר תקופה ועליה, פי על-ידי החסד חותכין אותה מהארבע מלכויות ומעלין אותה אל אור הפנים שבשש רגלים שמושם כל חייתה וקיימה כנ"ל, ועל-כן פשעוברת על דבריו ונסתרה אזי נבדקת על-ידי המים המאזרים שנותנין בהם מעפר שבקרקע המושפן דיקא, פי בהמושפן ובית המקדש שם עקר אור הפנים, פי לשם עולין ברגלים לראות פני ה', לקבל אור הפנים, כמו שכתוב: "שש פעמים בשנה יראה כל וכוירך את פני ה' במקום אשר יבחר וכו'". ועל-כן על-ידי העפר הזה דיקא נבדקת, פי עקר החבור דקנשה הוא בבחינת השגת אלקות על-ידי הצמצומים, שהם בחינת מלכות, חכמה

לשם, וזהו בחינת של געליך מעל רגליך פי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, הינו כנ"ל, אבל גם חליצת המנעלים של אבל ומגדה או בתשעה באב הוא גם כן נתהפך למוכה על-ידי שמקבלין על עצמן דברי רבותינו ו"ל שצו להראבל ולחליץ המנעלים כמו שאומרים למגדה, אחינו אתה וכו', מאחר שקבלת עליך את הדין וכן האבל מצוה לנחמו בכמה נחומים, וכן כל המתאבל על ירושלים, זוכה לראות בשמחתה, כמו שכתוב: "שישו אתה מושש וכו'". פי על-ידי שמתאבל ושב על עונותיו וסובל הבושה והבזיון של חליצת המנעל ועטיפת הראש שמורה שנסתלקו החוץ בחינת אור הפנים ממנו על-ידיה השם ותברך מרחם עליו ומוחל עונותיו כמו ביום הכפורים, ועל-ידיה מתהפך חליצת המנעל לבחינת חליצת המנעל של יום הכפורים שאין צריכין אז שמורה כנ"ל. וזה בחינת מצות חליצה שעל-ידי הנזנים, שהם הדינים, שחליצה געשה בפניהם, מתקנים ונשמת המת ומחפין בחינת החליצה לבחינת חליצת המנעל של יום הכפורים, שאז נכנס הכהן הגדול לפני ולפנים, שאז עקר המשכת אור הפנים וכו'ל:

הלכות אונים ומפתה נכלל לעיל בהלכות כתבות שמבאר שם הרבה בענין החמשים פסוק, עין שם:

תתאָה, בחינת אִשָּׁה יֵרֵאת ה', שְׁעָר חיותה על־יְדֵי אור הפנים שְׁמַקְבְּלִין בבית־המִקְדָּשׁ בְּשֵׁלֶשׁ רְגָלִים כְּנֹ"ל, וְעַל־כֵּן שֵׁם נִבְדָּקָת על־יְדֵי הָעֶפֶר הַקְדוּשׁ הַזֶּה, כִּי מִשֵּׁם כָּל חיותה וְקִיּוּמָה כְּנֹ"ל, וְעַל־כֵּן אִם נִמְאָה אֵינָה יְכוּלָה לְקַבֵּל חיות מִשֵּׁם, אֲדַרְבָּא, עַפְר הַמְשֻׁכָּן נֹקֵם כִּי "וְצִבְתָּה בַמָּנָה וְכוּ", כִּי פָנֵי ה' נֹקֵם בְּרָשָׁעִים, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "פָּנֵי ה' בְּעוֹשֵׂי רָע לַהֲכָרֵת וְכוּ", אָבֵל אִם לֹא נִמְאָה וּמְהוּרָה הִיא, אָזוּ "וְנִקְתָּה וְנִזְרַעָה זֶרַע", כִּי כָּל חיותה מִשֵּׁם וְכָל הַהוֹלָדָה מִשֵּׁם כְּנֹ"ל:

101

וְעַל־כֵּן מוֹחֲקִין פְּרִשָּׁה שֶׁל הַתּוֹרָה לַתּוֹדָה הַפְּנִים, כִּי הַתּוֹרָה הִיא בְּחִינַת פָּנֵי ה', בְּחִינַת שְׂבָעִים פָּנִים לַתּוֹרָה, וְכַתּוּב אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם בְּחִינַת הַצְּמֻצוּמִים שְׁמֻצְמָצֵם אֵת עֲצוּמוֹ בְּחִינַת הַחֲכֻמָּה עֲלָאָה בְּצֻמְצוּמִים שֶׁל אוֹתִיּוֹת הַכְּתוּב, כִּי אֵינָה יְכוּלָה לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ כִּי אִם עַל־יְדֵי־הָ כְּנֹ"ל לְעִנְיַן כְּתוּבָה וְגַם, עֵינֵי שֵׁם (אוֹרְתָא) מַחֲבֵתָה עֲלָאָה נִפְתָּח, וְעַל־כֵּן דִּיקָא עַל־יְדֵי אוֹתִיּוֹת הַקְדוּשִׁים שֶׁל כְּתִיבַת הַפְּרִשָּׁה שֶׁל הַתּוֹרָה הִיא נִבְדָּקָת, כִּי יִשְׂרָיִם דְּרַבֵּי ה' צִדִּיקִים יִלְכוּ כִּם וּפּוֹשְׁעִים יִפְשְׁלוּ כִּם, וְכִמוֹ שְׂכָתוֹב: "וְשִׁמְתֶם". זָכָה – נַעֲשֶׂה לוֹ סֵם חַיִּים, לֹא זָכָה – נַעֲשֶׂה לוֹ סֵם מוֹת, כִּי אִלוֹ אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהֵם בְּחִינַת פָּנֵי ה', שְׂמֵהֶם מַקְבְּלִין חיות בְּשׂוֹכֵינָן, הֵם בְּעֲצָמָן נֹקְמִין בּוֹ בְּשֵׂאֵינוֹ זָכָה וְנַעֲשִׂין לוֹ סֵם מוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, וְעַל־כֵּן נִקְרָאת

סוּכָה עַל שֵׁם הַרוּחַ שְׂמוּת, כְּמוֹ שְׂאֻמְרוֹ רַבּוּתֵינוּ וְ"ל עַל פְּסוּק: "כִּי תִשָּׂא אֶשְׁתּוֹ" – שְׂאִין הַמְנַאֲפִין מִנְאֲפִין אֵלָא אִם כֵּן נִכְנָס בְּהֵם רוּחַ שְׂמוּת, כִּי הוּא רוּחַ שְׂמוּת בְּיָדָי, כִּי נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת חֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת כְּסִילוֹת וְשְׂמוּת כְּשׂוֹנְפֵל, חֵם וְשֵׁלוֹם, הַחֲכֻמָּה תִתְאָה, בְּחִינַת מַלְכוּת בֵּינֵיהֶם, שְׂזָה בְּחִינַת זְעָקָת מוֹשֵׁל בְּכְסִילוֹם, כְּמוֹ שְׂמוּבָא שֵׁם, עֵינֵי שֵׁם, וְכַמְבָּאָר לְעִיל מְזָה, וְעַל־כֵּן עָרַךְ הַבְּדִיקָה עַל־יְדֵי הַפְּנִים קְדוּשִׁים שְׂבָכִיּוֹר, כִּי מוֹם מְטַהְרִין מִכָּל הַטְּמָאוֹת, כִּי הַפְּנִים הֵם בְּחִינַת מִימֵי הַחֶסֶד, בְּחִינַת הַחֶסֶד הַזֶּה"ל שְׁעַל יְדוֹ קוֹצְרִין אֵת הַמַּלְכוּת מִהַסְטֵרָא אַחְרָא, בְּבְחִינַת "קִצְרוּ לְפִי חֶסֶד" כְּנֹ"ל, כִּי הַפְּנִים הֵם בְּחִינַת חֶסֶד וְנִמְשָׁכִין מִגְבוּרוֹת בְּחִינַת גְּבוּרוֹת גְּשָׁמִים, וְכִמוֹ שְׂאִיתָא בְּזֵהר הַקְדוּשׁ, מוֹם אֲזוּן לִימֵינָא וְכוּ, הֵינּוּ כִּי הַפְּנִים הֵם בְּחִינַת חֶסֶד הַזֶּה"ל שְׂנֻתְגָלָה עַל־יְדֵי הַתּוֹכְחָה דִּיקָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּבוּרוֹת, וְעַל־כֵּן בְּתוֹךְ הַתּוֹכְחָה שְׂהוֹכִיחַ מִשָּׂה רַבְּנוֹ אֵת יִשְׂרָאֵל הַזִּכּוּר בְּהַ מוֹם, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "אִם בְּחֻקֵּי תִלְכוּ וְכוּ" וְנִתְחִי גְשָׁמִיכֶם בְּעֵתָם וְכוּ". וְאִם לֹא תִשְׁמְעוּ וְכוּ, "וְנִתְחִי אֵת שְׂמִיכֶם כְּבָרוֹל וְכוּ", וְכוּ, "וְעֲצַר אֵת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִרְזַח מָטָר". כִּי מִימֵי הַחֶסֶד נִמְשָׁכִין עַל־יְדֵי תּוֹכְחָה דִּיקָא, וְעַל־יְדֵי־הָ דִּיקָא חוֹחֲכִין אֵת הַמַּלְכוּת חֲכֻמָּה תִתְאָה מִהַסְטֵרָא אַחְרָא, שְׂעַל־יְדֵי־הָ זוֹכִין לְהַשְׁגֹּת אֱלֻקוֹת יוֹדְעִין וּמִפְרִידִין אִתּוֹ

אבן העזר

עקר תקון הבארות וקיימם על דיו דיקא, כמו שכתוב: "וישב יצחק ויחפר את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם וכו'". כי עקר התגלות החסד, בחינת מימי החסד, הוא על-ידי תוכחה דיקא, שהוא בחינת גבורות יצחק וכו' ל:

וכל הנדיקה של הסוטה הוא על-ידי הכהן איש חסד, שהוא בחינת אברהם, כמו שכתוב: "אתה כהן לעולם". כי מבאר שם בהתורה הנ"ל שאברהם עסק בזה ביותר לחתך הפלכות על-ידי החסד וכו', כמו שמבאר שם, כי הכהנים הם בני לוי, שהוא בחינת גבורות, בחינת תוכחה, הינו בחינת חסד המתגלה על-ידי התוכחה שעל-ידיה חותכין את הפלכות ומעלין אותה אל אור הפנים וקיימם היה על-ידי יצחק, כי אברהם אבינו, שהוא בחינת חסד, חפר בארות של מים, שהם בחינת מימי החסד כדי לחתך הפלכות, חקמה תמאה הנ"ל ולמחרת מהם, כי אברהם עסק בזה ביותר, כמו שמובא בהתורה הנ"ל, אבל הבארות שלו לא נתקיימו, כי סתמום פלשתים אחרי מות אברהם, כמו שכתוב: "וכל הבארות אשר חפרו בימי אברהם אביו סתמום פלשתים וימלאום עפר וכו'". וזה מחמת שחסד של אברהם לא נתגלה עדין מתוך תוכחה, שהוא בחינת גבורות, עד שבא יצחק, שהוא בחינת גבורות, בחינת תוכחה הנ"ל שאנו נתגלה החסד מתוך תוכחה, ועל-כן היה

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

הלכות ימים

הלכה א

א ענין ימים להקים שם המת על נחלתו, כמו שכתוב: "כי ישובו אחים יחדו וכו', והיה הבכור", הינו גדול האחין וכו', כמו שדרשו רבותינו ו"ל, יקום על שם אחיו לנחלה ולא ימחה שמו מישראל. ומוכן מזה שהקמת שם המת על-ידי היבום תלוי במה שאחיו לוקח נחלת המת עם אשתו שמניבם, כמו

שכתוב: "להקים שם המת על נחלתו" דיקא, וכמו שמבאר שם ברות בשאר הפסוקים הפסוקים שהקמת שם המת תלוי במה שלוקחין נחלתו, ענין שם, כי גם שם ברות מרמז ענין יבום, פמוכא:

ב פי עקר בריאת האדם בזה העולם הוא בשביל שיבחר ניצוצות הקדושים שנתערכו על ידי חטא אדם הראשון, פמוכא. ואלו הניצוצות אי אפשר להם להתברר בפעם אחת ברור אחד כי אם בכל דור ודור מתבררים מעט מעט עד שיבוא משיח במהרה בקיינו, ואז יגמר הברור, פמוכא כל זה בפתבים, ובשביל זה צריך כל אחד שישאיר אחריו פרקה זרע של קניא להניח בנים בעולם כדי שימלאו מקומו לברר הניצוצות ברור שאחריו, כי אי אפשר שיבדרם לגמרי, כי צריכים לבררם מודר לדור דיקא פנ"ל, ועקר הניצוצות שצריכים לבררם מחטא אדם הראשון הם הניצוצות הקדושים שנפלו בכסף וזהב וכו', הינו בתאות ממון, כי תאות ממון כלולה מפל השבועים עבודות זרות, פמוכא היטב בהתורה "צוית צדק עדתיך וכו'" (סוף בן). כי איתא שם שיש שבועים אנפין גהירין בחינת שמחה, בחינת חיים, בחינת באור פני מלך חיים וכו'. ולעמית זה יש שבועים אנפין חשוכין, בחינת עבודה זרה, בחינת מיתה וכו', בחינת עצבות, מרה שחורה וכו'. ומי שנפול לתאות ממון, הוא מקשר לפנים דסטרא

אחרא, לבחינת אנפין חשוכין, בחינת עבודה זרה, בחינת עצבות, מרה שחורה, שזה בחינת בעצבון האבלגה וכו', ענין שם, אבל מי שמשפר תאות ממון ושמח בחלקו וכו' הוא בבחינת פנים דקדושה בבחינת אנפין גהירין, בחינת שמחה וכו', ענין שם. והוה קשין מוונותיו של אדם בפלים פילודה, כי מי שנפול לתאות ממון צועקת עליו השכינה מאה וארבעים קלון שתי פעמים שבועים קלון קלני מראשי קלני מזרועי וכו', כי כל עבודות זרות תחובות בפמון, ומי שנפול לתאות ממון הוא עובד כל השבועים עבודות זרות שהם בחינת שבועים אנפין חשוכין הפך שבועים אנפין גהירין, שהם בחינת שבועים פנים לתורה וכו', ענין שם, ואיתא שם שעקר תקון תאות ממון הוא רק על ידי שמירת הברית וכו', כי על ידי דם ברית ממעט ומכניע דם נדות, שהוא בחינת תאות ממון, בבחינת וזהבם לנדה, כמו שכתוב: "גם את בדם בריתך שלחתי אסיריך מבור וכו'", ענין שם כל זה היטב:

נמצא, שפנים תאות ממון הוא פנים כל התורה בלה, כי זאת התאווה כלולה מפל השבועים עבודות זרות שבועים אנפין חשוכין שהם פנגד שבועים פנים לתורה, שהוא כלל כל התורה, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, כל העובר עבודה זרה פאלו עובר על כל התורה בלה, ומי שנפול לתאות ממון הוא עובר כל העבודות זרות שבעולם. נמצא, שהוא

וְאֵילּוּי וְהָבָה וְכוּ", כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבְנּוּ ז"ל
 בַּמָּאמָר "אֲשֶׁרֵי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה"
 לְהַמְשִׁיד הַשְּׁגָחָה, עַיִן שָׁם (בַּסִּיּוֹן ט). כִּי
 עֵקֶר בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ תְּלוּי עַד שִׁיגְמֹר
 הַכְּרוּר כִּידוּעַ, וְעֵקֶר הַכְּרוּר הוּא עַל-יְדֵי
 שְׂבִירַת תְּאוֹת מָמוֹן, כִּי שָׁם הֵם כֹּל
 הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים וְכָל הַגְּנוּזִין עֲלָאִין
 כַּנ"ל. נִמְצָא, שֶׁעֵקֶר עֲבוּרַת הָאָדָם בְּזֶה
 הָעוֹלָם הוּא לְשֹׁבֵר תְּאוֹת מָמוֹן כְּדִי לְכַרֵּךְ
 מִשֵּׁם הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁנִּתְעַרְבוּ שָׁם
 בְּיוֹתֵר כַּנ"ל, וְעַל-כֵּן צִרְיָד לְהַשְׁאִיר אַחֲרָיו
 בָּנִים מַחֲמַת שְׂאֵי אֶפְשֵׁר שִׁיגְמֹר הַכְּרוּר
 בְּעֶצְמוֹ, כִּי הַנִּיצוּצוֹת אֵין מִתְכַּרְרִים כִּי אִם
 מִדוֹר לְדוֹר דִּיקָא כַּנ"ל. וְזוֹהוּ בְּחִינַת "דוֹר
 לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֵׂיךְ" (תְּהִלִּים קמ"ב), 'יִשְׁבַּח' זֶה
 בְּחִינַת מַה שֶּׁמַּעֲלִין וְגוֹמְשָׂאִין הַנִּיצוּצוֹת
 לְשָׂרָשָׁם, שְׁזָהוּ שְׂבָחָא דִּילְהוֹן וִיקְרָא
 דִּילְהוֹן בְּכַחֲבִינַת בְּשׂוֹא גִלְיוֹ אִתָּהּ תְּשַׁבְּחָם,
 וּמִוֵּבֵא בְּזֵהר הַקְּדוּשָׁה, שְׁזָהוּ שְׂבָחָא דִּילְהוֹן
 וִיקְרָא דִּילְהוֹן מַה שֶּׁמְגַשָּׂאִין עֲצָמֵן
 לְמַעְלָה, עַיִן שָׁם. וְזוֹהוּ, "דוֹר לְדוֹר יִשְׁבַּח
 מַעֲשֵׂיךְ". 'מַעֲשֵׂיךְ' זֶה בְּחִינַת הַמָּמוֹן
 וְהַמְּשָׂא וּמִתָּן שְׂנַקְרָא עֲשִׂיָה, כַּמְּבֹרָן
 בְּדַבְּרֵי רַבְנּוּ ז"ל בְּכַמְּהָ מְקוֹמוֹת, בְּחִינַת
 "וּמַעֲשֵׂה יְדִינִי בּוֹגְנָה עֲלֵינִי", שְׂבָרְכֶם
 מִשֵּׁה שְׁתִּשְׂרָה בְּרַכָּה בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם, כִּי
 עֵקֶר בְּחִינַת הָעֲשִׂיָה הוּא הַמָּמוֹן, כַּמְּבֹרָן
 בְּדַבְּרֵי רַבְנּוּ ז"ל כַּנ"ל, הֵינּוּ לְהַעֲלוֹת
 הַנִּיצוּצוֹת מִהַמָּמוֹן הַנִּקְרָא עֲשִׂיָה בְּחִינַת
 מַעֲשֵׂיךְ שֶׁשֵּׁם עֵקֶר הַנִּיצוּצוֹת אֵי אֶפְשֵׁר
 לְהַעֲלוֹת אוֹתָם לְשָׂרָשָׁם, שְׁזָהוּ שְׂבָחָא

עוֹבֵר עַל כָּל הַתּוֹרָה, וְכֵן לְהַפְדֵּי מִי
 שֶׁשָּׂמַח בְּחִלְקוֹ וְזוֹכֵה לְשֹׁבֵר תְּאוֹת מָמוֹן,
 וְאִזּוּ הוּא מְקַשֵּׁר בְּשִׁבְעִים אֲנָפִין נְהִירִין
 בְּשִׁבְעִים פָּנִים לְתוֹרָה, נִמְצָא שְׂבָחָה הוּא
 מְקַיֵּם כָּל הַתּוֹרָה בְּלָהּ, כִּי כָּל הַתּוֹרָה
 בְּלָהּ הִיא בְּשִׁבּוּל לְכַרֵּךְ נִיצוּצוֹת שֶׁנִּפְלוּ
 עַל-יְדֵי חֲמָא אָדָם הִרְאִשׁוֹן כִּידוּעַ, וְרַב
 הַנִּיצוּצוֹת הֵם כְּלוּלִים בְּכֶסֶף וְזָהָב בְּתַאוֹת
 מָמוֹן, כַּמְּבֹרָן בְּדַבְּרֵי רַבְנּוּ ז"ל בְּכַמְּהָ
 מְקוֹמוֹת. כִּי הַמָּמוֹן בְּשָׂרְשׁוֹ גְּבַהּ מְאֹד
 מְאֹד, וְשָׁם כְּלוּלִים כָּל הַגְּנוּזִין עֲלָאִין,
 וְעַל-יְדֵי חֲמָא אָדָם הִרְאִשׁוֹן נִתְאַחֲזוּ שָׁם
 הַקְּפֻלוֹת מְאֹד, וְנִתְעַרְבוּ אֵלּוּ הַנִּיצוּצוֹת
 שֶׁל כֶּסֶף וְזָהָב מְאֹד, וְעַל-כֵּן נִתְקַלַּל אִזּוּ
 בְּעֶצְבוֹן הַאֲבִלְגָּה, שְׁזָהוּ בְּחִינַת פְּנֵם תְּאוֹת
 מָמוֹן כַּנ"ל, וְעַל-כֵּן נִתְאַחֲזוּ שָׁם הַחִיצוֹנִים
 מְאֹד, כִּי זֶה יְדוּעַ שְׂבָמְקוֹם שִׁישׁ קִדְשָׁה
 גְּבַהּ מְאֹד בְּשִׁמּוּצָאִין שָׁם מְקוֹם לְהִתְאַחֵז
 מִתְאַחֲזִין שָׁם דִּיקָא מְאֹד מְאֹד בְּכַחֲבִינַת
 שְׂפִשְׂטִי דְּוּ בְּגוֹדִלִים, וְזֶה בְּחִינַת מַה
 שֶּׁנִּקְרָאִים הַפְּסֻלַת שֶׁל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה
 סוּסְפִיתָא דְּדִתְבָּא, כַּמְּבֹרָא בְּזֵהר הַקְּדוּשָׁה,
 וְלְהַפְדֵּי בְּשִׁמְתְּכֵרִים וְנִזְדַּכְּכִים הַנִּיצוּצוֹת
 מִן הַפְּסֻלַת הֵם בְּכַחֲבִינַת כֶּסֶף צִרוּף,
 כַּמְּבֹרָא בְּכַמְּהָ מְקוֹמוֹת, כִּי עֵקֶר מַה
 שֶׁנִּתְעַרְבוּ הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים הוּא רַק
 בְּכַחֲבִינַת כֶּסֶף וְזָהָב, דִּהֵינּוּ תְּאוֹת מָמוֹן
 כַּנ"ל, וְעַל-כֵּן הוּא כָּלֵל כָּל הַתּוֹרָה בְּלָהּ
 לְשֹׁבֵר תְּאוֹת מָמוֹן כַּנ"ל, וְעַל-כֵּן עֵקֶר
 בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ תְּלוּי בְּשְׂבִירַת תְּאוֹת מָמוֹן
 בְּכַחֲבִינַת "וְהִשְׁלִיכוּ אִישׁ אֵילּוּי כֶּסֶף

דילהון כנ"ל כי אם מדור לדור דיקא כנ"ל, בחינת דור לדור דיקא כנ"ל, ישבח מעשיך כנ"ל, ועליבן הירשה שיה לבנים והבן כמלא מקום אביו ומקבל נחלתו, כי עקר תקון הנחלה, דהינו הממון, הוא על ידי הבנים שמינחין שהם מקבלין הממון, כי אי אפשר לקברו כי אם מדור לדור כנ"ל, ובשכיל זה דיקא מתיב כל אחד להניח בנים בעולם כדי לקבד הניצוצות שעקמם בתאות ממון כנ"ל, ועליבן הבן עומד על נחלת אביו וכנ"ל:

ג וזה בחינת מה שאמר רבנו ז"ל במאמר הנ"ל שעקר תקון תאות ממון הוא על ידי שמירת הברית, כי על ידי דם ברית ממעט דם גדות, שהוא בחינת תאות ממון וכו', עין שם, כי עקר תקון הברית הוא להליד בנים בזה העולם בקדשה ובטהרה, כי כל זמן שאינו מוליד בנים, הם ושלום, אפלו אם שמר בריתו בשלמות נקרא עין יבש והוא בכחינת פגם הברית פדוע, כי צריך שיהיה בכחינת עין פרי עשה פרי וכו', והוא עקר תקון הברית, כי "לא תהו בראה לשבת יצרה" (ישעיה טו), הינו כי כל אחד צריך לעסק בישוב ותקון העולם, ועליבן צריך להשאיר אחריו בנים פשרים שיוכלו לקבד יותר הניצוצות שנתערבו, ועקר הניצוצות הם בממון כנ"ל. נמצא, שעל ידי תקון הברית, דהינו על ידי הבנים שמולידים בעולם בקדשה, שנהו עקר תקון הברית, על ידיהו כממעט

ת"ת

תאות ממון, דהינו שמקברים הניצוצות לשרשם שעל ידיה נתפבל ונתמעט התאות של ממון, כי עקר הברור על ידי הבנים דיקא, כי אי אפשר לקברם כי אם מדור לדור כנ"ל:

ד גם הבנים בעצמן שזוכין להליד בקדשה שנהו בחינת שמירת הברית כנ"ל, והו בעצמו בחינת תקון תאות ממון ששם רב הניצוצות דקדשה כנ"ל, כי עקר הולדת הבנים הוא על ידי הברור שנתקבר בברור אחר ברור בימי עבור ולדה, פדוע שפל ימי עבור ולדה הם בחינת ברורים, כמבאר בכתבים, ועקר הברור הוא בכחינת דם נעפר ונעשה חלב, דהינו שנתהפך ונמתק הדם גדות ונתהפך לחלב, והו בחינת תקון וברור תאות ממון, שהוא בחינת דם גדות כנ"ל, בחינת וזהבם לנדה כנ"ל, כי שם כל הניצוצות דקדשה, ומשם מתקבר הנפש דקדשה של הזרע הנולד בימי עבור ולדה שאז מתקבר הנפש ששרשה בעשירות מתוך תאות ממון כהתוד כסף בתוד פור בכחינת (בריה י) "וצרפתים כצוף את הפספ וכן נתים כבחן את הזהב וכו'". כי עקר הברור הוא בכסף וזהב וכו' כנ"ל, ועל ידיה הברור והצרוף של כסף וזהב דיקא משם מתקבר הנפש של הזרע הנולד, כי כל הנפשות שרשם בעשירות, כמבאר היטב במאמר "גולה" (פסוק טו), עין שם כל המאמר היטב, ומבאר שם שהאשה היא

ועל-כן עקר תקון המזון על-ידי שמירת
הברית, כי הימין ממתיק ומתקן בחינת
השמאל שהוא המזון. וזה בחינת איש
ואשה, כי עקר תקון האשה הוא על-ידי
האיש, דהינו על-ידי בעלה, כמובן
בספרים וּבמבאר בדברי רבנו ז"ל. ועקר
תקונה על-ידי תקון העשירות דקדושה,
דהינו תקון מאות מזון שהוא תלוי
בשמירת הברית, הינו כפי מה שהאיש
זוכה לבחינת שמירת הברית כמו כן יש
לו פח לבררה ולתקנה, שזהו בעצמו
בחינת תקון מאות מזון, ועל-ידי-זה
נולדים הנגים וכנ"ל:

ועל-כן עקר הירשה והנחלה שיקד להבן,
ובת במקום בן לא תירוח, כי
עקר תקון הנחלה, דהינו תקון המזון הוא
רק על-ידי הבן, שהוא בבחינת תקון
הברית, ויש לו פח לפי זכותו לתקן
הנחלה והמזון, שזהו עקר התקון והברור
של הנגים שמויחין בעולם, אבל הבת,
שהיא מסטרא דנקבא, שמשם עקר
העשירות אין לה פח לברר ולתקן
העשירות בעצמה, כי אם על-ידי בעלה
כנ"ל, אבל אם אין לו בן אזי יורשת הבת,
כי אף-על-פי-כן היא מיוצא חלציו, וגם
היא נולדה על-ידי ברור ותקון מאות
מזון, כי כל ההולדות הם על-ידי-זה
כנ"ל בבחינת דם נעבר וכו' כנ"ל, ועל-כן
אף-על-פי שהיא בעצמה צריכה תקון
עדן כנ"ל, אף-על-פי-כן כבר התחיל

בחינת עשירות, ועשירות דקדושה, זהו
עקר אור נפשה, והנגים הנולדים ממנה
הם תלויים בפרות התלויים בענפים של
האילן, והענפים הם בחינת עשירות
דקדושה, שזהו עקר אורה ושלמותה
ושם תלויים הנגים, כי שרש הנפש
בעשירות דקדושה, עני שם היטב. נמצא,
שהנגים נולדים על-ידי הברור של
עשירות כנ"ל, ועל-כן על-ידי נגים
דקדושה שמוולדיו, שזהו עקר תקון
הברית כנ"ל על-ידי-זה ממעטין מאות
מזון כי עקר הולדת הנגים הוא על-ידי
ברור וזכוד מאות מזון, כי זהו עקר
הברור שנתברר הנפש בימי עבור ולדה
בבחינת דם נעבר ונעשה חלב כנ"ל, כי
שרש הנפש במזון דקדושה כנ"ל, וזה
שכתב רבנו ז"ל שעל-ידי תקון הברית
נתתקן מאות מזון וכנ"ל:

ה וזה בחינת מה שצריכין להוליד בן
ובת, הינו בבחינת הנ"ל שהם
תקון הברית ותקון מאות מזון, כי אלו
השתי הבחינות הם כלליות כל התורה
בלה, והם בחינת ימין ושמאל, בחינת
איש ואשה, בחינת בן ובת, כי תקון
הברית הוא בחינת ימין, בחינת חסד
מתגלה בפומא דאמה, בחינת סטרא
דדכורא ששם עקר תקון הברית, ומזון
ועשירות הוא בחינת שמאל, בחינת
"מצפון זהב יאתה", כמבאר בדברי רבנו
ז"ל. והוא בחינת אשה כי שם עקר
העשירות, כמבאר בפאמר "גולה" הנ"ל,

לקוטי הלכות

הלכות יבום א

אבן העזר

רט

התקון על ידה, ועל־כן חשובה זרע לרשעה ולפטר מן היבום:

ו **ובשאינן** האדם זוכה להשאיר אחריו בנים או בנות, חס ושלום, אזי הוא עין יבש ואינו יכול לעלות למעלה, פי עדין לא עשה פלום ולא תקן בעולם, פי עקר התקון והברור הוא לברר המזון וזה הברור הוא רק על־ידי הבנים שמוציין וכו',^ל שהם בעצמן גולדין על־ידיה הברור, והם עוסקים אחריו וממלאין את מקומו לברר יותר, פי הם קמים על נחלתו, פי אי אפשר לברר פי אם מדור לדור וכו' כנ"ל, אבל בשלא נשא אחריו חס ושלום, יוצאי חלציו למלא את מקומו לעסק בברור ותקון הנ"ל עדין לא תקן פלום ואינו יכול לעלות למעלה, פי הוא בבחינת ערמילאי שאין לו במה להתלבש, כמובא בזהר הקדוש, פי על־ידי תקון המזון והעשירות דקדשה, שזהו עקר התקון ששם כל הניצוצות וכל הגנוני עלאין כנ"ל, על־ידי זה נעשין לבושין בחינת בגדי ישע, בבחינת "פי הלבישני בגדי ישע", כמובא במאמר "אחי לן מנא דלא שווי לחבלא וכו'" (ספן כח), פי על־ידי הגנוני עלאין שמועלין לשרשן, על־ידי הברור והתקון של המזון, על־ידיה נעשין לבושין, שהם בחינת התפארות כלליות הגנוני, אבל בשאינן זוכה לזה, דהינו בשאינו מניח בנים חס ושלום, אזי אין לו במה להתלבש ואינו יכול לעלות וכו':^ל

ועל־כן צריך תקון על־ידי היבום, ועקר תקון היבום הוא על־ידי ההוא רוחא דשדי בגנה כמובא, ונהוא רוחא דשדי בגנה בביתא ראשונה והו עקר בחינת תקון האשה מה שבעלה מתקנה בבחינת אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה בל', פמוכן בכתבי האר"י ז"ל. ועקר התקון הוא שמתקן ומברר העשירות שעל־ידיה משלים אור נפשה, פי זה עקר חייתה כנ"ל, ועל־כן תקן גותן לה כתבה שאנו למדין מפסוק, "כסף ישקל כמתר הבתולות". פי עקר הכתבה הוא בשביל ביאה ראשונה, כמבאר בפוסקים, פי עקר תקונה על־ידי ההוא רוחא דשדי בגנה בביתא ראשונה, וכל תקונה הוא רק על־ידי תקון העשירות כנ"ל, ועל־כן צריך אז לתן לה כתבה להמשיך לה עשירות דקדשה, בחינת כסף צרוף ומזקק, שזהו עקר תקונה וחיותה, וכל הבנים שמוולדת אחר כך פלם גולדים על־ידי הכלי הנ"ל שהוא רוחא וכו' הנ"ל, וכלם מקבלים חיות משם, פי עקר הולדת הבנים וחיותם שמקבלים מאמם הוא על־ידי עשירות, פי שם שרש נפשם ושם הם תלויים בענפים באילן כנ"ל, ועל־כן בשאינן מניח בנים, חס ושלום, ואז אין זוכה לברר העשירות דקדשה, שזהו עקר התקון, פי אין מי שיעמוד על נחלתו להקים שמו, פי עקר השם, שהוא הנפש, הוא בעשירות, ועל־כן בשאינן נשא אחריו בנים לברר

אָבן הַעֵזֶר

יִדְרִיגָה עֵקֶר הַקִּמְצָה שְׁמוֹ וּנְפֹשׁוֹ, כִּי שָׁם שָׁקִים שְׁמוֹ, כִּי עֵקֶר הַקִּמְצָה שָׁם, שֶׁהוּא הַנֶּפֶשׁ, הוּא עַל־יְדֵי תַקּוּן הַעֲשִׂירוֹת שְׁשָׁם שֶׁרֶשׁ הַנֶּפֶשׁ כַּנֶּל, וְאִזּוֹ תַקּוּנוֹ עַל־יְדֵי אַחֲיוּ שְׁמֵיבֵם אִשְׁתּוֹ, וְהַתַּקּוּן הוּא עַל־יְדֵי הַהוּא רִוְחָא וְכוּ' כַּנֶּל, שֶׁהוּא הַתְּחִלַּת תַקּוּן הַעֲשִׂירוֹת כַּנֶּל, שְׁכָל הַבְּנִים נוֹלְדִים עַל יְדֵי זֶה כַּנֶּל. וְעַל־כֵּן זֶה נֶחֱשֵׁב הַשְׂאָרָה אַחֲרָיו מֵאֲחֵר שֶׁהַתְּחִיל לְכַרֵּר וּלְתַקּוֹן, וְעַל־יְדִירִיגָה יָכוֹל אַחֲיוּ, שֶׁהוּא מִשְׁרָשׁוֹ, לְחֹזֵר וּלְהַמְשִׁיךְ עַל־יְדִירִיגָה גִשְׁמָתוֹ בְּעוֹלָם וּלְתַקְּנוֹ עַל־יְדִירִיגָה, כִּי עֵקֶר

קְרִיבֵת הָאֲחִין הוּא גַם כֵּן עַל־יְדֵי שְׁמֵקְבֵלִין כֵּלָם מֵהַהוּא רִוְחָא שֶׁל אִמָּם, כִּי כֵּלָם מְקַבְּלִים מִשָּׁם, וְעֵקֶר הוּא הַבְּכוֹר, כִּי כֵּלָם מְקַבְּלִים עַל יְדֵי, וְכֵן כֵּל הָאֲחִין מְקַבְּלִין זֶה אַחֵר זֶה. נִמְצָא, שְׁכָלָם מְקַבְּלִים מִחֵד רִוְחָא וְכוּ', וְהַהוּא רִוְחָא שֶׁל אַחֲיוּ הַמֵּת דְּשָׂדֵי בְּגוּהַ שֶׁל הַיְבָמָה נִמְשָׁךְ גַם כֵּן כְּפִי בְּחִינַת הַהוּא רִוְחָא שְׁקֵבֵל מֵאֲמוֹ, כִּי הוּא חַיִּיתוֹ וּנְשָׁם נִמְשָׁךְ הַהוּא רִוְחָא דְשָׂדֵי בְּאִשְׁתּוֹ. נִמְצָא, שֶׁהַהוּא רִוְחָא שֶׁל הַיְבָמָה הוּא מִבְּחִינַת אַחַת עִם הַיָּבָם כַּנֶּל, וְעַל־כֵּן אַחֲיוּ הַיָּבָם יֵשׁ לוֹ כֵּן לְתַקְּנוֹ וּלְהַמְשִׁיךְ גִשְׁמָתוֹ עַל־יְדֵי הַהוּא רִוְחָא, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּחִלַּת תַקּוּן הַעֲשִׂירוֹת, שֶׁזֶה עֵקֶר הַתַּקּוּן וְהַבְּרוּר שְׂצִירָךְ הָאֵדָם לְכַרֵּר בְּעוֹלָם כַּנֶּל, וְעַל־כֵּן הַיָּבָם מְקַבֵּל הַנְּחִלָּה, כְּמוֹ שֶׁתּוֹבֵב: "יָקוּם עַל שֵׁם אַחֲיוּ לְנִחְלָה". כִּי זֶה עֵקֶר הַתַּקּוּן לְתַקּוֹן וּלְכַרֵּר הַנְּחִלָּה וְהַעֲשִׂירוֹת, שְׁעַל־

ז וְזֶה שְׁמֵעֵנִי בְּנוֹת צִלְפַחֵד, אִם אָנֹכִי חַשׁוּבוֹת זָרַע תְּנֶה לָנוּ נִחְלָה וְאִם לֹא תִתְּנֵבם אֲמוֹנִי. כִּי עֵקֶר הַיָּבָם הוּא רַק מִחֲמַת הַנְּחִלָּה מִהַמֵּת שֶׁלֹּא הֵינִי מִיִּצְאֵי חֲלִצֵי לְמִלְאוֹת מְקוּמוֹ לְהַקִּים שְׁמוֹ עַל נִחְלָתוֹ דִּיקָא כַּנֶּל, דִּהֵינִי לְתַקּוֹן תַּאֲנוּת מְמוֹן וְכוּ' כַּנֶּל, וְעַל־כֵּן מְעַנֵּי, אִם אִין אָנֹכִי יְכוּלִים לְקַבֵּל נִחְלָתוֹ בְּיִדְאֵי מְחִיבַת אִמָּם לְהַתְּנִיב, כִּי עֵקֶר הַיָּבָם תְּלוֹי בְּזוֹה כַּנֶּל:

[שָׂדֵי לְעִיל]

ח' הַהוּא רִוְחָא דְשָׂדֵי בְּגוּהַ שֶׁהוּא עֵקֶר תַקּוּנָה, הוּא בְּחִינַת תַקּוּן הַעֲשִׂירוֹת, וְזֶה בְּחִינַת הַתְּכַפָּה שְׁנוֹתָ לָהּ אִזּוֹ מִיָּד וְכוּ' וְכוּ' כַּנֶּל, כִּי בְּחִינַת הַהוּא רִוְחָא הַנֶּל הוּא בְּחִינַת בְּנִימִין, כְּמִבְאָר בְּפִתְכֵיבִים. וּבְנִימִין הוּא בְּחִינַת תַקּוּן הַעֲשִׂירוֹת דְקַדְשָׁה, בְּבְחִינַת בְּבִקְרָא יֵאָכֵל עַד וְלָעֵרֵב וְחֵלֶק שְׁלָל, דִּהֵינִי עֲשִׂירוֹת, כִּי בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ בְּחִלְקוֹ שֶׁל בְּנִימִין, וְהַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ הוּא בְּחִינַת תַקּוּן עֲשִׂירוֹת דְקַדְשָׁה וְעַל־כֵּן הֵיוּ שְׁם אוֹצְרוֹת כְּסֵף וְזָהָב הַרְבֵּה מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁתּוֹבֵב: "אוֹצְרוֹת בֵּית ה'". כִּי בְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ הָיָה עֲשִׂירוֹת גְּדוֹל וּמְפֹלֵךְ מְאֹד מְאֹד, כִּי שָׁם הַתַּקּוּן שֶׁל הַמְמוֹן וְהַעֲשִׂירוֹת שֶׁהוּא כֵּלָל כֵּל הַתַּקּוּנִים, כִּי בְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ שָׁם הָיָה הַתַּקּוּן וְהַכְּפָרָה עַל כָּל הַחַטָּאִים וְהַפְּגָמִים שֶׁבְּעוֹלָם שְׁכָלָם כְּלוּלִים בְּפָנִים עֲבוּדָה זָרָה שֶׁהוּא כֵּלָל הַתּוֹרָה, הֵינִי בְּתַאֲנוּת מְמוֹן

לקוטי הלכות

הלכות יבום ב

אבן העזר

ריא

ששם כלולים כל העבודות זרות, והבית המקדש שהוא בחינת עשירות דקדושה, שם היה התקון על כל התקאים והפגמים שכלם כלולים בתאות כמוזן וכב"ל, ועל פן עקר הכפרה על ידי הקרבן שמביא מוינע פפו וממונו. נמצא, שבנימין הוא בחינת תקון עשירות דקדושה. וזהו בחינת ההוא והוא פנ"ל, ועל פן על ידי זה יכול היבם להקים שם המת על נחלתו, על נחלתו דקא, כי זה עקר התקון פנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

הלכה ב

"כי ישובו אחים יחדיו" וכו' (דברים ב' ח'), על פי התורה הנ"ל (בהלכות ג' עין הלכה א) "וביום הבפורים" (ספן טו): הוצאת ספרים

והקבל, שעקר המשכת החיות אל המלכות על ידי התורה שהיא בחינת שמא דקדושה בריך הוא שעל ידה ממושיבין החיות, דהינו החקמה לתוך הפלים והמדות שזה בחינת שם שהוא מגדיל החיות במדה, עין שם:

וזו בחינת יבום להקים לאחיו שם, כי "לא תהו בראה לשבת יצרה" (שעה טו), שצריך כל אדם לעסוק בקיום העולם להעמיד תולדות בדי להקים שם ולא ימחה שמו חס ושלום, הינו שעקר המשכת החיות הוא להמשיך החיות לתוך הפלים והמדות שהם בחינת שם. וכל מה שנתרבוני אנשי ישראל, נתרבה

ונתרחב גבול הקדושה ונתרבוין הפלים לקבל החיות, שזהו שלמות ותקון הבריאה, כי עקר נפלאות וגבורות של הבריאה הוא רק בבחינה זו, הינו כי בודאי ממנו יתברך לא יפלא כל דבר, רק שזה עקר החדוש והפלא שיוכל להתצמצם, בבכובל, החיות ממנו יתברך לתוך הפלים בבחינת שם. וזהו תקוף נפלאות שבבריאתו יתברך שימוש חיות אין סוף בבכובל, לתוך בחינת הפלים, ועל פן כל מה שיורד הקדושה למטה ונשתמשל בהשתמשלות ובצנורות יותר ויותר הוא משלים פגנת הבריאה ביותר

טו

ומקים העולם, כי זה עקר קיום העולם שיהיה נעשין בכל פעם יותר פלים שבקדושה לקבל חיותו יתברך שלא יהיה רבוי השמן גורם פבוי הנר, שזה בחינת שבירת פלים מוחמת רבוי אור שמשים אחיות הסמרא אחרא, סמרא דמותא, חרפן העולם, בבחינת "והארץ היתה תהו ובהו" פמוכא. ועל פן היב כל אדם להעמיד תולדות בדי להקים שם להגדיל בחינת השם, דהינו הפלים והמדות פנ"ל, ועל פן כל המניח בן תחתיו פאלו לא מת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שנאמר "איש כי ימות וכן אין לו וכו'". כי סמרא דמותא לא שליט כלל מאחר שהקים שם שעל ידו נמשך החיות במדה, ואז סמרא דמותא לא שליט כלל, כי אחיזתה רק על ידי רבוי אור שעל ידי שבירת הפלים בחינת מוחת שם פנ"ל, אבל מי שאין

השתלשלות למטה יותר באפן שיתרחק ויתרחב גבול הקדשה ביותר על ידי בחינת ההתרחקות פנ"ל, ועל-פן צריכין האחין להתרחק זה מזה פנ"ל, אבל במקום מצות יבום התורה התורה אשת אח לכל יחד ממנו נדח, שלא תאבד נפש המות לגמרי על ידי שלא הקים שם פנ"ל, ואבדת הנפש ומיתתה חס ושלום, הוא שחזור האור למעלה לשרשו, ואזי נשארו הפלים בחינת שבורים ומתים והיו חרפנו, ועל-פן אינה יכולה לנשא לאחר, כי שם אינו יכול להתפקד, כי מאחר שמת בלא זרע, חזר לשרשו שהוא לבית אביו ואי אפשר לתקנו אלא אצלם, ועל-פן תקונו על ידי אחיו מאביו, כי אב בחכמה, והחכמה היא שרש החיות, כי "החכמה תחיה" (קהלת ו), ו"בלם בחכמה עשית" (תהלים קד) והוא בחינת תחלת הבריאה, ושם בחינת אב בחינת חכמה, עדן בלו אחד ואין שם בחינת צמצום וכלי שעל ידו נעשה הבריאה. רק משם מתחיל להשתלשל למטה החיות לתוך בחינת הפלים הנעשין משם ולמטה, והנה בחינת האחין מן האב הם בחינת ראשית המשכת הצנורות והצמצומים שנמשכין מן אב בחכמה, וצריך שיהיה כל אח ואח, דהינו כל פלי וצנור בפני עצמו להמשיך החיות בכל פעם לתוך פלים יותר ויותר, אבל כשנחרכב אח אחד ולא הניח זרע אזי אפשר שיחרכב לגמרי, דהינו שיחזור האור

מניח זרע אחריו והו נקרא מת, מאחר שלא הקים שם שלא הניח בחינת שם בפלי לקבל החיות, ואזי הוא חס ושלום, רבוי אור וכו' שמשם נאחו סטרא דמוטא פנ"ל, ועל-פן צריך תקון שלא תאבד נפשו ותחזור עולמו לבחינת תהו ובהו מאחר שלא הקים שם פנ"ל, על-פן צריכה אשתו להתניבם (והתקון על ידי אחיו), כי הפנים מוגיע אליה, כי עקר הפנים בבחינת מלכות פנ"ל:

ב והתקון על ידי אחיו מאביו, כי שלמות חיות המלכות הנמשך אליה שנה בחינת זוג, כי החיות הוא הדעת, שהוא בחינת התחברות צריך שיהיה בבחינת (משלי א) "מרחק תביא לחמה", 'מרחק' דיקא, כי חיותה דיקא בשנמשך החיות לתוך מדות וכלים בבחינת שם פנ"ל, ועל-פן כל מה שנתרחק ונשתלשל החיות יותר ויותר בתוך פלים שבקדשה החיות בשלמות ובתקון ביותר פדוע, וזה בחינת אסור ערות שהאסור הוא בכל הקרובות, כי מחמת שהם סמוכים בשרשם אי אפשר להמשיך חיות וקיום העולם על ידם, כי צריך להמשיך מרחוק דיקא כדי שתוכל לקבל האור שלא יהיה רבוי אור וכו' פנ"ל:

ג והנה האחים סמוכין זה לזה בשרשם מאד, כי משרש אחד יצאו, ועל-פן אשת אחיו אסורה, כי צריך כל אחד מן האחין להמשיך החיות בדרך

לקוטי הלכות

הלכות יבום ב

אבן העזר

ריו

לְשָׂרְשׁוּ לְבַחֲנֵינָא אָב בְּחֻמְהָ, וְזוּהוּ בַחֲנֵינָא חֲרָבָן, בַּחֲנֵינָא תַהוּ וְנַהוּ, כִּי כְשֶׁחֲזָר הָאוּר וְנִסְתַּלַּק מִבַּחֲנֵינָא הַפְּלִים לְגַמְרֵי וְחֲזָר לְמַעְלָה לְשָׂרְשׁוּ אִזְוֵי גִשְׁאָרִין בַּחֲנֵינָא שְׂבוּרִים וּמְתוּם לְגַמְרֵי חִס וְשְׁלוֹם, (אִזְוֵי צְרִיכִין לְחַדֵּשׁ הַעֲלָם מִחֲדָשׁ לְגַמְרֵי, דְּהִנְנוּ לְחוּר וְלַחֲצִיא וְלַחֲלוּד הָאוּר מִתְחַלֵּת הַמַּחֲשָׁבָה מִבַּחֲנֵינָא אָב בְּחֻמְהָ). עַל־כֵּן צִוְּתָה הַתּוֹרָה שְׂתַּחֲזֹר בַּחֲנֵינָא מַלְכוּתוֹ לְאַחִיו מֵאָבִיו שֶׁהוּא מִשְׂרָשׁוּ שְׂשֻׁנֵיהֶם וְצִוּ מִשְׂרָשׁ אַחַד וְהֵם בַּחֲנֵינָא תַחֲלַת הַמִּשְׁכָּת הַצְּנוּרוֹת וְהַצְּמֻצוּמִים מִן אָב בְּחֻמְהָ, וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי אַחִיו מֵאָבִיו נִתְתַּקֵּן נֶפֶשׁ הַמֵּת שֶׁהִיָּתָה נֶאֱבָדָת, חִס וְשְׁלוֹם, עַל־יְדֵי שְׂנֵשֶׁבֶר וְנִחְרַב בַּחֲנֵינָא שְׂמוֹ בַּחֲנֵינָא הַפְּלִים, עַל־יְדֵי שְׂלָא הַנִּיחַ וְרַע וְהִיָּה חֲזָר הָאוּר לְשָׂרְשׁוּ חִס וְשְׁלוֹם, לְגַמְרֵי שֶׁהוּ חֲרָבָן כְּנִ"ל, וְעַכְשָׁו נִתְתַּקֵּן עַל־יְדֵי אַחִיו, כִּי אַחִין הֵם בַּחֲנֵינָא תַחֲלַת הַצְּמֻצוּמִים וְהַפְּלִים הַמְּשֻׁדָּד מֵאָבִיו שֶׁעַל יְדוֹ נִתְתַּקֵּן נֶפֶשׁ הַמֵּת שְׂחֲזָר וּמִמְשִׁיכָה בְּבַחֲנֵינָא פְּלִים, בַּחֲנֵינָא שֵׁם, וְזוּהוּ "לְהַקִּים לְאַחִיו שֵׁם":

ד וְתַקִּין וְהַצִּילָה שְׂאָחִיו מִצִּילוֹ, הוּא לְהַכְנִיעַ מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, שֶׁהוּא מַלְכוּת עֲמֻלָּה, שֶׁהוּא כְּנַגְדֵּי מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה, כְּמוֹ שְׂמֹכָאָר בְּמֵאֲמָר הַנִּ"ל, וּמַלְכוּת עֲמֻלָּה הוּא בַּחֲנֵינָא מַחֲזֵית שֵׁם, כְּמוֹ שְׂפִתּוֹב: "תִּמְחַח אֶת זְכַר עֲמֻלָּה". וּמִשֵּׁם אַחֲזוּתוֹ מִבַּחֲנֵינָא שְׂבִירַת פְּלִים, שֶׁהוּא בַּחֲנֵינָא מַחֲזֵית שֵׁם, וְעַל־כֵּן עָגְשׁוּ מִדָּה כְּמִדָּה שְׂיַמְחָה שְׂמוֹ וְזָכְרוּ. וּמַלְכוּת

עֲמֻלָּה הִיא בַּחֲנֵינָא (מֵלֵאכִי א) "אָח עֲשׂו לְעַקֵּב" כִּי הוּא מְזַרַע עֲשׂו, וְעַל־כֵּן מִצְוַת יְבוּם בָּאָח, כִּי הָאָח שֶׁבִקְדָשָׁה מִצִּיל נֶפֶשׁוֹ שְׂלָא יִתְגַּבֵּר עָלָיו, חִס וְשְׁלוֹם, בַּחֲנֵינָא אָח עֲשׂו לְעַקֵּב, שֶׁהִיא מַלְכוּת הַרְשָׁעָה הַנִּ"ל, שֶׁהִיא מִתְגַּבֵּרַת אִם הִיָּה מַחֲזֵית שֵׁם חִס וְשְׁלוֹם כְּנִ"ל:

ה וּבְשֵׂאִינֵו רֹצֵחַ לְיְבוּם אִזְוֵי וְחֻלְצָה נַעֲלָו וְכו' וּרְקָה בְּפָנָיו". כִּי אִיָּתָא שֵׁם בְּמֵאֲמָר הַנִּ"ל שֵׁשׁ בַּחֲנֵינָא דַּעַת שֶׁהוּא בַּחֲנֵינָא שְׁלוֹם, כִּי הַשְׁלוֹם תְּלוּי בְּדַעַת, וְיֵשׁ דַּעַת עָלָיון מְאֹד שֶׁהוּא בַּחֲנֵינָא מַחֲלַקַת לְשֵׁם שְׂמִים שְׂבֵאָמַת אֲהַבָּה וְשְׁלוֹם וְדַעַת בִּינֵיהֶם, וְאִלוֹ וְאִלוֹ דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים רַק שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַבִּין זֹאת, כִּי זֶהוּ דְרָבִי ה', וְזוּהוּ בַּחֲנֵינָא מִשָּׁה, שֶׁהוּא רֵאשִׁי תְבוּת מִחֻלְצַת שְׂמֵאֵי הַיָּלֵל, וְזוּהוּ בַּחֲנֵינָא מִצְוָה, עֵזֵן שֵׁם הַיִּטִּב. וְזוּהוּ בַּחֲנֵינָא יְבוּם וְחֻלְצָה, כִּי הַיְבוּם הוּא בַּחֲנֵינָא דַּעַת שֶׁל שְׁלוֹם שֶׁהוּא הַזּוּג שֶׁל הוֹלְדָה, כִּי הַהוֹלְדָה הִיא בַּחֲנֵינָא שְׁלוֹם, כְּמוֹ שְׂפִתּוֹב (תְּהִלִּים קכח): "וְרֵאָה כְּנִים לְבָנוּד שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל". כִּי שְׁלוֹם הוּא הַתְּחַבְּרוּת שְׁנֵי הַפְּכִים. וְזוּהוּ בַּחֲנֵינָא זּוּג, כִּי הֵם אִישׁ וְאִשָּׁה הֵם בַּחֲנֵינָא מַחֲלַקַת, כִּי הֵם שְׁנֵי הַפְּכִים, וְעַקֵּר הַתְּחַבְּרוּתָם הוּא רַק בְּהַבְּנִים הַנּוֹלְדִים מֵהֶם, כְּמוֹ שְׂפָרֵשׁ רִשִׁי "וְהָיוּ לְבָשָׂר אַחַד", שְׂמֻשְׁנֵיהֶם נוֹלָד בֵּן וְשֵׁם נַעֲשִׂין אַחַד. נִמְצָא, שֶׁעַקֵּר הַשְׁלוֹם הַנַּעֲשֵׂה בִּינֵיהֶם הוּא רַק בְּבָנִים הַנּוֹלְדִים שֵׁשֶׁם נַעֲשִׂין אַחַד כְּנִ"ל. נִמְצָא, שֶׁהַיְבוּם

אבן העזר

שהוא בשביל הולדה, הוא בחינת שלום כפ"ל, אבל כשאנו רוצה ביבום אוי "וחלצה געלו", הינו בחינת הזווג והדעת של בחינת מחלקת לשם שמים, כי מחלקת לשם שמים, שהוא בחינת משה, הוא בחינת יחודא עלאה, שהוא בחינת זווג הפנימי לחיות העולמות שלא בשביל הולדה, שהוא זווגא דלא פסיק, ועל-כן הוא תמיד בבחינת מחלקת, כי הזווג הוא בחינת מחלקת דא"ש ואש"כ ב"ל, ואחר כך געשה שלום על-ידי ההולדה כפ"ל, אבל זווגא עלאה שאינו בשביל הולדה והוא זווגא דלא פסיק, הוא תמיד בבחינת מחלקת, אבל באמת שם תכלית האהבה והאהדות, אך אי אפשר להשיג זאת, כי אסור לחקר שם, כי על זה נאמר: "במפלא ממך אל תדרש" כידוע. ושם הוא בחינת אלו ואלו דברי אלקים חיים, כי שם מקור החיים, כמובא. וזה בחינת זווגא דמשה כי משה היה פרוש לגמרי ולא היה לו זווגא תתאה כלל, רק זווגא היה בבחינת זווגא עלאה, בבחינת מחלקת לשם שמים כפ"ל, ועל-כן מאחר שאינו רוצה ליבם על-כן וחלצה געלו בבחינת זווגא דמשה, בחינת של געליד מעל רגליד הנאמר במשה, כי איתא בזהר הקדוש, געל דא אתתא. שמשה הכרח לפשט עצמו לגמרי מווג התחתון שזה בחינת של געליד, והיה זווג רק בבחינת זווגא עלאה בחינת מחלקת לשם שמים שהפך זווג התחתון שהוא דוקא

ד"ר

ו ועל-כן מרים שפגמה כבוד משה ודבריה היו על שפרש, כי היא לא השיגה שוכה לזווג עליון, בחינת זווגא דמשה, בחינת מחלקת לשם שמים,

הַלְכָה ג

א עֲנִין יבום וחליצה על-פי התורה המתחיל: 'שאלו את רבי יוסי בן קסמא, אימתי בן דוד בא? אמר להם, לְכַשֶׁפֶל השער הזה וכו'' (ספין טז):

וְהַכֶּלֶל, כי עקר הוא אמונת חכמים, וכו' שפונם באמונת חכמים חס ושלום אין רפואה למפתו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכו', כי כל הרפואות מקבלין פח מהתורה, כי מהתורה מקבלין פח המלאכים ויש להם בחינת ידים לקבל ולהשפיע למטה, כי כל הדברים גדלים על-ידי המלאכים הממנים עליהם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אין לך עשב שאין לו מלאך וכו'. והמלאכים מקבלים פח מהדבורים של השם והפָּרָד, דהינו התורה. ועקר התורה נמסרה לחכמים והם יודעים לדרשה בשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם, וכלא החכמים אין יודעים שום דבר מהתורה, ועל-כן מי שאין מאמין בדבריהם אין לו שום רפואה למפתו והוא מִכְרַח לְמוֹת על ידה, כי אין לו מתיבן לקבל רפואה, כי עקר הרפואה היא מהתורה וכו' כנ"ל, והתורה היא רק אצל החכמים וכו' כנ"ל, כי כל הרפואות הם הרפבות שלוקחין פמה עשבים ומרפיבין אותן וכו', ואלו הרפבות אין להם פח כי אם על-ידי אמונת חכמים, כי החכמים גורעין ומוסיפין ודורשין ומרפיבין ומחברין אותיות התורה ממקום

ועל-כן יכל להיות פרוש לנמרי, ועל-כן דברה עליו, הלא גם בנו דבר, ולא פִּרְשְׁנו מִדְרָךְ אֲרִי, כי אדרבא עיקר הדעת על-ידי השלום כנ"ל, ועל-כן היה עגשה "ואביה רק ירק בפניה", שרמזו לה השם יתברך מצות חליצה בבחינת וירקה בפניו, כמו שכתב רבנו ז"ל (ספין כא) ששם מרמז סוד יבום וחליצה, הינו כי היא פגמה בכבוד משה על שפרש, נמצא, שפגמה בבחינת מחלקת לשם שמים, שהוא זיוגא דמשה, והפגם הוא בבחינת חליצה כנ"ל, על-כן נאמר בה, "ואביה רק ירק בפניה", כי שם פגמה בבחינת של געלוד, בבחינת וחליצה געלו וירקה בפניו כנ"ל:

'חלודין' בגימטריא 'מצה' עם הכללל שהוא בחינת מחלקת לשם שמים. 'ה' אחד" ראשי תבות ד'ברי א'להים חיים. כמדרמה שקד שמעתי מפיו תקדוש גרו יאיר:

ז וזה בחינת "על-כן יעוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד", כי לאו כל אדם זוכה לזה למה שזכה משה, ועל-כן אנו מצוים להעמיד תולדות ושלא להיות פרושים לנמרי, והיו, "על-כן יעוב את אביו ואת אמו", הינו זיוגא דאבא ואמא, שהוא בחינת זיוגא דמשה הנ"ל ודבק וכו' והיו לבשר אחד, הינו בחינת זיוג ודעת של שלום, שזה בחינת והיו לבשר אחד כנ"ל:

למקום, ודורשין אותה בשלש עשרה מדות, ובלא זה אין יודעין שום דבר ושום דין והלכה מהתורה, ועל-כן כל הרפואות, שהם בלם על-ידי הרבבות, בלם מקבלים פהם מהתורה והעקר מתורה שבעל פה בחינת אמונת חכמים שהם מרביבין ומתבררין אותיות התורה ומשם מקבלין פה כל ההרבבות וכו', ענין שם היטב בתחלת המאמר ובסופו והבן היטב. ולבוא לאמונת חכמים הוא על-ידי גדר, שהוא בחינת יעקב, בחינת וידר יעקב גדר וכו', ועל-ידי זה זוכה לאמונת חכמים. פי הגדר הוא בחינת פליאות חכמה שהוא שרש החכמים. ועל-ידי זה שב ומאמין בהם וכו', ענין שם. ועל-ידי זה נחתקנים ידי המלאך הנ"ל, ועל-ידי זה מתנוצצים בו אורות האבות וכו', ועל-ידי זה עולה ומתענג בענג שבת, בחינת שין בת - שין תלת אבנהו הנ"ל, בת בחינת אמונה וכו', וענג שבת זה בחינת אכילה בקדושה, פי מאכילת שבת אין להספרא אחרא שום חלק ללל וכלל ויכול לפעל באכילת שבת מה שפועל בתענית, הינו להפיל אויביו לפניו וכו'. פי על-ידי הפעם הקא מהפבר וכו' נתעורר המקטרג הגדול, שהוא עשו, הוא אדום וכו', שהוא מלא דם, ומן המקטרג הגדול נתעוררים מקטרגים על האדם הפועם וכו' וכו', ואז צלו סר ופניו נופלים, בבחינת "למה תרה לך ולמה נפלו פניך וכו'", ועל-ידי הצום והתענית מתקן זאת,

כי ביום שאדם אוכל אז הפבר גזון תחלה וכו', אבל בשמתענה אז הפח גזון תחלה, ואז נכנע הפבר, שהוא בחינת עשו וכו' פנ"ל, אבל בשזוכה לבחינת אכילת שבת, אז אין צריך לצום, פי פועל באכילתו מה שפועל על-ידי הצום, פי אכילת שבת קדש היא "וכל זר לא יאכל קדש". ואז נכנע הפבר, ואז נתפטר פחו, בבחינת וכל שולטני רוגזין בלא ערקון ואתעברו מנה, ואז ובלא אהבה, בחינת אהבה בתענוגים וכו'. וכדי להרבות השלום צריך גם להרבות בצדקה וכו'. ויש חלוק בין השלום של התענית להשלום הנעשה על-ידי ענג שבת בחלוק שיש בין חי למדבר, פי זה בחינת שלום שיש לו פה וזה בחינת שלום שאין לו פה וכו', וזה בחינת מדנים ושבית הגזרל וכו'. וזה בחינת נפילת שער ארם שלש פעמים עד שיבוא משיח וכו', ענין שם כל זה היטב היטב:

ב וזה בחינת החיוב שמחייב כל אחד לעסק בישוב העולם, דהינו לשאא אשה ולהוליד ממנה בנים, והיא מצוה הראשונה בתורה, ומי שאינו משתדל בזה ואינו מניח, חס ושלום, בנים בעולם אינו יכול לעלות למעלה וצריך תקון על-ידי יבום וחליצה, פי אשה וראת ה' זה בחינת אמונה - מלכות פידוע, בחינת אמונת חכמים, שהוא תורה שבעל פה, פי איש ואשה הם בחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה פידוע, פי האדם הוא

בחנית התורה, כי כלל מרמ"ח איברים וְשֵׁס"ה גִּידִים, שהם בחנית מצות עשה ומצות לא תעשה שבתורה. וזה בחנית את התורה אדם, כמובא ברבנו רבנו ז"ל. וכמו שאין שלמות לתורה שבכתב בלא תורה שבעל פה שנמסרה לחכמים, ועל-כן צריכין אמונת חכמים דוקא, כי בלא החכמים, דהינו בחנית תורה שבעל פה אין יכולין לקח דבר מהתורה לא שום דין ושום הלכה, כי בהתורה הכל סתום, כי בהתורה אין מפרש כלל דיני תפילין אם לעשותן מכסף או מעור וכו', וכן שאר כל המצוות, ועקר כל התורה אין יודעין רק על-ידי החכמים, וכן כל החדושים שבתורה שמחדשין וגולדין מהתורה איזה חדש, וכן קיים העולם וכל ההשפעות וכל הדברים שבעולם ששקלם באחד אין חיותם אלא מהתורה שהיא מחיה את כלם, ועקר חיותם וקיומם והשפעתם הוא רק על-ידי אמונת חכמים, שהוא תורה שבעל פה, כי כל התורה תלוי בהם דוקא וכמובן במאמר הנ"ל, כי להם נמסרה התורה לדרשה וכו', וכפי מה שהם דורשין את התורה בכל דור ודור, כמו כן מתנהג העולם, כי זה אנו רואין שבכל עת וזמן ובכל יום ויום ממש נעשין שנויין גדולים, וכל אלו השנויים הוא כפי מה שחכמים מחדשין בתורה ומרביכין אותיות התורה כמו כן נעשין שנויים במעשה בראשית ושנויים בכל העולם, שבזה היום יש גשמים

הרבה ובה היום יש יבשות, ובה היום קר ולח וכו' וכיצא שאר השנויים, וכן השנויים שפניו בגיראדם שנה עולה וזה יורד וזה בריא וזה להפך, ולפעמים פובש זה המלך ולפעמים מלך אחר, וכיצא בזה שנויים לאין קץ בכל עת וזמן הכל כפי מה שהחכמים מחדשין ודורשין את התורה בכל דור ודור, בבחינת ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר: אין טוב אלא תורה וכו', אין טוב אלא צדיק וכו'. כי כל החדושים של מעשה בראשית שמחדש השם והפרד בכל יום תמיד, הכל על-ידי התורה, והעקר תלוי על-ידי הצדיק הידור כפי מה שהם דורשים אותה בכל זמן וכו' ובנ"ל, כמו כן האדם שהוא בעצמו בחנית התורה כנ"ל והתורה היא בחנית "עין פרי עשה פרי" (בראשית א), וצריך לחדש בה תמיד חדשין דאורייתא ולהוליד ממנה דרשות וחדושים וזה עקר קיים העולם כנ"ל, וכל זה תלוי באמונת חכמים, בחנית תורה שבעל פה כנ"ל, כי מאן דגרם לאורייתא למהו יבשה וכו', עין ביהר הקדוש גדל הענש, רחמנא לצלן, ועל-כן צריך אמונת חכמים דוקא ובנ"ל, וכן האדם אסור לו שיהיה עין יבש וצריך לאולדא ולאפשא ולאסגא בעלמא, כי כשנולד אדם בעולם ונמשך גשמה בעולם זה בחנית התחדשות התורה ממש, כי האדם הוא בחנית התורה כנ"ל והוא קיים העולם,

אבן העזר

פי "לא תהו בראה לשבת יצרה" (ישעה מה), פי אין העולם מתקיים אלא בשביל ישראל שהם מקימין התורה בכל דור ודור והם בעצמם בחינת התורה, כי אורייתא וקדשא בריד הוא וישראל פלא חד וכפי הנשמות שבכל דור ודור, כמו כן נתחדשין חדישין דאורייתא בכל דור ודור כן מתנהג העולם בכל דור ודור וזה עקר קיום העולם וכו' וכנ"ל:

ועל-כן אי אפשר לאדם להוליד ולהמשיך נשמה בעולם פי אם על-ידי בחינת אמונת חכמים, שהוא בחינת תורה שבבעל פה, שזהו בחינת אשה יראת ה', כי כל הפעולות וכל ההולדות של האדם, שהוא בחינת תורה שבכתב, אי אפשר לעשות כי אם על ידה, שהוא בחינת תורה שבבעל פה, בחינת אמונת חכמים, וכמוכא בפרד"ש על פסוק "לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר וכו'", אדם מביא חטין מן השוק אפשר חטים פוסם וכו', אדם מביא פשתן אפשר פשתן לובש וכו', כי לברר ולתקן כל הדברים ולעשות מהם הרפכה עד שיהיו ראויים למאכל או למלבוש, פי כל הדברים שבבעולם פלם הם על-ידי הרפכות, כגון רב המאכלים שאצריכין לברר החטים ולטחנן ולרקדם, ואחר כך להרפוב ולערב הקמח עם מים וקלח ועם שאר דברים כפי מה שרוצים, ואז דיקא נעשה מזה לחם או תבשיל, וכמו כן במלבושים וכיוצא, וכל אלו

ההרפכות נעשין דיקא על-ידי האשה ששרשה וחייתה מבחינת תורה שבבעל פה בידוע, שמשם באין כל ההרפכות וכו' וכנ"ל, וכן ההולדה היא גם כן בחינת הרפכה, שהוא בחינת גלגולי הנשמות, כמוכא בזהר הקדוש בסוד הרפכת האילנות, כי מרפכין ומחברין זה הנפש עם זה הרוח וכו', וזה הפרוד וההרפכה אי אפשר שיהיה נעשה פי אם על-ידי בחינת אמונת חכמים, תורה שבבעל פה, שהוא בחינת אשה יראת ה' וכו' וכנ"ל, ועל-כן צריך כל אחד להשתדל לשא אשה ולהוליד ממנה בנים להמשיך נשמות ישראל בעולם על-ידי אשה יראת ה', שזה בחינת חדישין דאורייתא שמחדשין ומולדין מהתורה על-ידי אמונת חכמים דיקא וכו' וכנ"ל:

ג ואמונת חכמים נמשך על-ידי נדר וכו' כנ"ל במאמר הנ"ל, וזה בחינת מה שהבעל מפר נדרי אשתו, פי כל חיות האשה ובנינה הוא על-ידי בעלה כמוכא, בבחינת 'אין האשה מהפרכת אלא מפרי במונו של איש וכו''. ועקר בנינה על-ידי נדר, פי משם חיותה כנ"ל, כי אמונת חכמים, תורה שבבעל פה, בחינת מלכות, בחינת אשה יראת ה' בנינה וחייתה ממקום הנדר בידוע, וכל שרש חיותה, שהוא בחינת נדר הכל נמשך על ידו, פי הוא כלול משיתי הבחינות, מתורה שבכתב ותורה שבבעל פה, פי גם תורה שבבעל פה שרשה

בתורה שבכתב, נמצא, ששרש חייתה, שהוא בחינת נדר, נמשך גם פן על דו, כי אין מקבלת חיית פי אם על דו, ועליפן הבעל תכף כשנשוא אשה הוא זוכה בהפרת נדרה, כי הנדרים שמשם שרשה וחייתה הכל נמשך על דו, ועליפן בנדו להקיים או להפר אותם, וזה שסימה התורה בסוף פרשת נדרים: "אלה הדברים אשר צוה ה' בין איש לאשתו וכו'". כי הנדרים הם הדברים שבין איש לאשתו, כי משם נמשך אליה החיית עלידי בעלה כנ"ל, וזה מה שאמרו רבותינו ז"ל בעוון נדרים אשתו של אדם מתה, חם ושלום, וכו', כי עקר קיום אמונת חכמים, בחינת אשה יראת ה', הוא עלידי נדר וכנ"ל, ועליפן יעקב כשהלך לשא אשה נדר נדר, כי פסוק "וידר יעקב נדר" הנ"ל נאמר כשהלך לבית לבן לשא אשה וכנ"ל:

ד ועלידי הנדר שעלידי זה זוכה לאמונת חכמים, עלידי זה מתנוצצים בו אורות האבות, ועלידי זה זוכה לענג שבת בחינת אכילה בקדשה, ואז נכנע השונא הגדול בחינת עשו, שהוא בחינת פכד פועם, בחינת פכד מלא דם וכו' וזוכה לאהבה, וזוכה לשלום גדול כשמרבה בצדקה גם פן: ועליפן וזוגן של תלמידי חכמים בשבת, כי אז בשבת מתחבר תורה שבכתב ותורה שבעל פה, כי אז זוכין לאמונת חכמים, תורה שבעל פה כנ"ל

ומתחבר יחד עם תורה שבכתב שבוללה באבהו שהם שלשה קני האמת, בחינת תורה שבכתב, בחינת יעקב שפאלו משלשה אבות, כי זה עקר בחינת שבת, כמו שאיתא בזהר הקדוש, רוא דשבת איתי שבת דאתאחדת ברוא דאחד למשרי עליה רוא דאחד וכו', והא אוקימנא דה' אחד ושמו אחד. הוא אחד ושמו אחד, זה בחינת תורה שבכתב ותורה שבעל פה פירוע שמתיחדים יחד ברוא דאחד כו', ואז האכילה בקדשה והפכד בחינת עשו, נכנע. ואז הזוג בקדשה בבחינת התחברות תורה שבכתב ותורה שבעל פה, ואז אין תערובת פסלת בהטפה הנמשכת כפי האכילה שאדם אוכל, כי אז האכילה בקדשה ואין להסתרא אחרא שום חלק בהאכילה של שבת, ואז אין שם תערובת בהטפה מבחינת פכד פועם וכו', שזה עקר הפסלה, כמוא בזהר הקדוש. ואז פלא אהבה וזוכין לשלום, שזהו גם פן בחינת קדשת הזוג, כמו שאיתא בזהר הקדוש, ואז זוכין להוליד בנים בקדשה עלידי השלום שזוכין עלידי שבת ועלידי צדקה כנ"ל. כי עקר ההולדה עלידי התחברות שני הפכים, כי איש ואשה הם בחינת שני הפכים, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, איש מזריע לבן שממנו כו', אשה מזרעת אדם וכו'. והם שני הפכים לבן ואדם, ואי אפשר שיהיה הולדה כי אם עלידי

בשאינו זוכה להשאיר אחריו בנים, חס ושלום, אין לו במה להתלפש לעלות למעלה ונשמתו ערמילאי חס ושלום, פי עקר הלבוישין הם מבחינת אמונת חכמים, ועל-כן נקראים חלוקא דרבנן שבהם מתלבשת הנפש אחר פטירתה, כמובא, פי הם נמשכין על-ידי החכמים דיקא בחינת אמונת חכמים תורה שבכל פה שכל התורה תלויה בהם דוקא, ועל-ידי-יהוה דיקא נעשה לבישין להנפש, בחינת 'חלוקא דרבנן', 'דרבנן' דיקא, ועל-כן או נקרא מות, כמובא על פסוק, "איש פי ימות וכן אין לו". פי מי שאינו מניח בנים הוא נקרא מות, אבל בשפניח בנים בשרים נקרא חי אפילו אחר מיתתו, כי עקר המיתה באה מפגם אמונת חכמים כנ"ל בפאמר הנ"ל, בחינת דילמא חייא דרבנן מרקייה וכו', פי המיתה נמשכת מחמת אדם הראשון שפגם בעין הדעת טוב ורע, שנאמר בו, "ביום אכלך מלנו וכו'". ועקר פגם עין הדעת טוב ורע הוא בחינת פגם אמונת חכמים, פי עין הדעת טוב ורע זה בחינת הלכה שאינה פסוקה שאין זוכים לברר ההלכה, לברר הכשר מן הפסול, האסור מן ההתר וכו', וכל זה על-ידי פגם אמונת חכמים, פי החכמים מבררים האסור והפטר, הכשר והפסול וכו'. וזה עקר עבודתם וזה עקר תורה שבכל פה, ומי שאין מאמין בהם, נמצא, שאינו יודע שום דין ושום הלכה ואין הוא בבחינת פגם עין הדעת טוב

בחינת שלום, פי עקר השלום שמתחברין שני הפכים, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר נמצא, שעקר ההולדה על-ידי אמונת חכמים שהוא בחינת אשה יראת ה' שעל-ידי-יהוה זוכין לשבת שהוא שעתא דוונא, וזוכין לשלום שעקר ההולדה בא משם כנ"ל. וזהו עקר קיום העולם, כי עקר קיום העולם וחיותו והשפעתו על-ידי אמונת חכמים שהוא תורה שבכל פה, שהוא בחינת אשה יראת ה', שהוא בחינת מלכות שפנהיג העולם, בבחינת 'ותתן טרף לביתה וכו' (משל לא), כי כל החודשין דאורותא וכל ההולדות וכל ההשפעות שכלם בחינת הרפבות, כלם על-ידי בחינת אמונת חכמים, תורה שבכל פה וכו' דיקא וכנ"ל:

ה וכן שאין האדם זוכה להניח בנים בעולם זה בחינת פגם אמונת חכמים, פגם השלום, שהוא קיום העולם כנ"ל, פי מה שלא זכה להניח בנים, חס ושלום, הוא משתי בחינות או שלא השתדל כלל לשא אשה ולאפשא בעלמא וזה בודאי פגם אמונת חכמים, תורה שבכל פה וכו' וכנ"ל, או שהשתדל ואף-על-פי כן לא זכה להבנות, וזה גם כן מחמת פגם אמונת חכמים מחמת שלא זכה לאמונת חכמים בשלמות, ומחמת זה לא זכה לשבת ולא זכה לשלום, ועל-ידי-יהוה לא זכה להוליד, כי עקר ההולדה על-ידי השלום הנא כפי שלמות אמונת חכמים כנ"ל, ועל-כן

וְרַע שֶׁפָּגַם בּוֹ אָדָם הֵרָאשׁוֹן, כִּי נִתְעַרְבַּה לְפִי בְחֵינָתוֹ טוֹב וְרַע, דְּהֵינּוּ אֶסוּר וְהִתְרַה, מִמָּא וְטָהוֹר וְכוּ', וְעַל־כֵּן הָיָה עֵקֶר הַפָּגַם שֶׁל עֵץ הַדַּעַת עַל־יְדֵי הָאִשָּׁה, כִּי בָּהּ תִּלְוִי עֵקֶר אֲמוּנַת חֲכָמִים כִּנ"ל, וְעַל־כֵּן הִלְךְ הַנְּחֻשׁ אֵלֶיהָ לַפְתוּתָהּ, וְעַל־כֵּן הָיָה הַפָּגַם שֶׁלָּהֶם עַל־יְדֵי טְעוּת שִׁטְעוֹ וְאֶמְרוּ, כִּשְׁם שֵׁאִין מִיתָה בְּנִגְעָה כִּד אֵין מִיתָה בְּאִכִּילָה. וְזֶה בְּחֵינַת פָּגַם אֲמוּנַת חֲכָמִים, כִּי אֵין יוֹדְעִים שׁוּם הִתְנַהֵג וְשׁוּם דִּין וְהִלְכָה מִהִתְרַה כִּי אִם עַל־יְדֵי הַחֲכָמִים כִּפִּי מַה שֶּׁהֵם מְפָרְשִׁים, כִּי לָהֶם נִמְסְרָה הַתּוֹרָה לְדַרְשָׁה וּלְפִרְשָׁה כִּנ"ל, וְעַל־כֵּן הֵעֵקֶר הוּא אֲמוּנַת חֲכָמִים כִּנ"ל, וְיִמֵּי שֵׁאִין מֵאֲמִין בְּדַבְרֵיהֶם הוּא מִתְפַּד דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים וְאוֹמֵר עַל אֶסוּר מִתֵּר וְכוּ', כִּי אֵין יוֹדְעִים לְפָרֵשׁ דְּבָרֵי הַתּוֹרָה כִּי אִם עַל־יְדֵי אֲמוּנַת חֲכָמִים כִּנ"ל. נִמְצָא, מִי שְׁנוּטָה מִפְּשֵׁט הָאֵמֶת בְּדַבְרֵי ה' וּמְפָרֵשׁ פְּרוּשׁ אַחַר שֶׁל שֶׁקֶר וּמְנַגֵּל פָּנִים בַּתּוֹרָה שֶׁלֹּא כַּהֲלָכָה זֶה בְּחֵינַת פָּגַם אֲמוּנַת חֲכָמִים, כִּי פֶשֶׁט הָאֵמֶת תִּלְוִי בְּהַחֲכָמִים כִּנ"ל, וְכֵּן פָּגַמוּ אָדָם וְאִשְׁתּוֹ, כִּי הֵם קִבְּלוּ הַמְצוּה מִהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ וּבְדִיאֵי קִבְּלוּ אוֹתָהּ בְּבְחֵינַת תּוֹרָה שֶׁבְּקִתָּב וְתוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, כִּי אֵין מְצוּה בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא תִּהְיֶה כְּלוּלָה מִשְׁתֵּי בְּחֵינּוֹת אֵלּוּ, דְּהֵינּוּ שְׁתֵּיהֶן לֹא כַּח בְּחֻמְתּוֹ לְפָרֵשׁ דְּבָרֵי ה' פְּרָאוּי, כִּי אָדָם הֵרָאשׁוֹן הִוָּתֵה מְעַלְתּוֹ גְּבַה מְאֹד מְאֹד, וְהֵם הִלְכוּ אַחַר עֵצַת הַנְּחֻשׁ וְנָטוּ מִפְּשֵׁט הָאֵמֶת בְּדַבְרֵי ה', שְׁוָהוּ בְּחֵינַת אֲמוּנַת

חֲכָמִים, וְהֵם פָּגַמוּ בָּהּ וְהִפְכוּ דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים, וְאֶמְרוּ הַקֵּשׁ שֶׁל שֶׁקֶר, כִּשְׁם שֵׁאִין מִיתָה בְּנִגְעָה וְכוּ'. נִמְצָא, שֶׁפָּגַמוּ בְּאֲמוּנַת חֲכָמִים וְכִנ"ל, כִּי עֵקֶר פָּגַם עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע הוּא פָּגַם אֲמוּנַת חֲכָמִים שְׁעַל־יְדֵיהֶּם נִתְעַרְבַּ טוֹב וְרַע, אֶסוּר וְכִתְרָה, כִּשְׁר וּפְסוּל, כִּי אֵין יְכוּלִין לְבָרַר הָאֶסוּר וְהִתְרַה כִּי אִם עַל־יְדֵי אֲמוּנַת חֲכָמִים וְכוּ' כִּנ"ל, וְעַל־כֵּן הָיָה הַפָּגַם עַל־יְדֵי הָאִכִּילָה, כִּי עֵקֶר תִּקּוּן הָאִכִּילָה דִּקְדוּשָׁה, שֶׁהוּא בְּחֵינַת אִכִּילַת שֶׁבֶת כִּנ"ל בְּמֵאֲמָר הַנ"ל, הוּא עַל־יְדֵי תִקּוּן אֲמוּנַת חֲכָמִים כִּנ"ל, וְעַל־כֵּן נִגְוֵר עָלָיו מִיתָה לְדוֹרוֹת וְאֵין אָדָם שִׁימְלֵט מִיָּה, כִּי לִפְנֵים אֲמוּנַת חֲכָמִים אֵין מוֹעִיל שׁוּם רְפוּאָה בְּעוֹלָם, בְּבְחֵינַת 'דִּילְמָא חֲוִיָּא דְרַבְּנָן טְרַקִּיָּה וְכוּ'', וְעַל־כֵּן כָּל זְמַן שֶׁלֹּא יִתְתַּקֵּן חֲטָא אָדָם הֵרָאשׁוֹן בְּשִׁלְמוֹת, דְּהֵינּוּ תִקּוּן אֲמוּנַת חֲכָמִים בְּשִׁלְמוֹת שְׁזָה לֹא יִתְתַּקֵּן עַד בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ כִּידְעֵי. שְׁחֲטָא אָדָם הֵרָאשׁוֹן צָרִיד לְהִתְבָּרַר וּלְהִתְתַּקֵּן עַד בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ, כִּי גַם בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ תִּלְוִי בְּתִקּוּן אֲמוּנַת חֲכָמִים, כִּמְבָאָר בְּמֵאֲמָר הַנ"ל הַמְּתַחִיל: אֵימְתִי בְּן דְּוֹד בָּא? וְהִתְשׁוּבָה הִוָּתֵה, כִּשְׁיִפֵּל שֶׁעַר אָרְס נִפְיָלָה אַחַר נִפְיָלָה וְכוּ', וְכָל זֶה תִּלְוִי עַל־יְדֵי תִקּוּן אֲמוּנַת חֲכָמִים, כִּמְבָאָר שָׁם בְּמֵאֲמָר הַנ"ל בְּסוּפּוֹ, עֵין שָׁם. וְעַל־כֵּן כָּל זְמַן שְׁחֲטָא אָדָם הֵרָאשׁוֹן שֶׁהוּא פָּגַם אֲמוּנַת חֲכָמִים אֵינוֹ נִתְתַּקֵּן בְּשִׁלְמוֹת אִי אִפְשָׁר לְהִמְלֵט מִן הַמִּיתָה, כִּי לִפְנֵים

ע"י

אבן העזר

חכמים, כי עקר הלבושין נמשכין משם
בחינת חלוקא דרבנן פנ"ל:

ו ותקונו על ידי אחיו, על ידי אחיו
דיקא, בחינת (משלי י"ו) "אח

לצרה יולד", כי עקר התקון על ידי האח,
כי עקר הפגם של זה המת שלא הניח
בנים בעולם הוא בחינת פגם אמונת
חכמים שהוא פגם האהבה והשלוש
פנ"ל, ועל ידי זה אינו יכול לעלות
למעלה, כי על ידי פגם אמונת חכמים,
אינו זוכה לענג שבת ואז מתגבר השונא
והמקטרג הגדול שהוא עשו, כמבאר
במאמר הנ"ל, והוא השונא והמקטרג
בעלמא דין ובעלמא דאחי ואינו מניח את
הנשמה לעלות כשלא זכה להבנות
בעולם להניח בנים ולתקן אמונת חכמים,
כי על ידי פגם אמונת חכמים נתעורר
המקטרג הנ"ל וכמוכן במאמר הנ"ל,
והמקטרג והשונא הנ"ל הוא עשו שהיתה
שנאתו גדולה כל כך, עד אשר שחת
רחמיו מאחיו ורדף את אחיו יעקב, וזה
עקר התגברות השונאה הנמשך מפגם
אמונת חכמים שאפילו אח שונא את
אחיו אף על פי שדרבם לאהב זה את זה,
כי מתעורר השונא הגדול שהוא עשו
אחיו של יעקב שדרף את אחיו, וכל זה
נמשך מחטא אדם הראשון שפגם
באמונת חכמים, ועל ידי זה התגברה,
חס ושלוש, והמת הנחש וגולד קין, קינא
דמסאבותא, כי נמשך מזרמת הנחש,

אמונת חכמים אין מועיל שום רפואה
והוא מת בה, פנ"ל במאמר הנ"ל,
בבחינת דלמא חויה דרבנן טרקה וכו',
ועל כן נקרא חויה דרבנן, כי זה עקר
זהמת הנחש כשפוגמין באמונת חכמים
שהוא חטא אדם הראשון שמשם נמשך
זהמת הנחש שהטיל בחוה, 'בחיה' דיקא,
שהוא בחינת תורה שבעל פה אמונת
חכמים וכו"ל, אבל כשפגמין בנים אחריו
זהו תקון לחטא אדם הראשון, כי הבנים
שמולידין הם ברור ותקון חטא אדם
הראשון כידוע, כי הבנים שמולידין
נמשכין מבחינת שלום, מבחינת אמונת
חכמים פנ"ל, שהיה תקון חטא אדם
הראשון שפגם בזה, וכן הם כמולאין
מקומו ועוסקים אחר כך גם כן לברר
ולתקן פגם אמונת חכמים, שהוא כלל
התורה. נמצא, כשפגמין בנים זהו תקון
חטא אדם הראשון, תקון אמונת חכמים,
ועל כן אינו נקרא מת, כי עקר המיתה
מפגם אמונת חכמים, חטא אדם הראשון
וכנ"ל, אבל כשאינו מניח בנים, חס
ושלוש, נמצא שלא זכה לתקן זה הפגם
של אמונת חכמים ולא הניח אחריו מי
שיעסק בזה התקון, ועל כן זה נקרא מת
כמבאר וכו"ל, ועל כן אין לו במה
להחלפש, כי אין לו חלוקא דרבנן,
'דרבנן' דיקא פנ"ל, וזה בחינת "כי עירם
אנכי" (בראשית ג) הנאמר באדם הראשון
אחר שפגם פגם הנ"ל, דחינו פגם אמונת

לקוטי הלכות

הלכות יבום ג

אבן העזר

רכג

והוא השנאה והרוצח הראשון שהרג את אחיו הכל ולא הניחו לאשתרשא בעלמא להוליד בנים בעולם אשר משם נמשכין כל גלגולי הנשמות, כי הם היו פלולים מכל הנשמות. ועקר היבום, שהוא בחינת גלגולי הנשמות נמשך משם, ומשם גשתלשלה השנאה בעולם, כי באחד אין שיקד שנאה ומחלקת, וכל זמן שהיה אדם יחידי בעולם לא היה שיקד שנאה ומחלקת, ומאחר שפגם באמונת חכמים שעל-ידיה פגם בשבת, ואז אין יכולין להכניע ולכפול השנאה, ונתעורר השונא הגדול על-ידי פגם האכילה של הל' שמשם מתגבר כבוד פועם, כמבאר היטב במאמר הנ"ל וכנ"ל, ועל-ידיה נתעורר שנאה בין שני אחים הראשונים בעולם והרג קון את אחיו הכל, וזה בעצמו בחינת עשו שרדף את אחיו יעקב, כי עשו הוא בחינת זרמת הנחש, בחינת קון, ועל-כן רדף את אחיו, כי זה עקר השנאה והרציחה שנמשכה מקון, שהוא השונא והרוצח הראשון שבא מזרמת הנחש, מפגם אמונת חכמים שאפלו על אחיו אין לו רחמינות, כי הרג את אחיו את הכל, ומשם, מהרנית קון את אחיו הכל, גשתלשלה השנאה. ועקר השנאה בשאח שונא את אחיו, כמו עשו שרדף את אחיו יעקב, כי זה עקר התגברות השנאה הפך האהבה מהפך אל הפך ממש, וזה בחינת "חשב באחיד תדבר" (תהלים ט), שהפתוב מוכיח על גדל השנאה עד

שאפלו על אחיו יש לו שנאה והוא דובר עליו רעות. וזה שמופיר הכתוב פמה פעמים רשעת עשו הרשע ושנאתו הגדולה על ורדפו בקרב אחיו ושחת רחמיו וכו' "מחמם אחיד יעקב תפסד בושה", ומזכיר בכל פעם על שרדף את אחיו, כי זה עקר רשעתו ושנאתו, כי זה עקר השנאה הנמשך מרוצח הראשון שהוא קון כנ"ל, וזה בחינת מה שנאמר בירבעם שהתגבר בו זרמת הנחש ונאמר בו, "כי הוא בין אחים יפריא" (חושע ט), כי זה עקר הפגם שהתגבר השנאה שבין אחים, שהוא שנאת עשו לאחיו יעקב, כי ירבעם חטא ופגם הרבה מאד באמונת חכמים, במלכות בית דוד, כי דרש, חג האסיף הוא במרחשון, כמו שאמרו רבותינו ז"ל וכיצא בזה, ועל-ידיה חטא בכל התורה פלה וכפר בעקר, ועל-כן התגבר השנאה שבין אחים בחינת כי הוא בין אחים יפריא כנ"ל, כי עקר ההולדה בא משלום כנ"ל שנמשך מאמונת חכמים כנ"ל, ועל-כן האחין הנולדוין בקרשה על-ידי בחינת שלום, בחינת אמונת חכמים ראוי שיהיה ביניהם אהבה ושלום גדול, כי משם שרשם, אבל כשנולד, חס ושלום, מזרמת הנחש, מפגם השלום, אזי יש לו שנאה גדולה אפלו על אחיו, כי נמשך מבחינת שנאה, כמו קון שנמשך מזרמת הנחש מבחינת שנאה ומחלקת, ועל-כן הרג את אחיו וכן עשו וכו' וכנ"ל. כי עקר השלום על-ידי

אָבן הַעֵזֶר

ומחלקת, כי מתגבר השונא הגדול שרדף את אחיו יעקב כנ"ל:

ק"ג ק"ד

נחזור לענייננו. נמצא, שעקר פגם השנאה הוא שנאת אב לרעהו, שהוא הפך האהבה מהפך אל הפך, שזהו בחינת שנאת עשו, שהוא השונא הגדול, שמשם נמשך עקר השנאה ומשם עקר הפגם והענש של זה המת בלא בנין שפגם באמונת חכמים כנ"ל, כי על-ידיה התגבר עשו, שהוא בעצמו היצר הרע ועל ידו בעצמו הענש לאחר מיתה, כמובא. ומחמת זה אינו יכול לעלות וכו' וכנ"ל, ועל-כן תקונו על-ידי אחיו דיקא, כי על-ידי שמשתדל אב להציל ולהגביה את אחיו, על-ידיה נכנע שנאת עשו שרדף את אחיו, שזה עקר בחינת השנאה, ועל-כן יש פה להאח דיקא לתקן את אחיו, כי הוא מכניע שנאת עשו אחי יעקב שגוה תלוי עקר התקון בשמבטליו שנאתו כנ"ל:

ז ועקר התקון של היבום שמתקן אחיו את נפש המת הוא על-ידי בחינת ההוא רוחא דשדי בגוה, כמובא בסבא משפטים ובכתבי האר"ל, כי ההוא רוחא דשדי בגוה שעל-ידיה נעשית פלי והוא עקר חיותה, כמו שמובא בכתבים על פסוק 'ויהי בצאת נפשה וכו'', הוא בחינת בנימין, כמבאר בכתבים, והוא נמשך מבחינת נדר, כי זה ידוע שנדר הוא כבינה אמא עלאה, בחינת יום הפפורים תשובה שמתחילין

אמונת חכמים, כי החכמים הם בחינת תורה שבעל פה והם מקררים ההלכה האסור והמתיר וכו' כנ"ל, ועל-ידיה נעשה שלום גדול ונתבטל המחלקת והשנאה, כמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר. וזה בחינת שבת שלום שזוכין על-ידי אמונת חכמים כנ"ל, כי בשבת נעשה שלום ונתברר ההלכה, כי ששת ימי החל הם בחינת אסור ומתיר, קשר ופסול, טמא וטהור כמובא. ועל-ידי שבת נתבררים הששת ימי החל, הינו שנתברר האסור והמתיר, כי עקר תקון וברור של ששת ימי החל נשלם בשבת כי אז נעשה שלום ונתברר המתיר מן האסור וכו', כי עקר שלמות תורה שבעל פה, דהינו הלכה פסוקה בברור הוא בשבת שאז נכלל הכל ברזא דאחד בבחינת הוא אחד ושמו אחד וכנ"ל, וזה שכתב רבנו ז"ל במאמר הנ"ל שעל-ידי אמונת חכמים זוכין לשבת וזוכין לשלום, כי מי שפירח בערב שבת יאכל בשבת' (עבודה זרה ג), הינו מי שזוכה לאמונת חכמים שהם מקררין ששת ימי החל על-ידי בחינת ששה סדרי משנה ומקררין המתיר מן האסור וכו', על-ידיה זוכין לשבת, שהוא בחינת שכיחה מן הברורים, כי אז נתגלה שלמות תורה שבעל פה, בחינת הלכה פסוקה וכו', שמשם נמשכין כל מיני מחלקת כנ"ל וכמובא במקום אחר, ועל-כן על-ידי פגם אמונת חכמים, שהוא פגם אדם הראשון, על-ידיה נתעורר שנאה

לקוטי הלכות

הלכות יבום ג

אבן העזר רכה

אז כל נדרי פדונו, ומשם נמשך ההוא רוחא דשדרי בננה, שהוא בחינת בנימין, כמובא בפתיכים בשער קריאת שמע שעל המטה בפר עין חיים, עין שם. וזה בחינת מה שלא נולד בנימין שהוא בחינת ההוא רוחא כנ"ל עד שישלם יעקב את נדרו, וכן נסמך לרת בנימין לקיום הנדר של יעקב, כמו שכתוב בפרשת וישלח: "ויצב יעקב מצבה ויצל עליה שמן ויקרא יעקב את שם המקום וכו' בית אל, ויסעו מבית אל ויהי עוד בברת הארץ וכו' ותלך רחל וכו'". ואז דיקא נולד בנימין אחר קיום נדרו של יעקב דיקא, כי בנימין נמשך ממש מבחינת הנדר שמשם נמשך ההוא רוחא דשדרי בננה שנגעשית כלי על-ידי זה, והוא עקר חייתה, כי עקר חיית וקיום של אישה יראת ה' בחינת רחל, בחינת תורה שבעל פה, בחינת אמונת חכמים, הוא על-ידי נדר, בחינת וידר יעקב נדר, כמבאר במאמר הנ"ל, ועל-כן נדר יעקב הנדר בשתלה לישא אישה יראת ה' כנ"ל, ועל-כן בית-המקדש בחלקו של בנימין, כי עקר הבית-המקדש נמשך מבחינת נדר, הינו מנדרו של יעקב, כי זה בעצמו היה הנדר של יעקב והאבן הזאת אשר שמתה מצבה יהיה בית אלקים שהוא אבן שתיה מקום הבית-המקדש, ועל-כן בבית-המקדש שם היו מביאין כל הנדרים ונדבות, וכן בגן בית-המקדש היה על-ידי נדרים ונדבות מה שנגדר כל אחד ואחד, כי הבית-המקדש נמשך מבחינת נדר

ועל-כן הוא בחלקו של בנימין כנ"ל, כי עקר הבית-המקדש הוא בחינת תקון אמונת חכמים, תורה שבעל פה בשלמות, שהוא תקון כל החטאים שפאים מחטא אדם הראשון שפגם בו, כי בבית-המקדש נתתקנו ונתכפרו כל החטאים שפלים באים מחטא אדם הראשון, מפגם אמונת חכמים, שהוא כלל כל התורה, ועל-כן נקרא הבית-המקדש "הר המוריה", שמשם יוצאה התורה (תענית טו), כי שם היו יושבין סנהדרין גדולה בלשפת הגזית וחוזקין הלכות, ושם עקר הפרור של ההלכות ועקר אמונת חכמים תלוי בהם, כי עליהם נאמר עקר הפסוק: "וקמת ועלית אל המקום וכו' לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל". ומי שממרה על-פיהם הוא זקן מקרא. גמצא, שעקר תורה שבעל פה, בחינת אמונת חכמים, תלוי בבית-המקדש שבנאו דוד ושלמה המלך שהם בחינת מלכות, בחינת אמונת חכמים, תורה שבעל פה כנ"ל, ועל-כן עקר הבית-המקדש נמשך מבחינת נדר מנדרו של יעקב וכו' כנ"ל, כי עקר אמונת חכמים הוא על-ידי נדר כנ"ל, ועל-כן כשרצה דוד המלך עליו השלום, למצא מקום הבית-המקדש, הכרח לעלות לבחינת נדר, וזה בחינת "אשר נשבע לה' נדר לאביר יעקב" (תהלים קלב), "לאביר יעקב" דיקא, שהוא התחיל לנלות מקום הבית-המקדש על-ידי בחינת נדר

אבן העזר

כנ"א, כמו שמוכא בפתכים, וזה בחינת מה שאמר אברהם, "הרמתי ידי אל ה' אל וכו' אם מחוט ועד שרוך נעל". הרמת יד זה בחינת גדר ושבועה, כמו שפרש רש"י שם, כמו שכתוב: "וירם יד ימינו ושמאלו וישבע וכו'". כי מבחינת גדר ושבועה, משם נמשך בחינת מנגלים, בחינת שרוך נעל, וזה שאמרו רבותינו ז"ל: בתפלין קוד מנגלים. כי מנגלים נמשכין מבחינת רצועה של תפלין, כמו שדרשו רבותינו ז"ל, בזכות שאמר אברהם ועד שרוך נעל, וכו' בניו לרצועה של תפלין, כי תפלין הם אפוא על ברא, בחינת אם לבניה שהוא בחינת גדר פידוע, ומשם נמשכין בחינת מנגלים כנ"ל. ועל-כפן מחמת שהמנגלים הם נמשכין מבחינת גדר, שעל-ידיה מקומין האמונה הנפולה כנ"ל, על-כפן הם שמירה לרגליו, כי הרגליו הם בחינת אמונה כנ"ל. ואז כשזוכין למנגלים כאלו, שהם בחינת אמונת חכמים שנמשך מבחינת גדר כנ"ל, אז משבחו הכתוב, "מה יפו פעמך בנגלים בת נדיב". ודרשו רבותינו ז"ל, ברתא דאבהן. כי על-ידי המנגלים, שהם בחינת אמונת חכמים שנמשך על-ידי הנדר, על-ידיה וזכה לאור האבות וזכה לענג שבת שהוא בחינת שין בת שין, תלת אבהן – בת, בחינת אמונה, מכתבא במאמר הנ"ל. וזהו בת נדיב – ברתא דאבהן בחינת שבת שין בת. וזהו "המוקי ירכיב", זה בחינת רגליו,

כנ"ל, וזהו: "עד אמצא מקום לה' משפנות וכו'", דהינו מקום הבית המקדש שהוא תקון אמונת חכמים שתלוי בבחינת גדר כנ"ל:

נמצא, שבחינת ההוא רוחא הנ"ל הוא בחינת גדר, בחינת בנקמין, ועל-כפן על-ידיה יכול אחיו היבם לתקן את נפשו על-ידי שהתחיל זה המת לתקן בחינת אמונת חכמים על-ידי ההוא רוחא כנ"ל שנמשך מבחינת גדר, שעל-ידיה מתקן בחינת אמונת חכמים, בחינת אשה וראת ה', כי משם עקר חיותה כנ"ל, ועל-כפן על-ידיה מתקן היבם את נפש המת שעקר פגמו על-ידי אמונת חכמים, כי בחינת אמונת חכמים נתקן על-ידי בחינת ההוא רוחא שנמשך מבחינת גדר, בחינת בנקמין וכו' ז"ל:

ח **"ואם** לא יחפץ האיש לקחת וכו' ועלתה וכתתו השערה אל הזקנים וכו', ונגשה וכתתו לעיני הזקנים וחלצה נעלו מעל רגלו וורקה בפניו וכו'". כי המנגלים הם שמירה לרגליו, והרגליו הם בחינת אמונה, בחינת אמונת חכמים, תורה שבעל פה, בחינת מלכות, שהיא בחינת רגליו, בחינת צדק לפניו וחדף וכו', כמוכא. וזה בחינת מה שמוכא בתקונים, נעל דא אתתא, כי הוא בבחינת אמונת חכמים, שהיא בחינת אשה וראת ה', בחינת רגליו כנ"ל, כי המנגל נמשך ונשתלשל ממקום גבה מבחינת בינה ששם מקום הנדר, כי נעל בגימטריא

בחינת תורה שבעל פה כנ"ל. וזה שדרשו רבותינו ז"ל (סוטה כטו): מה ירד בפסוק וכו' זה בחינת סתרי תורה, בחינת פליאות חכמה, שהיו בחינת מקום הנדר, שהוא פליאות חכמה, בחינת סתרי תורה ששם החכמים משרשים ומשם עקר הקמת אמונת חכמים, כמבאר במאמר הנ"ל. וזה שפירש הפוסק: "מעשה ידי אמן". ודרשו רבותינו ז"ל: מעשה ידי אמונתו של הקדוש-ברוך-הוא, כי אמונת חכמים שקל התורה תלויה בהם זה עקר האמונת של הקדוש-ברוך-הוא, כי השם יתברך ברא את כל העולם וכל אשר בה על-ידי התורה, כמו שכתוב: "ואהיה אצלו אמן" - אמן. ועקר האמונת היה על-ידי בחינת תורה שבעל פה, בחינת אמונת חכמים, כי כל התורה בידם וכל בגין העולם וקיומו על ידם דיקא וכו' וכנ"ל, וזהו מעשה ידי אמן - מעשה ידי אמונתו, כי עקר אמונתו, כבבבול, הוא רק על-ידי בחינת החכמים, בחינת תורה שבעל פה, בחינת אמונת חכמים בבחינת וכל מעשהו באמונה (תהלים טו) וכנ"ל:

האדם, כי כל צרכי האדם הכל נמשך מהתורה, כי היא מחיה את הכל וממנה נמשכין כל מיני השפעות שבעולם, אבל אי אפשר לקבל שום השפעה מהתורה כי אם על-ידי אמונת חכמים בחינת תורה שבעל פה, והפנעלים הם שמירה לרגלן והם בבחינת אמונת חכמים. נמצא, שכל צרכי האדם הכל באשר לכל תלוי בהם, ועל-פני מברכין עליהם דיקא שעשה לי כל צרכי, כי בהם דיקא כלולים כל צרכי האדם כנ"ל:

וזה שהוהירו רבותינו ז"ל מאד על לבישת מנעליו, כמובא בגמרא, וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל, לעולם ימכר אדם כל מה שיש לו ויקח מנעלים לרגליו, כי הם העקר וכל מה שיש לאדם אינו נחשב כלל בלא מנעלים, כי מבחינת מנעלים, שהם בחינת אמונת חכמים, משם נמשך כל מה שיש לאדם וכל צרכיו כנ"ל, ועל-פני פשאין לו מנעלים צריך למכר כל מה שיש לו כדי לקח מנעלים, כי בהם תלוי הכל כנ"ל. וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל, לעולם ימכר אדם וכו' ויקח מנעלים וכו', לעולם ימכר אדם וכו' וישא בת תלמיד חכם, כי שניהם בחינה אחת, כי געל דא אתתא כנ"ל והעקר לשא בת תלמיד חכם, כי היא האשה, היא בחינת אמונת חכמים כנ"ל, ועל-פני צריך לשא בת תלמיד חכם, כי היא סמוכה בנדאי יותר לבחינת אמונת חכמים מאחר שהיא בת תלמיד

ועל-פני בשלובשין המנעלים בפקר מברכין, שעשה לי כל צרכי. ולכאורה תמוה מאד, מפני מה אין מברכין על שום מלבוש ואפלו על מלבוש חשוב, וכן על שום דבר שבעולם אין מברכין שעשה לי כל צרכי, רק על מנעלים מברכין שעשה לי כל צרכי? כי באמת בהמנעלים כלולים כל צרכי

101

אָבן הַעֵזֶר

כמוצאי שבת בשעת הכדלה, כי שם עקר בחינת הכדלה - להכדיל בין הטמא והטהור, בין האסור והמתיר וכו'. כי מנגעל של עור זה בחינת תקון עין הדעת טוב ורע, ועל ידי שמכדילין בין קדש לחל נתבררין בחינת פתנות עור, בחינת המנגעלים, ואזי המנגעלים הם ברור ותקון פנים עין הדעת טוב ורע, דהיינו תקון אמונת חכמים, כי מחמת שפנים אדם הראשון בעין הדעת הכרח להתלבש בכתנות עור בחינת מנגעל של עור, כי בקיעור מערב טוב ורע, פמואב בכתבים. ועל ידי שמכדיל ומברר אותם בסוד הכדלה הם עקר התקון של פנים עין הדעת וכו', ועל-כן ביום הכפורים, שאז סליחת עוונות, שפלים נמשכין מחטא אדם הראשון. נמצא, שאז ביום הכפורים הוא בחינת תקון חטא אדם הראשון, על-כן אסור ללבש מנגעלים א, כי אז עולין למעלה למעלה מהם לבחינת עולם הפא, שאז מתתקן העולם כמו שהיה אדם הראשון קדם החטא שלא היה צריך אז מנגעלים, כי היה אז פתנות אור, כי באלף, וכן בבית-המקדש, שהוא בחינת נדר, שהוא שרש המנגעלים, אסור ללבש שם גם כן מנגעלים, ושם בבית-המקדש הוא גם כן סליחת עוונות, תקון החטא של אדם הראשון, ועל-כן המנגעלים פוגמין שם, כי אין שם אחיות הרע כלל, רק בלו טוב, וזה בחינת "של נגילוד כי המקום וכו'":

חכם. נמצא, שהמנגעלים בקדשה הם בחינת גבורה מאד, בחינת אמונת חכמים הנמשך מבחינת נדר כנ"ל:

ט ועל-כן ביום הכפורים חולצין המנגעלים, כי יום הכפורים הוא סליחת העוונות על ידי התשובה, ואז מתחילין כל נדר, כי יום הכפורים היא בחינת בינה, תשובה, בחינת נדר, ואז בשעולין לשם אין צריכין מנגעלים, כי עולין לשרשן, כי אז ביום הכפורים אנו עולין לבחינת עולם הפא, למקום הנדר שרש השתלשלות המנגעלים, ואז אין צריכין מנגעלים:

וזה בחינת "של נגילוד מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו וכו'":

כי עקר בחינת המנגעלים נהוה אחר חטא אדם הראשון שאז צריכין מנגעלים שהם בחינת תקון עין הדעת טוב ורע, כי המנגעלים הם בבחינת פתנות עור שהם בחינת תקון החטא של אדם הראשון, כי קדם חטאו היה בחינת פתנות אור, כי היה בלו טוב כמו שהיה לעתיד בחינת ה' אחד ושמו אחד. שהיה בלול יחד תורה שכתב ותורה שבועל פה באחדות גמור, ואז אין צריכין מנגעלים כלל, שהם בחינת פתנות עור, כי אז היה בחינת פתנות אור באלף פדוע, כי המנגעלים שהם בחינת פתנות עור, שם הוא בחינת הכדלה, שזהו בחינת מה שמסתכלין בצפרנים, שהם בחינת פתנות עור

לקוטי הלכות

הלכות יבום ג

אבן העזר רכט

הנ"ל, שהם בחינת מנג'ל של תלמידי חכמים שעליהם נאמר, "מה יפו פעמך בנגעלים וכו'" כנ"ל:

אבל מי שפגם חס ושלום באמונת חכמים, מכל שכן מי שמוזל בדבריהם או מבזה אותם חס ושלום, ואזי אינו זוכה לבחינת הברדל להבדיל ולברר בין הקדש ובין החל, בין טמא לטהור וכו', ואז נתערב טוב ורע חס ושלום, ואז המנגעלים שבהם סוד ההברלה הם בבחינת עין הרעת טוב ורע ממש מאחר שאינו זוכה להבדיל ולברר. ואלו המנגעלים לא די שאינם יכולים לשמרו, אדרבא, על דם נפגם חס ושלום, יותר, כי זה ידוע שעקר ניקתם של הקלפות הוא על-ידי עין הרעת טוב ורע דיקא. נמצא, שעל-ידי בחינת מנגעלים פאלו הם יכולים לינק יותר חס ושלום, וזה שחיבו רבותינו ז"ל עגש להמבזה תלמידי חכמים או מוזל בדבריהם לחלץ מנגעליו דיקא, כי המוזל בדברי חכמים חיב נדוי, ואזי חיב בחליצת מנגעלים, כי מאחר שפגם באמונת חכמים וזלזל בדבריהם, עקר הפגם מגיע לבחינת רגליו, שהם בחינת אמונה כנ"ל, ועקר הפגם שגם תלקין ממנו קדשת המנגעלים הנ"ל, והמנגעלים שלו הם בבחינת עין הרעת שעקר ניקתם ממש, ועל-כן צריך לחלצם שלא יתגברו יותר על-ידיהו. וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל: 'בשעת השמד אפלו

י וכן להפך בתשעה באב שאז היה חרפן בית-המקדש אסור גם כן ללבש מנגעלים, כי המנגעלים הם לכל אחד לפי בחינתו, הינו כי מי שזוכה לאמונת חכמים בחינת תורה שבעל פה בשלמות, שזה נמשך מבחינת נדר, בחינת בינה, תשובה, בחינת יום הכפורים כנ"ל, אזי זוכה להמשיך משם מבחינת נדר, בחינת בינה, אור להלביש אותו בסוד החשמ"ל שהוא שמירה להאדם כמובא, ומשם נמשך למטה מנגעלים על רגליו. נמצא, שהמנגעלים שלו נמשכין מקום הנדר והם בסוד החשמ"ל שהוא בחינת שמירה לרגליו, כי עקר השמירה משם כידוע, כי מאחר שזכה לאמונת חכמים תורה שבעל פה זכה לבחינת הברדל, דהינו שנתברר האסור והטהור וכו', ואז המנגעלים, שהם בחינת פתנות עור ששם בחינת הברדל, נתבררו, ואזי נכללין בקדשה בבחינת חשמ"ל, ואזי הם עקר השמירה להרגליו לבחינת אמונת חכמים שלא יתקלקל חס ושלום, בבחינת רגלי חסידיו ישמר וכו', כי עקר השמירה מבחינת חשמ"ל, וזה בחינת תקון חטא אדם הראשון על-ידי בחינת פתנות עור שהלבישם השם ותברך אחר החטא, כי כשזוכה נכללין כלם בקדשה בבחינת חשמ"ל, ואז הם עקר השמירה והתקון כנ"ל, וכל זה זוכה כל אחד לפי מה שזוכה לבחינת אמונת חכמים, כן זוכה לבחינת מנגעלים דקדשה

אעקתא דמסאני יהרג ואל יעבר/, והפסו ערקתא דמסאני דיקא, כי עקר קדשת ישראל, שהוא בחינת אמונת חכמים שכל התורה תלויה בהם, הוא לקבר ולתקן פגם עין הרעה על ידי בחינת פתנות עור, שהם בחינת מנגעלים דקדשה, ומנגעלים של עב"ם מנגעלים דסמרא אחרא הם בהפך מזה, כי עקר וניקתם מפגם המנגעלים וכו' כנ"ל, ועל-כן בשעה עב"ם רוצים בשעת שמד לשנות קשירת המנגעלים, דהינו שהם רוצים להתגבר על ידי המנגעלים דיקא, על-כן צריך להרג על זה, ועל-כן תפסו ערקתא דמסאני דיקא, כי משם עקר וניקתם כשנפגמו המנגעלים חס ושלום (עין פה)

במקום אחר בהלכות עבודה (דף):

וזה בחינת חליצת המנגעלים בתשעה באב שאז נחרב בית-המקדש, שהוא בחינת נדר שמושם נמשכין בחינת אמונת חכמים, בחינת מנגעלים דקדשה, ועקר חרבן בית-המקדש על שפגמו באמונה בבחינת אמונת חכמים כמו דרבנן וחבריו כנ"ל, וכמו שכתוב: "ויהיו מלעבים במלאכי האלקים וכו'", ועל-כן אז בתשעה באב, ביום החרבן, שאז נסתלקו בחינת מנגעלים דקדשה שנמשכין מבחינת בית-המקדש בחינת נדר וכו' כנ"ל, על ידי פגם אמונת חכמים כנ"ל, ועל-כן חביבין אז לחליץ המנגעלים כדי שלא יתגברו יותר וכו' וכנ"ל, וזהו בעצמו חליצת המנגעלים של אבילות חס

ושלום, כי עקר המיתה על ידי חטא אדם הראשון על ידי פגם אמונת חכמים וכו' כנ"ל, ועל-כן חביב בחליצת מנגעלים וכו' וכנ"ל, כי אז הוא בחינת פגם הרגלין על ידי פגם אמונת חכמים. וזה בחינת "רגליה ירדות וכו'", ועל-כן צריך לחליץ המנגעלים שלא יתגברו יותר חס ושלום, וכו' וכנ"ל, וכל אלו שחיכוך רבותינו ז"ל בחליצת מנגעלים, כגון אבל ומנדה, או בתשעה באב, עקר הפגמה היא בשביל תשובה, כמובא בספרים ובשלחן ערוך שזה עקר הפגמה כדי שיתבשרו וישובו, כי כשמכרח לחליץ מנגעליו חס ושלום, הוא בוששה גדולה, רחמנא לצלן, כי עקר כבוד האדם הוא על ידי המלבושים, שהם בחינת כבוד, כמבאר במקום אחר, וכל יפי המלבושים אינו נחשב כלל בלא מנגעלים כנראה בחוש שאפלו אם ילבש האדם כל מיני מלבושי כבוד כשלא יהיו לו מנגעלים בגדיו בודאי יהיה ללעג ולקלס. נמצא, שעקר יפי המלבושים, שהם בחינת כבוד, תלוי במנגעלים, וזה בחינת "מה יפו פעמך בנגעלים" (שיר השירים ט), כי היפי והפאר תלוי במנגעלים דיקא, וכשאיין לו מנגעלים חס ושלום, מתבטא מאד והבושה היא בחינת תשובה, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר (פסוק ו), כי חליצת המנגעלים שחיכוך רבותינו ז"ל לכל הנ"ל לא חביב אלא משום תשובה כנ"ל, וזהו התקון שלהם, כי מאחר שמתבטאין ושיבים בתשובה על הפגם שלהם

והתשובה הוא בחינת יום הכפורים, בחינת בינה מקום הנדר, וכשעולין לשם אין צריכין כלל מנגלים, כי שם שרש המנגלים הדקדשה וכנ"ל. נמצא, שבמה שפגמו נתתקנו, והירידה היא תכלית העליה, כי על-ידי מה שהכרחו לחליץ המנגלים מחמת שפגמו באמונת חכמים וכו' וכנ"ל, על-ידי-יה זוכין לתשובה, ועל-ידי-יה עולין לבחינת יום הכפורים, בחינת נדר, ששם אין צריכין מנגלים, כי אין שם שום הבדלה וברור כלל רק פלו טוב, כי הוא בחינת עולם הבא וכו' וכנ"ל, שזהו בחינת חליצת המנגלים ביום הכפורים, ושם על-ידי בחינת התשובה נתתקנין ואזי זוכין להמשך משם מנגלים הדקדשה הנ"ל, ועל-ידי אחר כך חוזרין ולבקשין את המנגלים אחר שקבלו עליהם את הדין ושבו בתשובה שזה העקר וכנ"ל. נמצא, שחליצת מנגלים ביום הכפורים וחליצת המנגלים בתשעה באב וכיצא אף-על-פי שהם שני הפכים ממש וכנ"ל, אף-על-פירכונ הכל עולה אל מקום אחר, כי גם בתשעה באב וכיצא באים לתשובה על-ידי-יה, ואזי עולים לבחינת יום הכפורים שהוא בחינת תשובה וכו', בחינת נדר כנ"ל ונתתקנים על-ידי-יה. נמצא, שהכל עולה אל מקום אחר:

יא וזה בחינת חליצת המנגלים של יבמה, כי בשאינו חפץ ליבם ולתקום לאחיו שם בישראל נמצא

שנתעורר ונתאחו בו אחיות עשו שהוא שונא לאחיו עקב, וכל זה מחמת פגם אמונת חכמים, שזה עקר הפגם של המת בלא בנים, ומשם מתעורר השונא הנ"ל והוא נאחו באחיו ואינו מניחו להשתרל בהצלת אחיו, ואפלו אם תיבם רוצה ליבם, רק שנמנע ליבם מחמת שאינו יכול לבנו לשם מצוה כמו עכשו שנהגין בחליצת מחמת שראו שאין מכונין לשם מצוה, אף-על-פירכונ גם זה בעצמו שאינו יכול לבנו לשם מצוה והו בעצמו בחינת פגם אמונת חכמים שמשם מתעורר ונתאחו בחינת עשו שהוא השונא הגדול שאינו מרחם אפלו על אחיו כנ"ל. כי זה שאינו יכול לבנו לשם מצוה זה מחמת פגם הברית, כי אם היה קדוש בקדשת הברית פראוי לאיש הישראלי, בנדיה היה מכוון תמיד לשם מצוה, בפרט במצוות יבום שהוא מצוה גבוה מאד מאד, וזה שאינו יכול לבנו לשם מצוה זהו פגם הברית שהוא בא מאשה זונה שהיא הפך אשה יראת ה' שהיא בחינת אמונת חכמים, תורה שבעל פה, נמצא שפגם הברית דהינו מה שאינו יכול לבנו לשם מצוה זהו בעצמו בחינת פגם אמונת חכמים, וכן מבאר בכמה מקומות בדברי רבנו ז"ל שאמונה ותקון הברית הם בחינה אחת, עין שם. ועל-ידי מאחר שזה האח אינו מציל את אחיו, או מחמת שאינו רוצה, או מחמת שאינו יכול לבנו לשם מצוה, שכל זה הוא בחינת פגם

אמונת חכמים שמשם נתעורר ונתאחו חס ושלום, השואה הגדול בחינת עשו וכו' פנ"ל, ועל-פן בודאי צריך לחלץ מנגעו, כי שם עקר אחיות עשו כשפוגמין באמונת חכמים וכו' וכנ"ל. והחליצה היא על-ידי אשת המת דיקא שהיא צריכה לחלץ מעל רגלו, כי איתא בזהר הקדוש שנפש המת קשורה ברגלי היבם וכו', ענין שם, והענין הוא פנ"ל, כי עקר פגם נפש המת הוא פגם אמונת חכמים פנ"ל שהוא בחינת רגליו פנ"ל, ועקר תקונו על-ידי אחיו דיקא פנ"ל, ועל-פן זה המת הוא מכרח להתקשר באחיו, ועקר מקומו ברגליו, שהם בחינת אמונת חכמים ששם פגם וכו' פנ"ל. ועקשו שאחיו אינו רוצה לתקנו וזה מחמת שיש בו אחיות עשו על-ידי פגם אמונת חכמים פנ"ל, נמצא, שעקשו נפש המת קשורה שם ברגלי אחיו בצפריים האחוות בפתח, כי אינו יכול לעלות מחמת שלא הניח בנים ופגם באמונת חכמים, שהוא פלל התורה וכו' פנ"ל, וגם שם אצל אחיו אינו נתתקן, אדרבא, יכול להתפגם שם יותר חס ושלום, כי הוא קשור ברגליו של אחיו, ושם יש אחיות עשו מאחר שאינו רוצה ליבם, שזה בחינת פגם אמונת חכמים שעל-ידיה נאחו עשו, שהוא זהמת הנחש ברגליו דיקא, בבחינת ואתה תשוּפני עקב וכו' פנ"ל, ועל-פן התקון על-ידי אשתו שחולצת מנגעו מעל רגלו, שעל-ידיה מביני בחינת עשו בבחינת ירו

אחות בעקב עשו, כי האשה היא בחינת ידים של בעלה, פמוכא בספר הקנה, כי אמונת חכמים הוא בחינת ידים גם כן, כי על-ידיה מקבלין כל הדברים שעוֹלָם, בחינת ידי המלאך המבואר בפאמר הנ"ל, בחינת לא תסור מן הדבר וכו' ימין ושמאל, ענין שם. ועל-פן היא חולצת המנגעל מרגל היבם, ועל-ידיה נקבע בחינת אחיות עשו שנאחו שם ברגליו, כי עקר וניקתו על-ידי בחינת המגעלים שאינם מחקנים פראוי ואז כשחולצם זהו בחינת הכנעתו, ועקר הכנעתו על-ידי אשתו שהיא בחינת ידים פנ"ל, והעקר על-ידי בחינת החוה דשדי בנות, שזהו עקר בנינה והיותה, ומחמת זה מה שהיא חולצת מנגעו של היבם נחשב כאלו הוא עושה כדיו, כי היא בחינת ידים פנ"ל, כי על-ידי החוה רוחא הנ"ל, שהוא בחינת תקון אמונת חכמים שנמשך מבחינת נדר פנ"ל, על-ידיה יש לו פח לחלץ מנגעו מעל רגלו, להביני אחיות עשו שעקר אחיותו על-ידי פגם אמונת חכמים פנ"ל. וזה בחינת ירו אחות בעקב עשו שמביני אחיות עשו מרגלי היבם על-ידי שחולץ מנגעו וכו' פנ"ל, ואז יוצאה נפש המת לחרות מאחר שנביני אחיות עשו שמשם עקר ענישו של המת פנ"ל, ואז נתתקן על-ידי בחינת החוה רוחא דשדי בנות שיצא על-ידי הרק של החליצה, פמוכא בפתכים, כי הרק נמשך בשרשו ממקום

לקוטי הלכות

הלכות יבום ג

אבן העזר

רלג

יג וזה בחינת "ועלתה ויבמתו השערה אל הזקנים וכו'", להכניע שער ארם וכו', כמבאר בסוף הפאמר שא"ל הנ"ל, שעל-ידי תקון אמונת חכמים וכו' מפילין שער ארם וכו' ונבנה שער הקדשה וכו', עין שם, וזה בחינת "ונגשה ויבמתו לעיני הזקנים", כי עקר תקון החליצה הוא על-ידי הזקנים שהם החכמים שפדור שיש להם פה לתקן פגם המת שפגם באמונת חכמים, ועל-ידי-זה נבנה שער הקדשה ומפילין שער ארם נפילה אחר נפילה, ועל-ידי זה יבוא משיח במהרה בימינו כנ"ל, וזה בחינת "ועלתה ויבמתו השערה אל הזקנים וכו'" כנ"ל:

גבה מאד (מבחינת ויג תשיקון, כמובא בכתבים), מבחינת פליאות חכמה, שהוא בחינת נדר, ועל-פני על ידו דיקא יוצא שהוא רוחא הנ"ל שגומשך גם פן משם, ועל-ידי החליצה שחולצין מנעל היבם ויוקרת בפניו, על-ידי-זה הוא נכלם ומתבלש והבושה היא תשובה, ואזי עולה למקום התשובה ושם נתמתן פגם אמונת חכמים, כי שם הוא בחינת נדר כנ"ל, ועל-ידי כל זה נתמתן נפש המת שהיתה נאחזת בו ונקבלת משם חיות, בחינת ושוכו וחיו:

ברוך ה' לעולם, אמן ואמן:

וזה בחינת מה שקוראת: "ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אהיו" (דברים כה), הינו שפך עושין לאיש הידוע שהוא אינו רוצה תמיד לבנות בית אהיו, רק אדרבא, רודף אותו, והוא בחינת עשו שרודף תמיד אהיו ועקב, ונקרא איש, כמו שכתוב (בראשית כה, כו): "ויהי עשו איש שרה" וכו'. ועל-ידי חליצת המנעל של היבם נבנה אחיות עשו כנ"ל, וזה שקוראת 'ככה יעשה לאיש' הידוע וכו' וכנ"ל:

יד ועקר התקון שמתקנין אמונת חכמים הוא בשביל לזכות לשלום שמשם עקר ההולדה, וזה עקר התקון כי שלום הוא תקון כל העולמות וכו', כמבאר בכמה מקומות, וכמוכן בפאמר הנ"ל שזוכין לשלום על-ידי תקון אמונת חכמים. וזה עקר התקון של היבום והחליצה להכניע שגאת עשו השונא הגדול ולזכות לאהבה ושלום וכו' כנ"ל, וזה בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק "וראה בנים לבקוד שלום על ישראל". ואמרו רבותינו ז"ל, כי אז נפטרין מן החליצה וכן היבום ואז יש שלום, כי עקר השלום הוא כשזוכין להוליד בנים בעולם שעקר ההולדה בא משם מבחינת שלום, ואז נתרבה השלום

יב וזה בחינת "וירקה בפניו", בחינת קו תירק שמוקף את העולם, בחינת אסתר וירקת היתה' שמשם נמשך הרק בשרשו ומשם נמשך שהוא רוחא כנ"ל. ושם הוא בחינת תשובה, בחינת נדר ועל-ידי-זה נתקן כנ"ל:

101

אבן העזר

עין הדעת טוב ורע, בחינת המן העין וכו' כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ו'ל' (בבבא טז): 'למה נתחייבו ישראל שבאותו הדור כליה? על שהשתחוו לצלם, וחד אמר, על שנהגו מסעדתו של אותו רשע'. הינו קד וְלֹא פְלִיגִי, כי זה תלוי בזה, כי השתחוו לצלם, הינו על-ידי פגם האמונה, בחינת פגם אמונת חכמים שזה עקר האמונה כי עקר אמונתו הקדושה אין זוכין כי אם על-ידי אמונת חכמים שהם ממשכיני האמונה הקדושה, כמבאר במקום אחר, גם אז כשהשתחוו לצלם של גבוה נצד היה עקר הפגם באמונת חכמים שלא למדו עצמם מחנניה מישאל ועזריה שמסרו נפשם על קדוש השם והם לא למדו מהם, וזה בחינת פגם אמונת חכמים וזה בחינת פגם ההשתחוויה שהשתחוו לצלם, כי על-ידי זה פגמו בייכין שישם השתחוויה, וזה בחינת פגם אמונת חכמים שהוא בחינת רגלין כנ"ל, וזה בחינת ברפי דרבנן דשלהי מיניה, כי עקר התגברותם הוא על בחינת ברפי דרבנן, בחינת אמונת חכמים וכו'". וזה בחינת "ותקע פה ירך יעקב", כי עקר התגברות בחינת שרו של עשו הוא רק על בחינת ירך יעקב שהוא בחינת אמונת חכמים כנ"ל. וזהו וחד אמר, מפני שנהגו מסעדתו וכו', הינו פגם האכילה, כי על-ידי פגם אמונת חכמים, בחינת עבודה ורה שהשתחוו לצלם על-ידי זה נפגם אמונת חכמים, שזה בחינת

על-ידיהם, אבל בשאין זוכה לבנים אז אין שלום כי זה עקר הפגם שפגם באמונת חכמים ונתעורר שנאת השונא הגדול ונפגם האהבה והשלום, ועל-יכן שכיה אז קטמות בעבור החליצה והיבום, ואז אין שלום עד שנתרצה לחלץ או ליבם, ואז נתתקן פגם הנ"ל וזוכין לשלום, שזה עקר התקון כנ"ל:

טו וְזֶה בְּחִינַת פּוֹרִים, כִּי הֵמָּן הִרְשַׁע עִמָּד עַל יִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵי פָגֶם אֱמוּנַת חֲכָמִים שֶׁהוּא כָּלֵל כֹּל הַתּוֹרָה, כִּי מִשֵּׁם עֵקֶר אֲחִיזְתּוֹ, כִּמּוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ו'ל': 'הֵמָּן מִן הַתּוֹרָה מִנֵּן? שְׁנֵאמַר "הֵמָּן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לְבָלְתִי אֲכַל מִמֶּנּוּ אֲכַלְתָּ"'. נִמְצָא, שֶׁאֲחִיזְתּוֹ מִבְּחִינַת עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, שֶׁהוּא בְּחִינַת פָּגֶם אֱמוּנַת חֲכָמִים כִּנ"ל, כִּי הֵמָּן הוּא זֶהמַת הַנַּחֵשׁ מִזְרַע עֵמֶלֶק, מִזְרַע עֵשׂוֹ הִרְשַׁע, שֶׁהוּא הַשּׁוֹנֵא הַגָּדוֹל שֶׁמִּתְגַּבֵּר עַל-יְדֵי פָגֶם אֱמוּנַת חֲכָמִים שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִפְגָּם הָאֲכִילָה, כִּי אִז אֵין זֹכֵינן לְאֲכִילָה דְקַדְוֶשָׁה כִּנ"ל, וְאִז מִתְגַּבֵּר, חַס וְשְׁלוֹם, הַשּׁוֹנֵא הַגָּדוֹל שֶׁהוּא עֵשׂוֹ שֶׁיִּצְא מִמֶּנּוּ הֵמָּן עֵמֶלֶק צוֹרֵר הַיְהוּדִים הַשּׁוֹנֵא וְהַמְקַטְרֵג הַגָּדוֹל בְּחִינַת אִישׁ צַר וְאוֹיֵב הֵמָּן הָרַע וְכו', וְעַל-יָכֵן רָצוּ הֵמָּן וְרַעוּ לְכַפֵּל בְּנֵן בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּקוּן אֱמוּנַת חֲכָמִים עַל-יְדֵי הַנָּדָר כִּנ"ל, וְהֵם רָצוּ לְכַפֵּל תְּקוּן זֶה חַס וְשְׁלוֹם, כִּי עֵקֶר אֲחִיזְתּוֹ מִפָּגֶם אֱמוּנַת חֲכָמִים, שֶׁזֶה בְּחִינַת

לקוטי הלכות

הלכות יבום ג

אבן העזר רלה

מזו וזה עקר בחינת מלחמת עמלק שיצא ממנו המון בבחינת "ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים", ודרשו רבותינו ז"ל: ברפידין דים, זה בחינת פגם אמונת חכמים שעל-ידיה נתרפו ונפגמו ידי המלאך בבחינת לא תסור וכו' ומן ושמאל כנ"ל, ועל-פני עקר הכנעתו היה על-ידי אמונה שעל-ידיה נתתקנין הידים. וזה בחינת "ויהי ידיו אמונה" הנאמר במלחמת עמלק, וזה: "ויהי כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכו'" כי עקר הכנעתו על-ידי תקון הידים, שזהו בחינת תקון אמונת חכמים כנ"ל. וזה שנאמר במלחמת הפגנעי מלך ערד שהוא עמלק, כמו שפרש רש"י שם, "וידר ישראל נדר לאמר וכו'", כי הכרחו לדר נדר שעל-ידיה מתקנין אמונת חכמים, שעל-ידיה מכניעין את עמלק, וזהמת הנחש שעקר אחיזתו על-ידי פגם אמונת חכמים כנ"ל, ועל-פני היה עקר מלחמת עמלק על-ידי יהושע, כמו שכתוב: "ויאמר אל יהושע צא הלחם בעמלק וכו'". וכמוכא בזהר הקדוש (בשלה

ה) שעקר מלחמת עמלק היה צריך להיות על-ידי יהושע דיקא, כי יהושע הוא בחינת תורה שבעל פה, אמונת חכמים, כפוכא. ועל-פני על דו עקר הכנעת עמלק כנ"ל, ועל-פני מלחמה לה' בעמלק מור דר, כי אמונת חכמים נתחדש בכל דור ודור, כי זה עקר אמונת חכמים להאמין בהחכמים שבכל דור

דור, כמו שכתוב: "ויבאת אל השפט אשר יהיה בימים ההם" דיקא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, אין לה אלא שופט שבימיו, כי בכל דור ודור שולח לנו השם ותברך חכמים כפי הדור והם מחדשין בפה הלכות ודורשין בפה חדשים ודרשות חדשות בשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן והכל כפי אותו הזמן ואותו הדור, וכפי דרשותיהם וחדושיהם כד מתנהג העולם וכו' כנ"ל, ואנו צריכין להאמין בהם ולכלי לנסות מדברי החכמים האמתיים שבכל דור ודור, וזה עקר תקון העולם כנ"ל, כי על-ידיה עקר הברור והתקון של חטא אדם הראשון לבטל וזהמת הנחש, כי עקר התקון והברור של חטא עין הרעת טוב ורע הוא על-ידי החכמים בחינת תורה שבעל פה וכו' כנ"ל, ועל-פני הפורץ נדר חכמים נאמר עליו: "ופרץ גדר ישכנו נחש". בחינת דלקא חוץ דרפגן טרקה, כי זה עקר וזהמת הנחש פגם עין הרעת טוב ורע כשפוגמין, חס ושלום, באמונת חכמים תורה שבעל פה וכו' כנ"ל, ועמלק, שהוא וזהמת הנחש חטא אדם הראשון וכו', שנה החטא אינו מתברר כי אם בכל דור ודור עד ביאת המשיח כנ"ל, ועקר הברור בכל דור הוא על-ידי החכמים שבכל דור ודור כנ"ל, ועל-פני הוא מתגבר ביותר על זה להכניס בפירות חס ושלום בלב האדם שיתררו אחר החכמים שבדור לבטל אמונת

אבן העזר

ישראל או ביותר על-ידי פגם אמונת חכמים שפגמו בפה שהשתחוו לצלם וכו' וכנ"ל, ורצה לאבדם לגמרי, חס ושלום, על-ידי-יה, בפרט שהיו נשואים נשים נכריות ופגמו באשה יראת ה', שהיא בחינת אמונת חכמים, בחינת תורה שבעל פה כנ"ל, גם עקר התגברותו היה על-ידי פגם שאול המלך שהמרה על דברי שמואל הנביא ולא המתין עליו למועד שבעת ימים וכו', ואחר כך החיה את אנג מלך עמלק ופגם מאד באמונת חכמים, כי לא קים דברי שמואל הנביא, כמו שכתוב שם: "כי חפאת קסם מרי ואנן ותרפים הפצר".

(שמואל - א, טו) כי מה שהמרה דברי שמואל ויזה פגם באמונת חכמים זה נחשב כקסם ותרפים, הינו עבודה זרה וכנ"ל, ועל-כן נפקה מלכותו, כי מלכות הוא בחינת אמונת חכמים כנ"ל, ועל-כן קרע שמואל את מעילו, כי פגם בלבוש מלכות בבחינת הלקאה דרבנן וכו' וכנ"ל, ועל-כן על-ידי-יה שהחיה את אנג ופגם באמונת חכמים, על-כן יצא ממונו המן הרשע איש צר ואויב השונא הגדול בחינת עשו, ורצה או להתגבר על ישראל, חס ושלום, ולאבדם לגמרי חס ושלום, על-ידי פגם אמונת חכמים שהיה בידו או קטרוג ופגם היה על-ידי בפה בחינות כנ"ל, ועל-כן רצה חס ושלום, להשמיד להרג ולאבד וכו', כי מחמת שהתגבר או מאד בקטרוג של פגם

חכמים, כי משם עקר אחיזתו חס ושלום וכו' כנ"ל, כי ההמון עם ואנשים פשוטים שאין להם פח לתפון ולברר והמת הנחש בעצמו, על-כן עקר התפון והברור שלהם הוא רק פשוטיון לאמונת חכמים ולהתקרב להם שעל-ידי-יה עקר תפונם וברורם על-ידי האמונה, ועל-כן מתגבר על זה מאד הפקוד מם, שהוא עשו עמלק, ככל דור ודור, ועל-כן מלחמה לה בעמלק מדר דר, כי בכל דור ודור יש מלחמה זו לזכות לאמונת חכמים אמתיים שבאותו הדור דיקא, וזה עקר התפון של חמא אדם הראשון בכל דור ודור וכו' כנ"ל:

זו ועל-כן המן הרשע מורע עמלק, והמת הנחש, פגם עין הדעת טוב ורע, חשב לאבד את היהודים חס ושלום, על-ידי-יה, על-ידי פגם אמונת חכמים כנ"ל, כי אז היה בסוף הגלות שהיו ישראל מצפים לגאולה, לבנין בית-המקדש, שישם עקר התפון של אמונת חכמים, תורה שבעל פה, בחינת מלכות, בחינת "מקדש אדני פוננו יידי", וכמוכא בכתבים שהבית-המקדש הוא בחינת מלכות, בחינת תורה שבעל פה, אמונת חכמים שנתתמן על-ידי גדר וכנ"ל, ועל-כן המן עמלק שמתגבר בכל דור ודור על זה על-ידי פגם אמונת חכמים כנ"ל חשב מחשבות לבטל בנין בית-המקדש כנ"ל, ורצה להתגבר או בזמן הרבן בית-המקדש להתגבר על

אמונת חכמים על-פני ה'ה' ככל לקטרגו לאבדום לגמרי, חס ושלום, כי על פנים אמונת חכמים אין מועיל שום רפואה בבחינת דלמא חוויא דרפגן טרקויה דלית ליה אסותא ומכרח למות חס ושלום, בבחינת ביום אכלך ממנו וכו' וכנ"ל, ועל-פני ה'ה' קטרוגו גדול לאבדום לגמרי חס ושלום, ועל-פני עקר שנאתו והתגברותו ה'ה' על מרדכי, שהוא ה'ה' חכם הדור, כדי לבטל חכם הדור שעקר התקון על ידו פנ"ל, ועל-פני עשה עין גבה חמושים אמה לתלותו עליו, כי רצה לבטל אמונת חכמים בשרשו, כי שרש אמונת חכמים היא בחינת נדר. ואיתא, שגדר הוא בחינת בינה - יום הפפורים, בחינת נון שערי בינה, בחינת יובל שעקר קדשתו ביום הפפורים בשנת החמושים. והוי בחינת נדר, בחינת נון ד"ר, פמוכא. והמן רצה להשליך את מרדכי חכם הדור מושם, מבחינת נון שערי בינה כדי לבטל חס ושלום, אמונת חכמים בשרשו פנ"ל, ועל-פני באמת היתה אז עת צרה גדולה ליעקב אשר פמחו לא נתתה, פמוכא. אבל השם והברך המל עלינו אז והפך מחשבתו הרעה על ראשו ותלו אותו על העין אשר הכין למרדכי, כי באמת מושם ה'ה' עקר מפלתו מבחינת נדר שעל ידו נתתון אמונת חכמים, ושם בבחינת נדר אין להמן והפטרע אחרא שום אחיזה כלל, ועל-פני אינו יכול להכניס שם שום פגם וקטרוג כלל, ועל-פני מושם דיקא

היתה מפלתו שהפילו אותו על-ידי העין גבה חמושים אמה שהוא בחינת נדר פנ"ל, כי עקר הנס ה'ה' על-ידי מרדכי ואסתר שהם מורע בגמין הצדיק, ובגמין הוא בחינת נדר, שעקר תקון אמונת חכמים על ידו, פמוכא למעלה:

ועל-פני בגמין דיקא השלים את המטה הקדושה של יעקב אבינו שהיתה מטה שלמה של שנים עשר שבטי יה, פנגד שנים עשר בקר שמלכות דקדשה עומד עליהם, שזה בחינת אמונת חכמים, תורה שבפעל פה, שהיא בחינת מלכות פנ"ל, על-פני גולד בארץ ישראל, שהיא בחינת מלכות דקדשה פמוכא, ששם כלולים כל העשר קדשות, כי עקר שלימות ותקון מלכות דקדשה שהיא בחינת תורה שבפעל פה, אמונת חכמים, הוא על-ידי לדת בגמין, שהיא בחינת נדר פנ"ל, ועל-פני ה'ה' כח במרדכי ואסתר שרצאו ממנו לבטל קלפת המן עמלק שעקר אחיזתו מפנים אמונת חכמים, כי על-ידי נדר מתקנין ומעלין אמונת חכמים פנ"ל. וזה שרצה המן להתגבר על ישראל בחדש שנים עשר הוא חדש אדר, כי שנים עשר חדשים הם פנגד שנים עשר שבטים, פמוכא. נמצא, שחדש השנים עשר הוא פנגד בגמין, ורצה להתגבר אז דיקא כדי לבטל אמונת חכמים בשרשו, כי חשב מאחר שנחרב הכית-המקדש שנבנה בחלקו של בגמין שהיא בחינת תקון אמונת חכמים

הוא

אבן העזר

על־ידי הגדר כנ"ל, על־כן כבר נתבטל, חס ושלום, פה בגמיון, פה הבית המקדש, ועל־כן רצה להתגבר בחדש שנים עשר ודיקא, אבל באמת נהפך הוא, כי זה הפח של בגמיון בחינת גדר אין מתבטל לעולם אפילו בזמן התרפן בית המקדש, כי לשם אין מניע שום פגם וקטרוג, ועל־כן הכניעו אותו ודיקא בזה החדש שנים עשר על־ידי בחינת בגמיון, בחינת גדר, על־ידי מרדכי ואסתר שהיה מזרעו של בגמיון כנ"ל, כי מרדכי היה אחיזתו ממקום גבוה מאד מאד, פמובא בחינת פליאות חכמה, שהיה בחינת גדר והוא בחינת מר דרור - מרי דביא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. מר דרור הוא ראש של הבשמים של שמן המשחה, ושמן המשחה הוא בחינת גדר של יעקב, שנאמר בו: "ויצק שמן על ראשה". כמו שכתב רבנו שם בפאמר הנ"ל, בחינת "בשמון קדשי משחתיו", ענן שם, ועל־כן בשמן המשחה נמשחו כל פלי המשכן והבית המקדש שהוא בחינת גדר, שכל התקרבנות, שהם בחינת גדר שבאים בגדר ונגדבה, (אפילו קרבנות של חובה, על כל פנים צריכים לדר ולקדש הנקדו קדם הכאתו) כלם היו צריכים להביא בבית המקדש וכלי שרת שנתקדשו כלם בשמן המשחה. נמצא, ששמן המשחה הוא בבחינת גדר ומשם היה אחיזת מרדכי בחינת מר דרור וכנ"ל. וזהו בחינת אסתר שהיתה וקרקת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (בגדה י) בחינת קו

הירק שמקוף את העולם, פמובא. זה בחינת פינה, בחינת גדר פמובא, ועל־כן היתה יכולה להיות אצל אחשורוש ואף על־פירבן לא נגע בה פמובא, כי שדה נודמנה לו, כמו שאיתא בזהר הקדוש, כי שם בבחינת גדר, בחינת אסתר וקרקת אין שם שום נגיעה להסטרט אחרת כלל, אדרבא, עקר בגין אמונת חכמים, בחינת אשה יראת ה', הוא משם, כי המן הוא פמובא, צוה להרג את ושתוי המרשעת, ולכאורה חמויה, כי מה היה פונת המן בזה להרג מרשעת ושונאת ישראל פמותה? אך בודאי פונת הסטרט אחרת שהיתה מלכשת בהמן הרשע היתה בודאי לרעה חס ושלום, כי הסטרט אחרת פונה בשביל זה כדי להרג את ושתוי שיתגלגל הדבר שתלקח אסתר לבית המלך כדי שיתיה להם וניקה מאשה יראת ה', שהיה בחינת פגם אמונת חכמים, כי מחמת שפגמו אז באשה יראת ה' על־ידי הנשים נכריות שנשארו ועל־ידי פגם אמונת חכמים הנ"ל וכנ"ל, על־כן סברו שיש להם עכשו אחיזה שתלקח אסתר, שהיא אשה יראת ה', אל אחשורוש כדי לפגם את מלכות דקדשה ביותר חס ושלום, ועל־ידיהו יתגברו על ישראל חס ושלום:

אבל באמת הכל נהפך עליהם ונהפך הוא, כי אדרבא, השם יתברך חשבה למובה ובוה הקדים רפואה למכה ומיניה וביה אפא ליזיל ביה נרנא והמן

בעצמו הקדים הרפואה לישראל ותלה את עצמו בפה שצוה להרג את וְשָׂתִי, שהיא היתה מלכות הרשעה שהתגברה אז מאוד על ישראל, על מלכות דקדושה, על אשה וְרָאת ה', עד שלקחה בנות ישראל והפשיטה אותם ועשתה בהם מלאכה בשבת דיקא, כי על־ידי פגם אמונת חכמים שעל־ידיה נפגם חס ושלום, אשה וְרָאת ה', על־ידיה אין זוכין לשבת, כמבאר במאמר הג"ל, ועל־כן מאחר שאז נפגם אשה וְרָאת ה' ונפגם אמונת חכמים, על־כן עשתה מלאכה בבנות ישראל, שהם בבחינת אשה וְרָאת ה', בשבת דיקא, כי פגמו בשבת על־ידי פגם אמונת חכמים כג"ל, והשם יתברך חמל על ישראל ובאמת מאתה היתה להרג את וְשָׂתִי המרשעת בשבת, ועל־ידיה נבנה מלכות הרשעה ונתגברה מלכות דקדושה, כי בשעה נופל זה קם, וכל זה היה בעת סעדתו של אותו רשע, כי עשה סעדה גדולה בפה ימים והשתמש בכלי בית־המקדש, שכל זה מורה שנפגם אמונת חכמים, שעל־ידיה אין זוכין לשבת ונפגם אכילה דקדושה, ואז מתגברת בחינת אכילה דסטרא אחרא, שזהו בחינת הסעדה הגדולה של אותו רשע והתגבר עד שגם ישראל נהנו מאותה סעדה, וכל זה היה על־ידי פגם אמונת חכמים כג"ל, ועל־כן נשתמשו אז בכלי בית־המקדש, שהוא עקר תקון אמונת חכמים כג"ל כדי שיהיה נפגם חס

ושלום, אמונת חכמים ביותר כג"ל, ואז דיקא גלגל השם יתברך ברחמיו להרג את וְשָׂתִי בשבת, שהיא מלכות הרשעה שזנכנה ונפלה, ונתתיה גלוקה אסתר, ואף־על־פי־כן לא נגע אשורוש במלכות דקדושה, באשה וְרָאת ה', כי לא נגע באסתר כלל כג"ל, כי אסתר ורקרקת היתה מבחינת נדר ששם אין להם שום נגיעה כלל כג"ל, אדרבא, עקר בנן אשה וְרָאת ה' בחינת אמונת חכמים הוא משם, ועל־כן היתה מובלת ועולה ויושבת בחיקו של מרדכי, כי לא נגע בה כלל, כמובא. דאדרבא, על־ידיה היה תקף הנס בבחינת עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, כמובא, כי לא די שלא נגע בה ולא נפגם מלכות דקדושה, אשה וְרָאת ה', אמונת חכמים על־ידיה, אדרבא, היא הכניעה את מלכות הרשעה שעמד אז על ישראל, כי היתה אחיזתה מבחינת נדר ששם אין להם שום נגיעה, אדרבא, משם נבנה מלכות דקדושה, אמונת חכמים, שעל־ידיה נופל מלכות דסטרא אחרא כג"ל. ועל־כן: "וימרדכי לא יכרע ולא ישתחוה" (ספר ג, ב) היה מורה בנימין שלא השתחוה לעשו הרשע כמובא, הינו כי בנימין היה מבחינת נדר, שעל־ידיה נתתקן אמונת חכמים, ועל־כן הוא דיקא לא השתחוה לעשו הרשע, כי ההשתחוה לעשו, שהוא עבודה זרה, היא בחינת פגם אמונת חכמים, פגם ירך יעקב כג"ל, ועל־כן גם מרדכי שצא

101

מבנימין לא השתתחו להמן הרשע, כי מרדכי הוא בחינת נדר תקון אמונת חכמים, בחינת מר דרור פנ"ל, ועל-כן בשבא המן אל מרדכי מצאו עוסק בפרישת קרפנות ואמר לו, אתא קומין מנחה דינכו ונצח אותו ואת בניו, כי דיקא על-ידי בחינת קרפנות, שהם בחינת נדר, שהיו עוסקים בהם בבית-המקדש, על-ידי-זה דיקא נפל המן פנ"ל, ועל-כן המן הפיל פור הוא הגורל כדי לפגם בגורל דקדושה, שהוא בחינת שבת שעל ידו נכנע שנאת עשו, שהוא בחינת המן עמלק, בבחינת "מדינים ישיבית הגורל", כמבאר היטב במאמר הנ"ל. אבל באמת הכל נתהפך עליו, כי על-ידי מרדכי ואסתר, שהם בחינת נדר פליאות חכמה, נתתקן אמונת חכמים, ועל-ידי-זה וכו' לשבת, שהוא בחינת גורל, ועל-ידי-זה נכנע המן, שהוא בחינת עשו, כי על-ידי בחינת שבת, על-ידי-זה הוא נכנע בבחינת להשבות אויב ומתנסם, דהינו להשבות המן, שהוא איש צר ואויב וכו'.

יח ועל-כן פעת שהתגבר המן, שהוא השונא הגדול, הצרכו לצום, כמו שכתוב: "וצומו עלי וכו'" (שם ד). כי אז צריכין לצום בשמתגבר השונא הגדול, שהוא עשו, בחינת המן עמלק, כמבאר היטב במאמר הנ"ל. ועל-ידי הצום הוא נכנע, בבחינת "וכחותי מפניו צריו" ראשי תבות 'צום', עין שם היטב. ועל-כן התענו שלשת ימים, שהם כנגד

שלשה אבות שבהם נכנסה אסתר אל בית המלך, כמובא, כי עקר הצום היה כדי להכניע המן עמלק שהתגבר על-ידי פגם האכילה של הסעודה של אותו רשע שהתגברה על-ידי פגם אמונת חכמים פנ"ל. וזה בחינת וצומו עלי, 'עלי' דיקא, כי היא בחינת אשה יראת ה', בחינת אמונת חכמים שעקר התענית היה בשביל זה, ועל-ידי התענית לא די שהכניעו את עמלק המן השונא הגדול, אף גם וכו' אל ההפך ממש, כי וכו' לעלות לבחינת נדר על-ידי מרדכי ואסתר פנ"ל, ועל-ידי-זה חזר ונתתקן אמונת חכמים וכו' לבחינת שבת שכלול בשלשה אבות, וזה בחינת שלשה ימים שהתענו שהם כנגד שלשה אבות שאחר כך וכו' להכליל בהם על-ידי בחינת נדר, בחינת מרדכי ואסתר פנ"ל:

יש וזה בחינת סעדת פורים, כי זה עקר התקון שנעשה על-ידי תקופ הנס של פורים שזכו לבחינת ענג שבת, בחינת אכילה דקדושה על-ידי בחינת נדר, ועל-כן אז מצוה להרבות בסעודה, כי היא בחינת אכילה דקדושה, בחינת ענג שבת. וזהו בחינת סעדת פורים, כי אז פעת הצרה קדם שנתגלה להם הארת מרדכי שהוא היה תקופ הנס, שהוא בחינת נדר, אז היו צריכין לצום כדי להכניע המן עמלק פנ"ל וכמבאר במאמר הנ"ל, אבל אחר כך פשעשה השם יתברך הנס והאיר עליהם הארת מרדכי

שהוא בחינת נדר וזכינו שִׁיאִיר לָנוּ זאת
ההארה של בחינת מרדכי בכל שנה
ושנה בכל דור ודור, כמו שכתוב:
"והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור
ודור וכו'", עלִפֵּן עֲכָשׁוּ בַּפּוּרִים שְׂמֵאִיר
אז הארת מרדכי בחינת נדר, עלִיִּדֵיהֶּ
זוכים אז לבחינת ענג שבת אכילה
דקדושה, ועלִפֵּן אז מצוה גדולה להרבות
בסעודה כנ"ל:

כ וזה בחינת 'משלח מנות איש לרעהו
ומתנות לאביונים', פי עלִיִּדֵי
בחינת נדר, בחינת מרדכי ואסתר שאנו
זוכין להארה זו בפורים בכל שנה ושנה,
עלִיִּדֵיהֶּ אנו זוכין לתקון אמונת חכמים
שהוא כלל כל התורה בלה, ועלִפֵּן
אמרו רבותינו ז"ל שפורים הוא קבלת
התורה, כמו שכתוב: "קִיְמוּ וקבלו",
ועלִיִּדֵיהֶּ אנו זוכין אז לבחינת ענג
שבת, בחינת אכילה דקדושה שהוא
בחינת ענג שבת, ועלִיִּדֵיהֶּ אנו מכניעין
בכל שנה את השונא הגדול בחינת עשו,
בחינת המן עמלק, פי עֲכָשׁוּ שְׂזִכְנוּ
לאכילה דקדושה, בחינת ענג שבת אזי
אין צריכין לצום, ואנו מכניעין אותו
עלִיִּדֵי האכילה, כמבאר במאמר הנ"ל,
אבל להרבות השלום צריכין גם להרבות
בצדקה, כמבאר שם במאמר הנ"ל, וזה
בחינת מתנות לאביונים שנותנים בפורים
ומרבין אז בצדקה כדי לזכות לשלום
עלִיִּדֵי האכילה דקדושה ועלִיִּדֵי הצדקה,
כמבאר שם במאמר הנ"ל. וזה בחינת

משלח מנות איש לרעהו, זה בחינת רבוי
השלום, פי אז נעשה שלום גדול בין
אחד לחברו, פי נתפסל השונא הגדול
ועלִיִּדֵיהֶּ נכנעין כל מיני שנאה
ומחלוקת ונתרבה השלום עלִיִּדֵי
שמוצְרֵפִין רבוי הצדקה לתקון האכילה
דקדושה, וזהו בחינת משלח מנות שפרמו
על שלום גדול ואהבה בין אחד לחברו,
ועלִפֵּן מרמזין השלום במיני אכילה
דקא, פי שולחין מנות דקא שהם מיני
אכילה, להורות שעקר השלום והאהבה
נעשה עלִיִּדֵי האכילה דקא כנ"ל, פי
עלִיִּדֵי האכילה של פורים, שהוא בחינת
ענג שבת, בצרוף הצדקה זוכין לשלום
גדול כנ"ל, ועלִפֵּן רצה המן לשקל
עשרת אלפים כפר כסף לכבול בח
הצדקה של ישראל, ועקר היה רוצה
לכבול בח השקלים שנתנו ישראל בכל
שנה בשביל קרבנות לבית־המקדש,
שזהו בחינת נדר וכנ"ל, ועלִפֵּן כְּשִׁזְכוּ
להפילו, עלִפֵּן צוּוּ לָתֵן מִתְּנוֹת לְאֲבִיוֹנִים
כדי לזכות לשלום עלִיִּדֵי רבוי הצדקה
כנ"ל, ועלִפֵּן באחד באדר משמיעין על
השקלים כדי לגבות השקלים לקנות
קרבנות לבית־המקדש, שהוא בחינת נדר
שעלִיִּדֵיהֶּ נתמקן אמונת חכמים, שעלִיִּדֵי
ידיה נכנע המן כנ"ל:

כא וזה בחינת קריאת המגילה בשביל
פרסומי נפא, פי צריך לפרסם
הנם בפה דקא עלִיִּדֵי קריאת המגילה
בצבור, פי עקר הנם היה שנתרבה

אָבן הַעֵזֶר

ועל־ידי־יהוה שֶׁמְבַרְרִין הַהֲלָכָה בְּחֵינַת דְּרֵשׁ מִטּוֹב, עַל־ידי־יהוה נִתְפַּטֵּל הַמְּחַלְקֵת וְנִתְרַבָּה הַשְּׁלוֹם. וְזֶה בְּחֵינַת וְדַבֵּר שְׁלוֹם, כִּי עַל־יְדֵי דְרֵשׁ מִטּוֹב עַל־ידי־יהוה גַּעֲשֵׂה הַשְּׁלוֹם כִּנְ"ל. וְאִתָּא דְּבַרְי רַבְנֵי ז"ל בְּמֵאמְר "שְׂאֵלוּ" הַנ"ל שֵׁשׁ שְׁלוֹם שֵׁשׁ לֹא פָּה וְיֵשׁ שְׁלוֹם שְׂאִין לֹא פָּה, וְעַל־יְדֵי אֲכִילַת שֶׁבֶת, בְּחֵינַת אֲכִילָה דַּקְדָּשָׁה, זֹכִין לְשְׁלוֹם שֵׁשׁ לֹא פָּה, עַנְן שָׁם, וְזֶה בְּחֵינַת וְדַבֵּר שְׁלוֹם 'דְּבַר' דִּיקָא, בְּחֵינַת שְׁלוֹם שֵׁשׁ לֹא פָּה, שֶׁהוּא בְּחֵינַת אֲדַבְרָה גַּא שְׁלוֹם, כְּמוֹ שְׁמוּבָא בְּמֵאמְר הַנ"ל. וְזֶה בְּחֵינַת קְרִיאַת הַמְּגִילָה לְפָרְסֵם תַּקְפָּה הַנֶּסֶם, שֶׁהוּא בְּחֵינַת שְׁלוֹם כִּנְ"ל בְּפָה דִּיקָא, בְּבְחֵינַת שְׁלוֹם שֵׁשׁ לֹא פָּה, כִּי עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַשְּׁלוֹם כְּשֹׂזְכִין לְשְׁלוֹם שֵׁשׁ לֹא פָּה, שְׂזָה עֵקֶר הַשְּׁלוֹם. וּבְפֻרִים זֹכִין לְזָה בְּבְחֵינַת דְּבַר שְׁלוֹם וְאַמְתָּה, בְּבְחֵינַת וְדַבֵּר שְׁלוֹם כִּנְ"ל, וְעַל־כֵּן קוֹרִין הַמְּגִילָה בְּפָה דִּיקָא, כִּי הַמְּגִילָה נִקְרְאָת דְּבַר שְׁלוֹם כִּי זֶה עֵקֶר פָּרְסוּם הַנֶּסֶם כִּנְ"ל, וְעַל־כֵּן צְרִיכִין לְקַרְוֹתָהּ בְּפָה דִּיקָא כִּנְ"ל. וְזֶה בְּחֵינַת מַה שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (ערוכין טז): "כִּי חַיִּים הֵם לְמִצְוֵיהֶם" – לְמוֹצְאֵיהֶם בְּפָה. כִּי הַתּוֹרָה נִקְרְאָת שְׁלוֹם, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "וְכָל נְתִיבְתֵיהָ שְׁלוֹם". וְעֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַשְּׁלוֹם כְּשֶׁהוּא בְּבְחֵינַת שְׁלוֹם שֵׁשׁ לֹא פָּה, וְעַל־כֵּן צְרִיךְ לְקַרְוֹת אֶת הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא בְּחֵינַת שְׁלוֹם, בְּפָה דִּיקָא, כְּדִי שִׁיחֶיהָ בְּבְחֵינַת שְׁלוֹם שֵׁשׁ לֹא פָּה, שְׂזָה עֵקֶר הַשְּׁלוֹם כִּנְ"ל, וְאִזּוּ דִּיקָא זֹכִין לְחַיִּים

הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוּא הַהֲפָךְ מִהַתְנַבְּרוֹת הַשְּׂנְאָה וְהַמְּחַלְקֵת שְׂבָא מִהַשְּׂנְאָה הַגְּדוֹל שֶׁהוּא עֲשׂוֹ בְּחֵינַת הַמֶּן כִּנְ"ל, שֶׁעֵקֶר הַתְנַבְּרוֹתוֹ מִבְּחֵינַת פָּנִים אֲמוּנַת חֲכָמִים וְכו' כִּנְ"ל, וְלַהֲפָךְ כְּשֹׂזְכִין לְתַקּוֹן אֲמוּנַת חֲכָמִים עַל־יְדֵי גְדָר, עַל־ידי־יהוה זֹכִין לְשְׁלוֹם גְּדוֹל, כִּי עֵקֶר הַשְּׁלוֹם גַּעֲשֵׂה עַל־יְדֵי אֲמוּנַת חֲכָמִים, תּוֹרָה שְׂבָעֵל פָּה שֶׁמְבַרְרִין הַהֲלָכָה עַל־יְדֵי דְרוֹשֵׁיהֶם שְׂדוּרְשֵׁין אֶת הַתּוֹרָה וְעַל־ידי־יהוה גַּעֲשֵׂה שְׁלוֹם גְּדוֹל וְכו' כִּנְ"ל, וְזֶה הֵיךְ עֵקֶר תַּקְפָּה הַנֶּסֶם שֶׁל פּוּרִים, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (טז): "וַיִּשְׁלַח סַפְרִים אֶל כָּל הַיְהוּדִים דְּבַר שְׁלוֹם וְאַמְתָּה". וְכְמוֹ שְׁמוּסִמְתַּת הַמְּגִילָה: "דְּרֵשׁ מִטּוֹב לְעַמּוֹ וְדַבֵּר שְׁלוֹם לְכָל זְרַעוֹ". כִּי עֵקֶר הוּא הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוּא תַקּוֹן כָּל הַעוֹלָמוֹת וְהוּא הַהֲפָךְ מִשְׂנְאָת עֲשׂוֹ הַמֶּן אִישׁ צָר וְאוֹיֵב, וְעַל־יְדֵי הַשְּׁלוֹם עֵקֶר הַכְּנַעְנוּתוֹ, כִּי יִנְקָתוֹ רַק מִשְׂנְאָה וּמְחַלְקֵת וְכו' כִּנְ"ל וְכְמוּבָא בְּמָקוֹם אַחֵר, וְהַשְּׁלוֹם גַּעֲשֵׂה עַל־יְדֵי אֲמוּנַת חֲכָמִים כִּנְ"ל. וְזֶה בְּחֵינַת דְּרֵשׁ מִטּוֹב לְעַמּוֹ וְדַבֵּר שְׁלוֹם וְכו'. 'דְּרֵשׁ מִטּוֹב' זֶה בְּחֵינַת תַּקּוֹן תּוֹרָה שְׂבָעֵל פָּה – אֲמוּנַת חֲכָמִים שְׂדוּרְשֵׁין אֶת הַתּוֹרָה וּמְבַרְרִין הַהֲלָכָה, וְזֶה בְּחֵינַת דְּרֵשׁ מִטּוֹב לְעַמּוֹ, כִּי כָּל זְמַן שְׂאִין מְבַרְרִין הַהֲלָכָה אִזּוּ הוּא בְּבְחֵינַת "וְדְרֵשׁ רְעָה תְּבוּאָנוּ", כְּמוֹ שְׁפָתוֹב רַבְנֵי ז"ל בְּמָקוֹם אַחֵר (פסין ח), כִּי אִזּוּ עֲדוֹן מְעַרְב מִטּוֹב וְרַע, אֲבָל כְּשֶׁמְבַרְרִין הַהֲלָכָה אִזּוּ נִתְבַּרְרַת הַטּוֹב מִהַרְע, וְאִזּוּ הוּא בְּבְחֵינַת דְּרֵשׁ מִטּוֹב וְכו'.

בבחינת כי חיים הם למוציאיהם בפה דיקא, כי עקר החיים מקבלין על-ידי שלום דיקא, כמו שכתוב: "שים שלום מוכה וברכה וחיים". וכמו שכתוב: "כי אךד ימים ושנות חיים ושלום". כי עקר השלום כשמתחברין שני הפכים, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר וזה נמשך על-ידי אמונת חכמים, תורה שבעל פה, כי על-ידי החכמים שמחברין ומגדדין תורה שבעל פה עם התורה שכתב, שהם בחינת חסדים וגבורות, על-ידי-זה מתחברין כל ההפכים ונעשה שלום ביניהם ומשם עקר החיים, כי עקר החיים על-ידי התחברות הנשמה עם הגוף שהם שני הפכים, ועל-ידי שלום מתחברין יחד הנשמה והגוף וזוכין לחיים. נמצא, שעקר החיים על-ידי השלום ועקר השלום כשהוא בבחינת שלום שיש לו פה, וזהו כי חיים הם למוציאיהם בפה דיקא כנ"ל. וזהו "ולכל בשרו מרפא", כי גם הרפואה שזוכין על-ידי התורה על-ידי אמונת חכמים דיקא כנ"ל במאמר הנ"ל, הכל על-ידי השלום, כמו שכתוב: "בורא גיב שפתים שלום שלום וכו' אמר ה' ורפאתיו". כי עקר הרפואה על-ידי השלום שעושין בין היסודות שהיו מחלקין זה מזה שמשם עקר החולאת כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר ועקר הרפואה על-ידי ההרפכה שמרכיבין כמה דברים שאין מפניה יסודות ועושין שלום ביניהם, ומחברין אותם יחד, ועל-

ידי-זה נעשה שלום בין היסודות שבאדם וזכה לרפואה, וכל זה זוכין על-ידי אמונת חכמים שמשם מקבלין פה כל ההרפכות וכו' וכו' כנ"ל, ועקר על-ידי השלום, שזה עקר תקון אמונת חכמים כנ"ל, ועל-פני על-ידי שמוציאים דברי תורה בפה, שזה בחינת שלום שיש לו פה כנ"ל, שזה עקר השלום, על-ידי-זה זוכין לחיים ולרפואה, שהם בחינת שלום כנ"ל, וזה בחינת "כי חיים הם למוציאיהם ולכל בשרו מרפא" כנ"ל. וזה שכתוב שם: "דרבקה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום". כי עקר החיים והרפואה שמקבלין מהתורה הכל על-ידי שכל נתיבותיה שלום, כי עקר החיים והרפואה הוא על-ידי השלום כנ"ל, ובחינת השלום שזוכין על-ידי התורה הוא דיקא על-ידי אמונת חכמים כנ"ל, ואמונת חכמים נמשך מבחינת נדר, שהיא בחינת בינה, בחינת נעם העליון כמובא, וזהו: "דרבקה דרכי נעם", על-ידי-זה: "וכל נתיבותיה שלום", ועל-ידי-זה דיקא: "כי חיים הם וכו'" כנ"ל:

כב וזה בחינת קריאת התורה וקריאת המגילה שתקנו חכמינו ז"ל, כי על-ידי הקריאה מתניח תורה שבעל פה עם תורה שבכתב, כי הקריאה היא בבחינת תורה שבעל פה, כי יש אם למקרא ויש אם למסורת, ובשקורין בתורה קוראין כפי הראוי על-פי אם למקרא ולא כפי הכתוב שהוא אם

אבן העזר

העקר שתקן אמונת חכמים, שהוא בחינת לבוש מלכות, בחינת חלוקת דרבנן שישם כלולין כל הגונון עלאין, בחינת לבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב וכו', ותכריך בוין וכו' דכל גונון אתחזין בה, כי החכמים דורשין את התורה בשלש עשרה מדות ומתברין ומרביכין חדושי תורה ממקום למקום ומתחברין ונכללין ונצטרפין על-ידיהוה כל הגונון עלאין יחד ונעשה בחינת חלוקת דרבנן כלל מפמה גונון כנ"ל, ועל-כן תחלת הגם היה על-ידי הלבוש מלכות שטעיה המן עמלק וסבר שצבר נפגם חס ושלום, הלבוש מלכות חלוקת דרבנן הנ"ל, עד שיוכל חס ושלום, להמשיך אליו הלבוש מלכות חס ושלום, ועל-כן אמר המן בלבו, "למי יחפץ המלך וכו'" (שם ט), ואמר שכיבאו הלבוש מלכות בשבילו חס ושלום, כנ"ל, אבל באמת טעה וחתה בזה גחלים על ראשו עצמו, כי "כבודי לאחר לא אתן" (שעה כב), כי על-ידי מרדכי ואסתר נתתקן אמונת חכמים בחינת לבוש מלכות, ועל-כן צוה המלך להביא הלבוש מלכות להלביש את מרדכי, ואזי בשעה קם זה נופל, כי על-ידי שזכה מרדכי ללבוש מלכות, בחינת תקון אמונת חכמים, על-ידיהוה נפל המן עמלק, מלכות הרשעה, שניקתו מפגם אמונת חכמים כנ"ל, ועל-כן היתה מפלתו אז באותו היום שתלו אותו וכו' על עץ גבה חמשים אמה וכו' וכו' כנ"ל:

למסרת. נמצא, שאנו מקימין על-ידיהוה בחינת אמונת חכמים, כי אנו מאמינין שאף-על-פי שכתוב בתורה קח, אף-על-פי-כן יש פח לחכמים לשנות הקריאה כפי מה שנקבלו. נמצא, שעל-ידי הקריאה בתורה מתיעד יחד תורה שבכתב, שהוא כתב התורה שאנו קורין בו עם תורה שבעל פה, שהוא בחינת הקריאה, ועל-כן עקר קריאת התורה הוא בשפת שאין מרביין בקריאת התורה יותר מכל המים, כי עקר תקון אמונת חכמים הוא בשפת כנ"ל, וזה בחינת קריאת המגילה בצבור כדי לפרסם תקף הגם, שהוא בחינת שלום, על-ידי קריאת המגילה בפה, בבחינת שלום שיש לו פה, בבחינת ודבר שלום לכל ורעו כנ"ל:

כג ועל-ידי בחינת שלום שיש לו פה, זוכין לבחינת מצה, כמבאר היטב במאמר הנ"ל, וזה בחינת מה שאמר רבנו ז"ל במקום אחר בלקוטי תנ"א (סוף ע"ה) שפורים הוא הנכה לפסח, שעל-ידי פורים נשמרין ממשהו חמין וזוכין למצה תינו כנ"ל, כי על-ידי שלום שיש לו פה שזוכין בפורים, שזהו בחינת מצה, בחינת אין בין חמין למצה אלא משהו, על ידה זוכין להזהר בפסח מחמין ולזכות למצה, עין שם היטב:

כד ועל-כן זכה מרדכי ללבוש מלכות, כמו שכתוב (אסתר ח): "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב וכו'". כי זה

לקוטי הלכות

הלכות יבום ג

אבן העזר רמה

אמונת חכמים פנ"ל, יהוה על-ידי שגללקה אסתר לבית המלך, כי דריוש בן אסתר צוה לבנותו, כי הכל נתהפך, כי המן וזרעו רצו לבטל בנין בית-המקדש פנ"ל, ונתהפך ונבנה על ידו דיקא, על-ידי שצוה להרג את ושיתי ועל-ידיה נלקחה אסתר. ועל-ידיה נבנה הבית-המקדש, שהוא תקון אמונת חכמים וכו' פנ"ל:

כו וזה בחינת סוטה, כי היא פגמה באמונת חכמים, באשה יראת ה', ונמשכה אחר עצת הנחש, מלכות הרשעה, אשה זונה וכו', ועל-כן עקר הפגם שלה בבחינת ירך יעקב, בחינת ברפי דרפנו, שזהו בחינת פגם אמונת חכמים פנ"ל, ועל-כן וצבתה בטנה ונפלה ירכה, מפבאר בסוף סבא מושפטים, עין שם. ועל-כן נבדקת בבית-המקדש דיקא, שהוא בחינת נדר ששם נתתקן אמונת חכמים אשה יראת ה' פנ"ל, ועל-כן צריך בעלה להביא עמו קרבן, שהוא בחינת נדר, שעל-ידיה נתתקנת ונתבררת אשה יראת ה' אמונת חכמים, מאשה זונה וכו',

כי שם בבית-המקדש ששם התקון של אשה יראת ה', וכשהיא קם זה נופל, ועל-כן אם אינה טהורה, בודאי יהיה לה מפלה משם על-ידי הבית-המקדש, על-ידי נדר, על-ידי בחינת תקון אמונת חכמים, אשה יראת ה', כי כשהיא קם וכו', ועל-כן "וצבתה בטנה ונפלה ירכה וכו' פנ"ל, ואם היא טהורה ולא שטה ירכה מאשה יראת ה', או אדרבא,

כה ועל-כן מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק, כי משם היה יניקתו מפגם אמונת חכמים וכשנתתקן אמונת חכמים על-ידי מרדכי וכו', או העלה אמונה הנפולה, ואז ניצוצי האמונה שהיה לו חיות משם נתעלה לשרשו וכו', ועל-ידיה נפל המן, כי זה עקר גפילת הקלפות כששמעלין הקדשה לשרשה שהיה להם יניקה משם, וזה בחינת תלית המן על העין גבה המשים אמה דיקא, שהוא בחינת נדר וכו' פנ"ל ששם נתתקן אמונת חכמים על-ידי מרדכי ואסתר פנ"ל, ושם נתעלה הקדשה אמונה הנפולה לשרשה, ומשם נפל המן וזרעו, כי זה עקר מפלתם של הסטרא אחרא פנ"ל, ועל-כן על-ידי שנתברר הקדשה שהיה להמן חיות משם ונתעלה לשרשה, שהוא בחינת תקון אמונת חכמים, על-כן בני בניו למדו תורה וכו' ודרשו את התורה בשלש עשרה מדות וכו', שזה בחינת תקון אמונת חכמים וכו' פנ"ל:

וזה בחינת "ונהפך הוא" (אסתר ט) שנתהפך מהפך אל הפך ממש, שמה שרצה לקלמל חס ושלום, אמונת חכמים פנ"ל, אדרבא, נהפך הוא, ועל-ידי התגברותו נעשה תקף הנס של פורים ונתתקן על-ידיה אמונת חכמים ביותר בחינת לבוש מלכות ה', עד שאפלו מבני בניו למדו תורה וכו', ועל-כן עקר בנין הבית-המקדש השני, שהוא תקון

מקבלת משם, מבית-המקדש, חיות ותקון יותר, כי על כל פנים יש בה איזה פגם שבאה לידי חשד וצריכה תקון, ואזי נתתקנת שם בבית-המקדש, שהוא בחינת גדר, ששם נתתקן אמונת חכמים, בחינת אשה וראת ה' פנ"ל. וזה בחינת "ונקמה ונזרעה זרע" – אם היתה יולדת בצער וכו', ואם לא היתה יולדת כלל – תלד מעכשיו. כי ההולדה על-ידי השלום שנעשה על-ידי תקון אמונת חכמים פנ"ל בבחינת וראה כנים לבניך שלום וכו', ועל-כן על-ידי שנבדקה בבית-המקדש והחורה היא ונתתקנה אמונת חכמים בחינת אשה וראת ה' על-ידי-זה, ועל-ידי-זה נתתקן השלום ומשם עקר ההולדה פנ"ל:

וזה שכתב בחנה: "ותדר גדר לה' אם ראה תראה בעני אמתך". ודרשו רבותינו ז"ל, אם ראה – מוטב, ואם לאו – תראה, כי אסתיר עצמי אלקנה אישי וכו', הינו שאמרה שתהיה סוטה ותהיה מהורה ומלד בהכרח, ועל-כן הקדימה הגדר לזה, כמו שכתוב: "ותדר גדר לה' ותאמר אם ראה תראה וכו'", כי עקר תקון הסוטה המהורה הוא על-ידי הגדר דיקא וכו' פנ"ל:

כו ועל-כן קרבה מנחת שעורים זה בחינת עמר שעורים שמתיר לאכל מתבואה חדשה, כי עמר שעורים זה בחינת שעורא דאתון דאורייתא, שזהו בחינת חכמה תתאה,

בחינת מלכות, בחינת אמונת חכמים, תורה שבעל פה, שהם דורשין את התורה בשלש עשרה מדות ולומדין עם ישראל ומצמצמין חכמה עלאה על-ידי חכמה תתאה כדי להשיג אלקותו ותברך על-ידי-זה, שזהו בחינת שעורא דאתון דאורייתא, בחינת שערות, כמבאר כל זה בפאמר "מישראל דספינא" (סיפון לחד). וזה בחינת עמר שעורים, בחינת שעורא דאתון דאורייתא, בחינת והעמר עשירית האיפה הוא, שהוא בחינת מלכות, בחינת אמונת חכמים פדוע, ועל-ידי-זה נכנע עשו איש שעיר, שהוא מלכות הרשעה, פגם אמונת חכמים וכו' פנ"ל, ועל-כן הקרבן משעורים דיקא שהוא מאכל בהמה, כי זה עקר תקון של אמונת חכמים, תורה שבעל פה, כי החכמים עוסקים תמיד לברר ולתקן חטא אדם הראשון על-ידי בחינת תורה שבעל פה וכו' פנ"ל, ועל-ידי-זה מבררין בחינת בהמה להעלות מבהמה לאדם, כי על אדם הראשון נאמר על שחטא: "אדם ביקר כל יליו נמשל בבהמות נדמו". כי נפל על-ידי חטאו מבהמת אדם לבהמת בהמה. והחכמים, בחינת תורה שבעל פה, שמתקנים זאת, הם מעלין ומבררין מבהמה לאדם, ועל-כן תחלת התקון בתחלת התקרבות ישראל לאביהם שבשמים כביאין עמר שעורים, שהוא מאכל בהמה, כי עקר קבלת התורה לתקן זחמת הנחש חטא אדם הראשון,

וְעַל־כֵּן צָרִיכִין לְכַרֵּר וּלְתַקֵּן בְּחֵינַת אַמוּנַת חַכְמִים, שֶׁהוּא עֵקֶר הַתַּקְוָה בְּנ"ל, וְעַל־כֵּן מְבִיאִין בַּיּוֹם הַרְאִשׁוֹן שֶׁל הַחֲמִשִּׁים יוֹם שֶׁל סְפִירַת הָעֵמֶר עִמָּר שְׁעוּרִים, שֶׁהוּא בְּחֵינַת שְׁעוּרָא דְאַתְנָן דְּאוּרִיתָא, בְּחֵינַת תַּקוּן אַמוּנַת חַכְמִים וְכו' שְׁמִיתַקְנִין וּמְבַרְרִין בְּחֵינַת מֵאֲבֵל בְּהִמָּה וְכו' בְּנ"ל, וְאֵין מִתְחִילִין לְסַפֵּר הַחֲמִשִּׁים יוֹם שֶׁל קָבֵלַת הַתּוֹרָה, כִּי עֵקֶר הַתַּקְוָה עַל־יְדֵי בְּחֵינַת חֲמִשִּׁים יוֹם, שֶׁהֵם בְּחֵינַת נוֹן שְׁעָרֵי בֵּינָה, בְּחֵינַת גֵּר בְּנ"ל, וְזֶה בְּחֵינַת הַנֶּפֶת הָעֵמֶר שְׁמִינִין וּמְרִימִין עִמָּר שְׁעוּרִים, בְּחֵינַת מַלְכוּת, בְּחֵינַת אַמוּנַת חַכְמִים, לְשָׂרְשׁוֹ, לְבְּחֵינַת חֲמִשִּׁים יוֹם שֶׁל סְפִירַת הָעֵמֶר, לְבְּחֵינַת גֵּר שֶׁשֵּׁם עֵקֶר הַתַּקְוָה בְּנ"ל, וְעַל־כֵּן מְנַיִץ וּמְרִימִין בְּכָל הַשְּׁעָה קְצוּוֹת מַעֲלָה וּמַטָּה וְאַרְבַּע רַחוּת, כִּי אַמוּנַת חַכְמִים, תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה כְּלוּל מִשְׁשָׁה קְצוּוֹת, שְׁנֵה בְּחֵינַת שִׁשָּׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה שְׁמִבְרִירֵין הַמְּהוּר מִן הַמָּמָא, הַמְּתַר מִן הָאֶסוּר, הַבֶּשֶׂר מִן הַפְּסוּל, שֶׁהֵם שִׁשָּׁה בְּחֵינּוֹת, כְּמוֹכָא. וְעַל־כֵּן הַתְּרָה הָאֲכִילָה אַחַר הַנֶּפֶת הָעֵמֶר דִּיקָא, כִּי עַל־יְדֵי תַקְוָן אַמוּנַת חַכְמִים זֻכִּין לְאֲכִילָה דִּקְדֻשָּׁה בְּחֵינַת עֵגֶן שְׁבַת בְּנ"ל, וְעַל־כֵּן אֶסוּר לְאֲכֹל מִחֲמִשַׁת הַמִּינִין שֶׁהֵם עֵקֶר הָאֲכִילָה, כִּי כָּל הַסְּעָדָה קְרוּיָה עַל שֵׁם הַלֶּחֶם וְאֵין חֵיבִין בְּכַרְפַּת הַמּוּזֵן כִּי אִם עַל הַלֶּחֶם דִּיקָא, וְכֵן בְּשֶׁבַת, שֶׁהוּא תַקְוָן הָאֲכִילָה, חֵיבִין לְאֲכֹל לֶחֶם דִּיקָא, כְּמוֹ שְׁבַתוֹב בְּשִׁלְחַן עֲרוּד, וְעַל־כֵּן אֶסוּר לְאֲכֹל

לֶחֶם קֶדֶם הַנֶּפֶת הָעֵמֶר, כִּי כָּל זְמַן שְׂאִין מִתַּקְנִין אַמוּנַת חַכְמִים אֵין זֻכִּין לְאֲכִילָה דִּקְדֻשָּׁה, וְאֵין יוֹכֵל לְהַתְּנַבֵּר חֵם וְשִׁלּוּם, בְּחֵינַת עֵשׂוֹ, בְּחֵינַת כְּבֹד, עַל־יְדֵי אֲכִילָתוֹ, וְעַל־כֵּן אֶסוּר לְאֲכֹל לֶחֶם עַד הַנֶּפֶת הָעֵמֶר, תַּקְוָן אַמוּנַת חַכְמִים, וְאֵין זֻכִּין לְבְּחֵינַת אֲכִילַת שְׁבַת, אֲכִילָה דִּקְדֻשָּׁה, וְאֵין דִּיקָא הַתְּרָה הָאֲכִילָה וְכו' בְּנ"ל:

וְעַל־כֵּן נִפְל הַמָּן בַּיּוֹם הַנֶּפֶת הָעֵמֶר דִּיקָא וְכו' בְּנ"ל, וְכֵן כְּמוֹהוּ וְכְמוֹהוּ אַמוּת שֶׁהַתְּנַבְרוּ עַל יִשְׂרָאֵל נִפְלוּ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁל הַנֶּפֶת הָעֵמֶר, כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ ו'ל, כִּי בְּשָׂדֵה קָם זֶה נִזְכָּר, כִּי אֵין מְקִימִין אַמוּנָה הַנְּפוּלָה, אַמוּנַת חַכְמִים בְּנ"ל, וְאֵין נִזְכָּר מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, שְׁעֵקֶר וְנִקְתָּה מִפְּנֵם אַמוּנַת חַכְמִים וְכו' בְּנ"ל:

וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי מִנְחַת שְׁעוּרִים, שֶׁהוּא בְּחֵינַת תַּקְוָן אַמוּנַת חַכְמִים, עַל־יְדֵי זֶה נִבְדָּקַת הַסּוּטָה אִם פְּנִמָּה בְּאִשָּׁה יֵרָאֵת ה', שֶׁהִיא בְּחֵינַת אַמוּנַת חַכְמִים וְכו' וְכו' בְּנ"ל:

כֵּן וְעַל־כֵּן מִחֲמַת שְׁפָנָמָה הַסּוּטָה בְּאַמוּנַת חַכְמִים בְּנ"ל, שְׁנֵהוּ עֵקֶר בְּחֵינַת מַלְכוּת עֲמֹלֵק בְּנ"ל, עַל־כֵּן צָרִיכִין לְכַתֵּב פְּרִשַׁת סוּטָה וּלְמַחֲקָה, כְּמוֹ שְׁבַתוֹב: "וְכַתֵּב וְכו' וְיִמְחָה וְכו'". אֲמָרָה תּוֹרָה, שְׁמִי שְׁנִכְתַּב בְּקְדֻשָּׁה וְיִמְחָה וְכו', כְּדִי לְעִשׂוֹת שְׁלּוּם וְכו', כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ו'ל (שְׁבַת קטז), כִּי עֵקֶר הַתַּקְוָן הוּא בְּשִׁבְלֵי הַשְּׁלּוּם, שְׁנֵה עֵקֶר תַּקְוָן אַמוּנַת חַכְמִים בְּנ"ל, וְכֵן שְׂמוּחֲקִין

ועל־ידי־יהוה פגמה בשתי התורות על־ידי הפרוד חס ושלום, וכו' וכנ"ל, על־פני צריכון על ידה למחק פרשה של תורה, כמו שכתוב: וכתב וימחה, להראות לה מה שפגמה, הינו שלא פגמה באשה יראת ה', תורה שבעל פה לבר כי אם בשתי התורות, כי עכשו על־ידי שפגמה באמונת חכמים, תורה שבעל פה, כאלו מחקה כתב התורה, כי עכשו אין יודעין שום דבר מהתורה שכתב כאלו נחקק הכתב של התורה חס ושלום, פי כשפוגמין באמונת חכמים פוגמין בתורה שכתב גם כן, כי אין יודעין דבר מהתורה פה כאלו הכתב נחקק חס ושלום, כי רק החכמים מקימין ומאירין תורה שכתב וכו' וכנ"ל, ועל־ידי שמוחקין שמו שנקתב בקדשה, על־ידי־יהוה למדון למעלה קל וחמר, מה שמו שנקתב בקדשה אמרה תורה "וימחה", כדי לעשות שלום וכו', ספרי המינין והאפיקורסים שמשילין איבה בין ישראל לאביהם שבשמים על אחת כמה וכמה שימחו ויעקרו מן העולם, שימחו זכרם מן העולם. פי באמת הפל אחד, פי ספרי המינין והאפיקורסים, שהם פגם אמונה, והו בעצמו פגם הסוטה שפגמה באמונה כנ"ל והו בעצמו בחינת מלחמת עמלק, פי עמלק הוא בחינת מינין ואפיקורסים, פגם אמונה, כמו שכתב רבנו ז"ל במקום אחר. נמצא, שעל־ידי שמוחקין שמו שנקתב

הפרשה הכתובה, על־ידי־יהוה מראין לה מה שפגמה, הינו פי עקר הפגם שלה הוא באשה יראת ה' בבחינת אמונת חכמים, שהוא בחינת תורה שבעל פה, ובאמת אמונת חכמים הוא כלל כל התורה כלה, פי אי אפשר לידע דבר מהתורה כי אם על־ידי החכמים תורה שבעל פה, כמבאר הטוב למעלה. נמצא, מי שפגם באמונת חכמים, תורה שבעל פה אף־על־פי שדקמה שאינו פוגם כי אם בבחינת תורה שבעל פה, אף־על־פי־כן באמת הפגם הוא בכל התורה כלה – תורה שכתב ותורה שבעל פה, פי בלו חד, בחינת ה' אחד ושמו אחד וכו' כנ"ל. וזה שצוהה התורה על מלחמת עמלק, "כתב זאת זכרון פספר ושים באזני יהושע", שזהו בחינת תורה שכתב ותורה שבעל פה, 'כתב זאת' וכו' זה בחינת תורה שכתב, ושים באזני יהושע', דהינו לדרב עמו בעל פה, זה בחינת תורה שבעל פה, פי עמלק, בחינת פגם אמונת חכמים, פגם בשתי התורות ועל־פני הכנגתו על־ידי שתי התורות, בחינת כתב זאת וכו' ושים באזני וכו'. ועל־פני הסוטה שפגמה באמונת חכמים וקמעה מעל באישה באיש שלמעלה ואיש שלמטה, ונרמה פרוד חס ושלום, בין קדשא בריד הוא ושכינתיה, בין תורה שכתב לתורה שבעל פה, בחינת (משלי טו) "ונרין מפריד אלוף", בבחינת "העונת אלוף נעוריה ואת ברית אלוקיה שכחה",

לקוטי הלכות

הלכות יבום ג

אבן העזר רמט

בְּקִדְשָׁהּ, עַל־יְדִיּוּהָ לְמִדּוּן קָל וְחִמְרָה לְמַחֲוֹת זָכָר עִמְלֵק, בְּחֵינֵת כִּי מָחָה אִמְתָּהּ אֵת זָכָר עִמְלֵק וְכו', שֶׁהֵם בְּחֵינֵת סִפְרֵי הַמַּיִנִּין וְכו', פָּנִים אֲמוּנָה פֶּנ"ל, שֶׁהֵיוּ בְּחֵינֵת פָּנִים הַסּוֹמְתָה פֶּנ"ל, וְזוֹהוּ בְּחֵינֵת אֵין שָׁמוּ וְכִסְאוֹ שָׁלֵם עַד שִׁמְתָּה זָכָר עִמְלֵק, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ בְּעֵצְמוֹ לֹחֵם עִמוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "כִּי יָד עַל פֶּס יָהּ מִלְחָמָה לְה' בְּעִמְלֵק מִדֹּר דָּר וְכו'" וְכֵן"ל:

כַּט זֶה בְּחֵינֵת אוֹנִים וּמִפְתָּה אֵת הַבְּתוּלָה שֶׁצָּרִיכִין לְתַן חֲמִשִּׁים כֶּסֶף לְאָבִי הַנְּעֵרָה, כִּי פָּנָמוּ בְּאִשָּׁה יָרָאת ה', אֲמוּנָת חֲכָמִים, שֶׁעָקַר הַתַּקּוּן עַל־יְדֵי בְּחֵינֵת חֲמִשִּׁים כֶּסֶף בְּגֵד בְּחֵינֵת גֵּרָד וְכו', כִּי מִשֵּׁם עָקַר הַתַּקּוּן פֶּנ"ל, כִּי פָּנָמוּ בְּהַהוּא רוּחָא וְכו' שְׁנִמְשִׁיד מִשֵּׁם וְכו' וְכֵן"ל, וְעַל־כֵּן צָרִיכִין לְתַן הַחֲמִשִּׁים כֶּסֶף לְאָבִי הַנְּעֵרָה דִּיקָא, כִּי אָבִיהָ מִפֶּר גֵּרָדֶיהָ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "בְּנִעְרֶיהָ בֵּית אָבִיהָ". כִּי אָב בְּחֻכְמָהּ, שִׁשֵּׁם שְׂרֵשׁ הַגֵּדָה, שֶׁעָקַר בְּנִינָה וְחֵיחִיתָה מִשֵּׁם, בְּחֵינֵת פְּלִיאוֹת חֻכְמָה וְכֵן"ל, וְעַל־כֵּן עָקַר הַתַּקּוּן עַל־יְדֵי שְׁנוֹתֵינוּ חֲמִשִּׁים כֶּסֶף לְאָבִיהָ דִּיקָא פֶּנ"ל וּמִשֵּׁם אָנוּ לְמִדּוּן דִּין כְּתִיבָה שְׁנוֹתֵן הַבַּעַל לְאִשְׁתּוֹ בְּתוּלָה חֲמִשִּׁים זְקוּקִים כֶּסֶף צָרוּף, כִּי זֶה עָקַר תַּקּוּנָה וּבְנִינָה שֶׁעַל־יְדִיּוּהָ נִתְרַצִּית אֵלָיו, עַל־יְדֵי שֶׁהוּא יָכוֹל לְהִמְשִׁיד לָהּ הָאִרְהָ מִבְּחֵינֵת גֵּרָד, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת חֲמִשִּׁים כֶּסֶף, בְּחֵינֵת חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי בֵּינָה שְׁמוֹשֵׁם עָקַר בְּנִין

זְקוּיִים שֶׁל אִשָּׁה יָרָאת ה', בְּחֵינֵת אֲמוּנָת חֲכָמִים וְכו' פֶּנ"ל:

ל זֶה בְּחֵינֵת מֵאוּן בְּקַטְנָהּ, כִּי עָקַר הַתַּקּוּשׁוֹת שֶׁבִּינֵיהֶם בְּקִדְשָׁהּ הוּא בְּבְחֵינֵת תַּקּוּן אֲמוּנָת חֲכָמִים, הֵינּוּ חֲבוּר וְקָשָׁר תּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה עִם תּוֹרָה שֶׁבְּכָתֵב וְכֵן"ל, וְאֲמוּנָת חֲכָמִים, בְּחֵינֵת אִשָּׁה יָרָאת ה', הִיא בְּחֵינֵת מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה שְׁעוֹמֶדֶת עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר כֶּסֶף, שֶׁהֵם בְּחֵינֵת שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבָטֵי יִהּ, שֶׁהֵם בְּחֵינֵת שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשִׁים, שֶׁהֵם בְּחֵינֵת מַלְוֵי הַלְּבָנָה מִפְּגִימָתָהּ פְּיֻדָע, וְעַל־כֵּן שְׁעוֹר זְמַן הַקַּטְנָה הוּא שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁנַיִם כִּי כָּל זְמַן שְׁאֵין לָהּ שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שְׁנַיִם אֵינָה נִכְלָלֶת עֲדִין בְּשִׁלְמוֹת בְּבְחֵינֵת מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה שְׁעוֹמֶד עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבָטִים וְכו', כִּי כָּל זְמַן קַטְנוּתָהּ הִיא עוֹלָה מְעַט מְעַט מִמַּלְכוּת הַרְשָׁעָה שִׁינִיקָתָה מִמַּחֲזִין דְּקַטְנוּת פְּיֻדָע עַד שֶׁנִּעֲשִׂית בַּת שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה וְאֵז נִכְלָלֶת בְּבְחֵינֵת מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה, וְאֵז יָכוֹלָה לְהִתְחַבֵּר עִם בַּעֲלָהּ כְּשֶׁר גָּמֹר בְּבְחֵינֵת הַתְּחַבְּרוּת תּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה עִם תּוֹרָה שֶׁבְּכָתֵב פֶּנ"ל, וְעַל־כֵּן אֵין יָכוֹלָה לְפָרֵד מִבַּעֲלָהּ כִּי אִם עַל־יְדֵי גַּם כְּרִיתוּת שְׁכּוֹתֵב לָהּ, כִּי סִפֵּר בּוֹרְתָהּ וְאֵין דְּבַר אַחַר בּוֹרְתָהּ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. כִּי אִם תִּהְיֶה נִפְרֶדֶת מִמֶּנּוּ חֵם וְשִׁלּוּם, בְּלֹא זֶה, יִדְוֶה פְּרוּד בֵּין תּוֹרָה שֶׁבְּכָתֵב לְתוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה, עַל־כֵּן בְּהִכָּרֵם שִׁיתָן לָהּ סִפֵּר כְּרִיתוּת, וְעַל־יְדִיּוּהָ מִקְבָּלֶת הָאִרְהָ

אבן העזר

עקר המאון בבחינת ותמאן המלכה ושתי וכו', כי שם עקר המאון בבחינת "ואם לא האכה האשה ללכת אחריו וכו'".

ועל-כן זמן האיש הוא בן שלש עשרה שנים, כי הוא כלול מתורה שבכתב ותורה שבפיה, ועל-כן האשה אינה יכולה לפרד מבעלה עד שבעלה מרצה להמשיך לה שרש הארתה שיש לה אצלו שהוא בחינת תורה שבכתב, שזהו בחינת הספר בריות שנותן לה בחינת ספר, בחינת תורה שבכתב, ואז אף-על-פי שנפרדת ממנו אין נעשה פרוז חס ושלום, על-ידיה, כי עדן לא נפרדת משרשה, כי קבלה ספר בריות וכו' כנ"ל. וזה בחינת "ווצאה והיתה" – מקיש ההיה לציאה, כי תקף בשעת הוציאה מבעלה מתחיל תקף בחינת ההיה על-ידי בחינת הספר בריות, שעל-ידיה מקשרת לשרשה, לבחינת תורה שבכתב, שזהו בחינת הניה, ועל-ידיה דוקא יכולה עדן להתהוות ולהנשא לאחר, כי עדן לא נפרדת חס ושלום, מבחינת אשה יראת ה', אמונת חכמים וכו' כנ"ל, אבל פשוטי קטנה עדן פחותה מפת שמים עשרה שאינה יכולה עדן לקבל הארת המחין, בחינת הארת וחבור תורה שבכתב עם תורה שבעל פה וכו' כנ"ל, על-כן אין צריכה ספר בריות כנ"ל ויוצאת במאון, כי עדן היא בבחינת מחין דקטנות שמשם יש עדן קצת אחיזה והשתלשלות למלכות הרשעה ששם

לקוטי הלכות

הלכות סוטה א

אבן העזר

רנא

על-פי התורה הנ"ל (בהלכות גטין הלכה א) "וכיום הפפורים" (בסיון ט). והכלל, שעל-ידי התורה, שהיא שמא דקדשא בריד הוא, קורין את מי החיים ומכושכין חיות, דהינו דעת שעל-ידי-זה יודעין שאפלו בתוך ההסתרות מלבש השם יתברך, ואזי נתהפכין ההסתרות לדעת ותורה, ואזי אורתא מכרות קמיהו וכו', וכנגד מלכות דקדשה יש מלכות הרשעה שהיא מלכות עמלק, אך יש פה במלכות דקדשה להוציא ממלכות הרשעה כל הניצוצות דקדשה שבגלה ועושה מהם דעת ותורה וכו', עין שם היטב:

והנה ההסתרות זהו בעצמו פה מלכות הרשעה, כי כשהמלכות דקדשה בבחינת הסתרות אזי חס ושלום יש פה למלכות הרשעה, אך על-ידי התורה שהיא שמא דקדשא בריד הוא, מגלין ההסתרה ועושין ממנה תורה, והו בעצמו הכנעת מלכות הרשעה, מלכות עמלק כנ"ל. וזה נעשה על-ידי התורה שהיא שמא דקדשא בריד הוא כנ"ל, כי את זה לעמת זה, כי מלכות הרשעה, שהיא כנגד מלכות דקדשה, היא בבחינת מחית שם, בבחינת תמחה את זכר עמלק, ויניקתה מבחינת מחיקת השם חס ושלום, כי כשהשם שלום אזי היא נכנעת כנ"ל, אך כחה חס ושלום, הוא רק כשאין השם שלום, בבחינת "כי יד על פס יח" – שאין שמו שלם עד שימחה זכרו.

ואז דיקא נכללת בבחינת אמונה הקדושה ויכולה לקבל מבחינת שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן וכו' כנ"ל. ועל-כן הקמנה ברשות אביה להשיאה, כי האב הוא בחינת שרש הגדר שמושם חיותה ובגנה כנ"ל, ועל-כן בשמתקדשת על-ידי אביה אין יוצאת במאון, כי אף-על-פי שהיא קמנה ויולה להכלל בבחינת אמונת חכמים לקבל מפעלה, שעל-ידי זה נתקשרת עמו, מאחר שיש לה אב בחינת שרש הגדר, שעל-ידי-זה עקר תקון אמונת חכמים כנ"ל:

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

גם בהלכות גטין הלכה ג אות יד
מבאר ענין יבום וחליצה:

הלכה ד בהלכות גטין הלכה ד
אות ה:

הלכה ה בהלכות פריה ורביה
הלכה ה אות כה:

הלכות סוטה

הלכה א

ענין פרשת סוטה, שהמזוזה לכתב
הפרשה ולמחקה אל המים, ועל-
דידה נבדקת הסוטה

בהסתרה על-דיריה, ואזי פשיש הסתרה חס ושלום, או האמת בהסתור והעלם, כי זה עקר ההסתרה בחינת והסתרי פני, והפנים הוא האמת, כמו שכתב רבנו גרו יאיר כמה פעמים, כי ההסתרה הוא שנתהפכה התורה ונסתרה עד שגעשה מאסור התר חס ושלום, וזהו הסתרת האמת, כי התורה היא בחינת תורת אמת ובאה בבחינת ההסתרה עד שגעשה מאסור התר, שזהו בחינת שקר, וצריכין לגלות ההסתרה, דהינו על-ידי מה שיודעין שאפלו בתוך ההסתרה מלבש שם השם ותברך כנ"ל, ואזי נתגלה ההסתרה ונתגלה האמת, וכשנתגלה האמת אזי אוריתא מברות קמיהו "עד מתי פתיים האהבו פתי וכו'", ואזי יש דין ומשפט בעולם, כי עכשו האמת בהסתור, ועל-פן הרשעים מצליחין וצדיקים יש להם יסורין, אכל לעתיד שיתגלה האמת אז, ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע, ואז יהיה מפלת הרשעים על-ידי שיתגלה האמת אז, כי בשנתגלה האמת אזי מתנהג העולם באמת שרשעים יהיה להם מפלה וצדיקים ישמחו בטוב ה', וכמו שכתב רבנו ז"ל (סוף סי) ש'מפלת הרשעים על-ידי התגלות האמת. נמצא, בשנתגלה ההסתרה ונעשה מפנה תורה ונתגלה האמת אזי אוריתא מברות קמיהו, ואזי נעשה קץ וסוף, או שחורים בתשובה על-ידי ששומעים ברו וזהרת התורה ש'מברות

נמצא, שניקתה בשאין השם שלם חס ושלום, הינו בחינת מחיקת השם, שזהו בחינת ההסתרות, שהם בחינת מחיקת התורה שהוא השם, כי ההסתרה הוא בחינת נעשה לו בהתר שנתהפך ונעשה מאסור התר, ולפעמים גם זה אין יודעין, דהינו בחינת הסתרה שבתוך הסתרה, שהוא בבחינת מחיקת התורה חס ושלום, שאין יודעין כלל מן התורה על-ידי ההסתרות, כמו דבר הנמחק שאין יודעין מה היה כתוב בו:

וזה בחינת מחיקת פרשת סוטה שהוא פרשה של התורה, כי הבעל מחיב לקנא לה, דהינו להוכיחה ולהזהירה שזהו בחינת תוכחה שמטל על כל אחד שיש לו בחינת מלכות פמוכא שם, וכשמוכיחה ואינה שומעת לו ונסתרה וכו', ואז היא בחינת הסתרה, בחינת התברות מלכות עמלק על-ידי הטא הסוטה שהוא פגם הברית, פמוכא, שהוא מתגבר על-ידי אותו הפגם, כי כשהוא מוכיחה ומזהירה, דהינו שמקנא לה, אל תסתרי. והיא אינה שומעת לו ונסתרה, הוא בבחינת עבר ושנה וכו', כי כש'מקנא לה מסתמא ראה בה דבר שאינו נהוג על-דיריה קנא לה והוכיחה והיא לא שמעה ושבה לאולתה ונסתרה עוד, וזהו בחינת עבר ושנה נעשה לו בהתר, שהוא בבחינת ההסתרה, כמו ש'מכא שם. וזה 'נסתרה', 'נסתרה' דיקא בחינת הסתרה הנ"ל שהמלכות

קמיהו כנ"ל, או אם עד אלה לא ישמעו
 אזי התורה נוקמת בהם מאחר שהזהירה
 אותם ולא שמעו בבחינת אין עונשין
 אלא אם כן מזהירין, ועל-כן עד עכשו
 שהיה בחינת הסתרה ולא שמעו כרוז
 והזרת התורה לא היה ענש ונקמה
 תכף, אבל עכשו שנתגלה ההסתרה
 והתורה מכרזת וצועקת לפניהם ומהזרת
 אותם, על-כן כשאננם שומעים נוקמת
 בהם, כי עכשו נתגלה האמת, שעל-ידי
 זה נעשה נקמה ברשעים תכף כנ"ל:

כי אותיות התורה הם פועלים ועושים
 כל הפעולות שבפועלם, ומטבעה לתת
 חיים למקומה וכן להפך, רק כשהיא
 בבחינת הסתרה אזי נסתר האמת
 ונתהפכין אותיות התורה חס ושלום,
 ועל-כן אין נעשה בהן משפט ונקמה מיד
 כנ"ל. ועל-כן בסוטה שנעשה בחינת
 הסתרה כנ"ל ונסתר האמת שאין יודעין
 אם נמאזה, על-כן צריכין לגלות
 ההסתרה, וזה על-ידי שידעין שגם בתוך
 ההסתרה מלבש השם ותכרז, דהיינו
 תורה, על-כן פותבין הפגשה ומוחקין
 אותה אל הפנים, שזה בחינת מחיקת
 השם חס ושלום, הינו בחינת הסתרה,
 הינו שמראין לה הפגם שפגמה בחינת
 ההסתרה שגומה, כי על-ידי העברות
 שעל ידם נעשה אצלו מאסור החר הוא
 כאלו מוחק אותיות התורה, דהיינו אותן
 האותיות של אותו הלאו ואתה הפגשה
 המדברת מזה החמא, ועל-ידי שעובר

עליהם הרי הוא כאלו מוחק אותה
 הפגשה, שזה בחינת ההסתרה, בחינת
 נעשה לו כהתר וכו' כנ"ל. ועל-כן כאן
 בסוטה עושין זאת בפעל שמוחקין
 הפגשה שלה, שזהו בחינת ההסתרה
 שמושם פח מלכות הרשעה כנ"ל, אך
 על-ידיה בעצמו שלוקחין אותיות
 התורה ומוחקין אותם, על-ידיה בעצמו
 אנו מראין שאפלו בתוך בחינת מחיקת
 השם חס ושלום, בחינת ההסתרה, גם
 שם מלבשין אותיות התורה שהרי אנו
 רואין בפרוש שזה המחק נעשה מאותיות
 התורה. נמצא, שגם כאן מלבשין אותיות
 התורה, וכשיודעין זאת אזי נעשה
 מההסתרה דעת, הינו תורה, והו
 שמוחקין הפגשה אל הפנים, כי הפנים הם
 בחינת חסר ודעת, בחינת מקנה שמוכא
 שם במאמר הנ"ל, בפרט מים קדושים
 שנתקדשו בפזיר, ואזי מבחינת מחיקת
 השם בחינת הסתרה נעשה דעת, בחינת
 מים קדושים, ואזי כשנתהפכה ההסתרה
 לדעת אזי נתגלה האמת, ואזי הפנים
 בודקין אותה, דהיינו הדעת והתורה
 שנתגלה מתוך ההסתרה שהוא בחינת
 תורת אמת היא מבררת האמת, אם
 נמאזה היא נוקמת בה מיד על-ידי
 שנתגלה האמת מתוך ההסתרה כנ"ל
 ואם לאו נתוסף לה חיים וטובה על-ידי
 זה, כי על-ידי התגלות ההסתרה נמשך
 חיים ואריכות ימים למלכות דקדשה,
 כמו שכתוב שם:

ועל־כן הנהגו אומר בפה מלא השבועה, ומפרש דבריו, אם שטית ואם לא שטית וכו', כדי לגלות ההסתרה על־ידי שמוציא מפיו דבורי התורה ואומר בפרוש דברי הפרשה, אם שטית ואם לא שטית. כי ההסתרה היא שמהפכין דברי אלקים חיים ועושים מאסור התר חס ושלוש, אבל הנהגו מברר האמת ומהפך ההסתרה כנ"ל:

יהי רצון שיבנה בית המקדש במהרה בימינו אמן:

חוק חוק ונתחוק:

הלכות אוגוס ומפתח

"**ונתן**" לאבי הנערה חמשים שקלים כסף" (דברים כב, טז):

על־פי התורה הנ"ל (בהלכות נשין הלכות א), כי כנגד מלכות דקדושה היא מלכות הרשעה, ומלכות דקדושה חיותה ושלמותה על־ידי הדעת, ולהפך מלכות הרשעה מתנגרת על המזון לאסוף ולכנס, ענין שם, אך יש פה במלכות דקדושה להוציא כל המזון מהם ולעשות ממנו דעת בבחינת ולהטא נתן ענין לאסוף ולכנס לתת לטוב לפני האלקים, ענין שם:

ונהגה נשואין בקדושה היא בבחינת מלכות דקדושה שהיא מקבלת חיות ודעת מפעלה על־ידי וזוג דקדושה, אבל אוגוס ומפתח, שהוא וזוג דסטרא אחרא, היא בבחינת מלכות הרשעה

ועל־כן הנהגו אומר בפה מלא השבועה, ומפרש דבריו, אם שטית ואם לא שטית וכו', כדי לגלות ההסתרה על־ידי שמוציא מפיו דבורי התורה ואומר בפרוש דברי הפרשה, אם שטית ואם לא שטית. כי ההסתרה היא שמהפכין דברי אלקים חיים ועושים מאסור התר חס ושלוש, אבל הנהגו מברר האמת ומהפך ההסתרה כנ"ל:

וזה בחינת "כי תשטה אשתו". ודרשו חכמינו ז"ל (סוטה ג): "אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות", כי היא מתרחקת מן החיות שהוא הדעת כנ"ל, ועל־כן נקראת שוטה בחינת רוח שטות הפך החיות שהוא הדעת, כי החכמה תחיה, כמו שכתוב שם, כי כל חיותה מפעלה כנ"ל שהוא ממשך לה חיות ודעת כנ"ל, וכשנסתית לאחר, נפרדת מחיותה, ועל־כן היא בבחינת רוח שטות הפך החיות שהוא הדעת כנ"ל:

ועל־כן אין כל זה נוהג רק במקדש ועל־ידי הנהגו, כי הבית המקדש הוא בחינת דעת כמו שכתב רבנו גרוי אור (סוטה ט), כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות טז): "כל מי שיש בו דעה באלו נבנה בית המקדש בימיו. ועל־כן שם יכולין לנהג דין סוטה, כי שם יכולין לגלות ההסתרה על־ידי הדעת שבבית המקדש, ועל־ידי הנהגו איש חסד שהוא בחינת חכמה ודעת, כי הדעת תלוי בחסד, כמו שמבאר שם,

שְׁיִנְיַקְתָּהּ מִבְּחִינַת נִצּוּצוֹת שֶׁבְּמִמּוֹן פֶּנ"ל, כִּי הַמּוֹנֵן הוּא בְּבִחִינַת הָאִשָּׁה שֶׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת, כְּמוֹ שֶׁפָּתַח רַבְּנֵי גְרָו יְאִיר כְּמָה פְּעָמִים, כִּי הַמּוֹנֵן בֹּא מִבְּחִינַת גְּבוּרוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת הָאִשָּׁה, כִּי נָשִׁים דַּעְתָּן קֹלָה וְדַעְתָּן הִיא רַק בְּבִחִינַת גְּבוּרוֹת, כְּמוֹכָא וּמִשָּׁם יִנְיַקַת הַסְּטֵרָא אַחֲרָא כְּמוֹכָא, וְעַל-כֵּן צָרִיד לְהַמְשִׁיד לָהּ חַיִּית דְּהִינּוּ דַעַת וְחֶסֶד לְהַצִּילָהּ וּלְשַׁמְרָהּ מִסְּטֵרָא דְמוֹתָא, סְטֵרָא אַחֲרָא שֶׁסְּמוּכִים אֵלֶיהָ וְנֶאֱחָזִין שָׁם, וּבְשִׂאֵין לָהּ חַיִּית, בְּחִינַת חֶסֶד וְדַעַת הֵנ"ל אִזֵּי יֵשׁ לָהֶם יִנְיַקָה חֶסֶד וְשְׁלוֹם, וְיִנְיַקְתֶּם מִבְּחִינַת הַמּוֹנֵן, שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּבוּרוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת חַיִּית עֲצֻמְתוֹתָהּ שִׁישׁ לָהּ מִעֲצֻמְתָּהּ שְׁנֵאֲחָזִין שָׁם פֶּנ"ל, וְזֶה בְּחִינַת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה שְׁיִנְיַקְתָּהּ מִהַמּוֹנֵן פֶּנ"ל, וְעַל-כֵּן אוֹנֵס וּמִפְתָּה שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּגַבְּרוֹת מַלְכוּת עַל-יְדֵי פְּנֵים הַזּוּגֵי דְסְטֵרָא אַחֲרָא, עַל-כֵּן עָנְשׁוּ בְּמִמּוֹן שְׁמוּצִיאִין מִמּוֹן וְנֹתְנִין לְאַבְיָה, כִּי שָׁם פְּנֵים בְּבִחִינַת הַמּוֹנֵן עַל-יְדֵי שֶׁהַתְּגַבְּרֵי מַלְכוּת הַרְשָׁעָה שְׂאִזֵּי יוֹנְקִין מִהַמּוֹנֵן וְרוֹצִים לְאַסֵּף הַמּוֹנֵן אֵלֵיהֶם, כִּי שָׁם נִצּוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה, עַל-כֵּן מוּצִיאִין מִן הַמֵּאֲנֵס אוֹ הַמִּפְתָּה הַמּוֹנֵן כְּדִי לְהוֹצִיא הַמּוֹנֵן מִבְּחִינַת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, בְּבִחִינַת חֵיל בְּלַע וְקֶאֱנֵי, כִּי הַמֵּאֲנֵס אוֹ וְכו' הוּא הוּא בְּחִינַת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה פֶּנ"ל, וּמוּצִיאִין מִמּוֹן מִמּוֹן וְנֹתְנִין לְאַבְיָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת אָב בְּחֻקְמָה, וְאִזֵּי חוֹזֵר הַמּוֹנֵן

דף צ"א

וְנַעֲשֶׂה מִמּוֹן חֻקְמָה וְדַעַת עַל-יְדֵי שְׂעִיא מִבְּחִינַת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה שֶׁהוּא הַמֵּאֲנֵס וְכו' וְחוֹזֵר לְבִחִינַת אָב בְּחֻקְמָה פֶּנ"ל, וְזֶה שֶׁהָאִשָּׁה הִיא תְּמִיד בְּרִשׁוֹת אַחֵר, אוֹ בְּרִשׁוֹת בַּעֲלָהּ אוֹ בְּרִשׁוֹת אָבִיהָ, כִּי צָרִיכָה לְקַבֵּל עַל יָדֶם חַיִּית בְּחִינַת חֻקְמָה כְּדִי שֶׁלֹּא יִנְקוּ הֵם מִמֶּנָּה, שֶׁזֶה בְּחִינַת הַתְּגַבְּרוֹת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה שְׁיִנְיַקְתָּהּ מִהַמּוֹנֵן שֶׁהוּא בְּבִחִינַת הָאִשָּׁה פֶּנ"ל, כִּי יִנְיַקְתֶּם רַק בְּשִׂאֵין לָהּ בְּחִינַת חַיִּית הֵנ"ל שֶׁהוּא חֶסֶד עַלְיוֹן בְּחִינַת דַּעַת גְּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר שָׁם. וְעַל-כֵּן הַבַּעַל וְהָאֵב וְזָכִין בְּכָל מִמּוֹנָה שִׁישׁ לָהּ, דְּהִינּוּ מִצִּיאָתָהּ וּמַעֲשֶׂה יְדֵיהָ וְיִשְׁאֵר זְכוּתִים, כִּי כָּל מִמּוֹנָה שֶׁהוּא חַיִּית עֲצֻמָּה צָרִיד שִׁיְהִיהָ בְּרִשׁוֹת הַבַּעַל אוֹ הָאֵב, כְּדִי שִׁיְהִיהָ נִמְשָׁד בְּחִינַת דַּעַת וְחֶסֶד לְחוּד בְּחִינַת הַמּוֹנֵן, שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּבוּרוֹת, כְּדִי שֶׁלֹּא תִתְגַבֵּר מַלְכוּת הַרְשָׁעָה חֶסֶד וְשְׁלוֹם, לִינֵק מִן הַמּוֹנֵן פֶּנ"ל: וְזֶה בְּחִינַת חֲמוּשִׁים שְׁקָלִים כֶּסֶף שְׁנוֹתָן לְאַבְיָה, כִּי צָרִיד לְהַחְזִיר הַמּוֹנֵן אֶל הַקְּדוּשָׁה לְבִחִינַת אָב בְּחֻקְמָה שִׁיְהִיהָ נַעֲשֶׂה מִמּוֹן דַּעַת פֶּנ"ל, וְהַדַּעַת הוּא בְּחִינַת נוֹן שְׁעֵרֵי בֵּינָה, בְּחִינַת מִן כְּמוֹכָא שָׁם כְּמֵאֲמַר הֵנ"ל, וְעַל-כֵּן צָרִיכִין לְתַן חֲמוּשִׁים שְׁקָלִים וְאִזֵּי חוֹזֵר וְנַעֲשֶׂה מִן הַמּוֹנֵן בְּחִינַת נוֹן שְׁעֵרֵי בֵּינָה: וּמִזֶּה לְמַדּוּ שְׁעוֹר כְּתֻבָּה גַם בֵּין חֲמוּשִׁים שְׁקָלִים, כִּי בְּזוּגֵי דְקְדוּשָׁה צָרִיד גַם בֵּין לְתַן לָהּ כְּתֻבָּה שֶׁל חֲמוּשִׁים שְׁקָלִים, כִּי כָּל חַיִּיתָהּ עַל-יְדֵי הַמּוֹנֵן פֶּנ"ל וְכְמוֹ

שכתב רבנו גרו יאיר (סימן סט), וצריך
 שיהיה נמשך לה המזון על ידי בעלה
 דקא שאזי נמתק המזון, שהוא חיות
 האשה, שהוא בחינת גבורות על ידי
 בעלה, שהוא בחינת חסד ודעת, שהוא
 ממתיק ומתקן מזונה וחייתה, ועל כן
 צריך לתן לה כתבה חמשים שקלים כסף
 כדי להמשיך לה מזון שנמתק על ידו
 ונגעשה בבחינת חמשים שקלים כסף,
 בחינת גון שערי בינה כנ"ל שאזי מקבלת
 החיות בשלמות בבחינת חסד ודעת
 כנ"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל שהכתבה
 כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה,
 'קלה' דקא בחינת נשים דעתן קלה
 כנ"ל, ועל ידי שהוא נותן לה הארת
 הכתבה בחינת חמשים וכו', אזי אינה
 קלה, כי נמשך לה דעת וחסד כנ"ל,
 ועל ידי זה בעצמו אינה קלה להוציא, כי

אז ההתקשרות בשלמות, כי עקר
 ההתקשרות על ידי הדעת וכשיש לה
 שלמות הדעת גם כן אזי נתקשרין כראוי,
 ואזי אינה קלה להוציא, כי דעתה
 בשלמות כנ"ל:

וזה בחינת 'בתוך כגרה, שחרר עבדך ותן
 לה' (פסחים ק"ג), כי היא צריכה להיות
 תמיד ברשות אביה או ברשות בעלה
 כדי שתהיה נשמרת מהם כנ"ל.
 וכשבגרה, שאזי יצאה מרשות אביה,
 צריך למהר להשיאה כדי שתהיה
 ברשות בעלה כנ"ל:

**תם ונשלים שבח לאל בורא
 עולם:**

**הנותן ליעף בתי ולאין
 אונים עצמה ורבה:**

אחדות שלום ובטחון

לכל ישראל ובפרט

לתושבי יהודה

ושומרון

שנזכה לבער את כל

הרע מקרבנו ולביעור

העבודה זרה מקרב

ארצנו הקדושה (כתות,

מסיון, וכד'...)

לעילוי נשמת

מלכה בת יצחק

לעילוי נשמת

אמנון בן שפרה

יז באייר תשס"ט

הודעה לתושבי ארה"ב

אפשר לקנות ספר זה וכן שאר ספרי ברסלב:
בבימ"ד ברכת הנחל דחסידי ברסלב

70 main street monsey NY 10952

8452000443

רפואה שלימה

לרב יצחק
חיים בן אסתר
ורעייתו חנה

לעילוי נשמת הקדוש

בן יוסף בן נעם
למשפחת לבנת הי"ד
נרצח בקבר יוסף הצדיק
בשכם ועלה בסערה
השמיימה אור לשביעי
של פסח שנת תשע"א

תשואות חן ורב תודות

לאתר ספרים:

BreslovBooks.com

NaNach.net

לעילוי נשמת

שפרה בת אברהם

ברנרד בן אנשל

להצלחת

ליאת בת חני
שגיא בן נעמי
אריאל בן אדווה
רון ליעם בן אדווה
הוצאת ספרים
הודיה בת ליאת

משפחת אור פלץ, משפחת טרם
ומשפחת גינזבורג. שפע ברכה
והצלחה בריאות שלום בית
ותשובה שלמה.

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' יוסף שרוגו זצ"ל

רב ומזכה הרבים בבוי"נאס איירס ארגנטינה

לעילוי נשמת

שמחה בת
כדורי וקחלה

להצלחת

משפחת

גורדון

יהודה גורדון

ובני משפחתו

תיקון הכללי

תפילה לומר קודם אמירת תהלים

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, הבוחר בך עבדו ובחרו אחריו והבוחר בשירות ותשבחות, שתפן ברחמים אל קריאת מונורי תהלים שאקרא פאלו אמרם דוד המלך, עליו השלום, בעצמו וכותו יגן עלינו, ועמך לנו זכות פסוקי תהלים וזכות תבותיהם ואותיותיהם ונקדויותיהם ומעמיהם והשמות היצאים מהם מראשי תבות ומסופי תבות לכפר פשעינו ועוונותינו וחסאותינו ולומר עריצים ולהכרית כל החושים והקוצים הפוכבים את השושנה העליונה ולחבר אשת נעורים עם דודה באהבה ואהבה ורעות, ומשם ימשך לנו שפע לנפש רוח ונשמה למחרנו מעוונותינו ולסלח חסאותינו ולכפר פשעינו, כמו שפלתך לדוד שאמר מומורים אלו לפניך, כמו שנאמר: גם יהוה העביר חסאותך לא תמות. ואל תקחנה מהעולם הזה זמננו עד מלאת שנותינו בהם שבעים שנה באופן שנוכל לתקן את אשר שחתנו. וזכות דוד המלך, עליו השלום, יגן עלינו ובעדנו שתאריך אפך עד שובנו אליך בתשובה שלמה לפניך, ומאוצר מתנת חנם חגנו בדתיבי: וחנותי את אשר אהוה ורחמתי את אשר ארחם. וכשם שאנו אומרים לפניך שירה בעולם הזה כך נזכה לומר לפניך יהוה אלהינו שיר ושבתה לעולם הבא, ועל די אמירת תהלים התעורר הכצלת השרון ולשיר בקול נעים בגילת ורגן כבוד הלכנון נתן לה, הוד והדר בבית אלהינו, במתרה בנינו אמן סלה:

טוב לומר זאת לפני העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבודנו ולכל הצדיקים האמתיים שזכנו עפר קדושים אשר בארץ המתה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל טובע מקור חכמה רבנו נחמן בן פינא וכותו יגן עלינו שגלה תקון זה:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

לכו נרננה ליהוה נרעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נרעה לו: כי אל גדול יהוה ונקד גדול על כל אלהים:

הריני מזמון את פי, להודות להלל ולשבח את בוראי; לשם יהוד קדשא בריך הוא
ושכנתיה, ברחילו ורחימו, על ידי ההוא טמיר ונגעלם בשם כל ישראל:

טז

- א. מכתם לדוד שמרני אל, בייחסיתי בך:
- ב. אמרת ליהוה אדני אתה, טובתי בלעליך:
- ג. לקדושים אשר בארץ המה, ואדירי כל חפציהם:
- ד. ירבו עצבותם אחר מהרו, בלאסיד נספיהם מדם, ובל אשא
את שמותם עלשפתי:
- ה. יהוה מנתחלקי וכוסי, אתה תומיד גורלי:
- ו. חבלים נפלו לי בנעימים, אף נחלת שפרה עלי:
- ז. אברך את יהוה אשר יעצני, אף לילות יסרוני כליותי:
- ח. שויתי יהוה לנגדי תמיד, פי מימיני בל אמוט:
- ט. לכן שמח לבי ויגל כבודי, אף בשרי ישפן לבטח:
- י. כי לא תעזב נפשי לשאול, לא תתן חסידך לראות שחת:
- יא. תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך, נעימות בימיך
נצח:

לב

- א. לדוד משכיל, אשרי נשוי פשע פסוי חמאה:
- ב. אשרי אדם, לא יחשב יהוה לו עון, ואין ברוחו רמיה:
- ג. כי חרשתי בלו עצמי, בשאנתי בל היום:

ד. כי יומם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יְדָד, נִהְפָּד לְשָׂדֵי בְּחֶרְבְּנֵי קוֹץ סְלָה:

ה. חֲטָאתִי אֹדִיעֶנָּה, וְעוֹנֵי לֹא־כַסִּיתִי, אָמַרְתִּי אֹדָה עָלַי פֶּשְׁעֵי לַיהוָה, וְאַתָּה נִשְׂאֵת עוֹן חֲטָאתִי סְלָה:

ו. עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל־חֹסֵד אֱלֹהִים לְעַת מִצָּא, רַק לְשֹׁמֵף מוֹם רַבִּים אֱלֹהֵי לֹא יִגִּיעוּ:

ז. אַתָּה סֶתֶר לִי* מִצָּר תִּצְרַנִּי, רַגְנֵי פִלַּט תְּסוּבְּכֵנִי סְלָה:

(* כאן צריך להפסיק מעט (עיין בליקוטי מוהר"ן סימן ר"ג)

ח. אֲשַׁבֵּלְךָ וְאוֹרֶךְ בְּדָרְךָ זֶה תִּלְדֶּה, אִיעָצָה עֲלֶיךָ עֵינֵי:

ט. אֵל תִּהְיֶה כְּסוּם כְּפָרֶד אֵין חֲבִין, כְּמִתְגַּוְרָסֵן עֲדִיו לְכָלוּם, בַּל קָרַב אֱלֹהִים:

י. רַבִּים מְכֹאזִבִּים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ בַּיהוָה חֶסֶד יְסוּבְּכֵנוּ:

יא. שִׁמְחוּ בַּיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים, וְהִרְנִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל לֵב:

מא

א. לְמִנְצַח מְזֻמּוֹר לְדָוִד:

ב. אֲשָׁרֵי מִשְׁבִּיל אֶל־דָּל, בְּיוֹם רָעָה יִמְלָטֵהוּ יְהוָה:

ג. יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ, וְאֲשֶׁר בְּאָרְץ, וְאֵל תִּתְנַהֵוּ בְּנֶפֶשׁ אִיכְבוֹ:

ד. יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל עֵרֶשׁ דָּוִי, כָּל מִשְׁבָּבוֹ הַפְּכֵת בְּחֻלּוֹ:

ה. אֲנִי־אָמַרְתִּי יְהוָה חַנּוּנִי, רַפְּאָה נַפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ:

ו. אוֹיְבֵי יִאֲמְרוּ רַע לִי, מָתִי יָמוּת וְאֶבֶד שְׁמוֹ:

הכללי

מב

תיקון

ד

ז. ואם־בא לראות, שוא ידבר, לבו יקבץ־און לו, יצא לחוץ
ידבר:

ח. יחד עלי יתלחשו כל־שנאי, עלי יחשבו רעה לי:

ט. דבר־בליעל יצוק בו, ואשר שׁכב לא־יוסף לקום:

י. גם־איש שלומי, אשר־במחתי בו, אוכל לחמי, הגדיל עלי
עקב:

יא. ואתה יהוה חנני והקימני, ואשלמה להם:

יב. בזאת ידעתי כי־חפצת בי, כי לא־יריע איבי עלי:

יג. ואני בתמי, תמכת בי, ותצויבני לפניך לעולם:

יד. ברוך יהוה אלהי ישראל מהעולם ועד העולם, אמן ואמן:

א. למנצח משכיל לבני קרח:

ב. באיל תערג על־אפיקי־מים, פן נפשי תערג אלך אלהים:

ג. צמאה נפשי לאלהים לאל חי, מתי אבוא ואראה פני
אלהים:

ד. היתה־לי דמעתי לחם יומם ולילה, באמר אלי בל־היום, אינה
אלהיך:

ה. אלה אוקרה ואשפכה עלי נפשי כי אעבר בפקד, ארדם
עד־בית אלהים בקול־רנה ותודה המון חונג:

ו. מה־תשתוחחי נפשי ותהמי עלי, הוחלי לאלהים, כי עוד
אודנו ישועות פניו:

תיקון

נט

הכללי

ה

- ז. אלהי, עלי נפשי תשתוּחַח, על־פֶּן אֶזְכְּרֶךָ מֵאַרְצַי יִרְדּוּ, וְחַרְמוֹנִים, מִהַר מִצְעָר:
  - ח. תְּהוֹם־אֶל־תְּהוֹם קוֹרֵא לְקוֹל צְנוּרִיךָ, כָּל מִשְׁבְּרִיךָ וְגִלְיָךְ עָלַי עֲבְרוּ:
  - ט. יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה חֲסֵדוֹ, וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עִמִּי, תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי: אוֹמְרָה לְאֵל סְלַעִי לְמָה שְׂכַחְתָּנִי, לְמַה־קָּדַר אֱלֹהִי, בְּלַחֲץ אוֹיֵב:
  - י. בְּרִצָּח בְּעַצְמוֹתַי חֲרַפּוּנִי צוּרְרִי, בְּאִמְרָם אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵי־הָאֱלֹהִיךָ:
  - יב. מַה־תִּשְׁתוּחַחִי נַפְשִׁי וּמַה־תִּהְיֶה עָלַי, הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אוֹדְנֶנּוּ, יִשׁוּעַת פָּנָי וְאֱלֹהֵי:
-
מכון בש
הוצאת ספרים
נט
- א. לְמַנְצַחַ אֵל תִּשְׁחַח לְדוֹד מִכְתָּם, בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ:
  - ב. הַצִּילֵנִי מֵאֹיְבֵי אֱלֹהֵי, מִמִּתְקוֹמְמֵי תִשְׁגָּבֵנִי:
  - ג. הַצִּילֵנִי מִפְּעֻלֵי אֹנֶן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי:
  - ד. כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֲזִים, לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־חַטָּאתַי יְהוֹה:
  - ה. בְּלִי־עוֹן יִרְצוֹן וַיְבַוְנֶנּוּ, עוֹרָה לְקִרְאתִי וּרְאָה:
  - ו. וְאַתָּה יְהוָה־אֱלֹהִים צָבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הִקִּיצָה לְפָקֶד כָּל־הַגּוֹיִם, אֶל־תַּחֲוֹן כָּל־בְּנֵי אֹנֶן סְלָה:

ו תיקון עז הכללי

- ז. וְשׁוּבוּ לְעֶרֶב, יְהִמוּ כַּפְּלָב, וַיִּסֹּכְבוּ עִיר:
- ח. הִנֵּה יִבְעֵזוּן בְּפִיהֶם, חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, בִּימֵי שִׁמְעָה:
וְאֵתָהּ יִהְיֶה תִשְׁחַק-לָמוֹ, תִּלְעַג לְכָל-גּוֹיִם:
- י. עֲזוּ, אֱלֹהֵי אֲשֶׁמֶרֶה, בִּי אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי:
אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יְקֻדְמָנִי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי:
- יב. אֲלֹתֵיהֶם, פֶּן-יִשְׁכַּחוּ עִמּוֹ, הִנֵּיעֵמוּ בְּחִילֶךָ וְהוֹרִידֵמוּ, מִגִּבּוֹרֵי אֲדָנִי:
- יג. חֲטָאתֵי-פִימוֹ דְּבַר-שִׁפְתֵימוֹ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם, וּמֵאֲלֹהִים וּמִפִּי-שׁוֹמֵר יִסְפְּרוּ:
- יד. פִּלְאָה בְּחִמָּה, פִּלְאָה וְאִיגְמוֹ, וַיִּדְעוּ בִּי-אֱלֹהִים מִשָּׁל בְּיַעֲקֹב, לְאִפְסֵי הָאָרֶץ סֵלָה:
- טו. וְיִשְׁבוּ לְעֶרֶב, יְהִמוּ כַּפְּלָב, וַיִּסֹּכְבוּ עִיר:
- טז. הַמָּוֶה יִבְעֵזוּן לְאֵכָל, אִם-לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיִנוּ:
- יז. וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזֹדָה, וְאֶרְנֵן לְבַקֵּר חֲסֵדְךָ, בִּי-הֵייתָ מִשְׁגָּב לִי, וּמִגּוֹם בַּיּוֹם צָר-לִי:
- יח. עֲזוּ אֱלֹהֵי אֲזַמְרָה, בִּי-אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי אֱלֹהֵי חֲסָדֵי:

עז

- א. לְמִנְצַחַת עַל-יְדוֹתוֹן לְאִסְרָף מִזְמוֹר:
- ב. קוֹלִי אֶל-אֱלֹהִים וְאֶצְעָקָה, קוֹלִי אֶל-אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלָי:
- ג. בַּיּוֹם צָרְתִי אֲדַנֵּי דְרִשְׁתִּי, יְדֵי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תִפּוּג, מֵאֲנָה הַנַּחֵם נַפְשִׁי:

- ד. אֲזַכֶּרָה אֱלֹהִים וְאֶהְמִיָּה, אֲשִׁיחָה, וְתִתְעַטֵּף רוּחִי סֶלָה:
- ה. אַחֲזֵת שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר:
- ו. חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים:
- ז. אֲזַכֶּרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה, עִם-לִבִּי אֲשִׁיחָה, וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי:
- ח. הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדֹנָי, וְלֹא-יִסֹּף לְרָצוֹת עוֹד:
- ט. הָאֶפֶס לְנֹצַח חֲסֵדוֹ, גָּמַר אִמָּר לְדָר וְדָר:
- י. הַשְּׂכַח חַנּוּת אֵל, אִם-קִפְּץ בָּאֵף רַחֲמָיו סֶלָה:
- יא. וְאִמָּר חֲלוּתִי הִיא, שָׁנוֹת יָמַי עֲלִיוֹן:
- יב. אֲזַכּוֹר מַעַלְלֵי-יְהוָה, כִּי אֲזַכֶּרָה מִקֶּדֶם פְּלֹאֲדָי:
- יג. וְהִגִּיתִי בְּכָל-פִּעֲלָדָי, וּבְעִלּוּלוֹתַי אֲשִׁיחָה:
- יד. אֱלֹהִים בִּקְדֹשׁ דְּרָכָדָי, מִי-אֵל גָּדוֹל בְּאֱלֹהִים:
- טו. אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פְלֹא, הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עֲזָדָי:
- טז. גָּאֲלַתָּ בְּזִרוּעַ עַמְּךָ, בְּגִי-יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סֶלָה:
- יז. רָאוּךְ מַיִם אֱלֹהִים, רָאוּךְ מַיִם, יַחֲלוּ, אֵף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת:
- יח. זָרְמוּ מַיִם עֲבוֹת, קוֹל נְתָנוּ שְׁחָקִים, אֵף-חֲצֹצְרִיד יִתְהַלְכוּ:
- יט. קוֹל רַעֲמֹד בַּגִּלְגָּל, הָאִירוּ בְּרַקִּים תִּבֵּל, רָגְזָה וַתִּרְעַשׂ הָאָרֶץ:
- כ. בַּיַּם דְּרָכָדָי וַשְׁבִּילָדָי בְּמַיִם רַבִּים, וְעַקְבוֹתַיִךְ לֹא גִדְעוּ:
- כא. נְחִיתָ כִּצְאוֹן עַמְּךָ, בְּיַד-מִשָּׁה וְאַהֲרֹן:

ז

- א. תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ-הָאֱלֹהִים, אֲדֹנָי, מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָנוּ בְּדָר וְדָר:

ח תיקון * הכללי

ב. בְּמָרָם הָרִים יָדוֹ, וּתְחַלֵּל אֶרֶץ וְתִבֵּל, וּמַעֲוָלָם עַד-עוֹלָם, אַתָּה אֵל:

ג. תֵּשֵׁב אֲנֹשׁ עַד-דָּפָא, וְהִיאָמַר שׁוֹבוּ בְנֵי-אָדָם:

ד. כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר, וְאַשְׁמֹרֶת בְּלֵילָה:

ה. זְרַמְתֶּם, שָׁנָה יְהוּי, בִּבְקָר כַּחֲצִיר וְחֶלֶף:

ו. בִּבְקָר יִצְיִן וְחֶלֶף, לְעָרֵב יִמּוֹלֵל וַיִּבֶשׁ:

ז. כִּי-כְלִינֹו בְּאֶפֶד, וּבַחֲמַתְךָ נִבְהַלְנוּ:

ח. שְׁתֵּה עֲזַנְתִּינוּ לְגִגְדֶךָ, עֲלַמְנוּ, לְמֵאוֹר פְּנֶיךָ:

ט. כִּי כְלֵי-יְמִינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ, כְּלִינֹו שְׁנִינוּ כְּמֹו-הֶקְהָה:

י. יִמִּי-שְׁנוֹתֵינוּ כְּהֵם שִׁבְעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרוֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרַהֲבָם עֵמֶל וְאוֹן, כִּי-גֹו חֵישׁ וַנְּעַפֶּה:

יא. מִי-יִודַע עַו אֶפֶד, וּכִי-רֵאתְךָ עִבְרַתְךָ:

יב. לְמַנּוֹת יְמִינוּ כֵּן הוֹדַע, וְנִבְיֵא לְכַב חֲקֻמָּה:

יג. שׁוֹבָה יְהוָה עַד-מְתִי, וְהִנָּחֵם עַל עֲבָדֶיךָ:

יד. שִׁבְעֵנוּ בִּבְקָר חֲסֶדְךָ, וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמַחָה בְּכָל-יְמִינוּ:

טו. שִׁמְחֵנוּ כִּימֹות עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת רֵאִינוּ רָעָה:

טז. יִרְאֵה אֶל-עֲבָדֶיךָ פֶּעֶלְךָ, וְהִדְרֶךְ עַל-בְּנֵיהֶם:

יז. וַיְהִי גַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כֹּונָה עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כֹּונָהוּ:

קה

- א. הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו:
- ב. שירוֹלו וְזָמְרוּ־לוֹ שִׁיחוּ בְּכֹל נִפְלְאוֹתָיו:
- ג. הַתְּהַלְּלוּ בְּשֵׁם קְדֹשׁוֹ, יִשְׂמַח לֵב מִבְּקִשׁוֹ יְהוָה:
- ד. דַּרְשׁוּ יְהוָה וְעֹזוֹ, בִּקְשׁוּ פָּנָיו תָּמִיד:
- ה. זְכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו, אֲשֶׁר עָשָׂה, מִפְּתִיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיו:
- ו. זַרַע אֲבָרְהָם עֲבָדוֹ, בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו:
- ז. הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, בְּכֹל־הָאָרֶץ מִשְׁפְּטָיו:
- ח. זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ, דְּבַר צְוֹה, לְאֵלֶף דּוֹר:
- ט. אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אֲבָרְהָם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
- י. וַעֲמִידָה לְיַעֲקֹב לַחֵק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
- יא. לֵאמֹר, לֵךְ אֶתֵּן אֶת־אֶרֶץ־כְּנָעַן, חֶבְל נַחֲלַתְכֶם:
- יב. בְּהִיוֹתָם מְתֵי מִסְפָּר, כַּמַּעַט וְגָרִים בָּהֶ:
- יג. וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי, מִמַּמְלַכָּה אֶל־עַם אֲחֵר:
- יד. לֹא־הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקָם, וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מַלְכִים:
- טו. אֵל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחִי, וְלִנְבִיאֵי אֵל תִּרְעוּ:
- טז. וַיִּקְרָא רָעַב עַל־הָאָרֶץ, כָּל מִטְּהַ־לֶּחֶם, שָׁבַר:
- יז. שָׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ, לְעֹבֵד גַּמְכָר יוֹסֵף:
- יח. עָנּוּ בַּכֶּבֶל רְגֵלוֹ, בְּרוּז בָּאָה נִפְשׁוֹ:
- יט. עַד־עַתָּה בֹּא דְבָרוֹ, אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהּ:

- ב. שְׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהוּ, מִשַּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ:
 כא. שָׁמוּ אֲדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשַּׁל בְּכָל־קִנְיָנוֹ:
 כב. לְאִסֵּר שָׁרְיוֹ בְּנַפְשׁוֹ, וּזְקִנְיוֹ יַחֲבִם:
 כג. וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ־חָם:
 כד. וַיִּפֶר אֶת־עֲמוֹ מְאֹד, וַיַּעֲצֵמָהוּ מִצְרַיִם:
 כה. הִפְדָּה לָבֶם לְשֵׁנָא עֲמוֹ לְהַתְנַפֵּל בְּעַבְדָּיו:
 כו. שְׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדָיו, אֶהְרֹן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ:
 כז. שָׁמוּ־בְכֶם דְּבָרֵי אֹתוֹתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם:
 כח. שְׁלַח חֲשֵׁךְ וַיַּחֲשֶׁךְ, וְלֹא־מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ:
 כט. הִפְדָּה אֶת־מִימֵיהֶם לָדָם, וַיָּמַת אֶת דֹּגְתָם:
 ל. שָׁרַץ אֲרָצָם צִפְרֻדְדָּעִים, בְּחֹדְרֵי מַלְכֵיהֶם:
 לא. אָמַר, וַיָּבֵא עֲרֹב, בְּנִיִּם, בְּכָל־גְּבוּלָם:
 לב. נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בְּרֹד, אֵשׁ לְהַכּוֹת בְּאֲרָצָם:
 לג. וַיִּךְ גַּפְנֵם וּתְאֵנֹתָם, וַיִּשְׁפֹּר עֵץ גְּבוּלָם:
 לד. אָמַר וַיָּבֵא אַרְבֶּה, וַיִּלְקֵה, וַאֲיִן מִסְפָּר:
 לה. וַיֹּאכֵל כָּל־עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם, וַיֹּאכֵל פְּרִי אֲדָמָתָם:
 לו. וַיִּךְ כָּל־בְּכוֹר בְּאֲרָצָם, רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם:
 לז. וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וַזָּהָב וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל:
 לח. שָׂמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם, כִּי־נִפְל פַּחַדִּם עֲלֵיהֶם:
 לט. פָּרַשׁ עֲנָן לְמִסְדָּה, וְאֵשׁ לְהָאִיר לַיְלָה:
 מ. שָׁאֵל וַיָּבֵא שָׁלוֹ וְלֶחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִיעֵם:
 מא. פָּתַח צוּר, וַיּוֹזְבוּ מַיִם, הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נְהַר:

- מב. בִּיזְכֹר אֶת־דְּבַר קִדְשׁוֹ, אֶת־אֲבֹרָהּם עֲבָדוּ:
 מג. וַיֹּצֵא עִמּוֹ בְּשֵׁשׁוֹן, בְּרִנָּה אֶת בְּחִירָיו:
 מד. וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרֻצּוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֲמִים יִירָשׁוּ:
 מה. בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו, וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ, הַלְלוּיָהּ:

קלו

- א. עַל־נְהָרוֹת בְּכֹל שָׁם יִשְׁבְּנוּ, גַּם־כִּינּוּ בְּזַכְרֵנוּ אֶת־צִיּוֹן:
 ב. עַל עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ תְּלִינּוּ בַּנּוֹרוֹתֵינוּ:
 ג. כִּי שָׁם, שְׁאֵלֵנוּ שׁוֹכֵנֵינוּ דְּבַר־יִשְׂרָאֵל, וְתוֹלְלֵנוּ שְׂמֵחָהּ, שִׁירוֹ
 לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן:
 ד. אִיךְ נִשְׁיֵר אֶת־שִׁיר־יְהוָה, עַל אֲדָמַת נֶגֶב:
 ה. אִם־אֲשַׁכַּחַד יְרוּשָׁלַיִם תִּשְׁכַּח יְמִינֵי:
 ו. תִּדְבַק לְשׁוֹנֵי לְחֻבֵי, אִם־לֹא אֲזַכְּרֵכֶי, אִם־לֹא אֲעֲלֶה אֶת
 יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחֲתֵי:
 ז. זָכֵר יְהוָה לְבָנֵי אֲדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם, הַאֲזַמְרִים עָרוֹ עָרוֹ
 עַד הַיּוֹם בָּהּ:
 ח. בַּת־בְּבֶל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁרֵי שֵׁיִשְׁלֵם־לָךְ אֶת־גְּמוּלָךְ שְׁגִמְלַת לָנוּ:
 ט. אֲשֶׁרֵי, שִׂיאֲחֹז וְנִפְיֵן אֶת־עַלְלֶיךָ אֶל הַסֵּלַע:

קנ

- א. הַלְלוּיָהּ, הַלְלוּ־אֵל, בְּקִדְשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ עֲזוֹ:
 ב. הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ, הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדֻלוֹ:

- ג. הללוהו בתקע שופר הללוהו בנגבל וכנור:
 ד. הללוהו בתוף ומחול הללוהו במננים ועגב:
 ה. הללוהו בצלצלי־שמע, הללוהו בצלצלי־תרועה:
 ו. כל הנשמה, תהלל יי, תהלל יי, תהלל יי:

אחר שסיים תהלים יאמר שלשה פסוקים אלו:

מי ומי מזיון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה מעולם בעת צרה: ויעזרם יהוה ויפקטם, ויפקטם מרשעים, ויושיעם כי חסו בו:

זאת התפלה מצאנו פאמתחת התנאים והיא מעט הפמות ורב האיבות:

רבונו של עולם, עלת העלות וסבת כל הסבות, אנת לעלא, לעלא מן כלא, ולית לעלא מנה, דלית מחשבה תפיסא קד קלל, ולך דומניה תהלה, ומרומם על כל ברכה ותהלה. אותך אדרש, אותך אבקש, שתחתך חתינה דרך כבושה מאתך, דרך כל העולמות, עד ההשתלשלות שלי, במקום שאני עומד, כפי אשר נגלה לך, יודע תעלומות, ובדרך ונתיב הנה תאיר עלי אורך, להחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת, כפי רצון מבחר הברואים, לבלי לחשב במחשבתי שום מחשבת חוץ ושום מחשבה ובלבול שהוא נגד רצונך, רק לדבק במחשבות וכות צחות וקדושות בעבודתך באמת בהשגתך ובתורתך. הט לפי אל עדותך, ותן לי לב טהור לעבדך באמת. וממצולות ים תוציאני לאור גדול חיש קל מתרה. תשועת יהוה בדרך עין, לאור באור החיים כל ימי היותי על פני הארמה. ואזכה לתדש נעורי, תמים שעברו בחשך, להחזירם אל הקדשה, ותהיה רציאתי מן העולם כביאתי, בלא חטא. ואזכה לחיות נגעים יהוה ולבקר בהיכלו, בלו אומר פבוד. אמן נצח סלה ועד: